Google

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07439543 9

(Nomes [illegible]

([redacted]

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΛΕΞΙΚΟΝ.

APOLLONII
SOPHISTAE
LEXICON GRAECUM
ILIADIS ET ODYSSEAE.

Ex editione Pariſienſi repetiit, recenſuit & illuſtravit,

HERMANNUS TOLLIUS.

NEW YORK PUBLIC LIBRARY

LUGDUNI BATAVORUM,
APUD S. ET J. LUCHTMANS,
MDCCLXXXVIII.

ASTOR LIBRARY NEW-YORK

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

CELSISSIMIS AC *SERENISSIMIS*

FRATRIBUS,

GUILIELMO FRIDERICO

ET

GUILIELMO GEORGIO FRIDERICO,

ARAUSIONIS ET NASSAVIAE PRINCIPIBUS, ETC. ETC. ETC.

S. P. D.

HERM. TOLLIUS.

NEW YORK PUBLIC LIBRARY

Quamquam edendi hujus Lexici ducem atque auctorem habui, PRINCIPES ILLUSTRISSIMI, DAVIDEM RUHNKENIUM, V. Cl., qui ita me inde a prima juventute, in diſciplinam ſuam amicitiamque recepit, ut, ſi quid ego Graecas Lati-

proſperitate & generis honorumque ſplendore conjunctus eſſe pergat, ut, quam majorem indies concitatis, aliquando re ipſa ſuperetis, exſpectationem veſtri, debitamque Parentibus ac Patriae pietatem, ad ſummam usque ſenectutem, cumulatiſſime praeſtetis. — Valete, Principes jucundiſſimi, atque ita mihi meisque favere pergite, uti vos ego & illuſtriſſimam Arauſionum Gentem, rebus omnibus perpetuo florentiſſimos cupio, precor. Dab. Hag. Com. ad d. 8. Auguſti MDCCLXXXVIII.

PRAEFATIO.

Anni ſunt viginti & quod excurrit, ex quo Apollonii Sophistae Lexicon Homericum, *ex Codice Bibliothecae Sangermanenſis, Pariſiis edidit* Jo. Bapt. Casp. d'Ansse de Villoison, *Vir Cl. At vero, quamvis ſplendida haec editio multis ſe nominibus egregie commendaret eruditis, tamen in ipſis ejus dotibus erant, quae libri molem ac pretium ita augerent, ut paucis tantum Homericae elegantiae ſtudioſis eſſet parabilis, eximius nempe chartae & typorum ſplendor, Verſio Latina, & tabulae denique aeneae, in quibus difficillima Palaeographiae ſpecimina ex Codd. Mſtis exhibentur & explicantur. Itaque jam tum, auctore praeſertim* Dav. Ruhnkenio, *Viro Cl., de nova editione paranda cogitare coepimus, quae & minoris voluminis, & pretii eſſet aequioris. Juvabant conſilium* Luchtmanni *fratres, ejusdem Lexici Apographum mecum communicantes, a Cl.* Montfaucono *ex Sangerman. olim* Codice *deſcriptum, quod ſuo ſibi aere comparatum,* Hemsterhusio *antea &* Alberto, *Viris Cl. impertiverant, & in quo cum interdum levior lectionis diver-*

ſitas, & *in paucis locis corruptis* Montfauconi *conjecturae obſerventur*, *paſſim tamen editum exemplum confirmatur*, & *accurata adeo probatur Editoris diligentia. Acceſſit poſtea*, *cum Pariſiis per aliquot menſes degebamus*, *ſumma* Villoiſoni, *viri amiciſſimi*, & *aliorum Eruditorum humanitas*, *per quam* & Apollonium Mſtum *inſpicere*, & *cum in aliis Bibliothecis*, *tum vero in Regia*, *multos praeterea ipſius* Homeri & Codices & Scholiaſtas *verſare* & *conſulere licuit*, *in quibus memorandus prae caeteris eſt*, *qui ſaepius nobis ad* Apollonium *interpretandum profuit*, Scholiaſtes antiquus in Iliada Homeri, *dudum antea a Cl.* RUHNKENIO *excerptus* (1), *ſed*, *quem deſcripſimus fere totum ex Codice Bibliothecae Regiae bombycino*, *ſaeculi circiter decimi tertii*, *ordine* 2766.

His igitur inſtructi copiis, *tanta cura*, *vel potius religione editionem Pariſienſem repetendam curavimus*, *ut*, *Cl.* VILLOISONI *exemplum ſecuti*, *ne corruptiſſimis quidem formis certiſſimas emendationes ſubſtitueremus*; *Verſionem porro Latinam* & *ſpecimina*

(1) V. RUHNK. *Vir Cl. Praefat. Heſych. Tom.* II. p. 81. 91. &c. KOEN. ad Corinth. p. 10, 22.

us palaeographiae omiſſimus; & contra Cl. Villoiſoni commentario Obſervationes noſtras & Excurſus aliquot atque Indices adjecimus, in quibus omnibus potiſſimum contulimus ſtudium noſtrum ad illud, in quo praecipue hujus libelli bonum cernitur, ut, quaque Apollonii gloſſa ad ſuum in Homero locum relata, ejus ſive ad conſtituendam lectionem, ſive ad explicandam, momentum intelligi poſſit. Has autem ipſas vel lectiones vel explicationes quoniam, ubi ſaepe bonitate ſua & elegantia, ita interdum etiam auctoritate Apollonii judicari oportet; non dubito fore plerosque, qui ſententiam hic noſtram de aetate & meritis hujus Lexici cognoſcere cupiant, praeſertim cum Cl. Ruhnkenius, quod „Apionis auctoritate pari-
„ter atque Ariſtarchi, Heliodori & aliorum vetu-
„ſtorum Grammaticorum, frequentiſſime uti videret
„Apollonium in Lexico Homerico," in eam inductus eſt opinionem, ut, „errare cenſeat Suidam, qui A-
„pionem hujus Apollonii diſcipulum dicit, & diu
„ante Apollonium vixiſſe Apionem:" (1) & cum Cl. contra Villoiſonus, quod Suidas ait, verum eſſe,

con-

(1) V. Ruhnk. Praef. ad Heſych. T. II. p. 5.

contendit, atque adeo Auguſti aetate clarum fuiſſe Apollonium, in diſcipuliſque habuiſſe Apionem, *quem eo frequentius citaverit, quod in maximo ille honore, & praecipuum eſſet diſciplinae Apollonianae ornamentum* (1) ——. *Atque hic negari profecto non poteſt, quod, antequam integrum hoc verſaverat Lexicon, ex eo tantum, quod ſaepius Apion laudetur, conjecerat Cl.* RUHNKENIUS; *ineſſe ſcilicet his gloſſis, quae aetatem prodant Auguſto, imo Tiberio & Claudio Imperatoribus recentiorem, formas non tantum verborum* Latinas, *Graecis temere mixtas* (2), *ſed apertiſſima praeſertim, cum in ſingulis gloſſis, tum vero in univerſo Lexico frequentis interpolationis indicia. Vix enim* Apollonio *quis tribuat, quae alienae ſint gloſſae a Lexico Homerico* (3), *quae variis ſint mutilatae* (4), *aut quae compilatorem arguunt imperitiſſimum* (5). *Sed multo magis*

etiam

(1) V. VILLOISON. *Praef. ad Apoll. p. 9. ſeqq.*
(2) E. C. Καγκάβεια V. Ἐφόλκαιον p. 315. — Πραΐδα V. Ἀΐδα p. 438. Αὔρους V. Οἰήϊα p. 490. ſeq.
(3) V. e. c. v. Ἀᾶσθαι. p. 6. Ἀβάλε. p. 7. Ἀβλαβὲς p. 11. Ἄγρον. p. 47. & alias magno numero gloſſas, quas in indice obelo notandas curavimus.
(4) Vid. e. c. V. Εἴσκοντες. p. 249. V. Ἐπίχευον p. 277. V. Ὄλυμπος. p. 496. V. Οὕνεκα. 517. &c. —.
(5) In multis aliis gloſſis conferendae, V. Ἐπάλυτο. p. 273.

etiam excellentis doctrinae Grammatico indignae videantur, non dicam, quae bis repetuntur (1), *ſed quae inter ſe adverſis pugnant frontibus* (2). *Denique proficiſci certe ab Apollonio non potuerunt, in quibus ipſe Auctor laudatur* (3), *vel in quibus doctrina traditur, ſive ex uberioribus ipſius obſervationibus miſſa in compendium* (4), *ſive a cognitis ipſius decretis diverſa* (5).

Haec quidem omnia quo diligentius volvo mecum & conſidero, eo infelicius mihi videtur hujus Lexici fatum fuiſſe, quod ab Apollonio *quidem*, Apionis *praeceptore, ſub Auguſto, conditum, poſtea tamen ab imperitis compilatoribus addendo, demendo, interpolando, tanto opere fuerit mutilatum, ut pleriſque*

in

p. 273. V. Σήτειος. p. 601. in quibus *compilatorem*, & V. Παλαιφάτου. p. 527. V. Ζάθεος. p. 592. & V. Σιμόεντα. p. 603. in quibus *imperitum* etiam compilatorem ſuis quaſi veſtigiis deprehendes.

(1) Conf. e. c. V. Ἀνδρόμεος. p. 217. 219. V. Ἐπιβαλλόμενος. p. 281. & 294. & alias formas, quas facile quilibet in Indice obſervabit.

(2) Conf. e. c. V. Βιόωνται & Ἐβιόωντο. p. 192. & p. 238. Εἴκοντες & Ἴκων. p. 250. & 369. V. Εἴργον & Ἵεργον. p. 249. & 368. V. Μέλεον. p. 461. & Πεφυρμένος. p. 549. V. Περιτρέφεται & τρέφεται. p. 545 & 654. &c.

(3) Conf. V. Ὦπος. p. 729.

(4) Conf. e. c. quae diſputavimus. p. 505. Obſ. 2. & 6.

(5) Conf. V. Ἠεροφώνων p. 327.

in gloſſis, atque adeo in frequenti etiam Apionis mentione, vix certo definias, utrum ad Apollonium, *an vero ad alium auctorem, ſint referendae; utique in judicando etiam bonitas potius & elegantia cujusque lectionis, quam certa Lexicographi auctoritas ſequenda eſſe videatur. — Tu interim, Benevole Lector, his fruere, & nobis fave. Vale.*

Dab. Hagae Comit. ad d.
11. Aug. 1788. —

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ[1]

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ

ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Α.

Α ψιλῶς καὶ δασέως ἐκφερόμενον, δηλοῖ χειλιασμὸν, στέρησιν, πολὺ, ὁμοῦ, φαῦλον, ἴσον, ὅμοιον, σύν. χειλιασμὸν, ὅτ' ἂν ἀποδυσπετοῦντες λέγωμεν Α. στέρησιν, ὅτ' ἂν λέγωμεν ἀσθενὲς, τὸ ἐστερημένον[2] τοῦ ὑπάρχοντος σθένους. πολὺ, ὅτ' ἂν φω-

1 Ἀπολλωνίου. Hunc titulum praefixum habet *Codex Manuſcriptus*. Vill.

2 Ἐστερημένον. Sic habet *Codex Manuſcriptus*. Male *Montfauconius*, in excerptis quae habet *Bibliotheca Coisliniana*, legit & edidit ὑστερημένον, quod minus bene reſpondet voci στέρησιν praecedenti. Vill. Cum in tota hac Grammatici diſputatione vix

φῶμεν ἀχανὲς πέλαγος, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πολὺ κεχηνός. ὁμοῦ, οἷον ἀδελφεὸς, ὁμαδελφεὸς, καὶ ἀκολουθῶν, τὸ ὁμοκέλευθος. [1] τὸ δὲ φαῦλον, ἴσον τὸ [2] κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον· ὅτ' ἂν φάσκωμεν, ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον· τὸ δὲ ἴσον καὶ ὅμοιον, ὅτ' ἂν αἱ ποιηταὶ τὴν ἰσολεχῆ καὶ ὁμόκοιτον, ἄλοχον καὶ ἄκοιτιν καλῶσιν. τὸ δὲ σὺν, ὅτ' ἂν ἀντὶ τοῦ συνέτυχεν, ἀβόλησεν [3] λέγωμεν. σημαίνει δὲ καὶ ἄθροον, καὶ τὰ αὐτοῦ. ὅτ' ἂν μὲν οὖν τὸ ἄθροον·

— — Ἀρ [4] οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν.

ὅτε δὲ τὰ αὐτοῦ·

Ἤτοι [5] ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκεν. —

ἔχει δὲ καὶ ἄλλας πλείονας δυνάμεις.

ἈΆΑΤΟΣ. [6] ὁ ἀβλαβὴς καὶ εὐχερὴς, καὶ διὰ τοῦ ἀνδ

una atque altera forma attingatur Homerica, Ἄλοχος nempe & Ἄκοιτις, ſuſpicari forte liceat alienas a Lexico Homerico Obſervationes Apollonio a male ſedulis praefixas eſſe.

1 Ὁμοκέλευθος. Lege ὁμοκέλευθον; ut conveniat cum neutro ἀκολουθῶν. VILL.

2 Ἴσον τό. Clar. *Hemſterhuſius* ad *Ariſtophan. Plutum* p. 338. haec verba, quae laudat, ſic reſtituit: τὸ δὲ φαῦλον, ἴσον φάσκωμεν ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον, ἴσον τῷ κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον. VILL. Quid ſi abjicias ἴσον, quod mox ſuo loco poſitum hic temere fuerit inſertum? τὸ δὲ φαῦλον, τὸ κακοπρόσωπον καὶ κακοτράχηλον ὅταν φάσκωμεν ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον.

3 Ἀβόλησεν. Vide *Heſych.* in Ἀβολεῖν. VILL.

4 Ἄρ. Lege ſeparatim ἃ ῥ'. VILL. Pertinet Gloſſa ad *Il.* B. 36.

5 Ἤτοι. Il. P. 193. VILL.

6 Ἀάατος. Sic in *Codice Manuſcripto*, quamvis primum *alpha* fere deletum ſit; ſic bis in *Homero*. Male *Montfauconius* edidit ἄατος. At in duobus verſibus ab *Apollonio* laudatis ſcriptum reperitur ἄατος. Legendum tamen ἀάατος, ut conſtet metrum. Vide *Etymol.* & *Heſ.* VILL. Tertius etiam

ἄνευ ἄτης. ἐνίοτε δὲ, τὴν ἐπιβλαβῆ καὶ δυσχερῆ. ὡς ἐν τῷ·

Μνηστήρεσσιν [1] ἄεθλον ἀάατον. οὐ γὰρ ἐίω.

διὰ δὲ τοῦ χ, τὴν ἀβλαβῆ· [2]

οὗτος [3] μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

ΑΑΣΑΝ. [4] ἔβλαψαν.

ἈΑΣΑΜΗΝ. [5] ἐβλάβην, ἄτῃ περιέπεσον.

ἈΑΠΤΟΥΣ. οἱ μὲν δασύνοντες τὴν δευτέραν ἀποδιδόασιν ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο· οἱ δὲ ψιλῶς [6] ἀναγινώσκοντες, ἀπτοήτους. ἔνιοι δὲ, ἀνεκφεύκτους, ἢ χαλεπάς· ἵν᾽ ᾖ τὸ μὲν Α [7] ἐπεκ-

τε-

etiam ſuccurrit *Homeri* locus, in quo legitur ἀάατον. Il. Ξ. 271.

Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ.

quae ipſis *Scholiorum* verbis explicat *Etymol.* v. Ἀάατος; Eandem nominis formam habet dictionum Homericarum ſtudioſiſſimus Poëta *Apoll. Rh.* II. 77.

1 Μνηστήρεσσιν. Od. Φ. 91. Vill.

2 Τὴν ἀβλαβῆ. Lege τὴν; ut ſupra, τὴν ἐπιβλαβῆ Vill. Et pro τοῦ χ ex pervulgato Grammaticorum uſu lege τὸ χ: ſimile mendum infra ſuſtulit Cl. *Villoiſon.* v. Ἀνάσκαλτοι πολεμίσται p. 162.

3 Οὗτος. Od. Χ. 5. Vill.

4 Ἄασαν. Conf. *Od.* Κ. 68. ibique *Schol.*

5 Ἀασάμην. Male *Montfauconius* dedit ἀσάμην. Extat ἀασάμην in Codice MS. & Il. Ι. 116. 119. ac Τ. 137. At ἀσάμην nusquam in *Homero* reperitur. Hoc fraudi fuit Clariſſimo viro, quod prius *alpha* hîc quoque vix appareat. Vide *Heſ.* Vill.

6 Ψιλῶς. Sic in Codice Manuſcripto: male *Montfauconius* legit ψιλάς. Vill.

7 Α. Hoc vitioſe expreſſit *Montfaucon.* per πρῶτον; nam, cum de duobus tantummodo agatur, melius exprimeretur per πρότερον. Sed pariter male habet *Etymologus Magnus:* ἵν᾽ ᾖ τὸ μὲν Α ΠΡΩ͂ΤΟΝ ἐκτεταμένον, τὸ δὲ δεύτερον συνεσταλμένον. Ubi vides συνεσταλμένον pro συγκεκομμένον; ut ſupra poſuit ἀνεφίκτους pro ἀνεκφεύκτους. Vill. Defendi equidem poſſe cenſuerim *Montfauconii* illud πρῶτον & *Etymologi* etiam le-

cen

τεταμένον, ¹ τὸ δὲ δεύτερον συγκεκομμένον.

ἈΑ'ΣΧΕΤΟΝ. ἀκατάσχετον, ἀνυπομόνητον. ἢ τὸ ² κατ' ἀπόφασιν τοῦ δυσχετοῦ. εἴρηται δὲ κατ' ἐπέκτασιν. τὸ γὰρ ³ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ·

Ἀσχε-

ctionem ἀνεφίκτους praeferendam eſſe noſtri formae ἀνεκφεύκτους; utriusque opinionis momenta mox exponam.

1 Ἐπεκτεταμένον. Male contra fidem MS. *Codicis* edidit *Montfaucon.* ἐκτεταμένον, quod tamen habet *Etymol.* At fortaſſe hic legendum: ἢ ἀϊάπτους, κατὰ ἔκθλιψιν τοῦ I. ἵν' ᾖ τὸ μὲν A ἐπεκτεταμένον, (ſeu ἐπιτεταμένον,) τὸ δὲ I συγκεκομμένον. Ut *Euſtathius*, qui in hanc vocem omnino conſulendus eſt, habet ad Il. A. p. 150. Edit. Rom. 1542: ἢ ἀΐαπτοι, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ I. ὡς οὐ δύναταί τις ἰάψαι, ὅ ἐστι βλάψαι. ἢ κατὰ ἐπίτασιν, αἱ πολλὰ ἰάπτειν δυνάμεναι. Sic & *Etymol.* ἐξ οὗ (ἰάπτω) ἰάπτους. καὶ κατὰ στέρησιν, ἀϊάπτους καὶ κατὰ ἔκθλιψιν τοῦ I, ἀάπτους. Paſſim in *Hom.* χεῖρας ἀάπτους. Vill. Non video primum, quod pace dixerim Cl. *Villoiſoni*, multum hic peccaſſe *Montfauc.*, cum ederet τὸ μὲν πρῶτον (ſc. A) ἐκτεταμ. &c. *Euſtath.* certe in forma ſimillima Ἀάσχετος explicanda *p.* 618. *v.* 38. τὸ μὲν πρῶτον A, inquit, ἐπιτείνει, τὸ δὲ δεύτερον στερεῖ. Deinde vero A ἐπεκτεταμένον idem videtur, quod κατ' ἐπέκτασιν poſitum dicit noſter v. Ἀάσχετον, id eſt, quo dilatetur vox & extendatur; συγκεκομμένον vero A, quod per συγκοπὴν poſitum & ex pleniore forma contractum ſit. — Itaque pertinet obſervatio ad eam Grammaticorum claſſem, qui non tantum alterum A in voce ἀάπτους, ψιλῶς ἀναγιγνώσκουσι, ſed & accipiunt quaſi ἀϊάπτους ab ἰάπτω *laedo:* Secundum illos enim ἴαπτος augetur altero A, & forma inde orta ἀΐαπτος, abjecto I, contrahitur in ἄαπτος; ut adeo vere τὸ μὲν πρῶτον A ſit ἐπεκτεταμένον, τὸ δὲ δεύτερον συγκεκομμένον. Hanc autem qui probabant nominis proprietatem, duplici tamen ratione ſunt interpretati: vel enim A illud prius ἐπιτατικὸν cenſentes, χεῖρας ἀάπτους expoſuerunt πολλὰ ἰάπτειν δυναμένας, ſive, ut breviter Noſter & *Etymol.* χαλεπάς, vel idem A exiſtimantes eſſe στερητικὸν, reddiderunt ὡς οὐ δύναταί τις ἰάψαι, quemadmodum ſcribit *Euſtath. p.* 150. quo cum melius certe convenit *Etymologi* ἀνεφίκτους, quam Noſtri ἀνεκφεύκτους. Conf. *Scholia Variorum* quae utiliſſimo conſilio, Cl. *Waſſenb. Homero* ſubjecit, *Il.* A. 567.

2 Ἢ τό. Fortaſſe ἤτοι. Vill.

3 Τὸ γὰρ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ.

Mal-

Ἄχθος [1] οὐκ ἐπιεικτόν. —— ——

καὶ·

Μητρὸς [2] τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν·

'ΑΑΓΕ'Σ. [3] ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

'ΑΑ'ΣΑΙ. [4] πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι.

'ΑΑ͂ΤΑΙ. [5] ἄγαν βλάπτει.

'ΑΑΣΙ'ΦΡΩΝ. βλαψεσίφρων. εἴρηται καὶ ἀεσίφρων. σημαίνει τῷ ἔχοντι [6] κεκοιμημένας τὰς φρένας, καὶ οὐ διεγηγερμένας.

'ΑΑ'ΣΑ-

Mallem τοῦ γὰρ &c. *id eſt*, ejuſdem ſcilicet autoris & in eodem opere; ut ſupra διὰ τοῦ x ſignificat *in libro vigeſimo ſecundo*, ubi laudatam vocem reperire eſt. Forſan aliquis legat: τὸ γὰρ αὐτὸ, (pro αὐτοῦ,) καὶ δι' αὐτοῦ. *Idem enim eſt*, & *in eodem opere*, (ſcilicet *Iliade*,) ſeu *ſenſu*. Vill.

1 Ἄχθος. Il. Π. 549. Vill.

2 Μητρός. Il. E. 892. Vill.

3 'Αάγες. Conf. *Od.* Λ. 574. ibique *Sch.*

4 'Αᾶσαι. Quamvis *Il.* T. 129. nunc quidem optimo ſenſu legatur:

—— ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
Μήποτ' ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
Αὖτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην· ἣ πάντας ἀᾶται.

& quamvis confirmet hanc lectionem *Euſtath.* p. 1176. *vſ.* 8. potuit tamen olim non abſurde legi:

—— —— ἣ πάντας ἀᾶσαι.

Non video certe cui Poëtae loco, praeter hunc, convenire iſta forma poſſit.

5 'Αᾶται. Pertinet Gloſſa ad *Il.* T. 91 & 129.

6 Τῷ ἔχοντι. Lego τὸν ἔχοντα; ut & edidit *Alberti.* Vide *Etymol.* Vill. Quod autem ſcribit noſter 'Αασίφρων, nunc quidem nusquam habent Editiones Homericae, ſed ubique exhibent 'Αεσίφρων. e. c. *Il.* Υ. 183. Ψ. 603. &c. Utramque tamen formam, alteram ab ἀᾶσαι, βλάψαι, alteram ab ἄεσαι, κοιμηθῆναι derivandam, alii etiam agnoſcunt Grammatici, tanquam *Heſych.* v. 'Αασίφρων & *Euſtath.* p. 1319. v. 15. cui pro τὸ ἀίσω, τὸ βλάψω, reſtituendum omnino τὸ ἀάσω, uti recte editur p. 1202. v. 46. Caeterum, qui mox ſequitur apud Noſtrum Dativus τῷ ἔχοντι, minime tentari ab eruditis Interpretibus debuerat: cum inde colligatur, quem locum reſpexerit, & cu-

Ἀάσατο. ἠγνόησεν, ἥμαρτεν, ἐφθόνησεν.[1]

Ἀᾶσθαι.[2] λωβᾶσθαι, κακοῦν.

Ἀασιφρονία.[3] φρενοβλάβεια.

Ἄατον.[4] μέγαν, ἀκόρητον, πονηρόν. οἱ δὲ, ἀόλητον· οἱ δὲ, ἄτονον.

Ἀαδεῖν. ὀχλεῖν[5], ἀπορεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀσιτεῖν.

ἈΑΛΙΟΝ.

cujus Commentarios ſecutus ſit Apollonius, *Od.* Φ. 302.

—— ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀαθεὶς
Ἤιεν ᾗν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

Scilicet Grammatici ſolennem morem formas rariores ipſo illo caſu proponendi & interpretandi, quo in veterum ſcriptorum locis leguntur, etiam addito verbo σημαίνειν ſervant. Ita Noſter infra v. Βαθυκόλπων —— τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθυζώνων καὶ βαθυκόλπων; & magis aperte v. Ἑανός· —— Ἑανῷ λιτὶ Κάλυψεν, ἐπιβολαίῳ λιτῷ σημαίνει· ποτὲ τῷ λεπτῷ ὑφάσματι. Conf. etiam v. Ἀντιάσειν.

1 Ἐφθόνησεν. Duas confudit gloſſas librarius. Poſt ἥμαρτεν ſic novum conſtitue articulum: Ἀγάσατο. ἐφθόνησε. Vide *Heſ.* & Il. Ρ. 71. ac *Schol.* Vill. Ἀάσατο habet Poëta *Il.* Ι. 533. &c. ubi *Schol.* quem ſecutus eſt *Heſych.* interpretatur ἐβλάβη.

2 Ἀᾶσθαι. Haud ſcio ubi olim in *Homero* legerit noſter. Ἀασθεὶς & ἀάσθη frequenter occurrunt.

3 Ἀασιφροσύνη. Nusquam apud *Homerum* extat haec vox. Legitur *Od.* Ο. 469. ἀεσιφροσύνῃσι. Vill. Equidem legere malim Ἀασίφρονι, φρενοβλαβεῖ. Ἀεσίφρονι *Homer.* & eandem interpretationem ex MSto *Aloyſii* habeut *Schol. Barneſ. Od.* Φ. 302. Conf. quae diximus ad *v.* Ἀασίφρων. p. 5.

4 Ἄατον. Ob praecedens Ἀάατος, p. 4. hic mallem Ἄατον, quod eſt ἀκόρητον. Reſpexit Il. Χ. 218. μάχης ἄτον, & paſſim ἄτος πολέμοιο; unde infra p. 214. Ἄτος interpretatur, ἀκόρεστος, ἢ βλαπτικὸς κατὰ πόλεμον. Hinc unice emenda *Heſ.* & *Gloſſas* in eum ab *Alberti* laudatas, quae Ἄατον pro Ἄτον male legentes, & cum longe diverſo Ἀάατον pejus confundentes, peſſime conjunctim explicant ἀβλαβὴς, ſeu ἐπιβλαβὴς, ac ſimul ἀκόρητον, ἀπλήρωτον; cum prior quidem ſenſus ad Ἀάατος, poſterior vero ad Ἄτος referendus ſit. Sequentia autem in *Apollon.* οἱ δὲ, ἄβλητον &c. ſuo loco mota pertinent ad Ἀβλῆτα, & ad finem hujusce poſterioris gloſſae rejicienda ſunt. Vill.

5 Ὀχλεῖν. Lege ὀκνεῖν. *Il.* Κ. 98.

—— κα-

'ΑΑ'ΛΙΟΝ. [1] ἄτακτον, ἀκρατές.

'ΑΒΑ'ΛΕ. 'Αβάλ... [2] εἴθε. 8

'ΑΒΑ'ΚΗΣΑΝ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. σημαίνει δὲ τὸ ἠγνόησαν. οἱ δὲ τὸν ἀσύνετον καὶ βλακὰ ἀβάκην λέγουσι. ὁ περιέχων τὴν λέξιν [3] στίχος·

—— —— Οἱ δ' [4] ἀβάκησαν

Ἄπαντες· [5] ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα.

Ὁ δὲ Ἀπίων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάζειν. τὸ δὲ λέγειν καὶ ἱστορεῖν, οἱονεὶ φάζειν, ὅπερ ἐστὶ φράζειν, [6] κατὰ παρέλληψιν τοῦ Ρ.

'ΑΒ-

—— καμάτῳ ἀδδηκότες, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ.

Schol. ὑπὸ τοῦ κόπου ἀηδῶς διακείμενοι, ὀκνήσαντες. Conf. *Il.* Κ. 312, 471. *Od.* Α. 134. Μ. 281. itemque Noſter, *Heſych.* *Suid.* & *Etymol.* v. 'Αδδηκότας, ex quibus *Heſych.* & *Suid.* formam 'Αδδεῖν iisdem fere verbis interpretantur, quibus noſter 'Αδεῖν.

1 'Αάλιον. Mallem ἄλιον; ſed obſtat conſenſus *Heſ.* quem vide. VILL. 'Αάλιον certe non habent Editiones *Homeri*. Ipſa etiam interpretatio ἄτακτος, quam & *Heſych.* & *Suid.* habent, merito ſuſpecta fuit *Albertio*, quem in obſervationibus ad *Heſych.* modeſte rogantem, an legendum ſit ἄπρακτος, juvat egregie *Schol.* ad *Il.* Δ. 26. Ἄλιον. μάταιον, ἄπρακτον & *Phavor.* *p.* 116. *v.* 43. Ἄλιον βέλος (Il. Δ. 498. & alibi) μάταιον, ἄπρακτον.

2 'Αβάλ.... Lego 'Αβάλε. *Etymol.* habet Ἄβαλ, Ἄβελ & 'Αβάλε. Vide *Heſ.* VILL. Gloſſa iterum a Lexico *Homerico* aliena.

3 Λέξιν. Significat vocem rariſſimam; ea vis hujusce vocabuli. Verba enim antiqua & a vulgi familiaritate abducta λέξεις vocant Critici veteres, teſte Clariſſimo *Ruhnkenio* ad *Timaeum Platonis Lexicographum*, in quem doctiſſimis animadverſionibus illuſtratum omnem eruditionis Graecae copiam effudit. In 'Αβάκησαι & 'Αβάκης vide *Etymol.* & *Heſ.* VILL.

4 Οἱ δ'. Od. Δ. 249. VILL.

5 Lege Πάντες. VILL.

6 Κατὰ παρέλληψιν. Communis haec eſt Grammaticorum doctrina, ut φράζειν dictum cenſeant pro φάζειν per ἐπένθεσιν ſive παρέλληψιν τοῦ Ρ; quod ideo monendum duxi, ut intelligatur Cl. *Villoiſon.* emendationem, quam ad con-

ἈΒΛΗΧΡΗ´Ν. [1] οἱ μὲν, ἀπαλήν· οἱ δὲ, ἀσθενῆ·

Ἀβλῆχρ', [2] οὐδενόσωρα, τὰ δ' οὐ μένος ἄμιν ἐρύξει.

καὶ ἐπὶ τοῦ·

—— θάνατος [3] δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς ἄμα [4] τοῖος ἐλεύσεται, ——

οἷον ἀσθενής, ἀμαυρός.

ἈΒΛΗ´ΤΑ. ἅπαξ εἴρηται ἡ λέξις·

Ἀβλῆτα, [5] πτερόεντα, μελαινάων [6] ἕρμ' ὀδυνάων.

οὔποτε ἄλλοτε βεβλημένον, καινόν, ἢ πολυβλῆτα, οἷον πολλοὺς βεβληκότα. [7]

ἈΒΡΟ´ΤΗ. ἐπὶ τοῦ·

Νὺξ [8] ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες. ——

Καὶ οἱ μὲν, τὴν ἐρήμην βροτῶν [9] φασίν· οἱ δὲ, τὴν

textum ipſum propoſuerat, κατὰ παράληψιν, merito revocaſſe in Appendice; ubi tamen alteram proponit conjecturam, quae parum itidem videtur neceſſaria, pro ὅπερ ἐστὶ φεράζειν legendum eſſe ὅθεν ἐστὶ φράζειν. -- Grammaticus noſter intra v. Ἄπαστος —— τὸ μάσασθαι γὰρ τὸ πάσασθαι, κατὰ κοινωνίαν τοῦ Μ πρὸς τὸ Π. Eadem hic vocabuli proprietatem explicandi ratio, φάζειν, ὅπερ ἐστὶ φράζειν, κατὰ παράληψιν τοῦ Ρ.

1 Ἀβληχρήν. Ipſum hoc Gloſſae caput pertinet ad *Il.* Ε. 337. ubi *Schol.* interpretatur ἀσθενῆ, ἀπαλήν.

2 Ἀβλῆχρ'. Il. Θ. 178. Vill.

3 Θάνατος. Od. Λ. 133. Vill.

4 Ἄμα. In noſtro hodie *Homero* legitur μάλα. Vill.

5 Ἀβλῆτα. Il. Δ. 117. Vill.

6 Μελαινάων. Confirmat Noſter lectionem l. l. vulgo receptam, quam temere corrupit *Barneſ.* in μελαινέων, quod ἂν legi μονοσυλλάβως non poſſe putabat.

7 Βεβληκότα. Adde huic gloſſae, quae ſupra in ἄαπτον alieno loco poſita, huc pertinere docuit *Villoiſ.* οἱ δὲ ἄβλαπτον. οἱ δὲ ἄτονοι.

8 Νύξ. Il. Ζ. 77. Vill.

9 Βροτῶν. *Æſchylus* ab *Eu*-
ſta-

τὴν ἀθάνατον, ἐξ οὗ ἡ θεία νοεῖται. ἐν δὲ ἄλλοις,

[1] Ἀμβροσίην διὰ νύκτα. —

βέλτιον δὲ τὸ Α.

ἈΒΡΟΤΑΞΩΜΕΝ. [2] ἁμάρτωμεν ἀλλήλων.

— — [3] Ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν
Ἐρχομένω. πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.

Ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαμφοδήσομεν [4], ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ κατὰ τὴν συνάντησιν. ὅθεν καὶ τὸν βουλόμενον τρῶσαι μὴ ἐπιτυχεῖν, ἤμβροτες [5] λέγει.

ΑΒΡΟΜΟΙ. οἱ σὺν βρόμῳ πολλῷ.

[6] Ἄβρομοι, [7] αὐΐαχοι, ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
Αἱρήσειν. — —

Καὶ

ſtathio & *Phavorino* laudatus alicubi dixerat: ἄβροτον εἰς ἐρημίαν, ex Α privativo & βροτὸς mortalis. In *Lexico* MS. *Bibl. Coiſl. pag.* 499, optime explicatur: ἐν ᾗ βροτὸς οὐ φαίνεται. Vill.

1 Ἀμβροσίην. Il. Β 57. Vill.

2 Ἀβροτάξομεν. Hinc quoque poſt *Sylburg.* lege Ἀβροτάξομεν pro Ἀβροδιάζωμεν in *Etymologico Magno*, qui eandem, atque *Apollonius*, adfert explicationem, quam *Orioni* tribuere videtur. *Schol. Homeri* explicat: διαμαρτήσωμεν, ἀλλήλων ἀποτύχωμεν, ὃ τινες διαμφοδῆσαι φασιν, ἀβροτάζειν τοῦ βρότου; τοῦ ἀνδρὸς ἀποτυχεῖν, lege ἀποτυχεῖν. Vill. *in Append. Obſerv.* Apud *Apollonium* autem legendum ἀβροτάξομεν, quod in ipſo *Homeri* loco mox praebet Grammaticus.

3 Ἀβροτάξομεν. Il. Κ. 60.

4 Διαμφοδήσομεν. Ex *Heſychio*, ubi pro ἀβροτάζωμεν legendum fuerat ἀβροτάξομεν, recte Cl. *Villoiſon.* reſtituit διαμφοδήσωμεν. Ipſe modo noſter ἁμάρτωμεν, *Schol.* a *Villoiſ.* laudatus διαμαρτήσωμεν, & paſſim ita Grammatici ubi Indicativos interpretantur pro Subjunctivis poſitos, e.c. *Schol.* ad *Il.* Β. 440. Ἴομεν, ἀπίωμεν, ἀπερχώμεθα. Alia ſunt ejusdem rei exempla, infra ad v. Ἀγείρομεν.

5 Ἤμβροτες. Il. Ε 287. Vill.

6 Ἄβρομοι. Il. Ν. 41. Vill.

7 Ἄβρομοι, αὐΐαχοι. Sic

 exu-

Καὶ τὸ αὐΐαχοι, μετὰ ἰαχῆς μεγάλης, ὡς ἀχανὲς πέλαγος, τὸ μεγάλως κεχηνός. ὁ δὲ Ἀπίων, ἤτοι ἄφωνοι καὶ ἥσυχοι· ὡς ἂν παρατάξεως οὐχὶ γιγνομένης. βρόμος δὲ κατὰ μίμησιν, ἡ ποιὰ φωνή. βέλτιον δὲ τὸ Α, ὅ ἐστι πολύβρομοι καὶ πολυΐαχοι· οἱονεὶ [1] γὰρ αὐτοὺς κεκραγότας εἰσάγει, οἷον·

Τρῶες [2] μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς.

exulat & procul faceſſere jubetur illud litteraturae Graecae portentum, ab *Heſ.* vel ejus librariis intruſum, ἀβρομύταχοι, monſtrum veluti Centaurus, ex duarum vocum compoſitione & commixtione natum. In eodem *Heſ.* αὐΐαχοι, μετὰ ἰχύος μεγάλης; lege ut in noſtro ἰαχῆς. Oritur mendum ex affinitate conformationis litterarum. A enim cum χ conjunctum proximè accedit ad figuram ϛ *ſigma.* Tandem, Deo favente, perveni ad finem primae paginae lectu omnino difficillimae, de quâ illud affirmare non verear, quod de codice *Elmacini*, quo uſus eſt *Erpenius*, olim profitebatur *Golius;* mihi ſcilicet id neceſſarium fuiſſe, ut Oedipum prius quam interpretem agerem. Teſtes appello viros omni doctrinarum laude celebratiſſimos, & in palaeographiâ praeſertim verſatiſſimos, quotquot hunc codicem, ab aliquot praeſertim annis, quibus tam male affecta fuit haec pagina, penitus inſpexerunt, quantum mihi in eâ reſtituendâ deſudandum fuerit; cum omnia verba trunca, mutila, uſu detrita ac tempore deleta, reliquiae litterarum, non litterae, foediſſime jaceant: ut quibusdam in locis, id appareat tantummodo extitiſſe, quod nunc deſideratur, aut oculos fallit. Quod nemo à me ideo dictum putet, ut laudes eblandiar, tenuiſſimam ſuperatae difficultatis gloriolam aucupando; ſed ut potius, ſi quid forte in tam lubrico ac ſalebroſo loco lapſus ſum, veniam impetrem ab indulgentiſſimo lectore. VILL.

1 Οἱονεὶ γὰρ αὐτοὺς —— ἐπαιρομένους. Conjiciebam primum legendum eſſe, ἀεὶ γὰρ αὐτοὺς &c. *Schol.* certe ad *Il.* N. 41. a *Villoiſ.* laudatus ἑκάστοτε γὰρ θορυβώδεις τοὺς Τρῶας παρίστησιν. Verum, aut fallor vehementer, aut verba ἐν ταῖς εὐπραγίαις ἐπαιρομένους poſita olim fuerunt ante vocem αὐτούς. Οἱονεὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐπραγίαις ἐπαιρομένους, αὐτοὺς κεκραγότας εἰσάγει.

2 Τρῶες. Il. Γ. 2. VILL.

ἐν ταῖς εὐπραγίαις ἐπαιρομένους. τὸ δὲ αὐΐαχοι, πλεονάζον ἐστι τὸ Υ.

ΑΒΛΑΒΕ´Σ. ἀσθενὴς, καὶ φαῦλον, καὶ οἱονεὶ ἀβλεπὴς, κατὰ συγγένειαν τοῦ Μ πρὸς [1] τοῦ Π.

'ΑΒΙ´ΩΝ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Γλακτοφάγων [2], ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὡς ἔθνους οὕτως λεγομένου ἀκούει, καθ' ὧν καὶ τοὺς γλακτοφάγους τετάχθαι καὶ τοὺς δικαιοτάτους. διὸ καὶ γράφει χωρὶς τοῦ τε συνδέσμου. ἢ, ὡς δικαίως βιούντων κατὰ στέρησιν τῆς βίας, ἢ τὸν [3] ὡρισμένον βίον οὐκ ἐχόντων. ἔνιοι δὲ γράφουσι σὺν [4] τὸ τ',

— Δι-

1 Τοῦ Μ πρὸς τοῦ Π, duplex mendum; lege τοῦ Β πρὸς τὸ Π. Ἀβλαβὴς enim idem eſt ac ἀβλεπὴς, ſi mutetur *beta* in *pi*; at *mu* quod nusquam extat in voce ἀβλαβὴς, non poteſt mutari in *pi*. Non multum diſcrepat forma τοῦ *beta* à figurâ τοῦ *mu*, praeſertim in MSS. codicibus decimi ſeculi, unde natus error &c. Vill. Immo vero faceſſere ex noſtro jubeamus illud Ἀβλαβὴς; itemque ex *Heſych.* ejusdem notae gloſſam Ἀβλεπὴς, iisque unam ſubſtituamus formam Ἀβλεμὲς, quod factum putavit noſter ex Ἀβλεπὴς ob cognationem inter Μ & Π. Conf. *Euſtath. p.* 54. *v.* 16. *p.* 892. *v.* 5. *Interp.* ad *Heſych.* v. Ἀβλεμὴς & Ἀβλεπὴς. Haec autem Gloſſa vel in Homero corrupta latet, vel ex alio poëta huc migravit. Poëticam vocem non refugit Longin. Π. Υ. ſect. 29.

2 Γλακτοφάγων. Il. Ν. 6. Vill.

3 Ὡρισμένον. *Fixum & immotum.* (An rectius forte, „ *legitimam & a cultioribus* „ *populis receptam viven-* „ *di rationem?* " Toll.) Sunt enim Nomades vagi & errabundi, quales Scaenitae Arabes. Ἀβίων autem non eſt epithetum, ſed nomen populi cujusdam Scythici qui Myſiae Thracum adjacet. Ejus meminit poſt *Strabonem Ammianus* L. XXIII. qui, poſtquam de Hyrcaniâ locutus eſt, haec addit: *contra hanc gentem, ſub Aquilone, dicuntur Abii verſari, genus piiſſimum &c.* Vill.

4 Τό. Lege τῷ pro τό. Vill.

1 Ἤτοι

—— —— Δικαιοτάτων τ' ἀνθρώπων,

καὶ ἀποδιδόασι τοὺς ἀβίους, ἤτοι τοὺς βίῳ μὴ χρωμένους, οἱ δὲ, τοὺς μακροβίους· οἱ δὲ, κατὰ τὸ ὀνοματικῶς λεγομένων Ἀγαυῶν πάντα ἐπίθετα λέγεσθαι, τοὺς ἱππημολγοὺς, τοὺς δικαιοτάτους, καὶ ἀβίους, γλακτοφάγους. ὁ δὲ Ἀπίων· ἤτοι πῶς [1] καὶ ὁμοίως βιούντων, ἤτοι βίοις ἐλλειπόντων [2]. ἔνιοι δὲ, κακοβίους, καὶ τοῦ Α ταύτην δύναμιν ἔχοντος. εὔλογον καὶ δικαίους ὑπάρχειν τοὺς τοιούτους. οἷς γὰρ πολυτελείας καὶ τρυφῆς οὐ φροντὶς, τούτοις οὐδὲ πλεονεξία, καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις [3] ἐπιθυμία πρόσεστι. ἄλλοι δὲ παρειασπῶντες ἀβιῶν, δέχονται τοῖς βιοῖς μὴ χρωμένων. οὕτω γὰρ τὰ τόξα, βιοὶ λέγονται.

ἈΒΑΡΒΑΡΕΈΗ. ὁ Ἀπίων παρατίθεται Ναΐδος εἶναι Νύμφης ὄνομα.

Νηῒς [4] Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.

ἌΒΑΝΤΕΣ. [5] οἱ Εὐβοεῖς.

ἈΒΥΔΟΘΕΝ. ἐξ Ἀβύδου. ἔστιν δὲ πόλις [6] Τρωϊκή.

ἈΓΡΟΙΩ͂ΤΑΙ. ἄγροικοι·

Νήπιοι [1] ἀγροιῶται, ἐφημέριοι [2] φρονέοντες.

ΑΓΑ-

1 Ἤτοι πῶς καὶ ὁμοίως βιούντων. an legendum ἤτοι ὁμῶς καὶ ὁμοίως?

2 Ἤτοι βίοις ἐλλειπόντων. Hoc ſic explicat & dilucidat *Etymol.* ἤτοι βίοις μὴ χρωμένων, ὅ ἐστι νόμοις καὶ πολιτείαις. VILL. *in Append.* ——

3 Τοῖς ἀλλοτρίοις. Lege τῶν ἀλλοτρίων.

4 Νηΐς. Il. Ζ. 22. VILL.

5 Ἄβαντες. VILL. *Il.* Β. 536. 542. &c.

6 Τρωϊκή. Hinc firmatur clariſſimi *Alberti* conjectura, qui in *Heſ.* pro ὄνομα πόλεως Καρίας legit Τροίας Il. Δ. 500.

Ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων.

Muſaeus de *Herone* & *Leandro:*

Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον· ἐγγύθι πόντου
Γείτονές εἰσι πόληες. — VILL.

1 Νήπιοι. Od. Φ. 85. VILL.

2 Ἐφημέριοι. Lege ἐφημέ-

Νή-

ἈΓΑΠΗΝΟΡΟΣ. ὅτ' ἂν ἐπίθετον, ἀγαπητὸς τὴν ἠνορέην·

> Μηριόνης [3] θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

Ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

> Τῶν [4] ἦρχ' Ἀσκέοιο [5] παῖς κρείων Ἀγήνωρ.

ἈΓΟΣ. [6] ἡγεμὼν, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους.

ἈΓΛΑΙΑΣ. τὰς καλλονὰς καὶ τοὺς κόσμους·

> [7] Ἀγλαΐας [8], τὰς νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασαι.

Καὶ

ειας, ut apud *Homerum*. Ἀγρειώτας occurrit in *Herculis* ſcuto, verſu 39:

> Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγρειώτας. VILL.

3 Μηριόνης. Il. Ψ. 113. VILL.

4 Τῶν. Il. Β. 608. VILL.

5 Ἀσκέοιο. Verſum corruptum ſic lege, ut apud *Homer.*

> Τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο παῖς κρείων Ἀγαπήνωρ.

pro Ἀγήνωρ. Idem ex *Heſ.* mendum tolle in voce ἀγάνωρ. Scilicet hae voces ſcribebantur per compendium, quod poſtea librarii aſſequuti non ſunt. Docet *Heſ.* quosdam per ἀγαπήνωρ intelligere φιλόξενος. VILL.

6 Ἀγός. *Æſchylus* in *Suppl.* 256:

> Ἦ τηρὸν ἱερῦ ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγόν.

& 911, Ἰὼ πόλεως ἀγοί. VILL. Il. Δ. 265.

Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγός. Il. Γ. 231. Κρητῶν ἀγοί &c. ad quae loca eadem fere a *Schol.* obſervantur, quae Noſter habet cum *Etymol.* & *Heſych.*

7 Ἀγλαΐας. *Od.* Τ. 82. VILL.

8 Ἀγλαΐας, τάς. Hodie ſic legitur verſus:

> Ἀγλαΐην τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασαι.

Sed fortaſſe τῆς ponendum cum *jota* ſubſcripto; & erit varians lectio ἀγλαΐας τῆς, pro ἀγλαΐην τῇ, in ſingulari. *Heſiodus*, in *Herculis ſcuto*, ſi tamen illius eſt, verſu 285:

> — Πόλιν θαλίαι τε χοροί τε Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. ——

Heſ. explicat ἀγλαΐαι per τρυφαὶ, quod verſui *Homeri* ſupra laudato apprime convenit. VILL. Recte *Villoiſ.* Ἀγλαΐας pro accuſativo plurali accepiſſe, vel ex ſequenti patet καὶ ἐνικῶς, & ex ipſa formae interpretatione τὰς καλλονὰς &c.

Καὶ ἑνικῶς·

Ἀγλαΐην [1] γὰρ ἔμοι γε θεοὶ οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν
Ὤλεσαν. —— ——

ἔστι δὲ καὶ Ἀγλαΐη κύριον ὄνομα·

[2] Νηρεὺς [3] Ἀγλαΐης υἱὸς Χαροποῖο ἄνακτος.

ἈΓΟΡΕΥΈΙΝ. κυρίως μὲν, ἐν ἐκκλησίᾳ λέγειν· καταχρηστικῶς δὲ, ψιλῶς [4] τὸ λεγόμενον. [5]

ἈΓΧΟΥ͂. [6] ἐγγύς.

ἈΓΟΡΆ. [7] ἡ ἐκκλησία· τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, καὶ τὸ συνάθροισμα.

ἈΓΛΑΆ. καλά· παρὰ τὴν αἴγλην, τὰ λαμπρά. ἢ κατὰ μετάθεσιν· ἀγλαὰ, ἐφ' οἷς ἄν τις [8] ἀγλαθείη.

ἈΓΥ-

1 Ἀγλαΐην. Od. Σ. 179. Vill. Pro θεοὶ, οἳ, rectius habent edita exemplaria θεοὶ τοί. qua de re uberius in ſingulari exponemus Excurſu.

2 Νηρεύς. Il. Β. 672. Vill.

3 Νηρεὺς. Ἀγλαΐης. Sic lege verſum:

Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς, Χαρόποιό τ' ἄνακτος.

Vill. ex MSto tamen Barocc. Barneſ. primam copulam cum noſtro omittendam ſtatuit:

Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς &c.

4 Ψιλῶς. De Penelope, Od. Ρ. 505.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξίν.

Heſiodus in Operibus, verſu 278:

—— Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν. Vill.

5 τὸ λεγόμενον. Ut Gloſſae Ἀγορεύειν reſpondeat interpretatio, reſtitue τὸ λέγειν. Conf. Heſych.

6 Ἀγχοῦ. Forma adverbii Homero frequentiſſima.

7 Ἀγορά. Uſus ſingulos ab Apollonio notatos habet Homerus: Eſt enim ἀγορὰ 1. ἐκκλησία Il. Α. 305. Il. Β. 808. 2. πλῆθος. Il. Β. 95. 144. 3. τόπος. Il. Λ. 806. ubi vid. Schol. Il. Π. 387. & in formulis vulgaribus ἀγορήνδε κηρύσσειν —— ἀγείρεσθαι &c. de quibus vid. Od. Β. 7. & ſeq. ibique Euſtath. p. 1430. v. 30. 4. συνάθροισμα Il. Θ. 2. 489. Conf. Heſych. & Etymol.

8 Ἀγλαθείη. Sic non eſſet metatheſis. At lege ἀγαλθείη;

ὡς

ʼΑΓΥΡΙΣ. [1] συναγωγὴ, ἡ ἄθροισις εἰς ταυτό.

ʼΑΓΕΛΑΙΉΝ. [2] ἄφετον, ἀδάμαστον.

> Αὐτὰρ [3] Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην.

ʼΑΓΕΛΑΣΤΑʹ. οὐ γέλωτος ἄξια, ἀλλʼ οἷον ἀγανακτήσεως.

> Δεῦθʼ [4] ἵνα ἔργʼ ἀγέλαστα καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε.

ἔνιοι δὲ, γέλωτος [5] ἄξια. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον.

ʼΑΓΚΥΛΟΜΗΤΕΩ. [6] ἐπὶ τοῦ Κρόνου, καθʼ Ὅμηρον. τοῦ δυναμένου περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὖ βουλεύεσθαι.

ʼΑΓΚΥΛΟΝ. [7] σκολιόν.

ʼΑΓΟΣ-

ut in vocem ἄγαλμα dixit: ἄγαλμα, πᾶν ἐφʼ ᾧ τίς ἀγάλλεται. Il. Α. 23.

> —— Ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

In *Heſiodi Operibus* 335:

> ——— Ἐπὶ δʼ ἀγλαὰ μηρία καίειν. Vill.

1 Ἄγυρις. Dicitur quoque apud *Heſ.* ἀγαρρὶς & ἀγορρίς. Ἄγυρις eſt Æolicum pro ἀγορά. Od. Γ. 31:

> Ἷξον δʼ ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας.

Euripides in Iphigenia in Aulide 753:

> Ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς.

Vill.

2 Ἀγελαίην. *Heſ.* explicat ἄφετον, νεμομένην, & alibi κλητώδη. Vill.

3 Αὐτάρ. Il. Λ. 728. Vill.

4 Δεῦθʼ. Od. Θ. 307. Vill.

5 Γέλωτος. Confundit hic *Apollonius* duas diverſiſſimas lectiones. Alii legunt ἔργʼ ἀγέλαστα, opera riſum non moventia: quae eſt antiqua lectio ab *Euſtathio* ſervata & longe praeferenda. Hodie vero extat, ἔργα γελαστὰ, opera ridicula; quod nimiae eſſet in Vulcano ſemperlenitatis, ſi ſuum ipſe dedecus irrideret. At fortaſſe *Apollon.* per ἀγέλαστα intelligit, valde ridicula; & ſic eſſet *alpha* intenſivum. Vill.

6 Ἀγκυλομήτεω. Apud *Heſiodum* ſic vocatur Prometheus in *Operib. verſu* 48:

> Ὅττί μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης. Vill.

Il. Β. 205:

> ——— Εἷς κοίρανος ἔστω
> Εἷς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
> Σκῆπτρον. &c.

Conf. ibi *Schol.*

7 Ἀγκύλον. Il. Ζ. 39. ἀγκύλον ἅρμα. Dicitur & ἀγκλόν, teſte *Heſ.* Vill. Quamvis, quod hic ἀγκύλον dicit, ipſe Poëta, alio loco interpretetur καμπύ-

λον

'ΑΓΟΣΤΟ'Ν. ἀγκῶνα. τὸ ὑγιὲς [1], τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἢ βραχιόνων. τούτοις γὰρ τοῖς μέρεσι περιαγόμεθα πρὸς ἑαυτοὺς, ὃ ἐὰν βουλώμεθα. διό φησι·

—— —— Ἕλε [2] γαῖαν ἀγοστῷ.

τοῦτο [3] τὸ μέρος, οἱονεὶ ὁ ἀγκὼν, ὁ ἄγων· τοῦ Κ πρὸς τὸ Γ συγγένειαν ἔχοντος. ἄλλοι δὲ, ἀγοστὸς, ἀγκών. παρὰ τὸ ἄγαν ὀστώδης εἶναι.

'ΑΓΑ'ΑΣΘΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ θαυμάζειν·

Ὥς [4] σὲ γύναι ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς.

ἐπὶ

λον ἄρμα *Il.* Ε. 237.; tamen alio ſenſu noſtrum locum accepit *Schol.* ad *Il.* Β. 205. Δηλοῖ δὲ τὸ ἀσκύλον παρὰ τῷ Ποιητῇ —— τὸ ἰσχυρὸν, ὡς τὸ ἀσκύλον ἄρμα. *Etymol.* autem, qui laudati *Scholiaſtae* obſervationem in Lexicon ſuum totam transtulit, alterum etiam habet antiqui Poëtae locum, quem in illis quidem, quae nunc habemus, Commentariis, fruſtra quaeras, Ἀσκύλον —— τὸ ἰσχυρὸν, ὡς ἐν τῷ Ἀσκύλῳ δ' ἄρματ' ἔδυνεν, ὡς εὗρον ἐν ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος.

1 Ὑγιές. Nihil certe minus ſanum quam illud ὑγιές. Legendum τὸ ἀγὲς, quod ab *Heſ.* quemadmodum & ab *Apollonio* definitur: τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ βραχιόνων. Apud eumdem ἄγος, ſignificat τὸν ἀγκῶνα. VILL. Praeſtiterit forte & in *Heſych.* & in *Apollon.* legere τὸ εὐαγες· *pars intra manus & brachia, maxime flexilis.* Juvat *Euſtath. p.* 854. *v.* 23. ubi de hac eadem forma ἄγοστον exponens Κρεῖττον δὲ, inquit, φασὶ τὴν δράκα οὕτω νοεῖν, ἔνθα περιάγονται τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων. Juvant etiam *Heſych.* & ipſe Noſter, eum nomen ductum eſſe indicant, ab ἄγειν. In *Etymol. p.* 12. *v.* 29. nunc quidem editur Ἄσκων, ὁ ἄγαν ὀστώδης τόπος &c. ſed poſtliminii quaſi jure reſtituenda eſt vera gloſſa Ἄγοστος, ἀσκὼν, ὁ ἄγαν ὀστώδης τόπος.

2 Ἕλε. Il. Λ. 425. VILL.

3 Τοῦτο τὸ μέρος —— ἔχοντος. Facile legendum eſſe largieris: Τοῦτο τὸ μέρος ὁ ἀσκὼν, οἱονεὶ ὁ ἄγων, τοῦ Κ πρὸς τὸ Γ συγγένειαν ἔχοντος. Nihil certe aliud voluit Grammaticus, niſi ἀσκὼν dici pro ἄγων, quod ſaepe Κ & Γ conjunguntur. Οἷον, οἱονεὶ ſaepe corrupta ſunt, vel alieno loco poſita; Vid. Noſter v. Ἄβρομοι & v. Ἀγανόφρων.

4 Ὥς σέ. Od. Ζ. 168. VILL.

5 Ἐξέ-

ἐπὶ δὲ οὐ φθονεῖν·

[1] Ἐξείπω, καὶ μήτι [2] κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος.

ἐπὶ δὲ οὐ ζήλου.

Ὣς [3] δ' αὖ νῦν μοι ἀγάασθε [4] θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.

Ἄγη. θάμβος, καὶ κατάπληξις·

—— —— Ἄγη [5] μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἐμοί γε
Ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν.

Ἀγαπαζόμενοι. [6] ἀγαπῶσαι·

—— Κύνεον [7] ἀγαπαζόμεναι. ——

Ἀγαπαζόμεθα. Ἡλιόδωρος, ἄγαν προσεχόμεθα·

Ἀλλ' [8] ὅτε [9] δὴ πάντες ἀγαπαζόμεθ' ἐξερέοντες.

Ἀγάρροος. [10] ἄγαν ῥοώδης.

Ἀγκάζοντο. ταῖς [11] ἀγκάλαις.

Ἤ

1 Ἐξείπω. Il. Ξ. 111. Vill.

2 Ἐξείπω, καὶ μήτι. Ante legitur:

Ἐγγὺς ἀνήρ· οὐ δηθὰ ματεύσομεν, αἴ κ' ἐθέλητε

Ἐξείπω, καὶ μήτι .... —— Pro ἐξείπω in impreſſis hodie legitur, πείθεσθαι; quae lectionis varietas eſt ſedulo notanda. Sic Il. I. 61:

Ἐξείπω; καὶ πάντα διΐξομαι· οὐδέ κέ τίς μοι

Μῦθον ἀτιμήσει. —— Vill.

3 Ὣς δ'. Od. E. 129. Vill.

4 Ἀγάασθε. Lege ἄγασθε, ob metrum. Vill.

5 Ἄγη. Od. Γ. 227. Vill.

6 Ἀγαπαζόμενοι. Lege ἀγαπαζόμεναι. Vill.

7 Κύνεον. Od. P. 35. Vill.

8 Ἀλλ' Od. K. 249. Vill.

9 Ἀλλ' ὅτε. Sic legitur verſus apud *Homerum*:

Ἀλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγαστάμεθ' ἐξερέοντες.

Nota diſcrimen. Vill. Ejusdem loci tertiam varietatem habet *Schol.* ἀγαζόμεθα, ὀργιζόμεθα.

10 Ἀγάρροος. Vid. *Il. B.* 845. & conf. *Heſych.*

11 Ταῖς ἀγκάλαις. Omiſſum verbum. Adde περιλάμβανον,

ὡς

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible] ἄγχ [illegible] τις [illegible]

[illegible] Vill. [illegible] ad [illegible] [illegible].

1 Ἠϊ. Il. Ψ. 722. Ὂς δ' ἄγ [illegible], pro ἠ ϊ. Vill. [illegible] in eam [illegible] [illegible], ut [illegible] Ho[illegible] initium, [illegible] de[illegible] ἀνὰ, re[illegible] esse, in praecedente [illegible] verbum [illegible] cre[illegible], pro quo [illegible] [illegible]. Ἀλκάζεσθε, ταῖς ἀγ[illegible]

— — Ἀπὸ χθονὸς ἀγκά-ζοντο.

2 Ἀγκάς. Il. Ψ. 711. Vill.

3 [illegible] Vill.

4 [illegible] Vill.

5 Ἀγχι [illegible] verbum de [illegible] Di[illegible] ge[illegible], referente Diogene Laertio, cum ei [illegible] quod Platone [illegible] petente, ipse [illegible]; [illegible], inquit, petit; sed:

Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι. Od. Α. 157. Vill.

6 Ἀγχιόφρων. V. Il Υ. 467.

7 Οἷον [illegible], ἄγαν αἰνό-φρων. Malim legere, una voce transpoſita: Ἀγχιόφρων. [illegible], οἷον ἄγαν αἰνόφρων.

1 Ἐν

ἀν, ἄγαν αἰνετός.

Ἀγκοίναι. ἀγκάλαι·

— Ἐν [1] ἀγκοίνῃσιν ἰαύειν.

εἰ δὲ νεώτεροι καὶ τὰς ἀγκύρας οὕτως λέγουσι.

Ἀγχηστῖναι. συνεχεῖς καὶ σύνεγγυς ἀλλήλων, οἷον ἀλληλάλληλαι·

Αἱ [2] μέν τ' ἀγχηστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,

καὶ ἀρσενικῶς·

— Οἱ δ' [3] ἀγχηστῖνοι [4] ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν. —

παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἄγχι καὶ ἀγχοῦ, ἅπερ συνήθως ἐστὶ τὸ σύνεγγυς τίθησιν.

Ἄγριον αἶγα. [5] αἴγαγρον·

Εὐ-

1 Ἐν. Od. Α. 260. Vill. In Editis tamen pro Ἰαύειν rectius exhibetur Ἰαύεσκ.

2 Αἱ μέν. Il. Ε. 141. Vill.

3 Οἱ δ'. Il. Ρ. 361. Ubi paulo aliter. Vill. Legitur ſcilicet:

——— Αἵματι δὲ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ. τοὶ δ' ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων.

ubi τοι ex more Homerico unice verum eſt. Vid. excurſus noſter ad v. Ἀγλαΐας.

4 Ἀγχηστῖνοι. Nullam facile formam dixeris, in qua ſcribenda tanto opere varient Grammatici & *Codd. Mſti. Scholiaſten* enim *Homeri*, *Heſych.*, *Suid.* & *Etymol.*, comparando intelliges Ἀγχιστῖνος ſcribi, Ἀγχιστεῖνος, Ἀγχηστῖνος & Ἀγχηστεῖνος. Ex quibus qui primam praeferunt formam, & a ſuperlativo Ἄγχιστος derivatam eſſe diſputant, ab analogia linguae proxime abeſſe videntur. Conf. *Interpp.* ad *Heſych.* V. Ἀγχιστῖναι.

5 Αἴγαγρον. *Bocharto* αἴγαγρος eſt caprae ferae certa ſpecies, & quidem ibex, idem docet αἴγαγρον, vel, ut quidam

Εὐρὼν[1] ἢ ἔλαφον κεραὸν. ἢ ἄγριον αἶγα.

ΑΓΧΙ'ΜΟΛΟΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ μετ' ὀλίγον·

Ἀγχίμολον[2] δὲ μετ' αὐτοὺς[3] ἐβήσετ' Ὀδυσσεὺς.

καί·

Ἀγχίμολον[4] δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

ἐπὶ δὲ τοῦ σύνεγγυς τόπου·

Τὸν[5] δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ.

ΑΓΧΙΒΑΘΗ'Σ. ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βαθεῖα·

Ἀγχιβαθὴς[6] δὲ θάλασσα· καὶ οὔπως ἐστὶ πόδεσσι Στήμεναι. — —

ΑΓΑ'ΝΝΙΦΟΣ. ἄγαν χιονώδης. ὅτ' ἂν δὲ, Ὄλυμπος ἀγάννιφος, ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν[7] τροπικῶς

κεῖ

dam legunt, αἴγαγρον, non eſſe Oppiano nomen generale ad omnes capras ſilveſtres, ſed reſtrictum ad certam ſpeciem. De Ægagro haec ſcribit Oppianus L. II. Κυνηγ.

Εἰ δέ τις αἰγάγρου κηρὸν κέρασιν ἀλλ' ἐχίδνοι,
Σοῖς ἐξέκλεισεν ὀδοὺς, ἀνοιστέ τε λαγόνες VILL. Conf.

Noſter v. Ἄγριον αἰχμητήν.

1 Εὐρών. Il. Γ. 24. VILL.

2 Ἀγχίμολον δέ. Od. Ρ. 336. VILL.

3 Αὐτοὺς &c. Sic reſtituendus verſus:

Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ'
Ὀδυσσεύς. VILL. Ubi minor formam parum Graecam ἐδύσετο locum tamdiu occupaſſe τοῦ ἐδύσετο, vel ἐδύσατο. Hujusmodi corruptelas & ſaepe alibi offendimus, & his praeſertim Apollonii Rhod. locis, II. 749. 826. 1064. IV. 460. in quibus omnibus Aoriſti, qui vulgo dicitur, primi formae temere cum aliis ſunt permutatae.

4 Ἀγχίμολον δέ. Od. Ξ. 410. VILL.

5 Τὸν δ'. Il. Ω. 352. VILL.

6 Ἀγχιβαθής. Od. Ε. 413. VILL.

7 Ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν. Sententiam Apollonii ſic explicat Schol.

κατὰ συνεκδοχὴν νοεῖται· ἐπὶ τὰ ἐν ὑψ . . . α [1] μέρη τοῦ ὄρους οὐδαμῶς διωρίζετο γοῦν περὶ αὐτῶν·

Οὔλυμπόν [2] δ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὐδέ ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

ΑΓΩΝ. ὁ τόπος εἰς ὃν συνάγονται·

Καὶ [3] ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,

καί·

— Αὐτόματοι [4] θεῖον δύσονται [5] ἀγῶνα.

τὸ

Schol. ad Il. Α. 420., Ἀγάννιφον τὸν λίαν νιφόμενον τὰ ὑπὸ τοῖς νέφεσι μέρη. τὰ γὰρ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου, ὡς ὑπερφερῆ, καὶ ὑπερνεφῆ, οὔτε νίφεται, οὔτε κατομβρεῖται κατ' αὐτὸν τὸν Ποιητὴν λέγοντα.

Οὔλυμπόν δ' ὅθι &c. Vill. in Append.

1 Ἐν ὑψ . . . α. Deſunt ultimae litterae; ſolum ſupereſt alpha. Legendum puto, ἐπουρ. ια, quod eſt compendium uſitatiſſimum pro ἐπουράνια, coeleſtia. Vill. Acute & vere; ſed affecta etiam & corrupta ſunt reliqua, quibus veram mihi videor lectionem reſtituere poſſe: Ὅτ' ἂν δὲ Ὄλυμπος ἀγάννιφος, ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν, τροπικῶς κατὰ συνεκδοχὴν νοεῖται, ἐπεὶ τὰ ἐπουράνια μέρη τοῦ ὄρους οὐδαμῶς χιονίζει (ſc. ὁ ποιητὴς) λέγων περὶ αὐτῶν.

Οὔλυμπόν δ' &c.

Laudatus modo Schol. ad Il. Α. 420. τὰ γὰρ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου . . . . οὔτε νίφεται, οὔτε κατομβρεῖται, κατ' αὐτὸν τὸν Ποιητὴν λέγοντα.

Οὔλυμπόν δ' &c.

2 Οὔλυμπόν. Od. Ζ. 42. Vill.

3 Καὶ ῥ'. Il. Τ. 42. Vill.

4 Αὐτόματοι. Il. Σ. 376. Vill. In eorris exemplaribus pro δύσονται Ionica exhibetur forma δυσαίατο i. e. δύσαιντο; ſed Noſtri lectionem Codd., Euſtath. & Schol. tuentur. V. Barnes ad l. l.

5 Ἀγῶνα. Sic templa deorum vocata fuiſſe exiſtimat Anna Daciera, quod ſtatuis deorum replerentur. Vill.

 1 Αὐ-

τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν συναγομένων·

Λύτο [1] δ' ἀγών· λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἴκαστοι
Ἐσκίδναντ' ἰέναι. —— ——

ἈΓΕΊΝΕΟΝ. [2] ἦγον· καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. δινήεντα τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ ἐν ἀγροῖς γίνεσθαι· [3] ἢ ἀγρόεσθις, ἢ ἐν ἀγροῖς ἐσθιομένη. παρὰ γὰρ τῷ ποταμῷ αἱ τῆς Ναυσικάας ἡμίονοι τὴν ἄγρωστιν ἐσθίουσι.

ἈΓΡΑΥΛΟΙ. ἐπ' ἀγρῷ αὐλιζόμενοι·

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι [4] πόριες. ——

ἌΓΡΙ-

1 Λύτο. Il. Ω. 1. Vill.

2 Ἀγίνεον. Lege ἀγίνεον; ut eſt apud *Homer.* Il. Ω. 784.

Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον
ἄσπετον ὕλην.

Sed quid habet commune verbum ἀγινεῖν, pro quo forſan legendum ἀγινεῖ, quod extat Od. Ξ. 105. (nam ἀγινεῖν nusquam in *Homero*), quid habet inquam commune cum nomine ἄγρωστις? Mira hic confuſio & perturbatio librarii, qui, ut ſaepe Lexicographorum exſcriptoribus accidit, duo naturâ diverſiſſima inter ſe temere commiſcuit; itaque ut reſtituatur perverſus ordo, ſic legendum:

Ἀγίνεον. ἦγον· καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. *Id eſt*, Ἀγίνεον ſignificat ducebant; & ἀγινεῖν, ducere. Poſtea novus articulus conſtituendus eſt, & ſcribendum:

Ἄγρωστις. εἶδος βοτάνης. ὡς ἐπὶ τοῦ· Odyſſ. Ζ. 90:

—— Παρὰ ποταμὸν δινήεντα
Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. ——

Id eſt, ἄγρωστις eſt genus herbae. Hanc gloſſam huc usque ex *Heſ.* mutuati ſumus. Vill.

3 Γείνεσθαι. Lege γίνεσθαι. *Theocr. Idyll.* 13. 41:

Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ
εἰλιτενὴς ἄγρωστις.

Ubi ejus *Schol.* docet eam vocari ab agricolis ἀγρίαν. Ἄλλοι δὲ, inquit, τὴν ἄγρωστιν φασὶν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλητζίδαν. Vill.

4 Ἄγραυλοι. Reſpicit Od. Κ. 410:

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες
περὶ βοῦς ἀγελαίας.

Heſiod. in Theogonia 26:

—— Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα. Vill.

1 Ἀγρι-

ἈΓΡΙΟΝ [1] ΑἸΧΜΗΤΗ΄Ν. ἄγριον ἐν τῷ αἰχμάζειν, ὅ ἐστι μάχεσθαι. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ ἄγριον αἶγα [2] τὴν αἴγαγρον σημαίνει. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, ὡς ἐπὶ τοῦ·

> Ἄγριος [3], ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς.

ἈΓΡΏΣΣΩΝ. οἷον ἀγρεύων.

> Ἰχθῦς [4] ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμη.

ἈΓΡΕΙ. τοῦτο παρακελευστικῶς λέγει, ἄγε·

> Ἄγρει [5] νῦν μοι Ἀθηναίην ἀγελείην [6].

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

> Ἄγρει [7] δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεῦ.

καὶ πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ ἄγετε·

> Ἀγρεῖθ' [8], αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι.

ἈΓΚΛΙ΄ΝΑΣ. ἀνακλίνας, ὡς ἐπὶ τούτου·

> Ἀγκλίνας [9] δὲ [10], πρόσθεν δὲ σάκεα [11] σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι.

τάσσε-

1 Ἄγριον Αἰχμητήν. Reſpexit *Grammaticus Il.* Z. 97. conf. *Alb. ad Heſych. h. v.*

2 Ἄγριον αἶγα. Supra eandem hanc explicuit gloſſam p. 19.

3 Ἄγριος. Il. Ξ. 117. VILL.

4 Ἰχθῦς. Od. E. 53. VILL.

5 Ἄγρει. Il. E. 765. VILL.

6 Ἀγελείην. Lege ἀγελείην. Pro νῦν μοι, lege μάν οἱ. VILL.

7 Ἄγρει. Od. Φ. 176. VILL.

8 Ἀγρεῖθ'. Od. Υ. 149. VILL.

9 Ἀγκλίνας. Il. Δ. 113. VILL.

10 Δέ. Tolle δὲ, quo metro obſtat. VILL.

11 Σάκεα. Sic habet quoque *Heſ.* qui eumdem verſum laudat. Hodie apud *Homerum* legitur σάκη. Sed duo Lexicographi antiquam lectionem ſequentes, retinuerunt *ſynecphoneſin*, ſive *ſynizeſin* in σάκεα; ut optime annotavit *Alberti*. VILL.

τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοίξας, ὡς ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ·

— Ὅς¹ θαλάμοιο θύρας πυκινὰς² ἀραρυίας
Κάλλιπον ἀγκλίνας· τοῦ δὲ σκότος³ ἦεν ἀμείνων.

ἈΓΕΛΕΙΗΝ. ⁴ λείας ἄγουσαν, οἱ δὲ, λάφυρα. ἔνιοι δὲ, ἄγουσα⁵ τοὺς ἐπὶ πόλεμον ὄχλους. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

ἌΓΑΛΜΑ. πᾶν ἐφ' ᾧ τίς ἀγάλλεται, καὶ οὐχὶ τὸ ξόανον. ⁶ Φησὶ γοῦν ἐν μὲν Ἰλιάδι·

— Βα-

1 Ὅς. Od. χ. 156. Vill.

2 Ὅς θαλάμοιο. Hodie ſic legitur verſus:

> — Ὅς θαλάμοιο θύρην
> πυκινῶς ἀραρυῖαν. Vill.

3 Σκότος. Conſtanter in *Homeri* editionibus legitur σκοπὸς, cui equidem noſtri illud σκότος cum *Villoiſ.* non praetulerim... Telemachus, patri Ulyſſi procos aggreſſuro arma ex thalamo petens, januam thalami reliquerat apertam: Melanthius igitur, cum hoc forte obſervaſſet, ex eodem thalamo procis quoque arma petiit. Quod cum Ulyſſes mulierum dolo factum eſſe ſuſpicaretur, candide Telemachus profitetur culpam ſuam:

> Ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ'
> ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος
> Αἴτιος, ὃς θαλάμοιο θύρην
> πυκινῶς ἀραρυῖαν
> Κάλλιπον ἀγκλίνας. Τῶν δὲ
> σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.

Illorum vero (procorum) *obſervator erat attentior.*

4 Ἀγελείην &c. Reſpicit Il. Ε. 765. ... Ἀθηναίην ἀγελείην, Conf. *Schol. Barnes* & *Clarke* ad *Il.* Δ. 128. *Alb.* ad *Heſych. v.* Ἀγελείης.

5 Ἄγουσα. Lege ἄγουσαν. Eſt Minervae epithetum. In *Herculis ſcuto* 197:

> — Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
> Τριτογένεια. Vill.

6 Ἄγαλμα, ut optime annotavit doctiſſimus *Ruhnkenius* ad *Timaeum*, eſt proprie nitidum reddere; ſic aliquid exornare, ut oculos grata ſui ſpecie exhilaret. Hinc ἄγαλμα, quidquid exornat; quoniam vero ſtatuae praecipuum faciebant ornamentum, ἄγαλμα proprie de his uſurpari coeptum eſt; ſed nondum tempore *Homeri* hoc ſenſu accipiebatur. Vill.

I Βα-

— Βασιλῆϊ· ἡ κεῖται ἄγαλμα·

Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος·

ἐν Ὀδυσσείᾳ δέ·

Ἀσκήσας [2], ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχαροίατ' ἰδοῦσα.

καὶ πληθυντικῶς·

Πολλὰ [3] δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε,

ἈΓΕΙΡΟΜΕΝ. [4] συναθροίσομεν·

Ἐς δ' [5] ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. —

ἈΓΑΥΟΝ. [6] καλὸν, ἐπιφανὲς, θαυμάσιον. ὁ δὲ Ἀπίων, καλὸς [7], σεμνός· ἀπὸ τοῦ πολλαχῶς γαίειν, ὅ ἐστι γαυριᾶν. ποτὲ δὲ σημαίνει καὶ ἔθνος ἰχομαίτικῶς οὕτω λεγόμενον·

— — καὶ [8] Ἀγαυῶν ἱππημολγῶν.

καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν καλοῦ·

Ἠὼς

1 Βασιλῆϊ. Il. Δ. 144. Vill.

2 Ἀσκήσας. Od. Γ. 438. Vill. Nunc quidem edi ſolet κεχάροιτο, quod & *Euſtath.* habet.

3 Πολλά. Od. Γ. 274. Vill.

4 Συναθροίσομεν. Lege συναθροίσωμεν in gloſsa, ut *Schol.* & *Heſ.* qui habet ἀθροίσωμεν. Per licentiam enim poëticam Ω in Ο vertitur in voce ἀγείρομεν, ut ſupra vidimus in ἀβροτάξομεν. Eodem ſenſu dixit *Heſiod.* in *Operibus* verſu 650:

— Πολὺν σὺν λαὸν ἀγείρας.

Vill. Conf. quae ſupra dicta ſunt ad voc. Ἀβροτάξομεν.

5 Ἐς δ'. Il. Α. 142. Vill.

6 Ἀγαυόν. Spectat gloſſa vel *Il.* Δ. 534. vel *Il.* Ε. 625. ubi vid. *Schol.*

7 Καλός. Lege Καλὸν, σεμνόν. *Heſiod.* in *Theog.* v. 462:

— Ἵνα μή τις ἀγαυῶν οὐρανιώνων Vill.

8 Καί. Il. Ν. 5. Vill.

Ἠὼς [1] δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο.

ἈΓΥΙΑΙ΄. αἱ ὁδοὶ, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν, ὅ ἐστι [2] πο....εσθαι καθ' ὅ φησι·

Λαοδίκην [3] ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

ἀντι τοῦ, πρὸς Λαοδίκην [4] πορεύομένην.

ἈΓΓΕΛΙΉΝ. ἀγγελίαν·

Ἀγγελίην [5] τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.

καί·

—— —— Ἠ [6] μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης. —— ——

ποτὲ δὲ, ἀντὶ τοῦ [7] ἄγγελος·

Ἐνθ' [8] αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί,

ἀντὶ τοῦ τὸν Τυδέα ἄγγελον ἀπέστειλαν. καὶ

Σεῦ [9] ἕνεκ' ἀγγελίης. —— ——

Ζηνόδοτος δὲ τοῦτο ἀγνοήσας μεταγράφει·

Ἠς

1 Ἠώς. Od. E. 1. VILL.

2 Πο....εσθαι. Aliquot litterae deſunt. Lege πορεύεσθαι cum *Heſ.* qui eamdem etymologiam eumdemque verſus *Homerici* ſenſum affert. VILL.

3 Λαοδίκην. Il. Z. 252. VILL.

4 Πορευομένην. Lege πορευομένη. VILL. Confirmat hanc emendationem *Schol. ad l. l. Id. in Append.*

5 Ἀγγελίην. Il. O. 1[illegible]4. VILL.

6 Ἠ μάλα. Il. Σ. 19. VILL.

7 Ἄγγελος. Solent vulgo Grammatici & Lexicographi formas nobis obtrudere parum Graecas Ἀγγελίας —— ίου, Ἀγγελίης —— ίη & nomen etiam foemininum Ἀγγελία pro L. nuncio atque legato accipere, quorum errorem peculiari excurſu excutiemus.

8 Ἐνθ'. Il. Δ. 384. VILL.

9 Σεῦ. Il. Γ. 206. VILL.

I Μῆ

Ἧς ἕνεκ' ἀγγελίης. —— ——

ἈΓΗΝΩΡ. ἤτοι ἄγαν ἀνδρεῖος, τῆς ἠνορέας ἐγκειμένης, ἢ ἔτ' ἂν αὐθάδης καὶ ὑβριστής·

Μὴ [1] ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα
Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως.

καί·

Οὔ [2] θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσῃ [3] θυμὸς ἀγήνωρ
Νεικείην [4] βασιλῆας. —— ——

καὶ ἡ ἀγηνορία δὲ παραπλησίως, ἤτοι ἄγαν ἀνδρία [5], ἢ αὐθάδεια· ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ·

Νῦν [6] αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.

ἔτ' ἂν δ' ἐπὶ τοῦ λέοντος λέγει·

—— Ἀγη-

1 Μὴ ὄφελες. Il. Ι. 694. VILL. ὁ δ' ἀγήνωρ, ἐστὶ καὶ ἄλλως. Veriſſimam hanc lectionem tam conſtanter habent omnes libri editi, ut ne interpretum quidem unus ullam notaverit varietatem: quam exhibent tamen *Scholia antiqua* a *Conr. Horneio* edita γρ. καὶ αὐτὸς, τὸ δὲ ἄλλως ἀντὶ τοῦ φύσει. Donis & precibus Graecorum alenda eſſe non videbatur Achillis ſuperbia, erat enim ille etiam ἄλλως inſolens, i. e. ipſo ingenio & φύσει. Hanc vim τοῦ ἄλλως non nemo forte in margine explicuit per τὸ αὐτὸς, quae interpretatio quanto rectius mentem Poëtae explicabat, quantoque commodius locum in ipſo verſu invenire poterat, tanto facilius variae lectionis locum coepit obtinere.

2 Οὐ θήν. Il. Β. 276. VILL.

3 Ἀνήσῃ. Lege ἀνήσει. VILL.

4 Νεικείην. In *Homero* legitur νεικείειν. VILL.

5 Ἀνδρία. Lege ἀνδρεία. Quamvis non ſim neſcius plurima vocabula per ει & per *iota* ſimplex aequaliter ſcripta reperiri, ſed haec, ut pleraque menda, ex affinitate pronunciationis defluxerunt. VILL.

6 Νῦν. Il. Ι. 696. VILL.

1 Ἀγη-

Ἠὼς [1] δ᾽ ἐκ λεχέων παρ᾽ ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο.

ἈΓΥΙΑΊ. αἱ ὁδοὶ, ἀπὸ τοῦ δι᾽ αὐτῶν ἄγειν, ὃ πο....εσθαι καθ᾽ ὅ φησι·

Λαοδίκην [3] ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην

ἀντὶ τοῦ, πρὸς Λαοδίκην [4] πορευομένην.

ἈΓΓΕΛΊΗΝ. ἀγγελίαν·

Ἀγγελίην [5] τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.

καί·

—— —— Ἦ [6] μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης. —— ——

ποτὲ δὲ, ἀντὶ τοῦ [7] ἄγγελος·

Ἔνθ᾽ [8] αὖτ᾽ ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαι

ἀντὶ τοῦ τὸν Τυδέα ἄγγελον ἀπέστειλαν. καὶ

Σεῦ [9] ἕνεκ᾽ ἀγγελίης. —— ——

Ζηνόδοτος δὲ τοῦτο ἀγνοήσας μεταγράφει·

1 Ἠώς. Od. Ε. 1. Vill.

2 Πο....εσθαι. Aliquot litterae deſunt. Lege πορεύεσθαι cum *Heſ.* qui eamdem etymologiam eumdemque verſûs *Homerici* ſenſum affert. Vill.

3 Λαοδίκην. Il. Ζ. 252. Vill.

4 Πορευομένην. Lege πορευομένη. Vill. Confirmat hanc emendationem *Schol. ad l. l.* *Id. in Append.*

5 Ἀγγελίην. Il. Ο. 1[illegible]4. Vill.

6 Ἦ μάλα. Il. Σ. 19.

7 Ἄγγελος. Solent Grammatici & Lexico formas nobis obtrudere Graecas Ἀγγελίας —— Ἀγγελίης —— ίη & 1 etiam foemininum Ἀ pro L. nuncio atque legat pere, quorum errorem liari excurſu excutiemus.

8 Ἔνθ᾽. Il. Δ. 384. Vi

9 Σεῦ. I[illegible] V

Ὡς ἐπ' ἀγγελίης. —— ——

ἈΓΗΝΩΡ. ἤτοι ἄγαν ἀνδρεῖος, τῆς ἠνορέας ἐγκειμένης, ἤ τι ἂν αὐθάδης καὶ ὑβριστής·

Μὴ [1] ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα
Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως.

καί·

Οὔ [2] θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσῃ [3] θυμὸς ἀγήνωρ
Νεικείειν [4] βασιλῆας. —— ——

καὶ ἡ ἀγηνορία ἡ παραπλησίως, ἤτοι ἄγαν ἀνδρεία [5], ἢ αὐθάδεια· ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ·

Νῦν [6] αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.

ἢ ἂν δ' ἐπὶ τοῦ λέοντος λέγοι·

—— Ἀγη-

1 Μὴ ὄφελες. Il. I. 694. Il. ὁ δ' ἀγήνωρ, ἐστὶ καὶ ἄλ-λως. Veteres hanc lectio-nem tam constanter habent omnes libri editi, ut ne inter-pres quidem unus ullam notarit varietatem: quam habent tamen Scholia anti-qua a Cl. [illegible] Homeri edita [illegible] ἄλλως [illegible] Donis & precibus Grae-corum [illegible] esse non vide-tur Achillis superbia, erat [illegible] ille etiam ἄλλως inso-lens, [illegible] ipso ingenio & φύ-σει [illegible] ἄλλως non [illegible] in [illegible] expl-pretatio quanto rectius men-tem Poëtae explicabat, tan-toque commodius locum in ipso verſu invenire poterat, tanto facilius variae lectionis locum coepit obtinere.

2 Οὐ θήν. Il. B. 276. VILL.

3 Ἀνήσῃ. Lege ἀνήσει. VILL.

4 Νεικείειν. In *Homero* le-gitur νεικείειν. VILL.

5 Ἀνδρεία. Lege ἀνδρεία. Quamvis non ſim neſcius plu-rima vocabula per ει & per *iota* ſimplex aequaliter ſcripta reperiri. ſed haec, ut pleraque menda, ex affinitate pro-nunciationis defluxerunt. VILL.

6 Νῦν. Il. I. 696. VILL.

1 Ἀγη-

— — Ἀγηνορίη [1] δέ μιν ἔκτα

Ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων.

καταχρηστικῶς λέγεται.

ἈΓΡΟΝΟΜΟΙ. πρὸς διάφορον τόνον καὶ σημασίαν. καὶ ἅπαξ εἴρηται ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἀγρονόμοι [2] παίζουσι. γέγηθε δ' ἄρα φρένα Λητώ.

ἐπὶ τῶν Νυμφῶν. τὸ μὲν οὖν παρεσχάτης ὀξυτονουμένης, ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς οἰονέμεται· τὸ δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι.

ἈΓΡΟΤΑΙ. θηρευταί·

— — Οἷσί [3] τε τέκνα

Ἀγρόται [4] ἐξείλοντο. — —

ἈΓΑΝΟΙΣ. [5] ἄγαν αἰνετοῖς, προσηνέσι.

ἈΓΑ-

1 Ἀγηνορίη. Il. M. 46. Vill.

2 Ἀγρονόμοι. Od. Z. 106. Vill. Paulo aliter, atque a noſtro laudatur, hic verſiculus edi ſolet:

Ἀγρονόμοι παίζουσι, γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ.

Neque negari poteſt ἄρα huic loco optime convenire, nobiſque Dianam exhibere publicae laetitiae *cauſſa* gaudentem; ſed habet etiam, quo ſe tueatur alterum illud δέ τε, quod in ſuis etiam *Codd.* legiſſe videtur *Demetr. de Eloc.* §. 129. & quo Lector ad Dianae gaudium, tanquam ad eximium aliquod communis hilaritatis faſtigium evehitur: Particulam enim ἄρα effectum cauſſae, & δέ τε majus aliquid minori nectere inter omnes ſatis conſtat: V. Vir graece doctiſſimus *Hoogev. Doctrin. Particul. p.* 116. *ſqq. p.* 1145 & 1149.

3 Οἷσι. Od. Π. 217. Vill.

4 Ἀγρόται. Male in mſ. ἀγρόται. Hoc verbo utitur Æſchylus in Perſis 1007:

Βεβᾶσι γὰρ οἵπερ ἀγρόται στρατοῦ,

Βεβᾶσιν, οἳ οἵ, νώνυμοι.

ubi Schol. innuit alteram fuiſſe lectionem, ſcilicet ἀκρόται pro ἀγρόται. Vill.

5 Ἀγανοῖς Et alibi hac forma utitur Poëta & *Il. B.* 164. ubi v. *Schol.*

Σι

ἈΓΑΝΟΦΡΟΣΥ´ΝΗ. ἡ τῶν φρενῶν προσηνεία·

Σή [1] τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

ἈΓΕ´ΡΩΧΟΙ. ἡ μὲν καθ' ἡμᾶς συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ψόγου ταύτην τάσσει. τοὺς γὰρ αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους ἀγεράχους [2] λέγει. ὁ δὲ Ὅμηρος, τοὺς ἄγαν ἐντίμους, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ [3] τὸ γέρως ὀχεῖσθαι.

Ὡς [4] αὖθις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγεράχων.

ὁμοίως δὲ καὶ ὅταν·

Ἐκ [5] Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων.

ἈΓΑ´ΚΛΥΤΑ. [6] ἄγαν ὀνομαστά· ὡς καὶ ὁ Ἡλιόδωρος.

ἈΓΡΟ-

1 Σή τ'. Od. Λ. 202. VILL.

2 Λέγει. Corrigit Cl. *Villoiſ.* λέγομεν. Offendebat enim ipſum ἡ συνήθεια λέγει, „ tanquam durius fortaſſe & „ inſolens dicendi genus" ſed de hac eadem forma *Etymol. p. 7. v. ult.* ἡ μὲν οὖν συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ ψόγον (recte Cl. *Vill. in Append.* ex Noſtro corrigit ἐπὶ ψόγου) τάσσει, τοὺς αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους ἀγεράχους λέγουσα. Quin obliteratum equidem hoc loquendi genus cenſuerim in *Demetr. de Eloc.* § 91. Compoſita nomina eſſe debent ἐοικότα τοῖς ὑπὸ τῆς ἀληθείας συγκειμένοις· καθόλου γὰρ ταύτην κανόνα ποιοῦμαι πάσης ὀνομασίας, νομοθέτας λέγουσαν καὶ ἀρχιτέκτονας &c. Aut fallor vehementer, aut *Demetr.* ſcripſit συνηθείας. *Uſus* enim eſt:

Quem penes arbitrium eſt
& jus & norma loquendi.

3 Ἐπὶ τὸ γέρως. Lege ἐπὶ τοῦ γέρως. Nam ὀχεῖσθαι genitivum flagitat cum praepoſitione ἐπί. Sic dicitur apud Platonem, Ἐπ' ἐλπίδων, ſeu ἐπ' ἐλπίδι ὀχεῖσθαι. Mallem deducere à γέρας ἔχειν, quam ab ἐπὶ τοῦ γέρως ὀχεῖσθαι. VILL.

4 Ὡς. Il. Γ. 36. VILL.

5 Ἐκ. Il. Β. 654. VILL.

6 Ἀγάκλυτα. V. *Od.* Γ. 388. ibique *Schol.* & *Heſych.* cui temere Cl. *Kuſterus* pro Ἀγάκλυτα reddendum cenſebat Ἀγακλειτά.

1 Ἀγρο-

—— —— Ἀγηνορίῃ [1] δέ μιν ἐκτα
Ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων.

καταχρηστικῶς λέγεται.

ἈΓΡΟΝΟΜΟΙ. πρὸς διάφορον τόνον καὶ σημασίαν, καὶ ἅπαξ εἴρηται ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἀγρονόμοι [2] παίζουσι, γέγηθε δ' ἄρα φρένα Λητώ.

ἐπὶ τῶν Νυμφῶν. τῆς μὲν οὖν παρεχάτης ὀξυτονουμένης, ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς οἰονέμουσαι· τῆς δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι.

ἈΓΡΟΤΑΙ. θηρευταί·

—— —— Οἶσί [3] τε τέκνα
Ἀγρόται [4] ἐξείλοντο. —— ——

ἈΓΑΝΟΙΣ. [5] ἄγαν αἰνετοῖς, προσηνέσι.

ἈΓΑ-

1 Ἀγηνορίῃ. Il. M. 46. Vill.

2 Ἀγρονόμοι. Od. Z. 106. Vill. Paulo aliter, atque a noſtro laudatur, hic verſiculus edi ſolet:

Ἀγρονόμοι παίζουσι, γέγηθε
δέ τε φρένα Λητώ.

Neque negari poteſt ἄρα huic loco optime convenire, nobisque Dianam exhibere publicae laetitiae *cauſſa* gaudentem; ſed habet etiam, quo ſe tueatur alterum illud δέ τε, quod in ſuis etiam *Codd.* legiſſe videtur *Demetr. de Eloc.* §. 129. & quo Lector ad Dianae gaudium, tanquam ad eximium aliquod communis hilaritatis faſtigium evehitur: Particulam enim ἄρα effectum cauſſae, & δέ τε majus aliquid minori nectere inter omnes ſatis conſtat. V. Vir graeco doctiſſimus *Hoogev. Doctrin. Particul. p.* 116. *ſqq. p.* 1145 & 1149.

3 Οἶσι. Od. Π. 217. Vill.

4 Ἀγρόται. Male in mſ. ἀγρόται. Hoc verbo utitur Æſchylus in Perſis 1007:

Βεβᾶσι γὰρ οἵπερ ἀγρόται στρατοῦ,
Βεβᾶσιν, οἱ οἱ, νώνυμοι.

ubi Schol. innuit alteram fuiſſe lectionem, ſcilicet ἀκρόται pro ἀγρόται. Vill.

5 Ἀγανοῖς Et alibi hac forma utitur Poëta & *Il. B.* 164. ubi v. *Schol.*

E Σί

ἈΓΑΝΟΦΡΟΣΥΝΗ. ἡ τῶν φρενῶν προσηνεία·

Σῇ [1] τ' ἀγανοφροσύνῃ μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

ἈΓΕΡΩΧΟΙ. ἡ μὲν καθ' ἡμᾶς συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ψόγου ταύτην τάσσει. τοὺς γὰρ αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους ἀγερώχους [2] λέγει. ὁ δὲ Ὅμηρος, τοὺς ἄγαν ἐντίμους, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ [3] τὸ γέρως ὀχεῖσθαι.

Ὣς [4] αὖθις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

ὁμοίως δὲ καὶ ὅταν·

Ἐκ [5] Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων.

ἈΓΑΚΑΥΤΑ. [6] ἄγαν ὀνομαστά· ὡς καὶ ὁ Ἡλιόδωρος.

ἈΓΡΟ-

1 Σῇ τ'. Od. λ. 202. Vill.

2 Λέγει. Corrigit Cl. *Villoiſ.* λέγομεν. Offendebat enim ipſum ἡ συνήθεια λέγει, „ tanquam durius fortaſſe & „ inſolens dicendi genus" ſed de hac eadem forma *Etymol. p. 7. v. ult.* ἡ μὲν οὖν συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ ψόγον (recte Cl. *Vill. in Append.* ex Noſtro corrigit ἐπὶ ψόγου) τάσσει, τοὺς αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους ἀγερώχους λέγουσα. Quin obliteratum equidem hoc loquendi genus cenſuerim in *Demetr. de Eloc.* § 91. Compoſita nomina eſſe debent ἐοικότα τοῖς ὑπὸ τῆς ἀληθείας συγκειμένοις· καθόλου γὰρ ταύτην κανόνα ποιοῦμαι πάσης ὀνομασίας, νομοθέτας λέγουσαν καὶ ἀρχιτέκτονας &c. Aut fallor vehementer, aut *Demetr.* ſcripſit συνηθείας. *Uſus* enim eſt:

Quem penes arbitrium eſt
& jus & norma loquendi.

3 Ἐπὶ τὸ γέρως. Lege ἐπὶ τοῦ γέρως. Nam ὀχεῖσθαι genitivum flagitat cum praepoſitione ἐπί. Sic dicitur apud Platonem, Ἐπ' ἐλπίδων, ſeu ἐπ' ἐλπίδι ὀχεῖσθαι. Mallem deducere à γέρας ἔχειν, quam ab ἐπὶ τοῦ γέρως ὀχεῖσθαι. Vill.

4 Ὣς. Il. Γ. 36. Vill.

5 Ἐκ. Il. Β. 654. Vill.

6 Ἀγάκλυτα. V. *Od.* Γ. 388. ibique *Schol.* & *Heſych.* cui temere Cl. *Kuſterus* pro Ἀγάκλυτα reddendum cenſebat Ἀγάκλειτα.

1 Ἀγρο-

Εὐρὼν [1] ἢ ἔλαφον κεραὸν. ἢ ἄγριον αἶγα.

ΑΓΧΙ'ΜΟΛΟΝ. ἐπὶ μὲν ȣ̓ μετ' ὀλίγον·

Ἀγχίμολον [2] ἦ μετ' αὐτὰς [3] ἐβήσετ' Ὀδυσσεύς καί·

Ἀγχίμολον [4] ἦ σύες τε ϗ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί ἐπὶ ἦ ȣ̓ σύνεγγυς τόπου·

Τὸν [5] δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσατο κήρυξ.

ΑΓΧΙΒΑΘΗ'Σ. ἡ ἀγχȣ̃ τῆς γῆς βαθεῖα·

Ἀγχιβαθὴς [6] ἦ θάλασσα· ϗ ὅπως ἐςὶ πόδεσσι στήμεναι. —— ——

ΑΓΑ'ΝΝΙΦΟΣ. ἄγαν χιονώδης. ὅτ' ἂν ἦ, Ὄλυμπος ἀγάννιφος, ἀπὸ τ̃ κάτω μερῶν [7] τροπικῶς κτ̃.

dam legunt, αἰγαγρὸν, non eſſe *Oppiano* nomen generale ad omnes capras ſilveſtres, ſed reſtrictum ad certam ſpeciem. De *Ægagro* haec ſcribit *Oppianus* L. II. Κυνηγ.

Εἰ δέ τις αἰγάγρȣ κηρὸν κέρασιν ἀθρήσειε,
Σοῖς ἐξέκλεισεν ὀδὰς, κτείνȣ τε λαβόλȣ VILL. Conf. Noſter v. Ἄγριον αἰχμητήν.

1 Εὐρών. Il. Γ. 24. VILL.

2 Ἀγχίμολον δὲ. Od. P. 336. VILL.

3 Αὐτὰς &c. Sic reſtituendus verſus:

Ἀγχίμολον ἦ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ'
Ὀδυσσεύς. VILL. Ubi minor formam parum Graecam ἐδύσετο loculum tamdiu occupaſſe τ̃ ἐδύσετο, vel ἐδύσατο. Hujusmodi corruptelas & ſaepe alibi offendimus, & his praeſertim *Apollonii Rhod.* locis, II. 749. 826. 1064. IV. 460. in quibus omnibus Aoriſti, qui vulgo dicitur, primi formae temere cum aliis ſunt permutatae.

4 Ἀγχίμολον δὲ. Od. Ξ. 410. VILL.

5 Τὸν δ'. Il. Ω. 352. VILL.

6 Ἀγχιβαθής. Od. Ε. 413. VILL.

7 Ἀπὸ τ̃ κάτω μερῶν. Sententiam *Apollonii* ſic explicat *Schol.*

κατὰ συνεκδοχὴν νοεῖται· ἐπὶ τὰ ἐν ων . . . α [1] μέρη τοῦ ὄρους οὐδαμῶς διωρίζετο γοῦν περὶ αὐτῶν·

Οὔλυμπόν [2] δ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὐδέ ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

ΑΓΩΝ. ὁ τόπος εἰς ὃν συνάγονται·

Καὶ [3] ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον.

καί·

— Αὐτόματοι [4] θεῖον δύσονται [5] ἀγῶνα.

τὸ

Schol. ad Il. Α. 420., Ἀγάννιφον τὸν λίαν νιφόμενον· τὰ ὑπὸ τοῖς νέφεσι μέρη. τὰ γὰρ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου, ὡς ὑπερφερῆ καὶ ὑπερνεφῆ, οὔτε νίφεται, οὔτε κατομβρεῖται κατ' αὐτὸν τὸν Ποιητὴν λέγοντα.

Οὔλυμπόν δ' ὅθι &c. Vill. *in Append.*

1 Ἐν ων . . . α. Deſunt ultimae litterae; ſolum ſupereſt *alpha*. Legendum puto, ἐνουνια, quod eſt compendium uſitatiſſimum pro ἐνουράνια, coeleſtia. Vill. Acute & vere: ſed affecta etiam & corrupta ſunt reliqua; quibus veram mihi videor lectionem reſtituere poſſe: Ὅτ' ἂν ᾖ Ὄλυμπος ἀγάννιφος, ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν, τροπικῶς κατὰ συνεκδοχὴν φαίνεται, ἐπεὶ τὰ ἐνουράνια μέρη τοῦ ὄρους οὐδαμῶς χιονίζει (ſc. ὁ ποιητὴς) λέγων περὶ αὐτῶν.

Οὔλυμπόν δ' &c.

Laudatus modo *Schol.* ad *Il. Α.* 420. τὰ γὰρ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου . . . . οὔτε νίφεται, οὔτε κατομβρεῖται, κατ' αὐτὸν τὸν Ποιητὴν λέγοντα.

Οὔλυμπόν δ' &c.

2 Οὔλυμπόν. Od. Ζ. 42. Vill.

3 Καὶ ῥ'. Il. Τ. 42. Vill.

4 Αὐτόματοι. Il. Σ. 376. Vill. In cunctis exemplaribus pro δύσονται Ionica exhibetur forma δυσαίατο i. e. δύσαιντο; ſed Noſtri lectionem *Codd.*, *Euſtath.* & *Schol.* tuentur. V. *Barnes ad l. l.*

5 Ἀγῶνα. Sic templa deorum vocata fuiſſe exiſtimat *Anna Daciera*, quod ſtatuis deorum replerentur. Vill.

1 Αὐ-

τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν συναγομένων·

> Λῦτο [1] δ' ἀγών· λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
> Ἐσκίδναντ' ἰέναι. — —

ἈΓΕΙΝΕΟΝ. [2] ἦγον· καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. δινήεντα τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ ἐν ἀγροῖς γείνεσθαι· [3] ἢ ἀγρόεσθις, ἢ ἐν ἀγροῖς ἐσθιομένη. παρὰ γὰρ τῷ ποταμῷ αἱ τῆς Ναυσικάας ἡμίονοι τὴν ἄγρωστιν ἐσθίουσι.

ἈΓΡΑΥΛΟΙ. ἐπ' ἀγρῷ αὐλιζόμενοι·

> Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι [4] πόριες. —

ἈΓΡΙ-

1 Λῦτο. Il. Ω. 1. Vill.

2 Ἀγείνεον. Lege ἀγίνεον, ut eſt apud *Homer*. Il. Ω. 784.

> Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην.

Sed quid habet commune verbum ἀγινεῖν, pro quo forſan legendum ἀγινεῖ, quod extat Od. Ξ. 105. (nam ἀγινεῖν nusquam in *Homero*), quid habet inquam commune cum nomine ἄγρωστις? Mira hic confuſio & perturbatio librarii, qui, ut ſaepe Lexicographorum exſcriptoribus accidit, duo naturâ diverſiſſima inter ſe temere commiſcuit; itaque ut reſtituatur perverſus ordo, ſic legendum:

Ἀγίνεον· ἦγον· καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. *Id eſt*, Ἀγίνεον ſignificat ducebant; & ἀγινεῖν, ducere. Poſtea novus articulus conſtituendus eſt, & ſcribendum:

Ἄγρωστις. εἶδος βοτάνης. ὡς ἐπὶ τοῦ Od. Z. 90:

> — Ποταμὸν παρὰ δινήεντα
> Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. —

Id eſt, ἄγρωστις eſt genus herbae. Hanc gloſſam huc usque ex *Heſ*. mutuati ſumus. Vill.

3 Γείνεσθαι. Lege γίνεσθαι. *Theocr. Idyll.* 13. 41:

> Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ
> εἰλιτενὴς ἄγρωστις.

Ubi ejus *Schol*. docet eam vocari ab agricolis ἀγρίαν. Ἄλλοι δέ, inquit, τὴν ἄγρωστιν φασὶν εἶναι βοτάνην πλατυσειδῆ· ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλητζίδαν. Vill.

4 Ἄγραυλοι. Reſpicit Od. K. 410:

> Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες
> περὶ βοῦς ἀγελαίας.

Heſiod. in Theogonia 26:

> — Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ'
> ἐλέγχεα. Vill.

1 Ἀγει-

'ΑΓΡΙΟΝ [1] ΑΙ'ΧΜΗΤΗ'Ν. ἄγριον ἐν τῷ αἰχμάζειν, ὅ ἐςι μάχεσθαι. ὅτ' ἂν ἢ λέγῃ ἄγριον αἶγα [2] τὴν αἰγαγρον σημαίνῃ. δηλοῖ ἢ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, ὡς ἐπὶ τοῦ·

Ἄγριος [3], ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς.

'ΑΓΡΩ'ΣΣΩΝ. οἷον ἀγρεύων.

Ἰχθῦς [4] ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμη.

'ΑΓΡΕΙ. τοῦτο παρακελευστικῶς λέγῃ, ἄγε·

Ἄγρει [5] νῦν μοι Ἀθηναίην ἀγελίην [6].

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἄγρει [7] δὴ πῦρ καῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεῦ.

καὶ πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ ἄγετε·

Ἀγρεῖθ' [8], αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι.

'ΑΓΚΑΙ'ΝΑΣ. ἀνακλίνας, ὡς ἐπὶ τούτου·

Ἀγκλίνας [9] ἢ [10], πρόσθεν ἢ σάκεα [11] σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι.

ταόσε-

1 Ἄγριον Αἰχμητήν. Reſpexit *Grammaticus Il.* Z. 97. conf. *Alb. ad Heſych. h. v.*

2 Ἄγριον αἶγα. Supra eandem hanc explicuit gloſſam p. 19.

3 Ἄγριος. Il. Ξ. 117. VILL.

4 Ἰχθῦς. Od. E. 53. VILL.

5 Ἄγρει. Il. E. 765. VILL.

6 Ἀγελίην. Lege ἀγελείην. Pro νῦν μοι, lege μάν οἱ. VILL.

7 Ἄγρει. Od. Φ. 176. VILL.

8 Ἀγρεῖθ'. Od. Υ. 149. VILL.

9 Ἀγκλίνας. Il. Δ. 113. VILL.

10 Δή. Tolle ἢ, quo metro obſtat. VILL.

11 Σάκεα. Sic habet quoque *Heſ.* qui eumdem verſum laudat. Hodie apud *Homerum* legitur σάκη. Sed duo Lexicographi antiquam lectionem ſequentes, retinuerunt *ſynecphoneſin*, ſive *ſynizeſin* in σάκεα; ut optime annotavit *Alberti*. VILL.

1 Οἱ

τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοίξας, ὡς ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ·

— Ὃς [1] θαλάμοιο θύρας πυκινὰς [2] ἀραρυίας Κάλλιπον ἀγκλίνας· τοῦ δὲ σκότος [3] ἦεν ἀμείνων.

ἈΓΕΛΕΙΗΝ. [4] λείας ἄγουσαν, οἱ δὲ, λάφυρα. ἔνιοι δὲ, ἄγουσα [5] τοὺς ἐπὶ πόλεμον ὄχλους. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

ἌΓΑΛΜΑ. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, καὶ οὐχὶ τὸ ξόανον. [6] Φησὶ γοῦν ἐν μὲν Ἰλιάδι·

— Βα-

1 Ὃς. Od. χ. 156. Vill.

2 Ὃς θαλάμοιο. Hodie ſic legitur verſus:

— Ὃς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν. Vill.

3 Σκότος. Conſtanter in *Homeri* editionibus legitur σκοπός, cui equidem noſtri illud σκότος cum *Villoiſ.* non praetulerim. Telemachus, patri Ulyſſi procos aggreſſuro arma ex thalamo petens, januam thalami reliquerat apertam: Melanthius igitur, cum hoc forte obſervaſſet, ex eodem thalamo procis quoque arma petiit. Quod cum Ulyſſes mulierum dolo factum eſſe ſuſpicaretur, candide Telemachus profitetur culpam ſuam:

Ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ὃς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον ἀγκλίνας. Τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.

Illorum vero (procorum) *obſervator erat attentior.*

4 Ἀγελείην &c. Reſpicit Il. ε. 763. . . . Ἀθηναίην ἀγελείην, Conf. *Schol. Barnes* & *Clarke* ad *Il.* Δ. 128. *Alb.* ad *Heſych. v.* Ἀγελείης.

5 Ἄγουσα. Lege ἄγουσαν. Eſt Minervae epithetum. In *Herculis ſcuto* 197:

— Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη, Τριτογένεια. Vill.

6 Ἀγάλλει, ut optime annotavit doctiſſimus *Ruhnkenius* ad *Timaeum*, eſt proprie nitidum reddere; ſic aliquid exornare, ut oculos grata ſui ſpecie exhilaret. Hinc ἄγαλμα, quidquid exornat; quoniam vero ſtatuae praecipuum faciebant ornamentum, ἄγαλμα proprie de his uſurpari coeptum eſt; ſed nondum tempore *Homeri* hoc ſenſu accipiebatur. Vill.

1 Βα-

— Βασιλῆϊ [1] δὲ κεῖται ἄγαλμα.
Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος.

ἐν Ὀδυσσείᾳ δέ·

Ἀσκήσας [2], ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχαροίατ' ἰδοῦσα.

καὶ πληθυντικῶς·

Πολλὰ [3] δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε.

ἈΓΕΙΡΟΜΕΝ. [4] συναθροίσομεν·

Ἐς δ' [5] ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. —

ἈΓΑΥΟΝ. [6] καλὸν, ἐπιφανὲς, θαυμάσιον. ὁ δὲ Ἀπίων, καλὸς [7], σεμνός· ἀπὸ τοῦ πολλαχῶς γαίειν, ὅ ἐστι γαυριᾶν. ποτὲ δὲ σημαίνει καὶ ἔθνος ὀνομαστικῶς οὕτω λεγόμενον·

— — καὶ [8] Ἀγαυῶν ἱππημολγῶν.

καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν καλοῦ·

Ἠὲ

1 Βασιλῆϊ. Il. Δ. 144. VILL.

2 Ἀσκήσας. Od. Γ. 438. VILL. Nunc quidem edi ſolet κεχάροιτο, quod & *Euſtath.* habet.

3 Πολλά. Od. Γ. 274. VILL.

4 Συναθροίσομεν. Lege συναθροίσωμεν in gloſsâ, ut *Schol.* & *Heſ.* qui habet ἀθροίσωμεν. Per licentiam enim poëticam Ω in O vertitur in voce ἀγείρομεν, ut ſupra vidimus in ἀβροτάξομεν. Eodem ſenſu dixit *Heſiod.* in *Operibus* verſu 650:

— Πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν.

VILL. Conf. quae ſupra dicta ſunt ad voc. Ἀβροτάξομεν.

5 Ἐς δ'. Il. Α. 142. VILL.

6 Ἀγαυόν. Spectat gloſſa vel *Il.* Δ. 534. vel *Il.* Ε. 625. ubi vid. *Schol.*

7 Καλός. Lege Καλὸν, σεμνόν. *Heſiod.* in *Theog.* v. 462:

— Ἵνα μή τις ἀγαυῶν οὐρανιώνων VILL.

8 Καί. Il. Ν. 5. VILL.

Ἠὼς [1] δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυῦ Τιθωνοῖο.

ἈΓΓΙΑΙ. αἱ ὁδοὶ, ἀπὸ τῦ δι' αὐτῶν ἄγειν, ὅ ἐςι [2] πο....εσθαι καθ' ὅ φησι·

Λαοδίκην [3] ἐσάγυσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίςην.

ἀντι τῦ, πρὸς Λαοδίκην [4] πορδινομένην.

ἈΓΓΕΛΙΗΝ. ἀγγελίαν·

Ἀγγελίην [5] τινὰ τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρυσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.

καί·

—— —— Ἦ [6] μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης. —— ——

ποτὲ δὲ, ἀντὶ τῦ [7] ἄγγελος·

Ἔνθ' [8] αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ ςεῖλαν Ἀχαιοί,

ἀντὶ τῦ τὸν Τυδέα ἄγγελον ἀπέςειλαν. καὶ

Σεῦ [9] ἕνεκ' ἀγγελίης. —— ——

Ζηνόδοτος δὲ τῦτο ἀγνοήσας μεταγράφει·

Ἧς

1 Ἠὼς. Od. E. 1. Vill.

2 Πο....εσθαι. Aliquot litterae deſunt. Lege πορεύεσθαι cum *Heſ.* qui eamdem etymologiam eumdemque verſus *Homerici* ſenſum aſſert. Vill.

3 Λαοδίκην. Il. Z. 252. Vill.

4 Πορδινομένην. Lege πορευομένην. Vill. Confirmat hanc emendationem *Schol. ad l. l. Id. in Append.*

5 Ἀγγελίην. Il. O. 1[illegible]4. Vill.

6 Ἦ μάλα. Il. Σ. 19. Vill.

7 Ἄγγελος. Solent vulgo Grammatici & Lexicographi formas nobis obtrudere parum Graecas Ἀγγελίης —— ίῃ, Ἀγγελίης —— ίῃ & nomen etiam foemininum Ἀγγελίη pro L. nuncio atque legato accipere, quorum errorem peculiari excurſu excutiemus.

8 Ἔνθ'. Il. Δ. 384. Vill.

9 Σεῦ. Il. Γ. 206. Vill.

Ἧς ἕνεκ' ἀγγελίης. —— ——

ἈΓΗΝΩΡ. ἤτοι ἄγαν ἀνδρεῖος, τῆς ἠνορέας ἐγκειμένης, ἢ ἔτ' ἂν αὐθάδης καὶ ὑβριστής·

> Μὴ [1] ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα
> Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως.

καί·

> Οὐ [2] θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσῃ [3] θυμὸς ἀγήνωρ
> Νεικείειν [4] βασιλῆας. —— ——

καὶ ἡ ἀγηνορία δὲ παραπλησίως, ἤτοι ἄγαν ἀνδρία [5], ἢ αὐθάδεια· ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ·

> Νῦν [6] αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.

ἔτ' ἂν δ' ἐπὶ τοῦ λέοντος λέγει·

—— Ἀγη-

1 Μὴ ὄφελες. Il. I. 694. VILL. ὁ δ' ἀγήνωρ, ἐστὶ καὶ ἄλλως. Veriſſimam hanc lectionem tam conſtanter habent omnes libri editi, ut ne interpretum quidem unus ullam notaverit varietatem; quam exhibent tamen *Scholia antiqua* a *Conr. Horneio* edita Γρ. καὶ αὐτὼς, τὸ δὲ ἄλλως ἀντὶ τοῦ φύσει. Donis & precibus Graecorum alenda eſſe non videbatur Achillis ſuperbia, erat enim ille etiam ἄλλως inſolens, i. e. ipſo ingenio & φύσει. Hanc vim τοῦ ἄλλως non nemo forte in margine explicuit per τὸ αὐτὼς, quae interpretatio quanto rectius mentem Poëtae explicabat, quantoque commodius locum in ipſo verſu invenire poterat, tanto facilius variae lectionis locum coepit obtinere.

2 Οὐ θήν. Il. B. 276. VILL.

3 Ἀνήσῃ. Lege ἀνήσει. VILL.

4 Νεικείειν. In *Homero* legitur νεικείειν. VILL.

5 Ἀνδρία. Lege ἀνδρεία. Quamvis non ſim neſcius plurima vocabula per ει & per *iota* ſimplex aequaliter ſcripta reperiri; ſed haec, ut pleraque menda, ex affinitate pronunciationis defluxerunt. VILL.

6 Νῦν. Il. I. 696. VILL.

1 Ἀγη-

— — 'Αγηνορίη [1] δέ μιν ἐχτα
Ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων.

καταχρηστικῶς λέγεται.
'ΑΓΡΟΝΟ'ΜΟΙ. πρὸς διάφορον τόνον καὶ σημασίαν. καὶ ἅπαξ εἴρηται ἐν Ὀδυσσείᾳ·

'Αγρονόμοι [2] παίζουσι. γέγηθε δ' ἄρα φρένα Λητώ.

ἐπὶ τῶν Νυμφῶν. τὸ μὲν οὖν παρεσχάτης ὀξυτονουμένης, ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς οἰονέμουσαι· τὸ δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι.
'ΑΓΡΟ'ΤΑΙ. Θηρευταί·

— — Οἷσί [3] τε τέκνα
'Αγρόται [4] ἐξείλοντο. — —

'ΑΓΑΝΟΙ̃Σ. [5] ἄγαν αἰνετοῖς, προσηνέσι.

'ΑΓΑ-

1 'Αγηνορίη. Il. Μ. 46. Vill.

2 'Αγρονόμοι. Od. Ζ. 106. Vill. Paulo aliter, atque a noſtro laudatur, hic verſiculus edi ſolet:

'Αγρονόμοι παίζουσι, γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ.

Neque negari poteſt ἄρα huic loco optime convenire, nobisque Dianam exhibere publicae laetitiae *cauſſa* gaudentem; ſed habet etiam, quo ſe tueatur alterum illud δέ τε, quod in ſuis etiam *Codd.* legiſſe videtur *Demetr. de Eloc.* §. 129. & quo Lector ad Dianae gaudium, tanquam ad eximium aliquod communis hilaritatis faſtigium evehitur: Particulam enim ἄρα effectum cauſſae, & δέ τε majus aliquid minori nectere inter omnes ſatis conſtat. V. Vir graeco doctiſſimus *Hoogev. Doctrin. Particul. p.* 116. *ſqq. p.* 1145 & 1149.

3 Οἷσι. Od. Π. 217. Vill.

4 'Αγρέται. Male in mſ. ἀγρώται. Hoc verbo utitur Æſchylus in Perſis 1007:

βεβᾶσι γὰρ οἵπερ ἀγρέται στρατοῦ,
βεβᾶσιν, οἲ οἴ, νώνυμοι.

ubi Schol. innuit alteram fuiſſe lectionem, ſcilicet ἀκρέται pro ἀγρέται. Vill.

5 'Αγανοῖς Et alibi hac forma utitur Poëta & *Il. B.* 164. ubi v. *Schol.*

ἈΓΑΝΟΦΡΟΣΥΝΗ. ἡ τῶν φρενῶν προσηνεία·

Σή [1] τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

ἈΓΕΡΩΧΟΙ. ἡ μὲν καθ' ἡμᾶς συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ψόγου ταύτην τάσσει. τοὺς γὰρ αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους, ἀγεράχους [2] λέγει. ὁ δὲ Ὅμηρος, τοὺς ἄγαν ἐντίμους, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ [3] τὸ γέρως ὀχεῖσθαι·

Ὣς [4] αὖθις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγεράχων.

ὁμοίως δὲ καὶ ὅταν·

Ἐκ [5] Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγεράχων.

ἈΓΑΚΛΥΤΑ. [6] ἄγαν ὀνομαστά· ὡς καὶ ὁ Ἡλιόδωρος.

ἈΓΡΟ-

1 Σή τ'. Od. Λ. 202. Vill.

2 Λέγει. Corrigit Cl. Villoiſ. λέγομεν. Offendebat enim ipſum ἡ συνήθεια λέγει, „ tanquam durius fortaſſe & „ inſolens dicendi genus" ſed de hac eadem forma Etymol. p. 7. v. ult. ἡ μὲν οὖν συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ ψόγον (recte Cl. Vill. in Append. ex Noſtro corrigit ἐπὶ ψόγου) τάσσει, τοὺς αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους ἀγεράχους λέγουσα. Quin obliteratum equidem hoc loquendi genus cenſuerim in *Demetr. de Eloc.* § 91. Compoſita nomina eſſe debent ἐοικότα τοῖς ὑπὸ τῆς ἀληθείας συγκειμένοις· καθόλου γὰρ ταύτην κανόνα ποιοῦμαι πάσης ὀνομασίας, νομοθέτας λέγουσαν καὶ ἀρχιτέκτονας &c. Aut fallor vehementer, aut *Demetr.* ſcripſit συνηθείας. *Uſus* enim eſt:

Quem penes arbitrium eſt
& jus & norma loquendi.

3 Ἐπὶ τὸ γέρως. Lege ἐπὶ τοῦ γέρως. Nam ὀχεῖσθαι genitivum flagitat cum praepoſitione ἐπί. Sic dicitur apud Platonem, Ἐπ' ἐλπίδων, ſeu ἐπ' ἐλπίδι ὀχεῖσθαι. Mallem deducere à γέρας ἔχειν, quam ab ἐπὶ τοῦ γέρως ὀχεῖσθαι. Vill.

4 Ὣς. Il. Γ. 36. Vill.

5 Ἐκ. Il. Β. 654. Vill.

6 Ἀγάκλυτα. V. *Od.* Γ. 388. ibique *Schol.* & *Heſych.* cui temere Cl. *Kuſterus* pro Ἀγάκλυτα reddendum cenſebat Ἀγακλειτά.

1 Ἀγερ-

'ΑΓΡΟΤΕΡΑΣ. [1] οὐ συγκριτικῶς εἴρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀγρίας·

'Ηὲ [2] μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἑ γαστήρ.

'ΑΓΛΑΟΚΑΡΠΟΙ. καλλίκαρποι·

Ὄγχναι [3] καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι.

'ΑΓΑΠΗΝΟΡΑ. [4] τοῦ ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην, ὅ ἐστι, τὴν ἀνδρείαν. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα. ἢ τοῦ ἀγαπωμένου ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν. [5]

'ΑΓΝΥΜΕΝΑΩΝ. συντριβομένων·

—— Νηῶν [6] θ' ἅμα ἀγνυμενάων.

'ΑΓΡΗΝ. θήραν·

Καὶ [7] δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ.

'ΑΓΝΟΙΗΣΑΣΑ.

Ἄνδρ' [8] ἀγνοιήσασα. ——

1 'Αγροτέρας. Sic *Heſiod.* in *Herculis ſcuto*, 407:
Αἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο. VILL.

2 'Ηὲ μετ'. Od. Ζ. 133. VILL.

3 Ὄγχναι. Od. Η. 115. VILL.

4 'Αγαπήνορα. Lege ἀγαπήνορος. Addit *Heſ.* hanc vocem a quibusdam reddi per φιλόξενος. Et ſic explicari poſſet hoc *Homericum* Il. Ο. 392:
Τόφρ' ὅγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστο. —— VILL.

5 Τοῦ ἀγαπ. ὑπ. τῶν ἀνδρῶν. *Etymol.* v. 'Αγαπήνωρ p. 6. ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων; voluit ſine dubio ἀνδρῶν nec ſatis ſanus videtur *Heſych.* v. 'Αγάνωρ, ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. Reſtitui non incommode poſſet: 'Αγαπήνωρ, ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν &c. Conf. *Schol.* ad *Od.* Η. 170. & *Heſych.* v. 'Αγαπήνωρ.

6 Νηῶν. Od. Κ. 123. VILL.

7 Καὶ δή. Od. Μ. 330. VILL.

8 Ἄνδρ'. Od. Υ. 15. VILL.

εἰς [1] τὸ ἀγνοεύμθμον ἰδῦσαι.

ἈΓΑΙΟΜΕ'ΝΟΥ. [2] κατὰ ἀπειλησομθμς·

Ὡς [3] ῥα Ξ' ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομθμς κακὰ ἔργα.

ἈΓΚΥΛΟΧΕΙ'ΛΑΙ. ἀγκύλα χείλη ἔχοντες·

Φῆναι [4] ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι.

ἈΓΑΙΟΜΕ'ΝΟΥ. [5] ἐξηγνοῦς·

Ἄλλοτε [6] δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα.

ἐν τῇ Ψ τῆς Ὀδυσσείας, ἐπὶ τῆς Πηνελόπης.

ἈΓΝΟΙ'ΗΣΕΝ. [7] ἄγνοια [8].

Ἠ'

1 Εἰς τὸ. Lege εἰς τὸ, pro εἰς τό. VILL. Melius *Schol.* ſine praepoſitione ἀγνοεύμθμον ἰδῦσα. *Id. in Append.*

2 Ἀγαιομθμς. Sic *Heſiod.* in *Operibus*, 331:

Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. ——— VILL.

3 Ὡς. Od. Υ. 16. VILL.

4 Φῆναι. Memorià lapſus *Apollonius* duo *Homeri* loca confundit & permiſcet. Extat Od. Χ. 302, & Il. Π. 428:

Οἱ δ', ὥς' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι.

Et Od. Π. 217:

Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα. VILL.

5 Ἀγαιομθμς. Hic erravit per negligentiam librarius, qui feſtinante calamo totum hunc corrupit locum. Lege pro ἀγαιομθμς, ἀγνώσασκε; cum hoc ſibi vocabulum enucleandum proponat, de eoque agatur in verſu *Homerico* quem affert. Supra, ut vidimus, de ἀγαιομθμς facta mentio. VILL.

6 Ἄλλοτε. Od. Ψ. 95. VILL.

7 Ἀγνοίησεν. Lege ἀγνοίησε. VILL.

8 Ἄγνοια. Aliquid hic deeſt. Legendum puto, ἐν ἀγνοίᾳ τιθέναι. Ut *Heſ.* habet: ἀγνοεῖν. Ἐν ἀγνοίᾳ τίθημι, ſublatâ negatione, quemadmodum egregie praeſtitit *Heinſius*; cum antea corrupte legeretur, ἐν ἀγνοίᾳ μὴ τίθης ἰδών. VILL. In Apollonio equidem ſimpliciter legere malim ἀγνοήσας. *Schol. ad Od.* Ω. 217. Ἀγνοίησει. ἀγνοήσῃ: in *Heſychio* autem, ſi vel maxime ad veritatem proxime acceſſiſſe *Heinſium* ſtatuas, pro τίθημι tamen legendum erit τίθεμαι. Sed

Ἠέ [1] κεν ἀγινείησιν [2] πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντα.

ἈΓΕΡΘΗ. συνελέγη·

Ἡ δ' [3] ἐπεὶ ὂν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

ἈΔΑΗΜΟΝΕΣ. ἄπειροι·

Ὦ [4] φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν.

καὶ ἀδαημοσύνη [5], ἡ ἀπειρία·

Ὦ γέρον [6], οὐκ ἀδαημοσύνη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν

Ὄρχατον. — —

ἈΔΙΝΑ'. τὰ τῷ ὄγκῳ [7] μὴ μεγάλα, ὡς ὅταν λέγῃ·

— Μυιάων [8] ἀδινάων —

poterit forte omnis gloſſa felilius ſic reſtitui: Ἀγινεῖν τὸ μὴ διαγινώσκειν καὶ τὸ ἐν ἀγυιαῖς τιθέμενον ἰδεῖν. *Schol. ad Od.* Υ. 15. Ἀγινήσαντα, ἀγινούμενον ἰδοῦσα. Noſter v. Ἀγινήσαντα. εἰς τ' ἀγινούμενον ἰδοῦσα.

1 Ἠέ κεν. Od. Ω. 217. VILL.

2 Ἀγινείησιν. Lege ἀγινείησι, cum ſequatur conſonans littera:

— Πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντα.

Hodie legitur:

— Πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα

Nota variantem lectionem. VILL.

3 Ἡ δ'. Il. X. 475. VILL.

4 Ὦ φίλοι. Od. M. 208. VILL.

5 Ἀδαημοσύνη. Pro ἀδαημοσύνη, legitur in vulgatis *Homeri* editionibus ἀδαημονίη, ut & habet *Heſ.* VILL. Vix tamen altera illa forma ἀδαημοσύνη ab imperito librario profecta eſſe videtur. Sagaciſſime illam Grammatico antiquo & ipſi *Xenophonti* reſtituit *Dav. Rubnkenius*, Vir Cl. ad *Xenoph. Memorab. Socrat. III.* 9. 6.

6 Ὦ γέρον. Od. Ω. 243. VILL.

7 Ὄγκῳ. Vide hic apud *Heſ.* à Clariſſimo *Alberti* editum, doctiſſimam *Kuſteri* animadverſionem in ἀδινά, quam confirmat authoritate hujuſce noſtri *Apollonii*, quem, ut ipſe refert, reverendiſſimo & doctiſſimo patre Montfauconio præſente, primum inſpexit. *Vol. I. pag.* 95. VILL.

8 Μυιάων. Il. B. 469. VILL.

καί·

— Μελισσάων [1] ἀδινάων.

καὶ ὅτε φησί·

Μῆλ' [2] ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.

τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων, καθ' ὃ καὶ διαστέλλει·

— — Καὶ [3] εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.

ἢ τῶν ἀθρόων καὶ πολλῶν, ἀπὸ τοῦ ἄδην. καί φασι τοῦτο ἁρμόζειν ἐπὶ μυιῶν καὶ μελισσῶν, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐπὶ τῶν προβάτων. ἄδην γὰρ, ὅπερ ἐστὶ ἀθρόως καὶ ἀλλήλοις ἐπιαμπεπτωκότα [4] νέμεται, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου διῃρημένην τὴν νομὴν ποιουμένων, εἰώθει λέγειν·

— Καὶ [5] αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ·

Τῆς [6] ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια.

τὸ γοερὸν καὶ οἰκτρὸν σημαίνει. καὶ ὅτε φησί·

— — Ἀδινοῖο [7] γόοιο,

τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου. ἐπὶ δὲ τῆς ταῦ [8] ῥαψῳδίας Ὀδυσσείας·

Ἡ

1 Μελισσάων. Il. B. 87. VILL.

2 Μῆλ'. Od. Λ. 92. Δ. 320. VILL.

3 Καὶ εἰλίποδας. Od. Λ. 92. VILL.

4 Ἐπιαμπεπτωκότα. Lege ἐπεμπεπτωκότα. VILL.

5 Καί. Il. B. 474. Ubi ὥς αἰπόλια, pro καὶ legitur. VILL.

6 Τῆς. Od. Δ. 721. VILL.

7 Ἀδινοῖο. Il. Σ. 319: & alibi, ἀδινοῦ γόοιο. VILL.

8 Ἐπὶ τῆς ταῦ ῥαψῳδίας. Citat librum *tau*, ut videtur, *id eſt*, undevigeſimum; ſed ex-

Ἠδ' [1] ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἤκυσεν [2],

συνεχῶς ἀηδυσῶν. ἐπὶ ᾗ δὲ, ἀδηνὶν [3] κῆρ, ἐν τῇ τ̃ ῥαψῳδίας, [4] τὸ συνεχῶς λυπέμενον.

Ἄδος. κόρος ϗ πλησμονή.

— Ἄδος [5] τέ μιν ἵκετο θυμόν.

Ἀδηκότες. [6] ἄδην ἔχοντες, καὶ πεπληρωμένοι·

Ὕπνῳ [7] ϗ καμάτῳ ἀδηκότες. —

ἀηδῶς διατεθειμένοι. τὸ δὲ παραπλήσιον, ἐπὶ δὲ·

extat in libro ψ. 325. *Odyſſeae*. Cujus quidem σφάλματ@ non *Apollonium*, ſed ejus librarium reum fecerim. Nam veriſimiliter ſcripſerat ., . ἐπὶ ταύτης, pro quo legit ejus librarius, τῆ ταῦ, inverſo ordine; putans librum ab *Apollonio* deſignari, quod rariſſime praeſtiterunt veteres Lexicographi. Vill. Crediderim ego ſcripſiſſe *Apollonium* τῆς τ ῥαψῳδ. Ὀδυσσ. &: mox pro ἐν τῇ τ. ῥαψῳδ. dediſſe ἐπὶ τῆς αὐτῆς ῥαψῳδ., quae recte olim poſita confuderint poſtea locis male permutatis, & corruperint librarii.

1 Ἠδ'. Od. ψ. 326. Vill.

2 Ἤκυσεν. Lege ἄκυσαν, ob metrum. Vill.

3 Ἀδηνόν. Lege ἀδηνές. Vill.

4 Ῥαψῳδίας. Lege ῥαψῳδίᾳ, ob ἐν praecedens; vel ἐπὶ τ̃ ῥαψῳδίας. Non memini me legere in libro τ, ἀδινὸν κῆρ. Extat tantummodo *Od.* τ. 167. Κῆρ ἀχέουσα; at in libro Π. 481. *Iliad.* reperitur, κῆρ ἀδινόν. Vill. Conf. ſupra N°. 6.

5 Ἄδος. Il. Λ. 88. Vill.

6 Ἀδηκότες. Hodie legitur ἀδδηκότες, & ſic ſcribendum eſt; quamvis habeat quoque *Heſ.* ἀδηκότες per unum δ. Vill. Conf. ſupra v. Ἀδεῖν. Vulgo Grammatici ἀδέω contractum eſſe cenſent ex ἀηδέω ut adeo prima ſyllaba in ἀδηκότες, etiam extra poſitionem, longa eſſe poſſit. V. *Barneſ.* ad Il. κ. 98. *Od.* Α. 134. *Od.* Μ. 281. & *H.* Il. 460. Eadem ſcripturae differentia in Ἀδην & Ἄδδην Il. Ε. 203. Ν. 315. Τ. 453. & *Od.* Ε. 290. — Ἄδην, correpta priore, ſcripſit *Apoll.* R. II. 82.

7 Ὕπνῳ. Il. Κ. 98. Vill.

[1] Δείπνῳ [2] ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθών.

ἀντὶ τοῦ ἀηδεσθείη.

ʼΑΔΙΝΟ`Ν ΚΗ͂Ρ. τὸ περικάρδιον κῆρ. οὕτως εἰρῆσθαι [3] ἀδινὸν, τῷ φύσει πυκνὸν εἶναι.

ʼΑΔΕΙ͂ΝΟΝ. [4] ἀ ρεσδι.

ʼΑΔΕΥΚΕΙ͂. ἤτοι τῷ ἀπεοικότι, ἢ οἷον ἀδεχεῖ [5], ἀπροσδοκήτῳ·

—— ʼΑδευκεῖ κεῖται ὀλέθρῳ.

ἐν τῇ τῇ Δ ʼΟδυσσείας· [6] ἀδδυκεῖ, ἀνεικάστῳ.

ʼΑΔΕ-

1 Δείπνῳ ἀδήσειεν. Od. Α. 134. Vill.

2 Δείπνῳ. In noſtris editionibus habetur δείπνῳ; & forſan melius. Conſtruitur enim hocce verbum cum ablativo, non vero cum genitivo; ut in:

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀδδηκότες. —— Vill.

3 Εἰρῆσθαι. Lege εἴρηται. Vel adde φασὶ poſt εἰρῆσθαι. Vill. Conf. ſupra in ʼΑδινά.

4 ʼΑδεῖνον. ἀ ρεσδι. Locus ſane omnium corruptiſſimus; cum nulla vox ſit Graeca, nullusque omnino ſenſus elici poſſe videatur. Cum me multum diuque torſiſſet, tandem veram, ut ſpero, lectionem inveni. Sic emendandum cenſeo: ʼΑδεῖν. ἀρέσαι; *id eſt*, ʼΑδεῖν ſignificat placere. Sic, Il. Γ. 173:

ʼΩς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, ὁππότε δεῦρο
Υἱέϊ σῷ ἑπόμην. ——

Schol. & *Etym.* interpretantur ἁδεῖν per ἀρέσαι. *Heſ.* explicat ἅδε per ἤρεσε, & citat hunc verſum, Il. Μ. 80:

ʼΩς φάτο Πουλυδάμας. Ἅδε δ'
Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.

Et Od. Ω. 464:

Οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ
φρεσίν. — &c. Vill.

5 ʼΑδεχεῖ. Lege ut apud *Heſ.* ἀδοκεῖ. Non quod, ut egregie obſervavit *Kuſterus*, ἀδοκὴς ſit Græcum; ſed quod hac voce ficta ad ſonum τοῦ ἀδευκὴς alludat. Vill.

6 ʼΕν τῇ τῇ Δ. ʼΟδυσσ. Sedes gloſſae eſt *Od.* Δ. 489:

Ἠέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκεῖ
ἧς ἐπὶ νηός.

ubi *Schol.* ἀπροσδοκήτῳ, χαλεπῷ. Caeterum in *Apollonio*, verbis quibusdam tranſpoſitis, legendum videtur ἐν τῇ τῇ Δ. ʼΟδυσσ.

ʼΑδευκεῖ κεῖται ὀλέθρῳ.

 1 ʼΑδη-

'ΑΔΕΗ'Σ. [1] ὁ δεδιώς·

Εἴπερ [2] ἀδειής τ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου, ἐς' ἀκόρητος·

καὶ ἡ ἄδεια ἦ, ἀπὸ τοῦ αὐτό. [3]

'ΑΔΜΗ'ΤΗΝ. ἀδάμαστον·

[4] 'Αδμήτην, [5] ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ.

'ΑΔΕ'ΨΗΤΟΝ. ἀμάλακτον, οἷον ἀνέργαστον·

Καμμὲν [6] ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
Κώεα πόλλ' οἴων τοὺς ἱρεύεσκον 'Αχαιοί.

τὸ γὰρ δεψῆσαι, ἐπὶ τοῦ μαλάξαι τίθησι, καθάπερ ἐπὶ τοῦ κηροῦ·

Κηρὸν [7] δεψήσας μελιηδέα. —

'ΑΔΔΗΝ. εἰς κόρον, ἐπιπλεῖον·

'Ανδρῶν [8] εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.

'ΑΕΛΛΑ. ἡ τῶν ἀνέμων συστροφή· ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐστι πνέειν. [9] καὶ ὁ κονιορτὸς ἀελλώδης, ἀελλής, οἷον ἄν τις ἀπὸ τῶν ἀέλλων γένοιτο·

Ὡς

1 'Αδεής. Ut exemplo mox ſubjecto conveniat gloſſa, ſcribendum erit 'Αδειής. ἀδεὴς, ὁ δεδιώς. *Schol. ad Il.* H. 117. 'Αδειής. ἄφοβος, ἀδεής.

2 Εἴπερ. Il. H. 117. Vill.

3 'Απὸ τοῦ αὐτό Lege αὐτοῦ. Vill.

4 'Αδμήτην ἥν. Il. K. 293. Vill.

5 'Αδμήτην Metaphorice quoque dixit *Homerus*, Od. Z. 109:

— Παρθένος ἀδμής. Vill.

6 Καμμέν. Od. Υ. 2. Vill.

7 Κηρόν. Od. M. 48. Vill.

8 'Ανδρῶν. Il. E. 203. Vill.

9 'Απὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐστι πνέειν. Vide, quam turpiter haec corrupta ſint apud *Heſych.* "Αελλα ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ἰοστερόν τί πνεῖν? quae dubium non eſt, quin ſcribenda ſint ut noſtra ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐστι πνεῖν.

Ὡς [1] ἀελλὴς ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής.

καί·

— [2] Ἀέλλοπος Ἶρις,

ἡ ταχύπους.

ΑΕ'ΚΗΤΙ. ἀκουσιότητι·

— [3] Ἀέκητι θεῶν ἐτέτυκτο.

ΑΕΚΑΖΟΜΕ'ΝΟΥΣ. [4] ἑκόντας·

Πολλ' [5] ἀεκαζομένους, τείροντο ἢ νηλέϊ χαλκῷ.

καὶ ἀεκήλια ἔργα [6], ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, χαλεπά· ἢ, ὡς ἔνιοι, οὐχ ἑκήλια [7] ἔργα, οὐχ ἡσύχια. [8]

ἈΕΙΝ. πνεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ἰέναι, ἐν κινήσει γὰρ τὸ πνεῦμα. καὶ ἀέντες, ἀντὶ τοῦ πνέοντες, ἡ πνεύσαντες, οἷον·

— Δια-

1 Ὡς ἀελ. Il. Γ. 13. Vill.

2 Ἀέλλοπος Ἶρις. Il. Θ. 409. Vill.

3 Ἀέκητι. Il. M. 8:

— Θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο. Vill.

4 Ἑκόντας. Lege οὐχ ἑκόντας, ſive ἀκόντας. Vill.

5 Πολλ' ἀεκαζομένους. Od. N. 277. ubi aliter. Vill. Legitur Od. l. l.

Ἀλλ' ἤτοι σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἲς ἀνέμοιο

Πόλλ' ἀεκαζομένους. οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι.

quae confudit forte Noſter cum Il. P. 375:

— τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον

Ἠέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ.

6 Ἀεκήλια ἔργα. Legit Noſter apud *Homer. Il.* Σ. 77. ubi vid. *Schol.* conf. *Etymol.* & *Suid.*, in quo male editur ἀκήλια.

7 Ἑκήλια. Malim ἔκηλα. Vill.

8 Οὐχ ἡσύχια. L. οὐχ ἡσυχα. quod habet *Etymol.* vel οὐχ ἡσυχαῖα, quo uſus eſt *Schol.* ad *l. l.*

— Διασκιδνᾶσιν [1] ἀέντες.

ΑΕΙΚΙ'ΖΕΙΝ. [2] ἠκίζετο·

Ὣς [3] ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μαιμαίνων [4].

καὶ ἀεικίην, τὴν αἰκίαν·

Πᾶσαν [5] ἀεικίην ἄπεχε χροῒ φωτ' ἐλεαίρων.

καὶ ἀεικιῶ [6], αἰκιοῦμαι.

ΑΕΙΔΕ. [7] αἶδε, ὕμνει. δύναμιν περιποίησαι ὥστε ᾆσαι·

Μῆνιν [8] ἄειδε θεά. —

τινὲς δὲ, εἰς τὸ λέγειν μετέβαλον τὴν λέξιν. ἐπὶ μὲν τῶν καταλογάδην προφερομένων, τῷ λέγε [9] καταχρωμένους, καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὲ ἄειδεν, ἐπὶ μὲν μετῳδῆς·

'Αλλ'

1 Διασκιδνᾶσιν. Il. E. 526. Vill.

2 'Αεικίζειν. Lege ἀείκιζεν, ut in verſu. Vill.

3 Ὣς ὁ μέν. Il. Ω. 22. Vill.

4 Μαιμαίνων. Lege μενεαίνων. Vill.

5 Πᾶσαν. Il. Ω. 18. ubi ἀεικείην pro ἀεικίην. Vill.

6 'Αεικιῶ. v. Il. X. 256.

7 Αἶδε. Sic ſcribitur; ſed legendum ᾆδε. Iota enim, ut in antiquis inſcriptionibus, ſic & in hoc codice, aliquando non ſubſcribitur; ſed ad latus continenti ſerie apponitur. Vill.

8 Μῆνιν. Il. A. 1. Vill.

9 Λέγε. Jam tamen obſervatum eſt apud poëtas τὸ λέγειν idem eſſe quod canere, & in ſtylo ſublimiori uſurpari; ſic apud *Theocritum* in *Idyllio* XVII:

'Ανδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω.

in *prima Anacreontis Od.*

Θέλω λέγειν 'Ατρείδας.

Et in XVI:

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης.

Quod ipſum, annotante *Anna Daciera*, expreſſit *Horatius*, dum primum *Odyſſeae* verſum ſic redderet:

Dic mihi, Muſa, virum captae poſt tempora Trojae.

Infra, pro καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὲ ἄειδεν, lege καὶ τῷ εἶπε· τῷ δὲ ἄειδε. Vill. Imo vero omnem locum a male ſedulis miſere diſtortum,

'Αλλ' ἄγε [1] δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄειδε.

ταῦτα δ' Αἴσωπος ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν· Οὔτιν' [2] οἱ ἀδελφοὶ ἄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο. ἀντὶ τοῦ λέγοντα. ὁ γὰρ Αἴσωπος λογοποιός.

'ΑΕ'ΣΑΙ. κοιμηθῆναι·

Ἔνθα [3] δὲ νύκτ' ἀέσαι, τὸν δ' ἐτρῦναι πόλιν εἴσω.

καὶ πληθυντικῶς, κατὰ τὸ ὁριστικὸν, ἀέσαμεν, ἐκοιμήθημεν·

Νύκτα [4] μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες.

λέγεται δὲ ἀέσαι, κοιμηθῆναι, κατὰ στέρησιν τοῦ ἴσαι [5], ὅ

tum, ita recte compones: Ἐπὶ μὲν τοῦ μετ' ᾠδῆς, προφερομένου τοῦ λέγε καταχρωμένου καὶ τοῦ εἰπέ· τοῦ δὲ ἄειδε ἐπὶ τοῦ καταλογάδην. Qui ſcilicet *Il.* Α. 1. Ἄειδε accipiunt pro λέγε hoc utuntur argumento, quod ſoleant ſaepe Graeci proprium harum formarum uſum negligere; λέγε atque εἰπὲ de ligata & contra ἄειδε de proſa oratione uſurpare. Poſteriorem uſum mox ipſe *Apollon.*, priorem probat *Villoiſ.* —— Quae vero *Apollonius* contra communem ſcriptorum conſuetudinem fieri obſervaverat, temere librarii, conſilium Grammatici parum perſpicientes, ad uſus vulgaris praecepta revocando, corruperunt.

1 'Αλλ' ἄγε. Od. Θ. 492. Vill. Ubi tamen pro ἄειδε legitur etiam ἄειπον, quod & *Plutarch.* habet de *Audiend. Poët.*, uti obſervatum eſt a *Clarckio.*

2 Οὔτιν' ... ἐδέξαντο. *Æſopus*, qui non Σαρδιηνὸς certe, ſed Σαρδιανὸς dictus fuit ab *Apollonio*, ſcripſerat haec forte in libris iſtis, quibus enarravit τὰ ἐν Δέλφοις αὐτῷ συμβάντα, teſte *Suid.* V. Αἴσωπος, ex quo in hoc ipſo fragmento pro οἱ ἀδελφοὶ facile legendum eſſe largieris οἱ Δελφοί. Caeterum non verſus hic eſt, quod confuiſſe videtur Cl. *Villoiſ.*, ſed proſa.

3 Ἔνθα. Od. Ο. 40. Vill.

4 Νύκτα. Od. Γ. 151. Vill.

5 Ἴσαι. Hinc emenda *Heſ.*, qui habet κατὰ τέρψιν τοῦ ἰᾶσαι, & *Schol. Apollonii Rhodii* qui legit, κατὰ τέρψιν τοῦ ι, ἄνευ.

ὅ ἐστιν ἐξορμῆσαι· ἐπεὶ οἱ κοιμώμενοι τοῦ ὁρμητικοῦ [1] ἔχειν ἀπέχονται.

ἈΕΙ΄ΡΑΣ. [2] ἐπὶ μὲν τοῦ βαστάζειν·

Ἤ μ' [3] ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ. —

καὶ κατὰ μετοχήν·

— [4] Ἀείρας,

Ἐς θάλαμον κατέθηκε. —

ἐπὶ δὲ τοῦ προσφέρε·

Μή [5] μοι οἶνον ἄειρε. —

καὶ ἐν τῇ Α Ὀδυσσείας, ἀείρας [6], προσενέγκας. εἴρηται δὲ οὕτως, ἐπεὶ ὁ προσφέρων, αἴρει τὸ προσφερόμενον, καὶ αἴρειν, τὸ προσφέρειν. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ τὸν ἄρτον ὠνομάσθαι, ὥς [7] φησιν Ἀπολλόδωρος.

ἌΕΛΠΤΟΝ. [8] ἀνέλπιστον· καὶ ἀελπτέα [9], τὸν ἀνέλπιστον.

Ἀει-

Contendunt enim Grammatici ἀίσσω formari ex α privativo, & ἵσσω, *id eſt*, moveri cum impetu. Vill. *Rubnken.* in *Praef. Heſych. V.* II. de hac voce diſputans, eam in *Heſychio* corruptelam indicat, quae potuit, ex parte, noſtro etiam accidere *Apollonio*, uti idem monet *Villoiſ.* in *Append.*

1 Ὁρμητικοῦ. Mallem ὁρμητικόν. Vill. Praeſtiterit forte, niſi altius lateat vulnus, ὁρμητικῶς.

2 Ἀείρας. Lege ἀείρω, quod & *Heſych.* & *Etymol.* habent, ductum forte ex *Il.* Θ. 424.

3 Ἤ μ' ἀνάειρ'. Il. Ψ. 724. Vill.

4 Ἀείρας. Od. Ω. 164. Vill.

5 Μή μοι. Il. Ζ. 264. Vill.

6 Ἀείρας. Od. Α. 141. Vill.

7 Ὡς. Sententiam turbat haec particula & poterit adeo recte deleri.

8 Ἄελπτον. ἀνέλπιστον. Nec *Homerica* haec eſt forma, nec admodum difficilis. Dedit forte *Apollon.* Ἀέλποντες, ἀελπίζοντες, ex *Il.* Η. 310. ubi conf. *Schol.*

9 Ἀελπτέα. Hodie legitur ἀελπτία. Od. Ε. 408:

Ὤ μοι ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτία δῶκεν ἰδέσθαι. Vill.

1 Ἀει-

'ΑΕΙΚΙΣΣΩΣΙΝ. ἀεικίᾳ περιβάλλωσιν·

— Ἀεικίσσωσι [1] ἢ νεκρὸν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλοντο.

ὁ ἢ Νέστωρ φησί.

— [2] Ἀεικίη [3] δέ σοι αὐτῷ
Ἔσσεται, ἀλλὰ φίλος φρονέων πεφυλαγμένος
εἶναι.

ἀντὶ τῆς αἰσχύνη. ὅταν δέ·

Πεπληγὼς [4] ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.

καί·

— Πληγῇσιν [5] ἀεικελίῃσι δαμάσσας.

ταῖς αἰκιστικαῖς.

'ΑΕΙΚΕΛΙΟΝ. [6] τὸν ἀτελῆ·

Δίφρον [7] ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν.

καί·

Πρόσθεν [8] μὲν γάρ δή μοι ἀεικέλιος φαίνετ' [9] εἶναι.

τὸ

1 Ἀεικίσσωσι. Il. Π. 545. VILL.

2 Ἀεικίη δέ. Il. Ψ. 342. VILL.

3 Ἀεικίη. In noſtro Homero legitur, ἐλεγχείη. VILL.

4 Πεπληγώς. Il. Β. 264. VILL.

5 Πληγῇσιν. Od. Δ. 244. VILL.

6 Ἀεικέλιον. Pertinet ad articulum praecedentem, ubi mentio habetur de πληγῇσιν ἀεικελίῃσι. VILL. *Etymol.* interpretatur ἀεικέν. Mallem ἀεικελέν. *Id.* in *Append.*

7 Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, hodie παραθεὶς, Od. Υ. 259. VILL.

8 Πρόσθεν. Od. Ζ. 242. VILL.

9 Φαίνετ' In *Homero* legitur δέατ'. VILL. Legunt alii δέατο, alii δέαται, unde repetita haec eadem gloſſa eſt ab *Heſych.* & *Etymol.* vid. *Erneſt.* V. Cl. ad *Homer.* *l. l.*

 1 'Αει-

τὸ δὲ ἀεικὲς καὶ ἀεικελίῳ [1], ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας, καλῶς ἀπέδωκεν· καὶ ἀεικέλιον [2], τὸν μηκέτι τῷ πρόσθεν φαινομένῳ ἐοικότα.

ἈΕΙΚΑΣΤΟΣ. [3] εὐκαταφρόνητος, ἐν τῇ Τ ῥαψῳδίᾳ. ἀεικίας, τὰς ἁμαρτίας.

ἈΕΞΕΤΟ. ηὐξεῖτο·

—— Οὐ

1 Ἀεικὲς καὶ ἀεικελίῳ . . . . ἀπέδωκεν. Ἀεικὲς habet *Od.* Γ. 265. Λ. 428. Ο. 236. Ρ. 216. ad quae loca vid. *Schol.* coll. *Etymol.* & *Heſych.* Ἀεικελίῳ dixit *Od.* Ι. 503. ubi interpretatur *Schol.* δεινῷ.

2 Ἀεικέλιον, τὸν μηκέτι τῷ πρόσθεν φαινομένῳ ἐοικότα. Patrem Laërtem invenit Ulyſſes *Od.* Ω. 225:

—— ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Λιστρεύοντα φυτόν· ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα,
Ῥαπτὸν, ἀεικέλιον.

Quod quamvis accipi debeat, uti δίφρον ἀεικέλιον accepit *Schol. ad Od.* Υ. 259. quem recte interpretatur εὐτελῆ; nihil tamen impedit, quominus veſtem quidam intellexerint priori cultui diſſimilem: Unde & *Heſych.* Ἀεικέλιον, ἀνόμοιον, σκληρὸν, κακόν Verum aperta magis & dilucida eſt haec diſſimilitudinis ſignificatio *Od.* Ν. 402. ubi, cum Minerva *vſ.* 397. dixiſſet Ulyſſi:

Ἀλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι,

eumque omnem explicuiſſet perſonae diſſimulandae rationem, addit tandem:

Ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης.

3 Ἀείκαστος. Vocabulum corruptum, quod neque apud *Homerum*, neque apud caeteros reperitur. Lege ἀεικὴς, cujus neutrum extat in libro Τ, ut deſignat *Apollonius*. Il. Τ. 124:

—— Οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισι.

Et 133:

Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.

Quin & *Heſ.* explicat ἀεικὲς, εὐκαταφρόνητον. Idem reddit ἀεικία, per ἁμαρτία. In *Heſiod. Theogoniâ*, 166:

—— Πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα. VILL. In Ἀεικίας, ἁμαρτίας, reſpexit certe Grammaticus *Od.* Υ. 308. ubi Cteſippum increpans Telemachus:

—— Τῷ μή τις μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
Φαινέτω.

Hoc enim loco lectum olim fuiſſe ἀεικίας haud levis ſuſpicio eſt ex *Heſych. Suid.* & *Etymol.* —— Ita ἀεικελίῳ & ἀεικίζω vidimus ſupra V. Ἀεικίζειν N°. 8.

1 Οὐ

— Οὐ μὲν [1] γάρ ποτ' ἀέξετο κόματ' [2] ἐν αὐτῷ
Οὔτε μέγ', οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

ΑΕΘΛΟΣ. διὰ παντὸς μὲν ἀρσενικῶς λέγει ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τοὺς ἀέθλους τῶν πόνων, καὶ τοὺς πόνους·

Οὗτος [3] μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

καί·

— Ἀέθλους [4]

Πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.

οὐδετέρως καὶ ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα, κατὰ τὸ πλεῖστον·

[5] Παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα.

ὅθεν καὶ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει· [6]

— Μεῖζον ἄεθλον

τὸ γὰρ ἔπαθλον θέλει δηλοῦν:

ΑΕΣΙ-

1 Οὐ μὲν. Od. κ. 93. Vill.

2 Κόματ'. Melius in noſtro *Homero* legitur κῦμά γ', ob ſequentia adjectiva, quae ſunt in ſingulari. Vill.

3 Οὗτος. Od. χ. 5. Vill.

4 Ἀέθλους. Od. Θ. 22. Ubi οὓς pro τοὺς, legitur. Vill. Conf. ſupra ad voc. Ἀχαιΐας.

5 Παλαισμοσύνης. Il. Ψ. 701. Apud *Hom.* legitur:

— Τρίτα θῆκεν ἄεθλα
Δεικνύμενος Δαναοῖσι παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς. Vill. Duo ſunt *Homeri* loca, quae ſpectaſſe potuit *Apollon.* alterum laudavit *Villoiſ.*, alterum legimus *Il.* Ψ. 653:

Αὐτὰρ ὃ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς
θῆκεν ἄεθλα.

Poſteriorem hunc potiſſimum reſpexiſſe videtur Noſter, memoriae vitio pro πυγμαχίης ſcribens παλαισμοσύνης.

6 Ἀναγινώσκει. Hic ſenſus loci: Ἄεθλος in maſculino, ſignificat certamen; ἄεθλον vero in neutro, praemium certaminis. Quod cum ita ſit; in libro Il. Ψ 551:

Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι
καὶ μεῖζον ἄεθλον,

ubi agitur de praemio certami-

Ἀεσιφροσύνῃσιν.[1] ἀσυνεσίαις, ἀνοίαις. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀέσαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι, καὶ τῶν φρενῶν συνθεὶς τὴν λέξιν·[2] ὁ γὰρ κοιμώμενος ταῖς φρεσὶν, ἄφρων νομίζεται.

Ἄζετο. ἐὰν ψιλῶς, ἐξηραίνετο· καὶ γὰρ[3] ἄζη τῇ[4] ξηρασίᾳ δηλοῖ. καὶ κατὰ μετοχὴν φησί πυ·

Ἡ[5] μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας.

ἀντὶ τοῦ ξηραινομένη· τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου τούτῳ[6] ἐπιμαρτυροῦντος τῇ κατὰ τὸ ψιλὸν ἀναγνώσει. καὶ τό·

— Καταζήνασκε[7] δὲ δαίμων.

ἐπὶ

minis, non vero de certamine, *Ariſtarchus* merito legit in neutro, μεῖζον ἄεθλον. Alii vero malebant in maſculino, μείζον' ἄεθλον: quod notat certamen, non vero certaminis praemium. Vill.

1 Ἀεσιφροσύνῃσι. Extat Od. Θ. 469:

— Αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι.

Et in *Theogonid* 502:

— Οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσι. Vill.

2 Συνθεὶς τὴν λέξιν. An legendum σύνθεσις τῆς λέξεως?

3 Ἄζη. Od. Χ. 184.

4 Τῇ ξηρασίᾳ. Lege τὴν ξηρασίαν. Od. Χ. 184:

— Πεπαλαγμένον ἄζῃ. Vill. Hunc locum cum aperte reſpiciat Grammaticus, in quo tertio caſu legitur ἄζῃ, non video ulla opus eſſe emendatione. Sana ſunt omnia, ſi in *Apollonio* etiam, ſubſcripto ι, legas ἄζῃ.

5 Ἡ μέν. Il. Δ. 487. Vill.

6 Τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου τούτῳ ἐπιμαρτυροῦντος. τῇ κατ. τὸ ψιλ. ἀναγν. Nullam corruptelam ſuſpicatus vertit *Villoiſ.* „*Spiritus tenuis oppoſitus* hoc „indicat tenui, qua effer„tur, pronunciatione" ſed legendum omnino eſt τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου τοῦ Τ ἐπιμαρτυρ. &c. Σύμφωνα ἀντίστοιχα Grammaticis dicuntur Conſonantes, quae aliae aliis, tenues aſperis, reſpondent: Κ, Χ. Π, Φ. Τ, Θ. Vid. *Euſtath. p.* 900, *v.* 12. 1048. *v.* 27. 1577, *v.* 47. Tale hic ἀντίστοιχον tenue, τὸ Τ, in verbis ἡ μέν τ' ἀζομένη &c., indicat ſatis leni ſpiritu efferendum eſſe τὸ ἀζομένη, atque adeo ἐπιμαρτυρεῖται τῇ κατὰ ψιλὸν ἀναγνώσει.

7 Καταζήνασκε. Od. Λ. 586. Vill.

ἐπὶ τοῦ Ταντάλου, ἀντὶ τοῦ κατεξήραινε. καὶ ἀζαλέην, τὴν ξηράν. καί·

— Βῶν [1]

Ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν.

δασυνομένης δὲ, ἕτερον [2] τὸ δηλοῖ·

Ἄζετο [3] γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι.

ἀντὶ τοῦ ἐσέβετο. καὶ Ὀδυσσεὺς πρὸς Κύκλωπα·

Σχέτλι', [4] ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.

ἀντὶ τοῦ ἐσέβου. καί·

Ἁζόμενοι [5] Διὸς υἱόν. —.

ἀντὶ τοῦ σεβόμενοι. ἐτυμολογοῦσιν δὲ, οἱ μὲν λέγοντες, αἰδούμενοι· [6] ἐπεὶ ὁ σεβόμενος ἀρεστὸν ἔργον ἐπιδείκνυται τοῖς οὓς σέβεται. οἱ δὲ, κατὰ συγκοπὴν ἀζόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἁγιζόμενοι, ἅγιον ἡγούμενοι, ὅ ἐστιν σεβαρόν [7] —

ἈΖΗΧΕΣ. ἀδιεχὲς [8], ἀδιάλειπτον· [9]

Ἀζη-

1 Βῶν. Il. Η. 238. Vill.
2 Τό. Fortaſſe legendum, δασυνόμενον δὲ, ἕτερόν τι δηλοῖ. Vill.
3 Ἄζετο. Il. Ζ. 261. Vill.
4 Σχέτλι'. Od. Ι. 478. Vill.
5 Ἁζόμενοι. Il. Α. 21. Vill.
6 Ἁζόμενοι ..... αἰδούμενοι ἐπεὶ ὁ σεβ. &c. Addita interpretationis ratio, ἐπεὶ ὁ σεβόμενος ἀρεστὸν ἔργον ἐπιδείκνυται, efficit fere, ut ipſam interpretationem αἰδούμενοι corruptam cenſeamus ex ἀδούμενοι. Neque enim opus ἀρεστὸν faciunt ſemper qui *venerantur*, ſed qui *placent*.
7 Σεβαρόν. Lege σεβαστόν. Vill.
8 Ἀδιεχές. In MSto eſt ἀδιηνεκὴς, teſte *Villoiſ. in Append.*, quod equidem per errorem poſitum crediderim pro Διηνεκὴς. Vid. *Schol. ad Od.* Σ. 3.
9 Ἀδιάλειπτον. *Schol. Apollonii Rhodii Argonaut.* Β. 99. κορύνας ἀζηχέας explicat per ξηρὰς, & ἐχούσας ξηρὸν ἦχον. Vill.

1 Ἀζετ

Ἀζηχὲς [1] μεμακυῖαι, ἀκούσαι ὄπα ἀρνῶν.

καί·

Ἀζηχὲς [2] φαγέμεν καὶ πιέμεν. —

ΑΗ. ἔπνει·

— Αὐτὰρ [3] ἄη Ζέφυρος μέγας, αἰὲν ἔφυδρος.

καὶ ἀήμεναι [4], τὸ πνεῦσαι. καὶ ἄητον δυϊκῶς, τὸ ἔπνεον·

Βορέης [5] καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον.

καὶ ἄημα, [6] τὸ πνεῦμα. καὶ ἀῆται, [7] οἱ ἄνεμοι. καὶ ἀήμενοι, [8] καὶ ἀήτη, [9] ἡ πνοή·

— Ἀνέ-

1 Ἀζηχές. Il. Δ. 435. Ubi hodie ἀκούουσαι pro ἀκούσαι. Vill.

2 Ἀζηχὲς φαγέμεν. Od. Σ. 3. Vill. Confirmat Noſter lectionem vulgo receptam πιέμεν, pro qua ex Etymol. v. Ἄναλτος Barneſ. edidit πινέμεν. Vid. Clarck.

3 Αὐτάρ. Od. Ξ. 458. Vill.

4 Ἀήμεναι τὸ πνεῦσαι. Heſych. Ἀήμεναι, πνεῦσαι, πνεῖν. Pertinet utraque obſervatio ad Od. Γ. 176:

Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι.

Ubi Schol. Ἀήμεναι, πνεῖν, φυσᾶν. Alium mox, ſed dubiae lectionis, locum ipſe laudat Villoiſ.

5 Βορέης. Il. I. 5. Vill.

6 Ἄημα. πνεῦμα. ab Heſychio etiam & Suida obſervatam formam in Homero, uti nunc eſt, fruſtra quaeſiveris.

7 Ἀῆται, οἱ ἄν. Od. I. 139:

— ἢ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται.

Schol. Ἀῆται. οἱ ἄνεμοι. Conf. Suid. & Etymol.

8 Ἀήμενοι. Flatus intelligit. Extat Il. Ψ. 214:

Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμενοι. —

Ubi tamen alii legunt ἀήμεναι, id eſt, ad flandum, ut Od. Γ. 176:

Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι. —

Et ipſe Apollon. dixit ἀήμεναι eſſe τὸ πνεῦσαι. Vill.

9 Ἀήτη, ... ἀντὶ δὲ κλωτῇ. Ex tota Grammatici diſputatione clarum eſt, in Homerico, quem laudat, loco ἀήτη legiſſe, non, quod

— Ἀνέμοιό [1] τε δεινὸς ἀήτης.

ἀντὶ τοῦ δεινῆς, ὡς κλυτὸς Ἀμφιτρίτη, ἀντὶ τοῦ κλυτή. [2] ὅταν δὲ λέγῃ·

Θέρεος [3] ἄητον ἔχουσαι —

τὸ μεγαλοβλαβὲς θέλει δηλοῦν.

Ἀήσυρον. [4] κοῦφον· τὸ οἷόν τε ὑπὸ ἀνέμου σύρεσθαι, τοῦτ' ἔστι, ὑπὸ τῆς ἀήτης, τῆς ἀνέμου πνοῆς.

Ἀήρ. ὅτε μὲν ἀρσενικῶς, ὁ περικεχυμένος ἡμῖν, περὶ οὗ φησι·

Εἰς [5] ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ
Μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν.

ὅτε δὲ θηλυκῶς, τὴν σκοτίαν σημαίνει·

quod nunc exhibetur, ἀήτης. Loci διπλογραφίαν ex *Schol. inedito Biblioth. Reg.* obſervavit jam Cl. *Ruhnken. Praefat.* ad *Heſych. T. II. p.* 8. *extr.* Ἀήτης praetulit *Schol.* ad *l. l.* itemque *Euſtath. p.* 1034. *v.* 5. Ἰστέον δὲ ὡς ἐνταῦθα μὲν τὸ δεινὸς ἀήτης, γένος ἀρσενικὸν ὑποβάλλει νοεῖν. ἐν δὲ τῷ ἀνέμοιό τε δεινὰς ἀήτας, θηλυκῶς φράσεις ἔχει. Ubi pro ἀνέμοιό τε δεινὸς ἀήτας, non dubito, quin ſcribendum ſit, ἀνέμοιό τε δεινὸς ἀήτη. Ut ipſe ſcilicet *Euſtath.* & notaverit hujus loci διπλογραφίαν & explicuerit.

1 Ἀνέμοιο. Il. O. 626. Vill.

2 Κλυτή. Hoc Atticum eſt, ut apud *Sophoclem*, κλεινῆς λαμπρὸς, pro λαμπρᾶς; & apud *Euripidem* in *Hecubâ*, ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος: *Homerus* quoque dixit: κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Non quod, ut quidam volunt, Attici foemininum cum maſculino conjungerent; ſed quod adjectiva in ος gauderent hâc terminatione, quae duobus generibus eſſet communis, ut ea quae apud Latinos in *is* deſinunt. Vill.

3 Θέρεος. Il. Φ. 395. Vill.

4 Ἀήσυρον. κοῦφον, &c. Interpretantur hanc formam *Euſtath. p.* 1500, *v.* 27. *p.* 1547. *v.* 21. *Etymol.* & *Heſych.* ubi vid. Cl. *Alberti.* In *Homero* tamen, qualem nunc habemus, fruſtra quaeras.

5 Εἰς. Il. Ξ. 288. Vill.

[1]Ἀὴρ [2] γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὔφαινε. —

ἈΘΗΡΗΛΟΙΓΟΝ. [3] τὸ λεγόμενον πτύον· καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, ἀθερηλοιγὸν, τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. λοιγὸς γὰρ, ὁ ὄλεθρος· ἀθέρες δὲ, εἰσὶ τὰ ἀπόβολα τῶν σταχύων, [4] ἀπὸ τοῦ διὰ κουφότητα ἄγαν ἔχθειν. διόπερ τὸ ἀπόβολόν τι [5] ἡγεῖσθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει. οἷον·

— [6] Ἐπεὶ [7] οὔ ποτέ μ' οἵ γ' ἀθέριζον.

ἠτίμαζον καὶ ἀπόβολον ἡγοῦντο. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Τῶν [8] δ' ἄλλων οὔπερ τιν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω.

ἈΘΕ-

1 Ἀὴρ. Od. I. 144. Vill.

2 Βαθεῖ. Legitur in manuſcripto βαθεῖν, pro βαθεῖ ἦν; quae varietas lectionis non erat praetermittenda. Vill. In omnibus etiam Poëtae editionibus, quae aetate *Barneſianam* anteceſſerunt, conſtanter legitur περὶ νηυσὶ. Verum, cum obſervaſſet ad *Erotiani Lexicon Hippocr. p.* 14. *Henr. Stephanus*, legendum eſſe παρὰ, in contextum hoc admiſit *Barneſ.*, *Plutarchi* auctoritate probavit *Clarcke*, & confirmat adeo Noſter, in quo ediderat quidem Cl. *Villoiſ.* περὶ, ſed Codicem, quod petieram, accuratius inſpiciendo ſe reperiſſe me pro candore ſuo monuit, quod exhibuerat Cl. *Montfauconii* manus, παρά.

3 Ἀθηρηλοιγόν. Conf. *Od.* Λ. 127. Ψ 275.

4 Ἀπὸ τοῦ ... λέγει. Perturbata haec omnia ita locis ſuis reſtitue: Διόπερ τὸ ἀπόβολον τιν' ἡγεῖσθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει, ἀπὸ τοῦ διὰ κουφότητα ἄγαν ἔχθειν.

5 Τι. Mallem τιν'. Putem litteram *nu* excidiſſe ob *ēta* ſequens, quod eſt ejusdem formae in MSS. Ex duabus iſtis figuris, unam, quod fere fit, otioſam ſuperabundare credidit librarius. Vill.

6 Ἐπεὶ οὔ. Il. Α. 261. Vill.

7 Ἐπεὶ In *Homero*, pro ἐπεὶ melius legitur καί. Vill.

8 Τῶν. Od. Θ. 212. Vill.

Κυ-

ἈΘΕΜΊΣΤΩΝ. ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας ἐπὶ τῶν Κυκλώπων ἐπιθέτου λεγομένου·

> Κυκλώπων [1] δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων.

ὁ γοῦν Ἡλιόδωρος Ἀρισταρχείως μεταφράζων [2] φησὶ, καθὸ οὐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος λέγει δικαίους εἶναι τοὺς Κύκλωπας, ἐκτὸς τοῦ Πολυφήμου. φησὶ γοῦν περὶ αὐτῶν·

> —— θεμιστεύει [3] δὲ ἕκαστος
> Παίδων ἠδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.

ὁ δὲ Κύκλωψ ἐκ τῆς ἰδίας ἀσεβείας περὶ αὐτῶν φησιν·

Ου

1 Κυκλώπων. Od. I. 106. Vill.

2 Μεταφράζων. Hujuſce loci ſenſum non aſſecutus eſt Clariſſimus *Alberti*, & totâ aberrat viâ in ſuâ ad ἀθεμίστων animadverſione, quam hîc exſcriptam dabo. „ Ἀθεμίστων, „ inquit vir doctiſſimus, *Hom.* „ Od. I. 106. *Apollonii Lexicon mſ.* „ Ἀθεμίστων. ἐν τῇ Ι „ Ὀδυσσείας· ἐπὶ τῶν Κυκλώπων. „ Dein ex *Heliodoro* ratio„ nem citat, καθὸ οὐ κοινοῖς „ χρῶνται νόμοις. Addit vero „ *Ariſtarchum* contra ſtatue„ re, δικαίους εἶναι τοὺς Κύκλω„ πας, ἐκτὸς τοῦ Πολυφήμου, „ qui caeteris injuſtitiae no„ tam inuſſerat, ἐκ τῆς ἰδίας „ ἀσεβείας". Sic putat celeberrimus Criticus *Heliodorum* ab *Ariſtarcho* diſſidere, cum contra ejus opinionem foveat: uterque enim contendit juſtiſſimos fuiſſe Cyclopas. Quod confirmat *Heliodorus*, cum dicit, eos non ob injuſtitiam vocatos fuiſſe nomine ἀθεμίστων, ſed quod communibus non uterentur legibus; quanquam privatae iis eſſent, quas religioſiſſime ſequerentur. Quod facit cum *Ariſtarcho*, qui Cyclopum juſtitiam diverſis argumentis aſſeruerat, nedum ab *Heliodoro* eorum patrono diſſentiret; ut innuit *Alberti*. Ἀρισταρχείως μεταφράζων, ſignificat eo modo explicans quo interpretatur *Ariſtarchus*. Sententiam *Ariſtarchi* evolvens & enucleans *Heliodorus*, ſibi quaſi propriam facit. Vill.

3 Θεμιστεύει. Od. I. 114. Vill.

D Οἱ

Οὐ [1] γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο [2] ἀλέγουσιν.

ὅπερ ψεῦδος. αὐτοὶ γάρ εἰσιν οἱ λέγοντες·

Εἰ [3] μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται οἷον [4] ἐόντα,
Νοῦσόν δ' [5] οὔπως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.

καί ἐστι ὅλος ὁ τόπος οὗτος τῶν προβλημάτων.

ἈΘΕΜΙΣΤΊΑ. [6] ἀνομία.

ἈΘΥΡΕΙ. [7] παίζει, καὶ ἀθύρματα, παίγνια. ἐν τῇ Ο ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος·

Ὅς

1 Οὐ γάρ. Od. I. 275. Vill.

2 Αἰγιόχοιο. Lege αἰγιόχου; ob metrum ſcilicet. Vill.

3 Εἰ μέν. Od. I. 410. Vill.

4 Οἷον ἐόντα. *Talis cum ſis*; ſic in mſ. at in noſtro hodie *Homero*, οἶον cum ſpiritu tenui, id eſt, *ſolum exiſtentem*. Vill. Ferri omnino non poteſt illud οἶον: Cl. *Villoiſ.*, quando vertit *Talis cum ſis*, cogitavit τοῖον.

5 Νοῦσον δ' οὔπως. Rectius edi ſolet in *Homero*: Νοῦσον γ' οὔπως.

6 Ἀθεμιστία. ἀνομία. *Od.* I. 189:

> Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
> Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
> Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ᾔδη.

Schol. Ἀθεμίστια. ἄδικα. quo ſenſu occurrit etiam *Od. I.* 428. & Υ. 287. ἀθεμίστια εἰδώς. Atque haec loca reſpiciens Noſter ſcripſiſſe videtur Ἀθεμίστια. ἄνομα. quemadmodum *Etymol. p.* 24. *v.* 21. Ἀθέμιστος, ἄδικος, ἄνομος, & *Heſych.* Ἀθέμιστοι, ἄδικοι, ἄνομοι.

7 Ἀθύρει. παίζει &c. Ut nunc quidem editur *Homerus*, nuſquam habet ἀθύρει. Itaque vel Homerica non eſt haec gloſſa, vel legit olim noſter *Il.* O. 364. de Apolline Achivorum murum diruente:

> —— Ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
> Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τὶς ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης,
> Ὅς ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
> Ἄψ αὖτις συνέχευε, ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρει.

Ubi nunc editur:

> Ἄψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, ἀθύρων.

Noſtram gloſſam habet etiam *Heſych.* Ἀθύρει. παίζει, ῥαθυμεῖ & *Etymol.* V. Ἀθύρματα. *p.* 26.

Ὅς τ᾽ [1] ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσι.

Ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν, φησὶν ἀπὸ τοῦ πολλάκις θύειν, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ Ρ. ὃν τρόπον καὶ ἡ αἰδείη, ἀΐδιά τις οὖσα.

ἈΘΡΗ͂ΣΑΙ. ἀτενίσαι. ἰδεῖν·

Οὐδ᾽ [2] αὖτ᾽ ἀθρῆσαι δύνατ᾽ ἀντίη, οὐδὲ νοῆσαι.

ἈΘΕ΄ΣΦΑΤΟΝ. πολὺν, οἷον οὐδ᾽ ἂν θεὸς φατίσειεν διὰ τὸ πλῆθος·

Αἵ [3] τ᾽ ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον.

καὶ ἐπὶ τῶν συῶν ὁ Εὔμαιος·

Νῦν [4] δ᾽ αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι. —

ἀντὶ τοῦ πολλαί.

ἌΘΥΜΟΙ. [5] κεκακωμένοι τὴν ψυχήν.

ΑἸΠΥ΄Ν. ὑψηλὸν, κυρίως. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸν μέγαν, οἷον·

— φυγόντι [6] περ αἰπὺν ὄλεθρον.

ΑἸΠΥ΄ΤΙΟΝ. τὸν τοῦ Αἰπύτου·

Αἰπύτιον [7] παρὰ τύμβον. —

ἔστι

p. 26. v. 12. ἀθύρει. παίζει καὶ ἀγωνίζεται.

1 Ὅς τ᾽ ἐπεὶ &c. V. *Il.* O. 363.

2 In editis exemplaribus eſt Ἠ δ᾽, ὅτ᾽ &c. ſenſu nihil diverſo.

3 Αἵ τ᾽ ἐπεὶ Il. Γ. 4. VILL.

4 Νῦν δ᾽ καὶ. Od. Υ. 211. VILL.

5 Ἄθυμοι Od. Κ. 463:

—— Νῦν δ᾽ ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι.

Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι. —— VILL.

6 Φυγόντι. Od. Ρ. 47. VILL.

7 Αἰπύτιον. Il. Β. 604. VILL.

1 Αἴ-

ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρκαδικῶν Ἡρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσίοδος·

Αἴπυτος [1] αὖ τέκετο Τλησήνορα, Πειρίθοόν τε.

ΑἸΑἸΗ. ὄνομα νήσου ἣν κατῴκει ἡ Κίρκη.

Αἰαίην [2] δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'. ἔνθα δ' ἔναιεν
Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.

καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Κίρκη ἐθνικῶς τῇ νήσῳ ὁμώνυμος·

Αἰαίη, [3] δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.

ΑἽ. τοῦτο δασυνόμενον ἄρθρον ἐστὶ διὰ τούτου.

Αἳ [4] μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἳ δ' ἐλέφαντι.

ἀναφορικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ αὗται·

Αἳ [5] μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. —

καί·

Ὣς [6] αἴγ' ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν.

ΑἸΓΥΠΤΩι. ἐπὶ μὲν τῆς χώρας·

Αἴγυπτόν δέ [7] με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι.

ἐπὶ

1 Αἴπυτος &c. Sic hoc *Heſiodi* fragmentum legitur in codice MSto:

Αἴπυτος αὖτ' τέκετο Τλησήνορα τε Πειρίθοόν τε. VILL. *in Append.*

2 Αἰαίην. Od. Κ. 135. VILL.

3 Αἰαίη. Od. Ι. 32. VILL.

4 Αἱ μέν. Od. Τ. 563. VILL.

5 Αἱ μὲν ὕπαιθα. Il. Σ. 420. VILL.

6 Ὣς. Od. Χ. 471. VILL.

7 Αἴγυπτόν δε. Od. Ξ. 246. VILL.

1 Νεῖ-

ἐπὶ δὲ τοῦ ποταμοῦ, ὃν Νεῖλον [1] Ἡσίοδος, καὶ οἱ λοιποί·

Στῆσα [2] δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.

ΑἼΘΩΝ. ποτὲ μὲν, τὸν πυρώδη καὶ ὀξύν·

Ὡς [3] δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο.

ποτὲ δὲ, τὸν λαμπρόν·

Αἴθωνας [4] δὲ λέβητας ἐείκοσι. ——

ΑἼΘΩΠΑ [5] ΟἾΝΟΝ. ἤτοι τῇ φύσει θερμόν. αἴθειν γὰρ, τὸ καίειν. ἢ τὸν μέλανα, ὡς Ἡλιόδωρος. ἢ τὸν λαμπρὸν κατὰ δύναμιν.

ΑἸΘΑΛΟΈΝ. ἤτοι τὸ λαμπρὸν, ἢ τὸ καταιθαλωθῆναι ἄξιον·

Αἰθαλόεν, [6] πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα.

ἢ πρὸς τό·

—— Δός [7] με βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
Αἰθαλόεν. ——

ἀκοῦ

1 Νεῖλον. *Heſiodus* in *Theogonia*, 338:

Νεῖλον τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην.

Hinc colligit *Tzetzes Heſiodum Homero* recentiorem eſſe, cum *Homerus* Nilum vocet Ægyptum. VILL.

2 Στῆσα. Od. Ξ. 258. VILL.

3 Ὡς δ' αἴθωνα. Il. Λ. 547. VILL.

4 Αἴθωνας. Il. I. 123. VILL.

5 Αἴθωπα. Lege αἴθοπα, per *omicron*. VILL. In ipſa etiam interpretatione pro τῇ φύσει θερμὸν, legerim potius τὸν φύσει θερμόν.

6 Αἰθαλόεν. Il. B. 415. VILL.

7 Δός με. In *Homero* πρίν με. Sic totus legitur locus:

Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. VILL. Δός με ab ipſo Grammatico additum videtur quo verbum ſuppleret, unde, in loco Homerico, non pendet quidem illud βαλέειν, ſed pendent tamen modi infiniti, qui praecedunt, δῦναι & ἐλθεῖν. Itaque ſcribendum

ἀκυςέον δὴ, ὥςε αἰθαλόεν ποιῆσαι. ἐπιφέρει γάρ·

—— Πρῆσαι πυρὸς δηΐοιο θύρετρα.

ἤτοι μελαινόμενον, παρὰ τὴν αἰθάλην.

ΑΪΔΙ. τῷ Ἅιδῃ, ἀπ' εὐθείας τῆς Ἄϊς, ὡς Πάρις·

Πολλὰς [1] δ' ἰφθίμες ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

ἀπὸ δὲ τῆς Ἀΐδης·

Ἰφθίμῳ [2] τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.

ποτὲ δὲ, ἀπὸ τῆς Ἀϊδωνεύς·

[3] Καὶ [4] μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν.

ΑΙΓΛΗΕΝΤΟΣ. λαμπρῦ·

—— Ἀπ' [5] αἰγλήεντος Ὀλύμπου.

ΑΙΜΟΝ. ἐπιςήμονα. ἔμπειρον·

—— Αἵμονα [6] θήρης.

ἐςὶ

dum crediderim ἢ πρὸς τὸ δός μοι.

—— Βαλέειν Πρ. μελ.

In ſequentibus porro, ἀκυςέον δὲ, quis huic particulae δὲ locus eſſe poſſit, equidem non perſpicio: Una enim & continua oratio eſt inde à verbis ἢ πρὸς τὸ usque ad ποιῆσαι. —— Quod denique editur conſtanter in Homero πρῆσαι, quamvis verum videatur & ſincerum, memoranda tamen eſt lectionis varietas, quam annotavit *Schol. Ined.* in *Cod. Bibl. Reg. Pariſ.* 2799. Πρῆσαι, γράφεται καὶ πλῆσαι, ἵνα ἐςὶ πληρῶσαι.

1 Πολλάς. Il. A. 3. VILL.

2 Ἰφθίμῳ. Od. K. 534. VILL.

3 Καί. Il. E. 190. VILL.

4 Καί μιν. Verſum ex *Homero* reſtitui; in manuſcripto legebatur: καί μιν ἔφην. VILL. Idem prorſus ac *Il. A.* 3. Ἄϊδι προΐαψε, ubi in omnibus fere Editionibus ἄϊδι minus bene, vertitur per locum, qui orcus dicitur, cum ipſummet Deum, Orcum, ſeu Plutonem ſignificet, & litera majuſcula deſignari debeat. *Id. in Append.*

5 Ἀπ' αἰγλήεντος. Il. A. 532. VILL.

6 Αἵμονα. Il. E. 49. VILL.

I Aï-

ἐστὶ δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

Αἵμονά [1] τε Κρείοντα, [2] Θόωνά τε, Δηΐπυρόν τε.

ΑἾΝΟΣ. ποτὲ μὲν, ἔπαινος·

Ἀντίλοχ', [3] οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος.

ὁπότε δὲ, γνώμης [4] παραμυθία, καὶ παραβεβλημένος λόγος πρός τι ὑποκείμενον, οἷον·

—— Αἶνος [5] μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας.

καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐπαίνου·

Καὶ [6] δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἴνου;

ΑἸΝΑΡΕΤΗ. [7] ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος·

Αἰναρέτη· [8] τίς σεῦ ἄλλος ὀνήσεται [9] ὀψίγονός περ;

αἰ-

1 Αἵμονά τε. Il. Δ. 296. Vill.

2 Αἵμονά τε κρείοντα. Male in mſ. κρέοντα. Sic legitur verſus in *Homero:*

Αἵμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε ποιμένα λαῶν. Vill.

Temere noſter cum l. l. confudiſſe videtur *Il.* Ν. 92.

Πηνέλεών θ' ἥρωα, Θόαντά τε, Δηΐπυρόν τε.

3 Ἀντίλοχ'. Il. Ψ. 795. Vill. Primus *Barneſ.* in hunc verſum poſt μέλεος intulit κ'; expunxerunt iterum *Clarcke* atque *Erneſti*, quorum juſtas vindicias juvat Grammatici noſtri Auctoritas.

4 Γνώμης παραμυθία. Mallem γνώμη, παραμυθία. Vill. Obſtat tamen *Etymol. p.* 36. v. 27. ποτὲ δὲ γνώμης παραμύθιον; cui *Etymologi* loco, uti centenis aliis, gratiſſima lux, *Apollonium* conferendo, poterit affundi. Conf. *Euſtath. p.* 556. *v.* 32.

5 Αἶνος. Od. Ξ. 508. Vill.

6 Καὶ δ'. Od. Φ. 110. Vill.

7 Αἰναρέτη. ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος. Lege αἰναρέτης ... ὁ κεκτημένος. Vel ut habet *Heſ.* poſt *Homerum* in vocativo: αἰναρέτη. ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένε. Vill.

8 Αἰναρέτη· τίς σεῦ. Il. Π. 31. Vill.

9 Ὀνήσεται. Sic repoſui. Vitioſe in mſ. ὀνόσεται, *id eſt*, vituperabit. Vill.

αἰνὸν [1] γὰρ, τὸ δεινὸν, καὶ αἰνῶς, ἀντὶ τοῦ δεινῶς·

Αἰνῶς [2] γὰρ μύθοισιν ἔπεσσι τ' ἐοῖσιν [3] ἀκούων
Τέρπομαι. ——

τὸ δὲ κατ' ἐπίτασιν δεινὸν, καὶ καὶ ἔστι οἷς ἂν δεινὸν φαίνηται.

ΑἸΝΗΉΣΩΣΙΝ. συγκαταθῶνται·

[4] Εἰ μέν κ' αἰνήσωσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα.

καὶ κατὰ τὸν παρῳχημένον· [5]

Ὣς [6] ἔφατ' Ἀτρείδης, ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

ἀντὶ τοῦ συνεκατετίθεντο [7] ἀπὸ δὲ αὐτῆς ἐννοίας, ἡ συγκατάθεσις τῶν ἐπαίνων. ὁ γὰρ ἐπαινῶν, συγκατατίθεται τοῖς τοῦ ἐπαινουμένου ἔργοις.

ΑἸΝΟΠΑΘΗ͂. δεινοπαθῆ·

Ἠ

1 Αἰνὸν &c. Saepe recurrit apud *Homer.* αἰνὸν ἄχος. *Heſych.* autem in Αἰνὸν σημεῖον &c. ſpectaſſe videtur *Od.* τ. 568.

2 Αἰνῶς. Od. Δ. 597. VILL.

3 Σοῖσιν. Male in manuſcripto οἷσιν. VILL.

4 Εἰ μέν. Sic verſus legitur apud *Homerum*, Od π. 380:

Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα.

Confudit vero hunc verſum *Apollonius*, & permiſcuit cum initio ſequentis qui extat Od. Π. 403:

Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες. VILL.

5 Παρῳχημένον. Fortaſſe legendum eſt συζυγικὸν ob ἤνεον. VILL. *in Append.*

6 Ὣς ἔφατ'. Il. Γ. 461. VILL.

7 Συνεκατετίθεντο. Lege συνκατετίθεντο. Corrupta etiam ſunt, quae mox ſequuntur ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἡ συγκατάθεσις τῶν ἐπαίνων. Cl. *Villoiſ.* latine dedit *Eàdem autem de cauſſa idem verbum ἐπαινῶ, ſignificat approbare & laudare.* Nobis contra voluiſſe videtur Grammaticus, συγκατάθεσιν poni pro *laude*, quemadmodum ἐπαινεῖν pro συγκατατίθεσθαι. Habebis autem eam ſententiam, ſi pro ἐπαίνων legeris ἐπαινούντων, & *laudantium* revera eſſe συγκατάθεσιν facile tibi probabit *Alb.* ad *Heſych.* v. Συναινεῖ.

Ἤ [1] με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν.

ΑἸΝΟΜΟ'ΡΟΙΣ. κακομόροις·

Ἡμῖν [2] αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθη. [3]

ΑἸΝΙ'ΖΟΜΑΙ. ἐπαινῶ·

Ὀθρυονεῦ [4], πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.

ἢ θαυμάζω, θαῦμα ἡγοῦμαι, ἢ αἰνίττομαι.

ΑἸΓΙ'ΛΙΠΟΣ ΠΕ'ΤΡΗΣ. τῆς οὕτως ὑψηλῆς, ὥστε καὶ αἶγα μὴ ἐπιβαίνειν. ἁλτικὸν γὰρ τὸ ζῶον·

Ἥ [5] τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης. —

ΑἸΘΟΥ'ΣΗΣ. [6] τῆς παραστάδος, ἀπὸ τοῦ καταίθεσθαι ὑφ' ἡλίου·

Κεῖτο [7] δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νηὸς [8] ἀμφιελίσσης.

καί·

[9] Πλῆντο [10] δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.

'ΑΙ-

1 Ἤ με μάλ'. Od. Σ. 200. VILL.
2 Ἡμῖν. Od. Ι. 53. VILL.
3 Πάθη. lege πάθωμεν. VILL.
4 Ὀθρυονεῦ. Il. Ν. 374. VILL.
5 Ἥ τε κατ'. Il. Ι. 15. VILL.
6 Αἰθούσης. Conf. *Etymol.* p. 32. v. 46. ubi qui laudatur verſiculus:

Πῦρ ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐέρκεος αὐλῆς.

legitur Il. Ι. 468. Edita tamen exemplaria habent αἰθούσῃ, lectionis varietatem notante *Barneſ.*, negligentibus vero *Clarck.* & *Erneſt.*
7 Κεῖτο. Od. Φ. 390. VILL.
8 Νηός. Lege νεός. VILL.
9 Πλῆντο δ' ἄρ'. Od. Θ. 57. VILL.
10 Πλῆντο. In manuſcripto πλῆτο, quod pariter poteſt retineri. VILL. *Homerus* enim, quod alii, inprimis *Pindarus*, poſtea ſunt imitati, verbum *ſingulare* nomini *plurali*

 inter-

ΑἸΔΕΙ͂ΣΘΑΙ. ἐντρέπεσθαι. καὶ ἰδίως, ἐπὶ τοῦ προσδέχεσθαι τὸν ἱκέτην δι' ἐντροπῆς·

Αἰδεῖσθαι [1] δ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

καί·

Οὐδέ [2] τι μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με γύμνον ἐόντα.

καὶ κατ' ἄλλους τρόπους τὸ παραπλήσιον δηλοῦται. ἔστι δὲ ὅτε καὶ συνήθως ἡμῖν·

Αἰδομένων [3] δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.

ΑἸΔΟΙ͂ΟΣ. ποτὲ μὲν, αἰδοῦς ἄξιος·

Αἰδοῖος [4] τέ μοι ἐσσὶ φίλε. —

ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰδομένου·

— Κακὸς [5] δ' αἰδοῖος ἀλήτης.

καί·

Σῖτον [6] δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα.

ΑἸΧΜΗΤΑΊ. οἱ μαχηταί. καὶ αἰχμὴ, ποτὲ μὲν, ἡ μάχη· ποτὲ δὲ, τοῦ ἐπιδορατίδος ἡ ἀκμὴ, οἷον·

Αἰχμὴ [7] δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.

καί·

interdum addit, etiam *non neutri.* Luculentum eſt hujus rei documentum. *Il.* P. 386.

Γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμένοιϊν.

Conf. *Euſtath.* *p.* 1148. *v.* 35.

1 Αἰδεῖσθαι. Il. A. 22. VILL. Editur in *Homero*, quod unice verum eſt, Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα &c.

2 Οὐδέ. Il. X. 124. VILL.

3 Αἰδομένων. Il. E. 531. VILL. Pro Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν rectius in editis exemplaribus habetur Αἰδομένων τ' ἀνδρῶν.

4 Αἰδοῖος. Il. Γ. 172. VILL.

5 Κακὸς δ'. Od. P. 578. VILL.

6 Σῖτον δ'. Od. A. 139. VILL.

7 Αἰχμὴ δ'. Il. E. 293. VILL. Pro ἐξεχύθη in Cod. MS. ἐξελύθη. *Id. in Append.*

καί·

— Μόλιβδος[1] ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.

ἈΪ́ΞΑΣΑ. ὁρμήσασα·

Βῆ[2] δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.

ἈΪΚΆΣ. τὰς φορὰς καὶ τὰς ὁρμάς, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν.

Τόξων[3] ἀϊκὰς ἀμφὶς[4] μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων.

ἀπὸ τούτου καὶ τὰ ἄλλα·

Ἀλλὰ[5] τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο.

οἷον πολυορμήτου. ὁ δὲ Ἀπίων λέγει, ἀπὸ τοῦ ἄκοντα τὰ βέλη ἱέναι· καθό φησι καὶ ἀκόντιον λέγεσθαι.

ΑἼΝΥΤΑΙ.[6] λαμβάνει, ἀφαιρεῖται.

ΑἿΣΑ. ἤτοι τὸ πεπρωμένον·

Αἶσα[7] γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ·

καί·

Αἴσῃ[8] ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα.

δι' ὃ καὶ ἡ μερίς, αἶσα λέγεται·

Ἴλιον[9] ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.

καὶ

1 Μόλιβδος. Il. Α. 237. VILL.
2 Βῆ δὲ κατ'. Il. Β. 167. VILL.
3 Τόξων. Il. Ο. 709. VILL.
4 Ἀμφὶς μένον. Sic emendavi: vitioſe in manuſcripto, ἠμφισμένον. VILL.
5 Ἀλλὰ τὸ μέν. Il. Α. 165. VILL.
6 Αἴνυται. &c. Od. Ξ. 144. Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο. Schol. Αἴνυται. λαμβάνει. Conf. Heſych. h. v. ibique Alb.
7 Αἶσα. Od. Θ. 511. VILL.
8 Αἴσῃ. Il. Χ. 61. VILL.
9 Ἴλιον. Il. Σ. 327. VILL.

1 Τοῦ-

καὶ γὰρ τὸ πεπρωμένον μεμέρισται ἐκείνῳ, ᾧ πέπρωται. καὶ ἡ μοῖρα τοῦτο [1] δηλοῖ τῇ αἴσῃ. δηλοῖ δὲ ἡ αἶσα καὶ τὶ καθῆκον·

Πάντα [2] κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε.

ἡ δὲ μοῖρα δηλοῖ καὶ τὸ παραπλήσιον, ὡς ἐν τῷ·

Ναὶ δὴ [3] ταῦτα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες.

ΑἸΟΛΛΗ'. [4] πεποικιλμένη. συμβαίνει γὰρ τὸ ἀπλέμδμον [5] διὰ τῆς εὐστροφῆς ὥσπερ ποικίλλεσθαι ἐπὶ τῆς θέσεως νημένον·

Ὡς [6] δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο
Ἐμπλείην κνίσσης τέ καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα
Αἰολλῇ, [7] μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

τὸ

1 Τοῦτο. Mallem ταυτὸ, vel τὸ αὐτὸ, *idem*. VILL. Emendationem confirmat Noſter v. μοῖρα, & *Etymol. p.* 589. *v.* 26 *ſeqq.*

2 Πάντα. Il. Ρ. 716. VILL.

3 Ναὶ δή. Il. Α. 286. VILL. Plene ibi legitur verſus:

Ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

4 Αἰολλή. πεποικιλμένη. Lege, ut apud *Homerum* & *Heſ.* αἰόλλει. ποικίλλει. VILL. Pro πεποικιλμένη legendum certe ποικίλλει vel ποικίλλῃ· In ipſo tamen gloſſae capite, & in verſu, qui ſubjicitur, Homerico, praetulerim equidem αἰόλλῃ. Antiquiſſimorum enim Codicum hic latere videtur διττογραφία, quae ex *Porphyrio* jam obſervata eſt a *Clarckio*, ad *Od.* Υ. 27. & confirmatur etiam MSto Cod. Erneſtiano.

5 Ἀπλέμδμον. Totum hunc locum corruptiſſimum ſic emendo: Συμβαίνει γὰρ τὸ ὀπτώμενον; nam ſic lego pro ἀπλέμδμον; agitur enim de iis, quæ aſſantur, cum dicat ipſe *Homerus* infra laudatus:

—— Μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

Pro διὰ τῆς εὐστροφῆς, ſubſtituo εὐστροφίας. In νημένον deſunt priores litterae, quas expleo legens, κεκινημένον. VILL.

6 Ὡς δ'. Od. Υ. 25. VILL.

7 Αἰολλή. Hic quoque lege αἰόλλει. (Conf. ſupra ad v. Αἰόλλῃ. TOLL.) *Plato* in *Cratylo* animadvertit τὸ ποικίλλειν καὶ αἰολεῖν ταυτόν. *Pindarus in quarta Pyth.*

τὸ δὲ αἴολον, ποικίλον·

Οἱ [1] δ', ὥςε σφῆκες μέσον αἰόλοι, ἠὲ μέλισσαι.

ὁ δὲ κορυθαίολος, ὁ εὐκίνητον ἔχον [2] τὴν κόρυθα.

ΑΙ'ΟΝ. κυρίως μὲν, ἤκουον·

Ἀμφὶ [3] δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· ἄϊε δὲ Ζεύς.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἠσθόμην·

— Ἐπεὶ [4] φίλον ἄϊον [5] ἦτορ.

ὥσπερ καὶ τὸ ἔκλυεν, κυρίως μὲν ἤκουεν·

— Τοῦ [6] δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἤσθετο·

Χάρματα [7] δ' εὐμενέτῃσι· μάλιςα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

ΑΙ-

Pyth. de *Jaſone*, quem ignis non laedebat: πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλλει. Ante αἰολλεῖ, ex *Homero* addidi, ἔνθα καὶ ἔνθα; quod aberat ex manuſcripto. Vill. In Cod. MS. legitur etiam κνίσης pro κνίσσης. *Id. in Append.*

1 Οἱ δ'. Il. M. 167. Vill.

2 Ἔχον. Lege ἔχων. Vill. Legitur autem κορυθαίολος. Il. B. 816. atque alibi. Conf. *Porphyr. Q. H.* 3. *Heſych. h. v. ibique Interpp.*

3 Ἀμφί. Il. Φ. 388. Vill.

4 Ἐπεί. Il. O. 252. Vill.

5 Φίλον ἄϊον. Senſum animadverte, quem hîc affert Apollonius. Alii minus bene volunt:

— *Quoniam charam exſpirabam animam.*

Verbum hoc ἄϊον idem ſignificat quod gallicum *entendre*, pro intelligere & pro audire uſurpatum. Verſum vero:

— Μάλιςα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

alii reddunt:

— *Optime autem audiunt ipſi.*

Sed naturalior eſt *Apollonii* ſenſus. Vill. *Etymol.* ἄϊον explicat ἠσθόμην ἀλγήσας τὴν ψυχήν. *Id. in Append. Conf. Schol. ad l. l.*

6 Τοῦ δ'. Il. A. 42. Vill.

7 Χάρματα. Od. Z. 185. Vill.

I Α'Ι-

ΑΙΣΥΛΑ.[1] παράνομα. ἁμαρτωλά. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν, τὰ σεσυλημένα τῆς αἴσης, τοῦτ' ἔστι ἁμαρτωλά.

ΑΙΣΥΝΗΤΗΡΙ.[2] νεανίᾳ.

— [3] Αἰσυνητῆρι ἐοικὼς,
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, ὅπερ χαριεστάτη ἥβη.

ὁ δὲ Ἀπίων ἀποδίδωσι βασιλεῖ, καὶ ἐτυμολογῶν φησιν· αἰσυνητῆρι, τῷ τηροῦντι τὰ αἴσια, τοῦτ' ἔστι τὰ δίκαια· μᾶλλον δὲ νεανίας ἐστί. βέλτιον γὰρ ἐπεξηγεῖται γὰρ[4] εἰπών·

— Τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη.

AI-

1 Αἴσυλα. &c. Cum alibi hac forma utitur *Homerus*, tum etiam *Il.* Ε. 403., ad quem locum *Schol.* non tantum conferendus eſt cum noſtro & cum *Etymol.* p. 39. verum etiam in ultimis verbis emendandus. Quae enim habet extrema αἴσυλα κατὰ παράλειψιν ἐτέρου α δηλοῦντος κειμένην, ἀαίσυλα, ἐστερημένα τῆς αἴσης &c. facile corrigere licet δηλοῦντος στέρησιν, partim re ipſa jubente, partim confirmante etiam *Schol. Ined.* in *Cod. Bibl. R. P.* 2799. *ad l. l.* in quo tamen veſtigia quoque remanſerunt formae corruptae κειμένην: Κατὰ παράλειψιν ἑτέρου α στέρησιν δηλοῦντος κείμενα, ἀαίσυλα &c.

2 Αἰσυντῆρι. Lege, ut apud *Homerum*, & ejus *Schol.* αἰσυνητῆρι. Facilis enim & in proclivi lapſus litterarum, cum in mſſ. *eta* & *nun* eodem prorſus modo pingantur. Optime omnium habet *Heſ.* αἰσυμνητῆρι, quae lectionis varietas ſedulo notanda eſt. Vill.

3 Αἰσυντῆρι ἐοικώς. Il. Ω. 347. Vill. Editur vulgo, quod & in *Append.* obſervavit *Villoiſ.*

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.

quod ipſum mox habet noſter & verum eſſe probabimus Excurſu I.

4 Γάρ. Hic tolle γὰρ, utpote ſuperabundans & otioſum. Vill. Et me quidem offendit duplex illud γὰρ, ſi tamen alterutrum delere cum *Villoiſono* volueris, ſuſpicarer equidem ſcriptum olim fuiſſe a Grammatico noſtro: Ἄλλοι δὲ (ſcil. ἀποδιδ.) νεανίᾳ, ὃ καὶ βέλτιόν ἐστιν, ἐπεξηγεῖται γὰρ &c.

1 Αἴ-

ΑἼΣΗΜΑ.[1] τὰ προσηκόντως καὶ κατ' ἀξίαν λεγόμενα·

Αἴσημα [2] παρειπών. —

εἴρηται δὲ, παρὰ τὴν αἶσαν, τὴν ἐπὶ τοῦ καθήκοντος τεταγμένην. ἐνίοτε δὲ, αἴσιμον [3] τὸ εἱμαρμένον.

ΑἼΣΘΩΝ. αἰθόμενος.

— Ὁ δ' [4] ἀνέβραχε [5] θυμὸν ἀΐσθων.

ΑἼΘΕΤΑΙ. [6] καίεται·

— Αἰθομένοιο [7] πυρός. —

τοῦ καιομένου.

ἌΙΣΤΟΣ. ἀφανὴς, ἀνιστόρητος, οἷον ἄγνωστος. παρὰ τὸ μὴ γνῶναι, ἀπὸ τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστι γνῶναι:

Οἴχετ' [8] ἄϊστος, ἄπυστος. —

ΑΓ-

1 Αἴσημα. Lege, ut apud *Hom.* αἴσιμα. Idem infra tolle mendum in αἴσημα παρειπών. *Heſiod.* in *Herc. ſcuto*, 336:

—— Ἐπεὶ οὐ τοι αἴσιμόν ἐστι. Vill.

2 Αἴσημα παρειπών. Il. Z. 62. Vill.

3 Αἴσιμον, τὸ εἱμαρμένον. Ducta gloſſa eſt ex *Il.* Θ. 72. ubi v. *Schol.*, itemque ad *Il.* I. 245. coll. *Heſych.*, *Suid.* & *Etymol.*

4 Ὁ δ'. Il. Π. 468. Vill.

5 Ἀνέβραχε. Lege ἔβραχε. Vill.

6 Αἴθεται. καίεται. *Heſych.* Αἴθεται. καίεται λαμπρῶς. Gloſſae ſedem nullam indicat Cl. *Villoiſ.* Vix equidem dubito, quin pertineat gloſſa ad antiquam διττογραφίαν *Od.* Z. 132. ubi in leonis imagine magnifica:

—— ἐν δέ οἱ ὄσσε Δαίεται.

legi certe hic olim potuit Αἴθεται. Quamvis nunc quidem nulla ex Codicibus obſervata ſit lectionis diverſitas. *Il.* X. 134:

—— Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ
Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος.

Conf. *L. C. Valck.* Vir Cl. ad *Herod.* IV. 145. p. 343.

7 Αἰθομένοιο. Paſſim in *Homero.* Vill.

8 Οἴχετ'. Od. Λ. 242. Vill. Rectius habent Edd. Ὤιχετ'.

1 Αἰ-

ΑἸΝΟΘΕΝ [1] ΑἸΝΩ͂Σ. τῶν δεινῶν δεινότατον.

ΑἼΘΡΩι. τὸ [2] ἐκ τῆς αἰθρίας πνεῦμα·

Αἴθρῳ [3] καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγον ἐς οἶκον.

οἱ δὲ γράφοντες, λύθρῳ, κακῶς. λύθρον γάρ ἐστι τὸ μίγμα ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος. καθό φησιν Ἕκτωρ·

Αἵματι [4] καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι.

ὁ δέ γε Ὀδυσσεὺς οὐδὲν τοιοῦτον περὶ αὐτὸν [5] διηγεῖται.

ΑἸΘΡΗΓΕΝΕΤΗΣ. αἰθρίαν γεννῶν·

Καὶ [6] Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

ἈΊΔΗΛΟΝ. ὅτι μὲν τὸ ἄδηλον, οἷον ἀφανές· ὅπερ καὶ ἀείζηλον [7] λέγει·

Τὸν μὲν [8] ἀείζηλον θῆκεν θεὸς ὅσπερ [9] ἔφηνεν.

1 Αἰνόθεν αἰνῶς. Il. Η. 97. Vill.

2 Τὸ .... πνεῦμα. Omnino verum videtur, quod Cl. *Villoiſ. in Append.* conjecit τῷ .... πνεύματι.

3 Αἴθρῳ. Od. Ζ. 318. Vill.

4 Αἵματι. Il. Ζ. 268. Vill.

5 Αὐτὸν. L. αὐτοῦ. Vill. *in Append.*

6 Καὶ Βορέης. Od. Ε. 296. Vill.

7 Ἀείζηλον. Pariter quoque *Heſ.* habet αἰζηλὸς, ἄδηλος. Emenda ἀείζηλος, ἄδηλος. Vill. Scripſiſſe videtur Noſter, ἄδηλον, οἷον ἀφανὲς, ὅπερ καὶ ἀείδηλον, λέγει. *Euſtath.* *p.* 1599. *v.* 10. ἀείδηλος μὲν διὰ διφθόγγου, παρὰ τὸ ἐνεστῶτος τὸ εἴδω. ἄϊδηλος δὲ, διὰ τοῦ ι, κατὰ στέρησιν τοῦ ἰδεῖν. *Heſychio* recte reſtituiſſe videntur Interpretes ἀΐδηλον.

8 Τὸν μέν. Il. Β. 318. Vill.

9 Ὅσπερ ἔφηνεν. Nullo ſenſu. Lege, ut apud *Homer.* ὅσπερ ἔφηνε. Pro ἀείζηλον, hodie legitur ἀρίζηλον. Hinc interpres Latinus pro *obſcurum*, *illuſtrem* reddidit, Vill. Convenientem gloſſae locum ſubjeciſſe

ποτὲ ἢ, τὸν ἀδηλοποιόν·

Ὡς δ' [1] ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην.

καί·

Ὦ πάτερ, [2] ἐ νεμεσίζει [3] ὁρῶν τάδε ἔργ' ἀΐδηλα,
Ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν;

καὶ

jeciſſe videtur *Apollonius* & legiſſe adeo in *Homeri l. l.* ἀΐδηλον. Eandem lectionem ſiſtit *Etymol. p.* 41. *v.* 43.

Τὸν μὲν ἀΐδηλον θῆκε (l. θῆκεν) θεός.

Anceps multis locis & dubia eſt, hujus formae ſignificatio — *Il.* E. 880. Jovis erga Palladα lenitatem indignatus Mars, haec ipſi, inter alia, objicit:

Ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτε τί ἔργῳ,
Ἀλλ' ἀνιεῖς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον.

In quibus *pernicioſam* quidem, ſed & *ignobilem* atque *obſcuram* Minervam intelligere licet, unde & duplicem interpretationem habet *Schol.* ἐπιβλαβῆ, ἀδηλοποιόν, ἢ ἀφανῆ γενομένην, quarum poſteriorem probat *Etymol. p.* 41. *v.* 32. Tertiam adfert *Euſtath. p.* 617. *v.* 29. αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον —— περίεργος ἐστι γὰρ, τὸ γὰρ ἕνεκεν ἄφεγγα καίρων ——. *Od.* Θ. 309. Vulcanus, ubi Martem, non Veneris tantum amplexibus, ſed ſuis etiam vinculis conſtrictum noverat, Jupiter, inquit, caeterique Dii!

Δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε,
Ὡς ἐμὲ χωλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Αἰὲν ἀτιμάζει, φιλεῖ δ' ἀΐδηλον Ἄρηα.

Hic ἀΐδηλον, ſi accipias pro *pernicioſe*, talis dicetur Mars, qualis ſemper eſt & ubique, ſin pro *obſcuro*, *occultoque* dictum ſtatuas, talis erit, qualis ad Venerem admittebatur, *tectus adulter*. *Scholia* iterum & ἄδηλον interpretantur & ἀφανιστικόν.

1 Ὡς δ'. Il. B. 455. VILL. Πῦρ ἀΐδηλον. recte *Apollon.* interpretatur ἀδηλοποιόν, nec debuerat adeo hic locus laudari ad explicandum *Heſych.* ἀΐδηλον, ἄδηλον, ἀφανές.

2 Ὦ πάτερ. Il. E. 757. VILL.

3 Νεμεσίζει. Sic ille verſus apud *Homerum* hodie legitur:

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα. VILL.

Τάδε ἔργ' ἀΐδηλα. ex *Cod. MSto* attulit etiam *Barneſ.* ſed neglexerunt *Clarck.* atque *Erneſti.* Ὁρῶν pro Ἄρει, ex memoriae errore natum, quod obverſabatur forte Noſtro *Il.* E. 872.

ϰ̀ ἴταν λέγ‹ει› ὁ ποταμός·

— Σὺ δὲ [1] κλείνεις αἴδηλως.

ἐν δὲ τῇ μνηστηροφονίᾳ, ἐπὶ τοῦ·

Οὗτ@· [2] δ' αὖτ' ἀίδηλ@· ἀνὴρ ὃν ὀΐομεθ' αὐτοί,
Ἔρχεται ἐς θάλαμον. —

ΑἸΔΡΕΙΗι ἀπειρία·

Οὐδέ τ' [3] αἰδρείῃ· ἐπεὶ ἐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' ἔτως.

ΑΙΖΗΟΙ [4] νεάνίαι, ἀκμάζοντες. οἱ ἐν τῷ ἀήτι, τοῦτ' ἐστι πνεύματι ζέοντες. [5]

ΑἸΜΑΤΟΣ. ἐπὶ μεν τοῦ γένους·

Ταύ-

Ζεῦ πάτερ, ἠ νεμεσίζῃ, ὁρῶν τάδε κάρτερα ἔργα
Αἰεὶ τοι &c.

Ὦ pro Ζεῦ in ſuis Codd. reperire potuit: νεμεαίζει pro νεμεσίζῃ aperte mendoſum eſt.

1 Σὺ δέ. Il. Φ. 220. Vill.

2 Οὗτ@. Od. X. 165. Vill. Hodie in Homero legitur κεῖνος δ' αὖτ'. Id. in Append.

3 Οὐδέ τ'. Il. H. 198. Vill.

4 Αἰζηοί ſedes Gloſſae Il. Γ. 26. Λ. 414. Σ. 581.

5 Ζέοντες. Haec ſola hodie comparent apud Apollon. At Etymol. in vocem αἰζηὸς ſic habet: Ἀπολλώνι@ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου σὺν τῷ ἰῶτα οἴδεν αὐτό. λέγων γεγονέναι ἐκ τοῦ αἰζήι@, πρὸς ὃ ἀντιλέγει ὁ τεχνικός. ὅτι οὐ —. Caetera lege apud eum; ubi primo notandum eſt ea inter Apollonii noſtri gloſſas referri quae hodie deſiderantur; ſive quod memoria lapſus fuerit Etymol. dum Apollonio Archibii filio tribueret, quod alterius fortaſſe Apollonii erat; ſive quod non ejus Lexicon ad nos pervenerit, quale de ſcriptoris manu exiit, ſed contractum & aliquot in partibus mutilatum, quam ſortem communem haberet cum plerisque Grammaticis. Deinde animadvertendum eſt noſtrum Apollonium aliquando diſſidere a Dionyſio, qui Thrax, Tereus, & ὁ Τεχνικὸς vocatus fuit, ut hîc, & paſſim alibi apud Euſtathium. Vill.

1 Ταύ-

Ταύτης [1] τοι φρενὸς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

ἐπὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς νοουμένου·

Αἵματος [2] ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

ΑἸΣΧΕΑ. ὀνείδη·

Αἴσχεα [3] δειδιότες. —

καὶ ἐστὶ κατὰ τὸ ἔτυμον, αἶσχος, ὃ οὐκ ἄν τις σχεῖν [4] βούληται. ἴσχειν δὲ, τὸ ἔχειν.

ΑἸΩΝ. ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου·

— Αὐτὸς [5] δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.

καί·

Ἄνερ, [6] ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο [7] —

καί·

Αὐτὰρ [8] ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών.

ΑἸΗΤΟΝ. ἐπὶ τοῦ·

Ἦ, καὶ [9] ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη.

ἤγουν τὸ μέγα μεθ' ὁρμῆς. ὁ Ἀπίων προθεὶς τὴν λέξιν φησί· ποιητὸν, [10] πνευστὸν, πυρῶδες. τάσσεται δ'

1 Ταύτης. Il. Ζ. 211. Vill.
2 Αἵματος. Il. Ε. 289. Vill.
3 Αἴσχεα. Il. Γ. 242. Vill.
4 Σχεῖν. Lege ἴσχειν. Infrà enim explicat ἴσχειν, per τὸ ἔχειν; non vero σχεῖν, per ἔχειν: & αἶσχος conſtat ex *alpha* privativo & ἴσχειν. Vill.
5 Αὐτὸς δὲ. Il. Χ. 58. Vill.
6 Ἄνερ. Il. Ω. 725. Vill.
7 Ὤλεο. Vitioſe in Manuſcripto ὤλεσο. Vill.

8 Αὐτὰρ. Il. Π. 453. Vill. Editur vulgo, quod monuit in *Append.* Cl. *Villoiſ.*

Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ

ſed noſtri illud ἐπεὶ δὴ protulit jam ex *MS. Barocc. Oxon. Barneſius.* Lectionis tamen varietatem non annotavit *Clarck.* neque *Erneſt.*

9 Ἦ, καί. Il. Σ 410. Vill.
10 Ποιητόν. Nullo fere ſenſu. Haud diſpliceret πνευστὸν, id

δ' ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου ἡ λέξις. τὸ γὰρ φυσώμενον, μέγα γίνεται. τὸ δὲ αἰετηδὸν, παρὰ τὸν αἰετόν.

ΑΙΓΥΠΙΟΙ. οἱ μὲν, γυπῶν τι γένος· οἱ δὲ, τοὺς αἰετοὺς φασι. φῆναι.[1]

ΑΙΨΑ. ταχέως. παρὰ δὲ τὸ αἶψα·

— [2] Αἰψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα,

ἀντὶ τοῦ ταχέα. καὶ αἰψηρήν· ὅταν δὲ λέγῃ·

— [3] Λῦσεν [4] δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.

ὁ Ἀρίσταρχος, ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς ἀκούει προσηκόντως, ὃν τρόπον·

Βάσκ' [5] ἴθι, Ἶρι ταχεῖα. —

ἀντὶ τοῦ ταχέως, καὶ τό·

— Ἐμοὶ

id eſt, ventoſum. Quod ſi quis objiciat hanc vocem nusquam reperiri; reſpondebo primo, neque illam quoque πνευστὸν, quae extat apud *Apollonium*; quanquam apud *Heſ.* legatur πνευστικόν. Secundo, tales voces a Grammaticis ad dictionis affinitatem alludentibus ſaepiſſime confingi; quod doctiſſime animadvertit *Kuſterus.* Ut hic ἀήτη idem eſt ac πνοὴ, & quemadmodum ex ἀήτη facili derivatione fluit αἴητος; ſic & noſter, favente analogiâ, a πνοὴ, pro quo Ionice dicitur πνοιὴ, appoſite ad rem deducit πνοιητόν. Sed malo legere πνευστικόν. VILL.

1 Φῆναι. Initium verſûs. Od. Π. 217.

Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. — VILL.

2 Αἰψηρὰ δέ. Il. Κ. 358. *Homeri* exemplaria legunt, Λαιψηρὰ δέ. VILL.

3 Λῦσεν. In manuſcripto legitur λῦσαν. Repoſui λῦσεν, ut apud *Homerum* habetur. Idem mendum, quod mireris, in *Heſ.* & *Suidâ* ſuſtulerunt *Alberti* & *Kuſterus.* VILL.

4 Λῦσεν δ'. Od. Β. 257. VILL. Conf. *Schol. ad l. l.*

5 Βάσκ'. Il. Θ. 399. VILL.

1 Ἐμοὶ

— Ἐμοὶ χάνοι [1] εὐρεῖα χθών.

ἀντὶ τοῦ εὐρέως.

ΑΙΓΑΝΕΑΣ. τὰ ἀκόντια. οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἵεσθαι· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ διὰ τῶν αἰγείων ἱμάντων ἱέναι. λέγει δὲ οὕτως·

— Καὶ αἰγανέας [2] δολιχαύλους.

— Καὶ αἰγανέῃσιν [3] ἱέντες,

Τόξοισίν τε. —

ΑΙΚΩΣ. αἰκισικῶς·

Ἑλκήσουσ' [4] αἰκῶς, τὸν δὲ κτερίουσιν Ἀχαιοί.

ΑΙΜΟΦΟΡΥΚΤΑ. [5]

Αἱμοφόρυκτα [6] δὲ δὴ κρέα ἤσθιον. —

ΑΙΜΑΣΙΑΣ. ἡ μὲν λέξις ἐν Ὀδυσσείᾳ. ποτὲ μὲν γάρ φησι·

Αἱ-

1 Ἐμοὶ χάνοι. Il. Δ. 182. Vill.

2 Καὶ αἰγανέας. Od. ι. 156. Vill.

3 Αἰγανέῃσιν. Il. Β. 774. Vill.

4 Ἑλκήσουσ'. Il. Χ. 336. Vill. Lectionem vulgo receptam confirmat noſter, contra aliorum Codd. lectionem ἑλκύσουσ'. Hae enim formae ſaepiſſime confunduntur. vid. L. C. *Valck.* Vir Cl. ad *Il.* Χ. 62. & in aliis etiam verbis frequens literarum Υ & Η permutatio. Καταψύχων pro καταψήχων editur apud *Apoll. Rhod.* L. III. v. 1101. & νυχόμενος pro νηχόμενος in *Anthol. Reisk. Carm.* 798.

5 Αἱμοφόρυκτα. Omiſſa eſt gloſſa, quod ſaepiſſime exſcriptoribus accidit. Reſtitue ex *Heſ.* αἵματι μεμολυσμένα, καὶ ἀναπεφυρμένα. Proprio jure repeto & *Apollonio* quaſi ſuum fidenter vindico, quod ab eo mutuatus erat *Heſ.* illudque in ejusmodi defectibus explendis ſemper uſurpabo. Vill.

6 Αἱμοφόρυκτα δὲ δή. Od. Υ. 348. Vill.

Αἰμασιάς [1] τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων.

ὅτε δέ·

Αἱμασιὰς [2] λέγοντες, [3] ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος,

ἔστι δὲ τὸ ἐκ τούτο λίθων περιτείχισμα. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν φησι· ἀβασίας, ἐφ' ἃς οὐκ ἔστιν ἐπιβῆναι.

ΑΙΣΥΜΝΗΤΑΙ. [4] οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες νεανίαι, οἱονεὶ βραβευταί·

Αἰσυμνῆται [5] δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν,

ΑΙΓΙΟΧΟΣ. αἰγίουχος. αἰγὶς γὰρ, ὅπλον τοῦ Διὸς, ὅπερ [6] ἐστιν ἐπίθετον. οἱ δὲ νεώτεροι κακῶς, ἀφ' αἰγὸς ὀχὴν, τουτέστι τροφὴν εἰληφότος. [7] ὁ δέ τοι Καλλίμαχος ὕμνον γράφων εἰς Δία, πρώτιν φησι·

— Σὺ [8] δὲ θ... σ... πίονα μαζὸν
— Ἀμαλθείης. —

ΑΙΗΣ.

1 Αἱμασιάς. Od. Σ. 358. VILL.

2 Αἱμασιάς. Od. Ω. 223. VILL.

3 Λέγοντες. Lege λέξοντες, ut apud Homerum. VILL.

4 Αἰσυμνῆται. Vox Cumæorum propria; nam, ut annotavit *Etymol.* ἰδίως φησὶν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. VILL.

5 Αἰσυμνῆται. Od. Θ. 258. VILL.

6 Ὅπερ. Lege ὅτερ. Jovis enim eſt ἐπίθετον; corruptus in re ſimili eſt *Heſych.* v. Καταιβάτης. Διὸς ἱερὸν. legendum eſſe crediderim Διὸς ἐπίθετον.

7 Εἰληφότος. Sic repoſui. Vitioſe in Manuſcripto εἰληφότες. Cibus dicitur ὀχὴ, ab ἔχω; quod corpus eo contineatur & conſervetur. VILL.

8 Σὺ δὲ θ... σ... πίονα. Aliquot litterae deſunt. Lege, ut apud *Callimachi* Hymnum in *Jovem*, v. 48.

— Σὺ

ΑΙΗΣ. [1] γῆς.

ΑἼΚΕΝ. ἐάν·

[2] Αἴκέν πῶς μιν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.

ΑἸΟΛΙ'ΗΝ. τὴν τοῦ Αἰόλου νῆσον·

Αἰολίην [3] δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα δ' ἔναιεν Αἴολος Ἱπποτάδης. ——

ἈΐΔΡΙΣ. [4] ἄπειρος·

—— Ἀϊδρείῃσι [5] νόοιο.

ἔνιοι δὲ, ἀγνοίας· [6] καὶ γὰρ ἡ ἀπειρία, ἄγνοια.

ΑἸΤΊΖΩΝ. αἰτῶν·

Αἰτίζων [7] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

—— Σὺ δ' ἰθύνεαι πίονα μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης. —— Apud *Heſ.* ἰθύνεαι est ἰθύλαιον. Ut Il. Ω. 58.

—— Γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Pro σὺ δ' ἰθύνεαι quod reperitur apud *Callimachum*; *Apollonius* videtur legiſſe, σὺ δὲ θήσαο. VILL.

1 Αἴης. γῆς. forma *Homero* eſt frequentiſſima.

2 Αἴκεν. Pro αἴκεν Il. Η. 82. ſic legitur in vulgatis *Homeri* editionibus: αἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω. VILL.

3 Αἰολίην. Od. Κ. 1. VILL.

4 Ἄϊδρις &c. Fortaſſe ſic refingendus eſt hic articulus, unde quaedam excidere potuerunt. Ἄϊδρις, ἄπειρος, (Od. Κ. 282.) χώρου ἄϊδρις ἐών —— καὶ. Ἀϊδρείῃσι νόοιο (male habet Cod. MStus ἀϊδρίῃσι) — Ἔνιοι δὲ ἀγνοίας, &c. mallem ἀγνωσίαις. VILL. in *Append.*

5 Ἀϊδρείῃσι. Od. Λ. 271. VILL.

6 Ἀγνοίας. Lege ἀγνοίαις. VILL.

7 Αἰτίζων. Od. Ρ. 222. VILL.

Ἄϊρος. ἐπὶ κακῷ Ἶρος ὠνομασμένος·

Ἦ τάχα [1] Ἶρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει.

Αἰγείην κυνέην. ἐν τῇ Ω ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας·

Αἰγείην [2] κυνέην κεφαλὴν [3] ἔχε, πένθος ἀέξων.

σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐξ αἰγείου δέρματος περικεφαλαίαν.

Ἀκήρατον. [4] ἄφθαρτον.

Ἄκρης πόλιος. μέρη μὲν εἴρηκεν, τὴν ἀκρόπολιν θέλων σημαίνειν·

Ἐλθόντ' [5] ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.

Ἀκήματα. ἰάματα·

[6] φάρμακα κ' ἀκήματα ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων,

καὶ μεταφορικῶς·

— Ἀκεσταί [7] τοι φρένες ἐσθλῶν,

οἷον εὐίατοι.

Ἀκαχίζεο. ἐν ἄχει γίνου·

— Τῷ μήτι [8] θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ.

ἄχος

1 Ἦ τάχα. Od. Σ. 73. Vill.

2 Αἰγείην. Od. Ω. 230. Vill.

3 Κεφαλήν. Hodie legitur κεφαλῇ. Vill.

4 Ἀκήρατον. ἄφθαρτον. reſpexit Noſter Il. Ω. 303.

Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον.

Schol. interpretatur ἀδιάφθορον.

5 Ἐλθόντ'. Il. Ζ. 257. Vill.

6 Φάρμακα κ'. Sic lege initium verſûs:

Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε. — Extat Il. Ο. 394. Vill.

7 Ἀκεσταί. Il. Ν. 115. Vill.

8 Τῷ μήτι. Od. Λ. 485. Vill. Vel fuit olim gloſſae no-

ἄχος γάρ, ἡ λύπη· διὰ τὸ ἀχανὴν [1] γίνεσθαι διʼ ἔκπληξιν τοὺς λυπουμένους. καὶ ἀκηχέδατο, [2] ἐλυποῦντο.

ΑΚΝΗΣΤΙΣ. [3] τὸ μέσον τῆς ῥάχεως ἐφʼ ᾧ κνήσασθαι οὐ φθάνει τὰ τετράποδα·

> Τὸν [4] δʼ ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατʼ ἄκνηστιν μέσα νῶτα
> Πλῆξα. —

καὶ κνῆστις, ἡ ῥάχις.

ἈΚΑΧΜΈΝΟΝ. [5] ἠκονημένον.

ἈΚΛΉΡΟΙ. κλῆρον μὴ ἔχοντι, μηδὲ οὐσίαν·

> Ἀνδρὶ [6] παρʼ ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη.

ἈΚΜΗΝΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ σίτου·

Ἀκ-

nostrae caput ἀνακχίζειν, vel in ipſo *Homero* legit Noſter ἀνακχίζειν, quod, ſi per συνεκφώνησιν pronuncietur, minorem forte habebit κακοφωνίαν, quam bis repetitum ει in ἀνακχίζειν. Ἀχιλλεῦ.

1 Ἀχανὴν. Lege ἀχανεῖς; ob τοὺς quod ſequitur. VILL.

2 Καὶ ἀκηχέδατο. ἐλυποῦντο. *Homer*. *Il*. P. 637.

> Οἵ που δεῦρʼ ὁρόωντες ἀκηχέδατʼ, οὐδʼ ἔτι φασὶν &c.

Schol. Ἀκηχέδαται. λυποῦνται. Reſpexit hunc locum *Apollonius* ἀκηχέδατʼ minus recte accipiens pro ἀκηχέδατο.

3 Ἄκνηστις. Haec ridicula etymologia apud alios quoque Lexicographos reperitur. *Heſ*. ἄκνηστις. τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, ὅπερ κνήσασθαι ζῶον ἀδυνατεῖ. Et *Schol*. *Arati*, laudante *Clariſſimo Alberti*; ἡ δὲ ἰξὺς καὶ ἄκνηστις λέγεται ἣν οὐκ ἔξεστι ξύσαι, ἢ ῥᾷον κινῆσαι, lege κνῆσαι. Verſum *Hom*. ſic legere eſt in Manuſcripto;

> Τὸν δʼ ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατʼ ἀκνῆστιν. —

Sed certum eſt *Apollonium* ſcripſiſſe, ut hodie in *Hom*. habetur, κατʼ ἄκνηστιν. VILL.

4 Τὸν δʼ. Od. K. 161. VILL.

5 Ἀκαχμένον. ἠκονημένον. Il. K. 135. & alibi.

6 Ἀνδρί. Od. A. 489. VILL.

'ΑΚΜΟΘΕ'ΤΩι. τῷ κυλώματι [1] ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων.

Θῆκε [2] δ' ἐπ' ἀκμοθέτῳ. —

'ΑΚΡΟΠΟ'ΛΟΙΣ. [3] ἐρήμοις. ὧν περὶ τὰ ἄκρα πολεῖ [4] τὰ ζῶα.

'ΑΚΡΙΑΣ. τὰς τῶν ὀρῶν ἄκρας·

— Δι' ἄκριας [5] ἠνεμοέσσας.

'ΑΚΕΡΣΕΚΟ'ΜΗΣ. [6] ἐπίθετον 'Απόλλωνος·

Φοῖ-

1 Κυλώματι. Lege κοιλώματι. Vill.

2 Θῆκε δ'. Il. Σ. 476. Vill. Eſt hic locus ex genere eorum, quibus facile probes optimae notae Codices a Grammatico noſtro lectos eſſe. Quod enim habent Editiones *Il.* Σ. 476. Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ. dudum adnotavit *Barneſ.* ſcribi ἐπ' ἀκμοθέτῳ ab *Euſtath.* *p.* 1209. *v.* 11. itemque *MSS. CC. Cantabr. Barocc. Oxon.* & *Mor.*, quibuscum, merito probante *Villoiſono*, conſentit noſter, cujus etiam θῆκε δ' equidem praetulerim vulgato in Editionibus θῆκεν.

3 'Ακροπόλοις. Sedes gloſſae eſt *Il.* Ε. 523. *Od.* Τ. 205.

4 Πολεῖ τά. Fortaſſe πολεῖται, ut habet *Schol.* ὧν περὶ τὰ ἄκρα αἱ νεφέλαι πολοῦνται. Uſitatius enim eſt hoc verbum in paſſivo ſeu medio; quanquam tradat *Euſtathius* τὸ πολεῖν neutraliter accipi pro ἀναστρέφεσθαι. Vill. *Etymol. p.* 37. *v.* 44. τὸ πολῶ τὸ ἀναστρέφομαι, *v.* 47. τὰ αἰπὰ περιπολοῦντες. *p.* 628. *v.* 21. ὁ περὶ τὰς ὀνείρους πολῶν καὶ ἀναστρεφόμενος, ὀνειροπόλος. Quae *Euſtathii* doctrinam, noſtrique adeo lectionem ſatis confirmant, quamvis conjecturae Cl. *Villoiſoni* idem favere videatur *Etymol. p.* 53. *v.* 26. ubi hanc ipſam explicans Gloſſam Homericam, 'Ακροπόλοισιν, ἐφ' ὧν, inquit, πολεῖται τὰ ζῶα.

5 Δι' ἄκριας. Od. Ι. 400. Vill.

6 'Ακερσεκόμης. *Acerſecomes* dixit *Juvenalis*, *Sat.* 8. 127. Omiſſa hic gloſſa Apud *Heſ.* explicatur ὁ ἄκαρτος τὰς κόμας. ἐξ οὗ δηλοῦται τὸ ἀπειθές. διὸ καὶ Φοῖβος λέγεται ὁ 'Απόλλων, καθαρὸς ὢν παντὸς πάθους. Ratio ſane frigida & longe arceſſita. Melius *Schol.* ἀεὶ κομῶν, ἀλλὰ τὰς ἀκτῖνας. Vill.

Φοῖϐος¹ ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

ἀπὸ τοῦ μὴ κείρεσθαι τὴν κόμην. ἀπαιθὴς γὰρ ὁ Θεός.

Ἄκοιτις.² ὁμόκοιτις γυνὴ κατὰ τοὺς νόμους.

Ἄκριτον. ἀδιαχώριστον. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ πολυανδρείου·³

τύμβον⁴ δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες

Ἄκριτον, ἐκ πεδίου.⁵ —

Ἀκμῆτες.⁶ ἀκοπίαστοι·

Ῥεῖα

1 Φοῖϐος. Il. Υ. 39. Vill.

2 Ἄκοιτις. Nihil fere in Homero hac forma eſt frequentius. Conf. e. c. *Il.* Ξ. 447.

3 Πολυανδρείου. Lege πολυανδρίου. Plurima vocabula ſimul per ει, & per *iota* ſimplex ſcripta reperiuntur, ob unam pronunciationis affinitatem quae ea geminavit. Vill.

4 Τύμϐον. Il. Η. 337. Vill.

5 Ἄκριτον ἐκ πεδίου. In vulgatis *Homeri* exemplaribus legitur, ἄκριτον ἐν πεδίῳ. Vill. Noſtri tamen illud, ἐκ πεδίου plures habent Codd. apud *Barneſ.*

6 Ἀκοπίαστοι. Sic repoſui. In Manuſcripto ἀκοπίατοι. Sic *Heſ.* in voce ἀκάμας habet ἀκοπίατος. Idem in ἀκάματον & ἀκμῆτες apud hunc Lexicographum legitur. *Apollonius* quoque in voce ἀκάματα habet ἀκοπίατον. *Heſ.* in voce ἀκαλανθὶς, poſuit ὀνοματικῶς pro ὀνομαστικῶς; & infra, ἀκατάπληκτος pro ἀκατάπληκτος ſcripſit. Sed quanquam plura ſint hujusce modi, ſemper contendam ea eſſe totidem menda, ex eo profecta quod in Manuſcriptis *ſigma* cum *tau* conjunctum ita commiſceatur & confundatur, ut fallat oculos. Recte *Etymolog.* in ἀκμῆτες habet ἀκοπίαστοι, & in ἀκάματον, ἀκοπίαστον. Vill. Ex eodem errore, corruptus *Artemidorus Oneir.* *L.* 1. c. 25. δεῖ καθαίρειν μετὰ ῥύπου τοὺς ἰχθύας. Corruptelam juvenis adhuc odoratus eſt *R. M. van Goens*, Vir Ampl. *Miſcell. Obſerv.* p. 10. Medicinam vero facilem quidem facies, ſed certam, legendo μετὰ ῥύπου &c.

Ῥεῖα [1] δὲ κ' ἀκμῆτες ἄνδρας αὐτῇ

Ὠσαίμεν. ——

ἈΚΑΚΗΤΑ. ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης. [2] τῇ κλητικῇ ἀντὶ τῆς εὐθείας. λέγεται δὲ οὕτως ὁ Ἑρμῆς, ὁ μηδενὸς κακοῦ περιποιητικός.

ἈΚΡΟΚΕΛΑΙΝΙΟΩΝ. τὰ ἄκρα μέλαινα ἔχον [3] φαινόμενα, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων·

Ἀκροκελαινιόων, [4] ἵνα μιν παύσειεν πόνοιο.

ἈΚΗΔΕΕΣ. [5] οὐ κηδόμενοι.

ἈΚΙ-

1 Ῥεῖα. Ex Il. Λ. 801. Sic lege verſum, qui corruptus omiſſo vocabulo claudicat:

Ῥεῖα δὲ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ

Ὤσαιθε. — VILL. Immo vero ex Il. Π. 44. duxiſſe hoc exemplum videtur *Apollon.*

Ῥεῖα δὲ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ

Ὠσαίμεν

2 Ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης. Bis uſus eſt hac forma *Homerus*, *Il.* Π. 185. & *Od.* Ω. 10. ad quae loca & *Schol.* conſulendus eſt, & *Barneſ.*, qui, uti & criticus noſter, quem conferas etiam voce ἱππηλάτα, *Vocativum* in hujus modi formis pro *Nominativo* poni Antiquis quibusdam Grammaticis credidit. Sed meliora *Barneſium* docere potuerat *Euſtath.* p. 75. v. 34. τὸ μέντοι ἱππότης ἱππότα καὶ τὰ ὅμοια, ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν εἰς α μεταπεσόντα; μεταπλασμὸν πάθος ἔνδοξον ἔπαθον. — τὸ γὰρ α τοῦτο οὐκ εὐθείας ἑνικῆς ἀρσενικῆς ἐστὶ τελικὸν παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ κλητικῆς τοῦ ὦ ἱππότα καὶ ὦ τοξότα ἐστὶ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ. διὸ καί τινα ἐκ τῶν τοιούτων προπαροξύνονται ὡς τὸ μητίετα Ζεὺς —— καὶ ἐκ τοῦ ἀκακήτης τὸ ἀκάκητα —— προπαροξυντικοὶ γάρ εἰσιν οἱ Αἰολεῖς ἐν πολλοῖς &c. Quibus ad hujusmodi formas explicandas dextre uſus eſt *Clarck. ad Il.* Α. 175. Conf. *Corinth. de Dial. Att.* §. 41. p. 40. *Dial. Æol.* §. 25. p. 283. & ad loc. prior. Cl. *Koen.*

3 Ἔχον Lege ἔχων. VILL.

4 Ἀκροκελαινιόων. Il. Φ. 249. ex quo pro παύσειεν lege παύσειε, ob metrum VILL.

5 Ἀκηδέες & alibi & *Il.* Φ. 123. ubi *Schol. Barneſ.* ἀφρόντιστοι, οὐ κηδόμενοι. οἱ δὲ ἀνηλεῖς ὡς ἐπὶ τοῦ Λυκάονος (*Il.* Φ. 35.)

'ΑΚΙΧΗΤΑ. ἀκατάληπτα·

— Σὺ [1] μὲν ὧδε νοεῖς, ἀκίχητα διώκων.

'ΑΚΑΜΑΝΤΑ. κατ' ἀπόφασιν τοῦ καμάτου, ὥστε εἶναι ἀκοπίατον· [2]

'Ηέλιον [3] δ' ἀκάμαντα. —

ἔστι δὲ κύριον ὄνομα τῶν [4] 'Αντήνορος υἱῶν.

'ΑΚΙΔΝΟΤΕΡΗ. εὐτελεστέρα·

Εἶδος [5] ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τε, εἰς ἄντα ἰδέσθαι·

ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἀσθενεστέρου·

Οὐδὲν [6] ἀκιδνότερον. —

'ΑΚΗΔΕΣΕΝ. [7] ἠμέλησεν. [8] ἠφροντήστησεν·

Τῶν [9] δ' ἄλλων οὔτις σεῦ ἀκήδησεν. —

'ΑΚΟΣ.

1 Σὺ μὲν. Il. Ψ. 75. ubi pro νοεῖς, in vulgatis *Homeri* editionibus, θέεις. VILL.

2 'Ακοπίατον. Lege ἀκοπίατον. vid. *Villoiſ.* v. 'Ακμῆτες.

3 'Ηέλιον Il. Σ. 239. VILL.

4 Τῶν 'Αντήνορος υἱῶν. Omiſſa vox ἑνός. Non erat commune omnium Antenoris filiorum nomen, ſed unius duntaxat, ut ex *Homero* diſcimus, Il. Λ. 59:

Τρεῖς τ' 'Αντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ 'Αγήνορα δῖον,
'Ηΐθεόν τ' 'Ακάμαντ' ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν. VILL.

5 Εἶδος. Od. E. 217. VILL.

6 Οὐδὲν Od. Σ. 129. VILL.

7 'Ακήδεσεν. Lege ἀκήδησεν. VILL. Non auſim equidem illud ἀκήδεσεν hic mutare in ἀκήδησεν. Contra, in ipſo *Homeri* loco, poſteriorem formam temere pro priore poſitam eſſe crediderim. Quamvis enim edi vulgo ſoleat

Τῶν δ' ἄλλων, οὔτις εὖ ἀκήδησ', ἀλλὰ πάρεισιν
'Ατρεΐδας εὐκνήμιδας χιῶν αὐτοῦ·

tamen ex *Codd. Barneſius* protulit ἀκήδεσεν, quod ipſum in Scholiaſtae & noſtri ἀκήδεσεν, latere videtur.

8 'Ηφροντήστησεν. Lege ἠφρόντισεν. VILL.

9 Τῶν δ'. Il. Ξ. 427. ubi pro σεῦ legitur εὖ. VILL.

'ΑΚΟΣΤΗ'ΣΑΣ. οἱ μὲν, κριθιάσας· [1] ἀκοςὰς γὰρ τὰς κριθὰς λέγουσι, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται. [2] οἱ [3] δὲ, ὅτι ςάσεως ἐπιζητήσας. διόπερ εἶπεν·

Δεσμὸν [4] ἀποῤῥήξας. —

ὃ καὶ βέλτιον.

'ΑΚΟΥΡΟΝ. μὴ γεννήσαντα παῖδα ἄῤῥενα·

Τὸν [5] μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων

Νυμφίον ἐν μεγάρῳ. —

'ΑΚΙ-

1 Κριθιάσας Reddidi, *hordeo abunde paſtus*. Κριθιᾷν enim dicitur e nimio hordei paſtu laſcivire. Sic apud *Æſchyl.* σπεργοφόρον τι καὶ κριθιῶντα πῶλον. Vide *Pollucem*, *L.* 7. *c.* 10. Apud Hippiatras ſumitur pro equo qui anhelabundus hordeum devoravit, indeque cruditate vexari coepit. Vill.

2 Δυνήσονται. Aliquid hic deeſt. Credo legendum, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου οὐ δυνήσονται δηλοῦν ſeu ἐπιφέρειν, aut aliud ejusdem ſignificationis verbum; quemadmodum notat *Euſtathius* ἀκοςὰς vocari τὰς κριθὰς, quod quidem *Homeri* authoritate non probari docet, ſed *Nicandri* tamen & aliorum. Extat *Nicandri* verſus in *Alexipharm.* 106:

Πολλάκι δ' ἐνθρύψειας ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοςαῖς.

Docet *Heſ.* ἀκοςὰς vocem eſſe Cypriam pro hordeo uſurpatam; quemadmodum apud Theſſalos quaevis τροφαὶ dicebantur ἀκοςαί. Vill. Pro δυνήσονται an reſtituendum eſt οὐ δείκνυνται? *Euſtath.* *p.* 658. *v.* 44. Ἀκοςαὶ γὰρ αἱ κριθαὶ ὅπερ, φασιν, ἐξ Ὁμήρου μὲν οὐ δείκνυνται.

3 Οἱ δὲ ὅτι ςάσεως ἐπιζητήσας. Hoc quidem poſſet, ſed nonniſi contorte admodum, explicari. Mallem ergo legere ὁ τῆς pro ὅτι, & ἀποςάσεως pro ςάσεως, *id eſt*, fugam deſiderans, quietis impatiens: quod reſpondet τῷ, δεσμὸν ἀποῤῥήξας. Vill. Praeſliterit forte, οἱ δὲ ἄκος τῆς ςάσεως ἐπιζητήσας. *Schol. ad Il.* Ζ. 507. cum editus, tum etiam *MSt. Bibl. Reg.* Ἀκοςήσας· ἄκος τῆς ςάσεως λαβὼν, τοῦτ' ἐςιν ἴαμα.

4 Δεσμόν. Il. Ζ. 507. Vill.

5 Τὸν μέν. Od. Η. 64. ubi rectius pro βάλλ'. legitur βάλ', ob metrum. Vill.

ἈΚΙΚΥΣ. ἀσθενής·

> Νῦν [1] δέ μ', ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς.

ἡ γὰρ ἰσχὺς λέγεται κίκυς·

> — Οὐδέ [2] τι κίκυς
> Οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

ἈΚΟΡΗΤΟΝ. ἀπλήρωτον·

> Ἀμφὶ [3] σὲ Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητον Ἀχαιοί.

ἈΚΕΟΝΤΑΙ. [4] οἷον ἡσυχίαν ἔχουσιν καὶ μηδὲν ἐργαζόμενοι, οἷον σιωπῶσι. καὶ γὰρ τὸ ἔτυμον τοῦ ἀκέων ἐστὶν ἡσυχάζειν. ἐν τῇ Ξ Ὀδυσσείας. [5]

ἈΚΑΛΑΡΡΕΙΤΗΣ. [6] πρᾴως ῥέων. ἄκαλον γὰρ τὸ ἥσυχον.

ἈΚΕΩΜΕΘΑ. μεταφορικῶς, ἀποθεραπεύσομεν. [7]

1 Νῦν δ' ἐμ' ἐών. Sic hodie in *Homero Od.* ι 515. At in Cod. MSto Νῦν δ' ἐμὲ ὤν. Leve diſcrimen, & quod minus probem. VILL. in *Append.*

2 οὐδέ τι. Od. Λ. 392. VILL.

3 Ἀμφί. Il. Τ. 2. ubi pro Ἀκόρητον in vulgatis *Homeri* exemplaribus, legitur ἀκόρητοι. VILL.

4 Ἀκέονται. Hic confundit & permiſcet librarius duos articulos diverſiſſimos; ſcilicet ἀκέοντο & ἀκέοντες, quæ ſeſe proxime excipere debebant, quo ordine apud *Heſ.* ponuntur; unde orta confuſio. Scribendum ergo:

Ἀκέοντο. ἐθεράπευον, ἰῶντο, *id eſt*, ἀκέοντο, ſanabant, curabant. Et deinde:

Ἀκέοντες, οἷον ἡσυχίαν ἔχουσι, mallem ἔχοντες, &c. VILL.

5 Od. Ξ. 195. Δαίνυσθαι σιωπῇ ἀκέοντ'. —

6 Ἀκαλαρρείτης. In Manuſcripto per unum tantum *rho* ſcriptum reperitur. VILL. Gloſſa exſtat *Il.* Η. 422. *Od.* Τ. 434. ubi vid. *Schol.*

7 Ἀποθεραπεύσομεν. Lege ἀποθεραπεύσομεν. VILL.

Ἀλλ' [1] ἀκειόμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

ἈΚΕΏΝ. ἥσυχος·

Βῆ [2] δ' ἀκέων παρὰ θῖνα. —

καὶ θηλυκῶς·

Ἀλλ' [3] ἀκέουσα κάθησο. —

καὶ ἐπιρρηματικῶς, ἀκὴν, τὸ ἐφ' ἡσυχίας·

— Ἀκὴν [4] ἐγένοντο. —

ἈΚΡΑΗ͂. ἄκρῳ [5] πνέοντα·

Ἀκραῆ [6] Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

ἈΚΡΟΠΌΡΟΥΣ. τοὺς ὀβελίσκους, διὰ τὸ περὶ τὸ ἄκρον [7] αὐτῶν πείρεσθαι τὰ κρέα·

Ὤπτων [8] δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

ἈΚΡΟΤΆΤΩι. [9] ἀκροτύμβῳ·

— Ἐπ'

1 Ἀλλ' ἀκειόμεθα. Il. N. 115. Vill.

2 Βῆ δ'. Il. A. 34. Vill.

3 Ἀλλ' ἀκέουσα. Il. A. 565. Vill.

4 Ἀκήν. Il. Γ. 95. Vill.

5 Ἄκρῳ πνέοντα. Lege ἄκρως πνέοντα. quod & *Schol.* habet ad *Od.* B. 421.

6 Ἀκραῆ. Od. B. 421. Vill.

7 Περὶ τὸ ἄκρον. Quod firmat veriſſimam Cl. *Kuſteri* conjecturam, qui in *Heſ.* ſimiliter ἀκροπόρους exponente, περὶ pro παρὰ legendum cenſebat. Vill.

8 Ὤπτων. Od. Γ. 463. Vill.

9 Ἀκροτάτῳ. ἀκροτύμβῳ. Locus corruptus. Lege Ἀκροτάτῳ. ἀκρότητι. Il. B. 793. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ . . . vel Ἀκροτάτῳ τύμβῳ. ἀκροτύμβῳ. Il. B. 793. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ. vel etiam Ἀκροτάτῳ. ἄκρῳ, *ſummo*, ut Il. B. 793:

Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ. —

Vill. Ternis Cl. *Villoiſoni* conjecturis addamus quartam: Ἀκροτάτῳ. ἄκρῳ τύμβῳ *Schol.* ad *Il.* B. *l. l.* ἐπ' ἀκροτάτῳ: ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τάφῳ.

— Ἐπ' [1] ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος.

ἈΚΡΑΆΝΤΑ. [2] ἀτελείωτα·

Αὔτως [3] ἀκράαντον. —

ἈΚΡΙΤΌΜΥΘΕ. ἄκριτα καὶ ἀδιάστατα λαλῶν·

Θερσίτ' [4] ἀκριτόμυθε. —

ἈΚΡΙΤΟΦΥΛΛΟΝ. [5] πολύφυλλον, οὗ τὰ φύλλα οὐκ ἔστιν ἀναγνωρίσαι.

ἈΚΡΙΤΌΦΩΝΟΙ. βαρβαρόφωνοι. [6] συγκεχυμένη γὰρ ἡ τῶν βαρβάρων φωνή.

ἈΚΤΈΑΝΟΙ. [7] πτωχοί.

ἈΚΎΜΩΝ. [8] ἀκίνδυνος.

ἈΛΊΓΚΙΟΣ. ὅμοιος·

Ἄλλος [9] μὲν γάρ τ' εἶδος ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν.

ἈΛΟΙΆ.

1 Ἐπ' ἀκροτάτῳ. Il. B. 793. Vill.

2 Ἀκράαντα. Quamvis exemplum, quod ſubjicitur, duxerit Noſter ex *Il.* B. 138. ubi vid. *Schol.* tamen Gloſſae caput ſpectare videtur *Od.* T. 565.

Τοὶ δ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράαντα φέροντες.

3 Αὔτως. Il. B. 138. Vill.

4 Θερσίτ'. Il. B. 246. Vill.

5 Ἀκριτόφυλλον. &c. *Il.* B. 868. ubi *Schol.* Ἀκριτόφυλλον. πολύφυλλον, σύνδενδρον.

6 Βαρβαρόφωνοι. Ἀκριτόφωνοι. &c. pertinet gloſſa ad *Il.* B. 867. de quo loco agemus excurſu ſingulari.

7 Ἀκτέανοι. &c. Gloſſa, *Heſychio* etiam annotata, in *Homero* fruſtra quaeritur. Habet quidem Poëta ejusdem ſignificationis formam ἀκτήμων, iis locis, quibus ferri etiam poſſet ἀκτέανος. *Il.* I. 126. & 268. Sed inſititium videtur ἀκτέανοι, uti ſequens ἀκύμων.

8 Ἀκύμων. Gloſſa aliunde advecta. Haec vox enim apud *Homerum* non extat. Vill.

9 Ἄλλος μέν. Od. Θ 174. Hodie in Homero, Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μέν. Vill. in *Append.*

ʼΑΛΟΙʹΑ. ἔτυπτε·

[1] Πολλὰ δὲ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.

ἀφ' οὗ πατραλοῖαι καὶ μητραλοῖαι, οἱ πατροτύπται καὶ μητροτύπται.

ʼΆΛΓΕΑ. [2] ἀλγήματα· καταστρέφει δὲ εἰς τὰ κακά.

ʼΑΛΕʹΗ. θερμασία·

—— Ἀλέη [3] τε γένηται.

οἷον ἀνέη, ἄνεσίς τε καὶ διάχυσις. κοινωνίαν γὰρ ἔχει το Λ πρὸς τὸ Ν.

ʼΑΛΟΣΥʹΔΝΗΝ. τὴν ἐν ἁλὶ σευομένην, οἷον ἐνάλιον·

—— Νέποδες [4] καλῆς Ἁλοσύδνης.

αἱ μὲν, τῆς θαλάσσης· ἔνιοι δὲ, τῆς Ἀμφιτρίτης.

ΑΛΗΤΕΥʹΕΣΚΟΝ. ἐπλανῶντο· κατὰ [5] μετοχήν.

ΑΛΦΟΙ. εὗροι·

Ἄλφοι,

pend. Et poſterius quidem hoc omnino eſt praeferendum, ob ea, quae proxime apud *Homerum* praecedunt & Noſtro forte obverſabantur:

Ἄλλος μὲν γὰρ τ' εἶδος ἀ-
κιδνότερος πέλει ἀνήρ.

1 Πολλὰ δὲ. Il. I. 563. Poſt πολλὰ δὲ, adde καὶ; ob metrum. VILL.

2 Ἄλγεα. Gloſſae huic probandae unus ſuffecerit locus ex plurimis, *Il.* A. 2.

3 Ἀλέη. Od. P. 23. VILL.

4 Νέποδες. Od. Δ. 404. VILL.

5 Κατὰ μετοχήν. Attamen ἀλητεύεσκον non eſt in participio; ergo aliquid omiſſum. Poſt κατὰ μετοχὴν, lege ἀλητεύοντες, πλανώμενοι. Innuit ἀλητεύεσκον uſurpari in participio, ubi dicitur ἀλητεύοντες; quod revera extat Od. M. 330. & ἀλητεύοντι Od. X. 126. & Π. 101. Nusquam vero in *Homero* legitur ἀλητεύεσκον. VILL.

Ἄλφοι, [1] ὅπη πέρας ἦγεν κατ' ἀλλοθρόες ἀνθρώπες.

Ἅλιος. [2] ποτὲ μὲν, μάταιος, ποτὲ δὲ, θαλάσσιος. καὶ κύριον ὄνομα.

Ἁλιάων. ἐναλίων θεῶν, οἷον τῶν ἐν θαλάσσῃ διατριβόντων.

> Ἔκ μὲν [3] μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν
> Αἰακίδῃ Πηλῆϊ. —

Ἀλαός. τυφλός·

> Καί [4] κ' ἀλαὸς τόδε ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα.

εἴρη-

1 Ἄλφοι, ὅπη πέρας ἦγεν. In *Homero* Od. ο. 452. ſic legitur verſus:

Ἄλφοι, ὅπη περάσητε πρός. — Vill. In quibus περάσητε quidem ſine dubio verum eſt, pro πρὸς autem non a Noſtro tantum, ſed & ab *Euſtathio* olim legebatur κατ'.

2 Ἅλιος &c. Plurimis locis apud *Homerum* legitur. Et primae quidem, quam *Apollon.* poſuit, notionis unum ex multis habe exemplum *Il.* Δ. 158.

Οὐ μὲν πῶς ἅλιον πέλει ὅρκιον. ubi *Schol.* Ἅλιον. μάταιον. Altera ſignificatio cum aliis locis facile probatur, tum *Il.* Α. 538.

Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος. ubi *Schol.* Ἁλίοιο γέροντος. τοῦ θαλασσίου, Νηρέως. Proprium denique *Halii* nomen inter Lycios recenſetur ab Ulyſſe occiſos. *Il.* Ε. 678.

Ἄλκανδρόν θ' Ἅλιόν τε Νοήμονά τε Πρύτανίν τε.

quem verſum non imitatus eſt, ſed vertit *Virgil. AEn.* ix. 767. ubi cum Lyciorum quae apud *Homerum* ſunt nomina, ſuis tribuit Trojanis, *minime curioſus* fuiſſe arguitur a *Barneſ.* ad *Hom.* *l. l.*

3 Ἐκ μέν. Il. Σ. 431. Vill.

4 Καί κ' ἀλαός. Od. Θ. 195. ubi pro τόδε, melius a *Homero* τοι. Vill.

εἴρηται δὲ κατὰ τὸ ἀλᾶσθαι τὴν πορείαν οὐχ εἰς ἔνιες, παρὰ τὸ μὴ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν.

ἈΛΑΟΣΚΟΠΙΗ͂Ν. τὴν κατασκόπευσιν· [1]

Οὐδ' [2] ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων ἐνοσίχθων.

ἢ τυφλὴν τὴν σκοπιὰν εἶχε. ὡς ἂν εἴποι τις· οὐδ' ὡς ἀλαὸς ἐσκόπευσεν, οὐδὲ τυφλὴν εἶχε σκοπιάν.

ἈΛΘΕΤΟ. ὑγιάζετο·

Ἄλθετο [3] δὲ χεὶρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.

ἈΛΟ´ΧΟΥ. ὁμολέχου, γυναικὸς κατὰ νόμους·

Κουριδίης [4] ἀλόχου. —

ἈΛΑ´ΚΗΙ [5] ἀπαλεξήσῃ.

ἈΛΑΛΚΟΜΕΝΗΐΣ. [6] ἡ τῷ ἰδίῳ μένει ἀπαλέξουσα τοὺς ἐναντίους, οἱ δὲ, ἀπὸ Ἀλαλκομενηΐου τόπου τινός.

ἈΛΑ.

1 Poſt κατασκόπευσιν, adde omiſſam vocem τυφλήν. Non enim ἀλαοσκοπίη eſt ſimplex ſpeculatio, ſed cæca. Vill. Juvant non tantum *Villoiſoni* conjecturam multis locis *Scholia Homerica*, cum ad *Il.* Κ. 515., *Il.* Ν. 10., *Il.* Ξ. 135. hanc eandem formam interpretantur μάταιον σκοπὸν, ματαίαν τὴν κατασκοπὴν, & μάταιον καὶ τύφλον τὸν σκοπόν. verum aperte etiam confirmant & Noſter in ſequentibus, & *Schol.* ad *Od.* Θ. 285. Ἀλαοσκοπιὴν] τυφλὴν τὴν κατασκοπήν.

2 Οὐδ'. Il. Ν. 10. Vill.

3 Ἄλθετο, Il. Ε. 417. ex quo poſt ἄλθετο; tolle δὲ, quod metro officit. Vill.

4 Κουριδίης. Il. Α. 114. Vill.

5 Ἀλάκῃ. Lege, ut apud Heſ. ἀλάλκῃ. Vill. Potuit ſcilicet haec forma, iis quondam locis legi, quibus nunc editur ἄλαλκε *Il.* Φ. 138. 250. 539 548.

6 Ἀλαλκομενηΐς. Vide quae in vocem Κύπρις affert *Etymol.* Vill. Palladis apud Poëtam epitheton explicat *Schol.* ad *Il.* Δ. 8. & *Il.* Ε. 908.

'ΑΛΑ. ἐπὶ μὲν τῶν καθ' ἡμᾶς νοούμενον·

Πάσσε [1] δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.

ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης·

Οἴχεται [2] εἰς ἅλα δῖαν. ——

ἤγουν τὴν μεγάλην.

'ΑΛΚΑΡ. ἀλέξημα·

Οὐκ ἔτι [3] Διογενὲς Πατρόκλεις ἄλκαρ Ἀχαιῶν
Ἔσσεται. ——

'ΑΛΕΞΑ'ΜΕΝΟΝ. [4] τὴν ἀπαλέξουσαν τὸν ἄνεμον·

—— Ἐσθῆτ' [5] ἀλεξάμενον μάλα πυκινήν.

ἐν τῇ Ξ Ὀδυσσείας.

'ΑΛΛΟΓΝΩ'ΤΩΝ. [6] ξένων·

—— Ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.

'ΑΛΛΟΠΡΟ'ΣΑΛΛΟΝ. ἄλλοτε ἄλλῳ φίλον·

Μή [7] τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος. ——

'ΑΛΕ-

1 Πάσσε. Il. I. 214. Vill.
2 Οἴχεται. Il. O. 223. Vill.
3 Οὐκ ἔτι. Il. Λ. 822. Vill.
4 Ἀλεξάμενον. Lege ἀλεξάνεμον. Vill.
5 Ἐσθῆτ'. Od. Ξ. 529. ubi in *Homero* habetur:
Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἕσσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν.
Vill.
6 Ἀλλογνώτῳ. Od. B. 366. Vill. Dedit hunc locum Cl. *Villoiſ.*, uti in omnibus exhibetur *Homeri* editionibus; *Apollonius* autem legit ἀλλογνώτων, quod non tantum in Gloſſae capite, ſed & in verſu *Homerico* ipſi *Montfaucono* exhibere viſus eſt Codex MStus.
7 Μή τί μοι. Il. E. 889. Vill.

ἈΛΕΩΡΗ´. [1] φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια. οἷον ἐκφεύξεις.

ἉΛΙΕ´ΕΣ. οἱ διὰ τῆς θαλάσσης πνέοντες·

— Φαίνονθ' [2] ἁλιέες, οἵ ῥά τε νηῶν
Πομπῆες γίνονται. —

ἈΛΛΟΘΡΟ´ΟΥΣ. βαρβάρους·

— Ἐπ' ἀλλοθρόους [3] ἀνθρώπους,
Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν. —

ἉΛΕ´ΝΤΕΣ. [4] συστραφέντες. συγκλεισθέντες. καὶ ἀλεὶς, ἀντὶ τοῦ συστραφείς.

ἈΛΙΤΗ´ΜΩΝ. ἁμαρτωλός·

Οὔτε [5] γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων.

ἈΛΙ´ΤΗΝ. τὸν εἰς αὐτὸν ἀλίτοντα, [6] τοῦτ' ἔστι ἁμαρτάνοντα.

ἌΛΑΣΤΟΝ. [7] χαλεπὸν, ἀνεπίληστον.

ἈΛΕΓΕΙΝΟΙ´. οἱ [8] δυσχερεῖς·

— Οἱ

1 Ἀλεωρή. Conf. *Schol.* ad *Il.* Μ. 57. ad *Il.* Ο. 533. & *Il.* Ω. 216.

2 Φαίνονθ'. Od. Δ. 361. ubi recte pro Ἁλίεες legitur ἁλιαίεες VILL.

3 Ἐπ' ἀλλοθρόους. Od. Α. 183. VILL.

4 Ἁλέντες. Conf. *Il.* Φ. 534. Ibique *Schol.* Ἀλεὶς cum alibi occurrit, tum vero explicatur a *Schol.* ad *Il* Φ. 571.

5 Οὔτε γάρ. Il. Ω. 157. VILL.

6 Ἀλίτοντα. Reſpicit Il. Γ. 28.

— Φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην.

Etymol. habet ἀλίτην, ut *Apollon.* Dicitur & ἀλείτην. VILL.

7 Ἄλαστον probatur facile ex *Il.* Ω. 105. *Od.* Α. 348 &c.

8 Οἱ δυσχερεῖς. Tolle, illud οἱ ſuperfluum, quod adhaeſit ex contagione praecedentis. VILL. in *Append.*

— Οἱ δ'[1] ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι. —

ἈΛΕΓΥΝΕΙΝ. φροντίζειν·

Οὐκ[2] ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι. —

ἈΛΑΛΥΚΤΗΜΑΙ. τεθορύβημαι, πλανῶμαι. ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τῇ διανοίᾳ·

— Οὐδέ[3] μοι ἦτορ
Ἔμπεδον, ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξωθεν
Στηθέων ἐκθρώσκει. —

ἈΛΥΣΚΑΖΩΝ.[4] ἐκκλίνων.

ἈΛΑΣΤΗΣΑΣ.[5] δεινοπαθήσας, χαλεπήνας, στενάξας. ἄλαστα γὰρ, τὰ χαλεπὰ, διὰ τὴν χαλεπότητα ἀνεπίληστα ὄντα.

ἈΛΦΙΤΟΥ ἈΚΤΗΝ.[6] περιφραστικῶς, αὐτὸ τὸ ἄλφιτον· ἀπὸ τοῦ κατάγνυσθαι τὴν κριθήν. σημαίνει δὲ τὸ βέλτιστον καὶ μᾶλλον ἀπολύσιμον τῆς κριθῆς.

ἈΛΙΠΛΟΑ. τὰ ἐπιπλέοντα τῇ θαλάσσῃ·

Ἀλι-

1 Οἱ δ'. Il Κ. 402. Vill.

2 Οὐκ ἀλέγω. Il. Α. 319. Vill. In *Homero* pro ὡς εἴ conſtanter edi ſolet una voce ὡσεί. — Excidiſſe autem ex *Apollonio* crediderim Gloſſam, cui locus hic reſpondeat: Ἀλέγω, φροντίζω. Alterum illud ἀλεγύνειν, habet Poëta *Od.* Δ. 185

3 Οὐδέ μοι. Il. Κ. 93. Unde ante ἀλαλύκτημαι, adde ἀλλ', & pro ἔξωθεν, lege ἔξω. Vill.

4 Ἀλυσκάζων. Confirmat haec Gloſſa lectionem vulgo receptam, *Od.* Ρ. 581.

Ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων.

Ubi ἀλυσκάζειν habent *Henr. Steph.* & *Brev. Schol. Aloyſ.*

5 Ἀλαστήσας. Conf. *Il.* Μ. 163. ibique *Schol.* & *Barneſ.*

6 Ἀλφίτου ἀκτήν. Vid. *Il.* Λ. 630. *Od.* Β. 355. & Ξ. 429.

— Ἀλίπλοα [1] τείχεα θείη.

ἌΛΕΙΣΟΝ. [2] ποτηρίου γένος τετορνευμένου, κατ' ἀπόφασιν τῆς λειότητος.

ἉΛΙΜΥΡΗΈΝΤΑ. [3] εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντα.

ἈΛΑΠΑΔΝΌΤΕΡΟΙ. [4] εὐεκπορθητότεροι. ἀλαπάξαι γὰρ καὶ ἐξαλαπάξαι, ἀντὶ τοῦ ἐκκενῶσαι καὶ ἐκπορθῆσαι. καὶ ἀλαπαδνὸς, ὁ ἀσθενής.

ἈΛΕΕΊΝΩΝ. ἐκκλίνων καὶ φυλασσόμενος·

— — Κῆρ' [5] ἀλεείνων.

ἈΛΟΙΦΗ͂. λίπος·

Ἐν δ' [6] συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.

καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλαίου·

— [7] Ἀπονίψασθαι καὶ ἐπιχρίσασθαι ἀλοιφῇ.

ἈΛΩΗ'.

1 Ἀλίπλοα. Il. Μ. 26. Vill.

2 Ἄλεισον. In hanc vocem honorificam noſtri *Apollonii* mentionem facit *Etymol. M.* hujus etymologiam caeteris praeferens: κρεῖττον οὖν λέγει Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου ὅτι παρὰ τὸ λεῖον γέγονεν ἄλειον, καὶ ἐπενθέσει τοῦ Σ, ἄλεισον. Idem *Etymol.* alia noſtri Lexicographi verba laudat in νήφω; quæ cum hodie nuſquam extent, viſum eſt hic apponere: Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, καὶ τὸ νήφω τὸ θύω, καὶ τὸ νήφω τὸ μεθύω, ἀπὸ τοῦ νείφω τὸ χιονίζω λέγει γεγενῆσθαι, κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς ΕΙ διφθόγγου εἰς Η. τοὺς γὰρ λειποψυχοῦντας πολλάκις ταῖς τοῦ ὕδατος ῥανίσι νήφειν ποιοῦμεν. Fortaſſe haec non ex ejus Lexico, ubi non extant; ſed ex alio ejus opere deperdito deprompta ſunt. Vill. Conf. *Il.* Λ. 773. Ω. 429.

3 Ἁλιμυρήεντα. Vid. *Od.* Ε. 460. & conf. *Il.* Φ. 190.

4 Ἀλαπαδνότεροι. Vid. *Il.* Δ. 305. coll. *Il.* Β. 675.

5 Κῆρ'. Il. Γ. 32. Vill.

6 Ἐν δ' συός. Il. Ι. 208. Vill.

7 Ἀπονίψασθαι καί. Od. Σ. 178. ubi in vulgatis *Home-*

ri

ἈΛΩΗ'. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀμπελοφύτου·

Πάντῃ [1] οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο

ἐπὶ δὲ τῆς ἅλω·

Ὡς δ' ἄνεμος [2] ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς.

ἈΛΥ'ΣΣΟΝΤΕΣ. [3] δυσφοροῦντες, καὶ λύσιν μὴ εὑρίσκοντες, καὶ ἐμμανεῖς, βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι, ἄγαν λυσσῶντες.

ἈΛΙΩ͂ΣΑΙ. μάταιον ἡγήσασθαι·

Οὔτε [4] παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι.

ἈΛΛΟΕΙΔΕ'Α. ἀλλοφανῆ·

Τί

ri editionibus legitur ἀποπέτεσθαι, & ἐπιχείσθαι. Illic legendum eſt ἐπιχείσασθαι, Vill.

1 Πάντῃ. Od. Λ. 192. Vill.

2 Ὡς δ' ἄνεμος. Il. Ε. 499. Vill. Verſum hunc ita exhibens *Apollonius*, uti in editionibus legitur univerſis, receptam vulgo lectionem ſua etiam juvat auctoritate contra *Codd.* varietatem, quam ſecutus *Barneſ.* edidit:

Ὡς δ' ἄχνας ἄνεμος φορέει &c.

Quo nihil opus eſſe merito pronunciavit *Clarcke*.

3 Ἀλύσσοντες. Pertinet Gloſſa ad *Il.* Χ. 70. ubi vid. *Scbol.* & *Barneſ.* —— Caeterum, quae *de vocibus, in quibus A dicitur ἐπίτασιν δηλοῦν, exigenda* nobis atque *adaugenda* reliquit vir ſummus, *L. C. Valck. Digreſſ. a Tbeocr. p.* 214. poſſunt illa etiam noſtra hac forma adaugeri: quamquam infinita fere ſunt, quae ad hanc claſſem retulerunt Grammatici. *Apollonius* certe, praeter noſtrum hoc ἀλύσσοντες, formas non tantum, quas cum aliis ejusdem generis illuſtravit Clar. *Valck.* l. l. ἀχανής, ἄβιος, ἄξυλος, verum & alias multas, Viro Cl. non memoratas, ex eadem hac explicat Literae praefixae vi, ἀάπτους, ἀβλῆτα, ἄβρομοι, [in eadem Gloſſa αὔταχοι] ἀβίων, ἀγαυὸν, ἀγέρωχοι, αὔιαχοι, ἀφαυρότατος, ἀφυσγετός.

4 Οὔτε παρέξ. Il. Ε. 104. Vill.

Τοὔνεκ᾽ ἄρ᾽ [1] ἀλλοειδέα φαινέσκετο. —

ἈΛΔΑΙ´ΝΕΙ. αὔξει· ἀπὸ τῆς ἄλσεως, [2] ὃ τὸν παρῳχημένον, [3] ἤλδανε.

ἈΛΥ´ΩΝ. [4] ἀνιώμενος. εἴη δ᾽ ἂν μᾶλλον, λύσιν μὴ δυνάμενος τοῦ παρεστῶτος κακοῦ λαβεῖν [5] ὅταν ᾖ τὸ ἀλύειν, κατ᾽ ἀντίφρασιν τὸ χαίρειν σημαίνει·

Ἦ ἀλύεις [6] ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

ἈΛΥ´ΣΚΑΝΕ. ἐξέκλινε·

Τερπιάδης [7] ᾖ ἀοιδὸς ἀλύσκανε κῆρα μέλαιναν.

ἈΛΙΠΟ´ΡΦΥΡΑ. ἀλουργή. [8]

— Ἁλιπόρφυρα, [9] θαῦμα ἰδέσθαι.

ἈΛ-

1 Τοὔνεκ᾽ ἄρ᾽. Od. N. 194. Vill.

2 Ἄλσεως. *Heſ.* addit apposite ad rem, ὅ ἐστι, τῆς αὐξήσεως. Sic ἄλτις *Etymologo* eſt αὔξησις. Vill.

3 Τὸν παρῳχημένον. Lege τό. Extat ἤλδανε Od. Σ. 69. & Ω. 367. Vill. Ἀλδαίνει, neſcio, ubi dixerit *Homerus*.

4 Ἀλύων. Spectat obſervatio ad *Il.* Ω. 12. Od. I. 398.

5 Ὅταν. Rectius legeris ὅτι.

6 Ἦ ἀλύεις. Od. Σ. 332. ubi ἀλήτην eſt in *Homero*. At in *Manuſcripto* ἀλίτην. Vill.

7 Τερπιάδης. Od. X. 330. Vill. Edi olim vulgo ſolebat ἀλύσκατε. Editio Amſtel. 1650. & ex Cod. Oxon. *Barneſ.* dederunt ἀλύσκατε. Quod *Apollon.* exhibet, ἀλύσκανε, in *corrigendis & addendis* notavit etiam ex *Cod. Lipſ.* *Erneſtus*, Vir Clar. ſuamque paucis adjecit ſententiam: „ Ἀλύσκανε. voluit dare ἀλύ„ σκατε”. Antiquam tamen formam ἀλυσκαίνω, equidem non video, quid vetet agnoſcere.

8 Ἀλουργή. Sic *Heſ.* in vocem ἁλιπόρφυρα. Legere mallem ἁλουργῆ, vel ἀλουργὰ, quae *Suidas* interpretatur θαλασσοπόρφυρα. Vide *Heſ.* in ἀλουργὰ & ἀλουργές. *Anacreon*, Od. 8. 2. ἁλιπορφύροις τάπησι. Vill.

9 Ἁλιπόρφυρα. Od. Z. 306. Vill.

'ΑΛΦΗΣΤΗΣΙ. [1] ἐντίμοις. λέγει δὲ βασιλεῦσιν. οὕτως Ἡλιόδωρος.

'ΑΛΦΕΣΙΒΟΙΑΙ. ἀλφαίνουσαι βόας, τοῦτ' ἐστι, ἀναλαμβάνουσαι. οἱ γὰρ γαμοῦντες ἐδίδοσαν τῶν γαμουμέναις βόας καὶ τὰ ὅμοια, μήπω νομίσματος εὑρημένου·

Ἔνθα [2] μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι.

'ΑΛΕΓΥΝΕΤΕ. ἀλέγειν ποιεῖτε·

— Ἀλεγύνετε [3] δαῖτας.

'ΑΛΚΙ. ἀλκῇ·

— Ἀλκὶ [4] πεποιθώς.

ἀπὸ εὐθείας τῆς ἀλξ· ὡς σὰρξ σαρκὶ, ἀλκί.

'ΑΛΙΑΣΤΟΣ. ἀνέγκλιστος· [5]

— Πόλεμος [6] δ' ἀλίαστος ὄρωρεν.

'ΑΛ-

1 Ἀλφηστῇσι. Viris honoratis & praeſertim regibus. Huic ſententiae favent *Etymologus* & *Heſ.* qui alludunt ad locum *Odyſſeae* Α. 349. ubi cum Penelope de Phemio conquereretur, *quod reditum Achivorum caneret difficilem*; contendit Telemachus cantorem non in cauſâ eſſe:

— Ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν
Ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ. VILL.

2 Ἔνθα. Il. Σ. 593. unde dedimus Ἠΐθεοι. In *Manuſcripto* ἤϊθεος. VILL.

3 Ἀλεγύνετε. Od. Α. 374. VILL.

4 Ἀλκί. Il. Ε. 299. VILL.

5 Ἀνέγκλιστος. *Heſ.* habet ἀνέγκλητος, utrumque male. Legit *Alberti* ἀνέκκλιτος. Sed minori cum mutatione poſſet afferri ἀνέγκλιτος; ut ſuadebant *Heinſius*, & *du Portus* in *Gnomolog. Homer.* VILL.

6 Πόλεμος. Il. Β. 707. VILL.

Ἀλλοφρονέων. ἀλλοῖα διανοούμενος.

— Ἀλλοφρονέων, [1] κακὰ δ᾽ ὄσσετο θυμός.

Ἀλῆτις. [2]

— Χερνῆτις [3] ἀλῆτις
Ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει.

ἀλῆτ-

1 Ἀλλοφρονέων. Od. κ. 374. Vill.

2 Ἀλῆτις. Mendi ſuſpectum habeo locum. Lege, ut apud *Homerum*, ἀληθής. Et ſic conſtrue locum, Ἀληθής. δικαία. Quod omiſſum ex *Heſ.* reſtituo. Deinde, Il. μ. 433:

— Χερνῆτις ἀληθὴς
Ἥ τε σταθμὸν ... —

ob affinitatem pronunciationis, *theta* cum *tau*, *jota* cum *êta* confuſum fuit; unde natum ἀλῆτις. *Heſ.* habet ἀληθής. δικαία. In quo decepti fuerunt *Heinſius* & *Bielius*, qui putaverunt *Heſych.* in hâc gloſsâ ſolos Helleniſtas reſpexiſſe, qui veritatem & juſtitiam cum Hebræis confundant. Nam manifeſte *Heſ.*, qui haec deſumpſit ex *Apollonio*, alludit ad hunc *Homeri* locum, ubi Latinus interpres reddit ἀληθὴς per *juſta*. Sic *Horatius* dixit: (*Epiſt. I. 7. 98.*)

Metiri ſe quemque ſuo modulo ac pede verum eſt.

Vill. *Thucyd. III*, 56 Οὐκ ἀληθεῖς κριταί, quos recte interpretatur οὐ δίκαιοι *Abreſch. Dilucid. Thucyd. p.* 334. — *Verum* pro aequo juſtoque paſſim dicunt *Latini* & ipſe multis locis *Cicero* ad *Att. II.* 1. ad *Div. I.* 8. *II.* 17. de *LL. II.* 7. *pro Caec. c.* 19. Vid. *Ruhnken.* Vir Cl. ad *Rut. Lup. L. II. p.* 84. — *Lex* VERA *atque princeps* M. Ciceroni *de LL. II.* 4. *ratio eſt recta ſummi Jovis*, cui cum mox adſentitur Quintus c. 5. *ut quod eſt rectum*, VERUM *quoque ſit*, haud ſcio, an parum commode refinxerit *Davieſ.* Vir Cl. AETERNUM; non facturus forte, ſi meminiſſet *Platonis Polit. p.* 187. *v. ult.* (Ed. Fic.) Οὐκοῦν μιμήματα μὲν ἂν ... ταῦτα (συγγράμματα νόμων) εἴη τῆς ἀληθείας &c. & *p.* 188. A. Ἆρ᾽ οὖν οἱ μὲν ἀνεπιστήμονες ὄντες τὸ τοιοῦτον δρῶιεν, (ut ſcriptis jam legibus addant novas) μιμεῖσθαι μὲν ἂν ἐπιχειροῖμεν (L. ἐπιχειροῖεν) τὸ ἀληθὲς, μιμοῖντ᾽ ἂν μέντοι πᾶν κακῶς. οἱ δ᾽ ἔντεχνοι, τοῦτο οὐκ ἔστιν ἔτι μίμημα, ἀλλ᾽ αὐτὸ τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο.

3 Χερνῆτις. Il. μ. 433. Vill. Quod mox edidit Cl. *Vill.* Οἷον δικαία· παράλαμ-

ἀλῆτις, οἷον δικαία· παρὰ λαμβάνειν τὸν σταθμὸν, καὶ παραδιδόναι.

'ΑΛΙ'ΦΑΤΙ. [1] ἀλείμματι. ἐλαίῳ.

'ΑΛΛΟ'ΤΡΙΟΣ. πολέμιος.

Αὐτίκ' [2] ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς.

'ΑΛΗ'ΙΟΣ. ἀκτήμων.

Οὔ κεν [3] ἀλήϊος εἴη ἀνήρ. —

'ΑΛΙ'Σ. [4] ἀθρόως, ἱκανῶς.

'ΑΛΛΟΔΑΠΩ'Ι. [5] ξένῳ.

'ΑΛΥ'ΒΑΝΤΟΣ. πόλεως ὄνομα. ἔστι δὲ Ἰταλίας·

Εἰμὶ [6] μὲν ἐξ 'Αλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω.

'ΑΛΥ-

λαμβάνειν τὸν σταθμὸν &c. Rectius conſtituiſſe, videtur *Montfauc* Οἷον δίκαια παραλαμβάνειν τὸν σταθμ &c.

1 'Αλίφατι. Lege ἀλείφατι, ut Od. Ω. 45. & 73. *Heſychius* habet ἀλίφατα Sed hoc interpretatur per ἄλφιτα ἢ ἄλευρα Alludit, ut opinor, ad verſum Od. Υ. 108.

Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα. —

ubi pro ἀλείατα, alii, quod magis probem ut ſeriei convenientius, legunt ἀλείφατα. VILL.

2 Αὐτίκ'. Il. Ε. 214. VILL.

3 Οὔ κεν. Il. Ι. 125. VILL.

4 Ἅλις. forma *Homero* frequentiſſima V. *Il.* Β. 90. &c.

5 'Αλλοδαπῷ *Il.* Τ. 324. Od. Θ. 211 Ψ. 219.

6 Εἰμὶ μέν. Od. Ω. 303. VILL. Editiones exhibent Εἰμὶ γάρ. Sed *Apollonio* convenit iterum cum *Cod. Lipſ.*, quorum lectionem, parum abeſt, quin probem. Laertae enim

Ἀλύβη. πόλις Τρωάδος·

Τηλόθεν [1] ἐξ Ἀλύβης. —

Ἀλόπη. [2] πόλις ἐν Ἄργει τῷ Πελασγικῷ.

Ἀμείβεσθαι. ἐπὶ μὲν τοῦ λόγον ἀνταποδιδόναι·

— Ἀμείβετο [3] φώνησέν τε.

ἐπὶ δὲ τοῦ κατὰ [4] μέρος·

Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐναλλάσσειν·

Ὅς [6] πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε.

Ἄμμε. Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς·

Ἀτρείδη, [7] νῦν ἄμμε παλιμπλαχθέντας οἴω.

τῷ δὲ σὺν τὸ Σ [8] ἄμμες, ἡμεῖς·

— Τὸ

enim patri nec dum agnitus filius Ulyſſes, Τοιγὰρ, inquit,

Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω
Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος.

Ubi repertum ex verſu proximo τὸ γὰρ ſedem facile occupare potuit τοῦ μὲν, quod huic loco, ſi non aptius, at certe aeque commodum eſt.

1 Τηλόθεν. Il. Β. 857. Vill.

2 Ἀλόπη. Il. Β. 682.

3 Ἀμείβετο. Il. Υ. 199. Vill. Legitur l. l. ἀπαμείβετο. Simpliciorem formam ἀμείβετο, in ſimili hemiſtichio, habent Editiones *Batrachom.* *vſ.* 24. quamquam in tribus *Barneſii Codd.* ibi etiam repertum eſt ἀπαμείβετο. Ἀμείβετο μύθῳ dixit Poëta *Il.* Ω. 200. 424.

4 Κατὰ μέρος. Poſt haec verba, omiſſum eſt τὸ ποιεῖν, quod habet *Etymologus*. Vill.

5 Οἱ μὲν. Il. Ι. 467. Vill.

6 Ὅς πρὸς. Il. Ζ. 235. Vill.

7 Ἀτρείδη. Il. Α. 58. Vill.

8 Τῷ δὲ σὺν τὸ Σ. Inverſo ordine, lege τὸ δὲ σὺν τῷ Σ. Vill.

— Τὸ μὲν ἄμμες [1] εἴσκομεν. —

τὸ δὲ ἄμμι, [2] ἡμῖν.

ἈΜΑΡΤΗΓ. ἅμα. ὁμοῦ·

— Ὀδ' [3] ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς.

ἈΜΦΙΚΤΙΌΝΕΣ. [4] περίοικοι.

ἌΜΒΡΟΤΟΙ. [5] θεοὶ, ἀθάνατοι.

ἌΜΕΡΣΕΝ. ἐστέρησεν. ἄμοιρον ἐποίησε·

Ὀφθαλμῶν [6] μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

ἈΜΒΡΟΣΊΗ. τὸ τῶν θεῶν βρῶμα·

Τῇ [7] δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαί καὶ νέκταρ ἔθηκαν.

ὅτε δὲ τὴν θείαν·

Ἀμβροσίην [8] διὰ νύκτα. —

καὶ ἀμβρόσια, [9] οὐδετέρως.

ΑΜΥΔΙΣ. ἅμα, ὁμοῦ.

— Ἀμυ-

1 Τὸ μὲν ἄμμες. Od. Ι. 321. Vill.

2 Ἄμμι. Plenus exemplorum *Homerus*. Conf. *Il.* Α. 384. &c.

3 Ὀδ' ἁμαρτῇ. Il. Φ. 162. ubi alii legunt ὁμαρτῇ. Cum *jota* ſubſcripto pingitur, quod ex *Ariſtarchi* ſententiâ, ſit poſitum per ſyncopen, pro ἀμαρτῆδην. Vill. Invitis Codd. hunc *Homeri* locum emendandum cenſuit *Barneſ.* ὁ δ' ὁμαρτῇ δούρασιν ἀμφοῖν . . Confutandae huic conjecturae ſingularem deſtinavimus excurſum.

4 Ἀμφικτίονες. Verbum *Homero*, ut nunc quidem editur, non uſitatum.

5 Ἄμβροτοι. V. *Il.* Π. 381. 867. ibique *Schol.*

6 Ὀφθαλμῶν. Od. Θ. 64. Vill.

7 Τῇ δὲ παρ'. Od. Ε. 199. Vill.

8 Ἀμβροσίην. Il. Β. 57. Vill.

9 Ἀμβρόσια, οὐδετέρως. V. *Il.* Ω. 341. *Od.* Α. 97. Ε. 45.

— Ἄμυδις [1] δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται. —

ἌΜΠΥΞ. ὁ ἀναδεσμὸς τῶν τριχῶν. ἀπὸ ȣ͂ εἰς τὰ ἄνω πεπυκνῶσθαι, χρυσάμπυκας ἵππȣς [2] φησί. ὅταν δὲ λέγῃ·

Ἄμπυκα, [3] κεκρύφαλόν τε. —

κόσμον τινὰ ἔοικε περὶ τὴν κεφαλὴν σημαίνειν, ȣ̓ μὴν ἀπέχοντα τῆς περὶ τὰς τρίχας συλλήψεως.

ἈΜΦΙΘΕΤΟΝ. οἷον [4] καὶ ἐπὶ στόμα δυναμένην τίθεσθαι, καὶ ἐπὶ τὸν πυθμένα·

Ἀμφίθετον [5] φιάλην, τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς.

ἈΜΕΙΛΙΚΤΟΝ. πικρὰν καὶ ȣ̓ προσηνῆ·

— Ἀμείλικτον [6] δ' ὄπ' ἄκȣσεν.

ἈΜΥΜΩΝ. ἀμώμητος. ὅταν δὲ εἴπῃ·

[7] Μνήσαντο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.

ȣ̓ τȣ͂ καθόλȣ ἀμωμήτȣ, ἀλλὰ πρὸς τȣ͂ ἔργȣ τῆς μοιχείας .... νότερον [8] γȣ͂ν ἐπιφέρει·

— φρε-

1 Ἄμυδις. Il. I. 6. Vill.

2 Χρυσάμπυκας ἵππ. Il. E. 358.

3 Ἄμπυκα. Il. X. 469. Vill.

4 Οἷον. Qui *Scholia* contulerit ad *l. l.* itemque *Euſtath.* p. 1412. v. 26. & *Etymol.* p. 92. v. 37., non dubitabit reſtituere ὁμοίως

5 Ἀμφίθετον. Il. Ψ. 616. ubi tamen eſt & eſſe debet ἀμφίθετος φιάλη. Vill.

6 Ἀμείλικτον. Il. Φ. 98. Vill.

7 Μνήσαντο γάρ. Ex Od. A. 29. lege μνήσατο. Vill.

8 . . . νότερον. Sic in *Manuſcripto* ubi priores litterae maculâ abſterſae fuerunt. Lego κοινότερον, *id eſt*, aliquid com-

— φρεσὶ [1] γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

ἈΜΑΜΙΑΚΕΤΗΝ. [2] ἀπροσμάχητον, μεγάλην·

Ἰσὸν [3] ἀμαιμάκετον. —

ἀντὶ τοῦ μέγαν.

ἈΜ-

communius. Totam enim hîc vitam anteactam communius complectitur; non eam duntaxat partem attingit, quae turpi adulterio foedata fuerat. Notandum autem non de Aegiſtho, ſed de Clytaemneſtrâ hoc dici:

— Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

Vill. Quod de Aegiſtho canit *Homerus Od.* Α. 29.

Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.

quum vix perſpicerent Grammatici, quo modo conciliari cum adulterio poſſet, ad quod idem poſtea Aegiſthus Agamemnonis uxorem Clytemnaeſtram pellexiſſe narratur *Od.* Γ. 253., duplicem propoſuerunt nodi ſolvendi rationem. Utramque paucis complectitur *Schol. ad l. l.* ἀμύμονος] ἤτοι καλοῦ αὐτοῦ τοῦ μοιχεύσαντος, ἢ τοῦ κατὰ γένος ἀγαθοῦ. Priorem praetulit *Apollon.*, in quo ex mutila illa truncataque in MSto forma ... νότερον, haud ſcio an certiſſima conjectura, *Montfauc.* reſtituerit ὕστερον; οὐ τοῦ καθόλου ἀμωμήτου, ἀλλὰ τοῦ ἔργον τῆς μοιχείας· ὕστερον γὰρ ἐπιφέρει. &c. *Od.* enim Γ. 266. alienam primum ab Aegiſtho ejusque blanditiis Clytaemneſtram his verbis laudat Neſtor:

Ἡ δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς
Δῖα Κλυταιμνήστρη, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

Poſtea demum implicitam adulterio mulierem narrat, vſ. 272. — Atque haec dicenda mihi erant ad mentem *Apollonii* explicandam. Alia dabunt *Clarck.* & *Ern.* ad *Od.* Α. 29.

1 Φρεσί. Od. Γ. 266. Vill.

2 Ἀμαμιακέτην. Lege ἀμαιμακέτην. Vill.

3 Ἰσόν. Od. Ξ. 311. Vill. Cum ipſa Gloſſa genus habeat faemininum, ἰσὸς autem, qui in loco mox laudato memoratur, requirat maſculinum, & interpretatio praeterea ἀπροσμάχητον vix ad ἰσὸν poſſit pertinere; ſpectaſſe etiam crediderim Grammaticum *Il.* Ζ. 179 & Π. 329. ubi χίμαιραν Poëta dicit ἀμαιμακέτην, quod *Schol.* interpretatur *ad loc. poſter.* τὴν ἀκαταμάχητον.

Ἀμφικύπελλον. [1] ἀμφίκυρτον. οἷον περικεκυφωμένον· ὅπερ ἴσον τὸ κεκυρτωμένον. οἱ δὲ, ποτηρίου εἶδος.

Ἀμέγαρτε. ᾧ οὐκ ἄν τις μεγήρειεν, ὅ ἐστι φθονήσειεν, ζηλώσειεν. οἷον· ἀμέγαρτε, [2] ἀφθόνητε. καί·

— Πόνον [3] ἀμέγαρτον ὄφελλεν.

οἷον ἔργον ἀφθόνητον, ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν διὰ χαλεπότητα.

Ἀμάρη. ἡ ὑδρορόη. [4]

Χερσὶ [5] μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

ὁ δ' Ἀπίων· ὁμοῦ, καὶ ὁμοίως, καὶ ἅμα, καὶ ὁμαλῶς ῥέουσα.

Ἄμοτον. ἀπλήρωτον·

Τοῦ [6] δ' ἄμοτον μεμάασι θεοί. —

Ἀμνίον. ἀγγεῖόν τι εἰς ὃ δέχονται τοῦ σφαττομένου ἱερίου [7] τὸ αἷμα. ἢ οἷον ἀμβλύνιον, τὸ κατὰ στέρησιν τοῦ μβλύους.

ἈΜΑΡ-

1 Ἀμφικύπελλον. Forma Homero frequentiſſime uſurpata. Pro ὅπερ autem in ipſa hujus Gloſſae interpretatione legendum videtur ὥπερ.

2 Ἀμέγαρτε. Od. Ρ. 219. VILL.

3 Πόνον. Il. Β. 420. VILL. Ex loco laudato hic legas oportet. — Πόνον δ' ἀμέγ.

4 Ὑδρορόη. Lege ὑδρορρόη. VILL.

5 Χερσί. Il. Φ. 258. VILL.

6 Τοῦ δ' ἄμοτον. Od. Ρ. 520. ubi legitur:

Τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν — VILL.

7 Ἱερίου. Lege ἱερείου. VILL. *Euſtath.* *p.* 1476. *v.* 35. & *Villoiſoni* confirmat conjecturam & *Barneſii*, qui idem mendum exemit Scholiis ad ipſam hujus Gloſſae ſedem Od. Γ. 444.

ἈΜΑΡΤΟΕΠΗ΄Σ. [1] Ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν.

ἈΜΑΤΡΟ΄Ν. [2] τὸ μὴ φαινόμενον· περισσὸν δὲ ἔχει τὸ προηγούμενον ἄλφα.

ἈΜΦΕΛΑ΄ΧΑΙΝΕ. περιέσκαπτε, περιώρυσσε·

> Ἤτοι [3] ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε.

καὶ τὸ λάχανον, ἀπὸ τούτου. περιέσκαπτε [4] γὰρ τὴν περὶ αὐτὸ γῆν, καὶ κούφη γίνεται πρὸς αὔξησιν τοῦ φυομένου.

ἈΜΦΙΕΛΙ΄ΣΣΑΣ. ἐπιθετικῶς, τὰς ἑκατέρου μέρους [5] ἐλαυνομένας ναῦς. ἑλιγμῷ γάρ τι παραπλήσιον ποιοῦσιν οἱ ἐλαύνοντες.

ἈΜΦΙΕ΄ΠΟΝΤΕΣ. ἀμφεπονοῦντο, ἐκοπιοῦντο, ἐλειτουργοῦντο [6], περὶ τὸ ἔργον πονούμενοι, οἷον ἐνεργοῦντες·

> Εἰνάετες [7] γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες.

ἈΜ-

1 Ἀμαρτοεπές. V. *Il.* N. 824. ibique *Schol.*

2 Ἄμαυρον. V. *Od.* Δ. 824. 835.

3 Ἤτοι ὁ μὲν. Od. Ω. 241. Vill. In MSto Cod. tamen una voce exhibetur κατέχων. *Id. in Append.*

4 Περιέσκαπτε. Lege περισκάπτει. Vill.

5 Ἑκατέρου. Lege τὰς ἐφ' ἑκατέρου. Vill. Nihil Poëtae frequentius quam νῆες ἀμφιέλισσαι. V. *Il.* B. 165. 181. &c.

6 Ἀμφιπονοῦντο &c. Aliam haec verborum tempora gloſſam deſiderant, quam participium, cui reſpondet demum extrema interpretatio περὶ τὸ ἔργον &c. Itaque legendum videtur Ἀμφίεπον, vel ἄμφεπον, ἄμφεπον. ἐκοπ. ἐλειτ. ἀμφιέποντες περὶ τὸ ἔργ. &c. Ἄμφεπον habet *Homerus Il.* Z. 559. & alibi, ἀμφίεπον. *Il.* Ω. 804.

7 Εἰνάετες. Od. Γ. 118. Vill.

Ἀμφαφόωντα. διὰ χερσὶς ἔχοντα, ψηλαφῶντα. ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ὅπλα ψηλαφῶντος Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Ζ Ἰλιάδος, χωρὶς τῆς ἀμφὶ προθέσεως·

Ἀσπίδα [1] καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφέωντα.

σὺν δὲ τῇ προθέσει·

Καὶ [2] κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα

Ἀμφαφόων. —

Ἀμφιστρεφέες. [3] ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι.

— Κεφαλαὶ [4] δέ οἱ ἦσαν

Τρεῖς ἀμφιστρεφέες. —

Ἀμφιτροχίτωνας. [5] ἀζώστους·

Σαρπηδὼν [6] δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους.

Ἀμφιγυήεις. [7] ἀμφότερα τὰ γυῖα χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος.

Ἀμφιπέληται. περιγένηται καὶ συντελεσθείη·

Ἥ [8] τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Ἀμα-

1 Ἀσπίδα. Il. Ζ. 323. Vill.

2 Καὶ κ' ἀλαός. Od. Θ. 195. Vill.

3 Ἀμφιστρεφέες. Haec eſt antiqua lectio, quam reſpexit *Heſychius*, quamque ſervaverunt veteres *Homeri* interpretes: hodie legitur ἀμφιστρεφέες. Vill.

4 Κεφαλαί. Il. Λ. 40. Vill.

5 Ἀμφιτροχίτωνας. Lege ἀμιτροχίτωνας. Vitioſe in Manuſcripto:

Σαρπηδὼν ἴδ'. . . . —

Verſum ex *Homero* reſtitui. Vill.

6 Σαρπηδών. Il. Π. 419. Vill.

7 Ἀμφιγυήεις. Vulcani perpetuum fere Epitheton.

8 Ἥ τις ἀκουόντεσσι. Od. Α. 352. Vill.

ἈΜΑΛΔΥ´ΝΑΙ. ἀφανίσαι·

Τεῖχ@· [1] ἀμαλδῦναι ποταμῶν μῆν@ εἰσαγαγόντες.

ἈΜΕΝΑΙ. πληρωθῆναι.

—— Χροὸς [2] ἄμῦναι ἀνδρομέοιο.

ἈΜΦῚ ΠΕΛΕ´ΚΚΩΙ. τὸν σειλειὶν λέγει τῆς ἀξίνης, πέλεκκον. ἀπὸ τοῦ πελέκεως, πέλεκκον·

—— [3] Καλὴν ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ.

ἈΜΦΙΘΑΛΗ´Σ. [4] ὁ ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς θάλλουσιν.

ἈΜΦΙΚΑ´ΡΗ. [5] ἀμφικέφαλα, ἀμφοτέρωθεν τὰς κεφαλὰς ἔχοντα·

Πολλά [6] σοι ἀμφικάρη σφέλλ' ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων.

λέγει δὲ τὰ ὑποπόδια.

ἈΜΦΙΔΡΥΦΗ´Σ. [7] περιενευγμένη·

Τρῦ

1 Τεῖχ@. Il. M. 18. VILL.
2 Χροός. Il. Φ 70. VILL. *Euſtath.* & *Codd.* legunt ἀμμεναι. Conf. *Barneſ. Clarck.* & *Erneſt. ad l. l.*
3 Καλήν Il. N. 611. ubi ſic verſus legitur integer:

—— Καλὴν
Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ. VILL.

4 Ἀμφιθαλής. Conf. *Il.* X. 490. ibique *Schol.* & *Barn.*
5 Ἀμφικάρη. Obſervandum eſt, ut annotavit *Homeri Schol.* quosdam conjunctim & unâ voce legiſſe ἀμφικάρη; quosdam vero ſeparatim, ἀμφὶ κάρη. Priores ſequitur *Apollonius*, & ἀμφικάρη epithetum ſtatuit. VILL.
6 Πολλά. Od. P. 231. Unde pro σοι lege οἱ, & obſerva pro σφέλλ' in *Homero* eſſe σφέλα. VILL.
7 Περιενευγμένη. Aliquid credo omiſſum. Lego, ἀμφοτέρωθεν περιενευγμένη τὸ πρόσωπον. cum *Heſ.* aut τὰς παρειὰς, cum *Schol.* VILL.

Τοῦ [1] δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος. —

ἈΜΒΛΗΔΗΝ. οἷον ἀναβολάδην, [2] ἀπὸ προοιμίου.
Ἀμβλήδην [3] γοόωσα κατὰ δμωῇσιν ἔειπεν.

ἈΜΦΙΡΕΦΕΑ. ἑκατέρωθεν ἐστεγασμένην πώματι καὶ πυθμένι, οἷαί εἰσιν αἱ Κρητικαὶ φαρέτραι·

ἈΜΦΙΧΥΤΟΝ. [4] περικεχωσμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὥστε προσβάσεις ἔχειν·
Τεῖχος [5] ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο.

ἈΜΦΙΠΟΛΟΣ. [6] Ἡ περὶ τὴν δέσποιναν ἀναπολουμένη θεράπαινα, ὅπερ ἐστὶ ἀναστρεφομένη.

ἈΜΕΝΗΝΩΣΕΝ. ἀσθενῆ ἐποίησεν κατὰ στέρησιν τοῦ μένους, ὅ ἐστι τῆς ἰσχύος.
— Ἀμενήνωσεν [7] δέ οἱ αἰχμήν.

1 Τοῦ δέ. Il. Β. 700. Vill.

2 Ἀναβολάδην. Significat præludendo; ſic in prima Pindari Pythiaca, Ἀμβολὰς τεύχεις, reddendum eſt per praeludia moliris, ut Hom. Odyſſ. Α. 155:

Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

Apud Euſtathium dicuntur ἀναβάλλεσθαι οἱ κιθαρίζοντες, pro ἀνακρούεσθαι. Senſus igitur eſt, ſuſpiriis praeludere. Vill.

3 Ἀμβλήδην. Il. Χ. 476. ubi pro Δμωῇσιν. in Homero Τρωῇσιν. Vill. Δμωῇσιν exhibet etiam in hoc Homeri loco Dionyſ. Halic. περὶ συνθεσ. p. 15. & Cod. Lipſ.; ſed vulgo receptam lectionem merito Barneſ. atque Erneſt. praetulerunt; Hectoris enim uxorem, de qua ſermo eſt, Il. Χ. 450 & 461., ancillae quidem ſolae comitabantur domo progredientem; verum, cum in muro, raptatum ſuum Hectorem animadvertens, terrore perculſa collaberetur, aderant etiam γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες, quas rectius certe Τρῳὰς dixeris quam δμῳάς.

4 Ἀμφιρεφέα. Lege ἀμφηρεφέα. Vill. Conf. Il. Α. 45. ibique Schol.

5 Τεῖχος. Il. Υ. 145. Vill.

6 Ἀμφίπολος. Centenis locis ancillas hoc nomine appellat Poëta, Il. Γ. 143. &c.

7 Ἀμενήνωσεν Il. Ν. 562. Vill.

καὶ ἀμβρυνός,[1] ὁ ἀσθενής·

Ἦ[2] κεν ζὼς ἀμβρυηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι.

ἈΜΒΑΤΟΣ. εὐεπίβατος·

Ἀμβατός[3] ἐστι πόλις. —

ἈΜΑΞΙΤΟ'Σ.[4] ἁμάξαις διαπορευτὴ ὁδός.

ἈΜΦΙΧΥΘΕΙ'Σ.[5] περιχυθείς. περιπλακείς.

ἈΜΦΑΔΟ'Ν. φανερῶς·

[6] Κτείνας ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν. —

ἌΜΑΘΟΣ. ἡ σποδιά, ἄμμος.

— Τύχε[7] γὰρ ἀμάθοιο βαθείης.

ἈΜΑ-

1 Ἀμβρυνός. Optime *Sopingius* & *Iſaac. Voſſius Heſ.* emendaverunt, ubi legebatur ἀμβρίσος. Vill.

2 Ἦ κεν ζώς. Il. Ε. 887. Vill.

3 Ἄμβατος. Il. Ζ. 434. Vill.

4 Ἀμάξιτος. Habet hanc formam *Homerus Il.* Χ. 146. ubi V. *Schol.*

5 Ἀμφιχυθείς. Conf. *Il.* Ψ. 255.

6 Κτείνας. In Homero κτείνας. Od. Α. 296. Vill.

7 Τύχε. Il. Ε. 587. ubi hodie legitur ψαμάθοιο. Vill. Quam lectionem exhibet *Apollon.*, eandem ſecutus eſt *Schol.* ad l. l. ἀμάθοιο] ἄμαθος ἡ κατὰ τὸ πεδίον ἄμμος. ψάμμος δὲ ἡ κατὰ τὴν θάλασσαν κόνις, in quibus pro ψάμμος ſubſtituere licet ψάμαθος, ut ipſe etiam Interpres tetigerit loci διττογραφίαν & cauſſam addiderit, cur ἀμάθοιο cenſeret praeferendum. — Neque tamen conjunctio γὰρ, quamvis interdum ante literam aſperam producatur, uti multis docuit Cl. *D'Orvill. Vann. Crit. p.* 393., hic ante lenem longa eſſe poterit niſi fulcrum acceſſerit, quo ſuſtineatur; legendum igitur erit quod ex *Codd. Editt.* atque *Euſtath.* adnotarunt Interpretes, γὰρ ῥ' ἀμάθοιο, quod ipſum *dubitari non poſſe, quin genuinum ſit*, idoneus pronunciavit arbiter, *Valck. Animadv. ad Ammon. pag.* 237.

'ΑΜΑΘΥ'ΝΕΙ. [1] ἀμαθὲν ποιεῖ, τοῦτό ἐστι, κονιορτὸν ἀποτελεῖ. ἀπὸ τοῦ ἄμαθον εἶναι ἀνεπίγνωστον τῇ ποσότητι.

'ΑΜΟΙΒΑΔΙ'Σ. ἐναλλὰξ, [2] ἀνὰ μέρος·

— 'Αμοιβαδὶς [3] δ' ἐδίκαζον.

'ΑΜΙΧΘΑΛΟ'ΕΣΣΑΝ. ἀπροσόρμιστον ἐκ θαλάσσης, ἢ οὐ δυνατὸν ἐκ τῆς ἁλὸς ἐπιμίσγεσθαι. δυσόρμιστος γάρ.

'Ες Σάμον [4] εἴς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.

'ΑΜΦΙΓΕ'ΝΕΙΑ. [5] πόλις τῆς Πύλου.

'ΑΜΑ'Σ. Δωρικῶς. ἡμετέρας·

— Σαωσέμεναι [6] νῆας ἁμάς.

'ΑΜΦΙ'ΒΑΣΙΣ. ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη. περιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἀγωνίζονται περὶ τοῦ σώματος, μὴ [7] σκυλευθῇ.

Δεῖσε [8] δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερῶν Τρώων ἀγερώχων.

καὶ μεταφορικῶς.

Ὅς

1 'Αμαθύνει. Vid. *Il.* I. 589.
2 'Εναλλάξ. Lege ἐναλλάξ. VILL.
3 'Αμοιβαδίς. Il. Σ. 506. ubi editur ἀμοιβηδίς. VILL.
4 'Ες Σάμον. Il. Ω. 753. VILL.
5 'Αμφιγένεια. Conf. *Il.* B. 593.
6 Σαωσέμεναι. Il. N. 96. ex quo pro νῆας lege νέας. VILL.
7 Μή. Lege, ut apud Heſ. ἵνα μή. VILL.
8 Δεῖσε δ'. Il. E. 623. ubi pro κρατερῶν melius apud Homerum κρατερόν. VILL.

— Ὃς Χρύσην [1] ἀμφιβέβηκας.

περιβέβηκας. καταστρέφει δ' εἰς τὸ ὑπερμαχεῖς. ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων τὸ πλέον ἡ μεταφορὰ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῶν κυνῶν·

Ὡς δὲ [2] κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει. —

καὶ περὶ Μενελάου ὑπερμαχοῦντος τοῦ σώματος Πατρόκλου.

Ἀμφὶ [3] δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ.

ἈΜΟΙΒΟΙ'. οἱ ἐκ διαδοχῆς ἥκοντες σύμμαχοι.

Οἳ [4] ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ,
Ἠοῖ τῇ προτέρῃ. —

ἄδηλον δὲ εἰ μὲν τοὺς προτέρους ἀνῃρῆσθαι ἐπῆλθον ἄλλοι.

ἈΜΦΙ'ΔΥΜΟΙ. διπλοῖ, ἐξ ἑκατέρου μέρους εἴσπλους ἔχοντες.

— Λιμένες [5] δ' ἔνι ναύλοχοι καὶ
Ἀμφίδυμοι.

ἈΜΑΤΡΟΧΟΏΝΤΑ. [6] μὴ δυνάμενον [7] ὁμοῦ συνεκτρέχειν.

Ἀμα-

1 Ὃς Χρύσην. Il. Α. 37. Vill.
2 Ὡς δὲ κύων. Od. Υ. 14. Vill.
3 Ἀμφὶ δ' ἄρ. Il. Ρ. 4. Vill.
4 Οἳ ῥ' ἐξ. Il. Ν. 793.
5 Λιμένες. Od. Δ. 846. unde pro καὶ Ἀμφίδυμοι, lege, ut conſtet metrum, αὐτῇ Ἀμφίδυμοι.
6 Ἀματροχόωντα. μὴ, &c. Abeſt negatio in *Heſ.* Meliorine ſenſu, an per oblivionem librarii omiſſa, judicium eſto penes lectorem eruditum. Certe varians lectio non eſt negligenda. Exſtat Od. Ο. 450. Vill. Conf. quae dicentur ad v. Ἀμφιλύκη
7 Ὁμοῦ. Melius *Heſ.* ἅμα.

Ὁμου

ἈΜΑΘΥΝΕΙ.[1] ἀμαθὸν ποιεῖ, τοῦτ' ἔστι, κονιορτὸν ἀποτελεῖ. ἀπὸ τοῦ ἄμαθον εἶναι ἀνεπίγνωστον τῇ ποσότητι.

ἈΜΟΙΒΑΔΙΣ. ἐναλλὰξ,[2] ἀνὰ μέρος·

— Ἀμοιβαδὶς[3] δ' ἐδίκαζον.

ἈΜΙΧΘΑΛΟΕΣΣΑΝ. ἀπροσόρμιστον ἐκ θαλάσσης, ἣ οὐ δυνατὸν ἐκ τῆς ἁλὸς ἐπιμίσγεσθαι. δυσόρμιστος γάρ.

Ἐς Σάμον[4] εἴς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.

ἈΜΦΙΓΕΝΕΙΑ.[5] πόλις τῆς Πύλου.

ἈΜΑΣ. Δωρικῶς. ἡμετέρας·

— Σαωσέμεναι[6] νῆας ἀμάς.

ἈΜΦΙΒΑΣΙΣ. ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη. περιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἀγωνίζονται περὶ τοῦ σώματος, μὴ[7] σκυλευθῇ.

Δεῖσε[8] δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερῶν Τρώων ἀγερώχων.

καὶ μεταφορικῶς.

1 Ἀμαθύνει. Vid. *Il.* I. 589.

2 Ἐναλλάξ. Lege ἐναλλάξ. VILL.

3 Ἀμοιβαδίς. Il. Σ. 506. ubi editur ἀμοιβηδίς. VILL.

4 Ἐς Σάμον. Il. Ω. 753. VILL.

5 Ἀμφιγένεια. Conf. *Il.* B. 593.

6 Σαωσέμεναι. Il. N. 96. quo pro νῆας lege νέας. VILL.

7 Μή. Lege, ut apud Hesychium, ἵνα μή. VILL.

8 Δεῖσε δ'. Il. E. 623. pro κρατερῶν melius apud Homerum κρατεροί. VILL.

— Ὃς Χρύσην [1] ἀμφιβέβηκας.

ἀμφιβέβηκας, περιπεπατηκας δ' εἰς τὸ ὑπερμαχεῖς. ἀπὸ τῶν αἰγῶν [illegible] τὸ πλέον ἡ μεταφορὰ, καὶ μάλιστα [illegible]

Ὡς δὲ [2] κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει —

καὶ περὶ Μενελάου ὑπερμαχοῦντος τοῦ σώματος Πατρόκλου.

Ἀμφὶ [3] δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ.

ἈΜΟΙΒΟΙ. οἱ ἐξ ἀλλοτρίας ἥκοντες σύμμαχοι.

Οἵ [4] ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
Ἠοῖ τῇ προτέρῃ —

ἀντὶ [illegible] ἐξ [illegible] προτέρας ἀπηρῆσθαι ἐπῆλθον ἄλλοι.

ἈΜΦΙΔΥΜΟΙ. διπλοῖ, ἐξ ἑκατέρου μέρους εἴσπλους ἔχοντες.

— λιμένες [5] δ' ἔνι ναύλοχοι καὶ
Ἀμφίδυμοι.

ἈΜΑΤΡΟΧΟΩΝΤΑ. [6] μὴ ἀναμάρτη [7] ὁμοῦ συνεκτρέχειν.

ἈΜΑ-

[1] [illegible]
[2] [illegible]
[3] [illegible]
[4] [illegible]
[5] [illegible]
[6] [illegible] Abest negatio in *Heſ.* Meliorine [illegible], an per oblivionem [illegible] omiſſa, judicium eſto penes lectorem eruditum. Certe varia lectio non eſt negligenda. Extat Od. o. 450. [illegible] Conf. quae dicentur ad v. [illegible]
[7] Ὁμοῦ. Melius *Heſ.* [illegible]

Ὁμα

ἈΜΑΤΡΟΧΙΆΣ. τὰς συνεμπτώσεις τῶν τροχῶν·

— Ἁματροχιὰς [1] ἀλεείνων.

ἌΜΦΩΤΟΝ. [2] ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὦτα ἔχοντα.

ἈΜΦΙΛΎΚΗ. [3] σκοτία. ἡ μή πω δὲ φῶς·

Ἦμος [4] δ᾽ ὔτ᾽ ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ᾽ ἀμφιλύκη νύξ.

καὶ ἔστι οἷον ἀμφιλύγη. λύγεον [5] γὰρ, τὸ σκοτεινόν.

ἈΜΦΙΒΡΌΤΗ. [6] ἡ περὶ ὅλον τὸν ἄνθρωπον ἀσπίς.

ἈΜΥΞΕΙ. [7] καταξύσει.

ἈΜΎΚΛΑΙ. πόλις τῆς Λακωνικῆς.

Οἱ δ᾽ [8] Ἀμύκλας εἶχον. —

ἌΜΦΗΚΕΣ. [9] τὸ ἐξ ἑκατέρου ἠκονημένον.

ἈΜ-

Ὁμοῦ enim faveret eorum lectioni, qui ὁμοτροχόωντα volunt. VILL.

1 Ἁματροχιὰς ἀλεείνων. Il. Ψ. 420. VILL.

2 Ἄμφωτον. Vid. Od. Χ. 10.

3 Ἀμφιλύκη. σκοτία. &c. Hic forte ponendum fuit μὴ, quod ſupra, v. Ἁματροχόωντα, expungendum eſſe vidimus; Ἀμφιλύκη. μὴ σκοτία. μήπω δὲ φῶς; Schol. ad l. l. ὁ βαθὺς ὄρθρος πρὸς τὴν λύγην, ὅ ἐστι σκοτίαν· αἱονεὶ λυγόφως τι ὂν, τὸ μὴ καθαρὸν φῶς ἀλλ᾽ ἔτι σκοτῶδες. Conf. Alb. Vir Cl. ad Heſych. v. Ἀμφιλύκη.

4 Ἦμος. Il. Η. 433. VILL.

5 Λύγεον. Lege λυγαῖον cum Etym. qui hanc Etymologiam Oro tribuere videtur. VILL.

6 Ἀμφιβρότη. Vid. Il. Β. 389. ibique Schol.

7 Ἀμύξει. καταξύσει. Lege Ἀμύξεις, καταξύσεις. Il. Α. 234.

— Σὺ δ᾽ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις

Χωόμενος. — Conf. Cl. Kuſter. ad Heſych. h. v.

8 Οἱ δ᾽ Ἀμύκλας. Il. Β. 584. VILL. Scribe autem, uti editur in Homero Οἵ τ᾽ ἄρ᾽ Ἀμ.

9 Ἄμφηκες. τὸ ἐξ ἑκατέρου.

Adde

ἈΜΦΙΓΥΟΙΣΙΝ. τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους γυῶσαι δυναμένοις, οἷον βλάψαι. ἔνιοι δὲ, τοῖς διὰ χειρὸς δυναμένοις·

Καὶ ξίφεσιν [1] μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσιν ἀγφιγύοισι.

ἈΜΦΙΔΕΔΙΝΗΤΑΙ. κύκλῳ περιέχεται.

— Κολεὸν [2] δὲ νεοπρίστου
Ἀμφιδεδίνηται. —

ἈΜΟΘΕΝ. ἀπό τινος μέρους. ὅθεν καὶ τὸ μηδαμῶς, [3] κατὰ μηδένα τρόπον·

Τῶν [4] ἁμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διός. —

ἈΜΑΛΗΝ. ἁπαλὴν, νέαν·

Ἁρπάξων [5] ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν.
πρόμαλος δὲ, ἡ προηυξημένη. [6]

ἈΜΟΙΒΑΣ. ἡ ἐκ διαδοχῆς ἐναλλασσομένη ἐσθής.

Πυκνὴν [7] καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρακέκλετ' ἀμοιβάς.
καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, τὸ·

Ἱματό

Adde μέρους. VILL. Conf. l. c. *Il.* Κ. 256.

1 Καὶ ξίφεσιν. *Il.* Ο. 712.

2 Κολεόν. Od. Θ. 404. ſed poſt νεοπρίστου, omiſſum eſt ἐλέφαντος. VILL.

3 Μηδαμῶς. Mallem μηδαμόθεν. *Heſ.* habet δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μοναχῶς καὶ μηδένα τρόπον. Erat cum legerem: δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μηδαμῶς, κατὰ μηδένα τρόπον. VILL.

4 Τῶν ἁμόθεν γε. Od. Α. 10. in MSto vitioſe τόν. VILL.

5 Ἁρπάξων. Il. Χ. 310. VILL.

6 Προηυξημένη. Vocabulum hîc omiſſum, ſcilicet μυρίκη. Non enim πρόμαλος ſolummodo ſignificat auctam, ſed myricam ante tempus auctam. VILL. Πρόμαλος tamen in Homeri libris non legitur, ſed *Theocrito*, *Apollonio Rhodio*, aliisque eſt uſurpatum. V. Cl. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

7 Πυκνὴν καὶ μεγάλην. Od. Ξ. 521.

Εἵματά τ' [1] ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.

ἈΜΟΛΓΩ͂Ι. ἤτοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐν ᾗ ἀμέλγουσιν, ἢ ἐν ᾗ τίς οὐ μολίσκει. ἵν' ᾖ ἀμολγῷ, κατὰ παρένθεσιν τοῦ Γ·

— Ἐν [2] νυκτὸς ἀμολγῷ.

οἷον τὸ μεσονύκτιον. [3]

ἈΜΗ͂ΧΑΝΕ. ἀπροσμήχανε·

— Ἀμήχανε [4], σὸς δόλος, Ἥρη.

ἈΜΦΙΆΛΩΙ. τῇ πανταχόθεν περιεχομένῃ θαλάσσῃ· [5] ἐπίθετον δὲ ἐστὶ πάσης νήσου.

ἈΜΕΡΔΕΝ. ἠμαύρου·

— Ὄσσε [6] δ' ἄμερδεν

Αὐ-

521. Pro πυκινὴν, male in Manuſcripto ποικιλὴν, & pro παρμίκλιτ' lege παρεκέκλιτ'. In vulgatis *Homeri* editionibus legitur, ἥ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβάς, *id eſt*, quae ei praebebat copiam mutandi; ſed tunc ἀμοιβὰς eſſet ſubſtantivum; *Apollonio* autem eſt adjectivum. VILL. Caeterum in ipſa Gloſſa legendum ἐναλλασσομένη. *Id. in Append.* — *Codd.* & *Interpp. Homeri l. l.* παρεχέσκετ' habent, παρέχεσκεν, & παρεκέσκετ'. Duae priores lectiones nomen ἀμοιβὰς ſubſtantivi loco habere jubent; quod quoniam pro adjectivo accepit *Apollonius*, tertiam lectionem ſecutus eſſe videtur, quam recepit *Barneſ*, & confirmat etiam *Cod. Lipſ.* — Παρεκέκλιτ', quod ſubſtituit Cl. *Villoiſ.*, quo ſenſu hic de veſte dici poſſit, neſcio.

1 Εἵματά τ'. Od. Θ. 249. VILL.

2 Ἐν νυκτὸς. Il. Ο. 324. ubi Μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ. VILL.

3 Μεσονύκτιον. Mallem μεσονυκτίῳ. VILL.

4 Ἀμήχανε. Il. Ο. 14. VILL.

5 Θαλάσσῃ Melius ὑπὸ θαλάσσης. VILL. Dativus θαλάσσῃ non video cur locum ſuum non poſſit tueri. Formam nominis ἀμφίαλος multis locis habet *Homerus Od.* Α. 386, 395, 401. &c.

6 Ὄσσε. Il. Ν. 340. VILL.

Αὐγὴ χαλκείη. —

ἈΜΦΙΠΟΛΕΥΕΙΣ. [1] περιέπεις·

Εἰ [2] κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι.

ἈΜΦΑΔΙΉΝ. ἀναφανδὸν, φανερῶς·

Ἠὲ [3] καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα.... —

ἈΜΦΊΡΗΣΤΟΝ. [4] τὸν ἐπ' ἀμφότερα ἐξισωθῆναι δυνάμενον.

ἈΜΦΙΡΎΤΗ. περιρρεομένη.

Νήσῳ [5] ἐν ἀμφιρύτῃ χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν.

ἈΜΦΊΣ. [6] ποτὲ μὲν, ἀντὶ τῆς περὶ, οἷον·

Αἱ [7] δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

ὅτε δὲ, ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ὡς τό·

Οὐ [8] γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. —

ἈΜΑΛΛΟΔΕΤΗ͂ΡΕΣ. [9] οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν ἀσταχύων δεσμεύοντες.

1 Ἀμφιπολεύεις. Ipſum hoc Gloſſae caput proxime ſpectare videtur. *Od.* Ω. 256.

2 Εἰ κεῖνός γ'. Od. Σ. 253. VILL.

3 Ἠὲ καί. Il. Η. 196. VILL.

4 Ἀμφίρηστον. Lege ἀμφήριστον. Occurrit Il. Ψ. 382, & 527. VILL.

5 Νήσῳ. Od. Α. 198. VILL. In ipſa autem gloſſa lege περιρρεομένη. *Id. in Append.*

6 Ἀμφίς. Explicat ἀμφὶς per περὶ, quod aliquando apud *Hom.* ſignificat *circa*; ut περὶ σπέους, *circa ſpeluncam*, Od. Ε. 68. VILL.

7 Αἱ δ' οἶαι. Il. Θ. 444. VILL.

8 Οὐ γάρ. Ψ. Il. 393. VILL. In *Homero* tamen legitur:

— αἱ δέ οἱ ἵπποι
Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. —

Id. in Append.

9 Ἀμαλλοδετῆρες. Vid. *Il.* Σ. 553.

ἈΜΦΙΚΥ΄ΠΕΛΛΟΝ. [1] ἀμφίκυρτον. οἷον περικεκυφωμένον· ὅπερ ἴσον τὸ κεκυρτωμένον. οἱ δὲ, ποτηρίου εἶδος.

ἈΜΕ΄ΓΑΡΤΕ. ᾧ οὐκ ἄν τις μεγήρειεν, ὃ ἐστι φθονήσειεν, ζηλώσειεν. οἷον· ἀμέγαρτε, [2] ἀφθόνητε.

καί·

— Πόνον [3] ἀμέγαρτον ὄφελλεν.

οἷον ἔργον ἀφθόνητον, ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν διὰ χαλεπότητα.

ἈΜΑ΄ΡΗ. ἡ ὑδρορόη. [4]

Χερσὶ [5] μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

ὁ δ' Ἀπίων· ὁμοῦ, καὶ ὁμοίως, καὶ ἅμα, καὶ ὁμαλῶς ῥέουσα.

ἌΜΟΤΟΝ. ἀπλήρωτον·

Τοῦ [6] δ' ἄμοτον μεμάασι θεοί. —

ἌΜΝΙΟΝ. ἀγγεῖόν τι εἰς ὃ δέχονται τοῦ σφαττομένου ἱερίου [7] τὸ αἷμα. ἢ οἷον ἀμνίον, τὸ κατὰ στέρησιν τοῦ μνύους.

ἈΜΑΡ-

1 Ἀμφικύπελλον. Forma Homero frequentiſſime uſurpata. Pro ὅπερ autem in ipſa hujus Gloſſae interpretatione legendum videtur ὥπερ.

2 Ἀμέγαρτε. Od. Ρ. 219. VILL.

3 Πόνον. Il. Β. 420. VILL. Ex loco laudato hic legas oportet. — Πόνον δ' ἀμέγ.

4 Ὑδρορόη. Lege ὑδρορρόη. VILL.

5 Χερσί. Il. Φ. 258. VILL.

6 Τοῦ δ' ἄμοτον. Od. Ρ. 520. ubi legitur:

Τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν — VILL.

7 Ἱερίου. Lege ἱερείου. VILL. *Euſtath.* p. 1476. v. 35. & *Villoiſoni* confirmat conjecturam & *Barneſii*, qui idem mendum exemit Scholiis ad ipſam hujus Gloſſae ſedem Od. Γ. 444.

ἈΜΑΡΤΟΕΠΗ'Σ. [1] Ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν.

ἈΜΑΥΡΟ'Ν. [2] τὸ μὴ φαινόμενον· περισσὸν δὲ ἔχει τὸ προηγούμενον ἄλφα.

ἈΜΦΕΛΑ'ΧΑΙΝΕ. περιέσκαπτε, περιώρυσσε·

> Ἤτοι [3] ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε.

καὶ τὸ λάχανον, ἀπὸ τούτου. περισκάπτει [4] γὰρ τὴν περὶ αὐτὸ γῆν, καὶ κούφη γίνεται πρὸς αὔξησιν τοῦ φυομένου.

ἈΜΦΙΕΛΙ'ΣΣΑΣ. ἐπιθετικῶς, τὰς ἑκατέρου μέρους [5] ἐλαυνομένας ναῦς. ἑλιγμῷ γάρ τι παραπλήσιον ποιοῦσιν οἱ ἐλαύνοντες.

ἈΜΦΙΕ'ΠΟΝΤΕΣ. ἀμφεπονοῦντο, ἐκοπιοῦντο, ἐλειτουργοῦντο [6], περὶ τὸ ἔργον πονούμενοι, οἷον ἐνεργοῦντες·

> Εἰνάετες [7] γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες.

ἈΜ-

1 Ἀμαρτοεπής. V. *Il.* N. 824. ibique *Schol.*

2 Ἄμαυρον. V. *Od.* Δ. 824. 835.

3 Ἤτοι ὁ μέν. Od. Ω. 241. VILL. In MSto Cod. tamen una voce exhibetur κατέχων. *Id. in Append.*

4 Περίσκαπτε. Lege περισκάπτει. VILL.

5 Ἑκατέρου. Lege τὰς ἐφ' ἑκατέρου. VILL. Nihil Poëtae frequentius quam νῆες ἀμφιέλισσαι. V. *Il.* B. 165. 181. &c.

6 Ἀμφεπονοῦντο &c. Aliam haec verborum tempora gloſſam deſiderant, quam participium, cui reſpondet demum extrema interpretatio περὶ τὸ ἔργον &c. Itaque legendum videtur Ἀμφίεπον, vel ἄμφιεπον, ἄμφεπον. ἐκοπ. ἐλειτ. ἀμφιέποντες περὶ τὸ ἔργ. &c. Ἄμφεπον habet *Homerus Il.* Z. 559. & alibi, ἀμφίεπον. *Il.* Ω. 804.

7 Εἰνάετες. Od. Γ. 118. VILL.

ἈΜΦΑΦΟΏΩΝΤΑ. διὰ χειρὸς ἔχοντα, ψηλαφῶντα. ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ὅπλα ψηλαφῶντος Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Ζ Ἰλιάδος, χωρὶς τῆς ἀμφὶ προθέσεως·

Ἀσπίδα [1] καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφέωντα.

σὺν δὲ τῇ προθέσει·

Καί [2] κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα

Ἀμφαφόων. —

ἈΜΦΙΣΤΡΕΦΕ'ΕΣ. [3] ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι.

— Κεφαλαὶ [4] δέ οἱ ἦσαν

Τρεῖς ἀμφιστρεφέες. —

ἈΜΦΙΤΡΟΧΙ'ΤΩΝΑ'Σ. [5] ἀζώστους·

Σαρπηδὼν [6] δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους.

ἈΜΦΙΓΥΗ'ΕΙΣ. [7] ἀμφότερα τὰ γυῖα χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος.

ἈΜΦΙΠΕ'ΛΗΤΑΙ. περιγένηται καὶ συντελεσθείη·

Ἥ [8] τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Ἀμα-

1 Ἀσπίδα. Il. Ξ. 323. Vill.

2 Καί κ' ἀλαός. Od. Θ. 195. Vill.

3 Ἀμφιστρεφέες. Haec eſt antiqua lectio, quam reſpexit *Heſychius*, quamque ſervaverunt veteres *Homeri* interpretes: hodie legitur ἀμφιστρεφέες. Vill.

4 Κεφαλαί. Il. Λ. 40. Vill.

5 Ἀμφιτροχίτωνας. Lege ἀμιτροχίτωνας. Vitioſe in Manuſcripto:

Σαρπηδὼν ἴδ'. . . . —

Verſum ex *Homero* reſtitui. Vill.

6 Σαρπηδών. Il. Π. 419. Vill.

7 Ἀμφιγυήεις. Vulcani perpetuum fere Epitheton.

8 Ἥ τις ἀκουόντεσσι. Od. Α. 352. Vill.

Ἀμαλδῦναι. ἀφανίσαι·

Τεῖχ@· [1] ἀμαλδῦναι ποταμῶν μῆν@· εἰσαγαγόντες.

Ἄμεναι. πλησθῆναι.

—— Χροὸς [2] ἄμεναι ἀνδρομέοιο.

Ἀμφὶ πελέκκῳ. τὸν στελεὸν λέγει τ̃ ἀξίνης, πέλεκκον. ἀπὸ τ̃ πελέκεως, πέλεκκον·

—— [3] Καλὴν ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ.

Ἀμφιθαλής. [4] ὁ ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς θάλλουσιν.

Ἀμφικάρη. [5] ἀμφικέφαλα, ἀμφοτέρωθεν τὰς κεφαλὰς ἔχοντα·

Πολλά [6] σοι ἀμφικάρη σφέλ' ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων.

λέγει δὲ τὰ ὑποπόδια.

Ἀμφιδρυφής. [7] περιεννυγμένη·

Τρῦ

1 Τεῖχ@. Il. M. 18. Vill.

2 Χροός. Il. Φ 70. Vill. *Euſtath.* & *Codd.* legunt ἄμμεναι. Conf. *Barneſ.* *Clarck.* & *Erneſt. ad l. l.*

3 Καλὴν Il. N. 611. ubi ſic verſus legitur integer:

—— Καλὴν
Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ
ἀμφὶ πελέκκῳ. Vill.

4 Ἀμφιθαλής. Conf. *Il.* X. 490. ibique *Schol.* & *Barn.*

5 Ἀμφικάρη. Obſervandum eſt, ut annotavit *Homeri Schol.* quosdam conjunctim & una voce legiſſe ἀμφικάρη; quosdam vero ſeparatim, ἀμφὶ κάρη. Priores ſequitur *Apollonius*, & ἀμφικάρη epithetum ſtatuit. Vill.

6 Πολλά. Od. P. 231. Unde pro σοι lege οἱ, & obſerva pro σφέλ' in *Homero* eſſe σφέλα. Vill.

7 Περιεννυγμένη. Aliquid credo omiſſum. Lego, ἀμφοτέρωθεν περιεννυγμένη τὸ πρόσωπον. cum *Heſ.* aut τὰς παρειὰς, cum *Schol.* Vill.

Τοῦ [1] δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος. —

ἈΜΒΛΗΔΗΝ. οἷον ἀναβολάδην, [2] ἀπὸ προοιμίου.

Ἀμβλήδην [3] γοόωσα κατὰ δμωῇσιν ἔειπεν.

ἈΜΦΙΡΕΦΕΑ. ἑκατέρωθεν ἐστεγασμένην πώματι καὶ πυθμένι, οἷαί εἰσιν αἱ Κρητικαὶ φαρέτραι·

ἈΜΦΙΧΥΤΟΝ. [4] περικεχωσμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὥστε προβάσεις ἔχειν·

Τεῖχος [5] ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο.

ἈΜΦΙΠΟΛΟΣ. [6] Ἡ περὶ τὴν δέσποιναν ἀναπελυμένη θεράπαινα, ὅπερ ἐστὶ ἀναστρεφομένη.

ἈΜΕΝΗΝΩΣΕΝ. ἀσθενῆ ἐποίησεν κατὰ στέρησιν τοῦ μένους, ὅ ἐστι τῆς ἰσχύος.

— Ἀμενήνωσεν [7] δέ οἱ αἰχμήν.

καὶ

1 Τοῦ δέ. Il. B. 700. Vill.

2 Ἀναβολάδην. Significat *præludendo*; ſic in prima Pindari Pythiaca, Ἀμβολὰς τεύχῃς, reddendum eſt per *praeludia moliris*, ut *Hom.* Odyſſ. A. 155:

Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

Apud *Euſtathium* dicuntur ἀναβάλλεσθαι οἱ κιθαρίζοντες, pro ἀνακρούεσθαι. Senſus igitur eſt, *ſuſpiriis praeludere.* Vill.

3 Ἀμβλήδην. Il. X. 476. ubi pro Δμωῇσιν. in *Homero* Τρῳῇσιν. Vill. Δμωῇσιν exhibet etiam in hoc *Homeri* loco *Dionyſ. Halic.* περὶ συνθέσ. p. 15. & *Cod. Lipſ.*; ſed vulgo receptam lectionem merito *Barneſ.* atque *Erneſt.* praetulerunt; Hectoris enim uxorem, de qua ſermo eſt, *Il.* X. 450 & 461., ancillae quidem ſolae comitabantur domo progredientem; verum, cum in muro, raptatum ſuum Hectorem animadvertens, terrore perculſa collaberetur, aderant etiam γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες, quas rectius certe Τρῳὰς dixeris quam δμῳάς.

4 Ἀμφιρεφέα. Lege ἀμφηρεφέα. Vill. Conf. *Il.* A. 45. ibique *Schol.*

5 Τεῖχος. Il. Y. 145. Vill.

6 Ἀμφίπολος. Centenis locis ancillas hoc nomine appellat Poëta, *Il.* Γ. 143. &c.

7 Ἀμενήνωσεν Il. N. 562. Vill.

ϗ ἀμβρηνὸς, [1] ὁ ἀσθενής·

Ἢ [2] κεν ζὼς ἀμβρηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι.

ἈΜΒΑΤΟΣ. εὐεπίβατος·

Ἄμβατός [3] ἐστι πόλις. —

ἈΜΑΞΙΤΌΣ. [4] ἁμάξαις διαπορευτὴ ὁδός.

ἈΜΦΙΧΥΘΕΊΣ. [5] περιχυθείς. περιπλακείς.

ἈΜΦΑΔΌΝ. φανερῶς·

[6] Κτείνας ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν. —

ἌΜΑΘΟΣ. ἡ σποδία, ἄμμος.

— Τύχε [7] γὰρ ἀμάθοιο βαθείης.

ἈΜΑ-

1 Ἀμβρηνός. Optime *Sopingius* & *Iſaac. Voſſius Heſ.* emendaverunt, ubi legebatur ἀμβρόνος. VILL.

2 Ἢ κεν ζώς. Il. Ε. 887. VILL.

3 Ἄμβατος. Il. Ζ. 434. VILL.

4 Ἀμάξιτος. Habet hanc formam *Homerus Il.* Χ. 146. ubi V. *Schol.*

5 Ἀμφιχυθείς. Conf. *Il.* Ψ. 253.

6 Κτείνας. In Homero κτείνει. Od. Α. 296. VILL.

7 Τύχε. Il. Ε. 587. ubi hodie legitur ψαμάθοιο. VILL. Quam lectionem exhibet *Apollon.*, eandem ſecutus eſt *Schol.* ad l. l. ἀμάθοιο] ἄμαθος ἡ κατὰ τὸ πεδίον ἄμμος. ψάμμος δὲ ἡ κατὰ τὴν θάλασσαν κόνις, in quibus pro ψάμμος ſubſtituere licet ψάμαθος, ut ipſe etiam Interpres tetigerit loci διττογραφίαν & cauſſam addiderit, cur ἀμάθοιο cenſeret praeferendum. — Neque tamen conjunctio γὰρ, quamvis interdum ante literam aſperam producatur, uti multis docuit Cl. *D'Orvill. Vann. Crit. p.* 393., hic ante lenem longa eſſe poterit niſi fulcrum acceſſerit, quo ſuſtineatur; legendum igitur erit quod ex *Codd. Editt.* atque *Euſtath.* adnotarunt Interpretes, γὰρ ῥαμάθοιο, quod ipſum *dubitari non poſſe, quin genuinum ſit*, idoneus pronunciavit arbiter, *Valck. Animadv. ad Ammon. pag.* 237.

Ἀ Μ Α Θ Υ Ν Ε Ι. [1] ἀμαθὲν ποιεῖ, τοῦτέ ἐστι, κονιορτὸν ἀποτελεῖ. ἀπὸ τοῦ ἄμαθον εἶναι ἀνεπίγνωστον τῇ ποσότητι.

Ἀ Μ Ο Ι Β Α Δ Ι Σ. ἐναλλὰξ, [2] ἀνὰ μέρος·

— Ἀμοιβαδὶς [3] δ' ἰδίκαζον.

Ἀ Μ Ι Χ Θ Α Λ Ο Ε Σ Σ Α Ν. ἀπροσόρμιστον ἐκ θαλάσσης, ἢ οὐ δυνατὸν ἐκ τῆς ἁλὸς ἐπιμίσγεσθαι. δυσόρμιστος γάρ.

Ἐς Σάμον [4] εἰς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.

Ἀ Μ Φ Ι Γ Ε Ν Ε Ι Α. [5] πόλις τῆς Πύλου.

Ἀ Μ Α Σ. Δωρικῶς. ἡμετέρας·

— Σαωσέμβραι [6] νῆας ἀμάς.

Ἀ Μ Φ Ι Β Α Σ Ι Σ. ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη. περιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἀγωνίζονται περὶ τοῦ σώματος, μὴ [7] σκυλευθῇ.

Δεῖσε [8] δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερῶν Τρώων ἀγερώχων.

καὶ μεταφορικῶς.

Ὅς

1 Ἀμαθύνει. Vid. *Il.* I. 589.
2 Εναλλάξ. Lege ἐναλλάξ. VILL.
3 Ἀμοιβαδίς. Il. Σ. 506. ubi editur ἀμοιβηδίς. VILL.
4 Ἐς Σάμον. Il. Ω. 753. VILL.
5 Ἀμφιγένεια. Conf. *Il.* B. 593.
6 Σαωσέμβραι. Il. N. 96. ex quo pro νῆας lege νέας. VILL.
7 Μή. Lege, ut apud Heſ. ἵνα μή. VILL.
8 Δεῖσε δ'. Il. E. 623. ubi pro κρατερῶν melius apud Homerum κρατερόν. VILL.

— Ὃς Χρύσην [1] ἀμφιβέβηκας.

περιβέβηκας. καταστρέφει δ᾽ εἰς τὸ ὑπερμαχεῖς. ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων τὸ πλέον ἡ μεταφορὰ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῶν κυνῶν·

Ὡς δέ [2] κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ἄνδρ᾽ ἀγνοιήσασ᾽ ὑλάει. —

καὶ περὶ Μενελάου ὑπερμαχοῦντος τοῦ σώματος Πατρόκλου.

Ἀμφὶ [3] δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ βαῖν᾽, ὥς τις περὶ πόρτακι
μήτηρ.

ἈΜΟΙΒΟΙ΄. οἱ ἐκ διαδοχῆς ἥκοντες σύμμαχοι.

Οἳ [4] ῥ᾽ ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ,
Ἠοῖ τῇ προτέρῃ. —

ἄδηλον δὲ εἰ μετὰ τοὺς προτέρους ἀνῃρῆσθαι ἐπῆλθον ἄλλοι.

ἈΜΦΙ΄ΔΥΜΟΙ. διπλοῖ, ἐξ ἑκατέρου μέρους εἴσπλους ἔχοντες.

— Λιμένες [5] δ᾽ ἔνι ναύλοχοι καὶ
Ἀμφίδυμοι.

ἈΜΑΤΡΟΧΟ΄ΩΝΤΑ. [6] μὴ δυνάμενον [7] ὁμοῦ συνεκτρέχειν.

Ἀ Μ Α-

1 Ὃς Χρύσην. Il. A. 37. VILL.
2 Ὡς δὲ κύων. Od. Υ. 14. VILL.
3 Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ. Il. P. 4. VILL.
4 Οἵ ῥ᾽ ἐξ. Il. N. 793.
5 Λιμένες. Od. Δ. 846. unde pro καὶ Ἀμφίδυμοι, lege, ut conſtet metrum, αὐτῇ Ἀμφίδυμοι.
6 Ἀματροχόωντα. μὴ, &c. Abeſt negatio in *Heſ.* Meliorine ſenſu, an per oblivionem librarii omisſa, judicium eſto penes lectorem eruditum. Certe varians lectio non eſt negligenda. Exſtat Od. O. 450. VILL. Conf. quae dicentur ad v. Ἀμφιλύκη
7 Ὁμοῦ. Melius *Heſ.* ἅμα.

Ὁμοῦ

ἈΜΑΤΡΟΧΙΑ'Σ. τὰς συνεμπτώσεις τῶν τροχῶν·

— Ἀματροχιὰς [1] ἀλεείνων.

ἈΜΦΩΤΟΝ. [2] ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὦτα ἔχοντα.

ἈΜΦΙΛΥ'ΚΗ. [3] σκοτία. ἡ μή πω δὲ φῶς·

Ἦμος [4] δ᾽ ἔτ᾽ ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ᾽ ἀμφιλύκη νύξ.

καὶ ἔστι οἷον ἀμφιλύγη. λύγεον [5] γὰρ, τὸ σκοτεινόν.

ἈΜΦΙΒΡΟ'ΤΗ. [6] ἡ περὶ ὅλον τὸν ἄνθρωπον ἀσπίς.

ἈΜΥΞΕΙ. [7] καταξύσει.

ἈΜΥ'ΚΛΑΙ. πόλις τῆς Λακωνικῆς.

Οἳ δ᾽ [8] Ἀμύκλας εἶχον. —

ἈΜΦΗΚΕΣ. [9] τὸ ἐξ ἑκατέρου ἠκονημένον.

ἈΜ-

Ὁμοῦ enim ſaveret eorum lectioni, qui ἐματροχόωντα volunt. VILL.

1 Ἀματροχιὰς ἀλεείνων. Il. Ψ. 420. VILL.

2 Ἄμφωτον. Vid. *Od.* X. 10.

3 Ἀμφιλύκη. σκοτία. &c. Hic forte ponendum fuit μὴ, quod ſupra, v. Ἀματροχόωντα, expungendum eſſe vidimus: Ἀμφιλύκη. μὴ σκοτία. μέσον δὲ φῶς; *Schol. ad h. l.* ὁ βαθὺς ὄρθρος διὰ τὸ λύγον, ὅ ἐστι σκοτίαν· αἰονεὶ λυγόφως τί ὂν, τὸ μὴ καθαρὸν φῶς ἀλλ᾽ ἔτι σκοτῶδες. Conf. *Alb.* Vir Cl. ad *Heſych.* v. Ἀμφιλύκη.

4 Ἦμος. Il. H. 433. VILL.

5 Λύγεον. Lege λυγαῖον cum *Etym.* qui hanc Etymologiam *Oro* tribuere videtur. VILL.

6 Ἀμφιβρότη. Vid. *Il.* B. 389. ibique *Schol.*

7 Ἀμύξει. καταξύσει. Lege Ἀμύξεις, καταξύσεις. Il. A. 234.

— Σὺ δ᾽ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις

Χωόμενος. — Conf. Cl. *Kuſter.* ad *Heſych. h. v.*

8 Οἳ δ᾽ Ἀμύκλας Il. B. 584. VILL. Scribe autem, uti editur in Homero οἵ τ᾽ ἄρ᾽ Ἀμ.

9 Ἀμφήκεσ. τὸ ἐξ ἑκατέρου.

Adde

Ἀμφιγυοῖσιν. τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους γυῶσαι δυναμένοις, οἷον βλάψαι. ἔνιοι δὲ, τοῖς διὰ χειρὸς δυναμένοις·

Καὶ ξίφεσιν [1] μεγάλοισι, ϗ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.

Ἀμφιδεδίνηται. κύκλῳ περίκειται.

— Κολεὸν [2] δὲ νεοπρίστου
Ἀμφιδεδίνηται. —

Ἀμόθεν. ἀπό τινος μέρους. ὅθεν ϗ τὸ μηδαμῶς, [3] κατὰ μηδένα τρόπον·

Τῶν [4] ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διός. —

Ἀμαλήν. ἁπαλὴν, νέαν·

Ἁρπάξων [5] ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν.
πρόμαλος δὲ, ἡ προηυξημένη. [6]

Ἀμοιβάς. ἡ ἐκ διαδοχῆς ἐναλλασσομένη ἐσθής.

Πυκνὴν [7] ϗ μεγάλην, ἥ οἱ παρεκέκλιτ' ἀμοιβάς.
ϗ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, τὸ·

Ἱματο

Adde μέρους. Vill. Conf. l. c. *Il.* κ. 256.

1 Καὶ ξίφεσιν. *Il.* ο. 712.

2 Κολεόν. Od. Θ. 404. ſed poſt νεοπρίστου, omiſſum eſt ἐλέφαντος. Vill.

3 Μηδαμῶς. Mallem μηδαμόθεν. *Heſ.* habet δηλοῖ δὲ ϗ τὸ μοναχῶς ϗ μηδένα τρόπον. Erat cum legerem: δηλοῖ δὲ ϗ τὸ μηδαμῶς, κατὰ μηδένα τρόπον. Vill.

4 Τῶν ἀμόθεν γε. Od. α. 10.

in MSto vitioſe τόν. Vill.

5 Ἁρπάξων. Il. χ. 310. Vill.

6 Προηυξημένη. Vocabulum hîc omiſſum, ſcilicet μυρίκη. Non enim πρόμαλος ſolummodo ſignificat auctam, ſed myricam ante tempus auctam. Vill. Πρόμαλος tamen in Homeri libris non legitur, ſed *Theocrito*, *Apollonio Rhodio*, aliisque eſt uſurpatum. V. Cl. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

7 Πυκνὴν ϗ μεγάλην. Od. ξ. 521.

Εἵματά τ' [1] ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ,
ϰ̀ εὐναί.

'ΑΜΟΛΓΩΙ. ἤτοι ἐν ἐϰείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐν ᾗ ἀμέλγουσιν, ἢ ἐν ᾗ τίς ὁ μολίσϰει. ἐν ᾗ ἀμολγῷ, ϰατὰ παρένθεσιν τοῦ Γ'

— 'Εν [2] νυϰτὸς ἀμολγῷ.

οἷον τὸ μεσονύϰτιον. [3]

'ΑΜΗ'ΧΑΝΕ. ἀπροσμήχανε·

— 'Αμήχανε [4], σὸς δόλος, Ἥρη.

'ΑΜΦΙΑ'ΛΩΙ. τῇ πανταχόθεν περιεχομένῃ θαλάσσῃ· [5] ἐπίθετον δὲ ἐστι πάσης νήσου.

'ΑΜΕΡΔΕΝ. ἠμαύρου·

— Ὄσσε [6] δ' ἄμερδεν

'Αυ-

521. Pro φυϰιὸν, male in Manuſcripto ποιϰιὸν, & pro παραϰέϰλιτ' lege παρεϰέϰλιτ'. In vulgatis *Homeri* editionibus legitur, ἥ οἱ παρεχέσϰετ' ἀμοιβὰς, *id eſt*, quae ei praebebat copiam mutandi; ſed tunc ἀμοιβὰς eſſet ſubſtantivum; *Apollonio* autem eſt adjectivum. VILL. Caeterum in ipſa Gloſſa legendum ἐναλλασσομένη. *Id. in Append.* — *Codd.* & *Interpp. Homeri l. l.* παρεχέσϰετ' habent, παρέχεσϰεν, & παρεϰέσϰετ'. Duae priores lectiones nomen ἀμοιβὰς ſubſtantivi loco habere jubent; quod quoniam pro adjectivo accepit *Apollonius*, tertiam lectionem ſecutus eſſe videtur, quam recepit *Barneſ*, & confirmat etiam *Cod. Lipſ.* — Παρεϰέϰλιτ', quod ſubſtituit Cl. *Villoiſ.*, quo ſenſu hic de veſte dici poſſit, neſcio.

1 Εἵματά τ'. Od. Θ. 249. VILL.

2 'Εν νυϰτὸς. Il. Ο. 324. ubi Μελαίνης νυϰτὸς ἀμολγῷ. VILL.

3 Μεσονύϰτιον. Mallem μεσονυϰτίῳ. VILL.

4 'Αμήχανε. Il. Ο. 14. VILL.

5 Θαλάσσῃ Melius ὑπὸ θαλάσσης. VILL. Dativus θαλάσσῃ non video cur locum ſuum non poſſit tueri. Formam nominis ἀμφίαλος multis locis habet *Homerus Od.* Α. 386, 395, 401. &c.

6 Ὄσσε. Il. Ν. 340. VILL.

Αὐγῇ χαλκείῃ. —

Ἀμφιπολεύεις. [1] περιέπεις·

Εἰ [2] κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι.

Ἀμφαδίην. ἀναφανδὸν, φανερῶς·

Ἠὲ [3] καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ ἔστινα.... —

Ἀμφίρηστον. [4] τὸν ἐπ' ἀμφότερα ἐξισωθῆναι δυνάμενον.

Ἀμφιρύτη. περιρρεομένη.

Νήσῳ [5] ἐν ἀμφιρύτῃ χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν.

Ἀμφίς. [6] ποτὲ μὲν, ἀντὶ τῆς περὶ, οἷον·

Αἳ [7] δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

ἔτι δὲ, ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ὡς τό·

Οὐ [8] γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. —

Ἀμαλλοδετῆρες. [9] οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν ἀσταχύων δεσμεύοντες.

Ἀμυν-

1 Ἀμφιπολεύεις. Ipſum hoc Gloſſae caput proxime ſpectare videtur. *Od.* Ω. 256.

2 Εἰ κεῖνός γ'. Od. Σ. 253. Vill.

3 Ἠὲ καί. Il. Η. 196. Vill.

4 Ἀμφίρηστον. Lege ἀμφήριστον. Occurrit Il. Ψ. 382, & 527. Vill.

5 Νήσῳ. Od. Α. 198. Vill. In ipſa autem gloſſa lege περιρρεομένη. *Id. in Append.*

6 Ἀμφίς. Explicat ἀμφὶς per περὶ, quod aliquando apud *Hom.* ſignificat *circa*; ut περὶ σπέος, *circa ſpeluncam*, Od. Ε. 68. Vill.

7 Αἳ δ' οἶαι. Il. Θ. 444. Vill.

8 Οὐ γάρ. Ψ. Il. 393. Vill. In *Homero* tamen legitur:

— αἱ δέ οἱ ἵπποι
Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. —

Id. in Append.

9 Ἀμαλλοδετῆρες. Vid. *Il.* Σ. 553.

Ἀμύντορας. βοηθούς·

Ἤ τινας [1] ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας. —

Ἄμφω [2] ἀμφότεροι, ἢ ἀμφοτέρους.

Ἀμφεκάλυψεν. περιέσχεν.

Ἀμφασίη. [3] ἀφασία, ἀφωνία.

Ἄμμορον. ποτὲ μὲν, κάμμορον·

— [4] Κάμμορος, ἦ τάχα χήρη
σεῦ ἔσομαι. —

ποτὲ δὲ, ἄμοιρος, ἀμέτοχος.

Οἴη [5] δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Λέγει δὲ καὶ [6] ἐπὶ τῆς Ἄρκτου. τοῦτο δὲ εἴρηκεν μὴ γινώσκων, ὅτι καὶ ἄλλα οὐ δύνει. ἢ πρὸς τὰ προειρημένα τὴν σύγκρισιν ποιεῖται. ὁ [7] δὲ Ἡλιόδωρός φησι,

βελ·

1 Ἤ τινας. Od. Β. 326. Vill.

2 Ἄμφω. Haec Gloſſa, & quae proxime ſequitur Ἀμφεκάλυψεν, frequentatae magis ſunt Homero, quam ut allatis exemplis debeant comprobari.

3 Ἀμφασίη. Vid. *Il.* Ρ. 695. *Od.* Δ. 704. ibique *Schol.*

4 Κάμμορος, ἦ. Il. Ζ. 408. unde lege ἄμμορος, ſeu potius ἄμμορον. Vill. Ipſa etiam *Apollonii* interpretatio, κάμμορον, mutanda videtur in κακόμορον, quod *Schol.* habet ad l. l. & *Heſych.*

5 Οἴη δ'. Il. Σ. 489. Vill.

6 Καί. Malim μόνη.

7 Ὁ δέ. Ariſtoteles vero ſic defendit *Homerum*, quaſi οἴη non ſignificaret *ſolam*, cum id pleriſque aliis accidat; ſed praecipuam, quae magis nota eſſet. Semper enim ſolum eſt quod magis notum. *Strabo* vero in primo contendit libro, *Homerum* ſub Urſae aut Plauſtri nomine, omnem Arctoum comprehendere circulum; nec eum in culpa fuiſſe, quod unam duntaxat Urſam agnoſceret, cum duae hodie numerentur; nondum enim ejus tempore parvam Urſam deſignatam fuiſſe. Vill.

βέλτιον λέγειν, ὅτι ἠγνόει. ὁ δὲ Κράτης [1] οὕτως ἀναγινώσκει·

Ἥ τ' αὐτοῦ [2] στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

μέχρι τούτου καταλέγων·

Ἡ δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἄστρων ἀκούηται.

ἈΜΦΗ΄ΛΥΘΕ. περιῆλθεν·

Ὥστε [3] με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτμή.

ἈΜΦΙ`Σ ἜΧΟΙΕΝ. χωρὶς ἔχοιεν, περιέχοιεν·

Δεσμοὶ [4] μὲν τρὶς τόσον ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν.

ἈΜΦΙΦΟΡΕΥ͂ΣΙ. [5] ἀμφορεῦσι.

ἈΜΗ-

1 Κράτης. Multa de *Cratetis Mallotae*, qua hunc locum tentaverat, conjectura, & *Interpretes Homeri* diſputarunt ad l. l. & *Caſaub.* ad *Strabon. L.* 1. *p.* 7. Quam tribuit ipſi emendationem *Apollonius*, ἡ δ' ἄμμορος, verſus recipere non poteſt: apud *Strabonem* correxiſſe legitur οἶος δ' ἄμμορος &c.; quod quo ſenſu tribuere Poëtae potuerit Crates, ne eruditiſſima quidem *Caſauboni* interpretatione ſatis videtur explanatum. Digniſſimum cenſemus hunc locum, qui peculiari excurſu paullo diligentius explicetur.

2 Ἥ τ' αὐτοῦ Il. Σ. 488. VILL.

3 Ὥστε. Od. Ζ. 122. ubi pro. ἀϋτμή in Homero ἀϋτή, vox; quod magis probarem. Nam Ulyſſes earum clamore e ſomno excitatus fuit. Od. Ζ. 117.

Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν.

(cui reſpondet ἀϋτή,) Ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς. VILL.

4 Δεσμοί. Od. Θ. 340. ubi licet τόσον ſit in Manuſcripto, lege τόσσον, quod mallem quam τόσσοι, ut hodie in Homero habetur. Denique pro ἀμφὶς ἔχοιεν, male in Manuſcripto ἀμφὶς ἔχωσι. VILL.

5 Ἀμφιφορεῦσι. Conf. Od. Β. 290. &c.

ἈΜΗΣΆΜΕΝΟΣ. συναγαγὼν, ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας [1]

ἈΜΗΧΑΝΊΗ. ἀπορία·

— Ἀμηχανίῃ [2] δ' ἔχε θυμόν.

ἈΜΑΡΤΗΣΈΣΘΑΙ. διαμαρτεῖν·

— Ἀμαρτήσεσθαι [3] ὀπωπῆς.

ἈΜΦΙΜΈΜΥΚΕΝ. περιήχει·

— Δάπεδον [4] δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν.

ἈΜΦΟΤΈΡΩΘΕΝ. [5] ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

ἈΜΦΙΤΡΊΤΗ. ἡ θάλασσα·

— Ἀγάστονος [6] Ἀμφιτρίτη.

ἈΜΦΑΓΑΠΑΖΌΜΕΝΟΣ. περισσῶς ἀγαπώμενος. [7]

ἈΜΟΙΒΗΝ. ἀντίτισιν·

Εἰ δέ [8] μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν.

ἈΜΦΟΥ͂ΔΑΣ. [9] περὶ τὸ οὖδας, τὸ ἔδαφος.

Ἠ

1 Ὀδυσσείας. Od. Ι. 247. Vill.

2 Ἀμηχανίῃ. Od. Ι. 295. Vill.

3 Ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. Od. Ι. 512. Vill.

4 Δάπεδον. Od. Κ. 227. Vill.

5 Ἀμφοτέρωθεν. *Homero* frequentiſſimum.

6 Ἀγάστονος. Od. Μ. 97. Vill.

7 Ἀγαπώμενος. Sic *Heſ.* Mallem ἀγαπῶν. Extat enim hoc verbum Il. Π. 192. ubi agitur de ſene Phylâ alienum pariter in oculis gerente, ac ſi ſuus filius eſſet. Optime *Schol.* φιλοφρονούμενος. Vill.

8 Εἰ δέ μοι. Od. Μ. 382. Vill.

9 Ἀμφοῦδας. Alii legunt, ἀμφουδίς: alii vero ſeparatim, ἀμφ' οὖδας. Vill.

Ἠ πρὸς [1] γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοῦδας ἐρείσας.

ἈΜΝΙΣΣΩ͂Ι. [2] Ἀμνισὸς τόπος καὶ ποταμὸς τῆς Κρήτης.

ἈΜΗ͂ΧΑΝΟΙ. [3] μηχανὴν οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ βοήθειαν.

ἈΜΕΝΗΝΩ͂Ν. ἀψύχων·

Δοιαὶ [4] γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων.

ἈΜΜΟΡΙΗ͂Ν. τὴν κακήν· [5]

Μοῖράν [6] τ' ἀμμορίην τε. —

ἈΜΦΙΜΑΣΑΣΘΕ. καθάρατε, περιψήσατε·

— Τραπέζας [7]

Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας.

ἈΜΑ-

1 Ἠ πρὸς γῆν. Od. Σ. 237. ubi pro ἐρείσας alii minus bene habent ἀείρας: melius in Apollonio. Vill.

2 Ἀμνισσῷ. Vid. Od. Τ. 188. ibique Schol.

3 Ἀμήχανοι &c. ἀμήχανος ſaepiſſime eo ſenſu eſt apud Homerum, quo interpretatur Apollonius: ἀμήχανοι etiam eadem notione uſurpatur Hymn. in Apoll. v. 192., ſed alia hujus formae vis eſt Od. Τ. 560; ubi Ὄνειροι ἀμήχανοι, recte a Schol. explicantur, πρὸς οὓς μηχανὴν εὑρεῖν οὐκ ἔστι.

4 Δοιαί. Od. Τ. 562. Vill.

5 Κακήν. Omiſſum μοῖραν. Deinde lege, μοῖράν τ' ἀμμορίην τε. Cum bis continuà ſerie ponatur μοῖραν; unum ex duobus, quod fere fit, & jam alibi annotavimus, omittendum duxit Librarius. Vill. Emendationem Cl. Villoiſoni, quo minus probem, ſolemnis facit Gloſſatorum conſuetudo, quae in explicatione, ſaepe illud verbum, aut ſubſtantivum omittit, quod in voce ipſa, de qua agitur, latet. v. Erneſt. vir Cl. de uſu Gloſſar. Canone III.

6 Μοῖράν τ'. Od. Υ. 76. Vill.

7 Τραπέζας. Od. Υ. 152. Ubi vocem, Πάσας, quae in Manuſcripto dëerat, ex Homero reſtitui; & pro κρατῆρας, poſui κρητῆρας. Vill.

ʼΑΜΑΡΤΗΣΑΝΤΕΣ. [1] συντυχόντες, συναντήσαντες·

Βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς ἁμαρτήσαντες ἅμ᾽ ἄμφω.

ʼΑΜΗΣΑΝΤΕΣ. ἀποθεμόντες·

Ῥινὰς [2] τ᾽ ἀμήσαντες. —

ʼΑΜΕΡΔΗι. [3] στερίσκει, ἐν τῇ Φ τῆς ʼΟδυσσείας.

ʼΑΜΦΕΘΕΤΟ. περιέθετο. πρὸ τῆς μάχης παρεσκευάσθη ὁ Τηλέμαχος·

Ἦ, καὶ [4] ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσεν. ὁ δ᾽ ἀμφέθετο ξίφος ὀξύ.

ʼΑΜΦΕΞΕΣΑ. περιέξεσα·

Κορμὸν [5] δ᾽ ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ.

ʼΑΜΠΝΥΤΟ. ἀνέπνευσε·

Αὐτὰρ [6] ἐπεὶ ἄμπνυτο. —

ʼΑΝΑ

1 ʼΑμαρτήσαντες. Sic in *Heſ.* Alii legunt ὁμαρτήσαντες, quod idem eſt. Nam, ut monet *Apollonius*, *alpha* aliquando notat ὁμοῦ; ut in ἄλοχος, ἄκοιτις. Verſus autem ſic conſtruitur apud *Homerum*, Od. Φ. 188:

— ʼΟμαρτήσαντες ἅμ᾽ ἄμφω
Βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς ʼΟδυσσῆος θείοιο.

VILL. Obſervetur etiam hujus loci διττογραφία: tranſpoſitis enim verbis utriusque verſus extremis, legiſſe videtur *Apollonius*:

Τὼ δ᾽ ἐξ οἴκου ἔβησαν ʼΟδυσσῆος θείοιο,
Βουκόλος, ἠδὲ συφορβὸς, ὁμαρτήσαντες ἅμ᾽ ἄμφω.

2 Ῥινάς τ᾽. Od. Φ. 301. VILL.

3 ʼΑμέρδῃ. Non convenit cum στερίσκει, nec extat in libro ab *Apollonio* laudato; niſi forte Od. Φ. 290, ubi habetur οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, olim ἀμέρδῃ pro ἀμέρδεαι lectum fuerit. Legere mallem: ʼΑμέρδει, στερίσκει. VILL. ex *Od.* Τ. 18.

4 Ἦ, καὶ ἐπ᾽ ὀφρύσι. Od. Φ. 431. VILL.

4 Κορμόν. Od. Ψ. 196. Sed vitioſe in *Manuſcripto* ſic legebatur verſus:

Κορμὸν δὲ ῥίζης ποταμόν. —

VILL.

6 Αὐτάρ. Od. Ω. 348. Unde poſt ἐπεὶ, adde ῥ᾽.

ἈΝΑ´. κυρίως μὲν ἡ πρόθεσις, ἐν τούτοις·

Ἀφρεῶ [1] μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω.

ἀντὶ δὲ τῆς κατά·

Νῆσον [2] ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν. —

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

Ὣς [3] ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ.

ἌΝΑ. ἀντὶ μὲν τοῦ ἄναξ·

Ζεῦ [4] ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικέ. —

ἀντὶ δὲ τοῦ ἀνάστηθι·

Ἀλλ' [5] ἄνα, μηκέτι κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω.

ἡ δὲ πρόθεσις κατ' ἀναστροφήν·

Γινώσκω [6] γὰρ Ἄρηα μάχην ἄνα κοιρανέοντα.

ἌΝΑΞ. ἔτι μὲν βασιλεύς·

Ἀτρείδης τε [7] ἄναξ ἀνδρῶν. —

εἰρη-

Αὖτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο. — Vill.

1 Ἀφρῷ. Il. Ε. 599. Vill.

2 Νοῦσον. Il. Α. 10. Vill.

3 Ὣς ὁ μέν. Il. Ξ. 352. Vill.

4 Ζεῦ ἄνα. Il. Π. 233. Vill.

5 Ἀλλ' ἄνα. Il. Ζ. 178. Ubi pro μηκέτι in vulgatis *Homeri* editionibus, μηδέ τι, aut μηδ' ἔτι. Vill.

6 Γινώσκω. Il. Ε. 824. Ubi alii legunt una voce ἀνακοιρανέοντα. In *Cod. MSto* diviſim ſcribitur ἄνα κοιρανέοντα, ubi annota hic in ἄνα accentum retrahi in penultimam, quamvis tradant Grammatici praepoſitionis ἀνὰ, etiamſi ſuo poſtponatur caſui, accentum non transferri. Vill. *in Append.*

7 Ἀτρείδης Il. Α. 7. Vill.

εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἄνω [1] εἶναι τῶν ὑποτεταγμένων. εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκοδεσπότου. [2]

ἈΝΑῤῬΏΓΑΣ [3] ΜΕΓΑΡΟΙΟ. ἐν τῇ Χ τῆς Ὀδυσσείας [4] λέγεται [5] οὕτως ῥῶγας τοῦ μεγάρου, κατὰ τὸ πληθυντικόν. οἱ δὲ, τὰς ἀναβάσεις, ἀπὸ τοῦ διεστάναι. ἄλλοι δὲ, τὰς θυρίδας, οἱ δὲ, ἀναῤῥῶγας, ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τοὺς στενοὺς τόπους.

ἈΝΘΕΡΕΩΝ. [6] ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ ἄρχεται ἀνθεῖν τὸ γένειον.

ἈΝΩΡΟΥΣΕΝ. [7] ἀνώρμησεν, ἀνεπήδησεν·

> Ἠέλιος [8] δ' ἀνώρουσε, λιπὼν περικαλλέα
> λίμνην.

καταστρέφει δὲ, εἰς τὸ ἀνέτειλε.

1 Ὑπὲρ ἄνω. Mallem unâ voce ὑπεράνω. Vill.

2 Οἰκοδεσπότου. Apud *Hom.* legitur οἴκου ἄναξ. *Od.* Α. 397. coll. Od. Ξ. 63. & 67. & apud *Æſchyl. Perſ.* 387, κώπης ἄναξ, pro remige. Vill.

3 Ἀναῤῥῶγας. Sic habet quoque *Heſ.* conjunctim. At vulgatæ *Homeri* editiones, *Etymol.* & vetus *Schol.* ἀνὰ ῥῶγας. Vill.

4 Od. Χ. 143. Vill.

5 Λέγεται. Mallem legere & interpungere: λέγει οὕτω ῥῶγας τοῦ μεγάρου. In Manuſcriptis λέγει & λέγεται eodem modo pinguntur. Vill. Caeterum in plurima Grammaticorum de hoc loco Homerico diſſenſione, eos ſecutus eſt *Apollonius*, qui & literam ῥ duplicandam cenſerent ἀναῤῥῶγας, & ipſum illud ῥῶγας, non ſingulari acciperent numero, ſed plurali. Conf. *Etym.* h. v. & *Euſtath. p.* 1922. *v.* 3.

6 Ἀνθερεών. Recti quidem caſus forma in Homericis libris non ſupereſt, ſed obliquorum exempla ſemel iterumque recurrunt, e. c. *Il.* Α. 501., ubi vid. *Schol.*

7 Ἀνώρουσεν. Lege ἀνόρουσε, ut apud *Heſ.* utque metrum in *Homero* poſtulat. Vill.

8 Ἠέλιος. Od. Γ. 1. Vill.

Ἄντυξ. [1] ἐπὶ μὲν τῆς ἀνωτάτω περιφερείας τοῦ ἅρματος·

Ἐντέταται. [2] δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν.

ἐπὶ δὲ τῆς κάτωθεν περιφερείας [3] τῆς ἀσπίδος·

Ἄντυξ, [4] ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.

εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄνω τοῦ ὅλου τετύχθαι, ὅ ἐστι, κατεσκευάσθαι. ὁ δὲ Ἀπίων φησὶ, οὕτως ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ ἀπέχεσθαι [5] τῆς ὅλης κατασκευῆς, ἀπὸ τοῦ ἄνω τετύχθαι.

Ἀναμάξεις. ἐναποψήσῃ·

Πάν-

1 Ἄντυξ. Ἐπὶ μὲν τῆς ἀνωτάτω περιφερείας τοῦ ἅρματος. Hinc in *Etym.* pro ἡ ἀνωτάτη περικεφαλαία τοῦ ἁρματίου δίφρου, lege περιφέρεια; quod bis ipſe in hoc eodem articulo habet *Etym.* Vill.

2 Ἐντέταται. Il. Ε. 728. Vill.

3 Τῆς κάτωθεν περιφ. Non *inferiorem* ſed *extremum* aſpidis *circuitum*, ἄντυγα, dixit Poeta, l. l. Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε &c. Itaque mutila haec videntur & temere contracta ex obſervatione pleniore, qua ab antiquo Grammatico notata olim differentia eſt, inter ἄντυγα & καταίτυγα. Hujusmodi certe obſervationem ad eandem hanc gloſſam rettulit etiam *Etymol.*; Ἄντυξ λέγεται ἡ ἀνωτάτη περικεφαλαία (l. cum *Vill.* περιφέρεια) τοῦ ἁρματίου δίφρου περὶ τὸ ἄνω τετύχθαι, ἡ δὲ εἰς τὸ κάτω τετυγμένη (adde περικεφαλαία) λέγεται καταίτυξ, λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἀσπίδος περιφέρεια ἄντυξ. Eodem fere modo hic legi debuit; Ἄντυξ. ἐπὶ μὲν τῆς ἀνωτ. . . εἰσιν. ἐπὶ δὲ τῆς κάτωθεν περικεφαλαίας καταίτυξ. Ἐπὶ δὲ τῆς περιφερείας &c. Forma, quam tetigit *Etymol.* & quam *Apollonio* cenſemus eſſe reſtituendam, καταίτυξ, ipſi uſurpata eſt *Homero Il.* Κ. 258. ubi vide *Schol.* coll. *Heſych.* h. v.

4 Ἄντυξ. Il. Ζ. 118. Vill.

5 Ἀπέχεσθαι. Legendum forte ἀντέχεσθαι: Poſtrema certe hujus gloſſae verba, ἀπὸ τοῦ ἄνω τετ., vel temere ex praecedentibus ſunt repetita, vel rectius olim cum praecedente oratione cohaeſerunt, e. c. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ἄνω τετ.

Πάντως [1] θαρσαλέη κύον ἀδδεὲς, ὅτι με λήθεις
Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.]

ΑΝΤΙ'. δηλοῖ μὲν κυρίως τὴν πρόθεσιν· ὡς καὶ ἡμεῖς τίθεμεν, καὶ ὡς Ἀρίσαρχος ἀναγινώσκει τοῦτον δὲ τὸν στίχον·

Τρώων [2] ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος,

τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἴσου, οἷον·

Ἀντὶ [3] τοι εἰμ' ἱκέταο διοτρεφὲς αἰδοίοιο,

ἀντὶ τοῦ, ἴσος εἰμὶ ἱκέτης σοῦ. [4] καί·

Ἀντιθέῳ [5] Ὀδυσῆϊ, —

τῷ ἰσοθέῳ. ἐπὶ δὲ τοῦ Κύκλωπος, ὅτε φησί·

Ἀντίθεον [6] Πολύφημον. —

θέλουσιν ἀκούειν ἔνιοι, τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς, οὗτος γάρ ἐστι ὁ λέγων·

Οὐ γὰρ Κύκλωπες [7] Διὸς μεγάλου ἀλέγουσιν,

τὰς

1 Πάντως. Od. Τ. 92. VILL.

2 Τρώων. Il. Θ. 233. VILL. Non temere *Ariſtarchum* hic interpretationis ſuae auctorem laudat *Apollonius*; Opponenda erat haec tanti Critici auctoritas aliis, qui ἀντὶ hic loci alio accipiebant ſenſu. *Porphyr.* Q. H. 25. Τρώων ἀνθ' ἑκατὸν &c. Οὐ πρὸς ἑκατὸν καὶ διακοσίους μαχέσεσθαι (L. μαχέσεσθαι) ὥς τινες ἀποδεδώκασιν· ἀλλ' ὡς εἰ ἔλεγεν, ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατὸν καὶ διακοσίων ἕκαστος ἐπαγγέλλει ἐν τῷ πολέμῳ γενέσθαι.

3 Ἀντί τοι. Il. Φ. 75. VILL.

4 Ἱκέτης σοῦ. Legendum videtur ἱκέτῃ vel ἱκέτου σοί. Conf. *Schol. Barn.* ad *Il.* Φ. 75.

5 Ἀντιθέῳ. Od. Α. 21. VILL.

6 Ἀντίθεον. Od. Α. 70. VILL.

7 Οὐ γὰρ Κύκλωπες. Od. Ι. 275. unde pro μεγάλου, lego αἰγιόχου. VILL.

τὰς δὲ ἀντιανείρας [1] Ἀμάζονας· ὁ μὲν Ἀρίσαρχος, ἰσάνδρους. ἔνιοι δὲ, τὰς ἀντιαζούσας, οἷον ἐναντιουμένας ἀνδράσι. πολεμικαὶ γάρ.

ἈΝΩ'ΓΕΙΝ, [2] κελεύειν. κυρίως δὲ, ἀνακλησις ἐπίτασις.

ἈΝΤΙΤΟΡΗ'ΣΑΣ. διατρήσας, διορύξας·

— Πυκινὸν [3] δόμον ἀντιτορήσας.

ἈΝΕΜΟΤΡΕΦΕ'Σ. τὰ ἐν τοῖς ἀνηνέμοις τρεφόμενα δένδρεα, εὔτονα καὶ χρήσιμά φασι γίγνεσθαι. ὅταν οὖν λέγῃ·

— Ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος,

ἐπὶ τὴν τοῦ [4] δένδρου ἀρετὴν ἀναφέρει εἰς τὸ ἀφῃρημένον ἐκ τούτου δόρυ. ἔνιοι δὲ, ἀντὶ τοῦ φ παρειλῆφθαί φασι τὸ Π [5], ὡς εἶναι ἀνεμοτρεπὲς, τὸ διὰ κουφότητα τῷ ἀνέμῳ [6] τρεπόμενον. βέλτιον δὲ ἀκούειν διὰ τοῦ Φ.

ἈΝΕΧΑ'ΖΕΤΟ. ἀνεχώρει·

— Πά-

1 Ἀντιανείρας Ἀμάζονας. Vid. *Il.* Γ. 189., & *Il.* Ζ. 186., & *Schol. ad l. prior.*

2 Ἀνώγειν. Frequentiſſima Homero eſt forma hujus verbi indefinita ἀνώγειμεν, quemadmodum & modi alii.

3 Πυκινόν. Il. Κ. 267. VILL.

4 Ἐπὶ τὴν τοῦ. Ἐπὶ mihi videtur tollendum, aut ſequens εἰς. Εἰς τὸ, &c. ἀνεμοτρεφὲς legitur Il. Λ. 256. & Ο. 625. VILL.

5 Ἀντὶ τοῦ Φ &c. Tu lege contra. Ἀντὶ τοῦ Π. παρειλῆφθαί φασι τὸ Φ. VILL. in *Append.*

6 Τῷ ἀνέμῳ. Cl. *Alberti*, qui hunc locum ex *Apollonio* deſcriptum in ἀνεμοτρεφὲς laudat, male legit τοῦ ἀνέμου; tunc ſaltem ſcribendum foret ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Sed legitur in *Manuſcripto*, τῷ ἀνέμῳ Aliquando enim paſſivum apud Graecos dativum regit. VILL.

— Πάτροκλος [1] δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω.

ἈΝΤΕΣΘΑΙ. ποτὲ μὲν, λιτανεύειν· ποτὲ δὲ, ἐξ ἐναντίας παραγίνεσθαι·

Ἄντεσθ' [2] ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

ἈΝΤΙΒΟΛΗ͂ΣΑΙ. συναντῆσαι. συντυχεῖν. καὶ ἔστι οἷον ἀντιμολῆσαι, ἀντιμολεῖν· ὅ ἐστι παραγίνεσθαι·

Ἡ θήν σ' [3] ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολῆσαι.

ἈΝΑΙ´ΝΟΜΑΙ. ἀπαρνοῦμαι. ἀπολέγομαι·

Τῶν δ' ἄλλων [4] οὔπερ τιν' ἀναίνομαι. —

ἈΝΩΪ´ΣΤΟΝ. ἀνυπονόητον·

— Ἀνώϊστον κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέστης.

ὃ οὐκ ἄν τις οἰηθείη γενέσθαι·

Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον [5] κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέστης.

ἈΝΤΙΚΡΥ´. διαμπὰξ, καὶ οἷον διόλου·

Ἀντικρὺ [6] δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.

καί·

1 Πάτροκλος. Il. Π. 710. Vill.

2 Ἄντεσθ' Il. Ο. 698. Vill.

3 Ἡ θήν σ'. Il. Λ. 365. unde pro ἀντιβολῆσαι, lege ἀντιβολήσας. Vill.

4 Τῶν δ' ἄλλων. Od. Θ. 212. Vill.

5 Ἀνώϊστον κακόν. Hic bis iteratur idem verſus. Lapſum puto Librarium, qui duos confuderit verſus; & in primo legendum, ut Il. Φ. 39.

Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.

& in ſecundo:

Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης.

qui verſus extat Od. Γ. 306. ubi tamen pro ἀνώϊστον hodie legitur:

Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ. — Vill.

6 Ἀντικρύ. Il. Ρ. 49. Vill.

καί·

Ἀντικρὺ [1] κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή.

καί·

Ἀντικρὺ χρόα [2] τε ῥήξω, σὺν τ' ὀστέ' ἀράξω.

ὅτε δὲ ψιλῶς, ἐξ ἐναντίας·

Ἀλλὰ κατ' ἀντικρὺ [3] τέγεος πέσεν. —

ἈΝΑ'ΡΣΙΟΙ. [4] πολέμιοι, ἀπὸ τοῦ [5] συνηρμόσθαι τοῖς ἤθεσιν.

ἌΝΕΩι. ἐκπεπληγμένοι, καὶ οἷον ἀναῖοι [6], ἄφωνοι δι' ἔκπληξιν·

Τίπτ' ἄνεῳ [7] ἐγένεσθε; —

ἈΝΈΣΑΙΜΙ. ἀναπείσαιμι, ἐποτρύναιμι, προτρεψαίμην·

Εἰς εὐνὴν [8] ἀνέσαιμι ὁμοιωθῆναι φιλότητι.

τουτέστιν ἐστι καὶ τό·

Οὐ-

1 Ἀντικρὺ κατά. Il. Ε. 67. Vill.

2 Ἀντικρὺ χρόα τε. Il. Ψ. 673. Vill.

3 Ἀλλὰ κατ' ἀντικρύ. Od. Κ. 559. Vitioſe in *Manuſcripto* πίσω, pro πέσεν. Vill.

4 Ἀνάρσιοι. Conf. e. c. *Il*. Ω. 365. &c.

5 Ἀπὸ τοῦ. Omiſſa negatio μή. Derivatur hoc vocabulum ex *alpha* privativo, & ἄρω, *id eſt*, apto, congruo. Vill.

6 Ἀνάϊοι. Mente deſtituti ob improviſam calamitatem, ex *alpha* privativo, & οἴω, *id eſt*, puto, exiſtimo. Fortaſſe legendum per additionem unius litteræ ἀναύϊοι, *id eſt*, muti, voce carentes. Quemadmodum apposite ad rem explicat *Schol*. ἄνευ ἰωῆς, τουτέστι φωνῆς. Certe convenientior exurgeret ſenſus. Vill. Adde Cl. *Alb*. ad *Heſych*. v. ἄνεῳ.

7 Τίπτ' ἄνεῳ Il. Β. 223. Vill.

8 Εἰς εὐνήν. Il. Ξ. 209. unde pro ὁμοιωθῆναι lege ὁμωθῆναι. Vill.

Οὐδέ [1] κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ᾽ ἀνίῃ.

οὐκ ἀναγκαῖόν φημι ἀπὸ τῆς ἀνίας ἀκούειν· ἀλλὰ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι. διὸ καὶ δασυντέον, ἵν᾽ ᾖ ἀνιεῖσα. [2] διὸ καὶ ἐπιφέρει·

Σῷ [3] οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος. —

οἱ γὰρ λυποῦντές τινας, οὐ λαμβάνουσι δῶρα. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς ἀνίας· ἦν ἂν τὸ ῥῆμα, ἀνιῴης. ἔστι γὰρ ἀπὸ τῆς Β συζυγίας τῶν περισπωμένων· ἀνιῶ, ἀνιᾷς, ἀνιᾷ, ὡς τιμῶ, τιμᾷς, τιμᾷ, καὶ ἀπατῶ, ἀπατᾷς, ἀπατᾷ. καθὰ οὖν τὸ εὐκτικὸν τοῦ τιμῴην [4], καὶ ἔτι τοῦ ἀπατῴην, ἀπατῴης, ἀπατῴη, καὶ οὕτως ἀνιῴην, ἀνιῴης, ἀνιῴη. ἔνιοι δέ φησι, [5] δασέως δεῖ ἀναγινώσκειν, καὶ μὴ ψιλῶς. ἐκ μὲν τῆς δασυνομένης ἔσται, ἐποτρύνοις, καὶ ἐπιτρίβοις, καὶ παρορμῴης· [6] εἰ ψιλῶς, εἰς ἀνίαν ἄγοις. πῶς δ᾽ ἂν ὁ εἰς ἀνίαν ἄγων τινὰ [7], δύναιτ᾽ ἂν παρ᾽ ἐκείνων λαμ-

1 Οὐδέ κε. Od. Β. 185. unde pro ἀνίει lege ἀνιείης. Vill.

2 Ἀνιεῖσα. Ex verbo ἵημι *mitto*, quod δασυντέον, *id eſt*, ſpiritu aſpero notandum; ut diſtinguatur ab ἴημι, *vado*. Extat ἀνιεῖσα. Il. Ε. 422. ubi ſignificat *adducens*, *impellens*:

Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα.

Vill. Pro ἵν᾽ ᾖ legere malim ὡς καὶ, neque enim ἀνιείης dici poſſit idem eſſe quod ἀνιεῖσα. Comparandus eſt cum *Apollonii* diſputatione *Schol. ad Od.* Β. 185.

3 Σῷ. In Manuſcripto legitur ᾧ. Hic verſus exſtat. Od. Β. 168. Vill.

4 Τιμῴην, ſupple, ſi tanti eſt, τιμῴης, τιμῴη.

5 Φησί. Lege φασί. Vill. Mox etiam, pro ἐκ μὲν τῆς δασυνομ. ἔσται, accommodatius certe legeretur ad ſequentia, εἰ μέντοι δασέως, ἔσται &c. . . , εἰ δὲ ψιλῶς, &c.

6 Παρορμῴης. In Cod. MSto παρορμᾷς, & quidem minus bene ob praecedentia, ἐποτρύνοις καὶ ἐπιτρίβοις. Vill. *in App.*

7 Τινά. Lege τινὰς, ob ſequens παρ᾽ ἐκείνων; aut παρ᾽ ἐκείνου ob praecedens τινά. Vill.

λαμβάνειν δῶρα; κατὰ δὲ τὴν Ἡλιοδώρου [1] ἀπόδοσιν ἁρμόζει ἐπανείης, κἀκεῖνο οὕτως εἰρῆσθαι·

Ἀλλ' [2] ἀνίης, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον.

τῆς μεταφορᾶς οὔσης ἀπὸ τῆς ἀνιεμένης τῶν κυνῶν κατὰ τὰς [3] θήρας ἀφέσεως. καὶ τοῦτο τῆς ἀποδόσεως δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου λέγεσθαι, καὶ ἐπὶ τῆς Ἀθήνης.

ἈΝΑΒΕΒΡΥΧΕ. τὸ πεποιημένον κατὰ μίμησιν. οἷον, ἀναβέβηκεν μετά τινος ἤχου·

— Ἀναβέβρυχεν [4] ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον. —

ἈΝΑΔΕΣΜΗΝ. οἱ μὲν, διάδημα· οἱ δὲ, μίτραν. πλὴν κόσμου εἶδος περὶ τὴν κεφαλήν. καὶ ἔστι τὸ ἅπαξ εἰρημένον.

— Ἴδὲ [5] πλεκτὴν ἀναδέσμην.

ἈΝΑ-

1 Ἡλιδώρου. Lege Ἡλιοδώρου. VILL. *Heliodorus* ſcilicet formae illi *Homericae Od*. B. 185. aptam eſſe contendebat & congruentem interpretationem ἐπανείης, *laxares*, *emitteres*, *indulgeres*. eodem enim ſenſu dici etiam (*Il*. E. 880.) Ἀλλ' ἀνίης &c. Quae nova eſt ac probabilis iſtius formae explicatio, & Telemacho conveniens (Od. B.) & Minervae (Il. E.)

2 Ἀλλ' ἀνίης. In noſtro hodie *Homero* legitur, ἀνιεῖς. De Minervâ dicitur Il. E. 880. VILL. *Codd*. tamen a *Barn*. & *Erneſt*. laudantur, quibus alterum illud confirmatur ἀνίης.

3 Κατὰ τὰς θήρας, *in venationibus*. fortaſſe κατὰ τὰς θῆρας, *in feras*. VILL. *in Append*.

4 Ἀναβέβρυχεν ὕδωρ. Il. P. 54. VILL.

5 Ἴδὲ πλεκτήν. Il. X. 469. VILL. Confirmat iterum *Apollon*. lectionem meliorem, κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν &c. pro qua in multis editionibus temere vulgatum eſt κεκρύφαλον τ' ἠδὲ πλεκτὴν &c. vide *Valck*. & *Erneſt*. *ad l. l.*

ἈΝΑΒΗΜΕΝΑΙ. τὸν ἐς Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει, τὸν δὲ ἐκεῖθεν, οὐκ ἔτι·

Πρίν [1] γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι. —

ἌΝΤΛΩ. τῇ θαλάσσῃ·

Ἄντλῳ [2] δ' ἐνδούπησε πεσὼν ὡς εἰναλίη κήξ.

ὅτε δὲ κυρίως, τὴν ἀντλίαν·

Εἰς ἄντλον [3] κατέχυντο. —

ἈΝΔΡΑΚΑΣ. κατ' ἄνδρα. ἐπιρρηματικῷ τῷ τύπῳ, ὡς ἐν [4] ἑκάστῳ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ν τῆς Ὀδυσσείας, ἀνδρακάς. δύναται δὲ καὶ ἀνδράδας, οἷον ἀνδράδασις, ἢ κατ' ἄνδρα μερίς. κοινωνίαν γὰρ ἔχει τὸ Δ πρὸς τὸ Κ. ὡς καὶ τὸ καίειν, δαίειν.

ἈΝΕΒΑΛΛΕΤΟ. [5] ἀνεφορμίζετο. προοιμιάζετο.

ἈΝΙ-

1 Πρίν γε τόν. Od. Α. 210. Vill.

2 Ἄντλῳ. Od. Ο. 478. unde pro πεσὼν lege πεσοῦσ'. De muliere agitur. Vill.

3 Εἰς ἄντλον. Od. Μ. 411. Vill. Conf. G. D'Arnaud Lect. Graec. p. 17.

4 Ὡς ἐν ἑκάστῳ. mallem ὡς κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον: ſed nihil mutandum. Apud *Etymologum Magnum* σημαίνει δὲ ἑκάστῳ. Ex *Apollonio* reſtitue praepoſitionem ἐν quae aberat; & lege ἐν ἑκάστῳ. Vill. Gloſſae ſedes eſt *Od*. Ν. 14. Convivas enim ſuos hortatur Alcinous ad dona Ulyſſi contribuenda.

Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
Ἀνδρακάς.

Ubi vix alia profecto exſpectari poteſt interpretatio quam ἕκαστος, aut, quod *Heſych.* & partim etiam *Schol.* habet, κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον. Vel ſic tamen reſtituendum *Apollonio* cenſuerim ἀνδρὶ ἑκάστῳ, partim ut Etymologia indicetur ex ἀνδρὸς & ἕκαστος, quam recenſuit etiam *Etymol.* h.v., partim ut alludatur ſimul ad vs. 7.

Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω.

5 Ἀνεβάλλετο. Conf. *Schol.* ad *Od*. Α. 155. Θ. 266. *Villoiſ.* ad v. Ἀμβλήδην.

'ΑΝΙΠΤΟ'ΠΟΔΕΣ. οἱ δι' ἀγυίαν 1 μὴ περιερχόμενοι. 2

Σοὶ 3 ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

'ΑΝΤΙ'ΘΕΟΝ. 4 τὸν ἰσόθεον. ἐπὶ δὲ τοῦ Κύκλωπος, τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς.

'ΑΝΕΥΘΕ. χωρίς·

—— Ἄνευθε 5 δέ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.

'ΑΝΤΙΑ'ΝΕΙΡΑΙ. ἐπιθετικῶς, αἱ Ἀμάζοναι· 6 αἱ ἰσανδροι, πολεμικαὶ 7 γάρ.

'ΑΝ-

1 Ἀγυίαν. Lege ἀγυιάν. VILL.

2 Περιερχόμενοι. Facile crederem aliquid deeſſe; & legendum, μὴ περιερχόμενοι εἰς τὸ νίπτεσθαι, ut habet *Heſychius*: δι' ἀγυιὰν χρείαν μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι. VILL. Vereor equidem ut ſatis vera ſit Cl. *Villoiſ.* emendatio: *Euſtath. p.* 1058. *v.* 3. Ἀνιπτόποδας (ait) ὡς μὴ προϊόντας τοῦ ἱεροῦ, καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ θέλοντας ποδάνιπτρα, ὃ καὶ ἐν τῷ τοῦ Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ δηλοῦται εἰπόντος, ὅτι πηγαῖς οὐχ ὑγραίνουσι πόδας &c. Quae a *Clemente Alexandr.* erudite cum *Homericis* collata, neque *Barneſii* diligentiam in colligendis fragmentis *Euripideis* effugerunt, neque ſine emendatione transmiſſa ſunt a Cl. *Valcken. Diatrib. in Eurip. Deperd. Dramat. Reliq. C.* XVI. p. 170.

3 Σοὶ ναίουσ'. Il. Π. 235. VILL.

4 Ἀντίθεον. . . . . ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος. Conf. *Od.* Α. 70. *Apollon.* v. Ἀντί.

5 Ἄνευθε. Il. Χ. 89. Pro μέγα, legitur μετὰ in *Manuſcripto*. VILL.

6 Ἀμάζοναι. L. Ἀμάζονες.

7 Πολεμικαί. Hic iterat *Apollonius* quod prius attulerat, in ἀντί. Sed aliquid omiſſum. Lege αἱ ἴσανδροι, ἢ ἐναντιούμεναι ἀνδράσι. πολεμικαὶ γάρ; ut ſupra vidimus. Idcirco addit, *bellatrices enim erant*; quod eas prius dixerit viris in bello occurrere. VILL.

'ΑΝΔΡΑ'ΓΡΙΑ. σκῦλα. τὰ ὅπλα τ̃ πιπτόντων, τὰ ὑπὸ ἀνδρῶν ἠγρευμένα, οἷον ληφθέντα·

— 'Ανδράγρι'[1] 'Αχαιῶν

Ἥρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς 'Εννοσίγαιος.

τ̃ ἅπαξ εἰρημένων.

'ΑΝΔΡΑΧΘΕ'ΣΙ. τὰς καὶ ἀνὴρ βαςάζων βαρυνθείη ἂν ὑπερμεγέθεις ὄντας λίθους·

Οἵ δ'[2] ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν

Βάλλον. —

Ὁ 'Ηλιόδωρος, μέγα βάρος παρεχόμενα[3] τοῖς ἀνδράσιν. ὁ δὲ 'Απίων, τοῖς ἀνδρὸς βάρος ἔχουσιν, ἢ οἷον ἀνδραχέσιν, κτ̃ παρένθεσιν τ̃ Θ, ἵν' ᾖ· τοῖς ἀνδράσιν ἄχος ποιοῦσιν.

'ΑΝΕ'Ρ'ΡΙΨΑΝ. ἀνεβάλλοντο·[4]

Οἱ

1 'Ανδράγρι' 'Αχαιῶν. Il. Ξ. 509. Vill. *Euſtath.*, quemadmodum jam a *Barneſio* eſt notatum, hujus loci obſervavit διττολογραφίαν, Ἥρατ', in qua judicanda noſtri etiam valere poterit auctoritas.

2 Οἱ δ' ἀπό. Od. Κ. 121. Vill. Duplex autem in his varietas eſt ab editis. Primum pro οἱ δ' ἀπὸ, quod & *Euſtath.* habet, editur οἱ ῥ' ἀπὸ, deinde vero recte abeſt ab editis, ἐφελκυστικὸν in χερμαδίοισι.

3 Παρεχόμενα. Scribendum eſt, ut optime quidem, ſed contra fidem *Manuſcripti* edidit *Alberti*, παρεχομένοις. Vill.

4 'Ανεβάλλοντο. *Jactabant remos.* Sic habet *Suidas*; ſic *Heſ.* qui hujus vocis ſenſum definit, addens: ἀνελαύνοντες, εὐτόνως ἤλασαν. In *Schol.* ἀνεπηλάτησαν legitur. Vill. Quod de remigibus canit Poëta *Od.* Κ. 130. Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν: ab *Euſtath. p.* 1651. *v.* 17. itemque a *Toupio* Viro Cl. *Cur. Nov. in Suid. p.* 16., cum aliis comparatur *Homeri* locis, *Od.* Η. 327:

— Ὅσσοι

Οἱ δ᾽ [1] ἅμα πάντες ἀνέῤῥιψαν. —

ἈΝΕΔΟΙΜΗΝ. ἀναλάβοιμι, καὶ θρέψαιμι·

— Θητευέμεν, [2] εἴ σ᾽ ἀνελοίμην,
Ἀγροῦ ἐπ᾽ ἐσχατιῆς. —

ἈΝΕΓΝΑΜΦΘΗΝ. ἀνεκάμφθη·

— Ἀνεγνάμφθη [3] δέ οἱ αἰχμή.

ἈΝΑΓΚΑΙΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ. κατ᾽ ἀνάγκην πολεμικοί. λέγει δ᾽ ἐν τῷ Ω. [4] Ὀδυσσείας·

Καὶ πολιοί [5] περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

ἈΝΕΚΥΜΒΑΛΙΑΖΟΝ. [6] τῶν πεποιημένων ἤχων ἐπὶ τῆς τῶν ἁρματείων ἀνατροπῆς γινομένης·

— Δί-

— Ὅσσον ἔεργει,
Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι, ἀναῤῥίπτειν ἅλα πηδῷ.

& Od. Ν. 78.

Εὖθ᾽ οἱ ἀνακλινθέντες ἀνεῤῥίπτουν ἅλα πηδῷ.

Sed *Toupius*, conjecturali illa Criticorum arte multo praeſtantiſſimus, emendationem ab hac comparatione tentavit οἱ δ᾽ ἅλα πάντες &c. *Euſtathius* vero eſſe docet, ἐλλιπῶς λεχθὲν ἀναλόγως τῇ πραγματικῇ σπουδῇ. Convenit certe & rebus illic trepidis, & communi omnium feſtinationi, cum uſitatum ſaepius *Homero* ἅμα πάντες, tum vero ellipſis, haud ſane duriſſima, hominis ἅλα vel ὕδωρ. Conf. *Euſtath. p.* 1582. *v.* 82. *Schol.* ad *Od. H.* 327. *Alb.* ad *Heſych.* v. Ἀνέῤῥιψαν.

1 Οἱ δ᾽ ἅμα. Od. Κ. 130. Vill.

2 Θητευέμεν. Od. Σ. 356. Vill.

3 Ἀνεγνάμφθη. Il. Γ. 348. Vill. Quod ex *Etymologo* ad hunc *Homeri* locum attulit *Barneſ.* ἀνεγνάφθη, noſtri quoque auctoritate poterit confutari. Ipſum autem hujus gloſſae caput rectius ſcripſeris ἀνεγνάμφθη.

4 Τῷ Ω. Uſitatius dicitur τῇ Ω. Vill. *in Append.* — Simile mendum ſupra curavimus v. Ἀάατος.

5 Καὶ πολιοί. Od. Ω. 498. Vill.

6 Ἀνεκυμβαλίαζον. Omiſſa prior pars gloſſae. Ex *Heſ.* adde

I

— Δίφροι [1] δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

ἈΝΕΓΝΑΜΨΑΝ. ἀνέλυσαν·

— Δεσμὸν [2] μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί.

ἈΝΕΞΟΜΑΙ. ἐν ἐμαυτῷ [3] ἕξω·

Ξεῖνος [4] ἴδ'. οὐ γὰρ ἀργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
Χοίνικος ἅπτηται. —

οὕτως φησὶ ὁ Ἡλιόδωρος. μήποτε δὲ καινότερον εἴρηκεν ὡς ἡμεῖς· ὅτι οὐκ ἀργὸν τὸν ξενὸν ἀνέξομαι ἔχειν.

ἈΙΞΑΝΤΕΣ. [5] ἀνορμήσαντες. τίθησι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῆς μετὰ προθυμίας ἀνιστάμενος·

Ὀρθὸς [6] ἀναΐξας. —

ἈΝΗΡΕΨΑΝΤΟ [7] ΘΕΟΙ ΔΙΙ ΟἸΝΟΧΟΕΥΕΙΝ·

Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρέψας ἀναλαμβάνειν.

ἈΝΕ-

adde propriam explicationem, ἀνετρέποντο ἐπὶ κεφαλήν. VILL. *Ariſtarchi* doctrinam ſecutus *Apollonius* prae ἀνεκυμ-βαχίαζον, quod olim legebatur *Il.* Π 379, praetulit ἀνεκυμβαλίαζον, quod *Ariſtarchi* auctoritate *Codd.* deinde & *Editiones* receperunt, quemadmodum erudite docuit Cl. *Valcken.* ad *Euripid. Phoen.* p. 399. Conf. *Etymol.* p. 96. v. 55. & *Suid.* p. 194.

1 Δίφροι. Il Π. 379. VILL.

2 Δεσμὸν Od. Ξ. 384. VILL.

3 Ἐν ἐμαυτῷ. Scribe παρ' ἐμαυτῷ, & quod in extrema legitur gloſſa, οὐκ ἀργὸν τὸν ξένον ἀνέξομαι ἔχειν, corrige οὐκ ἀεργὸν τὸν ξ. ἀν. ἔχ. Utramque correctionem confirmat *Euſtath.* p. 1853. v. 54.

4 Ξεῖνος ἴδ'. Od. Τ. 27. ex quo pro ἀργὸν lege ἀεργὸν, ob metrum. VILL.

5 Ἀΐξαντες Sequentia legendum eſſe ſuadent Ἀναΐξαντες, quod exſtat apud Poëtam *Il.* Η. 106. &c.

6 Ὀρθὸς. Od. Φ. 119. VILL.

7 Ἀνηρέψαντο. Sic in *Heſ.* At in vulgatis *Homeri* editioni-

ἈΝΈΒΡΑΧΕ. ποιὰς ἐψόφησε·

Ἄντα [1] τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

ἈΝΤΙΆΣΕΙΕΝ. ἐπιτύχοι·

Αἲ γὰρ [2] δὴ τοιοῦτον ὀνήσιμος ἀντιάσειεν.

ὅτ' ἂν ᾖ λέγει·

Βούλεται [3] ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι;

βούλεται σημαίνειν· ἵλεως καὶ ἀντίος ἐφθεὶς, καὶ οὐκ ἀναστραφείς. [4] ὅτ' ἂν ᾖ λέγει·

— Ἐμὸν [5] λέχος ἀντιόωσαν,

παραγινομένην [6] εἰς τὴν κοίτην, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.

ἌΝΘΕΣΙ ΜΉΛΩΝ. ἀπὸ μέρους, ἀκροδρύων·

— Καὶ αὐτοῖς [7] ἄνθεσι μήλων.

ἈΝΑ-

nibus ἀνηρείψαντο. Ante hunc verſum aliquid omiſſum. Sic totum conſtrue locum: Ἀνηρείψαντο. ἀνήρπασαν. Il. Υ. 234.

— Ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

Vill.

1 Ἄντα. Hîc memoriâ lapſus *Apollonius* duos verſus naturâ & loco ſeparatos in unum permiſcet, uniusque principium cum alterius fine conjungit. Prior pars ſic legitur, Od. Φ 48:

Ἄντα τιτυσκομένη. τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος.

Extat altera, Il. Τ. 13:

Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

Vill.

2 Αἲ γάρ. Od. Φ. 402. unde pro ὀνήσιμος, lege ὀνήσιος. Vill.

3 Βούλεται. Il. Α. 67. Vill.

4 Ἀναστραφείς. Mallem ἀποστραφείς. Sed poteſt ſtare & prior lectio Vill.

5 Ἐμόν Il. Α. 31. Vill.

6 Παραγινομένη. Mallem παραγινομένην Vill.

7 Καὶ αὐτοῖς Il. Ι. 538. Vill. Comparandus eſt cum

ἈΝΑΚΤΟΡΊΗΙΣΙ. ταῖς τῶν ἀνάκτων, [1] οἷον τῶν δεσποτῶν·

Δειπνήσας, [2] ἅμ' υἵεσσιν [3] ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω.

ἔνιοι δὲ, ταῖς ἡγεμονίαις συνεπακολουθήτω. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, τοῖς τῶν ἀνακτόρων υἱᾶσι· ὅπερ ἐστὶ βέλτιον.

ἈΝΤΊΘΥΡΟΝ. παρὰ τὴν ἀντίαν θύραν·

Στῆ δὲ [4] κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα.

ἈΝΑΒΗΣΑΜΕΝΟΙ. [5] ἀναβιβάσαντες.

ἈΝΕΝΗΚΑΤΟ. [6] ἀνεστέναξεν, οἷον ἀνήνεγκε τὸν στεναγμόν·

Μνη-

Apollonio Euſtatb. p. 773. v. 48. μῆλα δὲ ἀκρόδρυα λέγει ἀπὸ μέρους, ἤτοι ἐξ ἑνὸς καρποῦ τοῦ μήλου. Add. Heſycb. h. v. & Etymol. p. 584. v. 3.

1 Ἀνάκτου. Lege Ἄνακτος. Vill.

2 Δειπνήσας. Od. o. 396. Vill.

3 Υἵεσσιν. Lege ὕεσσιν, ſuibus, id eſt, ſequatur ſues beriles. Qui per ἀνακτορίῃσι intelligebant, juſſis, mandatis; ii legebant:

> Δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν, ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω.
>
> Poſtquam coenaverit cum ſuibus, juſſa exequatur, & penſum abſolvat.

Ariſtarcbus vero intelligebat, ταῖς δεσποτικαῖς, ταῖς τῶν ἀνακτόρων ὕεσσι, non vero υἱᾶσι, quemadmodum infra vitioſe legitur in Mſ. Vill. Praeter Interpp. ad Heſycb. h. v. conſulendus etiam eſt Euſtatb. p. 1785. v. 37.

4 Στῆ δέ. Od. π. 159. In MSto, contra quam in Homero legitur, erat Στῆ δὲ παρ' Vill.

5 Ἀναβησάμενοι. Extat Od. o. 474. ubi alii quidem legunt ἀναβασάμενοι; alii vero, repugnante metro, ἀναβιβασάμενοι. Legit Heſ. ἀναβησάμενοι; & prolixius clariusque explicat, ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὴν ναῦν. Vill.

6 Ἀνενήκατο. In noſtro hodie Homero, ἀνενείκατο. Heſ. habet ἀνενίγκατο. Vill.

Μνησάμενος [1] δ' ἀδινῶς ἀνενήκατο, φώνησέν τε.

'ΑΝΕΤΑΙ. καταλύεται, ἀναναιοῦται· [2]

— Τὰ δ' [3] πολλὰ κατάνεται. —

'ΑΝΕΚΗΚΙΕΝ. ἀνεπίδα, [4] ἀνεβάλλετο, ἀνεμόλυνεν.

'ΑΝΙΕΜΕΝΗ. ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν κόλπον, [5] καὶ τὸν μαστὸν προφέρουσα·

Κόλπον ἀνιεμένη, [6] ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.

ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

Αἶγας [7] ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὔοντας ἐν αὐλῇ.

ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν κατωτάτω μερῶν εἰς τὰ ἄνω ἐκδαίροντας [8] τὰς αἶγας.

'ΑΝΘΕΜΟΕΝΤΑ. ἀναθεματικὸν, [9] ἢ διηνθισμένον ποικίλως.

'ΑΝ-

1 Μνησάμενος. Il. Τ. 314. VILL.

2 'Ανανανιοῦται. Lege ἀναλοῦται. VILL.

3 Τὰ δ' πολλά. Od. Β. 58. VILL.

4 'Ανεπίδα. Lege ἀνεπήδα. Extat ἀνεκήκιεν, Il. Η. 262. & Υ. 507. Ubi *Schol.* habet ἀνέθορεν, ἀνέβαλλεν, (pro ἀνεβάλλετο) ἀνίει. VILL.

5 Κόλπον. *Heſ.* habet πέπλον. Idem quoque in *Suidd.* VILL.

6 Κόλπον ἀνιεμένη. Il. Χ. 80. VILL.

7 Αἶγας. Od. Β. 300 VILL.

8 'Εκδαίροντας. Lege ἐκδέροντας. VILL.

9 'Αναθεματικόν. Lege ἀναθηματικὸν. Apud *Heſ.* τὸ ἀνθεματικὸν quod legitur in voce ἀνθοφόρῳ, & pro quo ſcribendum eſt ἀναθηματικὸν. ad vocem ἀνθεμόεντα referri debet. VILL. 'Ανθεμόεντα ſaepe apud poëtam occurrit. e. c. *Il.* Β. 695.

ἈΝΔΡΟΚΜΗ'ΤΩι. ἤτοι ὑπ' ἀνδρῶν μετὰ κακοπαθείας καλεσκευασμένῳ [1], ἢ ἀνδρὸς κεκμηκότος, τοῦτ' ἔστιν, τετελευτηκότος·

—— Ἀνδροκμήτῳ [2] ἐπὶ τύμβῳ.

ἈΝΑΓΝΟΙΉΗΝ. ἀναγνωρίσειεν·

—— Πῶς [3] κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα;

ἈΝΗΚΕΣΤΟΝ. ἀνέκαστον, [4] οἷον ἀνίατον, [5] κατὰ στέρησιν τοῦ Α. κεῖσθαι. ἀνήκεστον [6] κακόν ἐστι δεινόν. καί·

Ἴσω

[1] Καλεσκευασμένῳ. In Cod. MS. καλεσκευασμένον. VILL.

2 Ἀνδροκμήτῳ. Il. Λ. 371.

3 Πῶς κέν. Od. Λ. 143. Sic verſus legitur in *Manuſcripto*:

— Πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα.

VILL. Eandem lectionis varietatem annotavit *Clarcke*, itemque tertiam, ex margine Editionis *Hervag.* memoratam *Barneſio*, υἱὸν ἐόντα. Ulyſſes, ſcilicet ubi ab anima matris, per magica ſacrificia evocata, pro vero filio cupit agnoſci, Tireſiam percontatur vatem:

Εἰπὲ ἄναξ. πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα.

In quibus haud ſcio an revocari omnino debeat, quod in ſuis etiam Codd. vel Grammaticis reperit *Apollonius*, τὸν ἐόντα: Cum enim alterum illud α in ἀναγνοίη, per proſodiae rationem & uſum *Homeri*, corripi vix poteſt, tum vero exquiſitae elegantiae eſt haec lectio, quae a librarii certe oſcitatione vix poſſit exſpectari. Ἀναγινώσκει τὸν ἐόντα, qui talem agnoſcit aliquem, qualis revera eſt. Ipſe *Homer. Od.* Ω. 158. a ſubulco Telemachum in urbem ductum eſſe narrat:

—— Κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα.

4 Ἀνέκαστον. Lege ἀνάκεστον. Habetur in *Homero* ſimplex ἀκεστός. Il N. 115:

— Ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

VILL.

5 Κατὰ στέρησιν τοῦ Α. κεῖσθαι. Sic in Manuſcripto Lege κατὰ στέρησιν τοῦ ἀκεῖσθαι. VILL.

6 Ἀνήκεστον κακόν &c. Pertinet gloſſa ad *Il.* Ε. 394. ubi ἀνήκεστον ἄλγος.

Ἴςω [1] τῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεςος χόλος ἔςαι.

'ΑΝΕ'ΚΡΑΓΟΝ. ἀνεφώνυν·

Ἀλλ' ἐπεὶ [2] ὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπι-
κεύσω.

'ΑΝΕ'ΦΛΥΕ. ἀνέζε. Τῶν ἢ πεποιημένων·

— Ἀνὰ δ' ἔφλυε [3] καλὰ ῥέεθρα.

'ΑΝΑΒΡΟΧΘΕ'ΝΤΟΣ. [4] ἀναποθέντος.

'ΑΝΑ'ΠΥΣΤΑ. [5] ἔκδηλα, ἐξάκυςα. ὁ ἢ Ἡλιόδωρος, ἀνάγγελτα.

'ΑΝΕΜΩ'ΛΙΑ. μάταια, ἀνεμώδη. ἀπὸ ᾧ μετὰ τῶ ἀνέμων μολίσκειν, οἷον ἀνεμοφόρητα·

— Ἀνεμώλια [6] γάρ μοι ὀπηδεῖ.

'ΑΝΕ-

1 Ἴςω. Il. O. 217. Vill.

2 Ἀλλ' ἐπεί. Od. Ξ. 467. Vill.

3 Ἀνὰ δ' ἔφλυε. Il. Φ 361. Vill.

4 Ἀναβροχθέντος. ἀναποθ. Lege ἀναβροχθὲν. ἀναποθέν, atque hinc *Apollonii* etiam auctoritate utaris ad lectionem conſtituendam *Od*. Λ. 585. ubi aliae editiones habent ἀναβροχὲν, aliae ἀναβροχθὲν, cui quemadmodum *Apollonius*, ita favet etiam *Cod. Vratiſlav.*

5 Ἀνάπυςα. Extat Od. Λ. 273. Loquitur Ulyſſes de Epicaſtâ, aut, quemadmodum Tragici vocant, Jocaſtâ, quæ nupſit ſuo filio. Ubi ἀνάπυςα alii reddunt: *vulgata*; *Heliodorus* autem *ſilentio ſuppreſſa*, quod falſum eſt. Quis enim Jocaſtae hiſtoriam non audivit? Ad hunc Homeri locum alludit Heſychius; Ἀνάπτυςα. (forte ἀνάπυςα) φανερὰ, ἀνήκοα, ἀναφανδά. Hîc idem ſignificat ἀνήκοα, ac τὸ Heliodori ab Apollonio laudati ἀνάγγελτα. Vide quoque eundem *Heſ.* in ἀνάπυςα. Vill.

6 Ἀνεμώλια. Il. Ε. 216. Vill.

ἈΝΕΜΟΡΜΥ'ΡΕΣΚΕΝ. [1] τῶν πεποιημένων ἡ λέξις κατὰ μίμησιν· οἷον ἀνέζει, ἀνετάραττεν·

Πᾶσ' [2] ἀμορμύρεσκε κυκωμένη. —

ἈΝΕΡΟΙ'ΒΔΗΣΕΝ. [3] ἀνέπιεν·

— Τρὶς δ' [4] ἀναῤῥοιβδεῖ.

ἈΝΑΙΔΗ'Σ. [5] μεταφορικῶς, ὁ βίαιος, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀναιδής.

ἈΝΑΜΕΤΡΗ'ΣΑΙΜΙ. διέλθοιμι·

Ὄφρ' ἔτι [6] τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι θάλασσαν.

ἈΝΑΣΧΟ'ΜΕΝΟΣ. ἀνατείνας·

Κόψεν [7] ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός. —

ἈΝΤΙΦΕΡΙ'ΖΕΙΝ. [8] ἐξισοῦσθαι.

ἌΝΑΛΤΟΝ. ἀπλήρωτον·

Βούλεται [9] αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.

ἈΝΑ-

1 Ἀνεμορμύρεσκεν *Heſ.* & alii legunt ἀναμορμύρεσκε. VILL.

2 Πᾶσ'. Od. M. 238. Unde pro Ἀμορμύρεσκε lege Ἀνεμορμύρεσκε. quod ipſa habet gloſſa, quamvis in *Homero* edi vulgo ſoleat ἀναμορμυρ., uti & κυκωμένη, id eſt, *permixta*, pro μυκωμένη, quod ſtare non poteſt ob metrum. VILL.

3 Ἀνεροίβδησεν. Lege ἀνεῤῥοίβδησεν. Hoc reperitur Od. M. 236 & 431. Sic lege in *Heſ.* pro ἀνεῤῥοίζδησαν. Et hoc modo corrige gloſſam, ἀνέπιεν, ἀνεῤῥόφησεν. VILL.

4 Τρὶς δ'. Od. M. 105. VILL.

5 Ἀναιδής. Conf. *Il.* A. 85. *Od.* P. 449.

6 Ὄφρ' ἔτι. Od. M. 428. Ubi pro θάλασσαν in *Homero* Χάρυβδιν. VILL.

7 Κόψεν. Od. Ξ. 425. VILL.

8 Ἀντιφερίζειν. Gloſſæ ſedes eſt *Il.* Φ. 357. ubi temere *Barneſius* ex *Euſtathii* interpretatione varietatem exſculpſit lectionis, ἰσοφαρίζειν.

9 Βούλεται. Od. P. 228. VILL.

'ΑΝΑΓΝΟΥ'ΣΗι. οἷον ἀναγνωρισάσῃ·

Εἵματ' [1] ἀναγνούσῃ. —

'ΑΝΑ'ΕΔΝΟΝ. ἄνδ' ἔδνων τῶν διδομένων ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μελλούσαις γαμεῖσθαι·

Τάων, [2] ἥν κ' ἐθέλῃσι φίλlω ἀνάεδνον ἀγέσθω.

'ΑΝΗ'ΝΟΡΑ. ἄνανδρον·

Μή μ' [3] ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θήῃς.

'ΑΝΑΥ'ΔΩι. ἀφώνῳ·

— Καθ' [4] ἕζετ' ἴσος ἀναύδῳ,

Θυμὸν ἔδων. —

'ΑΝΝΕΙ͂ΤΑΙ. ἀναφέρεται, ἀνατέλλει·

Ὦ φίλοι, [5] οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς,

Οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,

Οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται. —

'ΑΝΑΓΚΑΙ'Η. [6] ἀνάγκη.

'ΑΝΝΕ'ΦΕΛΟΣ. [7]

— 'Αλλὰ

1 Εἵματ' ἀναγνούσῃ. Od. Τ. 250. Hodie minus bene σήματ'. Ulyſſes enim deſcripſerat, qualis ſua læna purpurea. Vill.

2 Τάων. Il. Ι. 146 Vill.

3 Μή μ' ἀπογυμνωθέντα. Od. Κ. 301. Sic verſus legendus:

Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θήῃ.

Vide *Etymol.* Vill.

4 Καθ' ἕζετ. Od. Κ. 378. Lege ut apud *Hom.* κατ' ἄρ' ἕζετ. Vill.

5 Ὦ φίλοι. Od. Κ. 190. Vill.

6 'Αναγκαίη. Conf. *Il.* Ζ. 85. *Od.* Τ. 73.

7 'Αννέφελος. Praetermiſſa gloſſa ex *Heſychio* reſtituenda eſt; ſcilicet, ἄνευ νεφέλης. Vill.

— Ἀλλὰ [1] μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος. —

ἈΝΑΣΤΗ'ΣΑΣ. κατὰ μὲν τὴν ἡμετέραν ἔννοιαν·

Χειρὸς [2] ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

ἔστιν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνάστατον ποιήσας· [3]

Τοὺς [4] μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι.

ἈΝΩΪΣΤΙ'. [5] ἀνυπονοήτως. ἀντὶ τοῦ οἴεσθαι. καὶ ἀνώϊστον, ἀντὶ τοῦ ὑπονόητον. [6]

ἈΝΑΦΗΝΑΙ. ἐνδεῖξαι τὸν τοιοῦτον·

Μὴ μὲν πρὶν [7] Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι.

ἈΝΙΗΡΕ'ΣΤΕΡΟΝ. [8] λυπηρέστερον. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνιηρὸν, πίπτει τὸ συγκριτικὸν ἀνιηρέστερον.

ἈΝΑ'ΨΑΙ. προσάψαι·

— Ἐθέλεις [9] δέ κε μῶμον ἀνάψαι.

ἈΝΕ-

1 Ἀλλά. Od. Ζ. 44. Vill.

2 Χειρός. Od. Η. 170. Memoriâ lapſus *Apollonius* duos hic verſus confundit & commiſcet. Pro χειρὸς, legendum:

Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

Supra dixerat Poëta:

Χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα. —

Unde natus error. Vill.

3 Ποιήσας. Mallem ποιήσειεν. Vill.

4 Τοὺς μέν. Il. Α. 191. Vill. *Apollonii* ἐναρίζοι, pro quo editur fere ἐναρίζοι, praeter *Euſtathium*, confirmant *Etymol.* & *Heſych.* v. Ἐναρίζοι.

5 Ἀνωϊστί. Extat *Od.* Δ. 92., Ἀνώϊστον. *Il.* Φ. 39. vid. utrobique *Schol.*

6 Ὑπονόητον. *Heſ.* ἀνόητον. Lege in utroque ἀνυπονόητον. Vill.

7 Μὴ μὲν πρίν. Od. Δ. 254. Vill.

8 Ἀνιηρέστερον. Legitur Od. Β 190. Vill.

9 Ἐθέλεις. Od. Β. 86. Male in *Manuſcripto* ἐθέλοις. Vill.

ἈΝΕΧΗΙΣΙ. ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ Τ τῆς Ὀδυσσείας·

Εὐδικίας [1] ἀνέχησι· φέρησι δὲ γαῖα μέλαινα.

ὁ δὲ Ἀρίσταρχος· εὐδικίας ἄνω ἔχῃ. σημαίνει δὲ, τὸ αὔξει, καὶ μὴ τοὐναντίον καταβάλλει. [2]

ἈΝΕΧΕΣΘΑΙ. ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας·

Ἀνθρώπους [3] ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.

δηλοῖ δὲ τὸ ἀναδέχεσθαι καὶ διαβόσκειν.

ἈΝΕΓΝΩ. ἐπέγνω·

—— Οὐ γάρ [4] πω τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

ἈΝΙΟΝΤΟΣ. ἀνερχομένου, ἀνατέλλοντος·

—— Ὑπερίονος [5] δ' ἀνιόντος.

ἈΝΤΙΒΟΛΗΣΕΙΝ. [6] ἐπιτεύξειν. ἐν τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας.

ἈΝΔΡΟΜΕΟΙΟ. [7] ἀνθρωπίνου αἵματος.

ἈΝ-

1 Εὐδικίας. Od. Τ. 111. Vill.

2 Καταβάλλει. Emenda & lege καταβάλλοι. Sic enim habet *Heſ.* in voce ἀνεχέσει, pro quo ἀνέχησι legendum nemo hucusque animadvertit. Αὔξῃ, inquit, καὶ ἄνω ἔχῃ, καὶ μὴ καταβάλλῃ. Haec omnia lege in optativo, ut apud *Apollonium*. Vill.

3 Ἀνθρώπους. Od. Ρ. 13 Vill.

4 Οὐ γάρ. Od. Α. 216 Vill.

5 Ὑπερίονος. Sic legitur in *Homero*, Od. Α. 24:

Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Vill.

6 Ἀντιβολήσειν. Non invenitur in libro ab *Apollonio* laudato, nec in aliis. Ergo legendum ἀντιβολήσεις, quod extat Od. Φ. 306:

— Οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις.

Vill.

7 Ἀνδρομέοιο. Praetermiſſam hic eſſe gloſſam & *Homerici* loci citationem, Cl. cenſuit *Villoiſ.* & legere juſſit: Αἵ-

ἈΝΤΙΌΩΝ. ὑπαντῶν·

Ἀντιόων [1] ταύρων τε. —

ἈΝΟΠΑΙΑ. ἔνιοι μὲν, ὄνομα ὀρνέου. καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις·

φήνῃ [2] εἰδομένη. —

ἔνιοι δὲ, ἀνοπαίως, ὅ ἐστιν, ἀοράτως. τινὲς δὲ, ἀνὰ τὴν ὀπὴν, [3] τὴν θυρίδα·

Ὄρνις [4] δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο. —

ἈΝΙΑΖΕ. ἠνιᾶτο·

Ἀλλ' ὅτε [5] δή ῥ' ἀνίαζε γέρων. —

ἈΝΑΠΟΙΝΟΣ. [6] ἄλυτρος.

Αἵματος ἀνδρομέοιο. ἀνθρωπίνου αἵματος (ex *Od.* χ. 19): Sed valere hic debet *Canon* Cl. *Erneſti* Ill^us, isque inverſus, *omitti ſaepe in capite verbum, at poni in interpretatione.*

1 Ἀντιόων. Od. Α. 25. Sic legitur integer verſus:

Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.

Vill.

2 Φήνῃ Od. Γ. 372. Minerva abit ſimilis aquilae:

Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Φήνῃ εἰδομένη — Vill.

3 Ἀνὰ τὴν ὀπήν. Addit *Heſ.* τῆς θύρας. Vill.

4 Ὄρνις Od. Α. 320 Vill. Ἀνόπαια nomen avis eſſe cenſebant *Ariſtarchus* & *Demoſthenes*. vid. *Schol ad l. l. Euſtath.* p. 1419. *v.* 20., pro ἀοράτως accipiendum eſſe docebat *Herodianus*. Vid. *Euſtath.* l. l. *v.* 32., denique ἀνὰ τὴν ὀπὴν, τὴν θυρίδα, *Crates* interpretabatur, indice *Etymol.* p. 111. v. 22.

5 Ἀλλ' ὅτε. Od. Δ. 460. Sic verſus vulgatis legitur editionibus:

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρων. — Vill.

6 Ἀνάποινος. Pertinet gloſſa ad *Il.* Α. 99. ubi ἀνάποινον interpretes nonnulli poſitum cenſuerunt ἐπιῤῥηματικῶς. Vid. *Euſtath.* p. 56. *v.* 36. & *Schol. ad l. l.* In gloſſae interpretatione praeſtiterit pro ἄλυτρος reſtituere ex *Heſych.* ἀλυτρωτός.

ἈΝΑΜΑΙΜΑΈΙ. [1] ἀναφέρεται. [2] κατὰ μίμησιν ἤχου.

ἈΝΔΡΟΤΗ͂ΤΑ. ἀνδρειότητα. [3]

ἈΝΑΠΡΗ͂ΣΑΙ. ἀναφυσῆσαι. [4]

ἈΞΥ´ΛΩι. ὁ μὲν [5], ἀξυλίστῳ, ἐξ ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο, διὰ τὴν πολύξηλον [6] πάντως ἀκούομεν· οἱ δὲ, πολυξύλῳ. ἐπεὶ τὸ Α δηλοῖ καὶ τὸ πολὺ, ὡς ἀχανὴς πέλαγος. οἱ δὲ, ὁμοξύλῳ· ὁμοῦ ἐχούσῃ πεφυκότα καὶ συνηθροισμένα τὰ ξύλα.

ἌΞΑΝΤΕ. δυϊκῶς. κατάξαντες. [7] οἱ δύο ἵπποι.

ἌΞΕΤΕ. ἄγετε·

Ἄξετε [8] δὲ Πριάμοιο βίην. —

1 Ἀναμαιμάει. Il. Υ. 490. Vill.

2 Ἀναφέρεται. Agitur de igne qui erumpens ſurſum fertur.] Heſ. Ἀναφαίνεται, ἀναφύſγει, ἀναζεῖ. Vill.

3 Ἀνδρειότητα. Lege ἀνδρειότητα. Vill. Gloſſam Apollonii ἀνδροτῆτα tribus locis exhibet Romana Euſtathii editio, Il. Π. 856, Il. Χ 363. & Il. Ω. 6. verum primo tantum loco ſedem ſuam tenuit, Codicum etiam & Lexicographorum auctoritate, a Barneſio, & Erneſto confirmata; quorum omnium quamvis magna ſit auctoritas, tamen ad Clarckii equidem lubentius acceſſerim opinionem, legendum etiam in primo hoc loco eſſe, quod in reliquis ſubſtituerunt eruditi, ἀδροτῆτα, cujus olim interpretamentum ἀνδροτῆτα, temere poſtea in contextum fuerit admiſſum, eodem fere modo quo σύſγαμβρος pro σύſγαμος, apud Eurip. Phoen. 431. ubi v. Cl. Valcken.

4 Ἀναφυσῆσαι. Habet quoque Heſ. ἀναπρῆσαι, quod nusquam tamen in Homero legitur. Sed bis, Il. Ι. 433. & Od. Β. 81:

Δάκρυ' ἀναπρήσας. —

Vill.

5 Ὁ μὲν. Lege οἱ μὲν. Vill. Sedes autem Gloſſae eſt Il. Λ. 155.

6 Πολύξηλον. Lege πολύξυλον. Vill.

7 Κατάξαντες. Il. Ζ. 40. & Π. 371. Vill.

8 Ἄξετε. Il. Γ. 105. Vill.

ἌΞΟΝ. κάταξον·

Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος. —

ἈΞΕΣΤΩι. [2] μὴ ἐξεσμένῃ.

ἈΟΛΛΕΕΣ. [3] ἀθρόοι.

ἈΟΡΤΗΡ. [4] ἀναφορεύς. [5]

ἈΟΣΣΗΤΗΡ. [6] βοηθός.

ἈΟΡΤΗΡΕΣΣΙΝ. [7] ἀφ' ὧν ἤρτηται τὰ δόρατα.

ἈΟΙΔΙΑΕΙ. [8] μετὰ τέρψεως ᾄδει.

ἌΟΡΑΣ. γυναῖκας·

Αἰτίζων [9] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

ἈΟΛΛΙΣΑΣΑ. [10] συναθροίσασα.

ἈΠΑΤΕΡΘΕΝ. [11] ἄπωθεν, χωρίς.

ἈΠΑΛΑΜΝΟΣ. ἀμήχανος, κατὰ στέρησιν τοῦ παλαμᾶν.

1 Ἄξον. Il. Z. 306. Vill.

2 Ἀξέστῳ. Aliena eſt gloſſa a lexico *Homerico*, niſi quis in eam induci poſſit opinionem, ut credat *Od.* T. 566. pro διὰ ξεστῶν κεράων lectum etiam ab Antiquis eſſe δι' ἀξέστων κερ., atque adeo ſcripſiſſe *Apollonium*: Ἀξέστων. μὴ ἐξεσμένων.

3 Ἀολλεῖς. Vid. *Il.* E. 498. M. 78. &c.

4 Ἀορτήρ. Conf. *Od.* Λ. 608. &c.

5 Ἀναφορεύς. Omiſſum certe vocabulum. Adde, τοῦ ξίφους. Vill.

6 Ἀοσσητήρ. Vid. *Il.* X. 333.

7 Ἀορτήρεσσιν. *Il.* Λ. 31.

8 Ἀοιδιάει. Vid. *Od.* K.

9 Αἰτίζων. Od. P. 222. 227. Vill. Ubi parum commode ἄορας interpretes plerique accipiunt pro *enſibus*.

10 Ἀολλίσασα. *Il.* Z. 270. *Apollonii* lectionem juvant *Cod. Vratisl.* & *Heſych. Etymologus* autem *p.* 116. *v.* 49. exhibet, quod a *Barneſio* & *Clarckio* editum eſt, ἀολλίσσασα.

11 Ἀπάτερθεν. Vid. *Il.* B. 587. E. 445.

μᾶσθαι, ὅ ἐςι μηχανᾶσθαι. παλάμαι γὰρ, αἱ μηχαναί· ἀπὸ τῶν παλάμων αἱ δηλοῦσι τὰς χεῖρας, δι᾽ ὧν τὰ πλείονα μηχανώμεθα. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἄπειρον·

Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ [1] ἀπάλαμνος. —

ἈΠΑΤΗΛΟ'Ν. [2] παραλογιςικόν.

ἈΠΑ'ΦΩΝ. [3] ἀπατήσω, παραλογίσομαι.

ἈΠΑΙ'ΝΥΣΘΑΙ. [4] ἀφαιρεῖσθαι.

ἈΠΑΛΘΗ'ΣΕΣΘΟΝ. δυϊκῶς, ἤτοι ἀποθεραπεύσωσι·

Ἕλκε᾽ [5] ἀπαλθήσεσθον. —

ἈΠΑΛΕΞΗ'ΣΕΙΝ. [6] βοηθήσειν.

ἈΠΑΙΤΙ'ΖΟΝΤΕΣ. [7] κατὰ παρέκτασιν, ἀπαιτοῦντες.

ἌΠΑΣΤΟΣ. [8] ἄγευςος. πάσασθαι γὰρ, τὸ γεύσασθαι. οἷον ἄμαςος, ἀμάςητος. τὸ μάσασθαι γὰρ, τὸ πάσασθαι. κατὰ κοινωνίαν τοῦ Μ πρὸς τὸ [9] Π.

ἈΠ᾽ ἘΣΧΑΡΟ'ΦΙΝ. [10] χωρὶς τῆς ἐσχάρας.

ἈΠΕ-

1 Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνήρ. Il. Ε. 597. Vill.

2 Ἀπατηλόν. Vid. *Il.* Α. 526.

3 Ἀπάφων. In *Heſ.* Ἀπαφῶ, ἀπατήσω. At in *Homero* nec ἀπάφων nec ἀπαφῶ habetur. Vill. Quod & *Apollonius* & *Heſychius* ſcripſiſſe videntur ἀπάφω pertinere crediderim ad *Od.* Ψ. 79:

Αἴ κέν σ᾽ ἐξαπάφω. &c.

4 Ἀπαίνυσθαι. ἀπαινύμενοι. extat *Il.* Α. 581, & Ρ. 85. ἀπαίνυτο *Il.* Ο. 595.

5 Ἕλκε᾽. Il. Θ. 405. Vill.

6 Ἀπαλεξήσειν. *Od* Ρ. 364.

7 Ἀπαιτίζοντες. Legitur Od. Β. 78. Vill.

8 Ἄπαςος. Vid. *Il.* Τ. 346.

9 Τοῦ. Lege τό. Vill.

10 Ἀπ᾽ ἐσχαρόφιν. *Od.* Ν. 169. ubi vid. *Schol.*

ἈΠΕΡΩΕΥ'Σ. [1] κωλυτής.

ἈΠΕΙΛΕΙ͂Σ. ποτὲ μὲν, κυρίως·

Καὶ δή μοι γέρας [2] αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς.

ἐπὶ δὲ τοῦ αὐχεῖν·

Ἦ μὲν ἀπείλησας [3] βητάρμονας εἶναι ἀρίστους.

ἐπὶ δὲ τοῦ εὔξασθαι·

Αὐτίκα δ' [4] ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.

ἈΠΕΡΑΙ'Η. [5] ἠπειρωτική.

ἈΠΕΙΜΥΘΕΟ'ΜΗΝ. [6] ἀπηγόρευον. γράφεται δὲ καὶ ἐπεμυθεόμην, ἵν' ᾖ· ἐπετελλόμην.

ἈΠΕΡ'Ρ'Ι'ΓΑΣΙ. [7] πεφρίκασι. μεταφορικῶς δὲ κεῖται ἡ λέξις.

ἈΠΕΝΑ'ΣΣΑΤΟ. [8] ἀπῴκισεν.

ἈΠΟΛΥΜΑΙ'ΝΟΝΤΟ. [9] ἀπεκαθαίροντο, ἀφηγνίζοντο.

ἈΠΕ-

1 Ἀπερωεύς. *Il.* Θ. 361. ubi v. *Schol.* & *Barneſ.*

2 Καὶ δή μοι γέρας. Il. Α. 161. Vill.

3 Ἦ μὲν ἀπείλησας. Od. Θ. 383. Vill.

4 Αὐτίκα δ'. Il. Ψ. 872. Vill.

5 Ἀπεραίη. Lege ut apud *Homerum* Od. Η. 8. ἀπειραίη, ubi *Schol.* ἄπωθεν παροῦσα, Ἠπειρωτική. Vill.

6 Ἀπειμυθεόμην. Il. Ι. 109: Πόλλ' ἀπεμυθεόμην — Vill. Optime hic *Homeri* locus tractatus eſt ab *Alb.* ad *Heſych.* h. v.

7 Ἀπερρίγασι. *Od.* Β. 52. recte *Schol.* interpretatur δεδίασι, φοβοῦνται, δεδοίκασιν.

8 Ἀπενάσσατο. *Il.* Β. 629. ubi vide *Schol.* adde *Od.* ο. 254.

9 Ἀπολυμαίνοντο. Editur *Il.* Α. 314. ἀπελυμαίνοντο, ſed in *Codice Barocc.* reperit etiam *Barneſ.* ἀπολυμαίνοντο.

ʼΑΠΕΡΕΙ'ΣΙΑ. [1] ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά.

ʼΑΠΕ'ΦΘΙΘΟΝ. ἀπεφθάρησαν·

— ʼΑπέφθιθεν [2] ἐσθλοὶ ἑταῖροι.

ʼΑΠΕΡΥ'ΚΕΙ. [3] ἀποκωλύει.

ʼΑΠΕΣΚΕ'ΔΑΣΕΝ. [4] ἀπεσκόρπισεν.

ʼΑΠΕΚΟ'ΣΜΕΟΝ. [5] ἀπετίθεντο. συνέστελλαν.

ʼΑΠΕ'ΛΕΘΡΟΝ. [6] ἀμέτρητον, πολύ. πέλεθρον γάρ, εἶδος μέτρου.

ʼΑΠΕΚΑΙ'ΝΥΤΟ. [7] ἐνίκα, ἀπὸ τοῦ ἄπωθεν τοῦ καίνεσθαι τοὺς νικῶντας εἶναι.

ʼΑΠΗ'ΜΩΝ. [8] ἀβλαβής.

ʼΑΠΗΥ'ΡΑ. [9] ἀφείλετο.

ʼΑΠΗΛΕΓΕ'ΩΣ. [10] ἀπολελεγμένως, ἀποτόμως.

ʼΑΠΗ'ΩΡΟΙ. ἀπεωρημένοι, [11] ἐγκείμενοι·

Καλοί τε μεγάλοι τε. —

ʼΑΠΙ'ΗΣ

1 ʼΑπερείσια. Frequentiſſima Homero forma. Conf. e. c. *Il.* Α. 13, 372. &c.

2 ʼΑπέφθιθεν. Od. Ε. 133. Vill.

3 ʼΑπερύκει. *Od.* Τ. 119.

4 ʼΑπεσκέδασεν. *Il.* Τ. 309. ubi vide *Schol.*

5 ʼΑπεκόσμεον. V. *Od.* Η. 232. & *Alb. ad Heſych. h. v.*

6 ʼΑπέλεθρον. Conf. *Il.* Ε. 245. ibique *Schol.*

7 ʼΑπεκαίνυτο. Vid. *Od.* Θ. 127, 219. & *Schol. ad loc. prior.*

8 ʼΑπήμων. Conf. *Il.* Α. 415. *Suid. Etymol.* & *Heſych.*

9 ʼΑπηύρα. *Il.* Ζ. 17. Ι. 273. &c.

10 ʼΑπηλεγέως. V. *Il.* Ι. 309. ibique *Schol.*

11 ʼΑπεωρημένοι. Lege ἀπηωρημένοι. quod vidit jam Cl. *Villoiſ.* & pro ἐγκείμενοι ex *Heſychio* reſtitue ἐκτεταμένοι.

K In

'ΑΠΙΉΣ. ΓΑΙΉΣ. τῆς μακρὰν ἀπούσης. δῆλον δὲ ἐκ τούτων·

'Ως δὲ πατὴρ [1] ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ.

οἱ δὲ, τῆς Πελοποννήσου, κακῶς.

'ΑΠΙΝΥ'ΣΣΩΝ. ἀπινυτῶν. οὐ σωφρονῶν. οὐκ ὢν ἐν αὑτῷ·

— 'Ο δ' ἀργαλέῳ [2] ἔχετ' ἄσθματι κῆρ' ἀπινύσσων.

'ΑΠ' 'ΙΚΡΙΟ'ΦΙΝ. [3] ἀπὸ τοῦ ἰκρίου. λέγει δὲ ἴκριον, καὶ τὴν τοῦ κυβερνήτου καθέδραν. ἴκρια δὲ, καὶ τὰς σανίδας καὶ τὸ κέρας λέγει.

'ΑΠΛΟΪ'ΔΑΣ. [4] ἱμάτια μικρά.

'ΑΠΟ'. ἐπὶ μὲν τῆς προθέσεως·

Οὐ

In verbis autem *Homericis*, pro eo, quod habet *Apollon.* Καλοί τε, rectius editum eſt μακροί τε. Od. Μ. 435.

— 'Απήωροι δ' ἔσαν ὄζοι
Μακροί τε μεγάλοι τε. —

1 'Ως δ' πατὴρ. *Od.* Π. 17. ubi in verſu priore, *Apollonius* aeque ac *Codex Vratiſl.* cum lectionem confirmat dudum a *Barneſio* reſtitutam, φίλα φρονέων: tum vulgatam etiam ἀγαπάζει, pro quo alii *Codd.* habent ἀγαπάζῃ. In altero autem verſu inſerendum ex *Homero* eſt γαίης poſt nomen ἀπίης, de quo conferri cum *Apollonio* debent *Schol.* ad *Il.* Α. 270. &. Γ. 49. *Suid.* atque *Heſych.* *h.* *v.* itemque *Clarck.* ad *Od.* *l.* *l.*

2 'Ο δ' ἀργαλέῳ. Il. Ο. 10. Vill.

3 'Απ' ἰκριόφιν. *Od.* Μ. 414. Ο. 551. Ἴκριον autem pro *ſede gubernatoris* dicit Poëta *Od.* Ε. 252. ἴκρια pro *tabulatis* *Il.* Ο. 676. & 685. &c. pro *antenna* vero, quam alias dixit ἐπίκριον (*Od.* Ε. 254. & 318,) nonnulli acceperunt *Od.* Ε. 163. vid. *Euſtath.* *p.* 1533. *v.* 31. coll. p. 1037. *v.* 34.

4 'Απλοΐδας. Vid. *Il.* Ω. 230. *Od.* Ω. 275.

Οὐ γὰρ [1] ἀπὸ δρυός ἐστι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.

ἀντὶ δὲ τοῦ, ἄπωθεν·

— Πολλὸν [2] γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος.

ἈΠΟΙΝΑ. τὰ ἀντί τινος ἐκτίσματα· οἷον ἄπωνα, [3] ἂν ἔχων ἀπωνεῖταί τις.

ἈΠΟΥΡΑΣ. κυρίως μὲν, ἀφορίσας·

— Ἄλλοι [4] γάρ οἱ ἀπουρίσουσιν ἀρούρας.

καταχρηστικῶς δὲ, ἐπὶ τοῦ ψιλῶς ἀφελέσθαι·

— Ἑλὼν [5] γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

οἷον ἀφελόμενος ἠτίμασεν.

ἈΠΟΦΘΙΜΗΝ. [6] ἀπολοίμην.

ἈΠΟΦΩΛΙΑ. ἀπαίδευτα. τὰ γὰρ διδασκαλεῖα, φωλεοὺς λέγουσιν, οἷον πωλεοὺς, ἀπὸ τοῦ συνήθως εἰς αὐτὰ

1 Οὐ γάρ. Od. T. 163. unde pro ἐστι lege ἐστι. Vill. In lectione autem hujus loci minus ſibi conſtitiſſe videtur *Apollonius*, qui hic quidem ſcribat παλαιφάτου, infra autem v. Παλαιφάτου, alteram lectionem ſecutus eſſe videatur παλαιφάτου. de qua διττογραφίᾳ conſulendus eſt *Valckenær*. vir Cl. in *Var. Lect. Schol. MSti. ad Il.* X. *p.* 68.

2 Πολλόν. Od. Z. 40. Vill.

3 Ἄπωνα. Locum corruptum ſic lege:

Οἷον ἄπων' ἃ ἂν ἔχων, &c. Vill. Malim οἷον ἄποινα, ἃ παρέχων ἀποινᾶταί τις. Ipſa forma *Homero* eſt frequentiſſima. vid. *Il.* A. 20.

4 Ἄλλοι γάρ. Il. X. 489. Vill.

5 Ἑλὼν γάρ. Il. A. 356. Vill.

6 Ἀποφθίμην. *Od.* K. 51. ubi vide *Schol.*

τὰ φοιτᾷν. λέγεται δὲ καὶ ὁ σκοτεινὸς τόπος, ἀπὸ τοῦ ἀπολωλέναι τὸ φῶς·

Ἦ δὴ [1] ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς.

ἈΠΟΣΤΗΣΩΝΤΑΙ. ἀποκομίσωνται σταθμῷ·

Δείδω, [2] μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ Χρεῖος. —

ἈΠΟΔΙΩΜΑΙ. [3] ἀποδιώξω.

ἈΠΟΒΛΥΖΩΝ. ἀναβάλλων. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις·

Οἴνου [4] ἀποβλύζων· —

ἈΠΟΔΡΥΨΩΣΙΝ. [5] ἀποξύσωσιν, ἀποσύρωσιν.

ἈΠΟΤΜΗΞΑΝΤΕΣ. [6] ἀποτεμνόμενοι, ἀποχωρίσαντες.

ἈΠΟΔΟΧΜΩΣΑΣ. [7] πλαγιώσας. πλάγιον παραβεβληκὼς τὸν τράχηλον.

ἈΠΟ-

1 Ἦ δὴ ἀλιτρός. Od. Ε. 182. Vill.

2 Δείδω. Il. Ν. 745. ubi ἀποστήσωνται legebant Critici veteres pro hodierno ἀποτίσωνται. Hanc lectionem ſequuntur *Heſ.*, *Etymologus* in vocem στάτηρ, *Euſtathius*, *Schol.* & *Phavorinus*. Vill. Quae ad conſtituendum hunc *Homeri* locum pertinent, & ad confutandam Cl. *Villoiſoni* conjecturam, *Apollonium* ex *Heſychio* ſupplentis, ἀποκομίσωνται, σταθμῷ τοῦ ἀποδίδοσαν, ſingulari complectemur excurſu.

3 Ἀποδίωμαι. Gloſſam ab *Heſychio* quoque notatam recte ad *Il.* Ε. 763. retulit Cl. *Alberti*. Pro eo enim, quod vulgo editur:

— Αἴκεν Ἄρηα
Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι.

Editio *Baſil.* cum *Euſtathio* habent μάχης ἐξ ἀποδίωμαι.

4 Οἴνου. Il. Ι. 487. Vill. Lectionis varietatem a *Barneſ.* notatam, οἴνου ἀπὸ βλύζων, *Apollonii* etiam confutare poterit auctoritas.

5 Ἀποδρύψωσιν. *Od.* Ρ. 480.

6 Ἀποτμήξαντες. *Il.* Λ. 468.

7 Ἀποδοχμώσας. *Od.* Ι. 372.

ἈΠΟΕΡΣΕ. ἀπέπνιξεν ἐν ὕδατι·

Ἔνθά [1] με κῦμ' ἀπόερσε. —

ἈΠΟΣΤΙΧΕ. [2] ἄπιθι.

ἈΠΟΜΟΡΞΑΤΟ. [3] ἀπεψήσατο.

ἈΠΟΡΡΩΓΕΣ. αἱ ἀνέχουσαι πέτραι·

Ἀκταὶ [4] ἀποῤῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι.

ἈΠΡΙΑΤΗΝ. ἀπρίατον, ἄνευ τοῦ πρίασθαι. ἐπιῤῥηματικῶς [5] ἐσχημάτισται, ὡς τὸ ἄρδην, καὶ προφάδην, καὶ οὐκ ὀνοματικῶς, οἷον τὴν ἀπριάτην. ἐπεὶ κἂν ἀρσενικὸν [6] ἐλέγετο, τὸν ἀπρίατον. ὁ δὲ Κράτης [7] κακῶς γράφει·

Ἥρως ἀπριάτης. —

ἈΠΟ-

1 Ἔνθά με. Il. Z. 348. Vill.

2 Ἀπόστιχε. *Il.* A. 522.

3 Ἀπομόρξατο. Od. P. 304. Σ. 199.

4 Ἀκταί. Od. N. 98. Vill.

5 Ἐπιῤῥηματικῶς. Pertinent haec ad Il. A. 99.

Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην
Ἀπριάτην.

Quod cum alii acceperint ὀνοματικῶς, multo melius noſter & *Schol.* poſitum eſſe cenſuerunt ἐπιῤῥηματικῶς.

6 Ἀρσενικόν. Sic ſcripſit *Alberti*, qui haec verba ad *Heſ.* laudavit. Mallem legere ἀρσενικῶς. praeſertim cum terminationes κον & κως in hoc Mſ. per idem compendium ſcriptae reperiantur. Vill.

7 Κράτης. De Poetâ Comico hîc agitur; non vero de Grammatico, quem ſaepius laudat. Vill. Mihi quidem non *Comicus* hîc cogitandus videtur *Crates*, cujus paucula laudentur verba Ἥρως ἀπριάτης, ſed *Grammaticus*, cujus propria quaedam & priva lectio repudietur in loco *Homerico*, in quo maximum ſententiae ſuae praeſidium habere ſibi viſus eſt *Apollonius*, ἀπριάτην adverbii loco accipiens. *Odyſſeam* intelligo Ξ. 317. ubi de Phidone Ulyſſes, Ἔνθα με, inquit,

Ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φείδων,
Ἥρως ἀπριάτην.

Cratetem hic ſcripſiſſe cenſeo ἀπριάτης, quod non hîc tan-

tum

ʼΑΠΟΣΚΥΔΜΑΙΝΕ. [1] ὀργίζε, χολᾶ.

ʼΑΠΟΚΗΔΗΣΑΝΤΕΣ. [2] ἀπακηδιάσαντες.

ʼΑΠΟΛΙΧΜΗΣΟΝΤΑΙ. [3] ἀπολείξουσι.

ʼΑΠΟΣΤΑΔΑ. [4] πόῤῥωθεν, ἄπωθεν· οἷον ἀποστῆναι, ἐξ ἀποστήματος.

ʼΑΠΟΠΡΟΘΕΝ. [5] μακρόθεν.

ʼΑΠΟΠΡΟΕΗΚΕΝ. [6] ἐξαπέστειλεν.

ʼΑΠΟΓΥΩΣΕΙΣ. [7] ἔστι μὲν, ἀποχολώσεις. [8] λέγεται δὲ ψιλῶς, βλάψεις, ὅτε φησι·

Μή μ' ἀπογυώσεις [9] μένεος ἀλκῆς τε. —

ʼΑΠΟ-

tum omnem adverbii formam tolleret, ſed efficeret etiam, ut altero, quem indicavi, loco, *Il.* Α. 99. ἀπελάτην adjectivi vicem ſuſtinere videretur. Itaque inimicam opinioni ſuae lectionem brevi obſervatione reiecit *Apollonius*: Κράτης κακῶς γράφει, (*Od.* Ξ. 317) Ἥρως ἀπελάτης.

1 ʼΑποσκύδμαινε. Il. Ω. 65.

2 ʼΑποκηδήσαντες. Legitur in *Homero* Il. Ψ. 413. ἀποκηδήσαντε in D. pii. VILL. Convenit tamen *Apollonio* cum *Ed. Flor.*, *Cod. Vratisl.* *Suid.* & *Heſych.*, quamvis eam lectionem recipere non poſſit verſus:

Αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον:

niſi & pro φερώμεθα ſcriptum olim fuerit ἀρόμεθα. Conf. *Il.* Ε. 3.

3 ʼΑπολιχμήσονται. *Il.* Φ. 123.

4 ʼΑποσταδά. *Od.* Ζ. 143, 146.

5 ʼΑπόπροθεν. Saepiſſime dixit Poëta. e. c. *Il.* Κ. 209. Ρ. 66. &c.

6 ʼΑποπροέηκεν. *Od.* Ξ. 26. Χ. 327.

7 ʼΑπογυώσεις. Lege ἀπογυιώσεις, ut eſt in *Heſychio*, pro *Homerico* ἀπογυιώσῃς. VILL.

8 ʼΑποχολώσεις. Lege ἀποχολώσεις. VILL.

9 Μή μ' ἀπογυώσεις. Il. Ζ. 265. Sic legitur in Homero verſus:

Μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.

VILL. Ex eodem loco apud *Heſych.* temere ſcriptum videtur ἀπογυιώσεις, recte autem

apud

ἈΠΟΘΥΜΙΑ. [1] τὰ μὴ καταθύμια, ἀλλὰ προσάντη τῇ ψυχῇ.

ἈΠΟ ΣΚΟΠΟΥ. ἀπροσκέπτως·

Ὦ φίλοι, [2] οὐ μὰν ὔμμιν ἄπο σκοποῦ. —

ἈΠΟΠΤΑΝΕΟΥΣΙΝ. [3] δειλιάσαντες ἀπαγενίσουσιν, ἢ περιβλέψουσιν ὅπως φύγοιεν.

ἈΠΟΦΗΜΙ. [4] ἀπολέγω· ἢ διαῤῥήδην, μετὰ παῤῥησίας λέγω.

ἈΠΟΤΡΟΠΟΣ. οὐκ ἐπιστρέφων εἰς τὴν πόλιν, ἀποτετραμμένος τοῦ τοῦ ἄστεος ἀναστροφῆς·

Αὐτὰρ ἐγὼ [5] παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος. —

ἈΠΟΒΡΙΞΑΝΤΕΣ. [6] ἀπονυστάξαντες.

ἈΠΗΛΟΙΗΣΕΝ. [7] ἀπέκοψεν.

ἈΠΟΔΡΥΨΕΙ. [8] καταξύσει.

ἈΠΟΛΥΜΑΝΤΗΡΑ. [9] τὰ δεῖπνα λυμαινόμενον.

ἈΠΟ-

apud *Etymol.* p. 242. v. 43. ἀπηγυιώσεις. Quam vero omiſit *Apollonius* particulam δ', in ipſo Homero omittendam eſſe cenſuit, *MS.* & *Ed. Flor.* auctoritate, Cl. *Ern[illegible].*

1 Ἀποθύμια. *Il.* Ξ. 261.

2 Ὦ φίλοι. Od. Λ. [illegible]43. In Cod. autem MSto [illegible] junctim legitur ἀποσκοπ[illegible] [illegible]LL.

3 Ἀποπταλέουσιν. [illegible] Ξ. 101.

4 Ἀπόφημι. *Il.* [illegible] 362.

5 Αὐτὰρ ἐγώ. Od. Ξ. 372. VILL.

6 Ἀποβρίξαντες. *Od.* I. 151. M. 7.

7 Ἀπηλοίησεν. *Il.* Δ. 522.

8 Ἀποδρύψει. Editur vulgo *Il.* Ψ 187. [illegible] Ω. 21. ἀποδρύφοι, [illegible] legiſſe videtur noſter ἀποδρύψει.

9 Ἀπολυμαντῆρα. Vocabulum [illegible]. Non enim ἀπολυμαντῆρα ſolum ſignificat *com[illegible] per iciem.* Lege cum *[illegible].* & *[illegible]*. Od. P. 220. Ἀπολυμαντῆρα δαιτῶν. VILL. O[illegible] huic correctioni Canon

 ſu-

'ΑΠΟΛΑ'ΖΕΟ. [1] ἀπεχώρει.

'ΑΠΟ' [2] ΔΟ'ΞΗΣ. ἀπὸ δοξασμοῦ, ἀπὸ δοκήσεως.

'ΑΠΤΟΕΠΕ'Σ. [3] ἄπτωτε, ἢ ἀπτόητε τοῖς λόγοις. ἢ καθαπτομένη διὰ τῶν λόγων· οἷον χαλεπὴ καὶ τραχεῖα.

'ΑΠΟΤΜΟ'ΤΑΤΟΣ. κακοδαιμονέστατος·

Νῦν [4] δ' ὃς ἀποτμότατος. —

'ΑΠΟΡ'Ρ'ΑΙ'ΣΕΙ. ἀπολεῖ καὶ διαφθερεῖ·

Κτήματ' [5] ἀπορραίσει. —

ὅθεν καὶ ὁ ῥαιστήρ.

'ΑΠΟΣΤΙ'ΛΒΟΝΤΕΣ. [6] ἀπολάμποντες.

'ΑΠΟ-

ſupra jam laudatus v. 'Ανδρομέοιο. *p.* 140.

1 'Απολάζεο. L. 'Αποχάζεο. *Od.* Λ. 94.

'Αλλ' ἀποχάζεο βόθρου.

Schol. 'Αποχάζεο, ἀναχώρει.

2 'Από δοξης. Male, in Manuſcripto, ἀποδόξης unâ voce legitur. VILL. Ipſa forma extat *Od.* Λ. 343.

3 'Απτοεπές. *Il.* Φ. 209. Ultimam hujus formae partem conſtat inter omnes ductam eſſe a nomine ἔπος, ſed diverſam tamen ipſi originem & vim pro diverſo, quem ei addunt ſpiritu, adſignare ſolent Grammatici: Qui enim leni ſpiritu ſcribunt ἀπτοεπὲς, quoniam ex α privativo, & pars quidem ex πίπτω, pars vero ex πτοέω compoſitum cenſent, duplici utuntur interpretatione, ἄπτωτε τοῖς λόγοις, & ἀπτόητε τοῖς λόγοις. Qui vero ſpiritum praeferunt aſperum, ἁπτοεπὲς, vim nominis a verbo ducunt ἅπτομαι, atque adeo reddunt, καθαπτομένη διὰ τῶν λόγων, οἷον χαλεπὴ καὶ τραχεῖα. Conferri hic merentur, unde accuratius variae explicationis ratio poſſit intelligi, *Euſtath.* p. 709. v. 8. *Etymol.* p. 133. v. 41. *Suid.* & *Heſych.*

4 Νῦν δ' ὅς. Od. Λ. 219. VILL.

5 Κτήματ'. Od. Α. 404. VILL.

6 'Αποστίλβοντες. *Od.* Γ. 408.

ἈΠΟΛΕΙ'ΒΕΤΑΙ. ἀποςάζεται·

Καιρεσίων [1] δ' ὀθονέων ἀπολείβεται. —

ἈΠΟ'ΠΡΟΘΕΝ. [2] χωρὶς καὶ μακράν.

ἈΠΟΡ'Ρ'Ω'Ξ. ἀπόῤῥηγμα. ἀπόσπασμα·

Ὅρκου [3] γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐςιν ἀποῤῥώξ.

ἈΠΟΜΗΝΙ'ΣΕΙ. τὴν μῆνιν [4] ἀπαγγελεῖ, καὶ εἰς τὸ μέλλον διαςέλλεται.

ἈΠΠΕ'ΜΨΕΙ. [5] κατὰ συγκοπὴν, ἀποπέμψει.

ἈΠΡΟΤΙ'ΜΑΣΤΟΣ. [6] ἄψαυςος, ἄθικτος, τὸ γὰρ μαςάσθαι ἐπὶ τοῦ ἅψασθαι τάσσουσιν.

ἈΠΑΦΙ'ΣΚΕΙΝ. [7] ἀπατᾷν, παραλογίζεσθαι.

ἈΠΗ'ΝΗ. ἅμαξα, ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι·

— Κούρη

1 Καιρεσίων. Od. Η 107. Vill.

2 Ἀπόπροθεν. V. ſupra p. 156. v. 6.

3 Ὅρκου. Il. Β. 755. Vill.

4 Μῆνιν. Hinc explicatur locus *Heſ.* nunquam antea intellectus, & a *Kuſtero* male emendatus. Ἀπομηνίειν. τὴν μηνίειν, (mallem μῆνιν) ἀπαγγέλλειν. Reſpexit *Heſ.* ut *Apollonius*, ad Od. Π. 378. Vill.

5 Ἀππέμψει. Haec vox nuſquam in Homero hodie comparet; ſed aliter multis in locis legebant veteres. Vill. Antiqua hic latet διττογραφία, *Od.* Ο. 83.

Αὔτως ἀποπέμψει, δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι.

Qui hic in ſecunda ſede eſt Anapaeſtus, *Barneſio* quidem ubique pro dactylo admitti poſſe videtur. Diſſentit *Clarckius* & corruptelam ſuſpicatur, quam emendaturus *Erneſtus*, ex recentioribus quibusdam Edd. profert ἀμπέμψει. Sed veriorem & antiquiorem lectionem ſervavit *Apollonius*, ἀπ-πέμψει.

6 Ἀπροτίμαςος. *Il.* Τ. 263.

7 Ἀπαφίσκειν. *Od.* Λ. 216. ἀπαφίσκει. *Schol.* ἀπατᾷ.

— Κύρη [1] δ' ἐπεσήσετ' ἀπήνης.

ἌΠΥΡΟΥΣ ΤΡΊΠΟΔΑΣ. τοὺς ἀναθεματικοὺς, [2] ἢ εἰς [illegible] κόσμου κειμένους. ἐξ ἐναντίου δὲ, ἐμπυριβήτας, ἐν οἷς θερμαίνουσιν ὕδωρ·

Ἕπτ' ἀπύρους [3] τρίποδας. —

καί·

— Φιάλην [4] ἀπύρωτον ἔθηκε.

ἌΠΤΕΡΟΣ. ὁ προσηνής, [5] ἢ ταχύς·

— Τῇ δ' [6] ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.

ἈΠΕΙΡΟΝΕΣ. [7] πέρας μὴ ἔχοντες.

ἌΠΡΗΚΤΟΝ. μηδὲν καταπραξαμένην, ἐπὶ τοῦ·

— Ἄπρηκτον [8] γρίεσθαι.

ὅταν δὲ λέγῃ·

Σκύλλην [9] δ' οὐκέτ' ἐμυθείμην, ἄπρηκτον ἀνίην.

προς

1 Κύρη. Od. Z. 78. VILL.

2 Ἀναθεματικούς. Mallem ἀναθηματικοὺς ut *Hesf.* habet. Vide *Etymologicum Magnum*. At *Schol.* τοὺς μὴ εἰς πῦρ χρησίμους, ἀλλ' ἀναθηματικοὺς, καινουργεῖς, τοὺς κόσμου χάριν τιθεμένους ἐν τῷ οἴκῳ. VILL. Mendum Scholiis pridem exemerant *Cour.* *Hornejus*, *Editores Cantabrig.* & *Barnes.* quorum criticam confirmat etiam *Cod. MS. Bibl. Reg.*

3 Ἕπτ' ἀπύρους. Il. I. 122. VILL.

4 Φιάλην. Il. Ψ. 270. VILL.

5 Ὁ προσηνής. Ita interpretatur etiam *Hesych.*, neque [illegible] olim, quos laudat *Etymol.*, eundem hunc explicans *Homeri* locum, *p.* 133. v. 26.: ἄλλοι δὲ, ἄπτερον τὸ ἡδύ. ἄπιστον, [illegible].

6 Τῇ δ' ἄπτερος. Od. P. 57. VILL.

7 Ἀπείρονες. Od. Θ. 340.

8 Ἄπρηκτον γρίεσθαι. [illegible] *Homerica* corrupta. Lege ex Il. Ξ. [illegible].

Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι. — VILL.

9 Σκύλλην. Od. M. 223. Unde [illegible] ἀνίην, lege ἀνίην. VILL.

τὸς ἦν ὐδὲν ἐςιν καταπρᾶξασθαι.

Ἄρ. σύνδεσμ☉ ἴσ☉ τὸ [1] δή·

— Ἐπεὶ ἄρ [2] σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι.

καὶ ἀντὶ τῦ ἄρα·

Ὡς ἄρα [3] φωνήσας. —

ἉΡΜΟΝΙΆΩΝ. ἐπὶ μὲν τῶν συνθηκῶν·

Μάρτυροι [4] ἔασονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων.

ἐπὶ δὲ τῶν ἁρμογῶν·

Γέμφοισιν [5] δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.

ἌΡΗΣ. ἐπὶ μὲν τῦ Θεῦ·

Ἄρης τε [6] βροτολοιγός. —

ἐπὶ δὲ τῦ σιδήρυ·

— Ἔνθα μάλιςα [7]

Γίνεται [8] ἄρης ἀλεγεινός. —

ἐπὶ δὲ τῦ πολέμυ·

1 Τὸ. L. τῷ.

2 Ἐπεὶ ἄρ σε. Od. Ψ. 258. VILL.

3 Ὡς ἄρα. Lege ἂρ, quod ait poni pro ἄρα. VILL. Ὡς ἄρα φωνήσας in multis extat *Homeri* locis; quorum in uno vel pluribus legerit oportet *Apollonius* ὣς ἄρ φων.

4 Μάρτυροι. Il. Χ. 255. VILL.

5 Γόμφοισιν. Od. Ε. 248. VILL. Ubi varietates lectionis a *Barneſio* notatae, & tentata a *Clarkio* emendatio ἀρήρει, *Apollonii* etiam teſtimonio poſſunt refelli.

6 Ἄρης τε. Il. Ε. 518. VILL.

7 Ἔνθα μάλιςα. Il. Ν. 569. VILL.

8 Γίνεται. Lege γίνετ', ob metrum. VILL.

Τοὺς [1] μὲν ἀπώλεσ' ἄρης. —

ἐπὶ δὲ τοῦ εἰς πόλεμον ὁρμῆς·

— Δῦ δέ [2] μιν ἄρης

Δεινὸς, ἐνυάλιος. —

'ΑΡΓΟΣ. ἐπὶ μὲν τῆς Πελοποννήσου·

Πολλῇσι [3] νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν.

ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως τῆς ἐν Πελοποννήσῳ·

Οἳ δ' Ἄργος [4] τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν.

ἐπὶ δὲ τῆς [5] Θεσσαλίας·

Νῦν δ' αὐτοὺς ὅσοι [6] τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

ὅσσαν

1 Τοὺς μέν. Il. Ω. 260. VILL.

2 Δῦ δέ. Il. Ρ. 210. VILL.

3 Πολλῇσι. Il. Β. 108. VILL. *Clarckii* criticam hic juvat *Apollonius*, merito repudiantis, quod a *Barneſio* primum l. l. eſt editum, πολλῇσιν.

4 Οἳ δ' Ἄργος. Il. Β. 559. Ex *Homero* reſtitui verſum, qui ſic in *Manuſcripto* male legebatur:

Οὐ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθα τειχιόεσσαν.

VILL.

5 Ἐπὶ δὲ τῆς Θεσσαλίας. Hinc corrige *Etymologum Magnum*, qui habet: ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης, pro quo reponendum eſt Θεσσαλίας. Hae voces millies ſunt permutatae. Sic in *Apollonio*, voce Δωδωναῖε, pro ἀπὸ Δωδώνης ἐν θαλασσίᾳ, emendavi ἐν Θεσσαλίᾳ. teſte in Τετραρχίᾳ *Etymologo*: τετράχα μεμοιρασμένων ὄντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο. Ὄνομα δέ φασιν εἶναι ταῖς τετράσι, Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἑστιῶτιν. VILL.

6 Νῦν δ' αὐτοὺς ὅσοι. Il. Β. 681. Lege ὅσσοι, ob metrum. VILL. Quod autem cum *Euſtath*. *p*. 319. *v*. 36. & *Etymol*. *p*. 136. *v*. 8. recte Editores, poſt *H*. *Stephanum* tantum non omnes, hic loci praetulerunt, αὖ τοὺς, non ab *Apollonio* tantum, ſed in aliis etiam Editionibus antiquis & Codd. multis ſcriptum eſt αὐτοὺς.

ἔται δ' ὀνοματικῶς, τὸν Ὀδυσσέα [1] κύνα·

Ἂν δὲ [2] κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν
Ἄργος Ὀδυσσῆος. —

'ΑΡΓΟ'Ν. ἐπὶ μὲν τοῦ λευκοῦ·

Αἰετὸς [3] ἀργὴν χῆνα φέρων. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ταχέως·

— Ἅμα τῷ γε κύνες [4] ἀργοὶ ἕποντο.

'ΑΡΑΙΑΙ'. [5]

— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [6] ῥώοντο ἀραιαί.

ἐπὶ δὲ τοῦ λεπτοῦ καὶ στενοῦ·

— Ἀραιὴ [7] δ' εἴσοδός ἐστιν.

ἌΡΟΙΤΟ. ἀπενέγκοιτο, λάβοι·

— Κλέος [8] ἐσθλὸν ἄροιτο.

'ΑΡΓΑΛΕ'ΗΝ· [9]

Ἀργαλέην, πολέμοιο [10] τέρας. —

'ΑΡΗ'. εὐχή. ποτὲ δὲ, ἡ βλάβη·

— Ἀρηὶ

1 Ὀδυσσέα. Lege Ὀδυσσέος. VILL.

2 Ἂν δὲ κύων. Od. P. 291. VILL.

3 Αἰετός. Od. O. 161. VILL.

4 Ἅμα τῷ γε κύνες. Od. B. 11. In verſu praetermiſſum eſt δύω, quod erat ob metrum neceſſarium. VILL.

5 Ἀραιαί. Omiſſa prior pars explicationis, ſic ex *Heſ.* reſtituenda: Ἀραιαί. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενοῦς, &c. VILL.

6 Ὑπὸ δέ. Il. Σ. 411. VILL.

7 Ἀραιή. Od. K. 90. VILL.

8 κλέος. Il. E. 3. VILL.

9 Ἀργαλέην. Omiſſa hic quoque explicatio; adde χαλεπήν. VILL.

10 Ἀργαλέην, πολέμοιο. Il. Λ. 4. VILL.

— Ἀρῆς [1] ἀλκτῆρα γενέσθαι.

ἈΡΗΤΗ'Ρ. [2] ὁ ἱερεύς· ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ τῶν θυόντων τὰς εὐχὰς ποιεῖσθαι. ὅθεν νῦν ἀρώματα, ἐπιθυμιάματα.

ἈΡΓΕΓΝΩ͂Ν. [3] λευκῶν, λαμπρῶν· ἀφ' οὗ καὶ ἄργυρος, καὶ ἀργύρεον.

ἈΡΑΡΥΙ'ΑΣ. ἡρμοσμένας·

— Ἐπισφυρίοις [4] ἀραρυίας.

ἈΡ

1 Ἀρῆς. Il. Σ. 100. Vill. Prima in ἀρὰ, *preces*, *dirae*, quoniam produci ſolet a Poëtis, non recentiores tantum Critici, *Barneſ.*, *D'Orvillius*, *Erneſtus*, ſed & ipſe *Ariſtarchus*, variis hunc locum conjecturis tentarunt, Ἄρεω, Ἄρεως, Ἄρευς: favente huic opinioni Il. Ξ. 485. ut non ἀρὴ intelligatur, ſive *noxa*, ſed Ἄρης (*Mars*) *bellum*, quod a Patroclo depellere debuerat Achilles. Et Cl. quidem *D'Orvillius Vann. Crit.* p. 389. omnibus praeterea *Homeri* atque *Heſiodi* locis, in quibus Ἄρης & ἀρὴν pro *noxa*, *damno*, occurrere videatur prima brevi, legendum eſſe contendit Ἄρεως, Ἄρην, *bellum*. Quo pertinent *Il.* M. 334. Π. 512. Ω. 491. *Od.* Ξ. 59. P. 533. X. 208. *Heſiod. Theogon.* 657. *Scuto Herc.* 29. 128. Verum, quamvis ferri in pleriſque illa poſſit *belli* ſignificatio, vix tamen admittenda videtur *Od.* X. 208. Deinde poteſt etiam ἀρὰ, *damnum*, aeque ac ejuſdem familiae nomen Ἄρης, primam habere ancipitem, etiamſi illam producat ſemper, aliunde derivandum nomen, ἀρὰ, *dirae*. Confirmat denique hanc ſententiam cum *Apollonii* aliorumque interpretum & Grammaticorum, tum vero *Porphyrii*, *Ariſtarcho* opponenda auctoritas, *Q. Il.* XVIII. ubi de ipſo hoc diſputans loco *Il.* Σ. 100. ὁ δ' ἄρης, inquit, πόλεμος νῦν ἢ θεός. . . . παρεκτατικὸν δὲ τὸ ἀρῆς ἵν' ᾖ βλάβης. Conſ. *Clarckius ad Od.* X. 208.

2 Ἀρητήρ. *Il.* E. 78. &c.

3 Ἀργεγνῶν. Lege ἀργεννάων, vel potius ἀργεννῶν, quod eodem prorſus modo interpretatur *Heſychius*. Vill. Vid. *Il.* Σ. 529.

4 Ἐπισφυρίοις. Il. Σ. 459. Vill.

ἈΡΓΥΡΟΠΕΖΑ.[1] ἀπὸ μέρους, ὅλη λευκή. δηλοῖ δὲ τὸν πόδα· πέζα γὰρ, ὁ πούς. οἷον λευκόπους. ὅθεν ϗ ἡ πεζὴ πορεία. ϗ πεζὸς[2] στρατιώτης, ὁ μὴ ἵππῳ χρώμενος.

ἈΡΗΡΟΣ. ἡρμοσμένως.[3]

ἈΡΗΓΕΙΝ.[4] βοηθεῖν· ἀφ' οὗ ϗ ἀρήγων[5], βοηθός.

ἌΡΕΙΟΝ.[6] κρεῖσσον· ϗ ἀρείω[7], τὸν κρείσσονα.

ἈΡΝΕΙΟΣ. κριός·

Ἀρνειῷ[8] μιν ἔγωγε ἐΐσκω. —

ἄρνες δὲ, τὰ νεογνὰ τῶν προβάτων·

Ἀρνῶν[9] πρωτογόνων. —

ἈΡΤΕΜΕΑ.[10] ὑγιῆ.

ἈΡΑΒΗΣΕΝ.[11] οἷον ἐψόφησεν.

ἈΡΓΕΙΦΟΝΤΗΣ. ἢ ὁ ἀργὸς φόνου ϗ καθαρός. ἔνιοι δὲ, τὸν ἀργὸν φόνον[12], ἢ καταργοῦντα τοὺς φόνους· εἰρη-

1 Ἀργυρόπεζα. Conf. *Il.* Α. 538, 556. &c.

2 Πεζός. Vide quae affert *Etymologus* in vocem πεζέτεροι. VILL.

3 Ἡρμοσμένως. Lege ἡρμοσμένον. VILL. Vid. *Il.* Δ. 31. Ω. 269.

4 Ἀρήγειν. *Il.* Α. 521. Μ. 68.

5 Ἀρήγων. *Il.* Ε. 507. 511. &c.

6 Ἄρειον. *Il.* Τ. 56. *Od.* Ζ. 182. &c.

7 Ἀρείω. *Il.* Κ. 237. *Od.* Γ. 250.

8 Ἀρνειῷ Il. Γ. 197. VILL.

9 Ἀρνῶν. Il. Δ. 102. VILL.

10 Ἀρτεμέα. *Il.* Ε. 525. Η. 308.

11 Ἀράβησεν. Vid. e. c. *Il.* Δ. 504. Ε. 42. &c.

12 Ἀργὸν φόνον. Locus corruptus. Lego ἄργον φόνου vel φόνων, cujus explicatio immediate ſequitur; ſcilicet, καταργοῦντα τοὺς φόνους. VILL.

εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. ἢ διὰ τὸ Ἄργον φονεῦσαι, τὸν ἀπὸ [1] τῆς βεβοημένης Ἰοῦς φύλακα. ἔνιοι δὲ, ὁ ἐν Ἄργει πρῶτον πεφηνώς.

ἌΡΤΙΑ. [2] ὑγιῆ, ἡρμοσμένα, ἀπηρτισμένα. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρθμα.

ἈΡΙΗ͂Ι. [3] ἀπειλῆ.

> Πολλὰ [4] δὲ μειλιχίοισι κελεύων, πολλὰ δ' ἀρειῇ.

ἌΡΚΙΟΝ. ἕτοιμον·

> Ἄρκιον [5] ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.

ἈΡΘΜΗ'ΣΑΝΤΕ. [6] φιλιάσαντες. καὶ ἄρθμιοι, οἱ ἄφελοι. [7] ἀρθμὸς γὰρ, ἡ φιλία.

ἎΡΣΕΝ. [8] ἥρμοσεν. καὶ ἄρσαντες [9], ἁρμοστὸν ποιήσαντες. εἰ δὲ ψιλῶς ἀναγνῶμεν· σημαίνει, τὸ ἀρεστὸν καταστήσαντες.

ἈΡΤΙ'ΠΟΣ. ἀρτίπους·

> Οὕνεχ' [10] ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος. —

ἈΡ-

1 Ἀπό. Tolle ἀπὸ otioſum. VILL.

2 Ἄρτια. *Il.* Ε. 326. Ξ. 92.

3 Ἀρειῇ. Lege ἀρειῇ. VILL.

4 Πολλὰ δέ. Il. Ρ. 431. ubi legitur ἐποτρύνων pro κελεύων. VILL.

5 Ἄρκιον. Il. Β. 393. VILL.

6 Ἀρθμήσαντε. Vid. *Il.* Η. 302. ibique *Schol.*

7 Ἄφελοι. Lege φίλοι, ut habet *Schol.* in Od. Π. 427. unde haec vox deſumpta eſt. VILL.

8 Ἄρσεν. *Od.* Φ. 45.

9 Ἄρσαντες. *Il.* Α. 136.

> Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ
> Ἄρσαντες κατὰ θυμόν. —

In quibus *Ariſtarchus* quidem ſpiritu aſpero legebat ἅρσαντες, *Herodianus* vero leni ἄρσαντες, teſte *Euſtath.* p. 67. v. 3.; Utriusque autem Grammatici ſententiam interpretatur *Apollonius*.

10 Οὕνεχ'. Od. Θ. 310. VILL.

'ΑΡΓΙΟ'ΔΟΝΤΟΣ. ἤτοι λευκόδοντος, ἢ ὀξὺν ὀδόντα ἔχοντος. καὶ γὰρ τὸ ἀργὸν δηλοῖ τὸ ὀξὺ, καθό φησι·

Θήγων [1] λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῆσι γένυσιν.

καί·

Ἀργιόδοντος [2] ὑός. ——

'ΑΡΓΕ'ΣΤΑΟ [3] ΝΟ'ΤΟΙΟ. τινὲς, τοῦ λεγομένου λευκονότου. ἔστιν δὲ, ταχέως. τέσσαρας γὰρ μόνους οἶδεν Ὅμηρος ἀνέμους.

'ΑΡΓΕ'ΤΗ ΔΗΜΩΙ͂. [4] τῷ λευκῷ καὶ ἀργῆτι. ἀργῆτα [5] δὲ κεραυνὸν, λευκὸν καὶ λαμπρόν· ἢ τὸν ταχέως Διῒ κινούμενον. Τὸ γὰρ ἀργὸν, σημαίνει τὸ ταχύ.

'ΑΡΙ'ΓΝΩΤΟΙ. [6] εὔγνωστοι, μεγάλως ἐπιγινωσκόμενοι.

'ΑΡΠΗ. ὀρνέου εἶδος·

Ἡ δ' ἅρπῃ [7] εἰκυῖα. ——

λί-

1 Θήγων. Il. Α. 416. Vill. Vera lectio, loco laudato a *Clarckio* atque *Erneſto* reſtituta eſt, γένυσσιν.

2 Ἀργιόδοντος. Od. Θ. 476. Vill.

3 Ἀργέσταο. Vid. *Il.* Λ. 306. & Φ. 334. ubi auctoribus *Euſtathio* & *Etymologo* cum legere jubet *Barneſ.* ἀργεστᾶο, *Apollonium* etiam habet ſibi adverſantem.

4 Ἀργέτη δημῷ. Lege ἀργέτι δημῷ. Vill. Conf. *Il.* Λ. 817. ibique *Schol.* & ne nomen λίπα in ipſa interpretatione, cum Cl. *Villoiſ.* addendum cenſeas, hic etiam cogitetur *Canon* ſupra jam memoratus p. 115.

5 Ἀργῆτα. *Il.* Θ. 133.

6 Ἀρίγνωτοι. *Il.* Ν. 72.

7 Ἡ δ' ἅρπῃ. *Il.* Τ. 350. Vill.

λέγεται δὲ, καὶ τὸ δρέπανον.

ἈΡΔΜΟ΄Σ. [1] ποτισμός· καὶ ἄρσαι καὶ ἄρδειν τὸ ποτίζειν.

ἈΡΤΥ΄ΝΕΤΟ. [2] παρεσκευάζετο.

ἈΡΤΥ΄ΝΘΗ. [3] κατηρτίσθη.

ἈΡΓΙΝΟ΄ΕΝΤΑ. λευκὸν καὶ ἀργινώδη. καὶ ἀργινόεντα. [4]

ἈΡΗΙ΄ΦΙΛΟΣ. [5] ἤτοι ὁ φιλούμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρεος, ἢ φιλῶν τὸν Ἄρην.

ἈΡΗΙ΄ΦΑΤΟΙ. [6] οἱ ἐν τῷ πολέμῳ πεφονευμένοι.

ἈΡΙΣΦΑΛΕ΄Α. [7] μεγάλως σφαλερόν.

ἈΡΤΙΕΠΗ΄Σ. [8] ἀπηρτισμένος τοῖς λόγοις.

ἉΡΠΑΛΕ΄ΩΣ. [9] ἁρπαστῶς.

ἈΡΕΤΑΙ͂. ἐν ἀρετῇ ἐστιν, καὶ εἰς ἀρετὴν ἀπολήγει·

Οὐκ

1 Ἀρδμός. Vid. *Il.* Σ. 521. ibique *Schol.* & *Interpp.*

2 Ἀρτύνετο. *Il.* Β. 55. & Κ. 302. nunc quidem conſtanter legitur ἠρτύνετο.

3 Ἀρτύνθη. *Il.* Λ. 216.

4 Ἀργινόεντα. Non poteſt ἀργινόεντα explicari per ἀργινόεντα. Omiſſum eſt vocabulum ſequens, & eſt Homerica citatio. Il. Β. 647:

— Καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.

— *Et albicantem Lycaſtum.* Vill.

5 Ἀρηΐφιλος. Frequentata in primis Poëtae forma. Conf. e. c. *Il.* Γ. 21, 136. &c.

6 Ἀρηΐφατοι. *Od.* Λ. 41. coll. *Il.* Τ. 31. Ω. 415.

7 Ἀρισφαλέα. Confirmat *Apollonius* receptam vulgo lectionem *Od.* Ρ. 196.

8 Ἀρτιεπής. *Il.* Χ. 281.

9 Ἁρπαλέως. *Od.* Ζ. 250. Ξ. 110.

Οὐκ ἀρετᾷ [1] κακὰ ἔργα. —

ὅταν δὲ λέγῃ·

— Ἀρετῶσι [2] δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ,

ἐν ἀρετῇ ἐστιν [3], βούλεται δηλοῦν.

ἊΡΑ. ἀντὶ τοῦ δὴ παρ' Ὁμήρῳ διὰ παντός, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ βίῳ, συλλογιστικὸς σύνδεσμος.

ἈΡΗΜΕ'ΝΟΣ. βεβλαμμένος·

Ὕπνῳ [4] καὶ καμάτῳ ἀρημένος. —

ἈΡΜΑΤΡΟΧΙΗ'. ἡ ἀπὸ τοῦ τροχοῦ [5] ἔντμησις, καὶ χάραξις τοῦ ἐδάφους·

— Οὐδέ τι [6] πολλὴ

Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιή. —

ἈΡΝΕΥΤΗ͂ΡΙ. κυβιστῆρι. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῶν ἀρνίων. [7] οὗτοι γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν τρέχουσιν·

— Ὁ δ' ἀρνευτῆρι [8] ἐοικώς.

ἌΡΑΒΟΣ. [9] ὁ διὰ τῶν ὀδόντων ψόφος ποιός.

ἈΡΙ-

1 Οὐκ ἀρετᾷ. Od. Θ. 329. Vill.

2 Ἀρετῶσι. Od. Τ. 114. Vill.

3 Ἐστιν. Lege ὦσιν. conf. *Schol.* ad *Od. l. l.*

4 Ὕπνῳ Od. Ζ. 2. Vill.

5 Τροχοῦ. Lege τροχῶν. Vide *Etymol. M.* Vill.

6 Οὐδέ τι. Il. Ψ. 505. Vill. Edi vulgo ſolet οὐδέτι &c. Sed noſtri lectionem confirmant *Codd. Mſſ.* & praetulerunt *Barneſ.* atque *Erneſt.*

7 Ἀρνίων. Lege ἀρνειῶν ob ſequens οὗτοι. Vill. ἀρνῶν habet *Etymol. p.* 147. *v.* 52.

8 Ὁ δ' ἀρνευτῆρι. *Il.* Μ. 385 ubi legitur Ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι &c.

9 Ἄραβος. V. *Il.* Κ. 375. ibique *Schol.*

ἈΡΙΔΙ΄ΚΕΤΟΣ. [1] ὁ ἄγαν ἀσπαστός· παρὰ τὸ δικάνασθαι, [2] ὅ ἐστιν δεξιοῦσθαι.

ἈΡΝΥ΄ΜΕΝΟΣ. ἀντικαταλαστόμενος· [3] ὅθεν καὶ μισθαρνεῖν, τὸ τὴν ὥραν μισθοῦ ἀντικαταλάττεσθαι.

ἈΡΗΤΟ΄Ν. εὐκτὸν, ἢ βλαβερὸν, ἢ πολυχρόνιον, ὡς Ἀπίων. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι τοῖς [4] δι' ὑπερβολὴν φιλοστοργίας γονεῦσιν ἀπολέλασι [5] τοὺς γεννηθέντας ἡδὺ καὶ αἱρετὸν κλαίειν καὶ πενθεῖν·

Ἀρητὸν [6] δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεν.

ἌΡΟΥΡΑ [7]. ἡ γῆ, ἀπὸ τοῦ ἀροῦσθαι.

ἍΡΠΥΙΑΙ. ὁ Ἡλιόδωρος ἐν τῇ [8] Σ Ὀδυσσείας·

Τόφρα καὶ τὰς κούρας Ἅρπυιαι. —

ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν. ἐμφαίνει δὲ Ὅμηρος ἱππομόρφους αὐτάς. ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι, ἐπὶ τοῦ·

Τοὺς

1 Ἀριδίκετος. Lege ἀριδείκετος. VILL. Conf. *Il.* Λ. 248. *Etymol. p.* 142.

2 Δικάνασθαι. Lege δεικανάασθαι. VILL.

3 Ἀντικαταλαστόμενος. Semper in hoc Mſ. per unam *lambda* ſcribitur τὸ ἀλάττω. VILL.

4 Δι' ὑπερβολὴν φιλοστοργ. Vix ſuo loco haec verba poſita eſſe crediderim, poſtponenda forte participio, quod mox ſequitur, γεννηθέντας.

5 Ἀπολέλασι. Lego ἀπολώλασι. VILL. malim ἀπωλεκόσι.

6 Ἀρητόν. Il. Ρ. 37. unde pro ἔθηκεν lege ἔθηκας. Praeterea in quibuſdam *Homeri* editionibus, legitur ἄῤῥητον. *Heſ.* tamen, ἀρητόν. βλαβερόν. πολυχρόνιον. VILL.

7 Ἄρουρα. Vid. *Il.* Β. 548. Δ. 27..

8 Ἐν τῇ Σ. Falſa citatio; nam extat Od. Υ. 77. unde pro Τόφρα κ. lege τόφρα δέ. VILL.

Τὰς ἔτεκε [1] Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη.

ὁ μὲν Τιμογένης ἐν τ̃ παραφράσεσιν ἔδειξεν, ὅτι κύριον ὄνομα, Ἅρπυια. τὸ δὲ ποδάργη, ἐπίθετον· πλανηθεὶς, τ᾽ ἐναντίον γὰρ φαίνεται. ἐν γὰρ ἄλλοις τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον προσαγορεύων ὁ Ἀχιλλεύς φησι·

Ξάνθε [2] τε καὶ σὺ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης.

ὥστε τὴν ἅρπυιαν ἐπιθετικῶς εἰρῆσθαι, οἷον τὴν ἁρπακτικὴν τ̃ δρόμου διὰ τάχους.

Ἀριζήλη. [3] οἷον ἀρίζηλος, μεγάλως ἔκδηλος.

Ἀρηρομένη. [4] ἠροτριαμένη.

Ἄρεκτον. [5] ἄπρακτον.

Ἀρεσάσθω. [6] εὐαρεστοῦντα κατασησάτω.

Ἀριφραδέα. [7] μεγάλως φανερά.

1 Τὰς ἔτεκε. Il. Π. 150. Vill.

2 Ξάνθε. Il. T. 400. unde tolle σὺ, quod metro officit. Vill.

3 Ἀριζήλη. V. *Il.* Σ. 219. 221. ibique *Schol.* & *Barneſ.*

4 Ἀρηρομένη. Ita pro ἀρηρυμένη. ex *Euſtath.* & *Schol.* legendum cenſuit *Barneſ. Il.* Σ. 546. cujus criticam, praeter *Apollonium* & *Heſychium*, confirmant etiam *Suid.* & *Phavor*; Horum etiam & *Scholiaſtae* exemplo pro ἠροτριαμένη reſtituendum eſt ἠροτριασμένη.

5 Ἄρεκτον. *Il.* T. 150.

6 Ἀρεσάσθω. Similiter apud. *Heſ.* εὐάρεστον καταστησάτω. Extat ἀρεσάσθω Il. T. 179.

Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω.

Et Od. Θ. 396.

Εὐρύαλος δέ ἑαυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν.

Vill.

7 Ἀριφραδέα. *Il.* Ψ. 240.

ἈΡΙΣΤΟΝ. [1] τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, οἷον τὸ ἀκρά-
τισμα.

ἈΡΗΐΑ. [2] πολεμιστήρια.

ἌΡΑΞΕ. [3] συνέτριψε, κατέβαλεν.

ἈΡΑΊΡΙΣΚΕΝ. [4] ἥρμοζεν.

ἊΓΜΑΤΑ. [5] ἀπαρχάς.

ἈΡΕΤΗ'Ν. τὴν κατὰ πόλεμον ἀνδρείαν. ὅτε δὲ ψιλῶς.
· χωρὶς τῆς ἀνανδρίας.... [6]

ἈΡΕΤΗ'Ν. [7] τὴν κατὰ πόλεμον ἀνδρείαν.

ἈΡΙΠΡΕΠΕ'Σ. [8] μεγάλως διαπρέπων. [9]

ἈΡΗΡΕΝ. ἥρμοσεν·

Γόμφοισι [10] δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.

ἈΡΑ-

1 Ἄριστον. *Il.* Ω. 124. *Od.* Π. 2.

2 Ἀρήϊα. *Il.* Ζ. 340.

3 Ἄραξε. Saepe hanc formam habet *Homerus*, ſed per tmeſin ſemper fere abſciſſam a praepoſitione ſua ἀπὸ vel συν. Conf. *Il.* Ν. 577. Π. 324. Μ. 384. *Od.* Τ. 498. &c.

4 Ἀράρισκεν. *Od.* Ξ 23.

5 Ἄγματα Lege. ἄργματα. *Od.* Ξ. 446.

Ἦρα καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι.

Ubi *Schol.* ἄργματα, τὰς ἀπαρχάς.

6 Ἀνανδρίας. Lege ex *Etymologo* ἀνδρίας pro ἀνανδρίας, & adde:

Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν. —

Qui verſus depromptus eſt ex Od. Θ. 237. Vill..

7 Ἀρετήν. Haec repetitio ex ſupina oſcitantis librarii negligentia profluxit. Vill.

8 Ἀριπρεπές. *Od.* Θ. 176.

9 Διαπρέπων. Lege διαπρέπων. Vill.

10 Γόμφοισι. *Od*, Ε. 248. Vill. ubi quae obſervata eſt lectionis varietas, partim confirmatur ab Apollonio, partim refutatur.

ἈΡΑΡΩ´Ν·

Ἴκρια [1] δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι,

ἀντὶ τοῦ ἁρμόσας. παραπλήσιον δὲ τὸ ῥῆμα·

Ὡς δ᾽ ὅτε τοῖχον [2] ἀνὴρ ἀράρῃ. —

ἈΡΓΕΙ´Η. Πελοποννησία·

Ἀργείη [3] δ᾽ Ἑλένη. —

ὅτε δὲ διὰ τῆς πόλεως·

Ἥρη τ᾽ Ἀργείη. [4] —

φησὶ γάρ·

Ἤτοι [5] ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,

Ἄργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

ἈΡΕΘΟΥ´ΣΗ. [6] κρήνης ὄνομα ἐν Ἰθάκῃ.

ἈΡΤΑΚΙ´Η. [7] κρήνη ἐν τῇ Λεστρυγονίᾳ.

ἈΡΑΙΘΥΡΕ´Η. [8] πόλις Μυκήνων·

— Ἀραιθυρέην [9] ἐρατεινήν.

ἈΡΙ´ΣΒΗ. [10] πόλις Τρωάδος.

ἈΡ-

1 Ἴκρια. Od. Ε. 252. VILL.

2 Ὡς δ᾽ ὅτε τοῖχον. Il. Π. 212. VILL.

3 Ἀργείη. Il. Ζ. 323. VILL.

4 Ἥρη τ᾽ Ἀργείη. Il. Δ. 8. VILL.

5 Ἤτοι. Il. Δ. 51. unde pro τρὶς lege τρεῖς. VILL.

6 Ἀρεθούσῃ. Od. Ν. 408.

7 Ἀρτακίη. *Od.* Κ. 109.

8 Ἀραιθυρέη. Vitioſe in Manuſcripto legebatur ἀραιθυραίη. VILL.

9 Ἀραιθυρέην. Il. Β. 571. VILL.

10 Ἀρίσβη. Ex multis locis, quibus haec urbs memoratur, vid. *Il.* Β. 836. 838. &c.

Ἅρμα. πόλις Βοιωτίας·

Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' [1] ἐνέμοντο. —

Ἆσε. ἐπὶ μὲν τοῦ ἔβλαψεν·

Ἆσέ [2] με δαίμονος αἶσα κακή. —

ἐπὶ δὲ τοῦ πληρῶσαι·

Αἵματος [3] ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

ὁ δὲ Ἀπίων ἀμφότερα ἐτυμολογῶν [4], ἀπὸ τῆς ἄτης, οἷον ἀτῆσαι. πληρωτικὰ γὰρ τὰ κακά.

Ἀστράγαλος. [5] ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν τοῦ θεωροῦ·

Νώμησεν [6] ἀστράγαλον. —

ἐπὶ δὲ τοῦ σφονδύλου· [7]

— Ἐκ [8] δέ μοι αὐχὴν
Ἀστραγάλων ἐάγη.

ἐπὶ δὲ τῆς παιδίας· [9]

— Ἀμφ' ἀστραγάλοισι [10] χολωθείς.

Ἀσ-

1 Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ'. Il. [illegible]. 499. Vill.

2 Ἆσέ με. Od. Α. 61. Vill.

3 Αἵματος. Il. Ε. 289. Vill.

4 Ἐτυμολογῶν. An ἐτυμολογεῖ?

5 Ἀστράγαλος. Vitioſe in Manuſcripto legebatur ἀστάγαλος. Vill.

6 Νώμησεν. Il. [illegible]. 466. Vill.

7 Σφονδύλου. Schol. habet ἀστράγαλοι, νῦν δὲ σπόνδυλοι. Vill.

8 Ἐκ δέ. Od. Κ. 560. unde pro μοι lege οἱ. Vill.

9 Παιδίας. Lege παιδιᾶς ex *Etymol. p.* 55. *v.* 47.

10 Ἀμφ' ἀστραγάλοισι *Il.* Ψ. 88. ubi veteres quidam Grammatici legere maluerunt ἀστραγάλῃσι.

'ΑΣΚΗΘΗ'Σ. [1] ὑγιής, ἀσινής.

'ΑΣΥ'ΦΗΛΟΣ. [2] ἀμαθής. οὐδενός. [3] ἀδόκιμος.

"ΑΣΠΕΤΑ. [4] ἀπεριγραφῆ, ἀκατονόμαστα. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολλά.

'ΑΣΑ'ΜΙΝΘΟΣ. [5] πύελος. ἀπὸ τοῦ τὴν ἄσιν μινύθειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν.

'ΑΣΤΕΜΦΕ'Σ. [6] ἀσφαλὲς, ἀμετακίνητον· ὅθεν καὶ τοὺς ἱερογνώμονας [7] ἀστεμφεῖς λέγομεν, οἷον ἀστρεμφεῖς, τοῦτ' ἔστιν, ἀστριφεῖς.

"ΑΣΤΥ. [8] πόλις. ὁ δὲ 'Απίων ἐτυμολογεῖ, ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνεστάλθαι.

'ΑΣΣΑ. τινὰ, ποταπά·

Εἰπέ μοι [9] ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.

'ΑΣΙΝ. τὴν ἰλύν·

—— Τόσσην [10] οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

"ΑΣΣΟΝ. [11] ἐγγύς.

'ΑΣΗ-

1 'Ασκηθής. Saepe uſurpatur Homero. Vid. *Il.* Κ. 212. Π. 247. &c.

2 'Ασύφηλος. *Il.* Ι. 643. Ω. 767.

3 Οὐδενός. Poſt οὐδενὸς aliquid deeſt. Supple ἄξιος, id eſt, *nullius pretii.* VILL. Conf. *Heſych. h. v.*

4 "Ασπετα. Ex multis exemplis vid. *Il.* Α. 245. *Od.* Ι. 162 557. &c.

5 'Ασάμινθος. Vid. praeter alia loca, *Od.* Δ. 48. 128. &c.

6 "Αστεμφες. *Il.* Γ. 219.

7 'Ιερογνώμονας. Mihi legendum videtur ἰσχυρογνώμονας. VILL.

8 "Αστυ. Sexcenties dixit Poëta, V. *Il.* Β. 801. Γ. 116. &c.

9 Εἰπέ μοι. Od. Τ. 218. VILL.

10 Τόσσην. Il. Φ. 321. VILL.

11 "Ασσον. Frequentiſſime & vario uſu adhibuit Poëta.

ἈΣΗΜΆΝΤΟΙΣΙΝ. [1] ἀφυλάκτοις, ἀπὸ τῶν σφραγίδων, ἃ σήμαντρα λέγονται. σημάντορα [2] δὲ λέγει, τὸν ποιμένα.

ἈΣΚΕΛΈΩΣ. [3] σκληρῶς, δυσμεταστρέπτως.

ἈΣΠΕΡΧΈΣ. [4] συνεχὲς, δαψιλὲς, ἀδιάλειπτον.

ἈΣΤΈΡ' ὈΠΩΡΙΝΩ͂Ι. [5] τῷ κυνὶ λέγει, τῷ κατὰ τὴν ὀπώραν φαινομένῳ.

ἌΣΚΟΠΟΣ. [6] ἀνόητος, τὸ δέον μὴ νοῶν, σκοπῶν.

ἌΝΣΧΕΟ. [7] ἀνάσχου.

ἈΣΠΟΥΔΕΊ. [8] χωρὶς πάσης σπουδῆς, ἄνευ κακοπαθείας.

ἈΣΤΑΧΎΕΣΣΙΝ. [9] στάχυσιν.

ἌΣΒΕΣΤΟΣ. [10] μεταφορικῶς, ἀκατάπαυστος, ἀκατάληκτος.

ἈΣΠΙΣΤΆΩΝ. [11] μαχητῶν, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

ἈΣΦΆΡΑΓΟΝ. φάρυγγα.

— Ἀπ'

1 Ἀσημάντοισιν. *Il.* K. 485.
2 Σημάντορα. *Il.* O. 325.
3 Ἀσκελέως. *Il.* T. 68.
4 Ἀσπερχές. *Il.* Δ. 32. Π. 61, &c.
5 Ἀστέρ' ὀπωρινῷ. Ignis ex Diomedis galea erumpens, ejusque humeros allambens, ſtellæ autumnali comparatur Il. E. 5.

Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον. — VILL.

6. Ἄσκοπος. *Il.* A. 157. 186. &c.
7 Ἄνσχεο. *Il.* Ψ. 587. VILL.
8 Ἀσπουδεί. *Il.* Θ. 512. O. 476.
9 Ἀσταχύεσσιν. *Il.* B. 148.
10 Ἄσβεστος. *Il.* A. 599.
11 Ἀσπιστάων. *Il.* Δ. 90. 201. &c.

— Ἀπ' ἀσφάραγον [1] μελίη τάμεν. —

ἈΣΠΑΣΤΟΝ. [2] ἀγαπητόν· καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀγαπητῶς.

ἈΣΤΕΡΙΣ. νήσου ὄνομα περὶ τῆς Ἰθάκης·

Ἀστερὶς [3] οὐ μεγάλη. —

ἈΣΦΟΔΕΛΟΝ. [4] ἀσφοδελώδη. ἔστιν δὲ φυτόν.

ἈΣΒΕΣΤΗ. [5] δυσκατάσβεστος.

ἈΣΤΕΡΟΠΗΤΗΣ. [6] ἐπίθετον μόνου Διὸς ἐπὶ τῆς ἀστραπῆς. αὕτη γὰρ ἀναστρέφειν ποιεῖ τοὺς ὦπας.

ἈΣΤΥΒΟΩΤΗΝ. [7] ἐπιθέτως, τὸν κήρυκα. ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ἈΣΙΝΗ. πόλις ἐν Ἄργει·

Ἑρμιόνην [8] Ἀσίνην τε. —

ἈΣΚΑΝΙΗ. [9] πόλις Φρυγίας.

ἈΣΩΠΟΣ. [10] ποταμὸς Βοιωτίας.

ἌΤΟΣ.

1 Ἀπ' ἀσφάραγον. Il. X. 328. Unde pro τάμεν lege τάμε.

2 Ἄσπαστον. *Od*. E. 398. H. 343.

3 Ἀστερίς. *Od*. Δ. 846. Vill.

4 Ἀσφόδελον Extat Od. Λ. 538. 572. & Ω. 13. Vill.

5 Ἄσβεστον Confirmat haec *Apollonii* gloſſa, receptam vulgo lectionem *Il*. Π. 123. ubi legerunt olim nonnulli αἶψα καταβέστη, quidam etiam ediderunt αἶψ' ἀκατάσβεστη. Conf. *Schol*. & *Euſtath*. p. 1096. v. 4.

6 Ἀστεροπητής. *Il*. Α. 580. 609. &c.

7 Ἀστυβοώτην. *Il*. Ω. 701. ibique *Schol*. & *Barneſ*.

8 Ἑρμιόνην. *Il*. Β. 560. Vill.

9 Ἀσκανίη. *Il*. Β. 863. Ν. 793.

10 Ἀσωπός. *Il*. Δ. 383. Κ. 287.

ἌΤΟΣ. [1] ἀκόρεστος, ἢ βλαπτικὸς κατὰ πόλεμον.

ἈΤΑΛΟ'Ν. [2] νήπιον, ἁπαλὸν, καὶ στέρησιν τοῦ τλῆναι.

ἈΤΙ'ΖΩΝ. [3] ἀτιμάζων.

ἈΤΕ'ΟΝΤΑ. ἀτώμενον, βλαπτόμενον·

Αἰνεία, τίς σ' [4] ὧδε Θεῶν ἀτέοντα κελεύει;

ἈΤΡΑΠΟ'Σ. ὁδὸς εὐθεῖα μὴ ἔχουσα ἐκτροπήν. ὅταν δὲ λέγῃ·

— Τρηχεῖαν [5] ἀτραπόν,

καταχρηστικῶς τῇ λέξει χρῆται.

ἌΤΙΤΟΣ. ἀτιμώρητος. ἐπὶ δὲ τοῦ·

Οὐ μὰν [6] αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος. —

οἷον, ὑπὲρ οὗ οὐδεὶς εἰσεπράξατο [7].

ἌΤΗ. ἐπὶ μὲν τῆς σωματοειδοῦς Θεοῦ·

— Ἄτη ἣ πάντας [8] ἀᾶται.

ἐπὶ δὲ τῆς βλάβης·

Ζεύς [9] με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ.

ἈΤΑΡ-

1 Ἄτος, L. ἆτος. *Il.* Ε. 388.

2 Ἀταλόν. *Il.* Σ. 567. *Od.* Λ. 39. &c.

3 Ἀτίζων. *Il.* Υ. 166. ibique *Schol.*

4 Αἰνεία. Il. Υ. 332. VILL.

5 Τρηχεῖαν. Od. Ξ. 1. VILL. Non ἀτραπὸν legitur, ſed ἀταρπὸν, quae forma multis aliis locis uſurpatur a Poëta, uti & ἀτραπιτὸς *Od.* Ν. 195.

6 Οὐ μάν. Il. Ν. 414. VILL.

7 Εἰσεπράξατο. Forſan omiſſum vocabulum, δίκας. VILL.

8 Ἄτη ἣ πάντας. *Il.* Τ. 91.

9 Ζεύς. *Il.* Β. 111.

ἈΤΑΡΤΗΡΟΙ͂Σ. [1] βλαβεροῖς.

ἈΤΙΤΑ'ΛΛΕΙ. [2] ἀγαπᾷ, ἐπιμελείας ἀξιοῖ.

ἈΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ. [3] ἰσόζυγον, οἷον ἰσοσταθμον. τάλαντα γὰρ, τὰ στάθμια.

ἈΤΕΙΡΗ'Σ. [4] ὁ στερεὸς, καὶ ἄτρωτος, καὶ ἀνένδοτος, καὶ ἀκαταπόνητος.

ἈΤΡΥΓΕ'ΤΟΙΟ. [5] ἐπιθετικῶς, τῆς θαλάσσης. οἱ μὲν, ἀτρυγέτου, [6] ἀκαταπονήτου ὑπ' ἀνέμου καὶ τῶν ἄλλων, [7] κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ Γ. οἱ δὲ, τῆς βαθείας, ὡς [8] τρύγα μὴ ἔχειν, μεταφορικῶς. ἐπειδὴ τέλος τοῦ οἴνου, τρύξ. οἱ δὲ, ὑποστάσιν μὴ ἐχούσης, ἐπεὶ πάντα ἐκβράσσεται· καὶ ὅτι μεταφορικῶς ἀπὸ τρυγός. οἱ δὲ, τρύγην μὴ ἐχούσης, τὸν καρπὸν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς γῆς.

ἈΤΥΖΟ'ΜΕΝΟΙ. [9] ταρασσόμενοι, καὶ δυϊκῶς·

—— Ἵππω [10] γάρ οἱ ἀτυζόμενοι. ——

ἈΤΑ'ΣΘΑΛΟΣ. [11] ἁμαρτωλὸς, παρὰ τὴν ἄτην καὶ ἀτασθαλίησι, [12] ταῖς ἁμαρτίαις.

ἈΤΕΜ··

1 Ἀταρτηροῖς. *Il.* Α. 223.

2 Ἀτιτάλλει. Haec quidem nuſquam in *Homero* occurrit forma; ſed ἀτιτάλλειν legitur *Il.* Π. 191. *Od.* Σ. 322. Τ. 354.

3 Ἀτάλαντον. *Il.* Β. 169. 407. &c.

4 Ἀτειρής. *Il.* Γ. 60. Ε. 292. &c

5 Ἀτρυγέτοιο. *Il.* Α. 316. &c.

6 Ἀτρυγέτου. Forte ἀτρύτου vel ἀτρυύτου. Vid. *Etymol.*

7 Ἄλλων. Praeſtiterit forte ἀελλῶν

8 Ὡς. Legere mallem ὥστε. VILL.

9 Ἀτυζόμενοι. *Il.* Ζ. 41. &c.

10 Ἵππω. Il. Ζ. 38. Unde lege ἀτυζομένω. VILL.

11 Ἀτάσθαλος. Primo caſu in *Homero* fruſtra quaeras.

12 Ἀτασθαλίῃσι. *Il.* Δ. 409. &c.

'ΑΤΕΜΒΟ'ΜΕΝΟΣ. [1] στερισκόμενος.

'ΑΤΡΥΤΩ'ΝΗ. [2] ἀκοπίατος, μὴ τρυομένη· παρθένος γὰρ ἡ θεός.

'ΑΤΡΕΚΕ'ΩΣ. [3] ἀληθῶς, κατὰ στέρησιν τοῦ τρέχειν.

'ΑΤΑ'Ρ. δή·

— 'Ατὰρ [4] τὸν δεξιὸν ἵππον
Κένσαι ὁμοκλήσας. —

"ΑΤΛΗΤΟΝ. [5] ἀνυπομένητον.

'ΑΤΑ'ΡΒΗΤΟΣ. [6] ἄφοβος.

'ΑΤΡΕ'ΜΑΣ. [7] ἠρέμα, κατ' ἀπόφασιν τοῦ τρέμειν.

"ΑΤΤΑ. [8] προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ἢ τροφέα.

'ΑΤΑΛΑ'ΦΡΟΝΑ. [9] ἀπαλόφρονα.

"ΑΤΑΛΛΕ. [10] ὁ μὲν 'Απολλόδωρος, ἔσαινε καὶ ἐσκίρτα. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς, παίζειν· οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀτάλου ἀτάλλειν. ἀταλὸν δὲ, τὸ ἁπαλὸν καὶ νήπιον λέγεται οὐκ ἀπιθάνως. ὁ δὲ Κιμανὸς φησι· ἀτάλλειν κυρίως ἐστὶν τὸ ἐκ νηπίου τρέφειν. [11] νῦν δ' ἐν ἴσῳ, τὸ

1 'Ατεμβόμενος. Il. Λ. 704. &c.
2 'Ατρυτώνη. *Il.* Β 157. &c.
3 'Ατρεκέως. *Il.* Β. 10. &c.
4 'Ατάρ. *Il.* Ψ. 336 Vill.
5 "Ατλητον. *Il.* Τ. 367.
6 'Ατάρβητος. *Il.* Γ. 63.
7 'Ατρέμας *Il.* Β. 200.
8 'Αττα. *Il.* Ι. 603. &c.
9 'Αταλάφρονα. *Il.* Ζ. 400. *Heſychii* auctoritate edidit *Barneſ.* tanquam magis ἀναλόγως formatum, ἀταλόφρονα; ſed uſum tamen alterius formae, quam habet *Apollonius*, confirmant ſatis *Etymol.* *p.* 161. *v.* 50. *Euſtath.* *p.* 650. *v.* 25. *p.* 1162. *v.* 60. & *Schol.* *ad l. l.*
10 "Αταλλε. *Il.* Ν. 27.
11 Τρέφειν. Cod. Mſt. temere τριφέφειν.

τὸ ἔχαιρεν. ἐπεὶ πᾶς ὁ ἐκτροφῆς ἀξιούμενος χαίρει καὶ παίζει. τὸ δὲ ἀτιτάλλειν καὶ ἀτάλλειν οὐ διαφέρει κατ' ἐπέκτασιν εἰρημένων· ὡς τὸ ἕρπειν, ἑρπύζειν καὶ ἑρπυστάζειν.

'ΑΥΤΙ'ΚΑ. [1] εὐθέως, παραχρῆμα.

ΑΥ'ΤΙΣ. [2] μετὰ ταῦτα.

ΑΥ'ΘΙ. [3] ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

ΑΥ'. δή·

Ἔνθ' αὖ [4] Τυδείδῃ. —

'ΑΥΤΑ'Ρ. δέ·

Αὐτὰρ [5] ἐπεὶ κόσμηθεν. —

'ΑΥΤΟΣΧΕΔΙ'ΗΙ. [6] ἀπὸ χειρὸς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

"ΑΥΤΩΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ ματαίως·

Αὔτως [7] γάρ ῥ' ἐπίεστ' ἐμελδαινόμεν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ αὔτως· [8]

Οὕτως μιν [9] φασὶν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως.

'ΑΥ-

1 Αὐτίκα.
2 Αὖτις.
3 Αὖθι.
} Sexcenties dixit Poëta.

4 Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ. Il. Ε. 1. Vill.

5 Αὐτὰρ. ἐπεί. Il. Γ. 1. Vill.

6 Αὐτοσχεδίῃ. *Il.* Ο. 510.

7 Αὔτως Il. Β. 342. Vill.

8 Ἐπὶ δὲ τοῦ αὔτως. Lege ἐπὶ δὲ τοῦ οὕτως. *Etymol. p.* 172. *v.* 40. αὔτως *temere* ſpiritu tenui efferendum eſſe docet, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου, τοῦ σημαίνοντος τὸ οὕτως. *Heſych.* Αὔτως .... ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοίως, ὡσαύτως.

9 Οὕτως μιν φασίν. Od. Π. 143. Pro οὕτως, lege οὕτω. Vill. Confirmatur etiam *Apollonii* auctoritate τὸ πιέμεν, quod in πινέμεν mutavit *Barneſ.* & convenit denique Noſtro

Αὐλός. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀθρόως ἐξακοντισμοῦ τοῦ αἵματος·

— Αὐτίκα [1] δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
Αἵματος ἀνδρομέοιο. —

ἐπὶ δὲ τῶν περόνων·

Αὐλοῖσι [2] διδύμοισιν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ κοινῶς νομιζομένου μουσικοῦ ἐργάνου·

Αὐλῶν [3] συρίγγων τ' ἐνοπήν. [4] —

Αὐτμή. [5] πνοή.

Αὐτή. ἐπὶ μὲν τῆς φωνῆς·

— Αὐτὴ [6] δ' οὐρανὸν ἵκανεν.

ἐπὶ δὲ τῆς μάχης·

Ῥεῖα [7] δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηῶτας ἄνδρας ἀϋτῇ.

Αὐγάζομαι. [8] ὁρῶ.

Αὐΐαχοι. [9] μετὰ μεγάλης ἰαχῆς.

Αὐ-

Noſtro cum Editionibus, in verbo φασὶν, pro quo *Erneſtus* ex *Euſtathio* reſtituendum eſſe cenſuit φασί, quod exhibent etiam *Etymol p.* 172. *v.* 37. & *Heſychius. v.* Αὔτως.

1 Αὐτίκα. Od. Χ. 18. VILL.

2 Αὐλοῖσι. Editur αὐλοῖσιν. Od. Τ. 227. VILL.

3 Αὐλῶν. Il. Κ. 13. VILL.

4 Ἐνοπήν. Apud *Ariſtotelem*, qui hunc verſum laudat in *Poet.* c. 25. legitur: αὐλῶν συρίγγων θ' ὅμαδον, pro ἐνοπήν. VILL.

5 Αὐτμή. *Il.* Ι. 605. &c.

6 Αὐτὴ δ'. Il. Β. 153. Unde pro ἵκανεν lege ἵκεν. VILL.

7 Ῥεῖα δέ. Il. Λ. 801. VILL.

8 Αὐγάζομαι. *Il.* Ψ 458.

9 Αὐΐαχοι. *Il.* Ν. 41. ubi minus bene in quibusdam Editionibus ἀνίαχοι.

ΑΥΛΩΠΙΣ. εἶδος περικεφαλαίας τὸν ἀπ' αὐτῆς λόφον ἀναστεζομένον ἔχουσα·[1]

Αὐλῶπις[2] τρυφάλεια. —

ΑΥΟΝ.[3] ξηρόν.

ΑΥΤΟΚΑΣΙΓΝΗΤΟΝ.[4] οἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἀδελφοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐκ μητρὸς μόνης, ὡς οἱ Διόσκουροι·

> Κάστορά[5] θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
> Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.

ΑΥΤΑ ΚΕΛΕΥΘΑ.[6] τὴν αὐτὴν ὁδόν.

ΑΥΤΑΓΡΕΤΑ.[7] αὐτόληπτα.

ΑΥΣΤΑΛΕΟΣ.[8] αὐχμηρός.

ΑΥΕ.[9] ἐφώνει.

ΑΥΤΟΔΙΟΝ. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ. αὐτόδιον.[10]

ΑΥΛΗΣ.[11] τῆς κατ' ἀγροὺς ἐπαύλεως.

ΑΥ-

1 Ἔχουσα. Orationis conſtructio εἰς τὸ νοούμενον: alioquin enim ſcribi debuerat ἔχον.

2 Αὐλῶπις. Il. Ν. 530. & Π. 795. VILL.

3 Αὖον. *Il.* Μ. 160. &c.

4 Αὐτοκασίγνητον. Et ſubjecta interpretatio & laudatus mox *Homeri* locus legendum eſſe ſuadent αὐτοκασιγνήτω.

5 Κάστορα. Il. Γ. 237. VILL.

6 Αὐτὰ κέλευθα. Il. Μ. 225. VILL.

7 Αὐτάγρετα. *Od.* Π. 148.

8 Αὐσταλέος. *Od.* Τ. 327.

9 Αὖε. *Il.* Λ. 461. &c.

10 Αὐτόδιον. Totus verſus, cujus hic ſolum indicatur initium, ſic legitur Od. Θ. 449.

> Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν.

VILL.

11 Αὐλῆς. *Il.* Ε. 138. &c.

'ΑΥΛΗ͂Σ 'ΕΝ ΧΟ'ΡΤΩι. [1] ἐν τῷ περιωρισμένῳ τόπῳ τῆς αὐλῆς. καὶ γὰρ τὰ ὅμοια [2] εἰώθασι λέγειν σύγχορτα. ὡς Εὐριπίδης· [3]

Σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς 'Ελευθέραις.

'ΑΥΤΟΧΟ'ΩΝΟΝ. [4] αὐτοχώνευτον, ἢ καὶ ὡς [5] κεχωνευμένον.

'ΑΥΛΙΖΟΜΕΝΑ'ΩΝ. [6] εἰς κοίτην αὐλιζομένων. [7]

'ΑΥΕ'ΡΥΣΑΝ. [8] εἰς τοὐπίσω εἵλκυσαν.

'ΑΥΤΗ͂ΜΑΡ. [9] ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

'ΑΥΤΟΝΥΧΙ'. [10] αὐτῇ τῇ νυκτί.

'ΑΥΤΟ'ΕΤΕΣ. αὐτῷ τῷ ἔτει·

Αὐτόετες [11] οἰχνεῦσι. —

'ΑΥ-

1 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Il. Λ. 773. Vill.

2 Ὅμοια. Nullo ſenſu. Optime *Alberti*, qui haec laudat, ὅμορα reſtituit; quemadmodum habet *Heſ.* καὶ γὰρ τὰ ὅμορα σύγχορτα λέγουσι. Vill.

3 Εὐριπίδης. Extat in Euripidis Andromachâ, verſu 17:

Φθίας δὲ τῆσδε, καὶ πόλεως Φαρσαλίας
Σύγχορτα ναίω πεδία. —

Ubi *Schol.* τὰ ὅμορα ἐν χόρτοις διέγραφον τὰς πόλεις οἱ ἄρχοντες. Vill.

4 Αὐτοχόωνον. *Il.* Ψ. 826.

5 Ἢ καὶ ὡς. Malim ὡς εἰκῇ *Schol. ad l. l.* ἐκ χεομένης ὕλης εἰκῇ κεχωνευμένον.

6 Αὐλιζομενάων. *Od.* Μ. 265. Ξ. 412.

7 Αὐλιζομένων. Praeſtiterit forte ἐλαυνομένων. vid. *Heſych. h. v.* ibique Cl. *Alberti.*

8 Αὐέρυσαν. Editur diviſis ubique vocibus αὖ ἔρυσαν. *Il.* Α. 459. Β. 422. &c.

9 Αὐτῆμαρ. *Il.* Α. 81. &c.

10 Αὐτονυχί. In *Hom.* Il. Θ. 197. legitur αὐτονυχεὶ, ſicque in *Etymologo Magno.* At in *Suidâ*, & in *Lexico Manuſcripto* Bibliothecae Coiſlinianae, quod conſului, αὐτονυχὶ. Vill. Vid. *Schol.* & *Interpp.* ad *l. l.*

11 Αὐτόετες. Od. Γ. 322. Vill.

Ἀταλήεσσα. ὁ Ἀπίων ὀνομάσι [1] καὶ ἔνδοξος, οἷον αὐδωμένη· ἐπὶ Κίρκης καὶ Καλυψοῦς. τινὲς δὲ αὐδηέσσας αὐτὰς λέγουσιν, ὅτι εἰς ὁμιλίας αὐτὰς [2] ἦλθον ἀνθρώπῳ τῷ Ὀδυσσεῖ.

Ἀταίς. [3] πόλις Βοιωτίας.

Ἀφαυρότατος. [4] ἀσθενέστατος, ἀπὸ τοῦ παύρου, καὶ τοῦ Α, ὅπερ ἐπὶ τοῦ πολλοῦ ἐστιν. καὶ οἷον ὀλίγως [5] κατὰ δύναμιν, οὐκ ἀπιθάνως.

Ἄφαρ. ταχέως. καὶ ἀφάρτεροι [6], ταχεῖς·

— Ἄφαρ [7] δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη.

ἐπὶ δὲ τοῦ προχείρου καὶ παρὰ αὐτίκα [8] χρῆμα·

— Ἄφαρ δέ τε χεῖρες [9] ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.

ἐπὶ δὲ τοῦ αἰφνιδίου·

Ὡς

1 Ὀνομασί. Lege ὀνομαστή. Vill.

2 Αὐτάς. Lege αὐταί. Sed rectius deleretur, ut ex Mſ. apparet. Vill. An ſcripſit forte *Apollonius* εἰς ὁμιλίαν αὐδῆς ἦλθον? ut & formae hujus etymologiam indicaverit, & idem fere docere voluerit, quod *Etymol.* p. 169. v. 10. cum interpretatur ὁμοιόφθογγον, & *Schol. ad Od.* κ. 136. εἰς διάλεξιν καὶ προσαγόρευσιν ἀνθρώποις ἐρχομένη. De orthographia autem hujus formae diſputavit *Clarcke ad Od.* ε. 334. & κ. 136.

3 Αὐλίς. *Il.* β. 303. &c.

4 Ἀφαυρότατος. *Il.* ο. 11. &c.

5 Ὀλίγως. Lege ὀλίγος. Vill.

6 Ἀφάρτεροι. *Il.* ψ. 311. ex quo corrigendus *Heſych.* v. Ἀφερτέρους, πολὺ φερτέρους, ταχυτέρους.

7 Ἄφαρ. Il. χ. 270. Vill.

8 Τῇ παρὰ αὐτίκα χρῆμα. In *Manuſcripto* αὐτίκα ita punctis ſuperioribus & inferioribus notatur, ut deletum appareat, & innuatur legendum παραχρῆμα. Vill.

9 Ἄφαρ δέ τε χεῖρες. Il. ν. 814. Vill.

Ὡς δ' ἄφαρ [1] ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.

ἐπὶ δὲ τοῦ ῥᾳδίως·

— Ἄφαρ [2] δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Διός. —

καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα·

— Ἄφαρ [3] δέ τε φέρτεροι.

ἈΦΡΑΔΕΏΣ. [4] ἀνεπιστημόνως, ἀπείρως.

ἈΦΥΣΣΩΝ. [5] ἀπαντλῶν. [6]

ἈΦΡΟΔΙΤΗΣ. ἐπὶ μὲν τῆς Θεοῦ.

— Εὐστεφάνου [7] τ' Ἀφροδίτης.

ἐπὶ δὲ τῆς πρὸς ἄνδρας συνουσίας.

— Καὶ ἐκλελάθοιντ' [8] Ἀφροδίτης.

Τὼ

1 Ὡς δ' ἄφαρ. In *Homero* Il. κ. 537. pro ὡς merito legitur ὧδ'. VILL. Editionum lectionem confirmat etiam *Etymol.*, qui eadem fere quae *Apollonius*, tradidit, *p.* 175. *v.* 12.

2 Ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος. In *Homero* Od. Θ. 270.

— Ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν.

Ἥλιος, —

non vero Διὸς, ut habet codex Mſ. VILL.

3 Ἄφαρ δέ τε φέρτεροι. Non ſic legitur in hodierno *Hom.* ſed pro ἄφαρ, eſt ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι. Il. κ. 557. Od. ι. 276. π. 89. & demum χ. 289. ubi alii volunt φέρταται. VILL.

4 Ἀφραδέως. *Il.* Γ. 436. &c.

5 Ἀφύσσων. *Il.* Α. 598.

6 Ἀπαντλῶν. In *Manuſcripto* vitioſe ἀπλαιτλῶν. VILL.

7 Εὐστεφάνου. Od. Θ. 267. VILL.

8 Καὶ ἐκλελάθοιντ'. Od. χ. 444. VILL. *Apollonii* etiam auctoritate confutatur conjectura *H. Stephani* μίσγοιντ' ὅτε λάθρῃ.

Τὴν ἄρ ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρῃ.

ἈΦΑΝΔΑΝΕΙ. [1] ἀπαρέσκει.

ἌΦΕΝΟΣ. πλοῦτος, [2] ἤτοι ἀφ' ἑνὸς [3] ἑκάστου ἐνιαυτοῦ περιγινόμενος. ἔνος γὰρ, ὁ ἐνιαυτός. ἢ ἄπενος τις ὢν, ὁ κεχωρισμένος πενίας· ἀπὸ τούτου καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος.

ἈΦΥΣΓΕΤΟΣ. συρφετός. τάχα δ' ἀφυγετὸς, ἄγαν φευκτός· [4] τὸ γὰρ Α ἀντὶ τοῦ ἄγαν ἔχει· τὸ δὲ λοιπὸν παραγωγὸν παρὰ τὸ φεύγειν. τὸ γὰρ ἄγαν ἐκφεῦγον [5] ὑπ' ἀνέμων ἐκβάλλεσθαι ἂν ῥηθείη·

— Πολλὸν [6] δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει.

ἈΦ-

1 Ἀφανδάνει. *Od.* Π. 387.

2 Ἄφενος. Il. Α. 171.

Ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν, ἄφενος
καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.

Ubi Schol. Ἄφενος. πλοῦτον· κυρίως δὲ ἄφενος λέγεται, ἡ ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσία. πλοῦτος δὲ, ἡ ἀπὸ πολλῶν. VILL.

3 Ἀφ' ἑνός. Ita edendum cenſui. Cod. Mſ. habet ἄφενος.

4 Legere malim φευκτικός, cujus opinionis rationem ſequenti obſervatione exponam.

5 Ἐκφεῦγον. Pro ἐκφεῦγον, *fugiens*, lego ἔκφευκτον, *fugiendum*; quemadmodum ſupra interpretatus eſt, ἄγαν φευκτὸς, *valde fugiendum*. VILL. *Homer. Il.* Λ. 492.

Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι
Χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ.
Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
Ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει. —

Interpretum accuratiſſimus *Euſtathius p.* 857. *v.* 63. Πεῦκαι μὲν γὰρ, inquit, φορτίου δίκην ἐπ' αὐτοῦ ὀχοῦνται, ἀφυσγετὸς δὲ, οὐχ οὕτω φέρεται, ἀλλὰ δι' ὅλου αὐτοῦ ἀναμὶξ ἥκων, ῥιπτεῖται εἰς θάλασσαν. — Eandem forte rationem ſecutus *Apollonius* & hoc loco ἐκφεῦγον ſcribere debuit & ſupra ἀφυγετὸς, ἄγαν φευκτικός. Leviorem enim materiem & maxime quaſi fugacem eſſe ἀφυσγετὸν, quae recte a Poëta non φέρεσθαι dicatur, uti quercus & larices, ſed ἐκβάλλεσθαι.

6 Πολλὸν δέ. Il. Λ. 495. VILL.

M 3

ἈΦΛΟΙΣΜΟ΄Σ. ψόφος.[1]

Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετ' ὀδόντων. — εἴρηται δὲ κατὰ μίμησιν ψόφου.

ἈΦΗ΄ΜΕΝΟΣ.[2] ἀπωτέρω καὶ πόρρω καθεζόμενος.

ἈΦΑΛ-

1 Ἀφλοισμός. Sic legitur Il. O. 607. Vill.

Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε, &c.

Hectoris pugnam cientis imaginem ita informavit Poëta *l. l.*

Μαίνετο δ', ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης
Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν. &c.

Interpretum pars multo maxima Ἀφλοισμὸν interpretatur, ἀφρὸν ἢ ἀφρισμόν. Sed vero fuerunt forte qui *Furioſis* tantum vel *ipſis* adeo *feris ſpumam* in ore tribuendam eſſe cenſerent: In magnifica certe illa *Achillis* cum leone comparatione *Il.* Υ. 166. ſeqq. Leo . . . . Πρῶτον μὲν ἀτίζων

Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν
Δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χανὼν, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
Γίγνεται.

Sed nulla Achilli in ore ſpuma. Senſit difficultatem *Euſtath.* & in commentariis ad l. prior. *p.* 1023. *v.* 10. tollere conatus eſt. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀφλοισμοῦ, καὶ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν βλοσυρότητος λαμπηδόνος ἔοικεν ὁ ποιητὴς ἐθέλειν καὶ σὺν τὸν Ἕκτορα εἰκάζειν .... ἄλλως δέ γε εἰπεῖν, μαινομένῳ εἰκὸς καὶ ὁ ἀφλοισμὸς, καὶ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμπεσθαι. Eadem autem haec difficultas moviſſe alios videtur, ut ἀφλοισμὸν non *Spuman* interpretarentur, ſed *Strepitum* & *Stridorem* dentium, cum praeſertim φλοισβὸν ejusdem fere generis nomen aquae & mari tribui ſcirent, a quibus facilis eſt ad alia translatio. *Schol.* λαμβάνεται δὲ καὶ πεποιημένως ἐπὶ ἰδιώματος ὕδατος ἤχου. *Etymol.* p. 177. v. 52. Ἀφλοισμὸς . . . . ἐστὶ . . ψόφος ποιὸς, ἢ ἀφρός . . . Itaque in poſterioribus illis fuiſſe etiam cenſendus eſt *Apollonius*, cum interpretatur ψόφος, & commendandae explicationis ſuae cauſſa addit, εἴρηται δὲ κατὰ μίμησιν ψόφου ὀδόντων . . . Ita enim videtur poſtrema illa forma loco ſuo eſſe reſtituenda, unde temere in ſuperiorem verſum migraverat. Conf. infra V. Βαμβαίνων, & *Il.* Κ. 375.

2 Ἀφήμενος. *Il.* Ο. 106. ubi eadem notavit *Schol.*

ἌΦΛΑΣΤΟΝ. τὸ ἀκροστόλιον. κέκληται δὲ κατ' ἀντίφρασιν οὕτως τὸ ἀσθενίστατον, οἷον εὔθλαστον. [1]

ἌΦΑΛΟΣ. [2] περικεφαλαία μὴ ἔχουσα φάλους· τοὺς δὲ φάλους, [3] οἱ μὲν ἀσπιδίσκια, οἱ δ' ἀστερίσκια ἐκάλουν.

ἌΦΘΙΤΟΝ. [4] ἄφθαρτον.

ἈΦΟ'ΩΝΤΑ. [5] ψηλαφῶντα.

ἈΦΩΠΛΙ'ΖΟΝΤΟ. [6] ἀφῃροῦντο.

ἌΦΡΕΟΝ. [7] ἤφριζον.

ἈΦΡΑ-

1 Εὔθλαστον. Fortaſſe ἄθλαστον, quod eſſet gloſſa τοῦ ἄφλαστον. In eodem *Lexico Mſ.* quod conſului, habetur: Ἄφλαστα. τὰ ἀκροστόλια, Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Δίδυμος, τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέως ἐπικεκαμμένον. In *Polluce*: τὰ δὲ ἄκρα τῆς πρύμνης ἄφλαστα καλεῖται. Sic habet *Schol. Apollonii Rhodii Argon.* I. 1089.

— Ἶζε δ' ὕπερθε
Νηὸς ἀφλάστοιο μετήορος ἀΐξασα.

Ἀφλάστοιο. Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον. οὐκ εὖ, ἐπειδὴ τὸ ἀκροστόλιον ἐστὶ τοῦ στόλου. στόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πτύχης καὶ διῆκον ἄχρι τῆς πρώρας ξύλον, πτύχη δὲ λέγεται, ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. ἔστιν οὖν ἀκροστόλιον τὸ ἄφλαστον κατὰ τὴν πρῶραν. ἀλλ' ὁ ποιητὴς αὐτὸ παραδίδωσιν ἐπὶ τῆς πρύμνης, λέγων·

Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὔτι μεθίει,
Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. —

καὶ εἴρηται ἄφλαστον κατὰ συγγένειαν τοῦ Φ πρὸς τὸ Θ, ἄθλαστον κατ' ἀντίφρασιν. ἐπεὶ εὔθλαστόν ἐστιν· ἔστιν οὖν ἄφλαστον, σανίδιον κατὰ τὴν πρύμναν. VILL.

2 Ἄφαλος. κυνέην ἄφαλον dixit Poëta *Il.* κ. 258.

3 Φάλους. In *Lex Mſ. Sangermanenſi*: φάλον, τὸ μετωπίδιον. φάλος· βῶλος ἢ λόφος, ἢ ἡ ὑπερέχουσα πέτρα ἐν θαλάσσῃ. VILL.

4 Ἄφθιτον. *Il.* β. 46. &c.

5 Ἀφόωντα. L. Ἀφόωντα. V. *Il.* ζ. 322. ibique *Schol.*

6 Ἀφωπλίζοντο. Il. ψ. 26. Sic in *Heſ.* ἀφοπλίζεσθαι. ἀφαιρεῖσθαι. At *Schol.* melius, ἀφωπλίζοντο. ἀφῃροῦντο τὰ ὅπλα. Ut in *Lexico Manuſcripto Sangermanenſi*: ἀπετίθεντο τὰ ὅπλα. VILL.

7 Ἄφρεον. *Il.* λ. 282.

ʼΑΦΡΑΔΕΈΕΣ. [1] ἀδιαφνόητοι.

ʼΑΦΗΤΟΡΟΣ. ʼΑπόλλωνος ἐπίθετον. καὶ ἔστιν οἷον ὁμοφορήτου, ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος, καὶ διακρίνοντος· [2] τὸν πλούσιον καὶ τὸν πένητα· ἢ τοξότου, ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως. οἱ δὲ Γλωσσογράφοι ἀφητόρας [3] ἔδοξαν λέγεσθαι τὴν στροφέα τῆς θύρας.

ʼΑΧΛΥ΄Σ. [4] ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσις.

ʼΑΧΡΕΙ͂ΟΝ [5] ΙʼΔΩ΄Ν. ἀγεννὲς, [6] εἰς οὐδεμίαν χρείαν ἐμβλέψας, ἢ σκυθρωπάσας, καὶ οἷον διαστρέψας τὴν ὄψιν, καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης·

ʼΑχρεῖον [7] δʼ ἐγέλασεν. [8] —

εἰς οὐδεμίαν ἀξίαν, ἐξ οὗ τὴν οὐκ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν.

ʼΑΧΑΙΙ΄ΔΑ ΓΑΙ͂ΑΝ. [9] τὴν Πελοπόννησον.

ʼΑΧΑ΄ΡΙΣΤΑ. ἀχαρίστως·

Ξεῖν᾽,

1 ʼΑφραδέες. Od. Λ. 475. Vill.

2 Διακρίνοντος. Lege, οὐ διακρίνοντος. Cum enim ſimiliter omnibus & indiſcriminatim oracula canat, non diſcernit divitem a paupere, non eſt προσωπολήπτης, ut loquuntur Scriptores ſacri. In eodem articulo, ὁμοφορήτου eſt vocabulum corruptum. Legendum ὁμοφήτορος, cum *Pſeudodidymo* & *Etymologo Magno*. Vill.

3 ʼΑφητόρας. Mallem ἀφήτορα. Vill.

4 ʼΑχλύς. *Il.* Ε. 696. &c.

5 ʼΑχρεῖον ἰδών. Il. Β. 92. Vill.

6 ʼΑγεννές. Vitioſe in Manuſcripto ἀγγεννές. Unum *gamma* ſuſtuli. Vill.

7 ʼΑχρεῖον δʼ. Od. Σ. 162. Vill.

8 ʼΕγέλασεν. In Homero ἐγέλασσε ob metrum. Vide *Etymol.* ἀχρεῖον. Vill.

9 ʼΑχαιΐδα γαῖαν. *Il.* Η. 124. &c.

Ξεῖν᾽, ἐπεὶ [1] οὐκ ἀχάριστα παρ᾽ ἡμῖν [2] ταῦτ᾽ ἀγορεύεις.

Ἄχθος. [3] βάρος, ἔχθρα.

Ἄχος, [4] λύπη ἀφωνίαν ἔχουσα.

Ἄχρις, ἕως, καί·

— Ὀςέον [5] ἄχρις ἄραξεν.

Ἀχυρμιαί [6] οἱ τόποι εἰς οὓς τὰ ἄχυρα βάλλεται λικμώμενα.

Ἀχερωΐς, [7] δένδρου τι γένος·

— Καὶ ἐθρίγκωσεν [8] ἀχέρδῳ.

Ἀχέρων. [9] ποταμὸς ἐν Ἅιδου μεμυθευμένος.

Ἄχνας. [10] τὰ ἄχυρα, λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐπιπολάζον [11] τῇ θαλάσσῃ, ἄχνη.

Ἀχρημοσύνη, πενία.

— Ἀχρη-

1 Ξεῖν᾽, ἐπεί. Od. Θ. 236. Vill.

2 Παρ᾽ ἡμῖν. In vulgatis Editionibus μεθ᾽ ἡμῖν. Leve diſcrimen. Vill.

3 Ἄχθος *Il.* Γ. 247. &c.

4 Ἄχος. *Il.* Α. 188. &c.

5 Ὀςέον. Il. Π. 324. Vill.

6 Ἀχυρμιαί. *Il.* Ε. 502.

7 Ἀχερωΐς. Hic negligentià lapſus Librarius duo ita confundit & permiſcet ut omnis omnino ſenſus turbetur. Sic ſcribendum eſt cum *Heſ.*, a quo aliquot verba mutuabor, ut hiatum expleam, Ἀχερωΐς. δένδρου γένος ἀκάρπου, λεύκη. *id eſt*, Ἀχερωΐς, ſpecies arboris ſterilis, populus. Deinde ad lineam:

Ἄχερδος. Ἄκανθα ποιά·

— Καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, *id eſt*, Ἄχερδος. Quaedam ſpina:

— *Et cinxit ſpinâ.*

Vill.

8 Καὶ ἐθρίγκωσεν. Od. Ξ. 10. Vill.

9 Ἀχέρων. Ἀχέροντα dixit Poëta *Od.* Κ. 513.

10 Ἄχνας. pro paleis uſurpavit *Homerus Il.* Ε. 499, 501.

'ΑΩΤΕΙ͂ΤΑΙ.[1] ἤτοι ἀπανθίζεσθαι τὸν ὕπνον. ἄωτον γὰρ, πᾶν τὸ ἄνθος. ἢ παρὰ τὸ ἐᾶσαι,[2] ὅ ἐστιν κοιμίσαι[3]. καὶ ἀωτεῖς[4], κοιμᾷ. καί.

Μηκέτι νῦν[5] εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον.

videtur. 'Αώτῳ θεσπεσίω. ἐρίῳ. quo locus explicetur a cl. *Villoiſ.* laudatus, ubi etiam *Schol.* 'Αώτυ, inquit, τῦ ἄνθυς, λέγει δὲ τῦ ἐρίου. Quod autem comparandi vel explicandi cauſſa additur οἷος ἀώτῳ &c. alios ſpectat *Homeri* verſus, *Il.* Ν. 599. 717. *Od.* Α. 443. ad quorum poſteriorem *Schol.* οἷος γάρ ἀώτῳ, προβάτυ ἄνθει, ὅ ἐστιν ἐρίῳ. In eandem igitur ſententiam ſcripſiſſe crediderim *Apollonium*: Οἷος ἀώτῳ, οἷον ἄνθει προβάτυ.

1 'Αωτεῖται. Vitioſe in *Manuſcripto* ἀωθεῖται per θ. Mallem ἀωτεῖτε ut Od. Κ. 548. & mox ἀπανθίζεσθε, aut in Indicativo cum *Heſ.* ἀπανθίζεται τ̀ ὕπνον. VILL.

2 'Εᾶσαι. Mallem ἆσαι, quod melius conveniret cum ἀωτεῖται; ut pote quod ab *alpha* incipiat. Legitur tamen apud *Heſ.* ἰᾶσαι, κοιμηθῆναι. Et ἴασαν, ηὐλίσθησαν; cum ex eodem *Heſ.* αὐλίζεται ſignificet, κοιμᾶται, κοιτάζεται. VILL.

3 Κοιμίσαι. Eſt proprie *ſopire.* Ergo mallem κοιμηθῆναι, *id eſt*, ſopiri, dormire. VILL.

4 'Αωτεῖς. Il Κ. 159. VILL.

5 Μηκέτι νῦν. Od. Κ. 548. VILL.

B.

ΒΑ'ΛΛΕΝ. [1] ἔϐαλλεν.

ΒΑ'ΖΕΙΝ. [2] λέγειν.

ΒΑΜΒΑΙ'ΝΩΝ. διὰ τρόμον [3] οὐκ ἠρεμοῦσαν τὴν βάσιν ποιούμενος. ὁ δὲ Ἀπίων, βῆμα πρὸ [4] βῆμα βαίνων καὶ πορευόμενος· ἀπὸ [5] τοῦ γινομένου ψόφου περὶ τὸ στόμα. τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων.

ΒΑ'ΡΔΙΣΤΑΙ. [6] βραδύτατοι.

ΒΑ'ΣΚΕ. πορεύου. [7]

ΒΑ-

1 Βάλλεν. *Il.* Σ. 474. &c.

2 Βάζειν. *Il.* Ζ. 92. &c.

3 Διὰ τρόμον. Male *Montfaucon.* edidit διὰ τρόμου. In *Manuſcripto* habetur διάτρομον. Sed cum haec vox in nullis ocurrat Lexicis & poſt ſe poſtulet τὸ καὶ, ſequente alio adjectivo; eaque conjunctio abſit: malui legere διὰ τρόμον, *id eſt*, ob timorem. VILL.

4 Βῆμα πρὸ. Legendum πρὸς, ut optime quidem, contra tamen fidem Mſ., edidit *Montfauconius*; aut βῆμα πρὸ βήματος. Βαμβαίνων extat Il. Κ. 375. ubi legitur:

— Ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρϐησέν τε
Βαμβαίνων· ἄραϐος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων. VILL.

5 Ἀπὸ τοῦ γιν. ψόφου. Pertinent haec ad aliam omnino interpretationem; συγκρούειν, vel ἠχεῖν. τοὺς ὀδόντας. quam probabile eſt ex *Apollonio* excidiſſe. *Euſtath.* p. 812. 42. τὸ δὲ βαμβαίνειν, inquit, ἔστι συγκρούειν τοὺς ὀδόντας, ἀπὸ τοῦ κατὰ στόμα ψόφου &c. *Etymol.* autem p. 187. v. 27. Βαμβαίνειν inter alia interpretatur, ὑπὸ τρόμου ἠχεῖν τοὺς ὀδόντας.

6 Βάρδισται & βραδύτατοι. L. Βάρδιστοι. βραδύτατοι. Conf. *Il.* Ψ. 310. & 530.

7 Πορεύου. Male apud *Montfaucon.* πορεύου: fortaſſe operarum vitio. VILL. Conf. *Il.* Β. 8. &c.

ΒΑΘΥΠΕ'ΠΛΩΝ. [1] ὁ Ἀπίων, καλῶν· τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθυζώνων, καὶ βαθυκόλπων. φαίνεται γὰρ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιθέτων, ἅμα μὲν τὰ μεγέθη [2] τῶν σωμάτων, ἅμα δὲ τὸ σεμνὸν τῆς περιστολῆς. φαίνονται γὰρ μέχρι τῶν σφυρῶν καλυπτόμεναι, ὅθεν καὶ ἑλκεσίπεπλοι λέγονται καὶ βαθύζωνοι.

ΒΑ'ΛΑΝΟΝ. [3] τὸν τῆς δρυὸς καρπόν.

ΒΑΘΥΜΑ'ΛΛΩΝ. [4] βαθεῖς μαλλοὺς ἐχόντων.

ΒΕΒΑ'ΜΕΝ. βεβηκέναι·

— Ἀμφ᾽ [5] αὐτῷ βεβάμεν. —

ΒΕΒΡΟΤΩΜΕ'ΝΑ. [6] ἡματωμένα. βρότος γὰρ, ὁ φόνος.

ΒΕ'ΛΕΜΝΑ. [7] βέλη.

ΒΕ'ΒΑΚΤΑΙ. [8] εἴρηται.

ΒΕ-

1 Βαθυπέπλων. Formam in *Homeri* libris, quos quidem habemus reliquos, non reperiundam, olim tamen alicubi in Poëta lectam eſſe, ubi nunc forte a librariis ſubſtitutum habemus Βαθυζώνων vel Βαθυκόλπων, non ex *Apollonio* tantum ſuſpicari licet, ſed etiam ex *Etymol.* p. 185. v 41. Βαθυκόλπων, πέπλος τὸ ἱμάτιον καλεῖται, ubi caput gloſſae excidiſſe videtur, βαθυπέπλων.

2 Μεγέθη. Sic in *Sangermanenſi Lexico Manuſcripto*: Βαθυπέπλων. μεγάλων ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. VILL.

3 Βάλανον. *Od.* Ν. 409. &c.

4 Βαθυμάλλων. Pindaro haec forma & aliis uſitata eſt, non item *Homero*, niſi quis forte ſedem huic nomini quaerere velit. *Od.* Ι. 425.

Ἄρσενες οἶες ἦσαν ἐϋτρεφέες, δασυμαλλοι.

5 Ἀμφ᾽. Il. Ρ. 359. & 510. Contra fidem vero *Manuſcripti* & *Homeri*, ac uſum linguae edidit *Montfaucon*. ἀμφ᾽ αὐτοῦ, pro ἀμφ᾽ αὐτῷ. VILL.

6 Βεβροτωμένα. *Od.* Λ. 41.

7 Βέλεμνα. Ad marginem *Manuſcripti Codicis* legitur recentiori manu additum: Βίβαιον. Ἀσφαλές, ἰσχυρόν. VILL. Βέλεμνα dixit Poëta *Il.* Ο. 484. Βίβαιον non eſt *Homericum*.

8 Βέβακται. *Od.* Θ. 408.

ΒΕΒΡΙΘΑΣΙ. βεβαρημέναι [1] εἰσίν.

ΒΕΡΕΘΡΟΝ. Ἀπίων, ὁ πηλώδης τόπος· ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν βέρεθρον [2] εἶναι, καὶ βάθος ποιεῖν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ποδὸς, ἢ τὴν γῆν θραύειν. λέγεται δὲ βέρεθρον, καὶ τὸ βάθος.

ΒΕΝΘΕΑ. [3] βάθη.

ΒΕΛΟΣ. πᾶν τὸ βαλλόμενον, κἂν λίθος ᾖ·

Ὡς καὶ νῦν [4] πόντοιο δὲ βάλων βέλος, ἤγαγε νῆα.

ΒΕΒΟΛΗΜΕΝΟΣ. [5] ὥσπερ ἐκ βολῆς τὴν ψυχὴν βεβλημένος.

ΒΕΒΛΗΑΤΟ. βεβλημένοι εἰσίν·

— χθα-

1 Βεβαρημέναι. Obſervavit etiam *Alberti* male ex *Apollonii Lexico Manuſcripto* in *Bibl. Coiſl.* a *Montfauconio* editum eſſe, βεβαρημένοι pro βεβαρημέναι. Nam reſpicicit Od. Ο. 333. & refertur haec vox ad τραπέζας:

— Εὔξεστοι δὲ τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν.

Quod explicat quoque *Heſ.* per βεβαρημέναι εἰσίν. οἱ δὲ, πεπληρωμέναι. VILL.

2 Βέρεθρον. Lege βάραθρον. Ut habet *Heſ.* Βέρεθρον. βάθος. βάραθρον. Il. Θ. 14 βάθιστον βέρεθρον. & Od. Μ. 49. δεινοῖο βερέθρου. Invenitur apud *Heſ.* & βέτεθρον, pro quo & βέθρον habent *Crates* & *Euphorion* in *Etymologo Magno.* Legitur in eodem *Lexicographo:* Δέρεθρον. λίμνη ἀποχώρησιν ἔχουσα. & Ζέρεθρα. βάραθρα, κοῖλοι τόποι. Conſulendi *Harpocratio*, & ὁ πάνυ Clar. *Ruhnkenius ad Timaeum*, ac *Oudendorp. ad Thomam M.* & doctiſſimae praeſtantiſſimi *Valckenaer. animadverſ. ad Ammon. p.* 43. VILL.

3 Βένθεα. *Od.* Α. 53.

4 Ὡς καὶ νῦν. Od. Ι. 495. Corruptus verſus ſic ex *Homero* reſtituendus:

Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα. VILL.

5 Βεβολημένος. *Il.* Ι. 9. &c.

— Χθαμαλαὶ [1] βεβλημένοι εὐναί.

ΒΕΒΡΥΚΩ'Σ. [2] τῶν ἐνομαλεπεποιημένων.

ΒΕΒΩ͂ΣΑ. [3] περιβεβηκυῖα.

ΒΗ͂. [4] ἐπορεύθη.

ΒΗΛΟ'Σ. [5] ὁ τῆς θύρας βαθμός.

— Ἀπὸ βηλοῦ [6] θεσπεσίοιο.

ΒΗΤΑ'ΡΜΟΝΕΣ. [7] ὀρχησταὶ, ἀπὸ τοῦ βαίνειν ἡρμοσμένως.

ΒΗ͂ΣΣΑΙ. οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὁρῶν. [8]

ΒΙΟ'Σ. [9] τόξον.

ΒΗ͂ΣΣΑ. [10] ὄνομα πόλεως τῆς Λοκρίδος.

ΒΙΟ'ΣΣΑΟ. [11] βιῶσαι ἐποίησας.

1 Χθαμαλαί. Od. Λ. 193. unde pro βεβλημένοι lege βεβλήαται. VILL.

2 Βεβρυκώς. Lege βεβρυχώς. Omiſſa gloſſa ex *Schol.* reſtituenda. Βρυχόμενος, στόμενος, συντρίβων τοὺς ὀδόντας. Extat haec vox Il. N. 397. & Π. 486. VILL.

3 Βεβῶσα. Od. Υ. 14. VILL.

4 Βῆ. *Il.* Α. 34. &c.

5 Βηλός. Supra hanc gloſſam, haec ad eam pertinentia & recenti manu addita in *Mſ.* leguntur: σταθμὸς, φλιὰ, βατὴρ, ἤγουν βάσιμος τόπος, τὸ πρόθυρον. Et quidem ſic *Etymologus Magnus* habet: βηλός.... οἱ δὲ, κατὰ Δρύοπας, τὸν Ὄλυμπον. ἄμεινον δὲ τὸν βατῆρα λέγειν. κοινῶς δὲ σημαίνει ὁ βηλὸς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ὃν καλοῦσι φλιάν. VILL.

6 Ἀπὸ βηλοῦ. Il. Α. 591. VILL.

7 Βητάρμονες. Od. Θ. 250. VILL.

8 Ὁρῶν. *Heſychius* habet, ὀρέων. VILL. Βήσσας ſexcenties dixit Poëta.

9 Βιός. *Il.* Α. 49. &c.

10 Βῆσσα. *Il.* Β. 532.

11 Βιόσσαο. Gloſſam ab *Heſychio* quoque notatam, recte cum altera ejusdem Lexicographi, eaque corrupta, Ἐβίωσας, pro Ἐβιώσαο, comparavit, Cl. *Villoiſ.* atque ad antiquam διττογραφίαν retulit

Od.

ΒΙΟ'ΩΝΤΑΙ. [1] ἐνεργητικῷ τύπῳ ἀκολούθως ἐσχημάτιστε τῷ σημαινομένῳ διὰ τοῦ ὑφ' ἡμῶν λεγομένου βιάζεσθαι.

ΒΙ'ΟΤΟΣ. [2] ἡ ζωὴ, καὶ τὰ πρὸς τὴν ζωήν.

ΒΙΟΤΡΟΠΙ'ΑΣ. [3] τοῦ βίου τροπάς.

ΒΛΗ'ΤΡΟΙΣΙ. τοῖς κατὰ τὰς συναρμογὰς γόμφοις. ὁ δὲ Ἀπίων· [4]

Κολλητὸν [5] βλήτροισι, δύω καὶ εἰκοσίπηχυ.

ΒΛΟΣΣΤΡΗΣΙ. [6] καταπληκτικοῖς. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἡ βλοσυρῶπις. [7]

ΒΛΑ'ΒΕΤΑΙ. βλάπτεται·

—— βλάβεται [8] δέ τε γούνατ' ἰόντι.

ΒΛΩ'Σ-

Od. Θ. 468. ubi pro eo, quod nunc edi ſolet σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο, ab aliis olim lectum eſſe videtur σὺ γάρ με βιώσαο.

1 Βιόωνται. Od. Δ. 502. Vill.

2 Βίοτος. Il. Ε. 544. &c.

3 Βιοτροπίας. Nusquam, aut fallor, haec vox hodie in *Homero* occurrit. Vill.

4 Ὁ δὲ Ἀπίων. Hujus opinio hic deſideratur ab autore promiſſa, ſed ab exſcriptore praetermiſſa. An ἐπιούροις, ut habet *Schol.* aut συμβάλμασι, ſeu potius συμβλήμασι, cum *Suida* legendum eſt? *Heſ.* interpretatur ἁμάξης τροχοὺς, σφηνὰς, ἐμβλήματα. Aut γόμφους καὶ συμβόλας ἀξόνων, f:cundum alios. *Etymologus Magnus*: Βλήτροισι ... σημαίνει δὲ τοὺς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφους, τοὺς πιούρους. Nullo ſenſu πιούρους. Lege ἐπιούρους, quod, teſte *Apollonio*, eſt ξύλινος ἧλος, & ὁ ἐπισφυλάσσων καὶ συνέχων τὰ συναρμοζόμενα ξύλα. Vill.

5 Κολλητόν. Il. Ο. 678. Vill.

6 Βλοσσυρῆσι. Lege βλοσυρῇσι. Ex Il. o. 6o8. Vill.

7 Βλοσυρῶπις. *Il* Λ. 36.

8 Βλάβεται δέ. Il Τ. 166. Ilic male in MS. βλάπτεται. Vill.

ΒΛΩ΄ΣΚΕΙ. [1] μολίσκειν. πορεύεσθαι.

ΒΛΕΜΕΑΙ΄ΝΩΝ. [2] ἐπιγαυνύμενος. καὶ βλέννας μὲν ἔνιοι καλοῦσιν χυμούς τινας· ἀβλεννεῖς δὲ, ἀχύμους.

ΒΛΩΘΡΗ΄Ν. μολοθρὴν, [3] τὴν εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν θορύζουσαν, οἷον πηδῶσαν.

ΒΛΩΜΟ΄Σ. ψωμὸς οὕτως. [4]

ΒΟΩ΄Ν. τὴν μὲν μετοχήν·

Αὐτὰρ [5] ὁ μακρὰ βοῶν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ζῴου·

— Βοῶν [6] αὐλιζομενάων.

ἐπὶ δὲ τῶν ἀσπίδων·

— Βοῶν τ' [7] εὐποιητάων.

καί·

— Βόας [8] αὔας.

ΒΟΥ-

I. Βλώσκει. Lege βλώσκειν, ob infinitivos ſequentes. VILL. Pertinet Gloſſa ad *Od.* Φ 239. 358. Θύρηφι προβλώσκειν. Conf. & *Od.* Π. 466. Τ. 25

2 Βλεμεαίνων. *Il.* Θ. 337. &c.

3 Μολοθρὴν. Aliquid hic omiſſum. Lege μολοθρὴν, τὴν μεγάλην, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν. Ut habet *Schol.* in Od. Ω. 232.

Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην κατὰ δάκρυον εἶβε

τὴν μεγάλην ἀπὸ τοῦ ἄνω μολίσκειν, &c. Pro θορύζουσαν autem mallem θοροῦσαν. *Heſ.* habet, ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα. VILL

4 Οὕτως Poſt οὕτως, adde λέγεται, vel λεγόμενος. VILL. Gloſſa autem non *Homerum*, ſed *Heſiodum* proxime ſpectat *Oper. & Dier.* 442.

Ἄρτον δειπνήσας, τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον.

Conf. *Euſtath* p 1635. v. 26., &, qui ipſum hunc habent verſiculum, *Etymol.* p. 201. v 17. & *Suid* h v.

5 Αὐτάρ. Il. Β 224. VILL.

6 Βοῶν Od. Μ. 265. VILL.

7 Βοῶν τ'. Il. Π. 636. VILL.

8 Βόας. Il. Μ. 137. VILL.

ΒΟΥΛΥΤΟ΄Σ. ἡ δειλινὴ, ἡ ὀψία· [1] ὅτε οἱ βόες καταλύονται τῶν ἔργων.

ΒΟΤΟΙ͂ΣΙ. βοσκήμασιν·

— Οἱ τ᾽ ὄρχμος [2] ἦην πάντεσσι βοτεῖσιν.

ΒΟΥΘΥ΄ΕΣΚΕ. [3] ἐβουθύτει.

ΒΟΥΠΛΗ΄ΓΙ. [4] πελέκει. Οἱ δὲ, τῇ μάστιγι.

ΒΟΩ͂ΠΙΣ. μεγαλόφθαλμος· ἢ μεγάλως [5] ἐφορῶσα, ἐπεὶ καὶ τὸν Δία εὐρύοπα λέγει.

ΒΟΥΓΑ΄ΙΕ. δὶς κέχρηται τῇ λέξει ὁ Ποιητής· ἐν Ἰλιάδι, [6] ἅπαξ ἐπ᾽ Αἴαντος, ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ, [7] ἐπὶ τοῦ Ἴρου. βουγάϊον δὲ λέγουσι τὸν ἐργάτην βοῦν· ἀπὸ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, βουγαῖον. ὡς οὖν βοώδη

1 Δειλινὴ, ἡ ὀψία. Non be-e dicitur abſolute δειλινή. Le-erem ergo ἡ δείλη, ἡ ὀψία. ʼel potius cum *Suida*, ἡ δει-νὴ ὀψία. Immo & habet *Heſ.* δείλη ὀψία. ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. ʼide *Pierſon. ad Moer.* . δείλης &c. ut & *Timaeum*, ʼollucem, lib. 1, 68. *Schol.* c *Thomam M.* qui habent ariter δείλης ὀψίας; & ad os Clar. *Ruhnken.* & *Oudenorp.* atque *Etymol.* qui ſcri-ſit, Βουλυτόν. ἡ δειλινὴ ὀψία. ʼILL. Βουλυτὸν dixit *Poëta Il.* I. 779. Od. ι. 58.

2 Οἱ τ᾽ ὄρχμος. Il. Σ. 521. ʼILL.

3 Βουθύεσκε. Non extat haec ox in *Homero*, nec unquam uit; reperitur in *Pluto Ariſtophanis* verſu 820. βουθυτεῖ. Sed credo hic ſolam ſupereſſe gloſſam, omiſſum vero verbum explicatum; quod puto fuiſſe, βοῦν ἱέρευσεν, Il. Η. 314. pro quo legit *Heſ.* una voce, βουιέρευσεν. βοῦν ἔθυσεν. VILL. Rarior mihi & inſolentior forma videtur Βουθύεσκε, quam ut a Grammatico, gloſſae interpretandae cauſſa, profecta videatur.

4 Βουπλῆγι. Il. Ζ. 135. VILL.

5 Μεγάλως. Egregius ſane ſenſus qui optime Deorum reginae conveniat. Nam apud *Hom.* βοῶπις eſt Junonis epithetum. VILL.

6 Il. Ν. 824. VILL.

7 Od. Σ. 78. VILL.

δὴ καὶ ἀναίσθητον ὀνειδίζεσθαι τὸν Αἴαντα μὲν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, τὸν δ' Ἶρον ὑφ' ἑνὸς τῶν μνηστήρων. βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι τὸν ἐφ' ἑαυτὸν [1] μεγάλως γαυριῶντα. τὸ μὲν γὰρ βοῦ, ἤτοι [2] ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ὡς ἐπὶ τοῦ βούπαιδος, καὶ βουσύκου. [3]

ΒΟΟΣ ΚΕΡΑΣ. [4] ἤτοι περικείμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας ὑπὸ [5] τὸ ἄγκιστρον, ἵνα μὴ ἀποτρώγῃ [6] ὁ ἰχθύς. ἔνιοι δὲ, τὴν τρίχα, κέρας. [7]

ΒΟΗΘΟΟΝ. [8] ἐν μάχῃ θοόν· ἀγαθὸν βοηθεῖν.

ΒΟΗΝ. τὴν μάχην·

— Βοὴν [9] ἀγαθὸς Μενέλαος.

ΒΟ-

1 Ἑαυτόν. Lege ἑαυτῷ, ut habet *Schol.* VILL.

2 Ἤτοι. Legere forte praeſtiterit κεῖται.

3 Βουσύκου. Apud *Heſ.* βούσυκα. τὰ μεγάλα σῦκα. VILL.

4 Βοὸς κέρας. Il. Ω. 81. VILL.

5 Ὑπό. In *Heſ.* ἐπὶ legitur. VILL. Conf. etiam *Etymol.* p. 505. vs. 16.

6 Ἀποτρώγῃ. Poſt hanc vocem adde cum *Schol.* τὴν ὁρμιάν. VILL.

7 Τρίχα, κέρας. Revera apud *Heſ.* τρίχα, κέρας. *Plutarch.* de *Solert. Animal.* poſt *Ariſtotelem* contendit, κέρας ſignificare cornu quod hamo praefigebatur. Et *Anna Daceria* inde quoque factum opinatur, ut κέρας vocaverint pilum bovinum; quod poſt cornu deinde adhibitus fuerit pilus. VILL.

8 Βοηθόον. Il. Ρ. 481. exta[t] βοηθόον ἅρμα. Quod recte *Schol.* interpretatur, ἐν πολέμῳ ταχύ; ut *Heſ.* dixit κατὰ τὴν μάχην ταχύν. βοὴ enim e[st] μάχη. In Iliade quoque N. 477. invenitur βοῇ θοόν: ſed variare in utroque loco lectionem monet *Barneſius*; & alios, diviſim, βοῇ θοόν, alios unâ voce βοηθόον ſequi. Haeret in incerto Clariſſimu[s] *Alberti.* Sed in *Pindari Nemeorum* 7ª, *Antiſtroph.* unâ voce, idque ſine ull[a] controverſiâ legitur, βοαθόων pro βοηθόων. Τιμὰ δὲ γίνεται, inquit, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον τεθνακότων βοαθόων, *id eſt*, *ſtrenuorum bellatorum*; ut Il. Ε. 571, & Ο. 585. θοὸς πολεμιστής. VILL.

9 Βοήν. Il. Β. 408. VILL.

ΒΟ΄ΣΙΣ. βρῶσις·

— Β΄σιν [1] ἰχθύσιν. —

ΒΟ΄ΜΒΗΣΕ. ποιῶς ἐψόφησεν.

Βόμβησεν [2] δὲ λίθος. —

ΒΟΤΡΥΔΟ΄Ν. [3] ἑτέρα τῆ ἑτέρας ἐχομένη· ὡς οἱ βότρυς τὰς ῥάγας ἔχουσι.

ΒΟ΄ΑΣ ΑΥ΄ΑΣ. [4] τὰς ἀσπίδας λέγει τροπικῶς· ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος.

ΒΟΑ΄ΓΡΙΑ. [5] αἱ ἀσπίδες. ὁ δὲ Ἀπίων· τὰ ἐκ βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆς μάχης [6] τὰ λάφυρα.

ΒΟΥΛΕΥ΄ΣΑΝΤΕΣ, [7] βουλευσάμενοι. βουλὴν συνθέντες.

ΒΟΥΛΗΦΟ΄ΡΟΙ. ποτὲ μὲν βασιλεῖς·

Οὐ

1 Βόσιν. Il. Τ. 268. Vill.

2 Βόμβησεν. Od. Θ. 190. Vill.

3 Βοτρυδόν. Lege βοτρυδόν. Il. Β 89. de apibus:

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται. —

quod de iisdem apibus ſic expreſſit *Virgil. Georg.* IV. 558:

— *Lentis uvam demittere ramis.* Vill.

4 Βόας αὔας. Il. Μ. 137. Vill.

5 Βοάγρια. Il. Μ. 22. Vill.

6 Τῆς μάχης. Si ſic interpungas, ut eſt in *Codice Manuſcripto*, τὰ ἐκ τῆ βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆ μάχης τὰ λάφυρα, ſenſus erit: *quae ex praelio capta ſunt; id eſt, belli ſpolia.* Sed malo legere: τὰ ἐκ τῆ βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι τῆ μάχης, τὰ λάφυρα. ſcilicet, quae capta ſunt ex βοῆς, *id eſt*, pugnâ; ſpolia. Ut habet *Schol.* Il Μ. 22. τὰ τῶ μαχῶν ἀγρευόμενα. Vill.

7 Βουλεύσαντες *Alberti*, qui haec verba laudat, legit βολεύσαντες, quod recte quidem in βουλεύσαντες mutat; ſed eſt in Manuſcripto βουλεύσαντες. Extat haec vox Il. Λ 531. δυλκῶς, ut addit *Heſ.* Vill.

N 3

Οὐ χρὴ [1] παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

ποτὲ δὲ ἐπιθετικῶς· αἱ ἐκκλησίαι [2] ἐν αἷς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται.

ΒΡΟΤΟ΄Σ. [3] ἄνθρωπος ὑποκειμένως τῷ βρότῳ, τουτέστιν τῷ φόνῳ.

ΒΡΟΤΟ΄ΕΝΤΑ. [4] πεφονευμένα.

ΒΡΙ΄ΘΟΝ. [5] ἐπλήθυον.

ΒΡΙΘΥ΄. [6] βαρύ. ἀπὸ τούτου καί·

Καρπῷ [7] βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν.

ΒΡΟΤΟΛΟΙΓΟ΄Σ. [8] ὁ Ἄρης, ὁ διὰ τοῦ φονεύειν τὸν ὄλεθρον ἐπιφέρων· βρότος γὰρ, ὁ φόνος. ἢ ὁ τοὺς βροτοὺς ὀλοθρεύων.

ΒΡΙ΄ΖΟΝΤΑ. [9] νυστάζοντα.

ΒΡΑ΄ΣΣΩΝ. [10] οἱ μὲν, ἐλάσσων· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ, ἄτακτος καὶ μὴ σταθερός.

ΒΡΙΗ΄ΠΥΟΣ. [11] μεγαλέφωνος.

ΒΡΥ΄ΕΙ.

1 Οὐ χρή. Il. Β. 24. VILL.

2 Αἱ ἐκκλησίαι. *Od.* I. 112. Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες. Ubi *Schol.*, Βουληφόροι. εἰς ἃς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται. Eundem verſum corruperunt librarii in *Etymol. Magn.*, qui ab *Apollonio* mutuatus eſt, quae docet *p.* 280. *v.* 43.

3 Βροτός. *Il.* Β. 248. &c.

4 Βροτόεντα. *Il.* Ζ. 480. &c.

5 Βρῖθον. *Od.* Ι. 219.

6 Βριθύ. *Il.* Ε. 746.

7 Καρπῷ. Il. Θ. 307. VILL.

8 Βροτολοιγός. Il. Ε. 518. &c.

9 Βρίζοντα. Il. Δ. 223. VILL.

10 Βράσσων. Lege βράσσων, ut habetur Il. Κ. 226. ob ἐλάσσων ſequens. Nec extat βράσσων in *Homero:* at eſt apud *Heſ.* pro βραδύτερος, ἀσθενέστερος. VILL.

11 Βριήπυος. Il. Ν. 521. Epithetum Martis apud *Homerum*. Addit *Heſychius* μέγας, δεινός. VILL.

ΒΡΥΕΙ. [1] βρύειν τοὺς καρποὺς ποιῶν τοὺς νεωστὶ ἀνα-φυομένους.

ΒΡΕΧΜΟΝ. τὸ βρέγμα· [2]

— Ἐπὶ βρεχμόν [3] τε καὶ ὤμους.

ΒΡΙΣΑΝΤΕΣ. [4] βαρύνοντες.

ΒΡΑΧΕ. [5] ἰδίωμα φωνῆς.

ΒΥΚΤΑΩΝ. [6] φυσητῶν.

ΒΥΣΣΟΔΟΜΕΥΟΝ. [7] ἐν βυθῷ τῆς διανοίας κρυπτῶς συνετίθεσαν· βυσσοδομεύειν δὲ λέγουσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, καὶ συντίθεται ἐπιβουλήν, [8] ἢ καθ' ὃ ἄν τις ἐν βυθῷ τῆς θαλάσσης οἰκοδομήσειέν τι, τουτέστι κρυπτῶς συντιθέμενον καὶ οὐ φανερῶς.

1 Βρύει Il. P. 56 De plantâ:
— Καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ.
ubi fuſius *Heſ.* βρύει, πηγάζει, πληθύει, ἀνθεῖ, ἀνίησιν, αὔξεται. Vill. Pro Ποιῶν an legendum eſt ποιεῖ, ſcil. ὁ ποιητής.

2 Βρέχμα. Habet *Heſ.* βρέγμα. τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, & βρεχμὸν, τὸ κρανίον. Idem quoque affert in βρεγμὸν, quod aeque dicitur ac τὸ βρεχμόν. Itaque legitur in quodam Lexico *Manuſcripto Sangermanenſi*: Βρέγμα καὶ βρεγμόν. τὸ ὑπὲρ μετώπιον μέρος. Vide *Polluc.* 2. 39. Vill.

3 Ἐπὶ βρεχμόν. Il. E. 586. Vill.

4 Βρίσαντες. Infra legitur recentiori manu additum: βρίθουσαι. βρύουσαι ἄνω πληθύνουσαι. (Lego ἀναπληθύνουσαι) ἀναφύουσαι. Reſpicit *Il.* Σ. 561.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα
βρίθουσαν ἀλωήν.

Vill. Βρίσαντες autem legitur *Il.* P. 233.

5 Βράχε. *Il.* M. 396. &c.

6 Βυκτάων. Od. K. 20. *Etymologus Magnus*: ἠχητικοὺς, ὁ μεγάλα ἠχῶν. Ὅμηρος, βυκτάων ἀνέμων. καὶ Λυκόφρων·

Βύκτας ἐν ἀσκῷ συγκατακλείσας βοός.

Vill.

7 Βυσσοδόμευον. Od. Δ. 676. Vill.

8 Ἐπιβουλήν. In *Manuſcripto* legitur ſeparatim ἐπὶ βουλὴν, quemadmodum & edidit *Alberti*; ſed mutandum eſt in ἐπιβουλὴν unâ voce. Pro συντίθεται mallem συντίθεσθαι. Vill.

ΒΥΣΣΟ'Σ. [1] βυθός.

ΒΩΜΟΥ'Σ. ποτὲ μὲν συνήθως ἡμῖν.

Τὴν μὲν ἔπειτ' [2] ἐπὶ βωμὸν [3] ἄγων. —

ποτὲ δὲ τὰς βάσεις, οἷον κρηπῖδας πλατείας, ἢ βασμούς· [4]

Ἅρματα δ' [5] ἀμβωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσας.

ΒΩ'ΤΟΡΑΣ. νομεῖς·

— Βώτορας [6] ἄνδρας.

ΒΩΣΤΡΕΙ͂Ν. [7] φωνεῖν, ἐπικαλεῖσθαι. [8]

ΒΩ͂Ν. τὴν ἀσπίδα·

Οἱ

1 Βυσσός. Conf. *Il.* Ω. 80.

2 Τὴν μὲν ἔπειτ'. Il. Α. 440. Vill.

3 Βωμόν. In Manuſcripto legitur ἐπὶ βωμῷ. Vill.

4 Βασμούς. Proprie *gradus*. Haud ſcio an non βασιμοὺς, *firma*, *ſtabilia*, melius legeretur. Vill.

5 Ἅρματα δ'. Il. Θ. 441. Vill. *Chryſippus* quidem hoc ipſo *Homeri* loco ἀμβώμοισι legebat una voce: *Ariſtarchus* vero diviſim, ἀμ' βωμοῖσι, teſte *Etymol.* p. 81. v. 15. Itaque, cum & circumflexum accentum habeat *Apollonius*, & *Ariſtarchum* ut plurimum ſectetur, diviſis ipſum vocibus ſcripſiſſe ſuſpicor ἀμ' βωμοῖσι, quod & probaſſe videtur *Euſtath.* p. 722. *v.* 31. Deinde vero, quod cum omnibus libris & Grammaticis hic habet *Apollon.* πετάσας, metri cauſſa refinxit *Barneſ.* in πετάσσας.

6 Βώτορας. Il. Μ. 302. Vill.

7 Βωστρεῖν. Proprie eſt vox Dorica. Nam ſic *Theocritus* Εἰδ. Β. verſu 64:

Αἴ λῇς, τὰ δρωσέμεν βωστρή-σομες.

Vill.

8 Ἐπικαλεῖσθαι. Hoc ſenſu legitur Od. Μ. 124. Vill.

οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, ¹ οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν.

ΒΩΤΙΑΝΕΙΡΗι. ² ἄνδρας βοσκούσῃ, τρεφούσῃ.

1 οἶδ' ἐπὶ δεξιά. Il. Η. 238. Finis verſus in Mſ. deeſt. Vill. Egregie autem vulgatum οἶδ', ... οἶδ' confirmat *Apollon.*, pro quo *Euſtath. p.* 678. *v.* 51. *Mſſ. Codd. Barneſ.* & *Cod. Vratiſl.* habent ἴδ'; multo, uti *Clarkius* & *Erneſtus* recte pronunciarunt, languidius.

2 Βωτιανείρῃ. Sic in *Manuſcripto*, non vero βοτιανείρῃ, quemadmodum credidit *Alberti*. Sed legendum eſt βωτιανείρῃ. Vill. Conf. *Il.* Α. 155.

Γ.

ΓΑΥΛΟΊ.[1] τὰ ποιμενικὰ ἀγγεῖα τοῦ γάλακτος.

ΓΑ'ΝΥΤΑΙ.[2] χαίρει.

ΓΑΙ'ΩΝ.[3] γαυρεμῶν.

ΓΑΜΕ'ΣΣΕΤΑΙ.[4] εἰς γάμον ἄξει.

ΓΑ'ΛΩΣ. ἀνδρὸς ἀδελφή·

Εἰδομένη [5] γαλόῳ. —

ΓΑ'ΡΓΑΡΟΝ. τόπον [6] τῆς Ἴδης.

ΓΑΙΗ'ΪΟΝ. γῆς υἱόν·

— Τιτυὸν [7] γαιήϊον υἱόν.

ΓΑΜΦΗΛΗΙ͂ΣΙ. ταῖς σιαγόσι, οἱονεὶ καμφῆλαι, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ σχῆμα ἐπεκάμφαι.[8]

ΓΑΙΗ'-

1 Γαυλοί. *Od.* ι. 223.

2 Γάνυται. In *Manuſcripto* legitur γάννυται. Sed reperitur apud *Heſ.* γανύσσεται & γάνυται per unum *nu*; quemadmodum & in *Homero* Il. Ν. 493. & Υ. 405. ſic enim metri ratio exigit. Vill.

3 Γαίων. *Il.* Α. 405. &c.

4 Γαμέσσεται. In *Heſ.* legitur γαμήσσεται. Vill. Pertinet gloſſa ad *Il.* Ι. 394. ubi in nonnullis fuit codicibus, quod ſecutus videtur *Heſych.*, γαμήσσεται.

5 Εἰδομένη. Il. Γ. 122. Vill.

6 Τόπον. Sic in *Manuſcripto.* Male edidit *Montfaucon.* τόπος. Vill. Conſ. *Il.* Θ. 48. Ξ. 292.

7 Τιτυὸν Od. Η. 324. Vill.

8 Ἐπεκάμφαι. Vocabulum corruptum. Lege cum *Alberti* ἐπικάμψαι, vel potius ἐπι-

ΓΑΙΗΌΧΟΣ. ὁ τὴν γῆν συνέχων, ἢ ὑπὸ τῆς γῆς ὀχούμενος. [1]

ΓΕΓΩΝΕ. [2] ἐφώνει. ἐνίοτε δὲ τάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ δυναμένου μέχρι πολλοῦ ἐξακούεσθαι·

— Τόσσον [3] γάρ ἐην βώσαντι γεγωνεῖν.

ΓΕΦΥΡΩΣΕ. [4] διαβατὸν ἐποίησε.

ΓΕΝΕΗ'. σημαίνει πολλά. ἐπὶ μὲν γὰρ παντὸς γένους τῶν ἀνθρώπων·

Ὣς ἀνδρῶν [5] γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει.

ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας ἀφ' ἧς δύναταί τις γεννᾶν·

Τῷ δ' ἤδη [6] δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων.

ἐπὶ

ἐπικεκάμφθαι: & καμφῆναι pone in dativo. Vide *Polluc.* 2. 93. *Schol.* habet κεκάμφθαι, in Il. N. 200. VILL.

1 Ὀχούμενος. Melius in *Heſ.* συνεχόμενος. Γαιήοχος eſt Neptuni epithetum. Il. N. 43. &c. VILL. Immo vero *Heſychio* pro συνεχόμενος reſtituendum eſt ἐχόμενος, & *Apollonio* ἐπὶ pro ὑπό. Vid. *Ruhnken.* V. Cl. *Auctar. Emend.* ad *Heſych.* p. 790.

2 Γέγωνε. Vide *Moerin* in γεγωνεῖν, ibidemque *Clar. Pierſonium.* VILL.

3 Τόσσον γάρ. Il. M. 337. Verſus apud *Hom.* ſic legitur:

— Ἀλλ' ὥπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.

VILL. Τόσσον γὰρ, quod vix crediderim ab *Apollonio* additum eſſe verſui *Homerico*, leviter emendatum aptiſſime in ipſa ponetur interpretatione, ἐνίοτε δὲ τάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ... δυναμένου μέχρι πολλοῦ ἐξακούεσθαι, τοιοῦτον γὰρ, Ἔην &c.

4 Γεφύρωσε. Il. O. 357. VILL.

5 Ὣς ἀνδρῶν. Il. Z. 149. VILL.

6 Τῷ δ' ἤδη. Il. A. 250. VILL. Num credidit igitur *Apollonius*, in ipſo adoleſcentiae flore fuiſſe Neſtorem, cui bis tantummodo ea effluxerit aetas, *ex qua gignere poſſint homines*? Enimvero non ex noſtris moribus haec aeſtimanda, ſed explicanda ſunt ex veterum placitis, in quibus *Heraclitus* triginta annis fieri cenſebat, ut γεννῶντα παρέχῃ τὸν ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένον ὁ γεννήσας: teſte *Plutarcho de Oracul. defectu.* p. 415. E. Eandem

ra-

ἐπὶ δὲ τῆς εὐγενείας.

Ἀμφότερον, [1] γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σῇ παράκοιτις
Κέκλημαι. —

ἐπὶ δὲ τῆς ἀπὸ προγόνων εἴς τινα ἄνδρα καταγωγῆς·

Ταύτης [2] τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

ἐπὶ δὲ τῆς γενέσεως·

Ὁπλότερος [3] γενεῇ· ὁ δ᾽ ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.

ΓΕΡΩΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐντίμου.

Πρῶτον [4] ἔπειτα γέροντα καταπτόμενος [5] ἐπέεσσιν.

καί·

Κίκλησκεν [6] δὲ γέροντας. —

γέρας γὰρ, ἡ τιμή. ἐπὶ τοῦ καθ᾽ ἡλικίαν·

Ὦ γέρον, [7] ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι. —

ΓΕΝ-

rationem ſecutus *Plato de Republ. Lib.* V. *p.* 460. G. Ἆρ᾽ οὖν σοι ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἀκμῆς, τὰ εἴκοσιν ἔτη γυναικὶ, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα. Conf. *Albert.* ad *Heſych. p.* 814.

1 Ἀμφότερον. Il. Δ. 60. VILL.

2 Ταύτης τοι γενεῆς. Il. Ζ. 211. VILL.

3 Ὁπλότερος. Il. Β. 707. VILL.

4 Πρῶτον. Od. Β. 39. VILL.

5 Καταπτόμενος. Lege καθαπτόμενος. In verſu pro ἐπέεσσι merito legitur apud *Homer.* προσέειπε. Confundit *Apollonius* cum Od. Κ. 70. ubi extat μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν. At Od. Ω. 392. in eodem verſu ſic conſtructa occurrunt duo vocabula:

Μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν.

VILL.

6 Κίκλησκεν. Il. Β. 404. VILL.

7 Ὦ γέρον. Il. Θ. 102. VILL.

ΓΕΝΝΑΙ͂ΟΝ. συγγενικόν·

Οὐ γάρ [1] μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι. ——

ΓΕΡΗ'ΝΙΟΣ. [2] ὁ ἔντιμος.

ΓΕΡΟΎΣΙΟΝ. [3] τὸν τοῖς ἐντίμοις κατὰ τιμὴν διδόμενον οἶνον. ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ·

Οὐδ' οὕτω [4] γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.

ΓΕΙ'ΝΕΑΙ. [5] γεννήσεις.

ΓΕΡΑΙΑ'Σ. τὰς γέρατι [6] ἐχούσας γυναῖκας. οἱ μὲν, τὰς ἱερείας [7] προπολούσας. [8]

ΓΕ'Ν-

1 Οὐ γάρ μοι. Il. Η. 253. Vill. Confutari etiam *Apollonii* auctoritate poterit varietas lectionis a *Barneſ.* & *Clarkio* in hoc ipſo verſu notata.

2 Γερήνιος. Addit *Heſ.* γέρων. *Schol.* habet ἔντιμος· παρὰ τὸ γέρας. ἢ ὁ ἐν Γερήνῃ κώμῃ τραφείς. *Lexicon Manuſcriptum* a me conſultum habet, ut *Heſ.* ἔντιμος, γέρων. Vill. Conf. *Il.* Β 336. &c.

3 Γερούσιον. Extat locus Il. Δ. 259:

—— Ὅ τε πέρ τι γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.

Conſentiunt *Heſ.* & *Schol.* ita ut non vetus, aut ſenibus deſtinatum vinum, ſed honorabile, honoratis propinatum ſignificet. In *Lexico Mſ.* Γερούσιον, ἔντιμον. Vill.

4 Οὐδ' οὕτω. Il. Γ. 170. Vill.

5 Γείνεαι. Lege γείνεαι. Vill. Immo vero ſpectat gloſſa Od. Υ. 202.

Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.
Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός.

Ubi *Schol.*, uti *Apollon.*, Γείνεαι, γεννήσεις. pro quo lege apud utrumque γεννήσῃς, quod ex *Euſtathio Scholiaſtae* reſtituit *Barneſ.* Vidit gloſſae hujus ſedem & indicavit *Alb.* ad *Heſych.* v. Γεινεῖ.

6 Γέρατι. Sic in Manuſcripto. Lege γέρας τι cum *Alberti*, qui haec verba laudat. Vide *Heſychium* & *Harpocrationem*. Vill.

7 Ἱερείας. In *Mſ.* ἱερείας. Vill.

8 Προπολούσας. Sic in *Manuſcripto*. Male legit alienis

ocu-

ΓΕ'ΝΤΟ. ἔλαβεν·

— Γέντο δ' [1] ἱμάσθλην.

τίθεται δὲ ἡ λέξις κατὰ συγκοπήν, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

ΓΕ'ΝΥΣ. τὰ γένεια·

— Πυκάσαι [2] τε γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ.

ΓΗΘΟΣΥ'ΝΗ. γεγηθυῖα·

Γηθοσύνη [3] δὲ θάλασσα διΐστατο. —

καὶ τὸ ἀρσενικόν·

Γηθόσυνος [4] δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία. —

ΓΗ-

oculis *Alberti* ἀμπαλύσας. Conjicit ſcriptum fuiſſe, ἀμπαλαι οὔσας. Ego mallem ἀμπολευούσας, vel ἀμπόλους οὔσας, quae vox extat apud *Ariſtophanem* & *Athenaeum*, ſeu ἀμφιπόλους, quod ſaepe apud *Euripidem* occurrit. Extat γεραιὰς Il. Ζ. 87. ubi Hector monere jubetur matrem ſuam, ut congreget γεραιὰς Minervae vota facturas. VILL.

1 Γέντο δ'. Il. Θ. 43. VILL.

2 Πυκάσαι. Od Λ. 319. VILL. *Codd.* nonnulli l. l. habent γένυς, contractum ex γένυας, quod ipſum ſuſpicor fere dediſſe *Apollonium*. Juvat certe hanc ſuſpicionem, quod interpretatur per pluralis numeri formam τὰ γένεια.

3 Γηθοσύνη. Il. Ν. 29. Nota diligenter, variantem Lectionem. Alii enim ſubſtantive legunt γηθοσύνῃ, in dativo; Hic vero adjectivum facit. Idem dubium oritur Od. Λ. 539. ubi loquitur *Hom.* de animâ Achillis magnifice incedente per herboſum pratum: Γηθοσύνη (ſeu γηθοσύνῃ) ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι. At Il. Φ. 390. ſic loquitur de Jovis corde, cum quo nomen foemininum adjectivum convenire non poteſt:

— Ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ,
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο Θεοὺς &c.

Heſychius non facit mentionem τοῦ γηθοσύνη niſi ſubſtantivi: Γηθοσύνη. χαρὰ, τέρψις. ἡδονή. Et ſic habet *Lexicon Manuſcriptum* quod conſului. *Etymol.* γηθοσύνη explicat per χαρά VILL.

4 Γηθόσυνος. Od. Ε. 269. VILL.

ΓΗ'ΡΥΣ. [1] φωνή.

ΓΛΥΦΙ'ΔΑΣ. τὰς χιλὰς [2] τῆς ἀκίδος αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν. εἴρηται δὲ γεγλύφαι, [3] ὅ ἐστι κεκοιλάνθαι. καὶ τὸ γλύφειν ἀπ' αὐτοῦ.

ΓΛΗ'ΝΕΑ. κοροκόσμια· [4]

— Ὅς γλήνεα [5] πολλὰ κεχάνδει.

ΓΛΑ'ΓΟΣ. [6] γάλα. ἀπὸ τούτου, καὶ τὰ ἀπὸ [7] τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα·

— Πολυγλαγγέας [8] κατὰ πέλλας.

ΓΛΑ-

1 Γῆρυς. *Il.* Δ. 437.

2 Χιλάς. Lege χηλάς Vill.

3 Γεγλύφαι. Lege παρὰ τὸ γεγλύφθαι. Sic enim habet aliud *Lex. Mſ.* τὰς χιλὰς (lege χηλὰς) τοῦ ἀκίδος αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν· παρὰ τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὅ ἐστι κεκοιλᾶνθαι. Vill. Conf. *Il.* Δ. 122. ibique *Schol.*

4 Κορωκόσμια. *Schol.* Il. Ω. 192 πολλῆς θέας ἄξια, κόσμια, (credo ſcriptum fuiſſe κορο-κόσμια, ut apud *Apoll.*) ἢ χρήματα κατὰ Ἠλείους. Οἱ δὲ, ἀξιοθέατα. *Etymol.* habet quoque κόσμια pro κοροκόσμια. Vill. Et apud *Schol.* & apud *Etymol.* recte reſtitues κορο-κόσμια, quod *Heſych.* & *Suid.* interpretantur τὰ τῶν παρθένων κοσμήματα.

5 Ὅς γλήνεα. Il. Ω. 192. Vill.

6 Γλάγος. *Il.* Β. 471. Π. 643.

7 Ἀπὸ. Turbat orationem praepoſitio. Rectius omittes cum *Schol.* ad *Il.* Π. 642. Πέλλας. τὰ ἀγγεῖα τοῦ γάλακτος.

8 Πολυγλαγγέας· Il. Π. 642. Lege πολυγλαγέας, pro quo hodie in *Hom.* extat περιγλαγέας. In *Heſ.* invenitur ſimplex Γλαγέας. γεγαλακτωμένας. Vill. Fuerunt ſcilicet, qui l. l. diviſis formis legerent περὶ γλαγέας, quorum rationes etiam ſecutus eſt *Etymol.* p 659. v. 41. Ἰλιάδος Π γλαγέας κατὰ πέλλας. — Saepe autem apud Poëtam praepoſitio περὶ praeſtantiam indicat in compoſitis aut abundantiam, uti in περικαλλὴς, περιμήκης, περιμήκετος, περίκηλος &c. Ejusdem fere, atque adeo antiquae notae verbum περιγλαγέας, haud ſcio an praeferri debeat, facilioribus quidem formis, ſed quae multo certe

ΓΛΑΦΥΡΑΙ΄. [1] κοῖλαι.

ΓΛΥΚΥ΄ΘΥΜΟΣ. [2] ἤπιος.

ΓΛΩΧΙ͂ΝΑ. [3] τὴν γωνίαν. καὶ τριγλώχινας [4] ὀϊστοὺς, τοὺς τριγώνους τὸ σχῆμα.

ΓΛΑΥΚΩ͂ΠΙΣ. ἀπὸ τοῦ τῆς ὄψεως [5] τὴν θεὸν ὀρίζονται. καὶ γὰρ ὁ λέων·

Γλαυκιόων [6] δ᾽ ἰθὺς φέρεται. —

οἷον πυρῶδες βλέπων. διὰ δὲ τῆς ὄψεως καὶ τὸ τῆς διανοίας πυρῶδες ὁρᾶται τοῦ θεοῦ. ὥσπερ δὲ Ζεὺς εἴρηται παρὰ τὸ ζῆν· [7] οὕτως καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τοῦ αἴθην [8] ἐκ τῆς ὄψεως.

ΓΝΩΤΟ΄Ν. [9] ἀδελφόν. καὶ πληθυντικῶς·

Γνω-

certe magis, quam difficilior noſtra, a Gloſſatoris interpretatione profectae videantur, πολυγλωγίας *Apollonii*, & alteri, quae *Toupio* V. Cl. probatur *Emend. in Suid.* T. III. *p.* 75., εὐγλωγίας *Athenaei* L. XI. *p.* 495.

1 Γλαφυραί. *Il.* Β. 516. &c.

2 Γλυκύθυμος. *Il.* Υ. 467.

3 Γλωχῖνα. *Il.* Ω. 274.

4 Τριγλώχινας ὀϊστούς. Pluralem formam neſcio ubi adhibuerit Poëta: τριγλώχινι ὀϊστῷ dixit *Il.* Ε. 393. & ἰῷ τριγλώχινι *Il.* Λ. 507.

5 Τοῦ τῆς ὄψεως. Hic puto deeſſe πυρός. Vill. Eodem jure addere poſſis καταπληκτικοῦ, δεινοῦ, vel πυρώδους. Conf. *Etymol.* *p.* 233. *v.* 31. *p.* 547. *v.* 7. & *Euſtath.* *p.* 86. *v.* 35. ſeqq.

6 Γλαυκιόων. Il. Υ. 172. Vill.

7 Ζῆν. *Vivere.* Forſan legendum ζεῖν *fervere.* Melius enim reſponderet τῷ αἴθειν ſequenti. *Etymologus* habet: Ζεὺς, παρὰ τὸ ζεῖν καὶ αἴτιον εἶναι τοῖς ζῶσι τοῦ ζῆν . . . ἢ παρὰ τὴν ζέσιν· θερμότατος γὰρ ὁ ἀήρ. Ubi vides eum utramque etymologiam τοῦ ζῆν & τοῦ ζεῖν conjunxiſſe. Vill.

8 Αἴθην. Mallem αἴθειν. Hoc mendum ex affinitate pronunciationis ortum eſt. Vill.

9 Γνωτόν. *Il.* Η. 401. &c.

Γνωτοί [1] τε γνωταί τε. —

ΓΝΑΜΠΤΗΙ͂ΣΙ [2] κεκαμμέναις.

ΓΝΑΜΠΤᾺΣ ἝΛΙΚΑΣ. [3] τοὺς δρακοντώδης [4] δακτύλους.

ΓΝΥ͂Ξ. [5] ἐπὶ γόνυ.

ΓΟ΄ΝΟΣ. ποτὲ μὲν ἀπόγονος·

Ὄφρα ἴδῃς [6] οἷος Ζηνὸς γόνος. —

ὅτε δὲ ἐπιγονή·

Πεντήκοντα [7] δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν.

ἐπὶ δὲ οὗ·

Οὐκ ἔτ' ἀπολήξει [8] τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα.

οὕτως εἴρηται ἀπὸ τούτου, ἐμὸν γένος.

ΓΟΥΝΟΙ͂. γουνοὺς [9] καλοῦσι τοὺς γονίμους τόπους.

ΓΡΑΠΤΥ͂Σ. τὰς ἀμύξεις καὶ καταξύσεις.

Κνη-

1 Γνωτοί τε. Il. Ο. 350. VILL.

2 Γναμπτῇσι. Vix alio ſpectare poteſt gloſſa, quam ad *Il.* Λ. 416. Conf. *v.* Ἀργιόδοντος *p.* 161.

3 Γναμπτὰς ἕλικας. Il. Σ. 401. VILL.

4 Δρακοντώδης. Lege δρακοντώδεις, ut *Alberti* edidit. VILL.

5 Γνύξ. *Il.* Ε. 68. &c.

6 Ὄφρα ἴδῃς. Il. Ν. 449. VILL.

7 Πεντήκοντα. Il. Μ. 130. Sic verſus in *Manuſcripto* corrupte legebatur:

Πεντήκοντα δ' ἕκαστοι, γόνος
δ' οὐ γίνετ' αὐτῶν.

VILL.

8 Οὐκ ἔτ' ἀπολήξει. Od. Τ. 166. Lege ἀπολλήξεις. VILL. In conſonantibus non geminandis ubique fere convenit *Apollonio* cum *Cod. Vratiſlav.* Mox autem pro ἀπὸ τούτου, haud ſcio an legendum ſit ἀντὶ τοῦ.

9 Γουνούς. Lege γουνούς. VILL. Γουνῷ habet Poëta. *Il.* Ι. 530.

Κνημῖδας γεαπ7λὰς [1] δίδοτο, γεαπ7ῦς ἀλεείνων.

τοιῦτο καὶ τό·

— Ἐπέγραψε [2] χρόα φωτός.

καί·

Νῦν δέ μ' [3] ἐπιγράψας ταρσῷ. —

καί·

Γράψας [4] ἐν πίνακι πυκ7ῷ θυμοφθόρα πολλὰ

οἷον ἐγχαράξας σημεῖα πολλά.

ΓΟΡΓΩ'. γοργότης· [5]

Τῇ [6] δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐςεφάνωτο.

ΓΥΩ'ΣΩ. [7] χωλώσω.

1 Κνημῖδας γεαπ7λάς. Od. Ω. 228. Lege ῥαπ7άς. VILL.

2 Ἐπέγραψε. Il. Δ. 139. VILL.

3 Νῦν δέ μ'. *Il.* Λ. 388. ubi legitur ταρσὸν ποδός. VILL.

4 Γράψας. Il. Ζ. 169. Unde pro πυκ7ῷ lege π7υκ7ῷ. VILL. Ex *eodem* loco derivata etiam *Suidae* gloſſa eſt π7υκ7ῷ. — *Apollonii* tamen πυκ7ῷ equidem loco movere non auſim: Eandem enim formam nonnulli exhibent *Homeri Codd.*, atque inde notaverat olim auctor gloſſae, quam ſervavit *Phavorinus*, πυκτὸς πίναξ παρ' Ὁμήρῳ.

5 Γοργότης. Notandum ſane *Apollon.* per Γοργὼ non intelligere Gorgonis nomen, ſed aliquid viſu terribile. Conſonat *Heſ.* qui in voce γοργὼ contendit fabulas de Perſeo & Gorgonibus *Homero* non cognitas, ſed poſtea ab *Heſiodo* aliiſque Poëtis inventas fuiſſe; in Γοργείην κεφαλὴν ita habet: οὐ τὴν Γοργόνα ἐκπληκτικόν, ἀλλὰ γοργότητά τινα καὶ φοβητρον. Ἡσίοδος δὲ πλανηθεὶς, ἀνέπλασεν ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν Γοργόνος. *Theogon.* verſu 280. VILL.

6 Τῇ δ' ἐπί. Il. Λ. 36. VILL.

7 Γυώσω. Lege γυιώσω, ut Il. Θ. 402. VILL.

ΓΥΙ͂Α. [1] κυρίως, πόδες καὶ χεῖρες.

ΓΥΑΛΟΝ. τὸ κύτος τοῦ θώρακος·

Ῥῆξε δὲ [2] θώρηκος γύαλον. —

Τιθέασι δέ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν κοιλωμάτων, ὡς Ἡσίοδος·

— Γυάλοις [3] ὑπὸ Παρνησσοῖο.

ΓΥΝΑΙΩΝ ΕΙΝΕΚΑ ΔΩΡΩΝ. διὰ δωροδοκίαν. [4] συνεμάχησε γὰρ Εὐρύπυλος Πριάμῳ, λαβούσης ἄμπελον χρυσῆν τῆς γυναικός. [5] οὐ λέγει δὲ Ὅμηρος. καὶ Ἐριφύλη δ' Ἀμφιάραον ἔπεισεν ὅρμον χρυσοῦν λαβοῦσα [6].

Η

1 Γυῖα. Lege γυῖα, ut Il. Γ. 34. & alibi paſſim. Vill.

2 Ῥῆξε δὲ. Il. N. 507. Vill.

3 Γυάλοις. *Heſiod. Theogon.* 499. Vill.

4 Δωροδοκίαν. Hic omiſſum puto vocabulum, & legendum cum *Heſ.* διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν. Vill. Emendationem diſſuadet canon Cl. *Erneſti* III.

5 Γυναικός. Reſpicit *Apollonius Od.* Λ. 520. ubi de Eurypylo:

— Πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Κήτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων.

Sed qualia iſta fuerint dona, & quis cui dederit, nusquam refert Poëta: unde *Apollon.* οὐ λέγει δὲ Ὅμηρος. — Itaque varias Grammatici huc contulerunt narrationes, quarum unam poſuit *Apollonius*, & reliquas recenſet *Euſtath. p.* 1697. *v.* 26. ſeqq. — ubi tantam habet diverſarum interpretationum copiam, ut merito pronunciaſſe de hoc loco intelligatur *Strabo* L. XIII. p. 616. Αἴνιγμά τι τιθεὶς ἡμῖν μᾶλλον, ἢ λέγων τὶ σαφές. Οὔτε γὰρ τοὺς Κητείους ἴσμεν οὕς τινας δέξασθαι δεῖ, οὔτε τὸ γυναίων εἵνεκα δώρων. ἀλλὰ καὶ οἱ γραμματικοὶ μυθάρια παραβάλλοντες, εὑρεσιλογοῦσι μᾶλλον ἢ λύουσι τὰ ζητούμενα. — Conf. *Dict. Cretenſ. IV.* 14.

ΔΑΙ'ΜΟΝΕΣ. οἱ Θεοὶ, οἱονεὶ δαήμονες ὄντες, οἱ γὰρ Θεοὶ πάντες [1] ἴσασιν. ἢ ὅτι πάντα μερίζουσιν, ἀπὸ τοῦ δάσασθαι.

ΔΑ'ΣΚΙΟΝ. [2] μεγάλως συσκιάζουσαν· διὰ τὸ δάσος.

ΔΑΗ'Ρ. [3] ἀνδρὸς ἀδελφός.

ΔΑΙ'ΦΡΩΝ. πολεμικός· ἀπὸ τοῦ δαΐζειν. ἀφ' οὗ καὶ δαῒς, ἡ μάχη·

— Ἐν δαῒ λυγρῇ. [4]

ΔΑΣΠΛΗ'ΤΙΣ. [5] δυσπροσπέλαστος, δυσχερὴς τοῖς προσπελάζουσι.

ΔΑΩ'ΜΕΝ. [6] μάθωμεν.

ΔΑ'ΣΟΝΤΑΙ. [7] φάγονται.

ΔΑ'ΜΝΑ. [8] ἐδάμαζεν.

ΔΑ'ΣΟΝΤΑΙ. [9] μερίζουσιν.

ΔΑΡ-

At vero δεδμῆσθαι apud *Heſ.* ſignificat ὑποτετάχθαι. Hinc Athenis maritus dicebatur κύριος. Contra ἀδμὴς apud *Heſ.* ex Od. Z. 109. eſt ἀδάμαστος παρθένος. VILL.

1 Πάντες. Lege πάντα, quod ſenſus poſtulat, & melius reſpondet ſequenti πάντα μερίζουσιν. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* A. 222.

2 Δάσκιον. *Od.* E. 470.

3 Δαήρ. *Il.* Γ. 180.

4 Ἐν δαῒ λυγρῇ. Il. N. 286. VILL.

5 Δασπλῆτις. *Od.* O. 234.

6 Δαῶμεν. *Il.* B. 299.

7 Δάσονται. Od. P. 80. VILL.

8 Δάμνα. *Il.* Π. 103. &c.

9 Δάσονται. Vel temere haec a gloſſa ante hanc penultima divulſit Librarius, vel duas ejusdem formae interpretationes poſuit *Apollon.*, vel alterutram denique adlevit interpolator.

ΔΑΡΔΑΠΤΟΥΣΙ. κατεσθίουσι. καὶ φαίνεται τὸ μετὰ διασπασμοῦ [1] ἐσθίειν. τῶν ὀνοματοπεποιημένων ἡ λέξις.

ΔΑΙ'. σύνδεσμος ἴσος τῷ δέ· [2]

Τίς δαῖς, τίς δαὶ [3] ὅμιλος; —

καί·

Πῶς

[1] Διασπασμοῦ. Vide *Apollonium* ipſum in δάψαι, quod definit μετὰ σπαραγμοῦ, ut hic μετὰ διασπασμοῦ, καταφαγεῖν, pro quo male editum a Clar. *Montfaucon.* ταραγμοῦ. Quod etiam obſervatum eſt ab *Alberti.* Vill.

[2] Δαῖς. Nullo ſenſu. Lege δέ. Et ſic habet *Heſ.* Δαί. σύνδεσμος ἴσος ΔΕ' συμπλεκτικῷ, παρὰ τῷ Ποιητῇ. Et ſic corrigendus in altero loco idem *Heſ.* Pro Δαί. Δαί. Τί δὲ, lego: Δαί. δέ. Τίς δαὶ, τίς δέ. Alludit *Heſ.* ad eumdem *Odyſſeae* verſum Α. 225. quod a nemine obſervatum eſt. Vill. In Append. monet Vir Cl. occupatam ſuam emendationem eſſe a praeſtantiſſimo *Toupio in corrigendis ad Theocrit.* qui in *Heſychio* reſtituendum cenſuerit, Δαί, δέ. Τί δαί; τί δέ. ſibi autem ne nunc quidem diſplicere τίς δαὶ, τίς δέ, propterea quod ad *Homeri l. l.* reſpexiſſe putet *Heſych.* — Facilior certe eſt Cl. *Toupii* medicina. Caeterum pro τὸ δαὶς, quod habet *Cod.*, res ipſa edere juſſit τῷ δέ.

[3] Τίς δαὶς, τίς δαί. Od. Α. 225. Hodie in verſu non δαὶ, ſed δὲ legitur. Τίς ΔΕ' ὅμιλος, pro τίς ΔΑΙ'. Antiquam ex *Apoll.* reſtitue lectionem cujus locum invaſit gloſſa. Vill. Et in hoc loco & *Il.* Κ. 408. *Ariſtarchi* doctrinam ſequitur *Apollonius*. Vid. *Barneſ.* ad *Od.* Α. 225. cujus adnotatio & *Heſychii* corruptela diligentiam non fugerunt Cl. *Valckenaerii* ad *Ammon.* p. 39. *Phavorinus* obſervationem annotavit, neſcio unde ductam, Δαί. σύνδεσμος συγκείμενος τῶν πευστικῶν μετέχων. Voluit forte πευστικῶν. *Apollon. Syntax.* L. I. c. 32. συνάπτει δὲ (Ὅμηρος) μετὰ τὸ πύσμα τὸν Δαὶ σύνδεσμον. *Ammon. l. l.* Δαί. σύνδεσμος ἐρωτηματικός.

ἐπὶ δὲ τοῦ εὐγενείας.

Ἀμφότερον, [1] γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπὸ προγόνων εἴς τινα ἄνδρα καταγωγῆς·

Ταύτης [2] τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

ἐπὶ δὲ τῆς γενέσεως·

Ὁπλότερος [3] γενεῇ· ὁ δ᾽ ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.

ΓΕ´ΡΩΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐντίμου.

Πρῶτον [4] ἔπειτα γέροντα καταπτιόμενος [5] ἐπέεσσιν.

καί·

Κίκλησκεν [6] δὲ γέροντας. —

γέρας γὰρ, ἡ τιμή. ἐπὶ τοῦ καθ᾽ ἡλικίαν·

Ὦ γέρον, [7] ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι. —

ΓΕΝ-

rationem ſecutus *Plato de Republ. Lib.* V. *p.* 460. G. Ἄρ᾽ οὖν σοι ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἀκμῆς, τὰ εἴκοσιν ἔτη γυναικὶ, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα. Conf. *Albert.* ad *Heſych. p.* 814.

1 Ἀμφότερον. Il. Δ. 60. Vill.

2 Ταύτης τοι γενεῆς. Il. Ζ. 211. Vill.

3 Ὁπλότερος. Il. Β. 707. Vill.

4 Πρῶτον. Od. Β. 39. Vill.

5 Καταπτόμενος. Lege καθαπτόμενος. In verſu pro ἐπέεσσι merito legitur apud *Homer.* προσέειπε. Confundit *Apollonius* cum Od. Κ. 70. ubi extat μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν. At Od. Ω. 392. in eodem verſu ſic conſtructa occurrunt duo vocabula:

Μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν.

Vill.

6 Κίκλησκεν. Il. Β. 404. Vill.

7 Ὦ γέρον. Il. Θ. 102. Vill.

ΓΕΝΝΑΙ͂ΟΝ. συγγενικόν·

Οὐ γάρ [1] μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι. —

ΓΕΡΗ'ΝΙΟΣ. [2] ὁ ἔντιμος.

ΓΕΡΟ'ΥΣΙΟΝ. [3] τὸν τοῖς ἐντίμοις κατὰ τιμὴν διδόμενον οἶνον. ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ·

Οὐδ' οὕτω [4] γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.

ΓΕΙ'ΝΕΑΙ. [5] γεννήσεις.

ΓΕΡΑΙΑ'Σ. τὰς γέρατι [6] ἰσχούσας γυναῖκας. οἱ μὲν, τὰς ἱερείας [7] περιπολούσας. [8]

ΓΕ'Ν-

1 Οὐ γάρ μοι. Il. Ε. 253. Vill. Confutari etiam *Apollonii* auctoritate poterit varietas lectionis a *Barneſ.* & *Clarkio* in hoc ipſo verſu notata.

2 Γερήνιος. Addit *Heſ.* γέρων. *Schol.* habet ἔντιμος· παρὰ τὸ γέρας. ἢ ὁ ἐν Γερήνῃ κώμῃ τραφείς. *Lexicon Manuſcriptum* a me conſultum habet, ut *Heſ.* ἔντιμος, γέρων. Vill. Conf. *Il.* Β 336. &c.

3 Γερούσιον. Extat locus Il. Δ. 259:

— Ὅ τε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.

Conſentiunt *Heſ.* & *Schol.* ita ut non vetus, aut ſenibus deſtinatum vinum, ſed honorabile, honoratis propinatum ſignificet. In *Lexico Mſ.* Γερούσιον, ἔντιμον. Vill.

4 Οὐδ' οὕτω. Il. Γ. 170. Vill.

5 Γείνεαι. Lege γείνεαι. Vill. Immo vero ſpectat gloſſa Od. Υ. 202.

Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.
Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός.

Ubi *Schol.*, uti *Apollon.*, Γείνεαι, γεννήσεις. pro quo lege apud utrumque γεννήσῃς, quod ex *Euſtathio Scholiaſtae* reſtituit *Barneſ.* Vidit gloſſae hujus ſedem & indicavit *Alb.* ad *Heſych.* v. Γεινεῖ.

6 Γέρατι. Sic in Manuſcripto. Lege γέρας τι cum *Alberti*, qui haec verba laudat. Vide *Heſychium* & *Harpocrationem*. Vill.

7 Ἱερείας. In *Mſ.* ἱερείας. Vill.

8 Περιπολούσας. Sic in *Manuſcripto*. Male legit alienis ocu-

ΓΕ'ΝΤΟ. ἔλαβεν·

— Γέντο δ'[1] ἱμάσθλην.

τίθεται δὲ ἡ λέξις κατ' συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

ΓΕ'ΝΥΣ. τὰ γένεια·

— Πυκάσαι[2] τε γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ.

ΓΗΘΟΣΥ'ΝΗ. γεγηθυῖα·

Γηθοσύνη[3] δὲ θάλασσα διΐςατο. —

καὶ τὸ ἀρσενικόν·

Γηθόσυνος[4] δ' οὔρῳ πέτασ' ἱςία. —

ΓΗ-

oculis *Alberti* προπαλύσας. Conjicit ſcriptum fuiſſe, πρόπαλαι ὔσας. Ego mallem προπολιυὔσας, vel προπόλυς ὔσας, quae vox extat apud *Ariſtophanem* & *Athenaeum*, ſeu προσπόλυς, quod ſaepe apud *Euripidem* occurrit. Extat γεραιὰς Il. Ζ. 87. ubi Hector monere jubetur matrem ſuam, ut congreget γεραιὰς Minervae vota facturas. Vill.

1 Γέντο δ'. Il. Θ. 43. Vill.

2 Πυκάσαι. Od Λ. 319. Vill. Codd. nonnulli l. l. habent γένυς, contractum ex γένυας, quod ipſum ſuſpicor fere dediſſe *Apollonium*. Juvat certe hanc ſuſpicionem, quod interpretatur per pluralis numeri formam τὰ γένεια.

3 Γηθοσύνη. Il. Ν. 29. Nota diligenter, variantem Lectionem. Alii enim ſubſtantive legunt γηθοσύνῃ, in dativo; Hic vero adjectivum facit. Idem dubium oritur Od. Λ. 539. ubi loquitur *Hom.* de animâ Achillis magnifice incedente per herboſum pratum: Γηθοσύνη (ſeu γηθοσύνῃ) ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι. At Il. Φ. 390. ſic loquitur de Jovis corde, cum quo nomen foemininum adjectivum convenire non poteſt:

— Ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ,
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο Θεοὺς &c.

Heſychius non facit mentionem τοῦ γηθοσύνη niſi ſubſtantivi: Γηθοσύνη. χαρὰ, τέρψις. ἡδονή. Et ſic habet *Lexicon Manuſcriptum* quod conſului. *Etymol.* γηθοσύνη explicat per χαρά Vill.

4 Γηθόσυνος. Od. Ε. 269. Vill.

ΓΗ͂ΡΥΣ. [1] φωνή.

ΓΑΥΦΙ'ΔΑΣ. τὰς χιλὰς [2] τῆς ἀκίδος αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν. εἴρηται δὲ γεγλύφαι, [3] ὅ ἐστι κεκοιλάνθαι. καὶ τὸ γλύφειν ἀπ' αὐτοῦ.

ΓΛΗ'ΝΕΑ. κοροκόσμια· [4]

— Ὅς γλήνεα [5] πολλὰ κεχάνδει.

ΓΛΑ'ΓΟΣ. [6] γάλα. ἀπὸ τούτου, καὶ τὰ ἀπὸ [7] τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα·

— Πολυγλαγγέας [8] κατὰ πέλλας.

ΓΛΑ-

1 Γῆρυς. *Il.* Δ. 437.

2 Χιλάς. Lege χηλάς Vill.

3 Γεγλύφαι. Lege παρὰ τὸ γεγλύφθαι. Sic enim habet aliud *Lex. Mſ.* τὰς χιλὰς (lege χηλὰς) τοῦ ἀκίδος αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν· παρὰ τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὅ ἐστι κεκοιλάνθαι. Vill. Conf. *Il.* Δ. 122. ibique *Schol.*

4 Κορακόσμια. *Schol.* Il. Ω. 192 πολλῆς θέας ἄξια, κόσμια, (credo ſcriptum fuiſſe κοροκόσμια, ut apud *Apoll.*) ἢ χρήματα κατὰ Ἠλείους. Οἱ δὲ, ἀξιοθέατα. *Etymol.* habet quoque κόσμια pro κοροκόσμια. Vill. Et apud *Schol* & apud *Etymol* recte reſtitues κοροκόσμια, quod *Heſych.* & *Suid.* interpretantur τὰ τῶν παρθένων κοσμήματα.

5 Ὅς γλήνεα. Il. Ω. 192. Vill.

6 Γλάγος. *Il.* B. 471. Π. 643.

7 Ἀπὸ. Turbat orationem praepoſitio. Rectius omittes cum *Schol.* ad *Il.* Π. 642. Πέλλας. τὰ ἀγγεῖα τοῦ γάλακτος.

8 Πολυγλαγγέας· Il. Π. 642. Lege πολυγλαγέας, pro quo hodie in *Hom.* extat περιγλαγέας. In *Heſ.* invenitur ſimplex Γλαγίας. γεγαλακτωμένας. Vill. Fuerunt ſcilicet, qui l. l. diviſis formis legerent περὶ γλαγέας, quorum rationes etiam ſecutus eſt *Etymol.* p 659. v. 41. Ἰλιάδος Π γλαγέας κατὰ πέλλας. — Saepe autem apud Poëtam praepoſitio περὶ praeſtantiam indicat in compoſitis aut abundantiam, uti in περικαλλής, περιμήκης. περιμήκετος, περίκηλος &c. Ejusdem fere, atque adeo antiquae notae verbum περιγλαγέας, haud ſcio an praeferri debeat, facilioribus quidem formis, ſed quae multo certe

ΓΛΑΦΥΡΑΙ΄. [1] κοῖλαι.

ΓΛΥΚΥ΄ΘΥΜΟΣ. [2] ἤπιος.

ΓΛΩΧΙ͂ΝΑ. [3] τὴν γωνίαν. καὶ τριγλώχινας [4] ὀϊστοὺς, τοὺς τριγώνους τὸ σχῆμα.

ΓΛΑΥΚΩ͂ΠΙΣ. ἀπὸ τοῦ τῆς ὄψεως [5] τὴν θεὸν ὀνομάζονται. καὶ γὰρ ὁ λέων·

Γλαυκιόων [6] δ' ἰθὺς φέρεται. —

οἷον πυρῶδες βλέπων. διὰ δὲ τῆς ὄψεως καὶ τὸ τῆς διανοίας πυρῶδες ὁρᾶται τοῦ θεοῦ. ὥσπερ δὲ Ζεὺς εἴρηται παρὰ τὸ ζῆν· [7] οὕτως καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τοῦ αἴθην [8] ἐκ τοῦ ὄψεως.

ΓΝΩΤΟ΄Ν. [9] ἀδελφόν. καὶ πληθυντικῶς·

Γνω-

certe magis, quam difficilior noſtra, a Gloſſatoris interpretatione profectae videantur, πολυγλωγίας *Apollonii*, & alteri, quae *Toupio* V. Cl. probatur *Emend. in Suid. T.* III. *p.* 75., εὐγλωγίας *Athenaei L.* XI. *p.* 495.

1 Γλαφυραί. *Il.* Β. 516. &c.

2 Γλυκύθυμος. *Il.* Υ. 467.

3 Γλωχῖνα. *Il.* Ω. 274.

4 Τριγλώχινας ὀϊστούς. Pluralem formam neſcio ubi adhibuerit Poëta: τριγλώχινι ὀϊστῷ dixit *Il.* Ε. 393. & ἰῷ τριγλώχινι *Il.* Λ. 507.

5 Τοῦ τῆς ὄψεως. Hic puto deeſſe πυρός. Vill. Eodem jure addere poſſis καὶ τὸ πληκτικοῦ, δεινοῦ, vel πυρώδους. Conf. *Etymol. p.* 233. *v.* 31. *p.* 547. *v.* 7. & *Euſtath. p.* 86. *v.* 35. ſeqq.

6 Γλαυκιόων. Il. Υ. 172. Vill.

7 Ζῆν. *Vivere.* Forſan legendum ζεῖν *fervere.* Melius enim reſponderet τῷ αἴθειν ſequenti. *Etymologus* habet: Ζεὺς, παρὰ τὸ ζῆν καὶ αἴτιον εἶναι τοῖς ζῶσι τοῦ ζῆν . . . ἢ παρὰ τὸν ζέσιν· θερμότατος γὰρ ὁ ἀήρ. Ubi vides eum utramque etymologiam τοῦ ζῆν & τοῦ ζεῖν conjunxiſſe. Vill.

8 Αἴθην. Mallem αἴθειν. Hoc mendum ex affinitate pronunciationis ortum eſt. Vill.

9 Γνωτόν. *Il.* Η. 401. &c.

Γνωτοί [1] τε γνωταί τε. —

ΓΝΑΜΠΤΗΙ͂ΣΙ [2] κεκαμμέναις.

ΓΝΑΜΠΤΑ`Σ ἝΛΙΚΑΣ. [3] τὰς δρακοντώδεις [4] δακτύλους.

ΓΝΥ´Ξ. [5] ἐπὶ γόνυ.

ΓΟ´ΝΟΣ. ποτὲ μὲν ἀπόγονος·

Ὄφρα ἴδῃς [6] οἷος Ζηνὸς γόνος. —

ὁτὲ δὲ ἐπιγονή·

Πεντήκοντα [7] δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ·

Οὐκ ἔτ' ἀπολήξει [8] τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα.

οὕτως εἴρηται ἀπὸ τούτου, ἐμὸν γένος.

ΓΟΥΝΩ͂Ι. γονοὺς [9] καλοῦσι τοὺς γονίμους τόπους.

ΓΡΑΠΤΥ͂Σ. τὰς ἀμύξεις καὶ καταξύσεις.

Κυη-

1 Γνωτοί τε. Il. Ο. 350. Vill.

2 Γναμπτῇσι. Vix alio ſpectare poteſt gloſſa, quam ad Il. Λ. 416. Conf. v. Ἀργιόδοντος p. 161.

3 Γναμπτὰς ἕλικας. Il. Σ. 401. Vill.

4 Δρακοντώδεις. Lege δρακοντώδεις, ut Alberti edidit. Vill.

5 Γνύξ. Il. Ε. 68. &c.

6 Ὄφρα ἴδῃς. Il. Ν. 449. Vill.

7 Πεντήκοντα. Il. Μ. 130. Sic verſus in Manuſcripto corrupte legebatur:

Πεντήκοντα δ' ἕκαστα, γόνος δ' οὐ γίνετ' αὐτῶν.

Vill.

8 Οὐκ ἔτ' ἀπολήξει. Od. Τ. 166. Lege ἀπολλήξεις. Vill. In conſonantibus non geminandis ubique fere convenit Apollonio cum Cod. Vratislav. Mox autem pro ἀπὸ τούτου, haud ſcio an legendum ſit ἀντὶ τοῦ.

9 Γονούς. Lege γουνούς. Vill. Γουνῷ habet Poëta. Il. Ι. 530.

O

ΔΕΞΙΑ'ΔΗΝ. [1] δεξιὸν ὄντα, ἢ Δεξιοῦ υἱόν.

ΔΕ'ΟΙΜΙ. [2] δεσμεύοιμι.

ΔΕΣΜΟΙ'. οὕτως λέγονται καὶ οἱ ἧλοι·

— Κόπτε [3] δὲ δεσμούς.

ΔΕΥ͂ΤΕ. [4] ἄγετε δή.

ΔΕΥ͂ΡΟ. [5] εἰς τοῦτον τὸν τόπον.

ΔΕΥ'ΕΣΘΑΙ. [6] βόσκεσθαι. καὶ τὸ ἐπιδεῖσθαί τινος.

θυμοῦ [7] δευομένους —

καὶ τὸ λείπεσθαι, καὶ τὸ ἐλαττοῦσθαι·

— Ἐπεὶ οὔπεθι [8] ἔλπομαι οὕτω.

Δεύε-

1 Δεξιάδην *Schol.* Δεξιοῦ υἱόν· ἢ ἐκ δεξιῶν Et ſic *Heſ.* quoque habet. Vill. Conf. *Il.* Η. 15.

2 Δέοιμι. *Od.* Θ. 552.

3 Κόπτε δὲ. Od. Θ. 274. Vill.

4 Δεῦτε. *Il.* Ν. 481. &c.

5 Δεῦρο. *Il.* Λ. 153. &c.

6 Δεύεσθαι. βόσκεσθαι. Nullo certe ſenſu. Lege βρέχεσθαι, *irrigari.* Δεύει. Il. Β. 471. & Π. 643. ſignificat *irrigare*; & δεύεται. Od. Ε. 53, & Ζ. 44. *irrigari.* Meam emendationem ſic confirmat *Etymologus Magnus*: Δεύω. Σημαίνει δύο, τὸ ΒΡΕ'ΧΩ ὡς τὸ

— Δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι.

(Il. Ι. 566.) Ἡσίοδος (*O. & D.* 544.)

Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ.

Vide apud eum reliqua, quae, mire mecum facientia, cum *Apollonio* conveniunt. *Schol.* Il. Ι. 566. explicat δεύοντο per ἐβρέχοντο. Vill. *Heſych* gloſſam annotavit, neſcio unde ductam, Δεύεσθαι. γεύεσθαι.

7 Θυμοῦ Il. Γ. 294. Vill.

8 Ἐπεὶ οὔπεθι Il. Ν. 310. Vill. *Idomeneum* ad pugnam his verbis inflammat *Meriones*:

Δευκαλίδη, πῇ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον;
Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,

Ἢ

Δευέσθαι πολέμοιο. —

ΔΕΨΗ͂ΣΑΙ. *μαλάξαι.* [1]

ΔΗΕΙΣ. [2] *εὑρήσεις.*

ΔΗΐΟΙ. [3] *οἱ πολέμιοι.*

ΔΗΙΟΤΗΤΟΣ. [4] *τῆς πολεμικῆς διαθέσεως.*

ΔΗ-

Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι οὕτω
Δευέσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιούς.

Δευέσθαι πολέμοιο, *Schol.* accepit pro προσδεῖσθαι: & omnem illam ultimam ſententiam ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι &c. retulerunt interpretes ad proxime praecedens ἀριστερόφιν. „ *Qua parte pugnam ciebis* „ *Idomeneu? A dextra exercitus, in medio, an veró a ſiniſtra? A ſiniſtra certe maxime indigent certamine.*" Atqui bella haec Heroibus dubitatio, inquit *Popius*, ſi incerti ſint eone auxiliatum eant, ubi *maxime*, an eo, ubi *nihil* ſe opus eſſe videant. — Itaque ultima illa ἐπεὶ οὔποθι &c. generatim de omni pugna, in hanc fere accipit ſententiam, „ *Graeci certe ab omni parte aequaliter preſſi, & redacti in anguſtias, aequaliter etiam noſtro indigent auxilio.*" Quam interpretationem, etiamſi liberius a verbis Poëtae recedat, a mente tamen ipſius & linguae ratione, non auſim, cum *Clarkio*, alienam dicere. — „ *In quam partem tendes auxiliatum Idomeneu? Nam nusquam ita laboraſſe credo Argivos*" *uti hic ſcilicet, ubi in ancipiti undique periculo, neſcias fere cui parti primum ſit ſuccurrendum.* — Δευέσθαι πολέμοιο reddidi *laboraſſe, inferiores fuiſſe proelio:* in quo *Apollonii* ſecutus ſum interpretationem, a nemine quidem commentatorum tentatam, ſed uſui tamen *Homerico* maxime convenientem, ἐλαττῶσθαι. — Eadem virtute & conſtructione cum ſimplex recurrit δεύεσθαι *Il.* ρ. 142. tum vero frequentiſſimum eſt compoſitum ἐπιδεύεσθαι. Vid. *Il.* ε. 656. *Il.* ψ. 670. & *Il.* Ω. 385.

1 Δεψῆσαι. δεψήσας extat Od. μ. 48. Vill.

2 Δήεις. *Il.* ν. 260. ubi vid. *Schol.*

3 Δήϊοι. *Il.* ι. 76. &c.

4 Δηϊοτῆτος. *Il.* ε. 348. &c.

ΔΗΛΗΣΑΣΘΑΙ. [1] διαφθεῖραι. διακόψαι.

ΔΗΜΟΣ. ἐπίπλους ἱερέυ. [2]

ΔΗΜΟΝ. τὸν δημοτικὸν ἄνδρα·

Δῆμον [3] ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεναι —

καὶ τὸ σύστημα τῆς πόλεως·

Δήμῳ [4] ἐνὶ Τρώων —

ΔΗΜΟΒΟΡΟΣ. [5] ὁ τὰ τοῦ δήμου κοινὰ κατεσθίων.

ΔΗΝΕΑ. [6] βουλεύματα.

ΔΗΣΑΝΤΩΝ. δησάτωσαν·

Δησάντων [7] ἐν νηῒ θοῇ. —

ΔΗΛΗΜΟΝΕΣ. [8] βλαπτικοί.

ΔΙΑΓΝΑΨΑΣ. [9] διακοιλάνας.

ΔΙΑΚΕΡΣΑΙ. [10] διακόψαι.

ΔΙΑΚ-

1 Δηλήσασθαι. Il. Δ. 63 & 72. Il. Γ. 107, & Δ. 236. Od. Χ 368. Vill.

2 Ἱερέυ. Lege ἱερῆος. Vill. Conf. Il. Υ. 166. &c.

3 Δῆμον. Il Μ. 213. Vill.

4 Δήμῳ. Od. Ν. 266. Vill.

5 Δημοβόρος. Il. Α. 231 Vill.

6 Δήνεα. Il. Δ. 361. &c.

7 Δησάντων. Od Μ. 50. ubi hodie Δησάντων σ' ἐν Vill.

8 Δηλήμονες. Il Ω. 33. Od. Σ. 118. In utroque loco nonnulli Codd. exhibent ζηλήμονες.

9 Διαγνάψας. fortaſſe διαγνάψασ', ſic enim in Hom. Od. Δ. 438.

Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγνάψασ' ἀλίῃσιν.

& ſic habet *Scholiaſtes*. At *Heſ.* & *Etymologus* legunt διαγλάψασ' Vill. Quemadmodum in ipſo *Homero* διαγνάψασ' operarum errori merito tribuere videtur *Erneſt.*, ita hic librariorum lubentius adſcripſerim oſcitantiae.

10 Διακέρσαι. Il. Θ. 8. Vill.

ΔΙΑ'ΚΤΟΡΕ. [1] διάγων τὰς ἀγγελίας. λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν.

ΔΙΑΠΑΗ'ΣΣΟΝΤΕΣ. διασχίζοντες. ἐὰν δὲ σὺν τῷ Ι γεγράφηται, [2] ἔσται διαβαίνοντες.

ΔΙΑΙ'ΝΕΙΝ. [3] βρέχειν.

ΔΙΑΤΡΥ'ΓΙΟΣ. [4] ἔγκαρπος· διὰ τὸ τρύγειν [5] ἔχειν. τρύγη δὲ, ὁ πύρινος καρπός.

ΔΙΑΠΡΥ'ΣΙΟΝ. [6] διάτονον.

ΔΙ' ἌΚΡΙΑΣ. κατὰ τὰς ἀκρωρείας· [7]

—— Δι' [8] ἄκριας ἠνεμοέσσας.

ΔΙΑΚΡΙΔΟ'Ν. ἐξ ἐπικρίσεως διακεκριμένον. [9]

ΔΙ-

1 Διάκτορι. Lege διάκτορος. Vill. Pertinet gloſſa ad *Od.* Θ. 335.

Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἐάων.

2 Σὺν τῷ Ι γεγράφεται. Lapſum puto Librarium, & pro *jota* ſcribendum eſſe *rho*. Sic pro διαπλήσσοντες, Il. Ψ. 120. ubi & alii legunt διαῤῥήσσοντες, erit διαπρήσσοντες Quod quidem verbum apud *Homerum* perpetuo pro *tranſire* uſurpatur. Vill. Confirmat Cl. *Villoiſoni* emendationem *Schol.* apud *Barneſ. ad l. l.* Διαπλήσσοντες, διασχίζοντες. Καὶ τὸ διαπρήσσοντες, τοῖς ποσὶ διαβάντες. Conf. *Erneſt. ad eund. l.*

3 Διαίνειν. Δίαινε dixit Poëta *Il.* Φ. 202. Διαίνετο *Il.* Ν. 30.

4 Διατρύγιος. Od. Ω. 341. Vill.

5 Τρύγειν. Lege τρύγην. Vill.

6 Διαπρύσιος. Διαπρύσιον eſt *Il.* Θ. 227. &c.

7 Ἀκρωρείας. Lege ἀκρωρείας. Vill.

8 Δι' ἄκριας. Od. Ι. 400. Vill.

9 Διακεκριμένον. Sic in *Heſ.* ὃν διακεκριμένον ἄριστον. Male uterque in accuſativo poſuit, obſervante etiam *Kuſtero*. Nam ſi referatur ad locum *Homeri* Il. Μ. 103. διακριδὸν εἶναι ἄριστοι, in *Heſ.* legendum ἄριστοι,

ΔΙΔΥΜΑΌΝΕ. [1] δίδυμοι ἀδελφοὶ, οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασιν. οἱ δὲ συμφυεῖς, Δίδυμοι λέγονται.

ΔΙΕ΄ΠΟΥΣΙ. [2] διαπονοῦσιν, ἐνεργοῦσιν.

ΔΙΕ΄

σοι, & in *Apoll.* διακεκριμένοι; ſin ad Il. ο. 108. διακριδὸν εἶναι ἄριστος, legendum in *Heſ.* ἄριστος, & in *Apoll.* διακεκριμένος. Sed optime omnium *Lex. Manuſcriptum* a me conſultum habet, διακριδόν. διακεκριμένως. Vill. *Suid.* etiam & *Etymol. p.* 267. *v.* 33. habent διακεκριμένως.

1 Διδυμάονε. Filios gemellos hoc nomine dixit Poëta, Dioclis quidem *Il.* Ε. 548, Bucolionis vero *Il.* Ζ. 26, *Somnum* denique & *Mortem* *Il.* Π. 672. & 682. — Actoris tamen filios, Cteatum & Eurytum, appellavit διδύμους, *Il.* Ψ. 641. In hac nominis differentia *Ariſtarchus*, neſcio an ſubtilius quam verius, διδύμους appellatos eſſe cenſuit Actoridas, quod non gemelli tantum eſſent, verum etiam συμφυεῖς, uſus quoque ad eam rem auctoritate *Heſiodi. Euſtath.* ad *Il.* Ψ. 641. *p.* 1321. *vſ.* 20. Ὅμηρος μὲν διδύμους ἱστορεῖ ἁπλῶς. Οἱ δὲ κατ' Ἀρίσταρχον, οὐχ οὕτως, οἷον κατὰ τοὺς Διοσκόρους, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον, καὶ διφυεῖς, δύο μὲν ἔχοντας σώματα, συμπεφυκότας δέ γε ἀλλήλοις. — Ex quibus cum intelligitur, cur Cteatum & Eurytum *Apollodor.* etiam dixerit συμφυεῖς L. II. c. 7. §. 2. tum *Ariſtarchi* illa ſubtilitas, quam ſecutus hic eſt *Apollonius*, ad Rhetorica quoque Lexica permanaverit. *Euſtath.* certe ad *Il.* Ζ. 26. *p.* 622. *vſ.* 6. Περὶ δὲ τῶν διδυμάονες κεῖται ἐν Ῥητορικῷ Λεξικῷ, ὅτι διδυμάονες μὲν οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασι, δίδυμοι δὲ οἱ συμφυεῖς, ὁποίους ὁ μῦθος πλάττει τοὺς Ἀκτορίωνας. *Ovidius* tamen ſimpliciter vertit, *Metam.* VIII. 308. *Actoridaeque pares.* i. e. δίδυμοι. Neque uſu *Homerico* quidquam hae differre videntur formae cognatae; niſi quod, Διδυμάονες perpetuo ſint *Gemelli*, Δίδυμοι accipiantur etiam ἐπὶ ἁπλῶς δυάδος; uti *Il.* Τ. 227. Conf. *Euſtath. p.* 581. *v.* 16. ſeq. ex quo apud *Schol.* ad *Il.* Ε. *vſ.* 548. pro οἱ δὲ διδυμάονες οὐκ ἐξ ἀνάγκης legendum eſt οἱ δὲ δίδυμοι κ. τ. λ. — Add. *Etymol p.* 169. *v. ult. p.* 272. *v.* 31. & *Alb.* ad *Heſych. v.* Δίδυμοι.

2 Διέπουσι. *Il.* Α. 166.

ΔΙΕ΄ΣΧΕ. [1] διῆλθε.

ΔΙΕ΄ΧΕΙΑΝ. [2] διεμέρισαν.

ΔΙΕΡΩΙ͂ [3] διύγρῳ.

ΔΙ΄ΕΝΤΑΙ. [4] διώκουσι.

ΔΙΙΠΕΤΕΟΣ. ἀπὸ Διὸς πεπληρωμένου. [5]

ΔΙΕΠΕ΄ΦΡΑΔΕΝ. [6] ἐνετείλατο.

ΔΙ΄ΕΤΑΙ. διώξει. [7]

ΔΙΙ΄ΦΥΣΕΝ. [8] ἐξήντλησεν, διέκοψεν.

ΔΙΚΛΕΙ͂ΔΕΣ. [9] δίθυροι.

ΔΙΝΕ͂ΙΝ. [10] συστρέφειν.

ΔΕΙ-

1 Διέσχε. Il. Ε. 100. & Υ. 416. Vill.

2 Διέχευαν. *Il.* Η. 316. &c.

3 Διερῷ. *Od.* Ι. 43.

4 Δίενται. *Il.* Ψ. 475.

5 Πεπληρωμένου. Adeundus *Etymol. Magnus* in διϊπετέος. Vill. *Il.* Ρ. 263. &c Dictionem Homericam Διϊπετέος ποταμοῖο *Schol.* etiam inter alia interpretatur, τοῦ ὑπὸ Διὸς πληρουμένου, οἷον, χειμάῤῥου & *Heſych.* Διϊπετέος. ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ποταμῶν, ἀπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένων, χειμάῤῥων. ἐπὶ δὲ &c.

6 Διεπέφραδεν. *Il.* Υ. 340.

7 Διώξει. Lege διώκει. Vill. Δίεται in *Homero* fruſtra quaeſiveris: Scripſiſſe videtur *Apollon* Δίηται, quod cum alibi habet Poëta, tum vero *Il.* Η. 197., ubi per futuri temporis formam, uti *Apollon.*, ita etiam *Schol.* explicat, ἐκφοβήσει, διώξει. Hinc & *Suid.* forte emendandus & *Heſych.* v. Δίεται. itemque *Etymol. p.* 273. *v.* 13

8 Διίφυσεν. Lege διήφυσεν. Extat Od. Τ. 450. Vill

9 Δικλεῖδες. Lege δικλίδες. Vill. *Od.* Β. 345. &c.

10 Δίνειν. Δίνεον eſt *Od.* Ι. 384. Δινέομεν. *ibid. vſ.* 388.

ΔΕΙΝΩΤΗ´Ν. [1] στρογγύλην.

ΔΕΙΝΩΤΟ͂ΙΣΙ [2] ΛΕΧΕ´ΕΣΣΙ. στρογγύλοις· ἀπὸ τῆς τῶν κλινοπόδων περιφερείας.

ΔΙ´ΟΝ. ἐδιώχθην·

Τρὶς περὶ [3] ἄστυ μέγα Πριάμοιο δίον. —

ΔΙ͂ΟΣ. [4] ἀπὸ Διὸς τὸ γένος ἔχων, ἢ ἀγαθὸς, ἢ γενναῖος· ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς ὑπεροχῆς.

ΔΙΟΤΡΕΦΕ´ΩΝ. [5] τῶν ἐκ Διὸς τεθραμμένων.

ΔΙΠΛΗ͂Ν ἘΚΤΑΔΙ´ΗΝ. [6] διπλῆν καὶ μεγάλην.

ΔΙ´ΠΤΥΧΑ ΠΟΙΗ´ΣΑΝΤΕΣ. [7] δύο περιβολὰς ἔχοντες.

ΔΙΣ-

1 Δεινωτήν. Lege δινωτήν. Extat Od. τ. 56. VILL. Δεινωτὴν habent etiam *Heſych.* & *Phavor.* Conf. mox *v.* Δεινωτοῖσι.

2 Δεινωτοῖσι λεχέεσσι. Lege δινωτοῖσι λέχεσσι. Il. Γ. 391. VILL. Hic etiam diphthongum cum *Apollon.* exhibent *Heſych.* & *Phavor.*

3 Τρὶς περί. Il. Χ. 251. ubi Πριάμου pro Πριάμοιο. VILL.

4 Δῖος. Sexcenties dixit Poëta.

5 Διοτρεφέων. *Il.* Α. 176. &c.

6 Διπλῆν ἐκταδίην. *Etymologus Magnus*: τὴν μεγάλην, ὥστε καὶ διπλῇ αὐτῇ χρώμενον ἔχειν. Il. Κ. 134. VILL.

7 Δίπτυχα ποιήσαντες. *Il.* Α. 461. In ipſa autem interpretatione pro ἔχοντες rectius legeris ἔχοντα. — Δίπτυχα, quae potiſſimum hic explicare voluit Gloſſator, iisdem verbis reddiderunt *Heſych.* & *Schol.* - Quod ſi omnem, quam poſuit, dictionem interpretatione complecti voluiſſet *Apollonius*, exponere debuiſſet, uti *Etymol.* *p.* 279. *v.* 3., ἀναπλάσαντες τὴν κνίσαν.

ΔΙΣΚΟΥΡΑ. [1] δίσκου οὖρα, [2] ὅσον ἄν τις βάλοι δίσκον. [3]

ΔΙΦΑΝ. [4] ψηλαφᾶν.

ΔΙΦΡΟΝ. ὁμοίως ἡμῖν λέγει ὁ Ποιητής. τὸν δὲ θρόνον [5] οὐδέποτε εἶπε δίφρον, λέγει δὲ καὶ τὸν ἁρματικὸν δίφρον.

ΔΙΧΑ. [6] διχῶς, εἰς δύο.

ΔΙΨΙΟΝ. βλαβερόν. [7]

ΔΜΩ-

1 Δίσκουρα. Il. Ψ. 523. Vill. Suum etiam pondus habebit *Apollonii* auctoritas in varietate lectionis l. l. dijudicanda, ubi vid. *Barneſ.* & *Erneſt.*

2 Ὅρια. Poteſt tolerari, ſi ſumatur pro ultimo illo termino, quem attingit diſci jactus. Sed pro ὅρια, mallem οὖρα; ut δίσκουρα ſit δίσκου οὖρα, quemadmodum & ipſe *Hom.* dixit Il. Ψ. 431:

> Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται.

Vill.

3 Δίσκον. Mallem δίσκῳ. Vill. Conf. *Heſych.* v. Δίσκουρα.

4 Διφᾶν. *Il.* Π. 747. Conf. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

5 Θρόνον. Contra *Etymol.* ἑρμηνεύει τὸν θρόνον, ὡς τό. (Il. Γ. 424.)

> Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.

Vill. *Apollonius* ſcilicet θρόνον dixit *ſolium regium*, quod nunquam appellatur δίφρος; *Etymologus* autem, *ſellam*, *ſedile quodcunque*; quod ſaepius apud Poëtam eo nomine venire ſolet. *Il.* Ζ. 352. Δ. 717. Ξ. 80. 602. &c. in quibus omnibus locis veriſſima eſt *Euſtath.* obſervatio. p. 115. vſ. 547. Δίφρος δὲ οὐ μόνον ὁ τοῦ ἅρματος, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ θρόνου κατ' οἶκον εἶδος, ἐοικὸς ἴσως τῷ τοῦ ἅρματος δίφρῳ, ὄχει δέ ποτε καὶ εὐτέλειαν ὁ τοιοῦτος. &c. Vid. idem *Euſtath. p.* 647. *v.* 5. & *p.* 1482. *v.* 6.

6 Δίχα. Saepiſſime uſurpatur Poëtac.

7 Δίψιον. βλαβερόν. Haec vox nusquam in *Hom.* reperitur; ſed compoſitum πολυδίψιον Ἄργος extat Il. Δ. 171. ubi mallem intelligere cum *Scholiaſte Aeſchyl in Choëph.* δίψιον Ἄργος, τὸ ποτὲ ἄνυδρον. Vill.

He-

ΔΜΩ͂ΕΣ. [1] δοῦλοι· ἀπὸ τοῦ δεδμῆσθαι καὶ ὑποτετάχθαι

ΔΝΟΦΕΡΟ΄Ν. μέλαν, ἐξ οὗ σημεῖον τὸ πολύ· [2]

— Δνοφερὸν [3] χέει ὕδωρ.

ΔΝΟΠΑΛΙ΄ΞΕΙΣ. ἐκλινάξεις·

— Τὰ σὰ ῥάκεα [4] δνοπαλίξεις.

δὶς δὲ τῇ λέξει κέχρηται. ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ, καὶ ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι·

— Ἀνὴρ [5] δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιξεν.

ΔΥΑΙ` [6] ΓΑ΄Ρ ΤΕ ΠΥ΄ΛΑΙ ἈΜΕΝΗΝΩ͂Ν ΕΙ'ΣΙ`Ν ὈΝΕΙ΄ΡΩΝ.

ἔξοδον [7] ἐκ μεταφορᾶς. σημαίνει δὲ ἐλεφαντίνην [8] μὲν, τὴν ἡμέραν· κερατίνην δὲ, τὴν νύκτα. διὰ τοῦτο [9] δὲ ποιοῦνται τὴν πορείαν οἱ Ὄνειροι. τινὲς δὲ ἐπὶ

Heſych. etiam habet Δίψιον Ἄργος: Omninoque probabile eſt diviſis formis nonnullos legiſſe interpretes πολὺ δίψιον, uti quosdam praetuliſſe conſtat πολὺ δ' ἴψιον. quo pertinet interpretatio *Apollonii*, quam in aliis multis habet quoque *Schol.* ad l. l. ἢ βλαβερὸν, ἀπὸ τοῦ Ἴψιον. Conf. *Barneſ. ad l. l. Etymol. p.* 681. v. 4.

1 Δμῶες. *Od.* Δ. 644. &c.

2 Τὸ πολύ. Lege ϝ. Vill. Erit forte, cui reſtituendum videatur σημαίνει vel σημειοῦται.

3 Δνοφερόν. Il. Ι. 15. Vill.

4 Τὰ σὰ ῥάκεα. Od. Σ. 512. Vill.

5 Ἀνὴρ δ'. Il. Δ. 472. qui locus ſic quoque legitur in *Heſ.* at hodie extat ἐδνοπάλιζεν. Vill.

6 Δυαί. Lege δοιαί. Extat hic verſus Od. Τ. 562. Vill.

7 Ἔξοδον. Lege ἔξοδοι; aut adde εἶπε, ut *Heſ.* habet: τὴν ἔκβασιν τῶν ὀνείρων εἶπε. Vill.

8 Ἐλεφαντίνην. Pro ἐλεφαντίνην & κερατίνην, lege ἐλεφαντίνη, & κερατίνη; ut edidit *Alberti*, qui haec verba laudat. Vill.

9 Τοῦτο. Mallem τούτων. Vill.

ἐπὶ τ̃ ὀδόντων καὶ τ̃ ὀφθαλμῶν ἤκουσαν. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

ΔΟΝΑΚΑΣ. [1] καλάμους.

ΔΟΥΡΙΚΛΗΙΤΗΝ. [2] τὴν τῷ δόρατι κεκτημένην.

ΔΟΡΟΙΣΙ. θυλάκοις·

— Ἄλφιτα [3] χεῦον ἐϋρραφέεσσι δοροῖσι.

ΔΟΛΙΧΗΡΕΤΜΟΙ. [4] μακρόκωποι.

ΔΟΛΙΧΑΥΛΟΥΣ. [5] μακρὸν τὸν αὐλὸν ἔχουσας.

ΔΟΥΡΗΝΕΚΕΣ. [6] ὅσον δόρυ διατεῖναι.

ΔΟΥΡΙΚΛΥΤΟΣ. [7] ἀπὸ μέρους, κατὰ τὰς μάχας κλυτός.

ΔΟΛΙΧΟΝ. [8] μακρόν.

ΔΟΛΙΧΟΣΚΙΟΝ. [9] ἤτοι μακρὰν σκιὰν ἔχον, ἐξ οὗ τὸ μέγα δηλοῦται.

ΔΟ-

1 Δόνακας. *Il.* Κ. 467.

2 Δουρικλητήν. *Il.* Ι. 343.

3 Ἄλφιτα. Od. Β. 354. VILL. Editur vulgo χεῦσον: quaedam tamen *Editt.* habent χεῦον; quod ne cum *Cren.* ad *Canin. Hellen. p.* 270. ſolis deberi cenſeas codicibus recentioribus, *Apollonii* vetat auctoritas & *Scholiaſtae ad l. l.*

4 Δολιχήρετμοι. *Od.* Θ. 191. &c.

5 Δολιχαύλους. *Od.* Ι. 156.

6 Δουρηνεκές. Il. Κ. 357. Lege δυρηνεκές. Ubi *Heſ.* habet ὅσον δόρυ ἐκτείνεται, ἢ ἐφ' ὅσον ἂν ἐνεχθείη, διηνεκῶς. Et *Etymol.* δόρατος βολὴν, δόρατος μῆκος, λόγχης μῆκος, quae verba fortaſſe ex *Apollonio* exciderant ante ὅσον δόρυ διατεῖναι, quod habet quoque *Etymol.* poſt λόγχης μῆκος. VILL. In multis Gloſſis brevior eſt *Apollonius*, quam aut *Heſychius*, aut *Etymologus*. Conf. *Schol. ad l. l.*

7 Δουρικλυτός. *Il.* Β. 645. &c.

8 Δολιχόν. *Il.* Κ. 52. &c.

9 Δολιχόσκιον. *Il.* Γ. 346. &c.

ΔΟ'ΧΜΙΑ. πλάγια·

Πολλὰ δ' ἄναντα, [1] κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.

ΔΟ'ΡΠΟΝ. τὸν [2] καθ' ἡμᾶς δεῖπνον. καὶ ἔστιν δαύορπον, μεθ' ὃ ἐπὶ τὸ δαύειν ἑρπόμεθα, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι.

ΔΟ'ΡΥ. τὸ μὲν σύνηθες·

Πῆλ' αὔτως [3] ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ξύλου·

Ἀμφ' [4] ἑνὶ δούρατι βαῖνε. —

ἀφ' οὗ καὶ δούρειος ἵππος [5], ὁ ξύλινος. καὶ ἔτι δορύξεστιν [6] λέγομεν ἐν τῷ βίῳ, τὸ πᾶν ξύλον κατεργαζόμενον.

ΔΟΥΠΗ͂ΣΑΙ. ψοφῆσαι, ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος,

1 Πολλὰ δ' ἄναντα. Il. Ψ. 116. Vill.

2 Τόν. Fortaſſe τὸ, quamquam & dicatur ὁ δεῖπνος. Nam apud *Heſ.* legitur: Δόρπος. Βορὰ, δεῖπνος, quod male in δεῖπνον mutabat *Kusterus*, obſtante hâc *Apollonii* authoritate; ſed δεῖπνος merito retinuit *Alberti. Etymol.* habet quoque ὁ δεῖπνος. Vill. Δόρπον ſexcenties in *Homero* recurrit.

3 Πῆλ' αὔτως. Il. Π. 117. Vill.

4 Ἀμφ' ἑνί. Od. Ε. 371. Vill.

5 Δούριος ἵππος. Δούριον ἵππον & δούρειον dixerunt alii, *Homerus* δουράτεον vocavit *Od.* Θ. 493. 512. Conf. *Alb.* ad *Heſych.* v. Δούρειος ἵππος.

6 Δορύξεστιν. Vox in familiari uſu poſita, ἐν τῷ βίῳ, & vulgari ſermone trita, quae abeſt ab omnibus Lexicis; *Heſ.* δορύξεον. ὅπου τὰ δόρατα ξύεται. Vill. In *Heſychio* legere forte praeſtiterit Δορύξοος. Conf. *Etymol. b. v. Apollonius* vero haud ſcio an ſcripſerit δορύξεστον.

τος, ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τοῦ· [1]

— Δεδουπότος [2] Οἰδιπόδαο,

ἀκούει ὁ Ἀρίσταρχος, ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένου.

ΔΟΚΕΥΕΙ. [3] ἐπὶ τῇ χειρεῖ.

ΔΟΞΗΣ. δοκήσεως·

Οὐδ᾽ ἐγὼ [4] οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ᾽ ἀπὸ δόξης.

ΔΡΑΙΝΕΙΣ. [5] ἰσχύεις. καί·

Τὸν δ᾽ ὀλιγοδρανέων. [6] —

ἀντὶ τοῦ ὀλίγον ἰσχύων.

ΔΡΥΜΑ. [7] οἱ δρυμώδεις τόποι.

ΔΡΗΣΤΗΡΕΣ. [8] οἱ ὑπουργοῦντες καὶ διακονοῦντες θεράποντες· ἀπὸ τοῦ δρᾶν.

ΔΡΗΣΤΟΣΥΝΗΝ. [9] διακονίαν.

ΔΡΥ-

1 Τοῦ. Lege τό. VILL. Convenit illud τοῦ cum Genitivis, qui mox ſubjiciuntur omnibus, atque adeo ſuum tueri poteſt locum.

2 Δεδουπότος. Il. Ψ. 679. VILL.

3 Gloſſam hanc interſerit *Apographum Montfauconii*, quae diligentiam effugit Cl. *Villoiſoni*. Vere autem pro ἐπὶ τῇ χειρεῖ, reſtituit ἐπιστρεφεῖ Cl. *Alb.* ad *Heſych.* v. Δοκεύει.

4 Οὐδ᾽ ἐγώ. Il. Κ. 324. Lege σοὶ δ᾽ ἐγώ. VILL.

5 Δραίνεις. Il. Κ. 96. VILL.

6 Τὸν δ᾽ ὀλιγοδρανέων. Il. Ο. 246. VILL.

7 Δρυμά. *Il.* Λ. 118.

8 Δρηστῆρες. *Od.* Π. 248. &c.

9 Δρηστοσύνην. In *Manuſcripto* δρηστοσύνην. VILL. In Gloſſae ſede editur Δρηστοσύνῃ *Od.* Θ. 320. Unde reſtituendum *Apollonio* videtur Δρηστοσύνῃ, διακονίᾳ.

ΔΡΥΟ'ΧΟΥΣ. [1] τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαὶ, εἰς ἃς τὰ ξύλα ἐνιᾶσι· παρὰ τὸ τὰ ξύλα δρῦς λεγόμενα [2] συνέχειν.

ΔΥΣΠΕ'ΜΦΕΛΟΣ. ὁ δυσάρισος. [3]

ΔΥΣΩΡΗ'ΣΩΣΙ. [4] δυσφυλακτήσωσι καὶ κακὴν νύκτα διάγωσι [5].

ΔΥΣΑΡΙΣΤΟΤΟ'ΚΕΙΑ. [6] ἡ ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα. οἱ δὲ μεταφράζουσι, δύστηνος ἄριστον τεκοῦσα.

ΔΥΩΔΕΚΑ'ΒΟΙΟΝ. [7] δυώδεκα βοῶν ἄξιον.

ΔΥΣΑΕ'ΟΣ. δυσπνόου.

ΔΥ-

1 Δρυόχους. Od. Τ. 574. Vill.

2 Λεγόμενα. In Mſ. λεγομένας. Vill.

3 Δυσάρισος. Intelligit de urinatore qui *multos oſtreis ſatiaret, etiam ſi* δυσπέμφελος εἴη. Il. Π. 748. Alii vero de mari intelligunt, *etiam ſi tempeſtatibus jactatum eſſet*. Δυσάριχον habet *Lex. Mſ. Sangermanenſe*. Utrumque ſenſum ſic conjungit *Heſ.* ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης, ἡ δυσχείμερος, καὶ τραχεῖα, καὶ ταραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ, δυσάρισος. *Heſiodus Oper.* 720. pro *gravi* uſurpavit & *moleſto*:

Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι.

Supra dixerat verſu 616.

Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμε...

Vide *Etymol.* Vill. Conf. *Schol.* ad *Hom. l. l.*

4 Δυσωρήσωσι. *Heſ.* & hodiernae *Hom* editiones habent δυσωρήσονται. Il. Κ. 183. Vill.

5 Διάγωσι. Lege διάγωσι, cum *Schol.* qui eadem habet; & adde cum *Heſ.* ad clariorem ſenſum, φυλάσσοντες. Vill. *Schol.* & *Heſych.* habent διαγάγωσι, unde pro δυσωρήσονται lectum olim in *Homero* fuiſſe conjecit *Barneſ.* δυσωρήσωνται: ſed pertinent illae interpretandi formae, uti & *Heſychii* δυσφυλακτήσωσι, ad antiquam, quam *Apollonius* ſervavit, lectionem, δυσωρήσωσι; διάγωσιν autem in *Apollonio* jam edidit Cl. *Alb.* ad *Heſych. h v.*

6 Δυσαριστοτόκεια *Il.* Σ. 54.

7 Δυωδεκάβοιον. *Il.* Ψ. 703.

— Βορέαο [5] δυσαέος. —

ΔΥΣΠΑΡΙ. [6] δυσώνυμε, κακῶς παρωνομασμένε.

ΔΥΗ. κακοπάθεια·

— Ἦ γάρ [7] με δύη ἔχει πολλή.

ὁ δὲ Ἀπίων, κάκωσις· ἀπὸ τοῦ εἰσδύνειν τὰ κακά.

ΔΥΣΗΛΕΓΕΌΣ. ἐν τῇ Χ τῆς Ὀδυσσείας. [1] ὁ Ἀρίσταρχος, ὅταν μὲν λέγει τὸν θάνατον, τοιοῦτον σημαίνει μακροκοίμητον· ὅταν δὲ ἄλλως καταστρέφει εἰς ταὐτὸν [2], τὸ κακοκοίμητον. ἢ δυσαλγέος, κακὰ ἄλγη ἐπιφέροντος.

ΔΥΣ-

5 Βορέαο δυσαέος. Nuſquam extat in noſtro *Hom.* hoc epithetum *Boreae* accommodatum. Sed Il. Ψ. 200, & Od Μ. 289. legitur ζεφύροιο δυσαέος Verum ex *Apoll.* apparet Veteres his in locis pro ζεφύροιο, multo melius & convenientius legiſſe Βορέαο. Vide *Strunzium* in *Gloſſarium Oppianicum*, quod primus edidit *Rutgerſius*. Vill. Nihil habet *Strunz.* quod ad *Zephyrum* ſpectet aut *Boream*; *Multo autem melius & convenientius legiſſe veteres* Βορέαο δυσαέος, quam ζεφύροιο, vix mihi Cl. *Villoiſ.* videtur pronunciaturus fuiſſe, ſi vel in memoriam rediiſſet *Il.* I. 4. *ſeq.*, vel legere adeo potuiſſet, quae poſtea, de ventorum Homericorum ratione, acute diſputavit Cl. *Wood. on the Origin. Gen. of Homer. p.* 18. *ſeqq.* & *p.* 62. *ſeqq*

6 Δύσπαρι. Il. Γ. 39 Vill.

7 Ἦ γάρ με δύη ἔχει. Od. Ξ. 215. Poſt ἔχει, ex *Homero* adde ἤλιθα Vill.

1 Legitur θάνατον δυσηλεγέα Od. Χ. 325 Vill.

2 Ὅταν δὲ ἄλλως καταστρέφει εἰς τ' αὐτὸν. Vertit Cl *Villoiſ. Quum vero aliis rebus applicat hoc Epithetum.* Quae, uti ſententiam habent ſatis commodam, ita parum reſpondent verbis Graecis, quorum ſentio equidem corruptelam, nec video tamen quomodo recte curetur, niſi forte pro ταυτὸν; τὸ, reſtituere

P 5 liceat

ΔΥΣΜΕΝΕΩΝ. [1] τῶν ἐχθρῶν.

ΔΥΣΗΧΕΟΣ. ἤτοι τοῦ κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος θανάτου, [2] διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς δυσθρήνους· ἢ τοῦ δυσαχέο, [3] κακὰ ἄχη περιποιοῦντος.

ΔΥΣΘΑΛΠΕΟΣ. κακοῦ εἰς τὸ θάλπειν·

> Ἢ καὶ χειμῶνος [4] δυσθαλπέος. —

ΔΥΣΡΟΝ. ὁ παλαιστής· [5]

> Τοῦ κέρα [6] ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει.

ΔΩΔΩΝΑΙΕ. ἐπιθετικῶς, ὁ Ζεύς· ἀπὸ Δωδώνης τῆς ἐν Θαλασσίᾳ [7], ἐν ᾗ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ.

ΔΩ. [8] κατὰ συγκοπὴν, δῶμα.

ΔΩΐ-

liceat τὸν πόλεμον, τὸν. Reſpexit certe *Apollon.* *Il.* Υ. 154.

> Ἀρχόμενοι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο.

ubi interpretatur etiam *Schol.* κακοχειμάστου &c.

1 Δυσμενέων. *Il.* Κ. 221. &c.

2 Ἐπιφέροντος. In *Mſ.* cum bis legeretur ἐπιφέροντος, monente *Villoiſ.*, alterum expunximus, utpote ſuperabundans. Reſpicit *Apollonius* Il. Π. 442. Σ. 464. & Χ. 180. ubi legitur θανάτοιο δυσηχέος. *Heſ.* habet κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος, διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς καὶ θρήνους.

3 Δυσαχέο. Lege δυσαχέος. Vill.

4 Ἢ καὶ χειμῶνος. Il. Ρ. 549. Vill.

5 Ὁ παλαιστής. Sic *Heſ.* quoque ſcripſit. At *Suidas* & *Euſtath.* habent παλαιστὴ, *id eſt*, tertia pars ſpithamae. Teſte tamen *Polluce*, II. 175. dicitur & ὁ παλαιστὴς, ἀρσενικῶς. Vill.

6 Τοῦ κέρα. Il. Δ. 109. Vill.

7 Θαλασσίᾳ. Lege mecum Θεσσαλίᾳ. Enim vero haec urbs jacebat in regione Moloſſorum, Theſſaliam inter & Epirum. Vill. Δωδωναῖε habet *Homerus Il.* Π. 233.

8 Δῶ. *Il.* Μ. 363. &c.

ΔΩ͂ΣΙ. ὅτ' ἂν ἐν κρινῇ, [1] ἀντὶ τοῦ δῷ·

— Αἴκέ [2] ποθι Ζεὺς

Δῷσι. —

ΔΩ͂ΜΑΤΑ. [3] αἱ οἰκίαι· ἀπὸ τοῦ δεδομῆσθαι.

1 Ὅτ' ἂν ἐν κρινῇ, Rectius forte ſcripſeris Ὅτ' ἂν ἱκνῶς. Conf. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

2 Αἴκε. Il. A. 129. Vill.

3 Δώμαζε. *Il.* A. 222. &c.

Ε.

Ἑ, ἐγκλινόμενον μὲν, αὐτὸν, ἢ αὐτὴν, ἢ αὐτὸ σημαίνει,

Οἵ ἑ μέγαν [1] περ ἐόντα. —

καὶ,

— Περὶ γάρ [2] ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν.

ὀρθοτονούμενον δὲ, δηλοῖ ἑαυτὸν, ἢ ἑαυτὴν, οἷον·

— Κάλεσέν [3] τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστον.

Ἑ Ά. ἀγαθά·

— Δωτῆρες [4] ἐάων.

σημαίνει δὲ καὶ τὰ αὐτοῦ·

Υἱάσι [5] καὶ γαμβροῖσιν ἑὰ πρὸς δώματα καλά.

παρεμπέπτωκε δὲ τὸ Α διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ ἑῶν· ὥσπερ κυανέων, κυανῶν. [6]

Ἑὰ

1 Οἵ ἑ μέγαν. Il. Δ. 534. Vill.

2 Περὶ γάρ. Il. Λ. 236. Vill.

3 Κάλεσεν. Il. Ψ. 203. Vill. Pro ἑ, quod dederat Cl. *Vill.*, edendum curavi ἓ, quod ipſa flagitat *Apollonii* doctrina, & *Apographum* mihi exhibuit Cl. *Montfauconii.*

4 Δωτῆρες. Od. Θ. 325. Vill.

5 Υἱάσι. Od. Γ. 387. Vill.

6 Κυανῶν. Lege κυανεάων. Vill. ex Heſiod. *Sc. Herc.* v. 7.

ἙΑΔΩ'ΜΑΤΑ. [1] ἀρέσκοντα.

ἙΑ'ΛΗ. [2] συνεστράφη.

ἙΑΝΟ'Σ. ἔνδυμα γυναικεῖον· [3] παρὰ τὸ ἔννυσθαι. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸν εὐδιάχυτον, ὅταν λέγῃ.

— Ἑανοῦ [4] κασσιτέροιο.

ἀπὸ τοῦ καὶ τὴν χωνείαν ἀνίεσθαι. ὅταν δὲ λέγει. [5]

— Ἑανῷ λιτὶ [6] κάλυψεν,

ἐπιβολαίῳ λιτῷ σημαίνει· ποτὲ [7] τῷ λεπτῷ ὑφάσματι.

ἘΑ'ΦΘΗ. [8] ἐπηκολούθησεν. ἔνιοι δὲ, κατηνέχθη.

ἘΒΕΒΡΥ'ΧΕΙ. [9] ἐπήχει.

ἘΒΙΟ'ΣΣΑΟ. [10] τὸ ζῆν πεποιήσας.

ΕΒ-

1 Ἑὰ δώματα. ἀρέσκοντα. Interpretatio non huic convenit gloſſae, ſed pertinet ad Ἑαδότα ex *Il.* Π. 173. & *Od.* Σ. 421. quod utrobique reddit *Schol.* ἀρέσκοντα. Unde manavit ad *Heſych. Suid.* & *Etymol.* — Ἑὰ δώματα exponi debuerant ἴδια. Vid. *Schol.* ad *Od.* Σ. 427.

2 Ἑάλη. *Il.* Ν. 408. &c.

3 Ἔνδυμα γυναικ. *Il.* Ε. 734.

4 Ἑανοῦ. Il Σ. 612. Vill.

5 Λέγει. Recte correxerat manu ſua Cl. *Alb.* λέγῃ. Conf. etiam *Suid.*, & eodem refer *Heſychii* gloſſam: Ἑανῷ, εὐώδει, ἢ λεπτῷ ἱματίῳ.

6 Ἑανῷ λιτί. Il. Τ. 352. Male edidit *Montfauconius* λιτῷ, quum legatur λιτὶ per compendium in *Manuſcripto*; Pro κάλυψεν lege etiam κάλυψαν. *Etymol.* addit: ἀντὶ τοῦ ἐπιβολαίῳ καὶ λεπτῷ ὑφάσματι. Vill.

7 Ποτέ. Poſt ποτὲ addendum eſt δέ. Vill.

8 Ἑάφθη. *Il.* Ν. 543. Ξ. 419. Utrobique ſpiritum lenem praeferunt Interpp. ἐάφθη, refragantibus quidem *Euſtath.* *p.* 945. *v.* 36. & *Suid.* *h. v.*, ſed juvantibus tamen *Heſych.* & *Etymol.*

9 Ἐβεβρύχει. Male deſcripſit *Montfauconius* ἐβεβρέχει. Extat Od. Μ. 242. Vill.

10 Ἐβιόωσας. Sic legebant olim veteres Critici in verſu Odyſſ.

Ἔβλυε. [1] τῶν πεποιημένων ἡ λέξις.

Ἔβρισαν. [2] ἐβάρυναν, παντὶ τῷ βάρει ἐφώρμησαν.

Ἐγγείνωνται. ἐγγεννήσωσιν·

Εὐλὰς [3] ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι [4] δὲ νεκρόν.

Ἐγκοσμεῖτε. [5] ἐν τάξει θέτε.

Ἐγχεσίμωροι. [6] οἱ περὶ τὰ ἔγχη μεμορημένοι, ὅπερ ἐστὶ πεπονημένοι. ἔνιοι δὲ, περὶ τὰ ἔγχη τὸν μόρον ἔχοντες, ἢ ἐπιφέροντες τὸν μόρον.

Ἔγχος. [7] δόρυ· ἀπὸ τοῦ ἐν χειρὶ εἶναι. λέγει δὲ καὶ θηλυκῶς, ἐγχείη. [8]

Ἐγχρι-

Odyſ. Θ. 468. ubi hodie habetur ἱμιάσαι. Pariter *Schol.* hanc vocem explicat per τὸ ζῆν περιποίησας, ἴσωσας. Vide p. 192. in Βιώσαι. VILL.

1 Ἔβλυε. Omiſſa hic gloſſa ex *Heſ.* reſtituenda eſt: ἀνέφυσε, ἀνῆξε μετὰ ποιοῦ ψόφου. VILL. Formam, ab *Heſychio* etiam & *Phavorino* adnotatam, fruſtra in *Homero* quaeſiveris. *Il.* Φ. 361.

Φῆ πυρὶ καιόμενος, ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα

An hic forte lectum a quibusdam eſt ἔβλυε? Verum conſtanter alteram lectionem & *Codd.* exhibent & *Editt.*; Confirmat etiam *Etymol.* p. 200. v. 50. atque ipſe adeo *Apollon.* v. Ἀνέφλυε p. 135. in quo veterum conſenſu, librariorum errori potius, quam certo varie legentium judicio, illud ἀνέβλυε tribuere praeſtiterit.

2 Ἔβρισαν. *Il.* Μ. 346. &c.

3 Εὐλάς. Il. Τ. 26. VILL.

4 Ἀεικίσσωσι. Male *Montfauconius* edidit αἰκίσωσι. VILL.

5 Ἐγκοσμεῖτε. *Od.* Ο. 218.

6 Ἐγχεσίμωροι. Vide *Etymol.* in ὑλακόμωροι, qui docet τὸ μόρον apud Cyprios ſignificare ὀξύ. VILL. Conf. *Il.* Η. 134. &c.

7 Ἔγχος. *Il.* Γ. 360. &c.

8 Ἐγχείη. *Il.* Β. 530. &c.

Ἐγχριμφθήτω. ἐμπελασθήτω·

— Ἵππος [1] ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω.

Ἐγκέκληται. [2] ἐνήρειται. [3] ἔγκειται.

Ἔδραθεν. [4] ὕπνωσεν.

Ἐδετήσεν. [5] ἐνδεὴς ἐγένετο.

Ἐδηλήσαντο. ἐκακοπάθησαν, [6] ἔβλαψαν.

Ἐδητύος. [7] βρώσεως.

Ἔδησεν. ἐνδεὴς ἐγένετο·

— Ἐμεῖο δ' ἔδησεν [8] ἀρῆς. —

Ἐδίνευον. περιεδίνουν καὶ περιωρχοῦντο·

— Ἐδίνευον κατὰ μέσσους. [9]

Ἔδνα. [10] τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων τῇ μεμνηστευμένῃ διδόμενα δῶρα.

Ἕδος. ἕδρα·

— Θεῶν

1 Ἵππος. Il. Ψ. 338. Vill.

2 Ἐγκέκληται. Lege ἐγκέκλιται. Il. Z. 78. Vill.

3 Ἐνήρειται. Lege ἐνήρεισται. Vill.

4 Ἔδραθεν. Od. Υ. 143.

5 Ἐδεύησεν. Od. I. 483. Vill.

6 Ἐκακοπάθησαν. Mallem Ἐκακοποίησαν. Nunquam enim paſſive, ſed ſemper active ſumitur τὸ ἐδηλήσαντο. Vide Il. Α. 156. Od. Κ. 459. Α. 400. 407. & Ω. 111. Vill. Conf. Heſych. V. Ἐδηλήσω. ἐκακοποίησας. adde Alb. ad v. Ἐδηλήσατο.

7 Ἐδητύος. Il. Α. 469. &c.

8 Ἐμεῖο δ' ἔδησεν. Il. Σ 100. In Homero hodie legitur δὲ δῆσεν pro δ' ἔδησεν. Vill.

9 Ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Od. Δ. 19. Pro μέσσους, in vulgatis Hom. Editionibus legitur μέσσον. Vill. Pro περιωρχοῦντο, quod Cl. Villoiſono Codex exhibuit Mſ., edendum omnino videbatur, περιωρχοῦντο.

10 Ἔδνα. Vide Polluc. III. 36. Vill. Conf. Od. Α. 116. &c.

— Θεῶν [1] ἕδος ἀσφαλές. —

ποτὲ δὲ ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἑδραστέον·

Οὐχ ἕδος [2] εἶμι γὰρ αὖθις ἐφ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα.

ἘΔΥΝΟΝ. [3] ἔδυσαν.

ἘΔΩΔΗ'. [4] βρῶσις.

ἘΔΑΝΩ͂Ι. ἡδεῖ·

Ἀμβροσίῳ, [5] ἑδανῷ, τό ῥά οἱ θυόμενον ἦεν.

ἙΕ'. καὶ ἐπέκτασιν τοῦ Ε, ἀντὶ τοῦ αὐτόν·

— Ἓ [6] δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι. —

καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτόν·

Καί ἑ κακὴ [7] βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.

ἘΕΙ'ΣΑΤΟ. ὡμοιώθη. [8] τοῦτο ἐπὶ τοῦ ὡμοιώθη·

Εἴσατο [9] δὲ φθογγὴν υἱέϊ Πριάμοιο Πολίτῃ.

ἐπὶ δὲ τοῦ φανῆναι·

Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσατο [10] γελοίϊον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι. —

ἐπὶ

1 Θεῶν. Od. Ζ. 42. Vill.
2 Οὐχ ἕδος. Il. Ψ. 205. Vill.
3 Ἔδυνον. *Il.* Ψ. 131.
4 Ἐδωδή. *Od.* Ξ. 193. &c.
5 Ἀμβροσίῳ. Il. Ξ. 172. unde, pro θυόμενον lege τεθυωμένον. Vill.
6 Ἓ δ'. Il. Ω. 134. Vill.
7 Καί ἑ κακή. Il. Ω. 532. Vill.
8 Ὡμοιώθη. Hanc tuto deleveris interpretationem, mox recurrentem.
9 Εἴσατο. Il. Β. 791. Vill. Pro υἱέϊ ex l. l. lege υἷϊ.
10 Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσατο. Il. Β. 215. Pro εἴσατο lege εἴσαιτο. Vill.

ἐπὶ δὲ τοῦ διελθεῖν·

Εἴσατο [1] γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά. —

ἐπὶ δὲ μέλλοντος, ἀντὶ τοῦ γνώσομαι·

Εἴσομαι [2] αἴκε μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.

ἘΕΛΔΩΡ. [3] ἐπιθύμημα.

ἘΕΛΜΕΝΟΙ. συγκεκλεισμένοι·

— Ἐελμένοι [4] ἰσχανόωντο.

ἘΕΡΓΩΝ. [5] ἀφορίζων, χωρίζων.

ἘΕΡΣΑΣ. [6] δρόσους.

ἘΕΡΣΗΕΙΣ. δροσώδης καὶ ἁπαλός·

Οἷον ἐερσήεις [7] κεῖται. —

καί·

Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἠδὲ [8] κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον.

ἘΗΟΣ. ἀγαθοῦ, προσηνοῦς. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀγαθοῦ, ἐπεὶ παρὰ τὰ ἐά, τὰ ἀγαθά. τὸ δὲ [9] προσηνοῦς·

— Εἰ-

1 Εἴσατο γὰρ νηῶν. Il. Μ. 118. Vill.

2 Εἴσομαι. Il. Θ. 532. Vill.

3 Ἐέλδωρ. Il. Α. 41. &c.

4 Ἐελμένοι. Il. Μ. 38. Vill. Confirmat *Apollon.* lectionem vulgatam: *Barneſ.* enim ex *Codd.* quibusdam protulit ἐ-εργμένοι.

5 Ἐέργων. *Il.* Μ. 201. 219.

6 Ἐέρσας. *Il.* Λ. 53. ubi vid. *Schol.*

7 Οἷον ἐερσήεις. Il. Ω. 419. Vill. Primus ita edidit *Barneſ.* Ante ipſum vulgari ſolebat ἑρσήεις.

8 Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἠδέ. Il. Ξ. 348. Pro ἠδὲ, lege ἰδὲ, ob metrum. Vill. Niſi forte ſcriptum fuerit: Λωτόν θ' ἑρσήεντ', ἠδὲ κρόκον &c. p. 300.

9 Τὸ δέ. Lege τοῦ δέ. Vill. Modo meminit Poëta παιδὸς ἐῆος. *Il.* Λ. 393, forte & Σ 71.,

— Εἰ δύνασαί [1] γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος.

Ἐθάμισεν. ἐπύκναζεν·

— Ἐπεὶ [2] οὔτι κακιζόμενος ἐθάμιζε.

Ἔθεεν. [3] ἔτρεχεν.

Ἐθελοντῆρας. [4] ἑκουσίους.

Ἔθειραι. [5] αἱ ἐξ ἔθους ἐπιμελείας ἀξιούμεναι τρίχες. καὶ τὸ ἐθείρῃ, τὸ ἐξ ἔθους κοσμεῖ [6] καὶ θεραπεύῃ·

— Χαίρει [7] δέ μιν ὅστις ἐθείρῃ.

Ἕθεν·

Οὗς

71., modo οἷος ἑῷ *Il.* Ξ. 9. (in *Edd.* certe.) Ο. 138. Ω. 422. 550., modo ἀνδρὸς ἑῷ *Il.* Τ. 342. *Od.* Ο. 499., modo denique φωτὸς ἑῷ *Od.* Ξ. 505. Unam autem hanc & difficiliorem formam diverſis quatuor interpretationibus tentarunt Grammatici, σοῦ, ἀγαθοῦ, προσηνοῦς, ἰδίου. Vide *Schol.* ad *Il.* Α. 393. & *Etymol. p.* 318. *v.* 1. coll. *Euſtath. p.* 121. *v.* 15. *p.* 1131. *v.* 44. & *p.* 1770. *v.* 54. — Itaque pro τὸ δὲ προσηνοῦς, equidem in *Apollonio* legere malim οἱ δὲ προσηνοῦς. Quando vero in loco *Homerico* lenem ſpiritum praefert *Apollonius*, decretum ſequitur Grammaticorum veterum, quod altero, quem indicavi, loco ſervavit *Euſtath.*, neglectum fere in editionibus; ἑῷ aſpero ſpiritu legendum eſſe, ſi accipias pro σοῦ vel ἰδίου, leni autem, ſi poſitum cenſeas pro ἀγαθοῦ. Conf. *Barneſ.* ad *Il.* Τ. 342. *Interp.* ad *Heſych b. v.*

1 Εἰ δύνασαί γε. Il. Α. 393. Vill.

2 Ἐπεὶ οὔτι. Od. Θ. 451. ubi vulgata lectio praeſtat

— Ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν.

Vill.

3 Ἔθεεν. *Il.* Α. 483. &c.

4 Ἐθελοντῆρας. *Od.* Β. 292.

5 Ἔθειραι. *Il.* Π. 795. &c.

6 Κοσμεῖ. Lege κοσμῇ, ob ἐθείρῃ praecedens, & τὸ θεραπεύῃ ſequens. Vill.

7 Χαίρει. Il. Φ. 347. ubi pro ἐθείρῃ, quod reperitur etiam apud *Heſ.* & a veteribus Criticis lectum fuit, hodie occurrit ἐθείρει. Vill.

Οὓς ἔθεν[1] εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.

ἀντὶ τοῦ οὓς αὐτῆς. καὶ·

Θῦνον τ'[2] ἀμπεδίον, περὶ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας.

ἀντὶ τοῦ, τὰς περὶ αὐτοῦ κλονέοντα τάξεις.

ἜΘΗΚΕΝ. προκατέθηκεν, ἤτοι ἐποίησεν·

— Ἣ μυρί'[3] Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

ἀφ' οὗ καὶ θετοὶ υἱοὶ, οὓς τις ἐποιήσατο.[4]

ἜΘΟΝΤΕΣ. εἰθισμένως ἐπιφοιτῶντες. τὸ αὐτὸ καὶ·

— Ἔθων[5] Οἰνῆος ἀλωήν.

ἐξ ἔθους παραγινόμενος, καί.

— Οὓς παῖδες[6] ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες.

ΕἸΑΜΕΝΗ'.[7] ὁ τοῦ ποταμοῦ ἀποβαινόμενος ἀποφύεται. ἢ ἔλος παραποτάμιον ἄνυδρον. αἱ ποταμῶν ἀναβολαὶ φυτὰ ἔχουσαι.[8]

ΕἼΒΕΙ. καταρρεῖ·[9]

— Θα-

1 Οὓς ἔθεν. Il. Γ. 128. VILL.
2 Θῦνον τ'. Il. Ε. 96. VILL.
3 Ἣ μυρί'. *Il.* Α. 2. VILL.
4 Ἐποιήσατο. Legere forte praeſtiterit εἰσεποιήσατο. Conf. *Etymol. p.* 448. *v.* 21. *ſeq.*
5 Ἔθων. *Il.* Ι. 536. VILL.
6 Οὓς παῖδες. *Il.* Π. 260. VILL.
7 Εἰαμενή. *Il.* Δ. 483. &c.
8 Αἱ ποταμῶν ἀναβολαὶ φυτὰ ἔχουσαι. Apud *Heſ.* ἡ ἀναβολὴ ποταμοῦ, φυτὰ ἔχουσα. Editum primo fuerat φύγα. Alii φύλλα; alii φύκος, alii ὄρυγα praeferebant: ſed legendum eſſe φυτὰ evincit *Apollonius.* VILL
9 Καταρρεῖ. Εἴβει non ſignificat καταρρεῖ, defluit; ſed defluere facit, στάζει, ut habet *Heſ.* VILL. An ſcripſit forte *Apollonius*, quod inter alias interpretationes habet *Heſych.*, δακρύει.?

— θαλερὸν [1] καὶ δάκρυον εἶβε.

— Εἰδαλίμας, [2] ἀς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι,

ἐν Ω Ὀδυσσείας.

ΕἼΔΑΤΑ. [3] βρώματα.

ΕἼΔΕΤΑΙ. [4] φαίνεται.

ΕἼΔΗΤΕ. [5] ἀντὶ τοῦ, εἴδητε·

Ὄφρα καὶ ὔμμ' εἴδετε, καὶ εἴδωμεν. [6]

ΕἸΚΟΣΙΝΉΡΙΤ' [7] ἌΠΟΙΝΑ·

Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις [8] τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα.

1 Θαλερόν. Extat Il. Τ. 323. τέρεν, non vero θαλερὸν, καὶ δάκρυον εἶβε. At Il. Ω. 9. θαλερὸν καὶ δάκρυον εἶβεν, pro εἶβε. Vill.

2 Εἰδαλίμας. Solus extat verſiculus. Omiſſum eſt caput articuli, quod ſic conſtrue: Εἰδαλίμας. καλὰς, εὐόψεις. *Od.* Ω. 278. εἰδαλίμας, ἀς &c. *Schol.* εἰδαλίμας explicat εὐεργεῖς, ἢ ἐπισήμονας. Vill. Conf. *Heſych. h. v.*

3 Εἴδατα. *Od.* Λ. 140. &c.

4 Εἴδεται. *Il.* Λ. 228. *Schol.* Εἴδεται, φαίνεται, δοκεῖ. Unde ſua mutuatus eſt *Heſych. h. v.*

5 Εἴδητε. Lege εἴδετε. Extat Il. Θ. 18.

— Ἵνα εἴδετε πάντες.

Vill. Pertinet Gloſſa ad *Od.* Ι. 16., unde reſtituendum eſt,

— Ὄφρα καὶ ὑμεῖς Εἴδετ'.

6 Εἴδωμεν. Legendum εἴδομεν, quod ſaepe ponit pro εἴδωμεν. Il. Ν. 327. Ὄφρα τάχιστα εἴδομεν. Il. Λ. 363. & Π. 19. Ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Vill. Poſtquam ſcilicet εἴδετε pro εἴδητε loco, quem modo indicavi, *Homerico* probaverat *Apollon.* alterum addidiſſe videtur, proxime conjunctum, καὶ εἴδομεν, ἀντὶ τοῦ εἴδωμεν. — Unde *Heſychio* veram reſtitues Gloſſam: Εἴδομεν. μάθωμεν, θεασώμεθα. Conf. *Schol.* ad *Il.* Λ. 363.

7 Εἰκοσινήριτ' ἄποινα. Omiſſa gloſſa ex *Heſ.* reſtituenda eſt: Εἰκοσαπλᾶ. πρὸς εἴκοσιν ἐξισούμενα. ἐρίζειν γὰρ, τὸ ἐξισοῦσθαι. Vide *Schol.* Vill. Et hic & aliis hujusmodi locis uſus dominatur Gloſſatorum, quem explicuit Cl. *Erneſt.* Canone Octavo.

8 Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις. Il. Χ. 349. Vill.

ἘΙ'ΚΤΗΝ. ὡμοιῶντο, δυϊκῶς·

— Πυρὶ [1] λαμπετόωντι ἐΐκτην.

Ἔ'ΙΚΤΟ. [2] ὡμοίωτο.

ΕἸΚΥΙ͂Α. ἐοικυῖα·

— Εἰκυῖα [3] θεῇσι.

ἘΙΛΑΠΙ'ΝΗ. [4] εὐωχία.

ΕΙ'ΛΑΡ. [5] ἔρκος καὶ φυλακή· ἀπὸ τοῦ εἰλεῖ. [6]

ΕΙ'ΛΕΙ. συνήλαυνεν·

— Ἐπεὶ κακὸν, [7] ἢ ὅτε Κύκλωψ
Εἴλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ. —

ΕΙ'ΛΙ'ΠΟΔΑΣ. [8] διὰ τὸ ἑλιγμὸν ἀποτελεῖν ἐν τῇ πορείᾳ τοὺς πόδας.

1 Πυρὶ. Il. Α. 104. Vill.

2 Ἔϊκτο. Il. Ψ. 107. Vill.

3 Εἰκυῖα. Od. Θ. 305. Vill.

4 Εἰλαπίνη. Caſus obliquos habet Poëta Il. Κ. 217. Ψ 201. &c.

5 Εἶλαρ. *Il.* Η. 338. &c.

6 Ἀπὸ τοῦ εἰλεῖ. Legendum videtur, α. τ. εἰλεῖν. Conf. *Euſtath.* *p.* 684. *v.* 22. *p.* 966. *v.* 53. *Etymol.* *p.* 298. *v.* 4.

7 Ἐπεὶ κακόν. Od. Μ. 209. In vulgaris *Hom.* Editionibus legitur ἔπι, pro ἔπεστι. Vill. In antiqua ſcilicet hujus loci διττογραφία, quam ex *Schol.* & *Euſtath.* notarunt *Barneſ.* atque *Erneſtus*, eandem lectionem optavit *Apollonius*, quam, laudatus a *Clarckio*, *Cicero* ad *Attic.* VII. 6.

Οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπει κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
Εἴλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ
&c.

8 Εἰλίποδας. Fortaſſe omiſſum Οὕτως λέγει τὰς βοῦς, &c. aut aliquid ſimile. Vill. Conf. *Il.* Ι. 462. &c. &, quo minus Clar. *Villoiſoni* admitta-

ΕΙΛΕΥΝΤΑ. συγκλείοντα·

Θῆρας [1] ἐμοῦ εἰλεῦντα. —

ΕΙΛΥΜΑ. ἐνείλυμα. [2]

ΕΙΛΥΦΟΩΝ. [3] συνειλῶν, τὸ πῦρ μετὰ συστροφῆς ἀποφέρεσθαι ποιῶν,

ΕΙΜΙ. [4] πορεύομαι,

ΕΙΝΑΝΥΧΕΣ. [5] ἐπ' ἐννέα νύκτας.

ΕΙΝΟΣΙΦΥΛΛΟΝ. κινησίφυλλον. κατ' ἐπέκτασιν δὲ εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ἐνοσίφυλλον. ἔνωσις [6] γὰρ, ἡ κίνησις· καὶ ἐνοσίχθων, ὁ κινητὴς τῆς γῆς. ὅρος δὲ εἰνοσίφυλλον, τὸ σύνδενδρον θέλει σημαίνειν,

ΕΙΟΜΕΝ. [7] πορευθῶμεν,

ΕΙΡΕΡΟΝ. δουλείαν·

Εἴρερον [8] εἰσανάγουσιν. —

tur emendatio, Gloſſatorum perpetuus cogitetur uſus, qui ſemper fere ad certum aliquem reſpiciunt ſcriptoris locum, vel dicendi formam, ab erudito lectore cogitando ſupplendam.

1 Θῆρας. Od. Λ. 572. VILL.

2 Ἐνείλυμα. Fortaſſe ἐνείλημα. VILL. Ita habet *Schol.* ad gloſſae ſedem *Od.* Ζ. 179. ex emendatione *Barneſ.* conf. *Interpp. ad Heſychii* gloſſam corruptam Εἴλημα.

3 Εἰλυφόων. Il. Λ. 156. Vide Clar. *Ruhnken.* ad *Timaeum*, voce εἰλυφόωντι. VILL.

4 Εἶμι. *Il.* Α. 169. &c.

5 Εἰνάνυχες. *Il.* Ι. 466.

6 Ἔνωσις. Lege ἔνοσις. VILL. Conf. *Il.* Β. 632. ibique *Schol.* &c.

7 Εἴομεν. Antiquam gloſſae ſedem indicavit *Etymol. p.* 449 *v.* 41. Μὴ εἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι. — Nunc edi conſtanter ſolet, Μὴ ἴομεν. *Il.* Μ. 216.

8 Εἴρερον. Od. Θ. 529. VILL.

τ̃ δ' ἅπαξ εἰρημένων λέξεων.

ΕΙ'ΡΕΤΟ. ἐπηρώτα·

Εἴρετο [1] δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ λέγειν·

— Εἴρετο [2] δεύτερον αὖτις.

καὶ·

— Εἴροντο [3] δὲ κήδε' ἑκάστη.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον·

Εἴρομαι [4] παῖδας. —

ΕΙ'ΡΥ'ΑΤΑΙ. φυλάσσουσι·

Πρὸς [5] Διὸς εἰρύαται. —

ΕΙ'ΡΥΣΘΑΙ. νῦν ἰδίως τὸ ἔρυσθαι ἐπὶ τοῦ εἰδέναι παρείληπται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ φυλάσσειν καὶ σώζειν·

Μαῖα φίλη, [6] χαλεπόν τε θεῶν αἰειγενετάων
Δήνεα ἔρυσθαι, μάλα περ πολυΐδριν ἐοῦσαν.

ΕΙ'-

1 Εἴρετο. Od. P. 120. VILL.

2 Εἴρετο δεύτερον. Hodie ἤρετο. Il. A. 513. VILL. Codd. etiam plures l. l. habent εἴρετο.

3 Εἴροντο. Od. A. 541. VILL.

4 Εἴρομαι παῖδας. Initium verſûs corruptiſſimum. Pejus Etymologus, qui cum Apollonio ad verbum fere conſentiens, haec habet in εἴρετο: Σημαίνει . . . καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον· εἴρομαι παῖδας τοῦ κατίου. Quae poſtrema verba qui inemendata interpretari conabitur, is erit mihi magnus Apollo. Legendum eſt in utroque, ut ipſe Etymologus ſupra in vocem εἴρω attulit, ex Il. Z. 239.

Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε. —

VILL.

5 Πρὸς Διός. Il. A. 239. VILL.

6 Μαῖα φίλη. Od. Ψ. 81. VILL. Codd. quidam in Hom. l. l. habent εἰρῦσθαι, vel εἰρύσθαι.

ΕἼΡΩ. λέγω·

— Νημερτέα [1] εἴρω.

ΕἸΣ. ἀντὶ μὲν τῆς προθέσεως· [2]

Εἰς Ἀγαμέμνονα [3] δῖον ἄγον. —

ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπὶ·

Εἰς ἐλάτην [4] ἀναβὰς περιμήκετον. —

συνήθως δὲ ἡμῖν·

Εἰς εὐνὴν [5] φοιτῶντι, φίλους λήθοντε τοκῆας.

ἘΊΣΑΣ. τὰς νῆας τὰς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἴσως πλεούσας, ὅτ' ἂν δέ·

— φρένας [6] ἔνδον ἐΐσας,

εὐκράτους, ἀγαθάς.

ΕἾΣΕΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἵδρυσεν·

Εἶσεν δ' ἐς Σχερίην [7] ἑκὰς ἄλλων [8] ἀλφιστάων. [9]

ἐπὶ

1 Νημερτέα. Od. Α. 136. Vill.

2 Προθέσεως. Poſt hanc vocem omiſſum puto πρὸς, quae eſt propoſitio pro quâ εἰς ſumitur in exemplo ſubſequenti. Vill.

3 Εἰς Ἀγαμέμνονα. Il. Η. 312. Vill.

4 Εἰς ἐλάτην, Il. Ξ. 287. Vill.

5 Εἰς εὐνήν. Il. Ξ. 296. Vill.

6 Φρένας. Od. Σ. 248. Vill.

Quod autem modo dixit τὰς νῆας τὰς &c. pertinet ad *Il.* Α. 306. &c.

7 Εἶσεν δ' ἐς Σχερίην. Od. Ζ. 8. In vulgatis *Hom.* Editionibus legitur ἐν Σχερίῃ. Vill.

8 Ἄλλων. *Homerus* ἀνδρῶν. Vill. Eandem varietatem notarunt etiam *Barneſ.* & *Ern.*

9 Ἀλφιστάων. Lege ἀλφηστάων. Vill.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐκάθισεν·

Εἶσεν ἀναστήσας [1] ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

ἘΊΣΗΣ. [2] πρὸς ἴσον ἑκάστῳ διδομένης.

ΕἾΣΘΑ. πορεύσῃ·

Εἶτε [3] καὶ ὕστερον εἶσθα θοάς. —

ΕἾΝΑΙ. ὁ Ἡσίοδος, ἀντὶ τοῦ ἰέναι·

— Καὶ τῷ προσιόντι [4] προσεῖναι.

ΕἸΣΙΘΜΗ. εἴσοδος·

Λεπτὴ [5] δ' εἰσίθμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι.

ἘΊΣΚΟΝΤΕΣ. ὁμοιοῦντες. καί·

Ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ. [6] —

ΕΙ-

1 Εἶσεν ἀναστήσας. Od. H. 170. ſic verſus legitur apud *Homerum:*

— Ἐπὶ θρόνου εἷσε φαεινοῦ
Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

Vill.

2 Ἐΐσης. Sic in *Heſychio* ἰσομοίρου, *aequaliter diſtributae.* Alludit ad hanc vocem in *Hom.* tam frequentem, δαιτὸς ἐΐσης. Vill.

3 Εἶτε. In *Homero* ἦτε. Il. K. 450.

Ἦτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Vill.

4 Καὶ τῷ προσιόντι. *Heſiod.* O. & D. 351. Vill.

5 Λεπτή. Od. Z. 264. Vill.

6 Ἀνήρ. Poſt hanc vocem omiſſa eſt gloſſa, ſcilicet ὁμοίου, quam reſtitue ex *Etymologo Magno*, qui de hâc voce adeundus eſt. Legitur hic verſus Od. X. 31. Vill. Interpretatio, quam *Apollonio* reſtituendam eſſe cenſet *Villoiſ.*, ex ipſa intelligi poteſt ipſius doctrina & cogitando ſuppleri. Verbum autem ἴσκειν cum ſaepius in *Homeri* editionibus recurrat, nonnullis quidem locis univerſi acceperunt interpretes pro ὁμοιοῦν, uti ἴσκοντες & ἴσκουσα *Il.* Λ. 798. Π. 41. *Od.* Δ. 279. in reliquis vero partim quidem redi-

ΕΙ'ΣΟΙΧΝΕΥ'ΣΙΝ·[1]

> Οὐδέ μιν [2] εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλην.

ΕΙ'ΣΩ. ἔσω. τοπικῶς μὲν καὶ ἡμῖν συνήθως·

> Εἴσω [3] δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ.

ἀντὶ δὲ τοῦ εἰς προθέσεως·

> — Καὶ δ' αὐτὸν [4] ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.

ἙΚΑ'ΕΡ-

diderunt etiam ὁμοιῶν, partim vero, λέγειν. uti Ἴσκεν *Od.* τ. 203. χ. 31. *Dicendi* quoque poteſtate, *Homerum* imitati, hoc verbum uſurparunt Recentiores, e. c. *Theocrit.* XXII. 167. *Apollon. Rh.* I. 834. ibique *Schol.* II. 1200. III. 396. ubi v. *Schol.* 439. &c. *Ariſtarchus* tamen non accepiſſe tantum ubique videtur pro ὁμοιῶν, ſed etiam per diphthongum ſcripſiſſe εἴσκοντες, εἴσκουσα, εἴσκεν. In omnibus enim locis fecerit oportet, quod de uno notavit, neglectus fere ab interpretibus, *Etymol.* p. 272. v. 13. Ἐπίμεμπτος Ἀρίσταρχος τὸ, Αἴ κέ σε τῷ εἴσκοντες, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφων. — ex *Ariſtarchi* igitur doctrina derivatae ſunt, quae in hoc verbo notantur lectionis varietates, *Il.* Λ. 798. εἴσκοντες & *Od.* Δ. 279. Εἴσκουσα. atque eandem, cum caput hujus gloſſae fluxiſſe cenſendum eſt, εἴσκοντες, tum vero in altero etiam loco ſcripſiſſe videtur *Apollonius*, Εἴσκεν ἴκελος &c. Quamvis ab antiquiſſimis ſcriptoribus τὸ Ἴσκεν probatum eſſe ſciam *Od.* τ. 203. ubi v. *Clarckium*, & ipſe praeterea *Apollonius* diſceſſionem poſtea ab *Ariſtarcho* facere videatur, v. Ἴσκεν, ſive ſui ille oblitus, ſive interpolando corruptus.

1 Εἰσοιχνεῦσιν. Omiſſa gloſſa ex *Heſ.* explenda eſt: εἰσπορεύονται, καὶ ἐνεδρεύουσιν. VILL. Conf. Canon Cl. *Ern.* Octavus.

2 Οὐδέ μιν. Od. ι. 120. VILL.

3 Εἴσω. Il. Π. 270. VILL.

4 Καὶ δ' αὐτόν. Occurrit Il. Ρ. 163. Sic legitur Ἴλιον εἴσω Il. Α. 71. Ρ. 159. Σ. 58. & 439. Ω. 245. Od. τ. 182. & 193. VILL. In *Hom. Il.* Ρ. 163. editur καὶ κ' αὐτόν &c.

'ΕΚΑΈΡΓΟΣ. [1] ὁ μακρόθεν εἴργων τοῖς βέλεσιν.

ΕΙ'ΣΩΠΟΙ. εἴσω τῆς ἐπιφανείας·

Εἰσωποὶ [2] δ' ἐγένοντο νεῶν. ——

'ΕΚΑΙ'ΝΙΤΟ. ἐνίκα·

Οἶος [3] δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ.

'ΕΚΑΜΟΝ. προέκαμον. [4]

'ΕΚΑ'ΜΟΝΤΟ. κατειργάσαντο·

—— Καὶ νῆσον εὐκτημένην [5] ἐκάμοντο.

'ΕΚΑ'ΤΕΡΘΕΝ. [6] ἑκατέρωθεν.

'ΕΚΑΤΗΒΟ'ΛΟΥ. [7] ἕκαθεν προϊεμένου καὶ βάλλοντος.

'ΕΚΑΤΟ'ΓΧΕΙΡΟΝ. [8] ὁ Ἀρίσταρχος κατὰ τὸ μυθικὸν, ἑκατὸν χεῖρας ἔχοντα, οὐ διὰ τὸ πλῆθος τῶν χειρῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μέγεθος· οἷον ἑκατόμπηχυν. χεῖρες γὰρ καὶ οἱ πῆχυς [9] συνωνύμως λέγεται. ἐπὶ δὲ τοῦ·

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ [10] φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.

ἐν

1 'Εκάεργος. Frequentiſſimum apud Poëtam *Apollinis Epithetum*.

2 Εἰσωποί. Il. Ο. 653. Vill.

3 Οἷος. Od. Θ. 219 Vill.

4 Ἔκαμον. Il. Δ. 244. & Od. Μ. 232. eſt in tertiâ perſonâ plurali; at Od. Φ 426. eſt in primâ ſingulari. Vill.

5 Καὶ νῆσον εὐκτημένην. Od. Ι. 130. Lege ἐϋκτιμένην. Vill.

6 'Εκάτερθεν. *Il.* Γ. 304. &c.

7 'Εκατηβόλου, *Il.* Α. 370. &c.

8 'Εκατόγχειρον. Legitur ἑκατόγχειρον Il. Α. 402. Vill.

9 Οἱ πῆχυς. Lego οἱ πήχεις, vel ὁ πῆχυς Vill. Praeſtat omnino, quod in ſuo etiam *Apographo* emendavit Clar. *Montfaucon*. οἱ πήχεις.

10 'Αμφὶ δὲ παιδί. Od. Ρ. 38. Vill. *Montfauconii* quidem *Apographum* habet φίλω, quod quomodo defendi poſſit explicat *Euſtath.* p. 1811. v. 29.

ἐν ἴσῳ τῷ τὰς χεῖρας περιέβαλεν.

ἘΚΕΚΑΣΤΟ. ἐκεκόσμητο. [1]

ἘΚΕΧΑΝΔΕΙ. [2] ἐκεχώρει.

ἜΚΛΕΟ. [3] κλέος εἶχες.

ἜΚΜΟΛΕΝ. [4] ἐξέδραμεν, ἐξεπήδησεν.

ἘΚΟΛΩΑ. [5] ἐθορύβει· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κολοιῶν.

ἜΚΠΑΓΛΟΝ. [6] θαυμάσιον καὶ ἔξοχον.

ἘΚΠΕΠΑΤΑΓΜΕΝΟΣ. [7] ἐκπεπληγμένος.

ἘΚΤΑΔΙΗΝ. ἐκτεταμένην, μεγάλην· Διπλῆν, [8] ἐκταδίην. —

ἙΚΥΡΟΣ. [9] ἀνδρὸς πατήρ· καὶ ἑκυρὰ, ἡ μήτηρ τοῦ ἀνδρός.

ἜΚΤΡ-

1 Ἐκεκόσμητο. Apud *Heſ.* ἐνίκα. ἐδοξάζετο, ἐκεκόσμητο. VILL. Ἐκέκαστο pro ἐκεκόσμητο dixit Poëta *Il.* Ε. 54. Ω. 535. pro ἐνίκα. *Il.* Ν. 431. Π. 808. *Od.* Β. 158. Τ. 395. Dubia denique ſignificatione poſuit *Il.* Ψ. 289. & *Od.* Ι. 509. — Neque enim laudare hic verſum lubet, Criticis quibusdam ſuſpectum, *Il.* Β. 530., ubi *Schol.* duplicem habet interpretationem, ἐκεκόσμητο, ἐνίκα.

2 Ἐκεχάνδει. Il. Ω. 192. Ubi pro γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, *Apollon.* legebat πόλλ' ἐκεχάνδει. VILL. Ex eadem lectionis varietate *Heſychii* fluxit Gloſſa Ἐκεχάνδει.

3 Ἔκλεο. Il. Ω. 202. ubi alii *Codd.* habent ἔκλεο, alii ἔκλεεν, *Wratisl.* denique ἔκλυ.

4 Ἔκμολεν. *Il* Λ. 603.

5 Ἐκολῴα. Il. Β. 212. VILL.

6 Ἔκπαγλον. *Il.* Ν. 413. &c.

7 Ἐκπεπαταγμένος. *Od.* Σ. 326.

8 Διπλῆν. Il. Κ. 134. VILL.

9 Ἑκυρός. *Il.* Ω, 770. &c. — Ἑκυρή, *ibid.*

ἘΚΥΡΣΕΝ. [1] ἐπέτυχεν.

ἜΚΥΣΕΝ. [2] κατεφίλησεν τῷ στόματι· ἀφ' οὗ καὶ ἡμεῖς τὸ προσκυνῆσαι λέγομεν.

ἘΛΑΤΗΙΣΙΝ. [3] ἐλατίναις κώπαις. λέγεται δὲ ἐλάτη, καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον.

ἘΛΑΥΝΩΣΙ. θερίζωσι. [4] ἡ γὰρ ἐκ χειρὸς τύψις, ἔλασις μεταφορικῶς. ἐλάσαι γὰρ, τὸ ἐκ χειρὸς τύψαι.

ἘΛΑΦΗΒΟΛΟΣ. [5] κυνηγός.

ἘΛΕΑΙΡΕΙ. [6] ἐλεεῖ.

ἘΛΕ-

1 Ἔκυρσεν. Obliteratae in *Homero* Gloſſae vix aliam rectius ſedem aſſignaveris, quam *Il.* Ψ. 821.

Τυδείδης ——

Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.

ubi *Schol.* Κῦρε. ἤγγιζεν. ἐπετύγχανεν. — Servarunt etiam in gloſſis antiquis κῦρε *Heſych.* & *Etymol.* hunc ipſum laudans locum *p.* 548. *v.* 37. — *Apollonium* tamen legiſſe crediderim:

Αἰὲν ἐπ' αὐχέν' ἔκυρσε φαεινοῦ.

ita *Il.* Γ. 23.

Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.

quo loco idem uſus eſt *Etymol.* *p.* 548. *v.* 15. & uti etiam debuerant *Interpp. Heſychii* v Κύρσας.

2 Ἔκυσεν. Ἔκυσ' pro ἔκυσε habet Poëta *Od.* Ψ. 208. Ἔκυσε *Il.* Θ. 371. *Od.* Φ. 225.

3 Ἐλάτῃσιν. *Il.* Ε. 560.

4 Θερίζωσι. Non per ſe ſolum ἐλαύνειν ſignificat metere; ſed cum ὄγμον poſt ſe habet; ut Il. Λ. 68:

Οἱ δ', ὥς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν,
Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

Vill.

5 Ἐλαφηβόλος. Male legendum cenſebat *If. Voſſius* ad *Heſych.* ἐλαφοβόλος. Non animadverterat hanc vocem in *Heſ.* ut hîc in *Apollonio*, deſumptam eſſe ex Il. Σ. 319:

— Ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ.

in *Sophocl. Trachin.* hoc epithetum Dianae attribuitur, Vill.

6 Ἐλεαίρει. *Il.* Β. 27, &c.

ἘΛΕ'ΓΞΕΙΣ. [1] ἐλέγχῃ περιβάλῃς, ὀνείδη [2] περιβάλῃς.

ἘΛΕΓΧΕΙ'Η. [3] ἡ αἰσχύνη καὶ ὄνειδος.

ἘΛΕ'ΛΙΞΕ. [4] συνέστρεψεν. συνέσεισεν.

ἘΛΕΛΙΧΘΕ'ΝΤΕΣ. [5] συστραφέντες, μεταβαλλόμενοι.

ἜΛΕΞΑ. ἐκοίμισα·

Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα [6] Διὸς νόον αἰγιόχοιο.

ἘΛΕΟΙ͂Σ. τοῖς μαγειρικοῖς τραπεζίοις·

Αὐτὰρ ἐπεί [7] ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευεν.

ἘΛΕ'ΤΗΝ. [8] εἷλον, ἔλαβον, δυϊκῶς.

ἘΛΕΦΑΙ'ΡΟΝΤΑΙ. [9] βλάπτουσι καὶ ἐξαπατῶσι καὶ ἐλεφηράμενος [10], ἀντὶ τοῦ βλάψας.

ἜΛΕ-

1 Ἐλέγξεις. Idem in *Heſ.* lege ἐλέγξῃς, ob ſequens περιβάλῃς. Reſpicit Il. I. 518:

— Τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς.

VILL.

2 Ὀνείδη. Lege ὀνείδει. VILL.

3 Ἐλεγχείη. *Il.* Ψ 342. &c.

4 Ἐλέλιξε. *Il.* Θ. 199. &c.

5 Ἐλελιχθέντες. *Il.* Λ. 587.

6 Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα. Il. Ξ. 252. Pro ἔλεξα, ho.ie legitur ἔθελξα. VILL. *Euſtath.*, *Codd.* & *Edd.* pleraeque ita confirmant *Apollonii* illud ἔλεξα, ut praeferendum fere alteri lectioni videatur, ἔθελξα. Vid. *Interpp. ad l. l.*

7 Αὐτὰρ ἐπεί. Il. I. 215. VILL. *Apollonii* etiam valebit auctoritas ad aeſtimandam lectionis varietatem, quam attulerunt ad l. l. *Interpp.* Ipſum nomen ἐλεὸς erudite illuſtrat *T. H. ad Lucian. T.* 1. *p.* 371.

8 Ἑλέτην. Il. Ε. 576. VILL.

9 Ἐλεφέρονται. Lege ἐλεφαίρονται. VILL. ex *Od.* Τ. 565.

10 Ἐλεφηράμενος. *Il.* Ψ. 388.

ἘΛΕ'ΦΑΝΤΑ. τὸ ἐλεφάντινον. [1]

ἜΛΕΨΕΝ. [2] ἐλέπιςεν. περιεῖλεν.

ἘΛΙΑ'ΣΘΗ. [3] ἐκλίθη. καὶ τὸ [4] ἐλιάζετο, ἐξέκλινεν. καὶ τὸ λιασθεὶς, [5] ἐκκλίνας.

ἝΛΙΚΑΣ. οὐκ ἐπὶ τοῦ, ἕλικας βοῦς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ

Ἡφαίςου·

> Πόρπας [6] τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους.

κόσμου τι γένος. οἱ μὲν, δακτυλίους ποιοὺς, οὓς δρακοντώδεις καλοῦσιν. οἱ δὲ, ἐνώτια [7], ἃ καλοῦσιν ἑλικτῆρα. οἱ δὲ, τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλια. [8] ἐπὶ δὲ τὰς [9] ἕλικας βοῦς, ἤτοι τὰ κέρατα ἑλικοειδῆ ἐχούσας· ἢ, ὡς ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ κατὰ τοὺς πόδας ἑλιγμοῦ.

ἘΛΙ-

1 Ἐλεφάντινον. Poſt ἐλεφάντινον, in *Heſ.* & *Schol.* legitur ὀςοῦν. Et hoc ex *Apollon.* exciderat. VILL. Ἐλέφαντα dixit Poëta *Il.* Δ. 141. ubi fuerunt. qui mallent ἐλεφαντὸ pro ἐλεφάντινα. Conf. *Barn.*

2 Ἔλεψεν. *Il.* Α. 236.

3 Ἐλιάσθη. *Il.* Ο 543.

4 Ἐλιάζετο. Editur *Il.* Ω. 96.

> — Ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶ λιάζετο κῦμα θαλάσσης

ubi legit forte *Apollon.* Ἀμφὶ δ' ἄρα σφ' ἐλιάζετο &c.

5 Λιασθείς. *Il.* Α. 349. &c.

6 Πόρπας. Il. Σ. 401. VILL. V. *Barn.* ad l. l.

7 Ἐνώτια. In *Harpocratione:* ἑλικτῆρες, ἐνωτίων εἶδος. Λυσίας. VILL.

8 Ψέλια. *Schol.* habet ψίλλια. VILL. Emendatior eſt *Apollonii* Scriptura. Vid. Cl. *Valck.* ad *Ammon:* p. 147.

9 Ἐπὶ δὲ τάς. Lege ut ſupra ἐπὶ δὲ τοῦ; Ipſam autem, quam *Apollon.* interpretatur, Gloſſam, ἕλικας βοῦς, habet Poëta *Il.* Ι. 462. &c.

ἙΛΙΚΩΝΙΟΣ. [1] τὸν Ποσειδῶνα· ἀπὸ Ἑλικῶνος τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, [2] ἱερὸν τοῦ θεοῦ. οἱ δέ φασι, ἀπὸ Ἑλίκης, περὶ ἧς φησι·

> Οἱ δέ τοι [3] εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν.

ἙΛΙΚΩΠΕΣ. [4] οἱ ἑλικοὶ κατὰ τὴν πρόσοψιν.

ἙΛΙΣΣΕΤΟ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐλιτάνευεν καὶ παρεκάλει.

> —— Ἐλίσσετο [5] πάντας Ἀχαιούς.

ἐπὶ δὲ τοῦ μετεβάλλετο·

> Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα [6] καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, μερμηρίζων.

ἙΛΚΥΣΤΑΖΩΝ. [7] ἕλκων. σπαράσσων.

ἙΛΛΕΔΑΝΟΙ. οἱ δεσμοὶ, οἷς [8] συνειλημμένα δεῖται τὰ δράγματα·

Ἀλ-

1 Ἑλικώνιος. Scripſiſſe videtur Gloſſographus Ἑλικώνιον.

2 Βοιωτίᾳ. Poſt Βοιωτίᾳ omiſſum ἔνθα. *ubi*, Il. Υ. 404:
— Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα. Vill.

3 Οἱ δέ τοι. Il. Θ. 203. Vill.

4 Ἑλίκωπες. Apud *Heſychium* explicatur, μελανόφθαλμοι, ἢ ἑλικοὶ κατὰ πρόσοψιν, ἀνακεκλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα, ἢ περιφερεῖς τὰ πρόσωπα. Et ἑλικοβλέφαρος, καλλιβλέφαρος. Quae vox extat apud *Pindarum Pyth.* IV. 305. Habet *Heſiod. Theog.* 307. ἑλικώπιδι κούρῃ. Vill. Ἑλίκωπες habet *Homer. Il.* Α. 389. &c.

5 Ἐλίσσετο. Il. Α. 15. Vill.

6 Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα. Od. Υ. 28. Vill. Atque haec quidem forma ab ἑλίσσομαι ducitur, altera autem a λίσσομαι. Spiritus varietatem negligendo, verba *Apollon.* confudit diverſiſſima.

7 Ἑλκυστάζων. *Il.* Ψ. 187. &c.

8 Οἷς. *Cod. Mſ.* habet οἱ: Emendabat Cl. *Vill.* ἐν οἷς; edendum cenſui οἷς συνειλ.; alterum Σ de duobus temere omiſerat Librarius.

Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες [1] ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.

ἘΛΛΟ'Ν. τὸν ἔγγονον τῦ ἐλάφυ·

— Κύων ἔχον [2] ποικίλον ἐλλόν.

ἜΛΠΕΤΑΙ. [3] ἐλπιδοποιεῖ.

ἘΛΠΩΡΗ'. [4] ἐλπίς.

ἜΛΣΑΙ. [5] συγκαταχλεῖσαι· ἢ ἀντὶ τῦ συςρέψας· ᾗ ἐνειλήσας.

ἘΛΥ'ΣΘΗ. [7] παρεχύθη ᾗ ἔπεσεν.

ἘΛΟΙ'ΜΗΝ. [8] ἐλυτρώθην.

ἜΛΟΝ. [9] ἤλαυνον.

1 Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες. Il. Σ. 554. Vitioſe in *Manuſcripto* ἀμαλλοδοτῆρες, pro ἀμαλλοδετῆρες. Vill.

2 Κύων ἔχον. Od. Τ. 228. unde pro ἔχον, lege ἔχε. Vill. Ἑλλὸν habent fere Editiones ipſeque *Euſtath. p.* 1863. *v.* 39. ſed leni ſpiritu ἐλλὸν commendare videtur *Apollonii*, *Heſych.* & *Etymologi* (*p.* 331. *v.* 53. & *p.* 592. *v.* 6.) auctoritas, itemque Dianae epitheton ἐλλοφόνος.

3 Ἔλπεται. eſt ἐλπίζεται *Il.* Ι. 371. Ω. 491. Scripſit *Apollon.* ut *Heſych.*, Ἔλπεί. ἐλπιδοποιεῖ. ex *Od.* Β. 91. Ν. 388. ubi conf. *Schol.* & *Euſtath. p.* 1436. *v.* 36. in primis vero Cl. *Jenſ.* atque *T. Hemſterh.* ὁ πάνυ, ad *Lucian.* Tom I. p. 344.

4 Ἐλπωρή. *Od.* Β. 280. &c.

5 Ἔλσαι. *Il* Α. 409. &c.

6 Ἀντὶ τῦ συςρέψας. Pro συςρέψας & ἐνειλήσας, lege συςρέψαι ᾗ ἐνειλῆσαι. Vill. Immo vero pertinent hae participiorum formae ad *Od.* Ξ. 132. Η. 250. ubi recte editum legimus ἔλσας.

7 Ἐλύσθη. *Il.* Ψ. 393.

8 Ἐλοίμην. Legendum cenſeo Ἐλύμην, quod pro Λύμην a *Barneſ.* reſtitutum, ſervarunt deinde Editiones, *Il.* Φ. 80. Conf. *Alb.* ad *Heſych.* v. Ἐλύμην.

9 Ἔλον. Legendum omnino Ἔλων. ἤλαυνον. uti habet *Schol.* ad *Il.* Ω. 696. Conf. *Alb.* ad *Heſych.* v. Ἔλων.

'ΕΛΩ'ΡΙΑ. [1] ἑλκύσματα.

'ΕΜΠΛΑ'ΖΕΤΑΙ. [2] ἐπιστροφὴν ποιεῖται καὶ σύ-
βεται.

'ΕΜΑ'ΤΗΣΕΝ. [3] ἐματαιοποίησεν.

'ΕΜΒΑ͂ΔΟ'Ν. [4] ἐμβάντες πεζῇ.

'ΕΜΒΗΙ'Η. ἐμβῆ·

'Εμβήη· [5] μάλα τοὺς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀ-
πόλλων.

'ΕΜΕΥ͂, 'ΕΜΕ'Ο, 'ΕΜΕΙ͂Ο. σύναρθροι [6] ἀντω-
νυμίαι, ἰσοδυναμοῦσαι ἀλλήλαις.

'ΕΜΕΛ-

1 'Ελώρια *Il.* Α. 4.

2 'Εμπλάζεται. Lege ἐμπά-ζεται. Vill. Quamquam ipſum illud *Apollonii* & *Heſychii* 'Εμπάζεται haud ſcio equidem, ubi dixiſſe poſſit *Homerus*, ſaepiſſime tamen aliis uſus eſt hujus verbi formis, ἐμπάζεαι, ἐμπάζεο, ἐμπάζετο &c.

3 'Εμάτησεν. *Il.* Π. 474. ubi vid. *Schol.*

4 'Εμβαδόν. *Il.* Ο. 505. *Schol.* πεζῇ βαίνοντες· ἄνευ νεῶν. Unde recte medicinam *Heſychio* fecerunt *Interpp.*

5 'Εμβήη. Il. Π. 94. Vill.

6 Σύναρθροι. Pronomina, ſive ἀντωνυμίαι, hoc nomine dicuntur, quae poni ſolent μετὰ ἄρθρου, τῶν προσηγορικῶν τῶν ὀνομάτων, teſte *Heſych.* v Σύναρθρος. Unde pronomen ῞Ηι, σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου dixit *Etymol.* *p.* 416. *v* 4. uti *Apollonius* ῞Ηι, ῞ΗΝ & ῞ΗΣ. pro ἰδίᾳ, ἰδίαν, ἰδίας. Univerſis ſcilicet illis praeponi Articulus poteſt; τῇ ᾗ, τὴν ἥν &c., quemadmodum adjectivo ἄλλος modo praeponi poſſe tanquam συνάρθρῳ, modo non poſſe, tanquam ἀσυνάρθρῳ, idem diſputat *Etymol.* *p.* 67. *v.* 17. & *p.* 68. *v.* 52. — Itaque cum articulum certe non recipiat pronomen demonſtrativum ἐγὼ, formae quoque *Apollonio* notatae ἐμεῦ, ἐμέο, ἐμεῖο non ἀντωνυμίαι erunt σύναρθροι, ſed ἀσύναρθροι. Idque ipſum Gloſſographo reſtituere licebit auctoritate etiam *Etymolog.* *p.* 314. *v.* 52. ῎Εγωγε. ἀσύναρθρος ἀντωνυμία, διότι τὰ ἄρθρα ἀνα-
φο-

ἘΜΈΛΛΕΤΕ. ἐοίκατε· [1]

Ὡς ἄρ᾽ [2] ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης;

ἘΜΊΣΤΥΛΛΕΝ. [3] εἰς ὀλίγα διῄρει, οἷον εἰς μείονα.

ἘΜΜΑΠΕΏΣ. [4] ἐσπουδακότως.

ἜΜΜΟΡΕ. [5] ἔμοιρε. κατὰ μοῖραν εἴληφεν.

ἘΜΝΉΜΥΚΕ. συνθέτως λέγεται μετὰ τοῦ ὑπό·

Πάντα δ᾽ [6] ὑπεμνήμυκεν. —

μεταφράζεται δὲ εἰς τὸ κατανένευκται.

ἜΜΠΕΟΣ. [7] ἔμπειρος·

— Κακῶν [8] ἔμπειος ἀλήτης.

ἘΜ-

…ρὰν δηλοῦσιν. — ἐναντία δὲ ἡ λέξις τῇ ἀναφορᾷ. Nec ſatis ſanus eſt Heſych. Ἐμεῖο, ἐμοῦ, ἔτι δὲ σύναρθρον. ubi vel Ἐμοῖο legendum erit, ab ἐμός; quod articulum recipit; vel corrigendum erit ἀσύναρθρον. Conf. Ammon. p. 49. & Cl. Valck. ad Anonym. de Soloec. p. 261. Caeterum ἐμεῖο & ἐμεῦ frequenter dixit Poëta: Ἐμέο uno, quantum ſciam, loco, Il. κ. 124.

1 Ἐοίκατε. Sic in Heſychio: ἐῴκειτε, ἐφαίνεσθε. οὐδαμοῦ γὰρ ἐπὶ χρόνου κέχρηται τῇ λέξει. Homerum hic reſpicit, nec nominat. VILL. Ex Heſychio reddendum Apollonio ἐῴκειτε.

2 Ὡς ἄρ. Il. λ. 816. VILL.

3 Ἐμίστυλλεν. Unus in Homero locus eſt, cui haec convenire poſſit Gloſſa, Od. ξ. 75.

Εὗσέ τε μίστυλλέν τε, καὶ ἀμφ᾽ ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.

Legiſſe videtur Apollonius:

Εὗσε τ᾽ ἐμίστυλλε. &c.

4 Ἐμμαπέως. Il. ε. 836. &c.

5 Ἔμμορε. Il. α. 278. &c. Interpretamentum autem ἔμοιρε, vel potius ἔμορε, ut intelligatur quale ſit, conf. Etymol. p. 335. v. 22.

6 Πάντα δ᾽. Il. χ. 491. VILL. Loco difficillimo & interpretationi, quam ab Ariſtarcho mutuatus eſt Apollonius, ſingularem deſtinamus Excurſum.

7 Ἔμπειος. Lege ἔμπαιος, ut & in verſu ſequenti. VILL.

8 Κακῶν. Od. φ. 400. VILL.

Ἔμπεδον. ποτὲ μὲν τὸ ἰσχυρόν·

Ἔμπεδον [1] αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. —

ποτὲ δὲ ἐν τῷ πέδῳ, οἷον τῷ ἐδάφει·

Τάφρος [2] δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.

Ἔμπης. [3] ποτὲ μὲν ὅμως·

— Σὺ δὲ χαῖρε [4] καὶ ἔμπης.

ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, ἢ ἐπίσης·

Τοῦ καὶ κινυμένοιο [5] Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ

Ἔμπης ἔς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.

καί·

Ἔμπης [6] μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι.

Ἐμπληγδην. ἐμπληκτικῶς, [7] οὐ μετὰ κρίσεως. ἐν δὲ τῷ Υ τοῦ Ὀδυσσείας ὑπομνήματι, ὁ Ἀρίσταρχος εὐμεταβόλως. [8]

Ἐμ-

1 Ἔμπεδον. Il. Π. 107. Vill.

2 Τάφρος δέ. Il. M. 12. Vill.

3 Ἔμπης. Vide *Strunzium in Gloſſarium Oppianicum Rutgerſii*. Vill. Eadem fere *Apollonio* docent *Schol.* ad *Od.* E. 305. & *Etymol.* p. 335. v. 29. *ſeqq.*

4 Σὺ δὲ χαῖρε. Od. E. 205. Vill.

5 Τοῦ καὶ κινυμένοιο. Il. E. 173. Vill. Pro ποτὶ in plerisque Editionibus ferri ſolet προτί. Obſervarunt lectionis varietatem *Interpp.*

6 Ἔμπης μοι. Od. T. 37. Vill.

7 Ἐμπληκτικῶς. *Schol.* habet ἐκπληκτικῶς. Vill.

8 Εὐμεταβόλως. Extat ἐμπλήγδην, Od. Y. 132. ubi haec explicatio convenit. Telemachus de matre profitetur:

Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
Χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείω ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει.

Vill.

[1]ΕΜΠΛΗΝ. ἐμπελάδην, σύνεγγυς· ἢ ὡς ἔνιοι χωρὶς[1], καὶ Ἀρχίλοχος, ἐπὶ τοῦ χωρίς·

Ἔμπλην ἐμοί[2] τε καὶ φίλου. —

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

[1]ΕΜΠΟΡΟΣ. ὁ μὴ ἰδίας νεὼς πλέον,[3] ἀλλὰ μισθοῦ·

Ἔμπορος·[4] οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων,

Ἔ Μ-

VILL. Uno tantum loco hac forma uſus eſt *Homerus*. Itaque ſcribendum οὐ μετὰ κρίσεως, ἐν τῷ Υ. τ. Ο. ὑ. ὁ. δὲ Ἀρίσταρχος &c. Particulam enim δὲ niſi ita transpoſueris, de pluribus locis cogitaſſe videbitur Gloſſographus, quorum alio quidem accipiatur pro οὐ μετὰ κρίσεως, alio vero εὐμεταβόλως.

1 Ἔνιοι χωρ. An ἐνιαχοῦ, ſeu ἔνιοι, χωρίς? VILL. Praeſtat omnino ἔνιοι, χωρίς.

2 Ἔμπλην ἐμοί τε. In hoc Iambi veſtigio, pro ἐμοὶ legendum ἐμοῦ, ob φίλου ſequens. *Heſ.* habet χωρὶς, ἐγγὺς, πλησίον. Extat Il. Β. 526:

Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

In *Herculis* Scuto, *v.* 372:

Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους.

VILL. *Archilochi* fragmentum, quod a *Villoiſ.* recte eſt emendatum, eo etiam valere debet, ut Homericarum formarum ſtudioſum inprimis fuiſſe intelligamus Jambici carminis Auctorem. (Conf. *Athen.* *VII.* 13. *p.* 299. *a.*) Utique ex *Ariſtarchi* praeſertim commentariis hanc *Apollonii* obſervationem ductam eſſe cenſeamus; Ἀρχιλοχεῖα certe *Ariſtarchi* ὑπομνήματα laudat *Clem. Alexandr. Strom. L.* I. *p.* 326. *d.*

3 Πλέον. Lege πλέων. VILL. Non corrigendum tantummodo eſt πλέων, quod monuit etiam *Alb.* ad *Heſych.* *h. v.*, ſed reſtituendum praeterea ἐπὶ, ὁ μὴ ἐπ' ἰδίας νεὼς πλέων. Conf. *Heſych. Suid.* *Etymol. p.* 336. 21. &, qui his praeivit omnibus, *Porph.* *Q. H. c.* I. Praepoſitionem denique ἕνεκα a *Grammatico* equidem vix crediderim hic ſuppreſſam eſſe. Scribendum videtur, uti in *Suida*, μισθοῦ ἕνεκα. De re ipſa conf. *Schol.* *Ariſtoph. Plut. v.* 1156.

4 Ἔμπορος. Od. Β. 319. Pro ἐπήβολος autem vitioſe in *Manuſcripto* ἐπίβολος. Hic *Schol.* habet: ἔμπορον, ὁ Ποιητὴς

ἜΜΦΥΛΟΝ. [1] ἐμφύλιον, οἷον ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς.

ἜΝΑΞΕ. [2] ἔσαξε καὶ συνεπλήρωσε.

ἜΝΑΡΑ. [3] σκῦλα.

ἘΝΑΡΙΖΕΙ. [4] κυρίως μὲν σκυλεύει. ἔναρα γὰρ, τὰ σκῦλα·

Οὐδέ μιν ἐξενάριξεν. [5] —

καταχρηστικῶς δὲ, ἀνεῖλεν·

Τὸν δ' ἐπεὶ [6] ἐξενάριξεν. —

ἘΝΤΕΣΙΕΡΓΟΥΣ. [7] νῦν λέγει ἔντεσιν ἐργαζομένους, καὶ μὴ ψιλῶς νωτοφόρους· ἐπεὶ οἱ τὴν ἄμαξαν ἕλκοντες ἡμίονοι ἔχουσι πείρινθον ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ἐν ᾧ φέρουσι τινά.

ἘΝΝΕΩΡΟΙ. [8] ἐνναετεῖς. ὅτ' ἂν δὲ λέγει ἐν τῇ Τ τῆς Ὀδυσσείας·

Ἔν-

τὰς τῆς ἀλλοτρίας ἐπιβαίνοντα λέγει, τὸν παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπιβάτην. ὡς ἐμπόρου παρ' αὐτοῖς λεγομένου τοῦ μεταβολέως, καὶ πραγματευτοῦ VILL.

1 Ἔμφυλον. *Od.* Ο. 273.

2 Ἔναξε Od. Φ. 122. VILL.

3 Ἔναρα. *Il.* Ζ. 380 &c.

4 Ἐναρίζει. . . . . . σκυλεύει. Praeſtiterit forte, qnem habet *Heſych.*, infinitivus, Ἐναρίζειν. . . . . σκυλεύειν.

5 Οὐδέ μιν ἐξενάριξεν. Il. Ζ. 417.

6 Τὸν δ' ἐπεὶ. Il. Χ. 376. VILL. Hunc locum reddere oportet *Heſychio*, qui pro ſecundae ſignificationis exemplo, locum habet ab ipſa gloſſa alienum.

7 Ἐντεσιεργούς. Alii legunt ἐντεσικεργούς. Utrumque habet *Heſ.* τοὺς μὴ ψιλῶς νωτοφόρους, ἀλλ' ἅμαξαν ἕλκοντας. Et *Schol.* τοὺς ὑποζυγίους, μὴ ψιλῶς νωτοφόρους. ἀλλὰ τήν τε ἅμαξαν καὶ τὴν πείρινθον ἕλκοντας· ἅπερ καὶ ἔντεά φησι. Il. Ω. 277.

Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς.

VILL.

8 Ἐννέωροι. *Od.* Λ. 310.

— Ἔνθά τε Μίνως [1]

Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής.

δι' ἐννέα ἐτῶν λέγων τῷ Διῒ προσομιλεῖν, ἢ ἐννέα ἔτι [2] βασιλεύων. λέγεται γὰρ ὁ Μίνως δι' ἐννέα ἐτῶν συμμίσγειν [3] τῷ Διῒ καὶ ὀαρίζειν, ὅ ἐστι προσομιλεῖν· εἴτε μυθικῶς τοῦ, [4] οὐδὲ διδομένου, εἴτε καὶ τῷ ὄντι. καθώς τινες παραδεδώκασι τὸν Μίνωα προσποιούμενον πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ὅτι παρὰ τοῦ Διὸς φέροι τὰ

1 Ἐνθά τε Μίνως. Od. Τ. 178. Vill.

2 Ἔτι. Lege ἔτη. Vill. Ex eorum doctrina poſterior haec fluxit interpretatio, qui non ad ὀαριστὴν referunt adjectivum ἐννέωρος, ſed ad verbum βασίλευε. Conf. *Schol.* ad *l. l.*

3 Συμμίσγειν. Minus bene in *Manuſcripto* legebatur συμμίσγων. Vill.

4 Τοῦ. Lege τούτου, *ſive hoc fabuloſum ſit*, οὔτε δὲ διδομένου, *neque conceſſum*. Fortaſſe legendum eſt: τούτου οὕτως διδομένου, ſeu παραδιδομένου, *id eſt*, ſive hoc fabuloſe ſic divulgatum & traditum fuerit. Vill. Cl. *Villoiſonum* ſecutus locum equidem ita conſtituendum eſſe exiſtimo; εἴτε μυθικῶς τούτου παραδεδομένου, εἴτε καὶ τῷ ὄντι, καθὼς τινὲς παραδεδώκασι, τὸν Μίνωα προσποιούμενον πρὸς &c. *Genitivum*, qui dicitur, *abſolutum* cum *Accuſativo* jungi ejusdem generis, nihil habet, quod alienum ſit ab uſu ſcriptorum Graecorum: V. *Xenoph. Mem.* I. 6. 5. II. 2. 13. ibique *Ern.*: *Plato* autem (in *Minoë p.* 462 ed. *Fic.*) ita de hoc *Homeri* loco diſputat, ut ſoli fere ipſius Poëtae ingenio omnem hanc tribuat Minois laudem, qua Jovis fuiſſe dicitur ὀαριστής; Contra *Diodor. Sic. L.* V. *c.* 78. & *Strabo L.* X. *p.* 731. *b.* & *L.* XVI. *p.* 1105. *c.* revera Minoëm tradunt legum ſuarum auctorem finxiſſe Jovem; quos ſecutus *Lactantius* I. 22. Numam Pompilium dicit, *aſtutiam Minois voluiſſe imitari; qui ſe in antrum Jovis recondebat, & ibi diu moratus, leges tanquam ſibi a Jove traditas afferebat, ut homines ad parendum, non modo imperio, ſed etiam religione conſtringeret.* Conf. *Daviſ.* ad *Cic. Tuſc. Diſp.* II. 13. *Clark. ad Hom.* & *Weſſel. ad Diod. ll. ll.*, quos inſignia duo fugiſſe videntur, *Pla-*

 nn.n

τὰ πράγματα καὶ τοὺς λόγους αὐτοῖς, ὡς μᾶλλον πείθονται.[1] Ὀαριστὴς δὲ, ὁμιλητής.

ἘΝΟΠΗ΄.[2] φωνή.

ἜΝΟΣΙΣ.[3] σεισμὸς, κίνησις.

ἘΝΔΙ΄ΕΣΑΝ[4] **ΤΑΧΕ΄ΑΣ ΚΥ΄ΝΑΣ ὈΤΡΥ΄ΝΑΝΤΕΣ.**

δύναται εἶναι κυρίως τὸ δίεσαν, ἀνῆκαν τῶν κρατήρων· τοὺς δὲ[5] κύνας πρὸς τὸν διωγμόν.

ἜΝΑΥΛΟΙ. οἱ ἀπὸ τῶν χειμάρων[6] ποταμοὶ καταράσσοντες, ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς αὐλῶσι γίνεσθαι τὰς καταφο-

nem exprimentis *Plutarchi* loca, *Theſ. Op. T.* I. *p.* 7. *a.* & ubi demonſtrat, *maxime cum principibus viris Philoſopho eſſe diſputandum*. *Op. T.* II. *p.* 776. *e.* Utramque igitur & *Platonis* & reliquorum opinionem, nihil ipſe definiens, propoſuit *Apollonius*.

1 Πείθονται. Lege πείθωνται, ob ὡς quod ſubjunctivum poſt ſe poſtulat. Vill.

2 Ἐνοπή. *Il.* Μ. 35. &c.

3 Ἔνοσις. Nomen *Homero* nusquam uſurpatum.

4 Ἐνδίεσαν. Omiſſum eſt caput articuli ex *Heſ.* repetendum: Ἐνδίεσαν, ἐπεδίωξαν, ἐπώτρυναν. Verſus ſequens legitur Il. Σ. 584. ubi ὀτρύνοντες pro ὀτρύναντες. Vill. Ipſa *Homeri* verba, uti alias, ita hic gloſſae conſtituunt caput: Conf. e. c. *p.* 228. Δυαὶ γὰρ &c. De multis autem verbi difficilioris interpretationibus, eam ſecutus eſt *Apollonius*, qua ex ἐν, διὰ & ἵημι compoſitum eſſe cenſetur; (V. *Sylb.* ad *Clenard. p.* 460.) Hinc Δίεσαν reddit ἀνῆκαν. Quod additur, ἀνῆκαν τῶν κρατήρων τὰς κύνας, id vero non intelligo, quo jure reddiderit Cl. *Villoiſ.*, ex *repagulis emiſerunt canes*, niſi recentioris notae & fere barbarum nomen, κράτων, ſubſtituendum forte cenſuerit alienae ab hoc loco formae, κρατήρων.

5 Δέ. Tolle δὲ quod officit. Vill.

6 Χειμάρων. Lege χειμάρρων. Vill. Ἔναυλοι leguntur *Carm.* XIII. 5. Caſus obliquos variis locis habet Poëta.

φορᾶς. αὐλῶνες δὲ, οἱ ἐπιμήκεις καὶ κοῖλοι τόποι, τουτέστι, οἱ εἰς μακρὸν καὶ στενὸν διήκοντες ποταμοί.

ἜΝΔΕΙΟΣ. [1] μεσημβρινός.

ἘΝΔΕΙ͂ΝΩΝ. [2] τῶν ἐντοσθειδίων, [3] οἷον τῶν ἐντὸς χρωτός. τῶν ἅπαξ λεγομένων.

ἘΝΕΙ͂ΚΑΙ. κατὰ μὲν τὸ προσφερόμενον, [4] καί τις θεὸς, ἴσον τὸ ἐνέγκαι, ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

— Καί τις θεὸς αὐτὸν ἀνεῖκαι, [5]

τοι-

1 Ἔνδειος. Lege ἔνδιος. Od. Δ. 450:

Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός.

Vill.

2 Ἐνδείνων. Lege ἐνδίνων. Il. Ψ, 806:

Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

Vill.

3 Ἐντοσθειδίων. Lege ἐντοσθιδίων. *Heſychius* interpretatur: τῶν μελῶν, ἀπὸ τοῦ ἐνδύεσθαι τῷ θώρακι καὶ τοῖς ἄλλοις ὅπλοις. *Schol.* τῶν ἐντὸς ὅπλων μελῶν· ἀπὸ τοῦ ἐντείνεσθαι θώρακι καὶ τοῖς λοιποῖς ὅπλοις Vill. *Scholiaſten* expreſſit *Etymol.* *p.* 339. *v.* 15. Utrobique pro ἐντείνεσθαι rectius forte legeris ἐνδύνεσθαι. Ne autem ἔνδινα loco *Homeri* laudato cum *Apollonio* accipienda eſſe cenſeas ἀντὶ τῶν ἐντοσθιδίων, οἷον τῶν (ita legendum videtur) ἐντὸς χρωτός; conferri meretur *Euſtathii* diſputatio, *p.* 1331, *v.* 7. & brevis adnotatio *Schol.* οἱ δὲ ἀποδιδόντες ἔντερα, ἀγνοοῦσιν. οὐ γὰρ μέχρι θανάτου μονομαχοῦσιν. Quae eandem paſſa ſunt corruptelam, & apud *Etymol.* l. l. οὐ γὰρ μέχρι θανάτου μόνον ἔχουσιν & in *Schol. Mſſ. Bibl. Reg.* οὐ γὰρ μέχρι τραύματος μόνον ἔχουσιν.

4 Καί τις θεός. Ex hoc loco dele haec verba καί τις θεὸς, quae mox ſequentur, & hic alieno loco poſita ſunt. Legitur ἐνεῖκαι Il. Σ. 334. & Od. Σ. 285. Vill. Mox etiam pro ἴσον τὸ lege ἴσον τῷ, ac fontem ſimul obſerva, unde hauſerunt eandem hanc gloſſam Ἐνεῖκαι, *Heſych.*, *Suid.* & *Etymol.*

5 Καὶ τις θεὸς αὐτὸς ἀνεῖκαι. Od Φ. 196. Lege ἐνείκῃ cum *Homero*. Vill. Haud ſcio an prae-

τοιῦτόν τι λέγει· ἄρας ἐκ τόπου ἐνταῦθα θείη.

Ἔ Ν Ε Ρ Ο Ι. [1] νεκροί.

Ἐ Ν Ι Σ Κ Ί Μ Φ Θ Η, [2] ἐνεπίλασεν καταπαγῆν τὸ δόρυ.

Ἐ Ν Ε΄ Σ Τ Α Κ Τ Α Ι. ἔνεστι κατά τι μέρος·

— Τοῦ σοῦ [3] πατρὸς ἐνέςακται μένος ἠΰ.

Ἐ Ν Ε Τ Η΄ Σ Ι. πόρπαις, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι·.

Χρυσείης [4] δ' ἐνετῇσι. —

Ἐ Ν Ε Υ΄ Ν Α Ι Ο Ν. [5] ἐγκοίτιον, καὶ ἐνευναίων, [6] τῶν ἐγκοιμησομένων.

Ἐ Ν Η-

praetulerit *Apollonius*, quod in lectionis varietate poſuerunt Interpretes, ἐνεῖκαι.

1 Ἔνεροι. Caſus obliquos habet Poëta *Il.* ο. 188. Υ. 61.

2 Ἐνισκίμφθη. Legitur Il. π. 612. & ρ. 612:

— Τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη. —

Vill. Notanda *Il. Il.* lectionis varietas; ἐνισκίμφθη, ἐνὶ σκίμφθη: ἐνὶ σκήφθη: in qua *Apollonio* quidem convenit cum Editionibus; primam vero ex lectionibus reliquis ſecuti ſunt *Heſych.* & *Suid.* v. Ἐνεσκίμφθη & quartam praeterea ſervaſſe idem videtur *Suid.* Ἐνεσκήφθη. κατηνέχθη, quod tentari a Cl. *Kuſtero* non debuerat. — *Heſychii* vero Gloſſam Ἐνισκηφθῇ & σκιμφθῇ ad *Homeri* loca referre modorum vetat ratio.

3 Τοῦ σοῦ πατρὸς. Od. Β. 271. Sic legitur integer verſus:

Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέςακται μένος ἠΰ.

ubi vides melius legi τοι σοῦ quam τοῦ σοῦ πατρός. Vill.

4 Χρυσείης. Il. Ξ. 180 Vill.

5 Ἐνεύναιον. Extat Od. Ξ. 51:

Ἐςόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς,
Αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. —

Vill.

6 Ἐνευναίων. Loquitur de Ulyſſis thalamo Od. Π. 35.

Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχοντα.

Vill.

'ΕΝΗΕ'ΟΣ. [1] προσηνοῦς, προσφιλοῦς.

'ΕΝΘΑ. ἐπὶ μὲν τοῦ τότε χρονικῶς·

"Ενθ' αὖ [2] Τυδείδη, —

καί·

"Ενθ' [3] ἄλλοι μὲν πάντες, —

ἐπὶ δὲ τοῦ τοπικοῦ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον·

"Ενθα κατεπλέομεν, [4] καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν,

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν τούτῳ ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ·

"Ενθα μὲν Αἴας [5] κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,

"Ενθα δὲ Πάτροκλος. —

'ΕΝΙ'ΗΣΙ. [6] ἐπιπέμπει, ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ ἐνήομεν, [7] ἀντὶ τοῦ καθελκύσομεν.

'ΕΝΙΚΛΑ'ΙΝ. [8] ἐγκόπτειν καὶ ἐμποδίζειν.

"ΕΝΙΣΠΕΝ. [9] εἶπεν.

'ΕΝ-

1 'Ενηέος. Il. Ψ. 252. VILL.
2 "Ενθ' αὖ Τυδείδη. Il. Ε. 1. Hinc emenda *Etymol.* qui hic cum *Apollon.* in caeteris conſentiens habet, ἔνθ' αὖ Τυδείδης, pro Τυδείδη.
3 "Ενθ' ἄλλοι. Il. Α. 22. VILL.
4 "Ενθα κατεπλέομεν. Od. Ι. 142. VILL. Eodem loco in eadem re utitur *Ammon.* p. 52. ubi & mox ſequentes laudat verſus "Ενθα μὲν Αἴας &c.

5 "Ενθα μὲν Αἴας. Od. Γ. 109. VILL.
6 'Ενίησι. *Od.* Μ. 65.
7 'Ενήομεν. Lege ἐνήσομεν. Od. Β. 295. de nave dicitur:

> Ὦκα δ' ἐφοπλίσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.

VILL.
8 'Ενικλᾶν. *Il.* Θ. 408. 422.
9 "Ενισπεν. *Il.* Β. 80. &c.

ἘΝΝΕΣΙΉΙΣΙ. [1] ἐννοήσεσι, βουλήσεσιν.

ἜΝΤΕΑ. τὰ ὅπλα. κυρίως, τὰ ἐντὸς περιέχοντα τὸν ἄνδρα· οἷον ἀσπὶς καὶ θώραξ, καὶ κνημῖδες. λέγεται δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὰ ἀγγεῖα, ἔντεα· ἀπὸ τοῦ ἐντὸς αὐτῶν τινα περιέχειν, οἷον·

— Ἀμφίπολοι [2] δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.

ἘΝΤΡΈΠΕΤΑΙ. [3] ἐπιστροφὴν ποιεῖται, ὅ ἐστι μεταστροφὴν λαμβάνει.

ἘΝΤΡΟΠΑΛΙΖΟΜΈΝΗ. [4] ἐπιστρεφομένη.

ἘΝΤΎΝΕΑΙ. [5] παρασκευάζῃ.

ἘΝΤΥΠᾺΣ ἘΝ ΧΛΑΊΝΗι. [6] τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ω τῆς Ἰλιάδος. οὐχ ἁπλῶς, [7] οὐδὲ περικεκαλυμμένως, ἀλλ' ὡς τετυπῶσθαι τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ὅλον σῶμα.

ἘΝΩ͂ΜΑ. [8] διέφερεν· καὶ νωμῆσαι, [9] διενέγκαι. νώμησαν [10] δὲ, ἀντὶ τοῦ διένειμαν.

ἘΝ-

1 Ἐννεσίῃσι. *Il.* Ε. 894. Conf *Interpp. ad Callim. H. in Dian. v.* 108.

2 Ἀμφίπολοι. Od. Η 232. VILL. Conf. *d'Arnaud Animadv. Crit. c.* 15. *p.* 90.

3 Ἐντρέπεται. Vid. *Il.* Ο. 554. *Od.* Α. 60.

4 Ἐντροπαλιζομένη. *Il.* Ζ. 496.

5 Ἐτύνεαι. *Od.* Ζ. 33.

6 Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. Il. Ω. 163. VILL.

7 Οὐχ ἁπλῶς. Schol. οὕτως φησὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλανίδι, ἐντετυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τὸν τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι. VILL. In *Apollonio* non video quid delere vetet particulam οὐδὲ.

8 Ἐνῶμα. Lege ἐνώμα. quod cum aliis locis occurrit, tum *Il.* Ε. 594. ubi *Schol.* interpretatur διέφερεν, ἐκίνει, μετέφερε.

9 Νωμῆσαι. *Il.* Η. 238.

10 Νώμησαν. Sumitur pro diviſerunt Il. Ι. 176:

Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.

VILL.

ἘΝΩΠΗΙ̃. προσόψει·[1]

— Ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν[2] ἐνωπῆ.

ἘΞ. κυρίως ἡ πρόθεσις·

Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο[3] βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

ἀντὶ τῆς ἀπό·

— Ἐξ ἵππων[4] ἆλτο χαμᾶζε.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὑπέρ·

Ἥρη,[5] τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν —

Ἐξ ἄλλων. —

ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.

ἘΞΕΤΟΥΣ.[6] ἐξαιρέτους.

ἘΞΑΛΟΣ.[7] ἐκ τῆς ἁλός.

ἘΞΑΝ-

1 Προσόψει. Mallem ἐν ὄψει. Vill. *Schol.* certe reddit ἐν ὄψει, φανερῶς. quem expreſſerunt *Heſych. h. v.* & *Etymol. p.* 344. *v.* 54. *ſeqq.*

2 Ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν. Il. Ε. 374. Vitioſe in *Manuſcripto* legitur ῥέζουσα. Vill.

3 Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο. Il. Η. 422. Vill.

4 Ἐξ ἵππων. Il. Ω. 469. Vill.

5 Ἥρη. Il. Φ. 369. Vill.

6 Ἐξέτους. Lege ἐξαίτους. Od. Β. 307:

Νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας.

Vill.

7 Ἔξαλος. Duplicis lectionis meminerunt *Euſtath.*, *parvus Schol.* & *Etymologus.* Quidam enim unâ voce exarant ἔξαλος, quae vox non ſemel apud *Oppianum* occurrit. In *Heſ.* legitur ſeparatim; ſed mihi *Heſ.* & *Apollonius* conjunctim ſcripſiſſe videntur ἔξαλος, eamque vocem ut raram explicaſſe. Cur enim ſubjecisſent ſtatim ἐκ τῆς ἁλὸς, quod idem eſt ac ἐξ ἁλὸς, iisdemque

'ΕΞΑΝΥ'Ω. [1] ἐξανύσω.

'ΕΞΕ'ΜΕΝ. ἄξειν.

— Μήδ' ἐξέμεν [2] 'Αχαιούς.

'ΕΞΑΠΑ'ΦΟΙΤΟ. ἐξαπατήσει. [3]

'ΕΞΕ'ΦΘΙΤΟ. [4] κυρίως ἐξέφθαρτο· μεταφορικῶς δὲ, καταδεδαπάνητο.

'ΕΞΕΡΕΕ'ΙΝΩΝ. ἐξερευνῶν, διερχόμενος·

— Πέρας [5] ἁλὸς ἐξερεείνων.

'ΕΞΕΣΙ'ΗΝ. καταπρεσβείαν. [6] παρὰ τὸ ἵημι, ἥσω, ἔσια καὶ ἐξεσία.

'ΕΞΕΡΕΕ'ΙΝΩΝ. [7] ἐξερευνῶν, διερχόμενος.

'ΕΞΕΡΙ'ΠΗ. ἐκπέσῃ ἐκ τῆς ἕδρας·

— 'Εξ-

que concipitur verbis? Legitur Od. Λ. 133:

— Θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
'Αβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται. —

Vill.

1 'Εξανύω. Il. Λ. 365. Vill.

2 Μήδ' ἐξέμεν. Haec verba, unde aliquid excidit, deſumpta ſunt ex Il. Λ. 141. ubi habetur:

— Μήδ' ἐξέμεν ἄψ ἐς 'Αχαιούς.
— *Neque dimittere rurſus ad Argivos.*

Vill.

3 'Εξαπατήσει. Lege ἐξαπατήσει. Vill. Conf. *Schol.* ad *Il.* Ι. 376. & Ξ. 160. *Etymol. b. v.*

4 'Εξέφθιτο. V. *Od.* Ι. 163. Μ. 329. Eandem Gloſſam ſervavit *Heſych.*; ubi hoc *Apollonii* loco uſus eſt Cl. *Alb.*

5 Πέρας. Od. Μ. 259. Vill. Ipſa *Scholiaſtae* verba habet *Apollon.*

6 Καταπρεσβείαν. Haud ſcio an quisquam Graecorum dixerit. Ex *Schol.* ad *Il.* Ω. 235. emendandum videtur κατὰ πρεσβείας ἔξοδον. Conf. *Heſych.* ejusque *Interpp.*

7 'Εξερεείνων. Oſcitans Librarius bis idem repetit. Vill.

— Ἐξερίπη [1] δρῦς πρόῤῥιζος. —

ἘΞΕΣΣΥΤΟ. [2] ἐξώρμησεν.

ἘΞΗΛΑΤΟΣ. [3] ἐξ ἐλασμάτων συγκειμένη, ἐξ πτύχας ἔχουσα.

ἘΞΗΡΩΗΣΑΝ. [4] ἐξώρμησαν.

ἘΞΟΝΟΜΑΚΛΗΔΗΝ. [5] ἐπ' ὀνόματος.

ἘΞΥΣ' ἈΣΚΗΣΑΣΑ. [6] λεπτῶς κατεργάσατο.

ἘΞΩΦΕΛΛΕΝ. [7] ἐπὶ πολὺ ηὔξησεν.

ἜΟΙ. ἀντὶ τοῦ εἴη·

Πῶς κ' ἔοι [8] εἴτις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων;

ἜΟΡΓΕΝ. [9] εἴργασται.

'ΕΠΑΣ-

1 Ἐξερίπη. Il. Ξ. 414. Vill.

2 Ἐξέσσυτο. Il. Η. 1. &c. Schol. ἐξώρμησε.

3 Ἐξήλατος. Ita pro ἐξήλατο, quod Cod. exhibet Mſ., legendum, gloſſamque adeo referendam eſſe ad Il. Μ. 295., recte judicavit Cl. Villoiſ. Schol. Ἐξήλατον, ἐξ (Lege ἐξ) ἐλασμάτων κατασκευασθεῖσαν, ἐξάπτυχον. Heſychium autem conferendo & Euſtath. p. 905. v. 60., diverſa Apollonii & Scholiaſtae interpretatio ad diverſam lectionem, prior quidem ad ἐξήλατον, poſterior vero ad ἐξήλατον, pertinere intelligitur.

4 Ἐξηρώησαν. Conf. Il. Ψ. 468. Gloſſam Heſychio recte reſtituerunt Interpretes pro ἐξήρησαν.

5 Ἐξονομακλήδην. Il. Χ. 415. Quod autem habet Cod. Apollonii, ἐπ' ὀνόματος, Scholiaſtae, Heſychii, & Euſtathii exemplo rectius forte ſcripſeris ἐξ ὀνόματος.

6 Ἔξυσ' ἀσκήσασα. Il. Ξ. 179. Vill. Conf. Interp. ad Heſych. h. v.

7 Ἐξώφελλεν. Od. Ο. 18. ubi vid. Schol.

8 Πῶς κ' ἔοι. Il. Ξ. 333. Verſus corrupte in Manuſcripto legebatur. Vill.

9 Ἔοργεν. Il. Β. 272. &c.

ἙΟΙ͂Ο. τοῦ ἑαυτοῦ·

Πατρὸς [1] ἑοῖο φίλοιο. —

ἘΟΙ͂. αὐτῷ·

Ὡς ἴδε λαῶν [2] ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.

ἙΟΙ͂Σ. [3] τοῖς ἑαυτοῦ, ἢ τοῖς αὐτοῦ·

ἘΠΑΙΓΙΖΟΝΤΑ. [4] Ἀρίσταρχος, τὸν σφοδρότερον πνέοντα ἄνεμον. διὰ τούτου φανερὸν, ὅτι καὶ Ὅμηρος οὕτως οἶδεν αἰγίδα λεγομένην τὴν τοιαύτην πνοὴν, ἣν ἡμεῖς καταιγίδα.

ἘΠΑΚΤΗ͂ΡΕΣ. [5] θηρευταὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες ταῖς τῶν θηρίων κοίταις.

ἘΠΑΛΑΣΤΗΣΑΣΑ. [6] ἐπιχαλεπήνασα, ἐπιδεινοπαθήσασα.

ἘΠΑΛ-

1 Πατρὸς. Od. Ξ. 177. VILL.

2 Ὡς ἴδε λαῶν. Il. Ν. 495. VILL.

3 Ἑοῖς. Occurrit in priori ſenſu Od. Ξ. 23:

Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα.

& in poſteriori Od. Λ. 218:

Ἀνέρος, ὃν κλεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε.

VILL.

4 Ἐπαιγίζοντα. Sedes gloſſae eſt *Od.* ο. 293. Comparandus autem cum *Apollon.*, *Heſ.*, & *Etymol. h. v.* maxime eſt *Euſtath. p.* 193. *v.* 37. Scripſiſſe gloſſatorem crediderim διὰ τούτου φανερὸν, ὅτι καὶ Ὁμήρου &c. Ideo *Ariſtarchus* ἄνεμον ἐπαιγίζοντα interpretatur τὸν σφοδρότερον πνέοντα, quod *Homero* αἰγίδα dici ſciret, quam poſtea dixerunt καταιγίδα. Conf. *Euſtath. p.* 86. *v.* 19. & 1119. *v.* 34.

5 Ἐπακτῆρες. *Il.* Ρ. 135. &c.

6 Ἐπαλαστήσασα. Sedes gloſſae *Od.* Α. 252. ubi vid. *Schol.* & Cl. *Alb.* ad *Heſych.* h. v.

Ἐπαλλάξαντες. ἐπιπλέξαντες, [1] ἐξαμματίσαντες. [2]

Ἐπιάλμενος. [3] ἐφαλλόμενος.

Ἐπάλυνεν. ἐλεύκανεν, ἀνέδυσεν, ἐπέβρεξεν. ἢ ἀπὸ τῆς πάλης, ὡς εἴρηται, λέγει τὸ ἐλεύκανε. ἐπεπάσθη ταῖς ἀρούραις [4] ἡ χιών, τῇ γῇ.

Ἐπάρουρος. [5] ἐπίγειος.

Ἐπαρτέας. [6] ἀπηρτισμένους. ἑτοίμους.

Ἔπασσεν. ἐνεποίκιλλεν. σημαίνει καὶ τό· [7]

Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. [8] —

ἘΠΑΣ-

1 Ἐπιπλέξαντες. Il. Ν. 359:

Πείρας ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν.

Vill.

2 Ἐξαμματίσαντες. *Heſ.* habet ἐφαμματίσαντες, ἐπιπλέξαντες. συναλλάξαντες, ἐξ ἀντιμεταβολῆς ἐπεκτείναντες. Vill.

3 Ἐπιάλμενος. *Od.* Ω. 319.

4 Ἀρούραις. Legitur Il. Κ 7:

— Χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.

ad hunc verſum reſpexit Lexicographus. Vill. In mutilo veteris commentatoris fragmento, ἢ ἀπὸ &c., quod ſimpliciori Gloſſae a manu male ſedula adjectum eſſe videtur. Pro ἐλεύκανε legas, ſi tanti eſt, ἐλεύκανεν. Παλύνειν autem vulgo a Grammaticis modo a πάλη *farina*, modo aliunde ſolet derivari. Conf. *Heſych.* v. Ἐπάλυνεν, ibique *interpp.*

5 Ἐπάρουρος. Extat Od. Λ. 488. ubi habet duos ſenſus. Loquitur Achilles mortuus, vitamque deſiderans dicit:

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ.

Alii intelligunt, ut *Apollonius*, in terrâ exiſtens, *ideſt*, vivus: alii mercede conductum & olitori ſervientem interpretantur. Duas explicationes ſic complectitur *Heſ.* ἐπίγειος, ἢ κηπουρὸς ἐπιμίσθιος. Vill. Conf. *T. H. ad Lucian.*, *T.* 1. *p.* 399.

6 Ἐπαρτέας. *Od.* Ξ. 332. &c.

7 Καὶ τό. Hîc omiſſam puto gloſſam promiſſam his verbis, σημαίνει καὶ τό. Credo addendam eſſe ſignificationem, ſcilicet κατέχευε, ſeu κατέσπειρε, aut aliquid ſimile. Vill.

8 Πάσσε. Il. Ι. 214. Sic *Theocrit.* *Pharmac.* 18 & 21. Prior ſignificatio ab *Apoll.* allata Cypriorum

pro-

ἘΠΑΣΣΥΤΕΡΟΙ. ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις·

Θνῆσκον [1] ἐπασσύτεροι. ——

ἘΠΑΥΛΟΥΣ. [2] τὰς ἐπαύλεις καὶ μάνδρας.

ἘΠΑΥΡΕΙ͂Ν. [3] ἀπόνασθαι, ἀπολαύειν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν·

—— λίθου [4] δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν.

ἘΠΕΙΓΕΤΟΝ. [5] δυϊκῶς, ἐπείγουσι καὶ κατασπουδάζουσι, διώκουσιν.

ἘΠΕΛΩΒΕΥΟΝ. ἐπελώβων. διέπαιζον·

Οἱ δ' ἐπελώβευον [6] καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσι.

κερτόμεον [7] δὲ, ἠρέθιζον εἰρωνευόμενοι.

ἘΠΕ-

propria erat, teſte *Euſtathio*. Occurrit Il. x. 441:

— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.

Vill.

1 Θνῆσκον. Il. Λ. 383. Vill.

2 Ἐπαύλους. *Od.* Ψ. 358.

3 Ἐπαυρ. Ἐπαυρεῖν, *percipere*, fruendi quidem notione uſurpatur *Il.* Σ. 302. & aliis multis locis: in malam vero partem, cum alibi ſaepe accipiendum eſt, tum in luculento, quod mox ſubjicitur, exemplo. Quemadmodum enim τὸ ἀπολαύειν, ita & τὸ ἐπαυρεῖν plane eſt ἀδιάφορον, in quo, ex re ipſa & mente ſcriptoris, modo ἀγαθὸν ſupplendum eſt, modo κακόν. Conf. *Graev. Lect. Heſiod.* ad O. & D. p. 240. *Jenſ. Lect. Lucian.* p. 24.

4 Λίθου. Il. Ψ. 340. Vill.

5 Ἐπείγετον. *Il.* Κ. 361.

6 Οἱ δ' ἐπελώβευον. Od. Β. 323. Vill.

7 Κερτόμεον. Reſtituendum cenſerem, quod modo praeceſſit ἐκερτόμεον; niſi in ipſo loco *Homerico* ab Interpretibus notatam eſſe ſcirem lectionis varietatem . . . . ἐπελ. καὶ κερτόμεον ἐπ.; in qua, quid hic ſecutus ſit *Apollon.*, equidem definire non auſim.

ἘΠΕΜΑΙΈΤΟ. ἐφήπτετο [1] καὶ ἐπεθύμει.

ἘΠΕΜΥΞΑΝ. ἐπεμύχθησαν. [2] οἷον ἀγανακτοῦντες καὶ μὴ δυνάμενοι, ἢ ποιῆσαι, ἢ εἰπεῖν [3] ἂν πάσχουσιν.

ἘΠΕΝΗΝΕΟΝ. ἐπεσώρευον·

— Νεκροὺς δ' [4] ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ.

ἘΠΕΝΗΝΟΘΕΝ. [5] ἐπῆν, ἐπέκειτο.

ἘΠΕΠΩΛΕΙΤΟ. [6] ἐπεπορεύετο.

ἘΠΕΡΑΣΑΣ. ἀπέδου· [7]

Καί μ' ἐπέρασας [8] ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε.

ἘΠΕΡ-

1 Ἐφήπτετο. Vid. *Schol.* in Od. Ι. 441. VILL. Adde ſecundae ſignificationis exemplum *Il.* Κ. 401. &c.

2 Ἐπεμύχθησαν. Sic in *Heſ.* ubi *Kuſterus* legendum cenſet ἐπιμύχθισαν, per *jota*, ex ἐπιμυχθίζω. Il. Δ. 20: (& Θ. 457.)

— Αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

VILL.

3 Ὧν πάσχουσι. Lege τι ὧν πάσχουσι. VILL. Vix commodam ex hac emendatione ſententiam habebis „ *neque facere neque dicere quidquam eorum poſſunt; quae patiuntur.* Integrum Gloſſatoris locum neſcio quomodo acceperit, qui ſine ulla animadverſione edidit, Cl. *Alb.* ad *Heſych.* ad. *h. v.* *Schol. ad Il.* Δ. 20. Ἐπέμυξαν μεμυκόσι τοῖς χείλεσιν ἐπεστέναξαν, ὃ πάσχουσιν οἱ ὀργιζόμενοι, καὶ μηδὲν ποιεῖν δυνάμενοι. — Ad eandem rationem corrigenda & ſupplenda nobis videtur *Apollonii* obſervatio: μηδὲν δυνάμενοι, ἢ π., ἢ εἰπ., ὃ πάσχουσιν οἱ ὀργιζόμενοι. Conf. *T. II. ad Lucian.* p. 353.

4 Νεκρούς. Il. Η. 428. VILL. Editur, Νεκροὺς πυρκαιῆς ἐπενήνεον α. π.

5 Ἐπενήνοθεν. *Od.* Θ. 365. ubi iisdem verbis reddit *Schol.*

6 Ἐπεπωλεῖτο. Il. Δ. 231. VILL.

7 Ἀπέδου. Lege ἀπέδωκας. VILL.

8 Καί μ' ἐπέρασας. Il. Φ. 78. In *Homero* legitur ἐπέρασσας

ἘΠΕΡΡΏΟΝΤΟ. [1] ἵτ' ἄν τις τῇ ῥώμῃ ἐμπίπτῃ καὶ ἀλλῇ. ἐν τῇ Υ τῆς Ὀδυσσείας.

ἘΠΕΡΡΏΣΑΝΤΟ. [2] ἐσείσθησαν.

ἘΠΕΣΒΌΛΟΣ. [3] τοῖς ἔπεσι βάλλων, λοίδορ☉.

ἘΠΕΛΗΚΕΟΝ. ἐπεκρότουν·

— Κοῦροι [4] δ' ἐπελήκεον ἄλλοι.

ἘΠΕΣΣΕΎΟΝΤΟ. ἐφώρμουν·

Νῆας [5] ἐπεσσεύοντο. —

ἘΠΕΣΤΕΨΑΝΤΟ. οἷον ἐπλήρωσαν. [6]

ἘΠΕΤΡΑΠΕΤΟ. ἐπεσράφη·

Σοὶ

σας per duplex ſigma. VILL. Επέρασας habet quoque *Cod. Harl.*

1 Ἐπερρώοντο. Od. Υ. 107:

Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες,
Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.

VILL.

2 Ἐπερρώσαντο. *Il.* Α. 529.

3 Ἐπεσβόλ☉. ἐπεσβόλον λωβητῆρα dixit Poëta *Il.* Β. 275. ubi V. *Schol.*

4 Κοῦροι. Od. Θ. 379. VILL.

5 Νῆας. Il. Β. 150. VILL.

6 Ἐπλήρωσαν. Optime *impleverunt*. Non vero, ut quidam inepte vertunt, *floribus coronant*. Et idem dicendum de hoc *Virgiliano: vina coronant*. Sic optime *Heſ.* πλήρεις ἐποίησαν, ἐπλήρωσαν Et *Schol.* ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν, ὅ ἐστι, μέχρι τέλους. Apud *Heſ.* habetur quoque Ἐπιστέφει. κεραννύει. Et Ἐπιστεφέα πλήρεις. κεκερασμένον. Unde dicitur Il. Θ. 232:

Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο.

Bibentes crateras plenos vino. Ut. Il. Λ. 470. (& Il. Ι. 175. Od. Γ. 339. Φ. 272.)

— Κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.

&, ut ait *Ariſtoteles* in *Sympoſio* apud *Athenaeum* XV. (C. 5. *p.* 674.) τὸ στέφειν πληρωσίν τινα σημαίνει. VILL. Pervulgata ſunt, quae de laudatis *Homeri* ac *Virgilii* locis ſcripſerunt Eruditi. In ipſo *Apollonio* parum abeſt, quin pro οἷον ἐπλήρωσαν, legendum eſſe cenſeam, οἶνω ἐπλήρωσαν.

Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα [1] θυμὸς ἐπετράπετο. —

ΕΠΕ'ΧΡΑΟΝ. [2]

ΕΠΗΕΤΑΝΟ'Σ. παρατεταμένη, [3] συνεχής.

— Ἐπεὶ ἐ κομιδὴ [4] κτ̃ νῆα

Ἦεν ἐπηετανός. —

ΕΠΗΓΚΕΝΙ'ΔΕΣΣΙ. [5] τῆς σχεδίας τὰ διηνεκῆ ξύλα. [6]

ΕΠΗΜΟΙΒΟΙ'. [7] ἕτερον ἑτέρῳ ἐναλλάσσων.

ΕΠΙ' Τ' Η'ΜΥ'ΕΙ. [8] ἐπικαταχλίνει. τὸ γὰρ ἑξῆς, ἐπιμύειτε, [9]

1 Σοὶ δ' ἐμά. Od. I. 12. Vill.

2 Ἐπέχραον. Solum reſtat articuli caput; omiſſa eſt gloſſa in *Heſ.* quaerenda: ἐπέθεντο, ὥρμησαν, ἀθρόοι ἐπέστησαν. Extat haec vox Il. Π. 352. ubi *Schol.* explicat μετὰ βίας ἐπῆλθον, ἐφώρμησαν. Vill. Utrum *Heſychii*, aut *Scholiaſtae*, an aliis verbis formam hanc reddiderit *Apollonius*, nemo facile definiverit.

3 Παρατεταμένη. Poſt παρατεταμένη, mihi addendum videtur, ut eſt in *Heſ.* διὰ παντὸς τοῦ χρόνου. Vill. Damnare non auſim ſimplex παρατεταμένη: Quod ſi tamen aliquid addendum eſſe videatur; nihilo certius διὰ παντὸς τοῦ χρόνου ſupplebis ex *Heſych.*, quam δι' ὅλου ἔτους ex *Euſtath. p.* 1552. *v.* 63. Cogitetur etiam Canon Cl. *Erneſti* octavus.

4 Ἐπεὶ ἐ κομιδή. Od. Θ. 232. Κομιδή, quod aberat ex *Manuſcripto*, reſtitui. Vill.

5 Ἐπηγκενίδεσσι. *Od.* Ε. 253.

6 Supple οὕτως λέγει, οὕτως λέγεται, εἶπε, aut ſimilem formam. Conf. V αἴθρον. *p.* 53. αἴθρῳ *p.* 64. ἀνδραχθέσι. *p.* 128. γυνὴ. *p.* 209. Δυαὶ τὸ &c. *p.* 228. δρυόχους. *p.* 232. &c.

7 Ἐπημοιβοί. *Il.* Μ. 456. &c.

8 Ἐπί τ' ἠμύει. Hinc ἐπημύει habet *Heſychius*. Il. Β. 148. de *Zephyro* ait:

— ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι.

quod *Heſ.* explicat ἐπικαταχλίνει, *id eſt*, inclinat ſpicas. *Schol.* vero habet ἐπικαταχλίνει τοὺς ἀστάχυας τοῖς στάχυσιν. *Heſ.* (praeterea) interpretatur ἐμπίπτει, *id eſt*, quaſi incumbit in ariſtas. Vill. V. *Alb.* ad *Heſ.* v. Ἐπημύει. & *v.* ἠμύει. Καταημύω dixit *Apoll. Rhod.* II. 865. ubi v. *Schol.*

9 Ἐπιμύειτε. Lege ἐπημύει τε.

ἘΠΗΡΑΤΟΣ.[1] ἐπέραστος, ἢ ἔρωτα ἔχων.

ἘΠΗΡΕΦΕΣ.[2] ἐπεσεγασμένον. καὶ ἐπηρεφεῖς.[3]

ἘΠΗ-

τι. Docet in conſtructione & analyſi Grammatica, unà voce legendum eſſe conjunctim, ἐπημύει τι, id eſt, *& inclinat*, quod Poëta, per figuram uſitatam, ſeparaverat in ἐπί τ' ἠμύει. Occurrit ſimplex apud *Heſ.* Ἠμύει. κλίνει, πίπτει. Vill.

1 Ἐπήρατος. Pertinet Gloſſa ad *Od.* Δ. 606. ubi, quemadmodum & aliis locis, ἐπήρατος *Schol.* interpretatur ἐπέραστος Conf. *Alb.* ad *Heſych.* V. Ἐπηράτῳ & Ἐπέρασον. — Eadem vero forma ἐπήρατος, equidem ignoro, ubi in Poëta reddi poſſit, ἔρωτα ἔχων.

2 Ἐπηρεφές. Nusquam habent hanc formam, *Homeri*, quibus utimur, Editiones, ſed exhibuiſſe debent ex antiquioribus nonnullae *Od.* Ν. 349., ubi nunc vulgatum eſt τοῦτο δέ τοι σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς &c. *Euſtath.* certe ad h. l. *p.* 1743. *v.* 52. Ἐπηρεφὲς δὲ, inquit, κοινότερον μὲν, τὸ αὐτόροφον, οἱ δὲ παλαιοὶ γράφουσι καὶ τὸ χθαμαλόν. — Non animadvertit lectionis varietatem, vel typothetarum forte errori tribuendam cenſuit, *H. Stephan.*, qui haec ipſa *Euſtathii* verba ad explicandam formam contulit vulgo edi ſolitam, κατηρεφὴς: *Theſ. p.* 1252. ii. — Ab ipſo tamen *Euſtathio* lectum & explicatum fuiſſe σπέος — ἐπηρεφὲς, cum *Apollonii* gloſſa nobis perſuadet, tum aperta imitatio *Apollonii Rhodii Arg. II.* 738.

— Ἵνα τε σπέος ἔστ' Ἀΐδαο
Ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές

3 Ἐπηρεφεῖς. Non reperitur apud *Hom.* ἐπηρεφεῖς contractum, ſed Od. Κ. 131. πέτρας ἐπηρεφέας. Hujusce poſterioris vocabuli gloſſa omiſſa eſt apud *Apoll.*, ſed reperitur in *Heſ.*, qui habet, ἐπεσεγασμένας. Vill. Ἐπηρεφέες, κρημνοὶ, & πέτραι ἐπηρεφέες occurrunt *Il.* Μ. 54. *Od.* Μ. 59. *Od.* Κ. 131. Duobus locis prioribus reſtituendum cenſebat *Barneſ.* ἐπιῤῥεφέες vel ἐπιῤῥεπέες; Tertium, neſcio quomodo, non tentavit, uti nec tentare debuerat alteros: In omnibus enim formae illae, ἐπηρεφέες, ἐπηρεφέας, & *Scholiorum*, & *Euſtathii*, & *Gloſſographorum* denique veterum conſenſu, ſatis confirmantur. *Suidam* etiam huc retulerim: Ἐπηρεφέες. ἐπηρεφεῖς, ἐπὶ τὰ κάτω ἐστραμμένοι, κατωφερεῖς; quibus explicari videntur κρημνοὶ ἐπηρεφέες ex *Il.* Μ. 54. — Recte autem ad *Od.* Κ. *p.* 31., pertinere ab *Alb.*, *Erneſt.* & *Villoiſ.*, cenſetur *Heſychii* ἐπηρε-

'ΕΠΗ'ΡΚΕΣΕΝ.[1] ἐϐοήθησεν.

'ΕΠΗ'ΣΚΗΤΑΙ.[2] ἐπικεκαλλώπισαι.

'ΕΠΗ'ΡΣΕΝ.[3] ἐφήρμοσεν.

'ΕΠΗΤΗΣ. λογίῳ, παρὰ[4] τὰ ἔπη.

— Ἐπητῇ[5] δ' ἀνδρὶ ἔοικας.

ἐν δὲ τῇ φ τῆς Ὀδυσσείας·

— Οὐ γάρ τευ ἐπηλύς ἀντεϐόλησεν.[6]

Ἀρίσταρχος δὲ, ἐπητέως διὰ δὲ[7] τοῦ Ε, καὶ λόγος

ριφίας; ἐπεστεγασμένας. Itaque *Apollonium* etiam vel ex *Heſychio* ſupplendum eſſe cenſuerim, vel ex modo memorata *Suidae* obſervatione. Επηρεφίες Ἐπηρεφεῖς, &c.

1 Ἐπήρκεσεν. *Od.* Ρ. 568. Atque huc unice ſpectat ſimilis plane *Heſychii* gloſſa; quam qui retulerunt ad *Il.* Β. 873., non meminerant poni illic ἐπήρκεσε, pro ἀπεῖρξεν, ἀπήλασε.

2 Ἐπήσκηται *Od.* Ρ. 266, ubi V. *Schol.* — Gloſſam Homericam non omiſit *Heſych.*, ubi miror *Apollonium* non memoraſſe Cl. *Alb.*

3 Ἐπῆρσεν. V. *Il.* Ξ. 167. & *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

4 Παρά. Sic quoque legitur apud *Heſ.*, ubi fruſtra περὶ volebat *Kuſterus*. Nam, ut egregie obſervat *Alberti*, ſic indicatur etymon vocis, & huic lectioni favent *Schol.* *Phavorinus*, & *Etymologus*. VILL.

5 Ἐπητῇ. Od. Σ. 127. VILL.

6 Οὐ γάρ τευ. Od. Φ. 306. unde pro ἀντεϐόλησεν, lege ἀντιϐολήσεις. VILL.

7 Διὰ δὲ. Inſigni hic locus mihi laborare videtur verborum confuſione: quae optime forſan corrigetur, ſi & alteram copulam deleveris, δὲ, & ἐπητέως, interpungendae orationis notam ante ἐπητέος; niſi conjectura praeterea placeat viri docti, alterum illud δὲ & mutantis in δὴ, & trajicientis poſt copulam καὶ, καὶ δὴ λόγος ὑπόκειται &c. Quod vero, in extrema eſt gloſſa, καὶ οὐκ ἐπητύος, haud ſcio, utrum rectius emendaveris καὶ οὐκ ἐπητὺς, an vero, revocatum in gloſſam mediam, ſubjeceris verbis διὰ τοῦ Ε. — Ἀρίσταρχος δὲ, ἐπητέος διὰ τοῦ Ε, καὶ οὐκ ἐπητύος. καὶ λόγος &c.

γος ὑπόκειται τοιοῦτος· ἐπητέως, [1] οἷον εὐγνώμονος· τίθησι δὲ καὶ τὴν λέξιν, ἐπίπαν, ἐπὶ τοῦ συνετοῦ·

Οὕνεκ' [2] ἐπητής τ' ἐστὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.

καὶ οὐκ ἐπητύος. [3]

'ΕΠΗΤΡΙΜΑ. ἀλλ' ἐπ' ἀλλήλοις·

— Ἐπήτριμα [4] πίπτον ἔραζε.

'ΕΠΙ'. κυρίως μὲν·

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς [5] λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη,

ἀντὶ

1 Ἐπητέως. Pro ἐπητέως, legerem ἐπητέος. Vill. Non hie tantum loci, ſed verſu etiam proxime ſuperiori, legendum eſt ἐπητέος. Alteram enim formam recipere non poteſt verſus ex *Od.* Φ modo propoſitus, ex quo *Ariſtarchea* haec lectio, a nemine, quantum ſciam, interpretum obſervata, manavit etiam ad alios Gloſſographos, & nominatim ad *Heſych.* Ἐπητέος, εὐλογιστοῦ, εὐγνώμονος, συνετοῦ, πρᾴου. Ulyſſi ſcilicet, roganti ut arcum ſibi inter procos tendere liceat, haec minatur inter alia Antinous:

— Σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἴκε τὸ τόξον
Ἐντανύσῃς· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
Ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ. ἄφαρ δέ σε νηῒ μελαίνῃ
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων
Πέμψομεν. —

Ubi ſive pro *favore* acceperis nomen ἐπητύος, ſive pro *laude*, & animo minisque vix reſpondebit *Antinoi*, & parum oppoſitum erit ſequentibus, ἄφαρ δέ σε &c. — Utroque nomine praeferendum videtur *Ariſtarchi* illud οὐ γάρ τευ ἐπητέος ἀντιβολήσεις &c. „ Neque enim res tibi erit, „ cum facili quodam atque „ indulgente ex populo no„ ſtro; ſed mittemus te ad „ Echetum, mortalium per„ niciem omnium.". — Cf. *Od.* Σ. 84.

2 Οὕνεκ'. Od. Ν. 332. Vill.

3 Ἐπητύος. Forte legendum ἐπητύς. Conf. *p.* 279. *obſ.* 7.

4 Ἐπήτριμα. Il. Σ. 552. Vill.

5 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατός. Od. Ν.

ἀντὶ δὲ τῆς παρά·

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ [1] ἧστο. —

ἀντὶ δὲ τῆς πρός·

Τὴν μὲν ἔπειτ' [2] ἐπὶ βωμὸν ἄγων. —

ἀντὶ δὲ τῆς ἐν·

Οὐκ ἂν ἔγωγε [3] θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.

ἘΠΙ΄. κατὰ ἀναστροφήν. κυρίως μέν.

Ὧι ἔπι πόλλ' [4] ἐμόγησα. —

ἀντὶ δὲ τοῦ ἔπεστιν·

— Ἐπεὶ ὔ τοι [5] ἔπι δέος. —

— Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ [6]

Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.

ἘΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ. [7] ἐπιβολὴν, καταπρόθεσιν [8] ἔχων.

346. pro αὐτὰρ in *Hom*. legitur ἦδη δ'. Vill.

1 Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ. Od. Z. 52. Vill.

2 Τὴν μὲν ἔπειτ'. Il. A. 440. Vill.

3 Οὐκ ἂν ἔγωγε. Il. Z. 129. Vill. Qui ἐπὶ hic loci ἐν interpretatur, diviſis vocibus legiſſe fere videatur *Apollonius*, θεοῖσιν ἐπ' οὐρανίοισι. Sed vim potius praepoſitionis ab ipſo ſpectatam eſſe in compoſitione, ex ſimillima colligitur *Euſtath.* obſervatione *p.* 1575. *vſ.* 46. *ſeqq.* Ἡ ἐπὶ πρόθεσις, ἀντὶ τῆς ἐν, ὡς ἐν τῷ ἐπουράνιος, ὁ ἐν οὐρανῷ.

4 Ὧι ἔπι πόλλ'. Il. A. 162. Vill.

5 Ἐπεὶ ὔ τοι. Il. A. 515. Vill.

6 Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ. Od. P. 537. Vill.

7 Ἐπιβαλλόμενος. Extat Il. Z. 68:

Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε.

Vill.

8 Καταπρόθεσιν. Hinc corrigendus *Heſ.*, ubi legitur ἐπι-

ἘΠΙ'ΒΑΘΡΟΝ. [1] *μισθὸν τῆς ἐπιβάσεως τῆς εἰς τὴν ναῦν, ἤγουν τὸ ναῦλον.*

ἘΠΙΒΛΗ'Σ. *μοχλὸς ἐπιβεβλημένος·*

— θύρην [2] δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
Εἰλάτινος, τὸν τρὶς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοὶ,
Τρὶς δ' ἀναοίγεσκον. —

ἘΠΙΒΩ'ΤΟΡΙ ΜΗ'ΛΩΝ. *ἤτοι βοσκήτορι, οἷον* [3] *ἐφιπ-*

βολὴν καὶ πρόσθεσιν ἔχων. Lege cum noſtro, ἐπιβολὴν καὶ πρόσθεσιν: vel potius diviſim in utroque, καὶ πρόθεσιν. Nam, ut ait *Euſtathius*, τὸ ἐπιβάλλειν πρόθεσίν τινα δηλοῖ. Vide ejus *Commentarios* in primum *Odyſſeae* librum. (*p.* 625. *v.* 25.) Male in *Heſ.* καὶ πρόθεσιν emendabat *Salmaſius* ad *Simplic.* Miror doctiſſimum *Alberti* hic auctoritate *Apoll.* uſum non fuiſſe, ut locum *Heſ.* depravatum reſtitueret. Ἐπιβολὴ autem eſt proprie ἔννοια καὶ ἐπιχείρησις, ut explicat *Sangermanenſe* Lex. *Manuſcriptum.* VILL. *Phavorinus* etiam legit καὶ πρόσθεσιν; Utra autem optetur lectio, equidem, quae *Apollonio* ſententia ſederit, non auſim definire: An forte ἐπιβαλλόμενος ἐναρῶν ita accepit, ut, de praeda, oneris quidquam ſibi imponere vetentur Graeci. — Ἐπιβάλλεσθαι φάρος ἐπ' ὤμοις dixit Poëta *Od.* Θ. 61. & Ἐπιβάλλεσθαι ἐναρῶν, ex eodem genere ellipſis foret, atque *Aeliani* haec, *V. H.* XI. 5. Ἐνέβαλον τῶν ἱερῶν χρημάτων. Conf. *T. H.* ad *Ariſtoph. Plut. p.* 289. *Koen.* ad *Corinth. p.* 50.

1 Ἐπίβαθρον. *Od.* O. 448.

2 Θύρην. Il. Ω. 453. ubi & hic, & in ſequenti verſu, pro τρὶς μὲν, τρὶς δὲ, melius apud *Hom.* legitur, τρεῖς μὲν, τρεῖς δέ In ἐπιβλὴς vide *Pollux.* I. 77. VILL.

3 Οἷον. Omiſſa certe particula disjunctiva ἢ. Ut habet *Heſ.* βοσκήτορι τῶν ποιμνίων, ἐπιστάτῃ· ἢ ἐφιππαστῆρι. qui deinde eamdem, ac *Apollonius*, adfert rationem. Optime a *Relando* & *Joſepho Scaligero* animadverſum eſt, interpretationem τοῦ ἐφιππαστῆρος pertinere ad ἐπιβήτορι, quomodo nonnulli in *Homero* legebant. Infra pro Ἡρόδοτος, legerem Ἡρόδωρος. VILL. Commode forſan οἷον mutaveris in ἤτοι.

ἐφιπτασῆναι. οἱ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ κριῶν ἀώθασιν ἐπιβαίνειν, ὡς καὶ Ἡρόδοτός φησι·

— Ἐπιβώτορι [1] μήλων
Πάναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν.

ἘΠΙΓΝΑ´ΜΨΑΣΑ. [2] ἐπικαταμκλάσασα, συμπείσασα.

ἘΠΙΓΟΥΝΙ´ΔΑ. τὸ σεσαρκωμένον [3] μέρος τοῦ μηροῦ πρὸ τοῦ γόνατος· ἀπὸ τοῦ ἐπιγεγονέναι ἐκ τῶν ὤμων σάρκωσιν.

ἘΠΙΓΡΑ´ΜΒΗΝ. [4] ἴσον ἐπικαταξῦσαι·
— Πῆχυν [5] ἐπιγράβδην βάλε χειρός.

καὶ

1 Ἐπιβώτορι. Od. κ. 222. VILL. Ex MSto ediderat Cl. *Villoiſ.* ἐπιβότορι, quod, ipſo jubente, in textu cenſuimus emendandum.

2 Ἐπιγνάμψασα. *Il.* Α. 569.

3 Σεσαρκωμένον, *Lexicon Manuſcriptum* habet: τὸ περὶ τοῦ γόνατος ἄνω σαρκῶδες τοῦ μηροῦ. ἔνιοι δὲ, τὴν ἐπωμίδα. Extat Od Σ. 73:

Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

ubi *Heſ.* λέγει δὲ τὸν μηρὸν, ἀφ' οὗ ἐνδεικτέον τὴν τοῦ σώματος εὐεξίαν. VILL. Miſere corrupto loco haud ſcio an manum abſtinere praeſtet, quam medicinam incertam facere, Manum certe abſtinuit, qui corruptelam debuit ſentire, Cl. *Alb. ad Heſych.* V. Ἐπιγουνίδα. Suſpicari tamen liceat memoraſſe etiam Apollonium *Cratetis* interpretationem, cui ἐπιγουνὶς accepta eſt pro ἐπωμίδι, & referendam eo eſſe ultimam in hac Gloſſa obſervationem, ἀπὸ τοῦ &c.; Ἐπιγουνίδα, τὸ σεσαρκωμένον μέρος τοῦ μηροῦ περὶ τοῦ γόνατος. ἢ ἀπὸ ἐπιγεγονέναι, τὴν ἐπὶ τῶν ὤμων σάρκωσιν. Cf. *Etymol. p.* 358, v. 25. Sententiam vero *Homericam*, a multis poſtea ſcriptoribus varie uſurpatam, *Ariſtarchum*, *Cratetem*, & *Charetem*, diverſa ſingulos ratione interpretatos eſſe, docet *Caſaub.* ad *Strabon. L. I. p.* 27. (*Ed. Alm.*)

4 Ἐπιγράμβην. Lege ἐπιγράβδην. *Schol.* ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον τὸ δέρμα VILL.

5 Πῆχυν. Il. Φ. 166. VILL.

6 Ἐπέ-

καὶ τὸ ἐπέγραψεν, [1] ἐπικατέξυσεν.

ἘΠΙΔΗΜΕΥΈΙΣ. [2] ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφῃ.

ἘΠΙΔΙΦΡΙΑ. [3] ἐπὶ τῷ ἅρματι.

ἘΠΙΔΡΑΜΕΤΗΝ. [4] ἐπεδίωκον φεύγοντα.

ἘΠΙΔΩΜΕΘΑ. ἐπιδῶμεν. [5]

ἘΠΙΔΩΣΟΜΕΘΑ. [6] ἐπιδόσει τιμήσωμεν.

ἘΠΙΒΩΣΟΜΕΘΑ. ἀντὶ τοῦ ἐπιβησόμεθα. [7]

ἘΠΙ-

1 Ἐπέγραψεν. Od. χ. 280. VILL.

2 Ἐπιδημεύεις. Invenitur Od. π. 28. ubi alii legunt ἐπιδημεύῃς. *Heſ.* habet Ἐπιδημεύῃ. ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφῃ. Sed certiſſime reſpexit ad hunc *Hom.* locum, quod animadverſum non fuit; & legendum, Ἐπιδημεύεις. ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφεις. VILL.

3 Ἐπιδίφρια. Od. ο. 51:

— Δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη.

quod *Heſ.* interpretatur: τὰ ἐπὶ τοῦ ἁρματείου δίφρου. VILL. Ex *Heſychio* articulus τὰ huc forte advocandus, τὰ ἐπὶ &c.

4 Ἐπιδραμέτην. *Il.* Ψ. 418. &c.

5 Ἐπιδῶμεν. Legitur Il. Χ. 254:

Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. —

ubi ſcite *Heſ.* habet, ſaltem quemadmodum a *Sopingio* emendatus fuit: ἐπιδῶμεν θεοὺς μάρτυρας, ἢ δῶμεν. Incertum enim ex utro verbo derivetur haec vox. VILL. *Heinſio* debetur, quam probat *Villoiſ.*, *Heſychii* emendatio. Conf. *Schol.* & vulgaris & *Leidenſis* ad *Hom.* *l. l.*

6 Ἐπιδωσόμεθα. τιμήσομεν, lege τιμήσομεν. Conf. *Villoiſ.* ad *Gloſſ.* *ſeq.*

7 Ἐπιβησόμεθα. Lege ἐπιβωσόμεθα *Schol.* & *Etymologus* (*p.* 357. *v.* 52.) habent: ἐπιβωσόμεθα, εἰς βοήθειαν ἐπικαλεσόμεθα. γράφεται καὶ ἐπιδωσόμεθα· ἵν' ἢ δώροις τιμήσομεν. Reſpiciunt Il. κ. 463:

— Σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ

Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθα,

aut ἐπιδωσόμεθα. *Apollonius* ante ἐπιβωσόμεθα, habebat ἐπιδωσόμεθα, ἐπιδόσει τιμήσομεν. Ubi vides eum utramque hujuſce verſus variantem Lectionem conjungere voluiſſe. VILL.

'ΕΠΙΕΙΚΕ'Α. [1] ἐγχωροῦντα, πρέποντα.

'ΕΠΙΕΙΚΕ'Σ. [2] ἐπιεικὸς, προσῆκον, ἐγχωροῦν.

'ΕΠΙΕΙΜΕ'ΝΕ. [3] ἐπημφιεσμένε. ἐπὶ δὲ τῆς Ι'Ο-δυσσείας·

—— Μεγάλην ἐπιειμένος [4] ἀλκὴν,

'Ηλιόδωρος ἀποδίδωσι, πεποιημένον.

'ΕΠΙΕΙ'ΣΟΜΑΙ. [5] ἐπελεύσομαι.

'ΕΠΙΖΑ'ΦΕΛΟΣ. ὁ λίαν ηὐξημένος. ἔγκειται γὰρ τὸ ὀφέλλειν·

—— Ὅτε κέν [6] τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἥκοι.

'ΕΠΙ'ΗΛΕΝ. 7

—— Αὐτὸς γὰρ ἐπίηλεν. ——

'Αρίσταρχος, ἐπεισέπεμψεν.

'ΕΠΙ'ΗΡΑ. τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν·

Μη-

1 'Επιεικέα. *Il.* Ψ. 246.

2 'Επιεικὲς. Conf. *Il.* Α. 547. Θ. 431. & multis locis *Euſtath.*, maxime *p.* 148. *v.* 2. & *p.* 1602. *v.* 53.

3 'Επιειμένε. *Il.* Α. 149. ubi V. *Schol.*

4 Μεγάλην ἐπιειμένος. Od. Ι. 214. Lege ἐπιειμένον. VILL. Quae *Heliodoro* tribuitur interpretatio, πεποιημένον, neque intelligo ſatis quid ſibi velit, nec video quomodo commode corrigatur, niſi forte reſtituendum ſit, ἀμφιπεποιημένον.

5 'Επιείσομαι. *Il.* Α. 367. Υ. 454. Vid. utrobique *Schol.*

6 Ὅτε κέν τιν'. Il. Ι. 521. Pro ἥκοι, in noſtris *Hom.* Editionibus, legitur ἵκοι. VILL.

7 'Επίηλεν. Omiſſa prior gloſſa quae hoc vocabulum immediate ſequi debuerat. In *Heſ.* cernere eſt: ἐπιξέτεινεν. ἔπεμψεν. ἐπήγαγεν. ἐπηύξησεν. Pro αὐτὸς in verſu *Homerico* legitur ὗτος Od. Χ 49. VILL. Ex uſu Gloſſographorum abeſſe ab hoc loco poſſunt, quae addenda cenſebat Cl. *Villoiſ.* Conf. ſupra *p.* 250. *v.* Εἰσοιχνεῦσιν.

1. Με-

Μητρὶ φίλῃ [1] ἐπίηρα φέρων. —

ἐν δὲ τῷ·

Οὐδέ τι μοι [2] ποδάνιπ]ρα ποδῶν ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ.

τὰ ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς. οὕτως Ἀρίσαρχος.

ἘΠΙΘΗΣΟΜΕΝ. ἐπιβαλοῦμεθα. [3]

ἘΠΙΘΡΕΞΑΝΤΟΣ. [4] ἐπιδραμόντος. εἴληπ]αι δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθρεξεν, τοῦτ' ἔστιν παρεληλυθότος χρόνου τοῦ τρέχει ἐνεστῶτος· ὡς ἔθρεψεν, τρέφει.

ἘΠΙΘΥΟΥΣΙΝ. [5] ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι.

ἘΠΙΚΑΡ. [6] ἐπὶ κεφαλήν. διὰ τοῦτο σημαίνει τὸ καταφερὲς τοῦ ῥεύματος, ὥστε δοκεῖν ἐπὶ κεφαλὴν φέρεσθαι·

Ἐξ ὀρέων [7] ἐπὶ κάρ. μινύθει δέ τοι ἔργ' ἀνδρῶν.

ἘΠΙ-

1 Μητρὶ φίλῃ. Il. Α. 572. Lege φίλη VILL.

2 Οὐδέ τι μοι. Od. Τ. 343. ubi alii, pro ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ, legunt unâ voce, ἐπιήρανα. Longe aliter *Apollonius*. At in *Heſ.*: Ἐπιήρανα. ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς. *Etymologus* etiam in verſu *Homeri* legit conjunctim, unâ voce, ἐπιήρανα. Videſis eum in ἤρανος & in ἐπίηρα. Hanc lectionem alteri ſic praefert *Euſtathius*: τὰ ἐπιήρανα θυμῷ, κρεῖττον οὕτω γράφεσθαι, ἤπερ ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ. ἡ γὰρ ἀνὰ πρόθεσις οὐκ εἴωθεν ἁπλῶς ἐπὶ τοιούτων σημαινομένων συντάσσεσθαι. VILL.

3 Ἐπιβαλοῦμεθα. Loquitur de poenâ impoſitâ *Od.* Β. 192:

Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν. ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ
Τίνων ἀσχάλλῃς. —

VILL.

4 Ἐπιθρέξαντος. Il. Ν. 409:

Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν
Ἔγχεος. —

VILL.

5 Ἐπιθύουσιν. *Il.* Σ. 175.

6 Ἐπικάρ. Apud *Heſ.* ut in *Hom.* ἐπὶ κάρ. Alii ſcribendum cenſent unâ voce, ἐπίκαρ, ἐς τὸ κάτω μέρος; cui opponitur in *Galeni Gloſſario*: Ἀνάκαρ. εἰς τὸ ἄνω. Vide *Etymologum Magnum*. VILL.

7 Ἐξ ὀρέων. Il. Π. 392. unde

ἘΠΙΚΑΡΣΙΑ. [1] πλάγια. οὐ κατ' εὐθύ.

ἘΠΙΚΕΛΑΣΑΝΤΑΣ. [2] ἐπὶ ξηρὸν ἀγαγόντας, ὁρμήσαντας.

ἘΠΙΚΕΥΣΩ. [3] ἐπικρύψω καὶ ὑποστελοῦμαι.

ἘΠΙΚΛΟΠΟΣ. ἐπιθυμητής· [4] ἢ κλέπτων καὶ ἐξαπατῶν τοῖς λόγοις.

ἘΠΙΛΙΓΔΗΝ. ὅσον ἐπιψαῦσαι·

Ἄκρον ἐπιλίγδην. [5] —

ἘΠΙΛΛΙΖΟΥΣΙ. ἐπιλλίζειν ἐστὶν τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικαταχλᾶν·

Οὐχ

de in *Apollon.* pro ἀνδρῶν lege ἀνθρώπων. Vill. Pro μινύθει δέ τοι, edi etiam in *Homero* solet, μινύθει δέ τι.

1 Ἐπικάρσια. — Ἐπικαρσίαι νῆες ſunt apud *Homerum* Od. I. 70. ſed *Apollonii* hanc & corruptam *Heſychii* gloſſam ἐπικάρσια, haud ſcio, quorſum referam.

2 Ἐπικέλσαντας. Od. I. 138.

3 Ἐπικεύσω. *Il.* E. 816. &c.

4 Ἐπιθυμητής. Apud *Heſ.* ἐπιθυμῶν τοῦ κλέπτειν. Legitur Il. X. 281:

> Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων.

Et Od. Φ. 397:

> Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

Ad quod alludit illud *Apollonii* ἐπιθυμητὴς, poſt quod omiſſum puto, aut τοῦ κλέπτειν quod optime habet *Heſ.* aut τῶν ἀλλοτρίων, quod legitur in *Lexico Manuſcripto* ab *Alberto* laudato. *Etymologus Magnus*: Ἐπίκλοπος. ἀσύνετος καὶ παραλογιστικὸς, ἢ ἀπατεὼν, οἷον· θηκτὴρ ἐπίκλοπος. Haec ultima verba corrupta ſunt ex illo verſu, quem ſupra laudavimus:

> Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

Vill. Κλέπτειν accipitur pro ἐπιθυμεῖν, atque inde ἐπίκλοπος eſt ἐπιθυμητής. Ut adeo vix opus ſit Clar. *Villoiſoni* emendatione. V. *Schol.* ad *Od.* Φ. 397.

5 Ἄκρον ἐπιλίγδην. *Homer.* Il. P. 599:

> Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσσω τετραμμένος αἰεὶ,
> Ἄκρον ἐπιλίγδην. —

Vill.

5. Οὐχ

Οὐχ ὁρᾷς· ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες; [1]

ἘΠΙΜΑΣΣΑΜΕΝΟΣ. [2] ἐφαψάμενος.

ἘΠΙΜΑΣΤΟΝ. τὸν ἐπιζητοῦντα καὶ ἐπιμαστεύοντα τροφήν. [3] σημαίνει καὶ τὸν ἐπίπληκτον. [4]

ἘΠΙΜΙΞ. ἐπιμεμιγμένω. [5]

ἘΠΙΝΥΣΣΕΝ. [6] ἐσωφρόνησεν.

ἘΠΙΟΥΡΟΣ. [7] εἰ μὲν ἡ πρώτη ὀξυτονοῖτο, δύο μέρη λόγου εἰσίν· ἔπεστι οὖρος, ὅ ἐστι φύλαξ. ὡς μεταφορικῶς ὁ ξύλινος ἐπίουρος. [8]

ἘΠΙΡ-

1 Οὐχ ὁρᾷς. Od. Σ. 11. Lege ἀΐεις, ut hodie habetur; aut ſequendo lectionem *Apoll.*, ad metrum tamen accommodatam, ſcribe ὁρᾴας; quod praeterea alibi legitur, & hic multo praeſtat. Vill. Senſit difficultatem lectionis vulgatae ἀΐεις; nec ſuſtulit tamen, *Barneſ. ad l. l.* Singularem huic verſui deſtinamus Excurſum.

2 Ἐπιμασσάμενος. *Od.* I. 302. &c.

3 Τροφήν. Legitur Od. Υ. 377, ubi *Schol.* ſimpliciter habet ἐπιμαστεύοντα καὶ ἐπιζητοῦντα. Ex *Apollonio* repone τροφὴν quod in *Schol.* exciderat. Vill. Dudum reſtituit hanc formam *Scholiaſtae Barneſ.* ex *Etymol. h. v.* conf. & *Heſych*

4 Ἐπίπληκτον. Legere malim, quod *Heſych.* & *Phavorin.* habent, ἐπίληπτον.

5 Ἐπιμεμιγμένω. Lege ἐπιμεμιγμένως. Extat Il. Λ. 525. Vill.

6 Ἐσωφρόνησεν. Mallem ἐσωφρόνισεν. Vill. Confirmat emendationem *Schol.* ad Gloſſae ſedem, *Il.* Ξ. 249. & *Heſych.*

7 Ἐπίουρος. Extat Od. N. 405. & O 39:

> Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
> Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. —

Si accentu acuto notetur prima ſyllaba, ἔπι eſt pro ἔπεστι, *adeſt cuſtos.* Vill.

8 Ξύλινος ἐπίουρος. Hic ἐπίουρος, *cuſtos* dicitur metaphorice, ἀπὸ τοῦ ξυλίνου ἐπιούρου, ἤγουν ἥλου, ſic dicti, quod conjuncta revinciat & firmâ cuſtodiâ contineat. Poſt ξύλινος omis-

ἘΠΙΡ῾ΡΗ΄ΣΕΣΚΟΝ.[1] ἐπεσπῶντο, ἐπέβαλλον.

ἘΠΙΣΚΥ΄ΝΙΟΝ. τὸ ὑπὲρ[2] τὰς ὀφρῦς μέρος.

ἘΠΙΣΜΥΓΕΡΩ͂Σ. ἐπιπόνως·

— Ἐπισμυγερῶς[3] ναυτίλλεαι. —

ἘΠΙ΄ΣΠΑΣΤΟΝ. αὐθαίρετον·

Ἦ τάχα Ἶρος ἄειρος[4] ἐπίσπαστον κακὸν ἄξει.

omiſſum puto ξύλος & ſenſus erit: *ut metaphorice ligneus clavus dicitur ἐπίουρος*. VILL. Alia equidem opus eſſe cenſuerim emendatione: Ἐπίουρος enim, quamvis figurate, uſu tamen communi & pervulgato, Graecis uſurpari ſolet pro *clavo*; V. *Schol.* ad *Il.* o. 678., & *Meurſ. Gloſſ. G. h. v.* qui locus fugiſſe videtur *Geſner.* ad *Pallad. Nov.* VII. 14. *Heſych.* Ἐπίουρος — ὁ φύλαξ, ἀπὸ ξυλίνου ἐπιούρου. — Ex eodem autem *Heſychio* vix dubito, quin ſententia ſupplendus ſit *Apollonius*, cui verba ultima recte reſpondeant. Quod enim, ſi ſcripſeris Ἔπι οὖρος, ἔπι pro ἔπεστι, & οὖρον pro *cuſtode* poni dicit, nihil iſta pertinent ad formam alteram, ἐπίουρος. — Itaque poſt nomen φύλαξ inſerendum videtur, εἰ δὲ προπαροξυτόνως ἐπίουρος, πάλιν ὁ φύλαξ, ὡς καὶ μεταφ &c.

[1] Ἐπιῤῥήσεσκον. Il. Ω. 454. VILL.

[2] Τὸ ὑπὲρ. *Heſ.* habet τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν ὀφρύδιον. *Lexic.* vero *Manuſcript.* a me conſultum: τὸ ἐπικείμενον ταῖς ὄφρυσι δέρμα. VILL. Formam ab *Henr. Stephano* omiſſam, illuſtrant ſatis cum ipſius *Homeri* uſus *Il.* P. 136. ejusque *Interpretes*; tum *Etymol. M.*, & quae a viris doctis congeſta ſunt ad *Heſych.*

[3] Ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεαι. Od. Δ. 672. Lege ναυτίλλεται. VILL.

[4] Ἦ τάχα Ἶρος ἄειρος. Od. Σ. 72. ubi ἄϊρος pro ἄειρος. & pro Ἄξει, legitur ἕξει. Sed ἄξει melius convenit cum ἐπίσπαστον. Metaphorâ ductâ ut ait *Schol.* ἀπὸ τῶν ὀρνίθων τῶν διαλεαζομένων καὶ ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὸν ὄλεθρον. Conſonat *Euſtathius*. VILL. Vulgatum, ἕξει, equidem loco movere non auſim. — Ἄγειν κακὰ in *Homero* legere non memini. Ἔχειν ἄλγεα dixit *Il.* E. 895. Od. A. 34, 54. — ἄχεα *Il.* Γ. 412. —

ἘΠΙΣΠΈΣΘΑΙ. [1] ἐπακολουθῆσαι, ἐπιδιῶξαι.

ἘΠΙΣΕΥ͂ΑΣ. [2] ἐφορμήσας.

ἘΠΙΣΣΏΤΡΩΝ. τὴν [3] τοῦ ἅρματος τροχῶν κύκλων σιδηρῶν, οἷον, τῶν ἐπὶ τὴν γῆν στομίων.

ἘΠΙΣΤΑΔΌΝ. [4] ἐφεστῶτες.

ἘΠΙΣΤΆΜΕΝΟΣ. [5] ἐπὶ στίχου ἐν τῇ Ξ τῆς Ὀδυσσείας. Ἀρίσταρχος, τοῦ ἐπισήμονος.

ἘΠΙ΄-

ἕλκεα. *Il.* Τ. 49 & 52. &, ne dubites, ipſum illud ἔχειν κακὰ *Od.* Λ. 481.

1 Ἐπισπέσθαι. Il. Ξ. 521.

2 Ἐπισεύας. Legitur *Od.* Ξ. 399. Δμῶας ἐπισσεύσας, non vero ἐπισεύσας; at alii volunt, ἐπισσεύας. Vill.

3 Τήν. Lege τῶν; aut forſan omiſſum eſt vocabulum, ſcilicet κανθὸν, & legendum: τὴν τοῦ ἅρματος.... κανθόν. Sed prius mallem. Vill. Conf. *Il.* Λ 537. &c.

4 Ἐπισταδόν. Reſpicit ad Od. Π. 453:

— Οἱ δ᾽ ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο,

ubi alii legunt, ἐπὶ σταθμόν. Vill. Vix poteſt haec gloſſa referri ad *l. l.*, ubi, qui legunt ἐπισταδὸν, interpretantur, uti *Od.* Ν. 54. & Σ. 424., ἐπισταμένως; ſed pertinet ad certam lectionem *Od.* Μ. 392

Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλος ἐπισταδόν.

Schol. Ἐφεστῶτες.

5 Ἐπιστέμβρος. Lege ἐπιστάμενος, ut occurrit Od Ξ. 359:

Ἀνδρὸς ἐπισταμένου. —

Vill. Quod vero ἐπὶ στίχου ἐν τῇ. Ξ, &c. reddidit Cl. *Villoiſ.* in *verſu decimi quarti Odyſſeae libri*; in eo fefelliſſe virum eruditum videtur anceps nominis στίχου ſignificatio; quod hic certe de *ordine* accipiendum videtur. Et *Montfauc.* quidem in margine ſui Apographi, duas gloſſas ex una faciendo, emendandum eſſe monuit: Ἐπιστάμενος: ἐπὶ στίχου Ἐπισταμένου: ἐν τῇ ξ &c. quod ſecutus eſt Cl. *Alb.* ad *Heſych.* Ut ἐπιστάμενος ſignificet, τὸν ἐπὶ στίχου στάμενον; quemadmodum ἐπιστάτην, dicere ſolent *Tactici*, τὸν τοῦ λοχαγοῦ ὀπίσω τεταγμένον. uti interpretatur *Suid. p.* 830. Eſt enim στίχος vel στοῖχος ἡ κατὰ βάθος τάξις. Vid. *Euſtath. p.* 1328. *v.* 17. — Verum enimvero Ἐπιστάμενος, iſto ſenſu haud ſcio an usquam

ἘΠΙΣΤΗΤΑΙ. δύναται. [1]

ἘΠΙΣΤΑΊΗΙ. [2] τῶν ἅπαξ εἰρημένων λέγει δὲ τῷ ἐφισταμένῳ καὶ ἐπαιτοῦντι.

ἘΠΙΣΤΕΦΈΑΣ. πλήρεις [3]

— Κρητῆρας δ' [3] ἐπιστεφέας οἴνοιο.

ἘΠΙΣΤΡΟΦΑΔΗΝ. [4] μετ' ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος.

ἘΠΙΣΤΡΟΦΟΣ. ἐπιστρεπτικὸς [5] οἷον ἐπιμελής. [6] ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

ἘΠΙ-

quam dixerit *Homerus*. Ἐπισταδόν. *Od*. Μ. 392. a quibusdam acceptum eſſe in eam ſententiam ex *Scholiaſte* patet interpretatione, ἐφιστῶτες. atque ex *Heſych*. Ἐπισταδόν. . . . κατὰ τάξιν ἑστῶτες. Itaque verba equidem ἐπὶ στίχου, temere in hanc gloſſam ex ſuperiore traducta, crediderim, ſedi ſuae ita forte reſtituenda: Ἐπισταδόν, ἐφιστῶτες. ἐπὶ στίχου. quam ſi admiſeris transpoſitionem, facillime reliquae medeberis corruptelae, pro ἐπιστάμενος, in capite gloſſae alterius legendo, ἐπισταμένῳ.

1 Ἐπίσταται. Il. Π. 243:

— Ἠ ῥα καὶ οἶος ἐπίσταται πολεμίζειν.

VILL.

2 Ἐπιστάτῃ. Od. Ρ. 455. VILL.

3 Κρητῆρας. Il. Θ. 232. VILL.

4 Ἐπιστροφάδην. *Il*. Κ. 483.

5 Ἐπιστρεπτικὸς, ut fuſius explicat *Heſ*. εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων τοὺς ἀνθρώπους. Alludit ad Od. Λ. 177:

— Ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.

quod vertunt: *Nam & is in ſe convertebat ſtudia hominum, eoſque ad ſe alliciebat.* VILL.

6 Ἐπιμελής. Sumitur pro inſpectore curam gerente, Od. Θ. 163:

Φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπίστροφος ᾖσιν ὁδαίων.

Hic tamen alii legunt, ἐπίσκοπος, quod gloſſam fuiſſe puto. Sumitur pro nomine proprio, Il. Β. 517 & 856. VILL. Pertinacius equidem contendere non auſim *Apollonii* verba, οἷον ἐπιμελής, ad landatum a Cl. *Villoiſ.* locum eſſe refe-

Ἐπισφυρίοις. τὰ ἐπιτιθέμενα κατὰ τὰς κνημίδας τοῖς σφυροῖς ἐπισφύρια καλεῖται·

— Ἐπισφυρίοις [1] ἀργυρίας.

Ἐπισχερώ. [2] ἐφεξῆς.

Ἐπισχεσίην. πρόφασιν·

— Οὐδέ τιν' ἄλλην [3],

Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε.

Ἐπιτάῤῥοθοι. οἱ τοῖς κυσὶν ἐπιθοῤῥοῦντες. [4] τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικούρων.

Ἐπιτεῖλαι. [5] ἐπιτάξαι, ἐντείλασθαι.

Ἐπιτειλαμένῳ. [6] ἐπιτάξαντι.

Ἐπι-

referenda: Contra unice ad illuſtrandam notionem ejusdem loci, quem indicavit ſuperiore obſervatione *Villoiſ.*, comparata eſſe videntur. ἐπιστρεπτικῶς οἷον ἐπιμελής. Quod ſi enim de alia ſignificatione, locoque alio cogitasſet, non οἷον, ſed ex ſolenni Grammaticorum uſu, dixiſſet καὶ ἐπιμελής. Conjungit etiam haec *Schol.* ad *Od* Α. 177. Ἐπίστροφος &c. ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο τῶν ἀνθρώπων &c. Conf. *Euſtath. p.* 1408. *v.* 18.

1 Ἐπισφυρίοις. Il. Σ. 459. VILL.

2 Ἐπισχερώ. Il. Λ 667. ubi *Schol.* Ἐπισχερώ ἐφεξῆς.

3 Οὐδέ τιν' ἄλλην. Od. Φ. 71. VILL.

4 Ἐπιθοῤῥοῦντες. Lege transpoſitis litteris ἐπιῤῥοθοῦντες, ut habetur in *Etymologo Magno*, *p.* 365. Videſis eumdem voce ἐπίῤῥοθος, *p.* 363. ex quo apparet ἐπιῤῥοθεῖν proprium eſſe veterum in venatione. Formula τῶν ἐπιῤῥοθούντων eſt apud Xenoph *de venatione*. *p.* 575. *Ed. Steph.* 1581 Ἐμβοῶντα δὲ αὐτῷ διακορθύμῳ, ἰὼ κύνες, ἰὼ κακὰς, σαφῶς γε ὦ κύνες, καλῶς γε ὦ κύνες. *Clar. Alberti* ad *Heſychium* perperam edidit ἐπιθαῤῥοῦντες. Il Μ. 180.

Πάντες ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν.

VILL.

5 Ἐπιτεῖλαι. *Il.* Δ. 64. &c.

6 Ἐπιτειλαμένῳ. *Od.* Ρ. 21.

ἘΠΙΤΕΤΡΑ'ΦΑΤΕ. [1] ἐπιτετραμμένοι εἰσίν [2] ἴακχον δὲ τὸ σχῆμα.

ἘΠΙΤΗΔΕ'Σ. [3] ἐπιτηδεῖς, ἐπιτηδείους.

ἘΠΙ'ΤΟΝΟΣ. [4] ὁ ἱμὰς ὁ δεσμεύων τὸ πρὸς τὸ ἱστίον κέρας, οἷον ἡ κεραία, ἥτις δεσμεύεται περὶ τὸν ἱστόν.

ἘΠΙΤΡΕ'ΨΑΙ. [5] ἐπιτροπὴν δοῦναι.

ἘΠΙ'ΦΡΟΝΑ. [6] φρόνιμον.

ἘΠΙΨΑΥ'ΣΗι. [7] ἐπιθιγγάνῃ.

ἘΠΙ-

1 Ἐπιτετράφατε. Lege ἐπιτετράφαται. Il. B. 25:

Ὧι λαοί τ' ἐπιτετράφαται,
καὶ τόσσα μέμηλε.

Vill.

2 Ἴακχον. Lege Ἰακάν. Vill.

3 Ἐπιτηδές. Legitur Il. A. 142:

Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. —

quod vertitur, *remiges idoneos.* Optime poſt *Euſtathium* annotaverunt *L. Bos* & *Kuſterus* τὸ ἐπιτηδὲς non eſſe adverbium, aut neutrum ſingulare pro adverbio poſitum; ſed accuſativum pluralem Poeticum & Ionicum pro ἐπιτηδεῖς. per eliſionem τοῦ ι, quae littera in diphthongo ει Ionice & Dorice omitti ſolet; ut in ἀπόδεξις pro ἀπόδειξις, ποιὲν pro ποιεῖν, χέρας pro χεῖρας. Vill. Conf. Interpp. *Heſych. h. v.*

4 Ἐπίτονος. Sic corrige *Heſ.* locum ἐπίτονος interpretantis, quem miror nunquam antea emendatum fuiſſe: δέρμα (lege δέσμα) ᾧ καλυπφάλισαι τὸν ἱστὸν τῆς νεώς: lege τὸ ἱστίον, vel πρὸς τὸν ἱστὸν τῆς νεὼς τὸ κέρας; ut & habet *Suidas.* Vill. Placet omnino prior emendatio a Cl. *Alberto* jam propoſita. In *Apollonio* autem, qui pro οἷον, legere malit, ὃ ἐστι, non multum me habebit adverſantem

5 Ἐπιτρέψαι. *Od.* X. 289. ubi v. *Schol.*

6 Ἐπίφρονα. *Od.* Π. 242, &c.

7 Ἐπιψαύσῃ. Nunc quidem nusquam in *Homero* legitur haec forma: ſed antiqua forte latet διττογραφία. *Od.* Θ. 548:

Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
Ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσι.

Vix dubito, quin in antiquis

 qui-

Ἐπιωγαί. οἱ ἀλίμενοι [1] τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες καὶ σκέπην ὑπὸ ἀνέμων.

Ἔπλετο. [2] ἐγένετο.

Ἐπιβαλλόμενος. [3] ἐπιβολὴν, καταπρόθεσιν ἔχων.

Ἐπλίσσοντο, διέβαινον, ἀπὸ τοῦ πλικάδος. [4]

— Εὖ δ' ἐπλίσσοντο [5] πόδεσσι.

τοῦ δ' ἅπαξ εἰρημένων.

Ἐπορεξάμενος. [6] ἐφορμήσας, ἐπεκτείνας.

Ἔπορον. [7] ἔδωκαν.

Ἔπουσαν, ἀπὸ τοῦ ἕπειν, ὅ ἐστι παραγίνεσθαι.

— Μετὰ

quibusdam editionibus ſcriptum fuerit ἐπιψαύσῃ. Unde & *Apollonii*, & ſimilis *Heſychii* gloſſa manaverit.

1 Ἀλίμενοι. In *Heſ.* ἀνείμενοι. *Od.* E. 404:

Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί

Vill. Emendandus ex *Apollonio* videtur *Heſychius*.

2 Ἔπλετο. Sexcenties recurrit apud Poëtam.

3 Ἐπιβαλλόμενος. Vide ſupra, p. 282, ubi idem iisdem occurrit verbis, Vill.

4 Πλικάδος. Haec vox non eſt Graeca. Legendum πλιχάδος, quae eſt pars corporis inter inguina & femur, quae ſcilicet incedendo veluti divaricetur. Vid. *Poll.* II. 173. *Euſtath. p.* 1564. v. 43. *Schol. Ariſtophan. Acharn.* 217. *Ruf. Epheſ. Etymolog. Magn.* & *Pſeudodydimus* in *Homeri l. l.* Notandum autem hic eſt *Apollonium*, *Pollucem*, *Etymologum* & *Scholiaſt. Ariſtoph.* legiſſe εὖ δὲ ἐπλίσσοντο pro εὖ δὲ πλίσσοντο quod hodie habetur, & *Euſtathio* ac *Pſeudodydimo* placuit. Vill. Ad eandem ὀρθογραφίαν referendus eſt *Heſych.* Πλίσσοντο, διέβαινον.

5 Εὖ δ' ἐπλίσσοντο. Od. Z. 318. Vill.

6 Ἐπορεξάμενος. Il. E. 335. Vill.

7 Ἔπορον. Il. P. 196. &c.

— Μετὰ Τυδέος [1] υἱὸν ἔπεμψαν,

οἷον πονουμένου.

Ἑ'ΠΤΑΒΟ'ΕΙΟΝ. [2] ἑπτάβυρσον.

Ἑ'ΠΤΑΠΟ'ΔΗΝ. [3] τηλικαύτην τῷ μεγέθει, οἷον ἑπτὰ ποδῶν βάραθρον. [4]

Ἑ'ΠΤΑΧΑ. [5] εἰς ἑπτὰ μέρη.

Ἐ'ΠΤΥ'ΣΣΟΝΤΟ. ἐκραδαίνοντο·

Ἔγχεα [6] δ' ἐπτύσσοντο. —

Ἐ'ΠΩ'ΧΑΤΟ. τοῖς ὀχεῦσι λεγομένοις, ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπεὶ κεκλιμένοι [7] ἦσαν, ἐπωχλισμέναι, ὅ ἐστι ἠσφαλισμέναι πᾶσαι. τὸ γὰρ πᾶσαι, ἀντὶ τοῦ ὅλαι·

— [8] Πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. —

Ἐ'ΠΑΛ-

1 Μετὰ Τυδέος. Il. κ. 516. Vill.

2 Ἑπταβόειον. Il. η. 220. &c.

3 Ἑπταπόδην. Il. ο. 729:
Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀϊόμενος θανέεσθαι,
Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. — Vide *Etymol.* in Θρῆνυς. Vill.

4 Βάραθρον. Mallem διαβάθραν; ut Θρῆνυν explicat *Schol.* διαβάθραν ἀπὸ νηὸς ἐπὶ γῆν. Et *Apollon.* ἢ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διάβασις. Vill.

5 Ἕπταχα. Od. ξ. 434.

6 Ἔγχεα. Il. ν. 134. Vill.

7 Ἐπεὶ κεκλιμένοι ἦσαν, ἐπωχλισμέναι. Fortaſſe legendum, μοχλοῖς ἐπικεκλιμένοις ἦσαν ἐπωχλισμέναι. Vill. Juvat conjecturam *Schol. Lipſ.* *apud Erneſt.* ἐπὶ πάσαις γὰρ ὀχεὺς ἐγκλινόμενος ἦν. — Verum varietas etiam latet lectionis in ipſo Poëta. *Il.* μ. *vſ.* 340. quae, quamvis ex *Etymologo* etiam notata ſit a *Villoiſ.* infra ad V. Πᾶσαι, fugit tamen Editores & interpretes *Homeri.* — Nos hunc locum tractabimus excurſu ſingulari.

8 Πᾶσαι. Il. μ. 340. Ubi alii legunt, πάσας. Vill.

ἘΠΑΛΛΑΞΑΝΤΕΣ. ἄμμα [1] ποιήσαντες καὶ ἀντεπιβάλλοντες·

Πεῖραρ [2] ἐπαλλάξαντες. —

ἜΡΑΖΕ. [3] χαμαὶ, εἰς τὴν γῆν.

ἘΡΑΝΝΗ͂Σ. [4] ἐπεράστου, καλῆς.

ἘΡΑΤΙΖΩΝ. [5] ἐπιθυμῶν.

ἜΡΓΟΝ. ὅτ' ἂν ψιλῶς Ὅμηρος ἔργον λέγει, μηδενὸς ἑτέρου συμφραζομένου, μηδ' ἐκ τῶν παρακειμένων δηλουμένων [6], τὴν γεωργίαν δηλοῖ.

ἝΡΔΕΙΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ θύειν·

Ἕρδον [7] δ' Ἀπόλλωνι. —

ἐπὶ δὲ τοῦ πράσσειν·

Ἕρδ', ἀτὰρ [8] οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

ἘΡΕΘΟΝΤΕΣ. [9] ἐρεθίζοντες.

ἘΡΕΜΝΗ. [10] σκοτεινὴ, οἷον ἐρεβεννή· παρὰ τὸ ἔρεβος, ὅ ἐστι σκότος.

ἘΡΕ-

1 Ἄμμα. Vide eandem gloſſam, alia interpretatione illuſtratam, ſupra p. 273.

2 Πεῖραρ. Il. N. 359. Vill.

3 Ἔραζε. Il. M. 156. &c.

4 Ἐραννῆς. Il. I. 527. 573.

5 Ἐρατίζων. Il. Λ. 550. P. 660.

6 Δηλουμένων. Recte δηλουμένου emendat *Alb.* ad *Heſych.* v. ἔργον.

7 Ἕρδον. Il. Α. 315. Vill.

8 Ἕρδ', ἀτάρ. Il. Δ. 29. Vill.

9 Ἐρέθοντες. Hanc formam neſcio ubi in *Homero* legerit *Apollonius*. *Il.* N. 109. dixit ἐρίσαντες, quod potuit cum altero illo permutari.

10 Ἐρεμνή. Ἐρεμνῇ legitur apud Poëtam, *Il.* M. 375. &c. Ἐρεμνήν. *Il.* Λ. 176. &c.

'ΕΡΕΠΤΟ'ΜΕΝΟΙ. [1] ἀπὸ τῆς ἔρας ἐσθίοντες, ὅ ἐστι κυρίως· [2]

Λωτὸν [3] ἐρεπτόμενοι. —

'ΕΡΕΤΜΟ'Ν. [4] κώπην.

"ΕΡΕΣΣΟΝ. [5] ἐκωπηλάτουν· ἀντὶ τοῦ ἤλαυνον.

'ΕΡΕΥ͂ΣΑΙ. [6] ἐρυθρὰν ποιῆσαι.

"ΕΡΕΨΑ. ἐστέγασα· ἀφ' οὗ καὶ ὀροφὴ, ἡ στέγη. κακῶς δ' ἀπέδωκαν τινὲς, τὸ ἐστεφάνωσα. [7]

'ΕΡΕ'ΩΝ. σημαίνων·

— Φόως [8] ἐρέων ἐπὶ γαῖαν.

σημαίνει δέ ποτε, τὸ ἐρευνήσων, [9] ζητήσων.

1 'Ερεπτόμενοι. Manifeſto errore habebat Codex MStus 'Ερεπτόμενον.

2 Κυρίως. Poſt hoc verbum, κυρίως, aliquid manifeſte deeſt. Supple: ὅ ἐστι κυρίως ἐπὶ τῶν νεμομένων τετραπόδων, ut habet *Heſychius*: ἐπὶ τῶν νεμομένων τετραπόδων τάσσεται ἡ λέξις. Vel ſcribe κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων cum *Schol. Pindari*, qui in *Pyth.* (IV. 427.) verba, στεφάνοισί τε ποίας ἔρεπτον, ſic habet & interpretatur: κυρίως δὲ τὸ ἐρέπτειν, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάσσεται, ὅτι ἐπὶ τῇ ἔρᾳ, τουτέστι τῇ γῇ, ἐσθίουσιν. VILL. Proprietatem verbi migravit ipſe *Homerus Il.* Φ. 204. ubi & piſces dicuntur Δημὸν ἐρεπτόμενοι. Conf. *Euſtath.* p. 1231. v. 37.

3 Λωτόν. Od. I. 97. VILL.

4 'Ερετμόν. Od. Λ. 77. &c.

5 "Ερεσσον. Od. I. 490. ubi vid. *Schol.* &c.

6 'Ερεῦσαι. *Il.* Σ. 329.

7 'Εστεφάνωσα. Alludit ad verſum *Iliadis* Α. 39:

> Σμινθεῦ, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα;

quod quidam explicabant *coronavi*, ut *Heſ.* qui habet: 'Εστεφάνωσα, "Εστεψα. VILL.

8 Φόως. Il. Ψ. 226. VILL.

9 'Ερευνήσων. Hoc ſenſu legitur, Il. Η. 128:

> Πάντων 'Αργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.

& Od. Φ. 31;

Ἐρηρέδαται. [1] ἐρηρεισμέναι εἰσίν. Ἰακὸν δὲ τὸ σχῆμα τοῦ ῥήματος.

Ἐρητύειν. [2] κωλύειν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ, ἐρητύσασκε. [3]

Ἐρήτυθεν. [4] διεκατέσχεν.

Ἐρχθέντα. [5] ἐν ὕδατι πνιγόμενα.

Ἐριαύχενας. [6] μεγαλαύχενας. ἐπίθετον δέ ἐστι τοῦ ἵππου.

Ἐριγδούπου. μεγαλοδούπου, καταστρέφει δὲ εἰς ἴσον τῷ ἠχηέσσης καὶ αἰθούσης ἐρίδουπος. [7]

Ἔριζεν. [8] ἐξισοῦτο.

Ἐριθηλέας. [9] μεγάλως θάλλοντας.

Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχει κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆι συνήντετο —

Vill. *Schol.* ad Il. Η. 128. rectius interpretatur ἐρευνᾶν, ζητεῖν.

1 Ἐρηρέδαται. Pertinet interpretatio ad *Il.* Ψ. 329. conf. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

2 Ἐρητύειν. Il. Β. 75.

3 Ἐρητύσασκε. Il. Β. 189. & Α. 566. Vill.

4 Ἐρήτυθεν. Il. Β. 99. & 211. — Ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας. Vill.

5 Ἐρχθέντα Il. Φ. 282: Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ. —

6 Ἐριαύχενας. Il. Κ. 305. &c.

7 Ἐρίδουπος. Lege ἐριδούπου, quod occurrit Od. Γ. 493.

Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.

Ἐρίδουπος in *Apollon.* abſurde ponitur. Αἰθούσης ἐριδούπου legitur quoque Il. Ω. 323. Vill. Ἐρίγδουπος multis locis ab *Homero* frequentatur. — Ἐριδούπου autem *Apollonio* recte redditum eſt a Cl. *Villoiſ.* conf. *Euſtath.* p. 1347. v. 54.

8 Ἔριζεν, ἐξ: — Il. Β. 555.

Τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνὴρ·
Νέστωρ οἶος ἔριζεν.

Schol. Ἔριζεν ἐφιλονείκει· ἐξισοῦτο. *Od.* Θ. 371.

— ἐπεί σφισιν οὔτις ἔριζεν.

ubi *Schol.* ἐξισοῦτο.

9 Ἐριθηλέας. Il. Κ. 467. ubi v. *Schol.*

ἘΡΙΚΟΜΕΝΟΣ. [1] διαῤῥηγνύμενος, διαχιζόμενος, ἀφ' οὗ καὶ ἐριγμὸς, ὁ παραγεγραμμένος ὑπὸ τῆς συνηθείας ἐρειγμὶς, [2] ὁ λεγόμενος διεχισμένος κύαμος.

ἘΡΙΚΥΔΕΑ. [3] μεγαλόδοξα.

ἘΡΙΟΥΝΙΟΣ. [4] ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ. ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τοῦτ' ἐστὶ, ὠφελῶν. οἱ δὲ νεώτεροι, τοῦ χθονίου· [5] παρὰ τὴν ἔραν.

ἜΡΙΣ. ἐπὶ μὲν τῆς φιλονεικίας·

Λῆγ' ἔριδος κρατερῆς [6] —

ἐπὶ δὲ τῆς θεοῦ·

Ζεὺς δ' Ἔριδα [7] προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

ἘΡΙΣΘΕΝΕΟΣ. [8] μεγαλοσθενοῦς.

ἘΡΙ-

1 Ἐρικόμενος. Lege ἐρεικόμενος. Il. N. 441:

Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί.

Vill. *Heſych.* etiam habet Ἐρεικόμενος. χιζόμενος. & utrumque verbum Graecis uſurpatum eſſe docuit *H. Stephan* in *Ind.* conf. *Pierſon.* ad *Moer. Att. p.* 158. & 194.

2 Ἐρειγμός. Apud *Heſ.* dicitur ἐρειγμὸς, ὁ κύαμος ὁ διαχισμένος. Vill. Conf. *Steph.* & *Pierſ. ll. ll.*

3 Ἐρικύδεα. Saepiſſime haec forma in *Homero* recurrit.

4 Ἐριούνιος. *Il.* Υ. 72. &c.

5 Χθονίου. Τὸν χθόνιον legendum eſſe optime monuit *Alberti.* Apud *AEſchyl. Choeph.* vſ. 1., Ἑρμῆ χθόνιε. Vill. In Genitivo τοῦ χθονίου ſuppleri ex praecedentibus poteſt ἐπίθετον λέγουσι.

6 Λῆγ' ἔριδος κρατερῆς. Il. Δ. 319. λῆγ' ἔριδος; non vero additur κρατερῆς quod ſolummodo cum ἔριδος conjunctum reperitur in hoc verſu, Il. N 358:

Τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.

Sed hoc leve eſt μνήμης σφάλμα. Vill.

7 Ζεὺς δ' Ἔριδα. Il. Λ. 3. Vill.

8 Ἐρισθενέος. Il. N. 54. &c.

ἘΡΙΤΙ΄ΜΟΙΟ. μεγαλοτίμου·

— Ἐριτίμοιο [1] χρυσοῖο.

ἙΡΚΙΟΥ. [2] τοῦ κατὰ τὴν οἰκίαν ἐντὸς ὄντος ἕρκους. Διὸς δ' ἐστὶν ἐπίθετον·

Ἑρκείου [3] πρὸ βωμὸν ἐρισθενέως Κρονίωνος.

ἝΡΚΟΣ. ἐπὶ μὲν τῆς ἀσφαλείας·

Ἕρκος ἔμεν [4] πολέμοιο. —

ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ τείχους·

Αἱμασιὰς λέξαντες [5] ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

ὅτε δ' ἐπὶ λείνου· [6]

Ἕρκει ἐνιπλήξωσιν, [7] ὅ θ' ἑστήκει ἐνὶ θάμνῳ.

ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ φθέγματος τῶν ὀδόντων·

Ἀτρεί-

1 Ἐριτίμοιο. Il. I. 126. Vill.

2 Ἑρκίου. Sic quoque habet Etymologus per ſimplex *iota*. Sed lege ἑρκείου. Vill. In ipſo etiam verſu *Homerico*, cum Cod. MStus haberet. Ἑρκκείου, monente Cl. *Villoiſ.* edi curavimus Ἑρκείου.

3 Πρό. Lege ποτὶ, & ἐρισθενέος, loco τοῦ ἐρισθενέως. Sic tamen hic verſus legitur apud *Hom.* Od. χ. 335:

— Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν
Ἑρκείου.

Memoriter citavit *Apollon.* & lapſus eſt. Vill.

4 Ἕρκος ἔμεν. Il. Δ. 299. Vill.

5 Αἱμασιὰς λέξαντες. Od. Ω, 223. In *Homero* legitur λέξοντες. Vill.

6 Λείνου. Lege λίνου. Sic in *Pindari Nem. Od.* Γ. 3. ἄντιστρ. ἐθάμβειν Ἄρτεμίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα, κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίων θ' ἑρκέων. At *Nemeor.* x. ſumitur pro thecis: Ἐν ἀργέων ἕρκεσιν παμποικίλοις. Vill.

7 Ἕρκει ἐνιπλήξωσιν. Od. χ. 469. In *Homero* pro ἐνιπλήξωσιν ὅθ', legitur ἐνιπλήξωσι, τὸθ'. Vill.

Ἀτρεΐδη, [1] ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

ἝΡΜΑΤΑ. τὰ ἐρείσματα·

Ὑψοῦ [2] ἐπὶ ψαμάθοις· ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσεν.

ἐπὶ δὲ τῶν ἐνωτίων·

Ἐν δ' ἄρα [3] ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἕρματα [4] δ' Ἐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν.

ἐπὶ δὲ τοῦ·

— Μελαινάων [5] ἕρμ' ὀδυνάων,

ὁ μὲν Ἀρίσταρχος [6] ἀθετεῖ τὸν στίχον λέγων· οἷον γὰρ

1 Ἀτρεΐδη Il. Δ. 350. Vill.

2 Ὑψοῦ. Il. Λ. 486. Vill. Itaque, quod l. l. edi ſolet, ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, *Apollonii* etiam auctoritate tueri ſe poterit; cum in libris quibusdam legitur ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθου.

3 Ἐν δ' ἄρα. Il. Ξ. 182. Vill.

4 Ἕρματα δ' Ἐρυδάμαντι. Ex Od. Σ. 296. lege Εὐρυδάμαντι. Vill.

5 Μελαινάων. Il. Δ. 117. Vill.

6 Ἀρίσταρχος. Quod Ariſtarcho *Apollon.*, generatim τοῖς παλαιοῖς tribuit *Euſtath.* *p.* 451. *v.* 27. *ſeqq.* Cauſſas vero, cur verſum illi improbaverint, recenſet duas, alteram, quod offenderentur nomine ἄβλης, alteram quod parum haec concoquerent ἕρμ' ὀδυνάων, λέγοντες, ὅτι οὐχ ὃ θέλει, ὁ ποιητὴς λέγει, ἕρμα γὰρ Ὁμηρικῶς, τὸ ἔρυμα καὶ κώλυμα. Corruptus miſere & perturbatus *Apollonii* locus, apertius olim eandem explicare debuit Ariſtarcheae cenſurae cauſſam, ἰὸν, ſive ſagittam, dici non potuiſſe ἕρμ' ὀδυνάων, quia neque fulcrum neque impedimentum dolorum, ſed contra eorundem cauſſa ſit. Itaque ſin minus his verbis, ſcripſit certe in hanc ſententiam, ἐπὶ δὲ τοῦ ἰοῦ Μελαινάων &c. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὸν στίχον. Πῶς γὰρ ὁ ἰός, φησι, ἔρεισμα τῶν ὀδυνῶν λέγεται; Ἐπαινον γὰρ οὐκ ἔχει ὁ δυνάμενος ὀδυνῆσαι. &c.

γάρ φησι ἔρεισμα τῶν ὀδυνῶν λέγεσθαι, ἔπαινοι γὰρ οὐκ ἔχει τοῦ δυναμένου ὀδυνῆσαι; ὁ δὲ Σιδώνιος βοηθῶν τῷ λεγομένῳ, ἀκούει τὸ ἐρεῖδον [1] πρὸς τὰς ὀδύνας.

ἙΡΜΙΝ. ἀπὸ τοῦ ἐρείδεσθαι·

> Ἑρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνε [2] δὲ πάντα τερέτρῳ.

σημαίνει δὲ καὶ πόδα κλίνης. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι· ἑρμίνας ἐκάλουν τοὺς πόδας τῶν κλινῶν. οὗτοι δὲ ἦσαν σφηνοειδεῖς τῇ κατασκευῇ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ἙΡΝΕΙ. δένδρῳ θάλλοντι·

> —— Ὁ δ' ἀνέδραμεν [3] ἔρνεϊ ἶσος.

ἜΡΕΞΕΝ. ψιλῶς τὸ ἔρξαι. [4]

ἙΡΠΥΖΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἕρπων, πορευόμενος. [5] κατ' ἐπέκτασιν δὲ λέγεται καὶ ἑρπυστάζων.

ἜΡ·

1 Ἐρεῖδον. *Schol.* interpretatur ἔρεισμα, τὸ ἐνερεῖδον τὰς ὀδύνας, *alte infigens dolores*, quod mallem quam ἐρεῖδον πρὸς τὰς ὀδύνας. VILL. *Euſtath. l. l. v.* 31. Ἔστι δὲ λύοντα τὰ τοιαῦτα, εἰπεῖν — ἔρμα — ὀδυνάων, ἐν ᾧ αἱ ὀδύναι οἷον ἐνοικοῦσι καὶ ἐνερείδονται, ὥστε ὅπου αὐτὸ εἰσέλθῃ, ἐκεῖ καὶ θανασίμους ὀδύνας συνεισέρχεσθαι. Multum diverſa eſt haec λύσις a rationibus *Scholiaſtae*: Diverſam etiam ab utroque adferre potuit *Sidonius*.

2 Ἑρμῖν' ἀσκήσας τέτρηνε. Od. Ψ. 198. Lege τέτρηνε. Pro ἑρμῖνα alii ſcribunt ἕρμινα. *Heſychius* habet: Ἑρμίς. τόρνος, τοῦ κλίνης. VILL.

3 Ὁ δ' ἀνέδραμεν. Il. Σ. 437.

4 Ἔρξαι. Lege ἔρξει, quod extat Od. Ψ. 312:

> Ἠδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, —

idem quod ἔρεξε Il. E. 375. Fortaſſe invertendus eſt ordo, & legendum, ut ſeries Alphabeti ſuadet: Ἔρξεν. ψιλῶς τὸ ἔρεξεν. VILL. Placet omnino iſti verborum transpoſitio: Ἔρξεν ad διττογραφίαν pertinet Od. Ψ. 312., ubi pro vulgato in Editionibus ἔρξε, *Barneſius* in *Codd.* legi etiam notavit ἔρξε.

5 Πορευόμενος. Simpliciter vadens. Il. Ψ. 225. de Achille:

Ἑρ-

ἝΡΡΕ. [1] φθείρου.

ἘΡΡΊΓΗΣΙ. πεφρίκῃ, φρίξῃ, φοβεῖται. [2]

ἘΡΡΩΝ. μετὰ φθορᾶς πορευόμενος·

— Τὰ κάλλιπον [3] ἐνθάδε ἔρρων.

ἘΡΣΑ. [4] δρόσος. λέγεται δὲ ἔρσα καὶ τὰ ἁπλὰ [5] τῶν προβάτων.

ἘΡΥΜΝΗΝ. [6] ὑψηλήν.

ἘΡΥΟΥΣΙ. ἀντὶ τοῦ ἐρύσωσιν. σημαίνει δὲ τὸ ἕλκουσι, [7] δι' οὗ δηλοῦται τὸ κατέδονται. τοιοῦτοι γὰρ οἱ γύ-

Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν. — & Od. N. 220:

Ἑρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Vill.

1 Ἔρρε. Il. Θ. 164. &c.

2 Φοβεῖται. Lege φοβῆται. Vill. φοβηθῇ habet Schol. ad gloſſae ſedem Il. Γ. 353. & *Etymol. p.* 377. *v.* 28., qui cum formae hujus rationem explicat, comparari omnino debet cum *Schol.* ined. Bibl. R. Ἐρρίγησι: ἀπὸ τοῦ ῥιγῶ, ῥιγεῖς. οὗ ὁ παρατατικὸς ἔρριγα, (L. ἐρρίγειν) ὁ μέσος παρακείμενος ἔρριγα, ὃς μεταπλάττεται εἰς τὸν ἐνεστῶτα, τὸν ἐρρίγω. ὡς δέδοικα, δεδοίκω.

3 Τὰ κάλλιπον. Il. I. 364. Vill.

4 Ἔρσα. Forma haec pro rore, poëtae eſt frequentiſſima.

5 Ἁπλά. Nullo ſenſu. Lege ἁπαλά. Locus eſt *Hom.* Od. I. 221:

— Χωρὶς μὲν πρόγονοι,
χωρὶς δὲ μέτασσαι,
χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. —

Vill. Contulit, quae huc ſpectant, Clar. *Alberti* diligentia ad *Heſych.* v. Ἕρσαι.

6 Ἑρυμνήν. Vide praeſtantiſſimum *Ruhnken.* ad *Timaeum*, voce ἐρυμνά. Vill. Quod tamen Cl. *Ruhnkenio* accidit, ut formam a Lexicographo notatam in *Platone* ſuo fruſtra quaereret, idem & mihi uſu venit, qui ab *Apollonio* poſitam, in *Homero* nusquam reperi. — Habet tamen uterque ſcriptor, ubi hoc nomen loco ſuo moviſſe videantur librarii, qua de re exponemus excurſu ſingulari.

7 Ἕλκουσι. Mallem ἑλκύσωσι, ut habet *Schol.* Vill. Tris

γύπες [1] ἀντιβαίνοντες τοῖς ποσὶ, τοῖς στόμασι ἐσθίουσι.

ἘΡΥΣΟΜΕΝ [2] ἑλκύσομεν.

ἘΡΩΔΙΟΣ. [3] εἶδος ὀρνέου. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ἘΣΣΕΜΑΣΣΑΤΟ. οἷον καθήψατο [4] τῆς ψυχῆς.

ἘΣΗ-

Tria ſunt in *Homero* loca, ad quae gloſſa videri poſſit pertinere. Il. Λ. 454.

—— —— ἀλλ' οἰωνοὶ
Ὠμησταί σ' ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.

ubi ἐρύουσι alii habent, & ſcripti libri & editi. V. *Barneſ.* & *Clarke*, a quibus neglectum eſſe miror *Etymol.* M. p. 822. vſ. 11. qui itidem legit, οἰωνοὶ Ὠμησταί ἐρύουσι. — Il. Ο. 351.

Ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

ubi *Codd.* etiam nonnulli habent Ἐρύσουσι. — Denique *Il.* Χ. 66.

Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ὠμησταὶ ἐρύουσι.

ubi *Schol.* Ed. Ἐρύουσι, ἑλκύσουσι, & addit etiam *Ined. Reg.* ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. Ad primum locum proxime ſpectare Gloſſam, probat ſatis quod ſequitur, τοιοῦτοι γὰρ οἱ γύπες &c. Itaque male huc a *Villoiſ.* advocatur *Schol. ad Il.* Ο. *v. l* Rectius ſuam confirmaſſet emendationem auctoritate *Heſych.*, v. Ἐρύουσι, ex quo parum abeſt, quin pro ἐρύσωσι, legendum etiam eſſe cenſeam ἐρύσουσι.

1 Γύπες. Sic in *Heſ.* At in omnibus verſibus ubi reperitur ἐρύουσι, ſemper conjungitur cum κύνες. Sed fortaſſe *Heſ.* & *Apoll.* legebant γύπες pro κύνες. VILL. Non obverſabatur *Villoiſ.*, uti neque *Kuſtero* vel *Alberto* ad *Heſych.*, ſedes gloſſae Il. Λ. 454. ubi οἰωνοὶ ἐρύουσι. — οἰωνοὺς autem frequentiſſime grammatici interpretantur γυπάς. Conf. e. c. *Schol.* ad *Il.* Α. 5.

2 Ἐρύσομεν. Il. Ρ. 713. Od. Θ. 34.

3 Ἐρωδιός. Il. Κ. 274. VILL.

4 Καθήψατο. Explicat *Schol.* καθῆψε καὶ ἐλύπησε τὴν ψυχήν. Sic illud apud *Euripidem* adeo frequens ἔθιγες φρενῶν. Il. Ρ. 564:

— Μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν

VILL. Add. *Il* Υ. 425. utroque loco edidit *Barneſ.* ἐξεμάσσετο, ſed formam ab *Apollonio* poſitam, ἐσεμάσσατο, merito tuentur *Clark.* & *Erneſt.*

ἘΣΗ΄ΚΑΣΘΕΝ. κατὰ σηκοὺς ἠλάθησαν ἐπί.[1] τῶν προβάτων.

ἜΣΘΟΣ.[2] ἔσθημα, ἱμάτιον.

ἜΣΚΕΝ.[3] ἦν.

ἝΣΠΕΡΟΣ. ὁτὲ μὲν ὁ αὐτὸς ἀστὴρ, ὁ Ἕσπερος·

—— Ὃς κάλλιστος[4] ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

ὅτε δὲ ἡ ἑσπέρα, ἀρσενικῶς·

—— Μέλας[5] ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε.

ἝΣΣΟ. γίνου·

Ἄλκιμος ἔσσο.[6] ——

ἜΣΤΕ.[7] γίνεσθε·

Ἀνέρες[8] ἐστὲ φίλοι. ——

ἘΣΤΟ.

1 Ἐπί Omiſſum eſt κυρίως. Nam proprie quidem de pecudibus dicitur; ſed Trojanis attribuitur, ut in illo verſu, quem reſpexit:

Καί νύ κε σήκασθεν.

pro quo legiſſe videtur Il. Θ. 131.

Καί νύ κ' ἐπὶ σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες.

Vill. Κυρίως addit etiam *Heſych.* ubi vid. Cl. *Alberti.* Σήκασθεν habent & *Cod.* & *Schol. Reg.*, nihil hic a vulgato diverſus.

2 Ἔσθος Il. Ω. 94.

3 Ἔσκε. Plurimis locis dixit Poëta.

4 Ὃς κάλλιστος. Il. Χ. 318. Vill.

5 Μέλας. Od. Α. 423. Vill.

6 Ἄλκιμος ἔσσο. Od. Α. 302. Vill.

7 Ἐστὲ. & hic loci, & in verſu Homeri proxime ſubjecto, ſcribe ἔστε, quae forma eſt Imperativi, a qua mox diſtinguitur ἐστὲ, quod eſt indicativi. Docuit hanc differentiam *Apollon. L. III. c.* 27. & vix monendum videretur de re tam levi, niſi paſſim graviſſimi etiam Interpretes ad illam offendiſſent. Homeri certe Editores l. l. univerſi dederunt ἐστὲ Neque mentem vel *Apollonii* vel *Heſychii*, ſatis aſſecutus videtur Cl. *Alb.* ad. *Heſych.* Ἐστὲ ὑμεῖς. ὑπάρχετε. ὀξυτόνως. βαρυτόνως δὲ, γίνεσθε. Conf. *Etymol. p.* 381. extr. & 382. v. 1. ſeqq.

8 Ἀνέρες. Il. Ψ. 185. Vill. Legit in *Homero Apollon.* ἔστε. Conf. *Obſ. praeced. Etymol. l. l.*

ἐὰν δὲ ἐστὶ ὁριστικῶς, ὑπάρχετε·

— Ἐστὲ δὲ πάντες [1]

Μάρτυροι. —

ἝΣΤΟΡΙ. [2] τὸν πρὸ τοῦ κρίκου τοῦ ῥυμοῦ τόπον.

ἘΣΤΟΡΕΣΕΝ. [3] ἔστρωσεν.

ἘΣΤΥΦΕΛΙΞΕΝ. [4] ἐκίνησεν, ἔσεισεν, ἐδίνησεν, ἐστρέμβησεν.

ἘΣΧΑΡΑ. βωμὸς ἰσόπεδος, [5] οὐδ᾽ ἐκ λίθων ὑψωμένος, ὅτ᾽ ἂν δὲ λέγῃ·

Τὴν μὲν ἔπειτ᾽ [6] ἔστησαν ἐπ᾽ ἐσχάρῃ, —

τὴν ἑστίαν λέγει, οὐ τὸν οἶκον ὅλον.

ἘΣΦΗΚΟΝΤΟ. [7] ἐδέδοντο. [8]

ἜΣΧΕΝ. [9] ἐπέσχε· σημαίνει δέ ποτε καὶ ἔσχισε, [10] ἀντὶ τοῦ προσέσχεν.

ἜΣΧΟΝ-

1 Ἐστὲ δὲ πάντες. Il. Β. 301 Vill.

2 Ἕστορι. Invenitur Il. Ω. 272: — Ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον.
Videſis Heſ. & Schol. Pro ἕστορι mallem ἕστορα, aut in gloſsâ τοῦ ... τόπῳ. Vill.

3 Ἐστόρεσεν. Od. Γ. 158. Ξ. 50.

4 Ἐστυφέλιξεν. Il. Ε. 437. &c. Pro ἐστρέμβησεν legendumne eſt ἐστρόβησε, an vero ἐστρόμβησεν

5 Ἰσόπεδος. Photius in Lexico Manuſcripto ab Alberti laudato definit ἐσχάραν, ἡ περὶ γῆς ἐστία στρογγυλοειδής. ὁ δὲ βωμὸς, τὸ ἐν ὕψει ἐστὶ πρὸς θυσίαν οἰκοδόμημα. Ergo βωμὸς erat aliquid altius & ſublimius. . . . Hinc docet Euſtath. proprie dici βωμοὺς θεῶν, ἐσχάρας δ᾽ ἡρώων. . . Vide Harpocr. voc. Ἐσχάρα, & Etymolog. Vill.

6 Τὴν μὲν ἔπειτ. Od. Ζ. 420. Unde lege Τὴν μὲν &c. Vill.

7 Ἐσφήκωντο. Sic & apud Heſ. Lege cum Homero Il. Ρ. 52. ἐσφήκωντο. Vill.

8 Ἐδέδοντο. Lege ἐδέδεντο. Vill. Conf. Alb. ad Heſ. & qui, in dubia lectione conſtituenda, neglectus fere eſt ab Interpretibus, Etymol. p. 385. v 5.

9 Ἔσχεν. Gloſſam retulit ad Il. Φ. 303. Alb. ad Heſych. Conf. inter alia loca Il. Β. 275.
Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ᾽ ἀγοράων.
ubi Schol. Ἔσχεν, ἐπέσχεν, ἐκώλυσεν.

10 Ἔσχισε. Nullo ſenſu. For-

taſſe

ἜΣΧΟΝΤΟ. [1] κατεχέθησαν.

ἜΤΑΙ. [2] πολῖται, ἑταῖροι, συνήθεις.

ἙΤΑΙ͂ΡΟΙ. [3] φίλοι.

ἘΤΑ'ΛΑΣΣΕΝ. [4] ἐτόλμησεν, ὑπέμεινεν.

ἙΤΑΙΡΙ'ΣΣΑΙ. ἑταίρῳ γενέσθαι καὶ συνεργῷ·

'Ανδρὶ [5] ἑταιρίσσαι. —

ἘΤΕΚΜΗΙ'ΡΑΝΤΟ. [6] ἐπὶ τέκμαρ ἤγαγον, ὅ ἐστι ἐπὶ πέρας.

ἘΤΕΟΚΡΗ͂ΤΕΣ. [7] οἱ αὐτόχθονες καὶ γνησιότατοι Κρῆτες.

ἙΤΕΡΑΛΚΕ'Α. τὴν τοῖς ἑτέροις τῶν ἀνθισταμένων ἀλκὴν πείσασαν. [8]

taſſe legendum ἤγſισι. Facilis mutatio ob affinitatem pronuntiationis; & ſic conveniret cum ὀπυίεχι. VILL. Offendebat etiam haec interpretatio *Alb.* ad *Heſych.*, ſed pertinet ad *Il.* N. 520. & Ξ. 452.

Δι' ὤμυ δ' ὄβριμον ἔγχος

Ἔσχεν.

Priorem locum explicans *Euſtath.* p. 944. v. 57. ἔσχεν ἀντὶ τοῦ διέσχισεν.

1 Ἔσχοντο. *Il.* Γ. 84. &c.

2 Ἔται. *Il.* I. 460. &c.

3 Ἑταῖροι. ſaepiſſime uſurpatum eſt Poëtae.

4 Ἐτάλασσεν Eandem gloſſam habet *Heſych.* *Homerus* tamen dixit quidem ταλάσσῃς *Il.* N. 829. ταλάσσῃ *Il.* O. 166. & ἐτάλασσας. *Il.* P. 166., quae omnia idem notavit *Heſych.* — ἐτάλασσεν vero haud ſcio ubi ſcripſerit Poëta.

5 Ἀνδρί. Il. Ω. 335. VILL.

6 Ἐτεκμήραντο. Reſpexit ad verſum Z. 349.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε
θεοὶ κακὰ τεκμήραντο.

pro quo legebat *Apoll.* κακ' ἐτεκμήραντο. VILL.

7 Ἐτεοκρῆτες. *Od.* T. 176. ibique *Schol.*

8 Πείσασαν. Optime ex *Heſ.* corrigit *Alberti* πεπειθυῖαν. Occurrit Il. H. 26:

— Μάχης ἑτεραλκέα νίκην

VILL.

ἘΤΕΡΗ'ΜΕΡΟΙ. παρ' ἡμέραν·

Ἄλλοτε [1] μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν. —

ἘΤΕ'ΤΑΛΤΟ. ἐπετέλλετο, ἐπετέτακτο·

Τῷ δ' [2] ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο. —

ἜΤΕΤΜΕΝ. κατέλαβεν.·

— Χαλεπὸν [3] δ' ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν.

ἘΤΥ'ΓΧΑΝΕΝ. [4] ἐπετύγχανεν.

ἘΥ. σημαίνει τὸ ἑαυτὸ, [5] ἑαυτοῦ, ἢ αὐτῆς·

εἴ πως εὖ πεφείδοιτο. [6] —

καί·

— Εὖ κεράτος [7] ἐστὶ μέγιστον

στ

1 Ἄλλοτε. Od. Λ. 302. Vill.

2 Τῷ δ' ἐπί. Il. Β. 643. Vill.

3 Χαλεπόν. Sic verſus legitur in *Homero* Od. Λ. 218.

— Ὃν κλεάτεσσιν ἑοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμε.

Saepe memoriter laudabant veteres Critici, nec ſemper ita accurate; ut & ipſi Longino accidit. Vill.

4 Ἐτύγχανεν. In noſtris quidem *Homeri* editionibus non legitur, ſed legebatur forte in nonnullis antiquioribus. Od. Ξ. 231.

— Καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πόλλα

ubi nunc edi ſolet μάλα τύγχανε. Eodem referenda videtur eadem *Heſychii* Gloſſa.

5 Ἑαυτό. Le[illegible] Vill.

Atqui εὖ, contractum ex ἕο, nunquam ponitur, neque poni adeo poteſt pro ἑαυτόν. Sed modo uſurpatur pro αὐτοῦ, modo pro ἑαυτοῦ. Utramque notionem probant priora duo, quae ſubjiciuntur, *Homeri* loca, priorem *Il.* Ω. 293. ubi alii legebant οἱ, poſteriorem *Il.* Υ. 464. Itaque ſcripſiſſe etiam videtur *Apollon.* τὸ αὐτοῦ, ἑαυτοῦ &c. Quod denique initio Gloſſae, & in priore loco Homerico, in Cod. MSto, & in Editione male legebatur εὖ, utrobique mutavi in εὗ.

6 Εἴ πως εὖ πεφείδοιτο. Il. Υ. 464. Pro πεφείδοιτο, lege πεφίδοιτο. Vill.

7 Εὖ κεράτος. Il. Ω. 293. Vill.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ κακῶς·

Ἢ εὖ, ἠὲ¹ κακῶς. —

ἜΤΟΡΕ. ² διέτρωσεν.

ΕΥ̓ΑΔΕΝ. ³ ἤρεσεν.

ΕΥ̓ΔΙ'ΕΛΟΝ. ⁴ ἤτοι εὖ πρὸς τὴν δείλην κειμένην τὴν Ἰθάκην· ἐπιφέρει γὰρ πρὸς δύσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ εὐδέελον εὔδηλον, εὐπεριόριστον. νῆσος γάρ ἐστιν.

ΕΥ̓ΗΓΕΝΕ'ΩΝ. ⁵ κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ Η.

ΕΥ̓ΗΓΕΣΙ'ΗΣ. εὐαρχίας, ⁶ ἀπὸ τοῦ ἡγεῖσθαι.

ΕΥΗ-

1 Ἢ εὖ, ἠὲ κακῶς. Il. Β. 253. Vill.

2 Ἔτορε. *Il.* Λ. 236.

3 Εὔαδεν. *Il.* Ξ. 340. &c.

4 Εὐδίελον. Lege εὐδείελον. Vill. Multis Odyſſeae locis εὐδίελος dicitur Ithaca: *Od.* Β. 167. &c. Conf. *Interpp.* ad *Heſych. h. v.*

5 Εὐηγενέων. Omiſſa eſt gloſſa, ſcilicet εὐγενῶν. Il. Ψ. 81. Τρώων εὐηγενέων. *Theocritus* εἰδ. ΚΖ, 42:

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

Vill.

6 Εὐαρχίας. Alii, teſte *Heſ.* & *Etym.*, εὐδαιμονίας intelligunt. Vill. Conf. *Homeri Od.* Τ. 114. ubi ita forma haec, εὐηγεσίη, diſplicuit *Toupio*, V. Cl., ut *Codicum*, *Editionum*, *Euſtathii* atque Interpretum omnium auctoritate, dimoveri non potuerit ab eleganti conjectura;

— Θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς
Ἐξ εὐαγρεσίης, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.

V. *Toup. Emend. in Suid.* v. II. *p.* 12. — Ipſos profecto Criticos veteres ſenſiſſe loci difficultatem, cum diverſa probat interpretatio, εὐαρχία & εὐδαιμονία, tum lectionis varietas, quam notarunt *Euſtath.* & *Schol.*, εὐεργεσίης: Sed eaedem, quae *Apollonio*, & lectio & interpretatio, non tantum antiquioribus illis, verum ipſi etiam *Toupio*, unice forſan placuiſſent, ſi animadvertiſſent, oratione aliter diſtinguenda, referri debere haec verba ad ſequentem ci-

ΕΥΗΝΟΡΑ. τὸν ἄνδρα εὖ διατεθέντα καὶ δύναμιν περιποιοῦντα·

— φέρον [1] δ' εὐήνορα οἶνον.

ὅτ' ἂν δ' εὐήνορα χαλκὸν [2] εἴπῃ, σημαίνει τὸν εὖ διακείμενον πρὸς τὴν ἠνορέην σίδηρον, ἤτοι πρὸς τὴν ἀνδρίαν. [3]

ΕΥΛΑΣ. σκώληκας·

εὐλὰς [4] ἐγγείνωνται. —

ΕΥΛΗΡΑ. [5] τῶν ἅπαξ εἰρημένων. σημαίνει δὲ τὰς ἡνίας, οἱονεὶ εἴληρα· ἀπὸ τοῦ περιειλεῖσθαι τοὺς ἱμάντας χερσὶ τῶν ἡνιόχων.

ΕΥΝΑΣ. ἐπὶ μὲν τῶν ἀγκύρων·

— εὐνὰς [6] δ' ἔβαλον. —

ἐπὶ δὲ τῶν κοιτῶν·

Πλησίον ἀλλήλων εὐνάζουσι [7] —

λέ-

civium laudem, quae, ſub rege bono, maximam partem faciat felicitatis, qualis deſcribitur, publicae.

— Θάλασσα δὲ παρέχῃ ἰχθῦς.
Ἐξ εὐηγεσίης ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.

In quibus, ſi forte particulam, δὲ, non ſuo loco poſitam eſſe cenſeas, leniori certe remedio, quam *Toupiano*, ſuccurri poterit:

Ἐξ εὐηγεσίης δ' ἀρετῶσι γε λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.

1 Φέρον. Od. Λ. 622. VILL.

2 Εὐήνορα χαλκόν. Od. N. 19.

3 Ἀνδρίαν. Lege ἀνδρείαν, VILL.

4 Εὐλάς. Il. T. 26. VILL.

5 Εὔληρα. Il. Ψ. 481. VILL.

6 Εὐνάς. Legitur Il. A. 436. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. VILL. Cf. mox *Obſ.* 1.

7 Πλησίον ἀλλήλων εὐνάζουσι. Quid ſibi vellet haec citatio, diu quaeſivi. Sed extat *Od.* Ξ. 14.

Πλησίον ἀλλήλων εὐναὶ συσίν. —

Pra-

λέγεται δὲ καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀγκύρας, εὐναίας.[1] εἴρηνται δ' εὐναὶ αἱ ἄγκυραι κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν κοιτῶν. τὸ γὰρ σκάφος ἑστὸς καὶ ἠρεμοῦν ὥσπερ ἐπευνάζεται ταῖς ἀγκύραις.

ΕΥ'ΝΗ'ΣΑΙΜΙ. κοιμήσαιμι·

Οὐδὲ κατευνήσαιμ',[2] ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων.

ΕΥ'ΝΙΣ. ἐπιδεὴς, ἐστερημένος·

Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς[3] τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω.

σημαίνει καὶ τὴν γαμετὴν γυναῖκα[4], παρὰ τὴν εὐνήν.

ΕΥΠΗΓΈΕΣ.[5] εὖ τεθραμμένοι.

ΕΥ-

Prope inter ſe, cubilia ſuibus. Ergo legendum eſt εὐνὰς συῶν. *Pollux*, c. 5. 66. habet εὐναὶ λαγῶν. VILL.

1 Λέγεται — ἀγκύρας, εὐναίας. Atqui nusquam habet iſtam formam, qui nunc nobis legitur *Homerus. Etymol. p.* 393. *v.* 49. exemplum verbi profert, ſine auctore, Εὐναίας τ' ἐβάλοντο. Itaque ſuſpicari forte liceat *Il.* Α. 436. vel *Od.* ο. 497., ubi nunc editur Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, lectum olim fuisſe, Εὐναίας δ' ἔβαλον. unde facilius etiam memoria falli potuerit *Apollon.*, cum modo ſcribebat, Εὐνὰς δ' ἔβαλον. *Euſtath.* tamen non videtur iſtas εὐναίας in *Homero* reperiſſe, qui Tragicam formam eſſe docet *p.* 474. *v. penult.*

2 Οὐδὲ κατευνήσαιμ'. Il. Ξ. 248. unde pro Κρονίων lege κελεύοι. VILL.

3 Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς. Od. Ι. 523. VILL.

4 Σημαίνει καὶ — γυναῖκα. Non quidem apud *Homerum*, ſed apud alios ſcriptores Graecos.

5 Εὐπηγέες &c. Lege, ut Gloſſa in Lexico *Homerico* ſedem habere poſſit, εὐπηγής, εὐτεθραμμένος. ex *Od.* Φ. 334. Cf. *Heſych.*

ΕΥ'ΠΡΗΣΤΟΝ. [1] εὐφύσητον· ἀπὸ τοῦ πρῆσαι.

ΕΥΡΑ'Ξ. πλαγίως. [2]

ΕΥ'ΡΟΣ. [3] ὃν ἡμεῖς Ἀπηλιώτην καλοῦμεν. σημαίνει δὲ καὶ ἡ φωνὴ καὶ οὐδετέρως τὸ πλάτος, εὖρος.

ΕΥ'ΡΥΝΑΝ. εὔχωρον [4] ἐποίησαν·

— Καλὸν [5] δ' εὔρυναν ἀγῶνα.

ΕΥΡΥΌΠΑ. ἐπίθετον Διός, ἤτοι τὸν μεγάλως ἐφορῶντα, ἢ τὸν μεγάλους ἤχους καὶ ψόφους ἀποτελοῦντα, ἢ τὸν μεγαλόφθαλμον· ἐπίθετον Διός. [6]

ΕΥΡΥΠΟ'ΡΟΙΟ. [7] τοὺς εὐρεῖς πόρους ἐχούσης.

ΕΥΡΩ'ΕΝΤΑ. [8] εὐρέα, ἀνατεταμμένα.

ΕΥ'Σ. ἀγαθός·

— Ἐὺς [9] πάϊς Ἀγχίσαο.

ΕΥ'ΣΚΑΡΘΜΟΙ. [10] εὐκίνητοι. ἐπὶ δὲ ἵππων·

— Πε

1 Εὔπρηστον. Il. Σ. 471., de follibus dicit:

Παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι.

Vill.

2 Εὐρὰξ. Il. Λ. 251. Ο. 541.

3 Εὖρος. Venti nomen frequenter in *Homero* recurrit. τὸ εὖρος, *latitudinem*, ſemel dixit *Od.* Λ. 311.

4 Εὔχωρον. Probabiliter εὐρύχωρον reſtituit *Alb.* ad *Heſych.* V. Εὐρύνασαν.

5 Καλὸν Od. Θ. 260. Vill.

6 Ἐπίθετ. Δ. Male abundant haec verba. Εὐρύοπα multis locis Jovem appellavit Poëta. Conf. *Heſych. h. v.* ibique *Alb.*

7 Εὐρυπόροιο. Epithetum maris, Il. Ο. 381. Od. Δ. 432. & Μ. 2. Vill.

8 Εὐρώεντα. Reſpicit Il. Υ. 65. ubi de infernis ſedibus dicitur: σμερδαλέ' εὐρώεντα. Aut Od. Ω. 10.

Ἑρμείας ἀκάκητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.

quod alii vertunt *tenebroſas*, *obſcuras*, ut & *Lexicon Manuſcriptum* a me conſultum, ubi habetur: σκοτεινά, ζοφώδη. At *Apollonius latas*, *late extenſas* interpretatur, ex εὖρος, *latitudo*. Unde & *Heſ.* Εὐρώεντα. πλατέα, σκοτεινά. Vill.

9 Ἐὺς πάϊς. Il. Β. 819. Vill.

10 Εὔσκαρθμοι. *Il.* Ν. 31. ubi vid. *Schol.*

— Πολυσκάρθμοιο [1] Μυῤῥίνης,

τῆς πολὺ σκαιρέσου, [2] ἢ πολυκινήτου. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολεμικῆς.

ΕΥ'ΣΚΟΠΟΝ. [3] ἐπίθετον Ἑρμοῦ. τὸν εὖ πάντα σκοπούμενον.

ΕΥ'ΣΤΑΘΕ'ΟΣ. [4] εὖ καὶ καλῶς βεβηκότος.

ΕΥ'ΤΕ. [5] ἡνίκα.

ΕΥ'ΦΡΩ'Ν. [6] εὖ τὰς φρένας διακείμενος ἐν χαρᾷ.

ΕΥΧΩΛΗ'Ν. ἐπὶ μὲν τῆς καθ' ἡμᾶς εὐχῆς·

Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς, [7] —

ἐπὶ δὲ τῆς καυχήσεως·

Ἔνθα δ' ἅμ' [8] οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ΕΦΕ'ΠΕΣΚΟΝ. [9] ἐπεπορεύοντο.

Ἐφε-

1 Πολυσκάρθμοιο Μυῤῥίνης. Il. B. 814. Lege Μυρίνης, ſeu Μυρίνης. Vill.

2 Ἐκαιρέσου. Lege εὐσκαιρέτου Habet enim *Etymologus*; Εὔσκαρθμοι. εὐσκάρισται. Et *Heſ.* εὔκαιροι, pro quo legendum εὔσκαιροι, ταχεῖς. Vill. Confirmat emendationem *Schol* ad *Il* N. 31.

3 Ἐΰσκοπον. Hic ſignificat cautum; unde in *Theocriti Idyllio* 25, 143. de tauro dicitur in Herculem attente inſpicientem irruente;

Αὐτῷ ἴπαιτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ.

Vill. Ipſam formam de Mercurio habet *Homer. Il.* Ω. 24. &c.

4 Εὐσταθέος. *Il.* Σ. 374. &c.

5 Εὖτε. Saepiſſime dixit Poëta

6 Εὔφρων. *Il.* O. 99. &c.

7 Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς. Il. A. 65. Vill.

8 Ἔνθα δ' ἅμ'. Il. Θ. 64. Vill.

9 Ἐφέπεσκον. Od M 330:

Καὶ δ' ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ.

Vill.

ἘΦΕΠΟΝΤΕΣ. [1] ἐπερχόμενοι.

ἘΦΕΤΜΗ´. [2] ἐντολή.

ἘΦΕΨΙΟΩΝΤΑΙ. [3] ἐμπαίζουσιν.

ἘΦΗΜΟΣΥΝΗΣ. [4] ἐντολῆς.

ἘΦΗΣΩ. [5] ἐπισκέψω, ἐντελοῦμαι.

ἘΦΙΕΜΕΝΟΣ. [6] ἐντελλόμενος.

ἜΦΛΥΕ. [7] τῶν πεποιημένων ἡ λέξις·

— Ἀνὰ δ᾽ ἔφλυε [8] καλὰ ῥέεθρα.

ἘΦΟΛ-

1 Ἐφέποντες. *Od.* I. 121.

2 Ἐφετμή. *Il.* Ξ. 249. Φ. 299.

3 Ἐφεψιόωνται. *Od.* Τ. 331. 370.

4 Ἐφημοσύνης. *Il.* Ρ. 697. *Od.* Μ. 226..

5 Ἐφήσω. Uſitatius eſt in hoc ſenſu ἐφήσομαι, quod *Heſ.* interpretatur ἐντελοῦμαι, ἐπισκέψω. Nusquam vero in hac ſignificatione uſurpatur τὸ ἐφήσω, quod hic in ἐφήσομαι mutandum cenſeo. Il. Ψ. 82. ἐφήσομαι explicatur ἐπισκέψομαι, ἐντελοῦμαι. VILL. Atqui Penelope tamen *Od.* Τ. 576. νῦν δὲ, inquit,

Νῦν δὲ μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω.

ubi, nihil impedit, quominus accipi potuerit pro ἐντελοῦμαι, cum paulo ante, ad vſ. 550.

Ὅς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω,

ipſe obſervaverit *Euſtath. p.* 1876. *vſ.* 63. τὸ δὲ πότμον ἐφήσω, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω — ἢ ἀσφαλέστερον, ἀντὶ τοῦ ἐντελοῦμαι, ἀπὸ τοῦ ἐφίημι — ἵνα λέγῃ, ὅτι ὄλεθρον ἐντελοῦμαι αὐτοῖς, ὁποῖον ἐπετείλατό τισι Παλλὰς Ἀθήνη ἐν τοῖς πρὸ τούτων. Caeterum ἐπισκεψω, mutandum eſt in ἐπισκήψω, vel ἐπιτρέψω, & ſimilis fere menda *Scholiaſtae* eximi poteſt, ad *Il.* Ψ. 82. Ἐφήσομαι. ἐπισκέψομαι, ἐντελοῦμαι, itemque *Heſychio*. Ἐφήσομαι — ἐντελοῦμαι, ἐπισκήψω, ἐπισκέψομαι, &c. Lege utrobique ἐπιτρέψω; ut idem mox *Heſych.* Ἐφίημι — ἐπιτρέπω. & *Suid.* Ἐφιᾶσι — ἐπιτρέπουσιν.

6 Ἐφιέμενος. *Od.* Ν. 7.

7 Ἔφλυε. Omiſſa eſt gloſſa. Apud *Heſ.* ἀνέβλυζεν, ἀνίζη, ἀνέβαλλεν, VILL. Saepe interpretationem & *Apollonius* & alii omiſerunt Gloſſographi.

8 Ἀνὰ δ᾽ ἔφλυε. Il. Φ. 361. VILL.

Ἐφόλκεον. [1] ἐφόλκεον, ἀπὸ τοῦ διὰ τοῦ ἐφέλκεσθαι τὴν ναῦν. σημαίνει δὲ καράβια [2] μικρά. οἱ δὲ, τὸ πηδάλιον. καὶ μᾶλλον τοῦτ' ἂν εἴη. οὐ γὰρ ἐφολκίῳ ἐχρῶντο τούτῳ.

Ἐφράσθην. [3] ἐνόησας.

Ἔφυδρος. [4] ὕδωρ ἐπάγων.

Ἐφύρους.

> Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης [5] Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον.

Ἐφυ-

1 Ἐφόλκεον. Sic quoque in *Heſ.* Lege ἐφόλκαιον, ut habetur Od. Ξ 350.

> Ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς ἐπέλασσα θαλάσσῃ.

At ſecundum *Heſ.* ἐφόλκιον διὰ τοῦ ι, τὸ πηδάλιον. In *Lex. Manuſcripto* a me conſulto legitur: Ἐφόλκια καράβια μικρὰ, διὰ τὸ ἕλκεσθαι ἐπὶ τῶν κωπηλάτων, ἢ τῶν μεγάλων πλοίων. Melius *Heſ.* ὑπὸ τῶν κωπηλάτων, &c. Deinde addit, quod notatu digniſſimum, nuſquam in *Heſychio* compareret: καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι. VILL. Eandem obſervationem habet *Suidas*, teſtimonio etiam Scriptoris antiqui confirmatam. Caeterum neglexiſſe fere videntur Eruditi uberrimam de hac forma diſputationem *Euſtathii p.* 1761 *v.* 10. *ſeqq.* unde, uti & ex *Suid.* ac *Polluce*, facile eſt ad intelligendum, ἐφόλκιον eſſe πηδάλιον, ἐφόλκιον vero καράβιον ſive εἶδος πλοίου. Quae aut confuderint oportet *Heſych.* atque *Etymol.*, aut nos, ſuis ſingula locis, reſtituamus; quemadmodum apud *Euſtath p.* 1533. *v.* 45. Τὸ δὲ πηδάλιον ὅτι καὶ ἐφόλκιον λέγεται. legendum omnino eſt, ἐφόλκαιον.

2 Καράβια. Haec vox Latina quoque eſt; & ſic habent *Iſidori* gloſſae ab *Alberti* laudatae: *Carabus. parva ſcapha ex vimine & corio.* Pro ἀπὸ τοῦ διὰ τοῦ ἐφέλκεσθαι ναῦν, mallem ἀπὸ τοῦ διὰ τούτου ἐφέλκεσθαι ναῦν. VILL.

3 Ἐφράσθην. Lege ἐφράσθης, ut melius reſpondeat ſequenti gloſſae, ἐνόησας. Extat Od. Τ. 485. & Ψ. 260. VILL.

4 Ἔφυδρος. Od. Ξ. 458:

> — Αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος.

VILL.

5 Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης. Il. N. 301. VILL.

Ἔφυροι δὲ, Φλεγυῖαι, [1] βάρβαρα ἔθνη. οἱ δὲ Ἐφύρους εἶναι τοὺς νῦν Ἀκαρνάνας λεγομένους· Φλεγυίας δὲ, τοὺς πάλαι Γυρτώνην [2] οἰκοῦντας.

ἘΧΑΝΔΑΝΕΝ. [3] ἐχώρει.

ἜΧΕΑΙ. [4] συνέχῃ.

ἘΧΕΠΕΥΚΕΣ. ἔχον πικρίαν· πευκεδανὸν [5] γὰρ, τὸ ἔχον πικρίαν· ἀπὸ τῆς πεύκης.

ἜΧΗι. [6] κατέχει.

1 Φλεγῦιαι. Lego καὶ Φλέγυαι. Omiſſum fuerat τὸ καί. Infra pro Ἀκαρνάνας, lege Ἀκαρνάνας. Vill. Imo vero lege, quod habet Schol, Κραννωνίους. Κράννων, Theſſaliae urbs, centum ſtadiis diſtabat a Gyrtone. Confirmat emendationem Stephan. Byzant v. Κράννων. Ὅμηρος, inquit, Ὅμηρός φησιν Ἐφύρους τοὺς Κραννωνίους, Φλέγυας δὲ τοὺς Γυρτωνίους. Cf. Euſtath. p. 933. vſ. 23. &, cujus auctoritate nititur uterque, Strab. L. VII. p. 330. & L. IX. p. 442.

2 Γυρτώνην. Male edidit Γορτύνην Alberti, qui haec verba laudat. Legendum eſt Γυρτώνην, ut habet Apollonius. Nam Phlegyae incolebant urbem Gyrtonen ad Olympi pedem & Penei oſtium poſitam, & perpetuo cum vicinis ſuis Ephyraeis bello collidebantur; Gortyne autem erat urbs Cretae. Unde Ovidius dixit:

Nec Gortyniaco calamus levis exit ab arcu,

Quod Cretes arcu praeſtarent. Vill. Vid. Interpp. ad Stephan. Byz. v. Γόρτυν & Γύρτων.

3 Ἐχάνδανεν. Χάνδανεν dixit Poëta Il. Ψ. 742. Ἐχάνδανον Od. P. 344.

4 Ἔχεαι. Od. Σ. 122. ubi Schol. Ἔχεαι ἔχῃ, κατέχῃ Conf. Od. Υ. 200.

5 Πευκεδανόν. Lege πευκεδανόν. Eſt πευκέδανον herba quaedam, nomen ſortita ab amaritudine, de quâ vide Theoph. Hiſt. Plant. l. 9 c. 15. & Dioſc. l. 3. c. 92. Vill. Ἐχεπευκὲς dixit Homer. Il. A. 51. & Δ. 129. Veriſſima autem Villoiſoni emendatio confirmatur auctoritate Euſtath. p. 42. vſ. 30. ſeqq. unde intelligitur etiam πευκεδανὸν hic loci, non ſubſtantivi adeo, ſed adjectivi vices ſuſtinere.

6 Ἔχῃ. Lege ἔχει, ut reſpondeat τῷ κατέχει; quemadmodum & habet Heſ. Vill. Forte pro κατέχει legi debet

Ἕχματα. κωλύματα, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν·

Χερσὶ [1] μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

Ἐχόμην. ἐξειχόμην, κατεῖχον·

Τῷ προσφὺς [2] ἐχόμην. ——

Ἐχώμεθα. [3] ἀπεχώμεθα. ——

Ἕψεαι. [4] ἀκολουθήσεις.

Ἑψιαάσθων. [5] παιζέτωσαν.

Ἕω. ὦ [6], ὑπάρχω.

Ἑῶμεν. κορεσθῶμεν.

—— Ἐπεὶ [7] κ' ἕωμεν πολέμοιο.

κατέχῃ. *Homerus* enim variis etiam locis habet ἔχῃ *Il.* A. 269. &c.

1 Χερσί. Il. Φ. 259. Vill.

2 Τῷ προσφύς. Od. M. 433. Vill.

3 Ἐχώμεθα, ἀπέχ. Pertinet Glossa ad *Il.* Ξ. 128. *ſeqq.*

—— Αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος.

Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται.

Schol., uti *Apollon.*, ἐχώμεθα interpretatur ἀπεχώμεθα. *Abſtineamus a pugna*. *Euſtath.* vero, quem ſequitur *Barneſ.*, ἐπεχώμεθα *capeſſamus pugnam*. Utramque interpretatione conjunxit *Heſych.* Ἐχώμεθα. ἀπεχώμεθα. ἀντεχώμεθα. ἀντιλαμβανώμεθα. Veriorem autem eſſe, quae *Apollonio* placuit, recte pronunciavit *Erneſt.* Conf. *Apoll. Rb.* 1. 328. 334.

4 Ἕψεαι. *Il.* Ω. 733. ubi, notante quidem *Sebero*, alii legunt ἕψεαι.

5 Ἑψιαάσθων. *Od.* P. 530.

6 Ἕω. *Il.* A. 119. &c.

7 Ἐπεὶ κ' ἕωμεν. Il. T. 402. Alii legunt cum ſpiritu aſpero:

—— Ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο.

ſeu etiam ἕωμεν. Vill. χ' ἕωμεν, uti paſſim Editiones, ita habet etiam *Etymol.* p. 16. v. 43. p. 403. v. 3. Conf. *Interpp.* ad l. l.

Z.

ΖΑΗ'Σ. μεγαλόπνυς·

'Ως δ' ἄνεμος [1] ζαὴς νέφεα σκιόεντα.

ΖΑ'ΚΟΤΟΣ. [2] μεγαλόκοτος, μεγάλως ἐγκοτητικός.

ΖΑΤΡΕΦΕ'ΩΝ. [3] μεγάλως τεθραμμένων.

ΖΑΦΛΕΓΕ'ΕΣ. [4] μεγάλως φλέγοντες.

ΖΑΦΕΛΩ̃Σ. ὁ μὲν Ἀπίων, μεγαλοκότως. ἐπιφέρει δὲ, τὸ μενεαίνειν· [5] δι' οὗ σημαίνει τὸ ἐγκοτεῖν. ὅθεν κρεῖττον νοεῖν ἐκ τοῦ ΖΑ· καὶ τὸ ἐφέλλειν [6] ἐπὶ τοῦ αὔξειν τίθεται. μεγάλως οὖν καὶ ηὐξημένως μενεαίνει καὶ χαλεπαίνει.

ΖΑΧ-

1 'Ως δ' ἄνεμος ζαὴς Il. M. 157. Sic verſus integer legitur in *Homero*:

'Ας τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας.

VILL.

2 Ζάκοτος. Ζάκοτον habet *Homerus Il.* Γ. 220. Vid. *Alb.* ad *Heſych.* v. Ζάκοτον.

3 Ζατρεφέων. Vid., praeter alia loca, *Il.* H. 223. ibique *Schol.*

4 Ζαφλεγέες. Il. Φ. 465. De hominibus loquitur:

Ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες.

VILL.

5 Ἐπιφέρει δὲ τὸ μενεαίνειν. Il. I. 512.

— Αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνει.

Vel potius reſpexit Od. Z. 330:

— Ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν.

VILL. Ex poſteriore etiam loco, *Apollonio* pro μενεαίνειν, reſtituendum fere putaverim, μενέαινεν.

6 Τὸ ἐφέλλειν. Forte legendum τοῦ ἐφέλλειν, ὄπτεο. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* I. 512. & *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

ΖΑΧΡΕΙΩΝ. τῶν μεγάλως ἐπιζαρεύντων, [1] οἷον ἐμπνεόντων ἀθρόως.

ΖΕΙΔΩΡΟΣ. ἡ τὸ ζῆν δωρουμένη γῆ. ταύτης γὰρ ἐπίθετον·

—— Κύσὶ [2] δὲ ζείδωρον ἄρουραν.

ΖΟΦΕΡΗ [3] σκοτεινή.

ΖΟΦΟΝ ΗΕΡΟΕΝΤΑ. τὸν ἐν Ἅδου τόπον [4], οἷον ἐμιχλώδη. λέγει [5] δὲ ζόφον, καὶ τὴν δύσιν·

Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ [6] τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

ΖΥΓΟΔΕΣΜΟΝ. [7] ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ.

ΖΩΑΓΡΙΑ. [8] τὰ τῆς ζωῆς ἀγρεύματα.

ΖΩ-

1 Ἐπιζαρεύντων. Defendi poſſe ex dialecto pro ἐπιβαρύντων, videbatur Cl. *Villoiſ.* (Conf. *Valcken.* ad *Euripid. Phoen.* 45.) Sed huic loco rectius reſtitues ἐπιβαρύντων. *Euſtath. p.* 684. *vſ.* 36. Ζαχρηεῖς, ἄγαν βαρεῖς. & *Schol. Apoll. R.* 1. 1159. Ζαχρήεσιν ἀέλλαις. μεγάλως ἐπιβαρύσαις, ἢ πνεύσαις. Κυρίως δὲ ζαχρηὴς τὸ βιαίως ταῖς χερσὶ κρατούμενον &c. Quae eadem, ſed corrupta, leguntur apud *Phavor. h. v.* cf. & *Etymol. M.* Forma autem ipſa apud *Homer. Il.* Ε. 525.

2 Κύσί. Od. Ε. 463. Vill.

3 Ζοφερή. Nusquam in *Homero* legere memini. Δνοφερή, conſtanter Codd. & Edd. exhibent *Od.* Ν. 269. ubi haud ſcio an ſedes olim fuerit gloſſae noſtrae, quae inde ab *Heſych.* etiam & *Suid.* ſit notata.

4 Τὸν ἐν Ἅδου τόπον. V. *H.* Ο. 191. &c.

5 Λέγει Male edidit *Montfauc.* λέγεται, ſequente accuſativo. Vill.

6 Εἴτ' ἐπ' ἀριστερά. Il. Μ. 240. Vill.

7 Ζυγόδεσμον. Apud *Homerum* reperitur Il. Ω. 270. Dicitur quoque ὁ ζυγόδεσμος. Ideo in verſu *Homeri* alii legunt ἐννεάπηχυν; alii ἐννεάπηχυ. Vill.

8 Ζωάγρια. *Il.* Σ. 407. ubi vid. *Schol.*

ΖΩ'ΓΡΕΙ. [1] ζῶντα λάμβανε. καὶ πληθυντικῶς·

Ζωγρεῖτε. [2] —

καὶ ὁριστικῶς·

Ζώγρει [3] ἐπιπνεύσασα —

ΖΩΗ'. ἡ τὸ [4] πρὸς τὸ ζῆν χορηγία.

ΖΩ'ΝΗ. [5] ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ἐν ᾧ οἷόν τε ζώννυσθαι. λέγεται δὲ ζώνη καὶ ᾗ ζωννύμεθα·

Ζώσατο [6] δὲ ζώνην. —

καί·

— ζώνην, [7] θώρηκος ἔνερθε.

ΖΩ'ΝΝΥΣΘΑΙ. [8] ἀπὸ μέρους καθοπλίζεσθαι.

ΖΩΡΟ'ΤΕΡΟΝ. ἀκρατότερον. [9]

ΖΩΣ-

1 Ζώγρει. ζῶντα λάμβανε. *Il.* Ζ. 46. Conf. Λ. 131.

2 Ζωγρεῖτε. Il. Κ. 378. VILL.

3 Ζώγρει. Il. Ε. 698. VILL.

4 Τό. Lege τῷ vel τοῦ. *Sangermanenſe Lexicon Manuſcriptum* explicat τὴν κτῆσιν, τὴν οὐσίαν. VILL. *Homer. Od.* Ξ. 96.

> Ἡ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος.

Schol. Ζωὴ, ἡ πρὸς τὴν ζωὴν παρασκευή.

5 Ζώνη. Pro loco circa ventrem dixit Poëta *Il.* Β. 479.

> Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ,
> Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

quo loco, ad eandem notionem confirmandam, utitur, qui cum *Apollonio* inprimis eſt comparandus, *Etymol.* *p.* 414. *vſ.* 4. *ſeqq.*

6 Ζώσατο. Il. Ξ. 181. VILL.

7 Ζώνην. Il. Λ. 234. VILL.

8 Ζώννυσθαι. Cf. *Il.* Λ. 15. & *Heſych.* ibique *Alb.*

9 Ἀκρατότερον. Alii, teſte *Heſychio*, explicant τάχιον. Sic *Ariſtot.* de *Poëtic.* *c.* 25. Nam cum Ulyſſes & Phoenix ab Agamemnone ad Achillem legati mitterentur, is Patroclo imperans ut convivium curaret, inſuper addit Il. Ι. 203.

Σω-

ΖΩΣΤΗΡ. [1] ὁ ἐπάνω τοῦ θώρηκος ᾧ χρῶνται·

> Λῦσε [2] δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε
> Ζῶμά τε καὶ μίτρην. —

ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ, κατὰ Ἀρίσταρχον. ἀντιγράφων [3] γοῦν φησί·

> Διὰ μὲν ἂρ [4] ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
> Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου. —

λέγεται δὲ ζῶμα, καὶ τὸ περίζωμα·

> Ζῶμα [5] δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν. —

ΖΩΣΤΡΑ. [6] Ἀπίων, τὰ ἐνδύματα [7] τῶν ἀνδρῶν·

> Ζωστρά [8] τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

ὁ δὲ Ζηνόδωρος βέλτιον τὰ ζώματα, τὰς ζώνας.

Ζωρότερον δὲ κέραιρε. — quod non meracius ſignificat: abſurdum enim videtur viris gravibus de rebus maximis acturis, eo tempore vinum obtrudi, quo eos maxime ſobrios & ſui compotes eſſe oporteret; ſic illis turpiſſimum ebrioſitatis exprobraretur vitium. Sed ζωρότερον notat velocius, ſeu feſtinantius; quo quidem promptiſſimum in amicos Achillis ſtudium aperte demonſtratur. Videſis *Etym.* & *Plutarchi Sympoſ. Quaeſt. l.* 5. *c.* 4. VILL. Conf. Scriptores laudati ab *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

1 Ζωστήρ. Vide *Thomam Magiſtrum* ad ζῶμα. VILL. In *Apollonio* autem & *Etymologo*, legas oportet ᾧ ἐπάνω τοῦ θώρακος χρῶνται. Conf. *Heſych. h. v.*

2 Λῦσε δέ. Il. Δ. 215. VILL.

3 Ἀντιγράφων. Male *Etymologus Magnus*, qui cum *Apollonio* hic ad verbum fere conſentit, habet ἀντίγραφοι pro ἀντιγράφων. VILL.

4 Διὰ μὲν ἄρ. Il. Δ. 135. VILL.

5 Ζῶμα δέ. Il. Ψ. 683. VILL.

6 Ἐνδύματα. *Lexicon Manuſcriptum Sangermanenſe* habet: ἐνδύματά τινα ἀνδρῶν, χιτῶνας βαθεῖς, οἷς ζώννυνται. VILL.

7 Ζωστρά τε. Od. Ζ. 38. VILL.

Η.

Η. ψιλούμενον καὶ περισπώμενον δηλοῖ σύνδεσμον παραπληρωματικὸν ἴσον τῷ δή·

— Ἐπεὶ ἦ[1] πολὺ φέρτερόν ἐστι.

καί·

Ἦ δὴ λοίγια[2] ἔργα. —

δηλοῖ καὶ ἀπορρηματικὸν σύνδεσμον·

— Ἦ οὐχ Ἑλένης[3] ἕνεκ' ἠϋκόμοιο;

Ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους; —

δηλοῖ δὲ καὶ ῥῆμα, τὸ ἔφη·

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν[4] ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

ψιλούμενον δὲ καὶ βαρυνόμενον δηλοῖ σύνδεσμον διαζευκτικόν·

Ἢ εὖ, ἠὲ[5] κακῶς. —

ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ΕΙ[6] τοῦ συναπτικοῦ τίθεται·

Οὐδ'

1 Ἐπεὶ ἦ. Il. A. 169. Alii conjunctim legunt, ἐπειή. Vill.

2 Ἦ δὴ λοίγια. Il. A. 518. Vill.

3 Ἦ οὐχ Ἑλένης. Il. I. 339. Vill. Quod autem modo praeceſſit ἀποῤῥηματικὸν, recte correxit ἀπορηματικὸν, Vill. infra ad v. Ἠέ.

4 Ἦ, καὶ κυανέῃσιν. Il. A. 528. Vill.

5 Ἢ εὖ, ἠέ. Il. B. 253. Vill.

6 Τοῦ ΕΙ. Ita monente *Villoiſono* edendum curavi, pro Ε,

Οὐδ᾽ ἀφαμαρτοεπής, [1] εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.

ποτὲ δὲ παρέλκει·

Ἀλλὰ τίη με [2] ταῦτα διεξερέεσθαι [3] ἕκαστα;

δασυνόμενον δὲ καὶ ὀξυτονούμενον ἄρθρον προτακτικὸν δηλοῖ·

Ἡ δ᾽ ἑτέρη [4] θέρεϊ προρρέει εἰκυῖα χαλάζῃ·

δηλοῖ δὲ καὶ ἄρθρον ὑποτακτικόν·

— Ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς [5] —

δασυνόμενον καὶ περισπώμενον ἄρθρον ὑποτακτικὸν δηλοῖ·

Ἧι ἔπι πόλλ᾽ ἐμέγηστα [6] — .

καὶ·

ἢ, quod eſt in *MSto*, — Eandem emendationem in margine libri ſui ſcripſerat *Montfauc.*

1 Οὐδ᾽ ἀφαμαρτοεπής. Il. Γ. 215. Vill. Ubi, quod monuit jam Cl. *Villoiſon.*, non ἢ edi ſolet, quod exhibere debuit *Apollon.*, ſed εἰ. Convenit tamen *Apollonio* cum *Etymol.* p. 415. *v.* 17 & 37. itemque *Schol. MSto* B. *Sang.* ad *Il.* Α. 2. ἢ ἐστιν ἀχαίως (f. ἀρχαίως) καὶ συναπτικὸν ἀντὶ εἰ. Οὐδ᾽ ἀφαμ. ἢ καὶ γ. ὕ. ἦ.

2 Ἀλλὰ τίη με. Il. Κ. 432. Lege ἐμέ. Mihi vero hic τὸ Η ſuperabundare non videtur; ſed ex eo hunc quaſi colorem trahit oratio: *ſed cur tandem, quare ergo, cur nam igitur?* Nullam prorſus in totâ Linguâ Graecâ particulam ſuperabundantem & omnino ſenſui inutilem eſſe cenſendum. Vill.

3 Διεξερέεσθαι. In *Hom.*, διεξερέεσθε. Vill. Παρεξερέεσθαι. *Etymol.* p. 415. v. 18.

4 Ἡ δ᾽ ἑτέρη. Il. Χ. 151. ubi προρέει, pro προρρέει. Vill.

5 Ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς. Il. Α. 2. Vill.

6 Ἧι ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα. Hic memoriâ lapſus eſt *Apollonius*. Nusquam in *Hom.* legitur,

Ἧι ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα. —

Sed Il. Α 162.

Ὧι ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα. —

Niſi forte hic ᾗ non referatur ad γέρας, ſed ad concubinam,

καί·

[1] Ἠ ἐπὶ [1] πόλλ' ἔπαθον Δαναοί. —

καὶ ἀντωνυμίαν δὲ σύναρθρον ἐπὶ τρίτου προσώπου·

[2] Ἠ πως [2] ἱμείρετο [3] παρθενθέειν φιλότητι.

ἭΒΗΣ. σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἀκμῆς. [4] σημαίνει καὶ τὴν Θεάν·

— Πότνια Ἥβη. [5]

ἩΓΑ'ΘΕΟΝ. ἄγαν θεῖον·

Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον. [6] —

ἩΓΗΛΑ'ΖΕΙ. ἄγει·

— Πάγχυ [7] κακὸς κακὸν ἡγηλάζει.

ἩΓΙ'ΝΕΟΝ. ἦγον·

Ἡγί-

quae erat praemium: & tunc eſſet varians Lectio. VILL. Memoranda hic Scholia ſunt *Bibliotb. Sangerm.* ad *Il.* Α. *vſ.* 2., ἄρθρον ὑποτακτικὸν πτώσεως δοτικῆς Ἡ ἐπὶ πολλ' ἔπαθον κ πόλλ' ἐμόγησα. Quem eundem verſiculum, nusquam obvium in *Homero*, cum repetit etiam ad *vſ.* 30., pro Ἡ ἐπὶ legit iterum Ὠ ἐπὶ. Ut contudiſſe adeo videatur *Il.* Λ. 162. *Il.* Ι. 488. *Il* Ζ. 67. &c. – Ὠ ἐπὶ ſcribit *Corintb.* Ϸ. 210.

1 Ἡ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον. Il. Ζ. 67. VILL.

2 Ἡ πως. Extat hic verſus Il. Ζ. 163. Ubi pro ἡ πώς legitur εἴ πως. Sed potius hic reſpexit *Apollon.* verſum ſequentem, ubi habetur ἡ χρεώ. VILL. εἴπως, & ἱμείρετο in hoc verſu exhibet *Schol. MSt. Bibl. Sang.* ad *Il.* Α. 2.

3 Ἱμείρετο. Pro ἱμείρετο, lege cum *Homero* ἱμείραιτο ob metrum. VILL.

4 Ἀκμῆς. Conf. *Etymol.* 417. 36. & *Heſycb. b. v.*

5 Πότνια Ἥβη. Il. Δ. 2. VILL.

6 Σεῦε ... Νυσήϊον. Il. Ζ. 133. Lege Νυσσήϊον. VILL.

7 Πάγχυ. Od. Ρ. 217. VILL.

Ἠγίνεον [1] κατ' ἄστυ. —

ἨΓΝΟΊΗΣΕΝ. [2] ἠπείθησεν.

ἨΔΕ'. σύνδεσμος [3] τῷ καί·

Ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ. —

ἬΔΗ. τοῦτο ἀόριστον καὶ χρονικὸν [4] δηλοῖ. ἐπὶ μὲν γὰρ παρῳχημένου·

Ἤδη γάρ [5] ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν.

ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος·

Ἤδη γὰρ νῦν [6] μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν.

ἐπὶ δὲ μέλλοντος·

Ἤδη λοίγια [7] ἔργα. —

ἭΔΟΣ.

1 Ἠγίνεον. Il. Σ. 493. ubi legitur ἀνὰ pro κατ'. Vill.

2 Ἠγνοίησεν Reſpexit verſum Iliadis B. 807:

— Ἕκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν.

Vill.

3 Σύνδεσμος. Male edidit *Montfauconius*, σύνδησον. Deceptus fuit compendio litterarum, ſaepius tamen in hoc Codice occurrente, & ab ipſo multis in locis obſervato. Poſt σύνδεσμος omiſſum fuit ἴσος quod ſic reſtitue: σύνδεσμος, ἴσος τῷ καί. Sic ſe habent verſus *Homerici*, Il. Δ. 258, quorum initium tantum indicat *Apollonius*:

Ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
Ἠδ' ἐν δαιτί. —

Vill.

4 Ἀόριστον καὶ χρονικὸν δηλοῖ. Forte ſcripſit *Apollon.* τοῦτο ἀόριστον τὸν χρόνον δηλοῖ. Vel alia certe, quacunque ratione, in hanc ſententiam erit emendaudus

5 Ἤδη γάρ. Il. A. 260. Vill.

6 Ἤδη γὰρ νῦν. Od. T. 222. Sic lege verſum cum *Homero:*

— Ἤδη γάρ οἱ ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν.

Vill. Ἤδη γάρ μοι. praeter *Apoll.* cum alii ſcripſerunt, tum *Etymol. p.* 419. *v.* 7.

7 Ἤδη λοίγια ἔργα. Il. A. 573. ubi vulgo ἢ δὴ pro ἤδη. Vill. Ἦ δὴ ipſe habet *Apoll.* v. Ἦ.

ΗΔΟΣ. 1 ὠφέλημα·

— Οὐδέ τι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος. —

ἨΕ'. βαρυτονουμένης τῆς προτέρας, σύνδεσμος διαζευκτικὸς γίνεται·

Ἢ διατμῆξαι 2 κοῖλον δόρυ νηλέϊ χαλκῷ,
Ἢ κατὰ πετράων βαλέειν. —

περισπωμένης δὲ τῆς προτέρας, ἀπορρηματικὸς 3 σύνδεσμος γίνεται, οἷον·

Ἦε περὶ 4 πτόλιος μαχεούμενοι; —

ἨΕ·

1 Ἧδος. Alii ſcribunt cum ſpiritu tenui ἦδος, in verſu l. Il. Α. 576. Vill. Quae de hac forma ad l. l. ex *Schol. Amſtel.* & *Reg.* notavit Cl. *Waſſenberg*, multis locis corrupta, comparari poſſunt cum uberiore annotatione *Schol. MSti* Biblioth. *S. Germ.*, Ἧδος: ἐστιν ὄνομα οὐδέτερον καὶ δασύνεται, εἰ καὶ ταῦτα ψιλοῦται, τῷ κανόνι τῷ λέγοντι, τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, εἰ ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἄρχοιτο, ψιλοῦται, οἷον αἶσχος, εὖχος, εὖρος· ἦθος καὶ ὁ Τρύφων, ὁ γραμματικὸς, συναινεῖ τοῖς δασύνουσι τὴν λέξιν ταύτην, δι' ἧς (f. διὸ) ἀπὸ τοῦ ἥδεσθαι, ὃ σημαίνει τέρπεσθαι, ἐγένετο. Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἕλκεσθαι γέγονεν ἕλκος, καὶ ἐφυλάχθη τὸ αὐτὸ πνεῦμα, οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ ἥδεσθαι (add. ἦδος) φυλάσσει τὸ αὐτὸ πνεῦμα. γέγονε δὲ ἡ λέξις ἐντεῦθεν ἄδος, καὶ σημαίνει τὸν κόρον, καὶ τὴν πλησμονὴν, οἷον· Ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. καὶ ἐπεκτείνει τὸ α εἰς η ἦδος.

2 Ἢ διατμῆξαι. Od. Θ. 507. Vill. in vſ. altero reſtitue ex Editis Ἢ κατὰ &c.

3 Ἀπορρηματικός. Sic in *Heſ.*, ubi recte emendat *Kuſterus* ἀπορηματικὸς, *dubitativa*, ab ἀπορεῖν *dubitare*. Sic ſupra, ubi dixit Η cum ſpiritu tenui & accentu circumflexo eſſe conjunctionem ἀπορρηματικὴν, legendum eſt ἀπορηματικόν; ut habet *Etymologus* qui τὸ ἦ vocat ἀπορηματικὸν σύνδεσμον. Vill.

4 Ἢ περί. Od. Ω. 113. Forſan legendum ἦε, ut ſibi conſtent *Heſ.* & *Apoll.* qui unâ voce affirmant τὸ ἦε, primâ gravi notatâ, eſſe conjunctio-

'ΗΕΡΕ'ΘΟΝΤΑΙ. [1] διασείονται.

'ΗΈΡΙ'Η. [2] ὀρθρία, πρωϊνή. ἠέριαι· πρωιναὶ, ὀρθριναί.

'ΗΕΡΟΕΙΔΕ'Α [3] μέλανα, ἠεροειδῆ.

'ΗΕΡΟΦΟΙ͂ΤΙΣ 'ΕΡΙΝΝΥ'Σ. [4]

'ΗΕΡΟΦΩ'ΝΩΝ. [5] τὸν ἀέρα πληρέντων φωνῆς.

'ΗΘΕΑ. [6] τὲς συνήθεις τόπες.

'ΗΘΕΙ͂ΓΕ.

ctionem disjunctivam ; at τὸ ἦε, prima circumflexâ, eſſe conjunctionem dubitativam : & tamen ſive ipſi, ſeu potius ipſorum Librarii, ἠὲ ſcribunt conjunctionem illam dubitativam, quam ἦε ſcribendam eſſe contendunt. Vill.

1 'Ηερέθονται. Il. Γ. 108:

Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

Quod Heſ. explicat: μετέωροι εἰσὶν, εἰς ἀέρα αἴρονται. Etymologus Magnus: αἰωρῦνται, ἀθροίζονται, πλανῶνται, διασείονται, οἷον ἐπηρμένοι, κῦφοι καὶ ἀστήρικτοι εἰσίν. Vill.

2 'Ηερίη Il. Α. 497:

'Ηερίη δ' ἀνέβη μέγαν ὀρανὸν Οὔλυμπόν τε.

Et Il Γ. 7. de gruibus:

'Ηέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται.

Quod vulgo vertitur, *aeriae*. Vill.

3 'Ηεροειδέα. *Il.* Ψ. 744. &c.

4 'Ηεροφοῖτις 'Ερινύς. Omiſſa eſt gloſſa. *Heſ.* habet: 'Η ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα, ἢ ἀέρα ἠμφιεσμένη, ἢ ἀοράτως φοιτῶσα, ἢ ἀερόπλανος. οἱ δὲ, ὅτι ἐν ἅδῃ, ἐν σκοτίᾳ. In Sangermanenſi *Lexico Manuſcripto* legitur: ἡ ἀοράτως ἐρχομένη καὶ τὸν ἀέρα. Vill. Extat autem gloſſa *Il.* Ι. 567. Τ. 87. V. ad utrumque loc. *Schol.*

5 'Ηεροφώνων *Il.* Σ. 505. ubi memorabilis omnino *Scholiaſtae* adnotatio, ex ipſis ducta eſſe videtur *Apollonii* commentariis : 'Ηεροφώνων. μεγαλοφώνων, ἢ τῶν τὸν ἀέρα πληττόντων τῇ φωνῇ φωνὴ γάρ ἐστιν, ὡς 'Απολλώνιος φησὶν, ἀὴρ πεπληγμένος. Itaque ab ipſo *Apollonio* proficiſci haec gloſſa non potuit ; ſed ex alterius forte Grammatici commentariis, uti recte in commune *Heſychii* Lexicon, ita, male ſedula diligentia, in ſingulare *Apollonii* Gloſſarium, eſt admiſſa.

6 'Ηθεα. *Il.* Ζ. 511. ubi vide *Schol.* & Cl. *Alb.* ad *Heſych.*

Ἠθεῖε. [1] προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφόν.

Ἤϊα. ὅτε μὲν τὰ τῶν ἀλόγων ζώων καθ' ἰδὸν βρώματα.

Θώων, [2] πορδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται.

ὅτε δὲ τὰ ἄχυρα·

Ὡς δ' ἄνεμος [3] ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ.

ὅτε δὲ τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφόδια·

— Ἐν δὲ καὶ [4] ἤϊα

Κωρύκῳ. —

καί·

Δεῦτε φίλοι, [5] ἤϊα φερώμεθα. —

Ἦκα. πραέως. ἡσύχως·

Ἦκα [6] πρὸς ἀλλήλους. —

Ἤκαχεν. [7] ἐλύπησεν.

Ἥκιστος. ἐλάσσων·

Ἥκιστος [8] δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν. —

Ἠλακάτη. ὁ μὲν Ποιητὴς ἀπὸ τοῦ τῶν γυναικείων ἔργου νον.

1 Ἠθεῖε. Hoc vocabulum in hoc ſenſu uſurpatum fuiſſe docet *Lexicon Photii Manuſcriptum* ab *Alberti* laudatum. VILL. Vide *Il.* Ζ. 518. &c. *Alb.* ad *Heſych.* *h.* *v.*

2 Θώων. Il. Ν. 103. VILL.

3 Ὡς δ' ἄνεμος. Od. Ε. 368. ubi legitur τινάξῃ pro τινάξει. VILL.

4 Ἐν δὲ καὶ ἤϊα. Od. Ι. 212. VILL.

5 Δεῦτε φίλοι. Od. Β. 410. VILL.

6 Ἦκα. Il. Γ. 155. VILL.

7 Ἤκαχεν. *Il.* Π. 822. ubi vide *Schol.* & *Alb.* ad *Heſych.*

8 Ἥκιστος. Il. Ψ. 531. VILL.

νουμένου. τίθησι τὴν εἰλακάτην. [1] ἐργαλεῖον γάρ τι ἐστιν τ̃ ἐριουργῶν γυναικῶν·

Ἠλακάτη [2] τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα.

καὶ οὐδετέρως·

Ἠλάκατα [3] στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα —

καί·

Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στρωφαλίζεται. [4] —

ἬΛΑΣΑΝ. ἔσκαψαν. ἐπὶ δὲ τοῦ·

— Τάφρον [5]

Ἤλασαν, —

ἀντὶ τοῦ ὤρυξαν. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐλάσαι, ὅ ἐστι ἐκ χειρὸς πατάξαι· καὶ ὁ σκάπτων δὲ ἐκ χειρὸς παίαι. [6]

ἨΛΆΣΚΟΥΣΑΙ. περὶ τὸν αὐτὸν ἠγούμενοι [7] τόπον. ἀπὸ

1 Εἰλακάτην. Lege ἠλακάτην. & poſt ἀπὸ τ̃ γυναικείου ἔργου νουμένου, deficit nomen ſubſtantivum foemininum, quod puto eſſe συνηθείας. Vill. Corruptus locus, non video, quomodo ſit curandus.

2 Ἠλακάτη. Od. Δ. 135. Vill.

3 Ἠλάκατα. Od. Ζ. 53. Vill.

4 Τῇ δὲ .... στροφαλίζεται. Od. Σ. 314. Lege στροφαλίζεται. Notavit quoque *Heſ.* hanc vocem ἐν συνθέτῳ, *id eſt*, compoſitam, notare telum. Unde Ἄρτεμις dicitur Il. Υ. 70. χρυσηλάκατος κελαδεινή, *id eſt*, ἡ τὸ χρυσοῦν βέλος ἔχουσα. Vill. Conf. & *Schol.* ad *Il.* Ζ. 491. & *Il.* Π. 183.

5 Τάφρον. Il. Μ. 6. Vill.

6 Παίαι. Certe vocabulum corruptum. Legendum putem παῖσαι. Habet *Heſ.* Ἐλάσαι. τὸ ἐκ χειρὸς πλῆξαι. In *Apoll.* pro ἐπὶ γὰρ τ̃ ἐλάσαι, mallem ἀπὸ γὰρ τ̃ ἐλάσαι. Vill. Conjicias forte, ſi tanti eſt, ἔστι γὰρ ἀπὸ τ̃ ἐλάσαι &c.

7 Ἠγούμενοι. Saltem ἠγούμεναι legendum eſt, cum ſit foemineum, τὸ ἠλάσκουσαι. Sed mallem ἀγρόμεναι, quod ſenſui melius reſpondet. Extat enim Il. Ν. 104. de cervis fugitivis:

ἀπὸ τούτου καὶ τὸ ἠλασκάζει. [1]

ἨΛΑ'ΣΤΕΟΝ. ἀγρίζοντο·

— Ἠλάστεον [2] δὲ θεοί. —

ἨΛΕΕ'. μάταιε·

Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. [3] —

ἨΛΕ'ΚΤΩΡ. ἐπιθετικῶς ὁ ἥλιος, ἤτοι ὁ λαμπρὸς παρὰ τὴν τοῦ ἠλέκτρου οὐσίαν, περὶ οὗ φησιν·

Ἠλέκτωρ [4] ὑπολάμπετο. —

ἢ οἷον ἀλέκτορος, ὁ λέκτρων ἀμέτοχος· ἢ ὅτι ἡμᾶς ἐκ τῶν λέκτρων ἀνίστησι.

ἨΛΕΥ'ΜΕΝΟΣ. [5] περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἐκκλίνων.

ἨΛΙ'-

Αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ.

Vill. Malim εἰλύμεναι. Conf. *Heſych.* V. Ἠλάσκουσι, quae ipſa forma habetur *Il.* Β. 470., explicata etiam ab *Etymol.* *p.* 424. *v.* 54. & a *Schol. Apoll. R.* I. 272.

1 Ἠλασκάζει. Habent etiam *Heſych.*, *Etymol.*, *Schol. Apoll.* *ll. ll.* & locum poſteriores duo addunt *Homericum* ex *Od.* I. 457.

2 Ἠλάστεον. Il. Ο. 21. Vill.

3 Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. Il. Ο. 128. In *Homero* legitur & legendum eſt ob metrum, ἠλέ. Vill. Ἠλεὲ tamen cum alii habent Codd. & Edd. a *Clark.* & *Ern.* notatae, tum *Ammon. de Diff. Verb. p.* 42.

4 Ἠλέκτωρ. Haec nusquam in *Homero.* Fortaſſe corrupta ſunt ex illo verſu, qui legitur Il. Ζ. 513. & ab *Etymol.* in ἠλέκτωρ affertur:

Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει.

Vill. Unice conferri meretur *Alb.* ad *Heſych. h. v.* Unde pertinere Obſervatio intelligitur ad *Il.* Τ. 398.

— Βῆ Ἀχιλλεὺς Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων.

Conf. & *Suid.* V. Ἠλέκτωρ.

5 Ἠλεύμενος. Hoc nusquam in *Homero.* At ἀλευάμενος Il. Ε. 444. Ο. 223. ac Υ. 281. & paſſim ἠλεύατο. Vill. Suſpectus etiam erat locus *Albert.* ad *Heſych. h. v.*

'ΗΛΙ'ΒΑΤΟΣ. ὑψηλή. ἐφ' ἣ ὁ Ἥλιος πρῶτον βάλλει [1].

Ἤλιθα. ἀθρόως καὶ χύδην·

— Ἤλιθα [2] πολλή.

'ΗΛΙΤΟ'ΜΗΝΟΝ. οἱ τὸν [3] ἀλιτόντα τ ἠθῶν ἐν τῇ κυήσει μηνῶν, ὅ ἐστιν ἐνημαρτηκότα.

Ἤλυξεν. [4] ἐξέκλινεν, ἐξέφυγεν.

'ΗΜΑΘΟ'ΕΝΤΟΣ. ἤτοι τῆς ἄμαθον πολλὴν ἔχοντος, ἐξ οὗ ὁ πεδινὸς δηλοῦται τόπος. ἢ παρ' ὃν ῥεῖ ὁ μαθόεις [5] ποταμός.

Ἦμαρ. [6] ἡμέρα.

'ΗΜΑ'.

1 Βάλλει. *Heſychius* habet: ὃν ἥλιος πρῶτον βάλλει. *Alberti* mavult legere, ἐφ' ἣν ἥλιος πρῶτον βαίνει, ſeu βάλλει. In *Etymologo*: ὅπου πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει. *Lexicon Manuſcript. Sangerm.* explicat: ὑψηλή· ἀφ' ἧν πρῶτον ὁ ἥλιος διὰ τὸ ὕψος βαίνει. Aliquando & profundum ſignificat; ut & *Steſichorus*, teſte *Heſ.* & *Etymol.* Τάρταρον ἠλίβατον vocant; & *Euripides* in *Hippolyto* dixit, ἠλιβάτοις κευθμῶσιν. Vill. Saepius autem hac forma uſus eſt *Homerus*.

2 Ἤλιθα πολλή. Od. Ξ. 483. Vill.

3 Οἱ τόν. Legerem οἷον. In reliquis autem pro Ἠθῶν, mallem ἑβδάδων & pro Ἐνημαρτηκότα. ἐξημαρτηκότα. Vill.

Praeter *Alb.* ad *Heſych.*, vid. praeſertim *Schol.* ad gloſſae ſedem *Il.* Τ. 118.

4 Ἤλυξεν. Il. Λ. 476.

5 Μαθόεις. Lege Ἄμαθος, ut habet *Heſ.* Vide *Etymol.* & *Strabon.* *l.* 8. *p.* 344. Eſt epithetum urbis Pyli. Od. Α. 93.: Πύλον ἠμαθόεντα. Alii quoque teſte *Heſ.* derivant ἀπὸ Ἠμάθου ἥρωος. Poſſet quoque ſimpliciter legi pro μαθόεις, ἠμαθόεις; ita ut generaliter intelligatur de quâlibet urbe, praeter quam fluit fluvius ſecum arenas convolvens. Vill. Poſtremam illam Cl. *Viloiſonii* rationem ſatis confutat *Strabo l. l.*

6 Ἦμαρ. Sexcenties in Poëta recurrit.

ἩΜΆΤΙΑΙ. [1] δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

ἩΜΕΡΊΣ. ἄμπελος·

Ἡμερὶς ἡβώωσα. [2] —

ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ ἡμερῦν ἡμᾶς.

ἩΜΙΠΈΛΕΚΚΑ. τὰ μὴ ἀμφίστομα. πελέκεις [3] γὰρ ἐκεῖνοι λέγονται οἱ ἀμφίστομοι·

Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.

ἩΜΙΤΕΛΉΣ. ἤτοι καθ' ὃν δέμεν οὐδέπω πάντα τὰ νομιζόμενα καὶ συγκυροῦντα τῷ γάμῳ συνετελέσθη, ἢ καθ' ὃν οὐκ ἔφθη πατὴρ κληθῆναι. τέλειος [4] γὰρ

1 Ἡμάτιαι. Haec forma neſcio, ubi apud *Homerum* eam vim habeat, quam tribuit *Apollonius. Il.* I. 72., Agamemnoni

Πλεῖαι … οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
Ἠμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι.

Sed recte *Schol.* reddidit Καθημεριναὶ, αἱ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐρχόμεναι. — Itaque *Apollonio* reſtituendum videtur, quod habet *Heſych.*, Ἡματίη, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας: ut tribus conveniat *Homeri* locis. *Od.* Β. 104. Τ. 149. Ω. 158.

Ἔνθα κεν ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστόν.

2 Ἡμερὶς ἡβώωσα. Od. Ε. 69. VILL.

3 Πελέκεις. In *Homero* haec oppoſitio reperitur; Il. Ψ. 883.

Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
Τεῦκρος δ', &c.

Heſ. explicat ἡμιπέλεκκα, τὰ μὲν ἑκατέρωθεν ἰσομεγέθη; ut *Sangermanenſe Lexicon Mſ.* αἱ μονόστομοι ἀξῖναι. VILL.

4 Τέλειος. Quum de domo diisque τελείοις Cl. *Villoiſ.* conſulere jubet *Rubnken.* V. Cl. ad *Tim.* V. σπτίλεια, *AEſchylo* ipſe veram reddit ſententiam, *Agamemn.* 976. *ſeq.* ubi orationem rectius, quam fieri in Editionibus ſolet, ita interpungendam cenſet:

— Σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν,
Θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολὼν,
Ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς τ' ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς

γὰρ οἶκος, ὁ γένεσιν τέκνων ὑποδεξάμενος·

Καὶ δόμος [1] ἡμιτελής· τὸν δ᾽ ἔκτανε Δάρδανος
ἀνήρ.

περὶ τοῦ Πρωτεσιλάου λέγει, δόμος ἡμιτελής.

ἭΜΟΝΕΣ. [2] ἀκοντισταί. καὶ ἥματα, τὰ ἀκοντίσματα·

Ἠδ᾽ ὅσον [3] δυνάμει τε καὶ ἥμασι ἔπλευ ἄριστος.

ἭΜΥΣΕ. ἐκλίθη· ἐξ οὗ τὸ πεσεῖν δηλοῖ. ἐπὶ δὲ μέρους τοῦ κλιθῆναι·

— Ἐπί τ᾽ ἠμύει [4] ἀσταχύεσσιν.

ἮΝ. ἐὰν δασέως καὶ ὀξέως, ἤτοι ἄρθρον ὑποτακτικὸν, ἢ σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου·

Γνῷ [5] δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτην. —

ψιλούμενον δὲ καὶ περισπώμενον, τὸ ὑπῆρχεν δηλοῖ.

ἬΝΟΠΑ. τὸν δυσαντοφθάλμητον [6] διὰ λαμπρότητα, οἷον ἄνοπα. ὡς τὸν χαλκὸν ἤνοπα λέγειν εἴωθεν.

ἩΠΕΙ-

Οἶνον, τότ᾽ ἤδη ψυχὸς ἐν δόμοις τέλει,
Ἀνδρὸς τελείου δῶμ᾽ ἐπιστρεφωμένου,
Ζεῦ, Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει.

1 Καὶ δόμος. *Il.* Β. 701. Vill.

2 Ἥμονες. V. Il. Ψ. 886. ibique *Schol.*

3 Ἠδ᾽ ὅσον. Il. Ψ 891. Lege ἴσον, ob metrum. Vill.

4 Ἐπί τ᾽ ἠμύει. Il. Β. 148. Vill. Altera illa *cadendi* notione ponitur *Il.* Β. 373. Δ. 290.

5 Γνῷ δέ Il. Π. 274. Vill.

6 Δυσαντοφθάλμητον. *Cod. Mſtus* una litera neglecta exhibet δύσαντο. θάλμητον. Veram lectionem edi curavimus, reſtitutam dudum ab *Alb.* ad *Heſych* V. Ἤνοπα. Caeterum Ἤνοπι χαλκῷ dixit Poëta Il. Π. 408. Σ. 349. &c.

ἬΠΕΙΡΟΣ. ποτὲ μὲν εἰς ἄπειρον διήκουσα γῆ καὶ μὴ νῆσος, οἷον·

— Ἐριβώλακος [1] ἠπείροιο.

καταχρηστικῶς δὲ, πᾶσα γῆ. [2]

ἨΕΡΟΠΕΥΕΙ. [3] ἐξαπατᾷ τὰς φρένας.

ἨΠΙΟΔΩΡΟΣ. [4] ἤπια καὶ προσηνῆ δωρουμένη, κατὰ τὴν παιδοτροφίαν.

ἨΠΥΕΙ. [5] φωνεῖ· ἀφ' οὗ καὶ ἠπύτα [6] κήρυξ, ἀντὶ τοῦ φωνητής. καὶ βελήπυος [7], ὁ φωνητικὸς καὶ μεγαλόφωνος.

ἬΡΑΡΟΝ. [8] ἥρμοσαν.

ἮΡΙ. πρωΐας·

Ἀλλὰ μάλ' [9] ἦρι νέονται. —

ἨΡΙΓΕΝΕΙΑ. [10] ἤτοι ἡ τὸ ἦρι γεννῶσα, ἢ ἐν τῷ ἦρι γεννωμένη.

ἨΡΙ-

1 Ἐριβώλακος. Od N. 235. VILL.

2 Πᾶσα γῆ. V. *Od.* A. 162. Γ. 90. &c.

3 Ἠεροπεύει. *Od.* O. 420.

4 Ἠπιόδωρος. Extat Il. Z. 251.

Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ.

VILL.

5 Ἠπύει. Hinc emenda *Etymol.* qui habet ἠπύη. φωνῇ, pro ἠπύει. VILL. Conf. Il. Ξ. 399.

6 Ἠπύτα. Il. H. 384. VILL.

7 Βελήπυος. Martis epitheton, *Il.* N. 521. conf. ſupra p. 198.

8 Ἤραρον. Nusquam ἤραρον ſed ἄραρον habet *Homerus Il.* M. 105. *Il.* Π. 214. ad quae loca vide *Schol.*

9 Ἀλλὰ μάλ'. Od. Υ. 156. VILL.

10 Ἠριγένεια. Frequentiſſimum *Aurorae* apud Poëtam epitheton. Conf., praeter alia loca bene multa, *Il.* A. 477. ibique *Schol.* cum *Interpp. Heſych. h. v.*

'ΗΡΙΚΕ. [1] διεσχίσθη, διεῤῥάγη.

'ΗΡΙΟΝ. τάφος·

Φάσσοντο [2] Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον. —

'ΗΡΩΩΝ. [3] πάντες οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἥρωες ἐκαλοῦντο.

'ΗΡΩΗΣΑΝ. ἀνεχώρησαν·

— Αἱ δ' ἠρώησαν [4] ὀπίσσω.

'ΗΡΤΥΝΕΤΟ. [5] κατηρτύνετο, ἡτοιμάζετο.

'ΗΣ. τοῦτο ἄρθρον ὑποτακτικὸν σύναρθρου ἀντωνυμίαν. [6] τὸ μὲν οὖν ἄρθρον·

Ἧς τε πλείστην [7] μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν.

τὴν

1 Ἤρικε. Vide *Il.* P. 295. ibique *Schol.*

2 Φάσσοντο: Il. Ψ. 126. Lege φράσσατο. VILL.

3 Ἡρώων. *Il.* A. 4., in operis argumento ponit Poëta, quod ira *Achillis*.

Πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν

Ἡρώων.

quos cum plerique interpretarentur Semideos, fuerunt tamen, quibus videretur, ὅτι τάχα καὶ ἅπαντας τοὺς Ἀχαιοὺς συλλαβὼν, ἐπαίνου νόμῳ Ἥρωας λέγει, ἀποσεμνύνων τοὺς θανόντας ἐν τῇ μάχῃ &c., teſte *Euſtath.* p. 18. *vſ.* 11. *ſeqq.*, vel quibus ampliores etiam probarentur rationes ab *Apollonio* & *Heſychio* notatae, Ἡρώων. πάντων τῶν κατ' ἐκεῖνον χρόνον ἀνδρῶν; ſive Graeci forent ſive Trojani, dum modo pro patria fortiter pugnantes cecidiſſent. — Qua obſervatione juvatur maxime, qui de *Heroibus*, poſt *Spanhemium*, pleniſſime diſputavit, *Jo. Math. Geſner.* Vir Cl. *Opuſc. Minor. T. II, p.* 205. *ſeqq.*

4 Αἱ δ' ἠρώησαν. Il. Ψ. 433. VILL.

5 Ἠρτύνετο. Il. B. 55. & K. 302:

— Πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν.

VILL.

6 Ἀντωνυμίαν. Omiſſum eſt verbum δηλοῖ. VILL.

7 Ἧς τε πλείστην. Il. T. 222. VILL.

τὴν δὲ ἀντωνυμίαν·

Ὡς οὐδὲν γλύκιον [1] ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων.

ἩΣΑΤΟ. [2] ἥσθη.

ἩΣΤΗΝ. [3] ἀντὶ τοῦ ἐκαθέζοντο, ἢ ἀντὶ τοῦ ἦσαν.

ἮΤΟΙ. καθ᾽ Ὅμηρον ἰσοδυναμεῖ τῷ μὲν συνδέσμῳ· [4]

Ἤτοι ὅγ᾽ ὡς [5] εἰπών. —

παρὰ δὲ ἡμῖν καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, διαζευκτικῷ συνδέσμῳ· ἤτοι στρατεύσεις σημαίνων [6] ἔσῃ κακός.

ἩΥ·

1 Ὡς οὐδὲν γλύκιον. Od. ι. 34. Vill.

2 Ἥσατο. *Od.* ι. 353. ubi vide *Schol.*

3 Ἥστην. Quum ſignificat ἐκαθέζοντο, ſpiritu aſpero notandum eſt. Vill. Ἥσθην eſt ἐκαθέζοντο. ἦστην, ἦσαν. Conf. *Schol.* ad *Il.* Δ. 21. & Ε. 10. Diverſiſſimae formae, a male ſedulo forte *Apollonii* interpolatore, temere ſuut confuſae.

4 Συνδέσμῳ. Hic aliquid omiſſum puto. *Heſ.* ſic definit, quaenam ſit haec conjunctio, ἰσοδυναμῶν τῷ ΔΕ᾽; quod & ab *Apollonio* factum exiſtimo; & poſt συνδέσμῳ, legendum δέ. Vill. Immo vero, quod codex exhibet *Apollonii MStus*, Ἰσοδυναμεῖ τῷ ΜΕ᾽Ν συνδέσμῳ, *idem valet*, *quod conjunctio* μὲν, tuetur ipſe *Heſychius* in Ἤτοι — τινὲς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ΜΕ᾽Ν, χρῶνται, & *Schol.* ad l. l. Ἤτοι ὅγ᾽ ὡς εἰπών. Οὗτος ΜΕ᾽Ν οὕτως εἰπών. — In re levi conſentientem habemus Cl. Toup. *Cur. Nov.* in *Suid.* *p.* 11.

5 Ἤτοι ὅγ᾽ ὡς. Il. Α. 68. Vill.

6 Σημαίνων. Locum corruptiſſimum ſic emendo: διαζευκτικὸν σύνδεσμον σημαίνει·

Ἤτοι στρατεύσεις, ἢ γ᾽ ἔσῃ κακός. —

Metro & ſenſu ſic reſtituto, jam vides manifeſta Jambi veſtigia. Itaque hunc locum exiſtimo deprompturn ex quâdam Tragoediâ, ubi exhibebatur Palamedes Ulyſſem, aut ipſe Ulyſſes Achillem, vel Philoctetem arma fugientem, ad Trojanam expeditionem adhortans. Vill. Elegantior

multo

ἨΥ΄ΚΟΜΟΣ. εὔκομος. [1] ἀπὸ δὲ ἑνὸς μέρους, τὸ ὅλον.

ἨΥ΄Σ. [2] καλοκἀγαθός. ἐσχημάτισαι ἀπὸ τοῦ εὖς.

ἨΥ΄ΤΕ. ὡς·

Ἠΰτε [3] πῦρ ἀΐδηλον. ——

ἩΦΑΙΣΤΟΣ. οἱονεὶ ἄφαιστος ὤν, κατὰ στέρησιν τῆς ἁφῆς. σημαίνει δὲ τὸν Θεόν. ἐπὶ δὲ τοῦ πυρός·

> Σπλάγχνα [4] δ᾽ ἄρ᾽ ἐμπείραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο.

ὁ δὲ τρόπος, μετωνυμία.

ἬΦΥΣΕ. [5] διέκοψε.

ἨΧΗ΄. [6] θηλυκῶς, ὁ ἦχος.

ἮΧΙ. [7] ὅπου.

Ἔχα

multò & certa adeo eſt, *Toupii* emendatio *Cur. Nov. in Suid. p.* 11.

> Ἤτοι τερατεύσεις ἢ μινὰν ἴση κακός.

1 Ἠΰκομος. Poſt εὔκομος credo reponendum quod excidit vocabulum, ſcilicet, καλή. Suadent enim ſequentia: ἀπὸ δὲ ἑνὸς μέρους τὸ ὅλον, ubi ſubauditur λέγει, ſeu νοεῖται. VILL. Frequens eſt in *Apollonio* interpretationis illa omiſſio. Ἠΰκομος autem ſaepiſſime apud Poëtam recurrit. Vid. *Il.* Α. 36. &c.

2 Ἠΰς. V. *Il.* Β. 653. &c.

3 Ἠΰτε. Il. Β. 455. VILL.

4 Σπλάγχνα. Il. Β. 426. VILL.

5 Ἤφυσε. Il. Ν. 508:

> — Διὰ δ᾽ ἔντερα χαλκὸς
> Ἤφυσ᾽ —

quod *Heſ.* interpretatur: διέτεμεν, ἀπήντλησεν, διέκοψεν, ἔσπασεν, ἐξεφύσησεν. VILL.

6 Ἠχή. Moeris: Ἠχὼ, Ἀττικῶς· ἦχος, Ἑλληνικῶς. Ubi vide doctiſſimum *Pierſon.* & *Thom. Magiſt.* VILL. Quae vero forma *Atticis* poſtea fuit propria; Ἠχὴ, una illa perpetuo uſus eſt *Homerus.*

7 Ἦχι. ὅπου. V. *Il.* Λ. 607. Γ. 336. & *Alb.* ad *Heſ. h. v.*

ἨΧΛΥΣΕΣ.[1] ἐσκότισεν.

ἭΨΑΤΟ. πολλάκις Ὅμηρος χρῆται τῷ ἅψασθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιλάβεσθαι·

Εἰανοῦ ἀπτομένην[2] ——

καί·

Ἅψατο[3] δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ. ——

καὶ δυϊκῶς, ἁψάσθην.[4]

ἨΩ΄Σ. ἐπὶ μὲν τοῦ θεοῦ·

Ἠὼς[5] δ' ἐκ λεχέων. ——

ἐπὶ δὲ τῆς ὅλης ἡμέρας·

—— Ἧδε δέ μοι[6] νῦν

Ἠὼς ἐνδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.

ἐπὶ δὲ τῆς πρωΐας ἕως ὥρας ἕκτης·

Ἔσσεται,[7] ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ.

καί·

Ἦμος[8] δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς.

καί·

Ἠῶθεν[9] δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.

1 Ἤχλυσεν. Lege ἤχλυσεν, ut eſt in *Heſychio* & *Homero* Od. M. 406:

— Ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.

Vill.

2 Εἰανοῦ ἀπτομένην. Il. Π. 9. Lege ἀπτομένη. Vill.

3 Ἅψατο. Il. Ψ. 666. Vill.

4 Ἁψάσθην Il. K. 377. Vill.

5 Ἠὼς δ', Od. E. 1. Vill.

6 Ἧδε δέ μοι νῦν. Il. Φ. 156. Vill.

7 Ἔσσεται. Il. Φ 111. Vill.

8 Ἦμος. Il. A. 477. Vill.

9 Ἠῶθεν. Il. H. 381. Vill.

Θ

Θ.

ΘΑ'ΑΣΣΕΝ. ἐκάθεντο.[1]

ΘΑΙΡΟ'Σ.[2] ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεύς.

ΘΑΛΑ'ΜΗ. κατάδυσις·

Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος[3] θαλάμης ἐξελκομένοιο.[4]

ΘΑΛΑΜΗΠΟ'ΛΟΣ.[5] ἡ περὶ τὸν θάλαμον πολουμένη, ἤτοι ἀναστρεφομένη.

ΘΑΛΕΡΟ'Ν.[6] θάλλον, οἷον ἀκμάζον, καὶ οἱ ἀκμάζοντες νεανίαι, θαλεροί.

ΘΑΛΕ'ΩΝ. τῶν πρὸς θάλλειν[7] ἐπιτηδείων.

ΘΑ-

1 Ἐκάθεντο. Lege ἐκαθίζετο. Extat Il. ι. 194:

— Λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν.

VILL. Cl. *Alberti* in Mſto correxerat Ἐκάθητο. *Heſych.* Θαάσσει. κάθηται.

2 Θαιρός Il. Μ. 459. VILL.

3 Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος. Od. Ε. 432. Male in Manuſcripto. πολύποδος. VILL.

4 Ἐξελκομένοιο. Male itidem in *MSto* legebatur ἐξελκόμενος.

5 Θαλαμηπόλος. *Od.* Η. 8. &c.

6 Θαλερὸν, θαλεροί. Frequentiſſimum hujus adjectivi uſum habet Poëta.

7 Θαλέων. Τῶν πρὸς θάλλειν. Il. Χ. 504. de puero Aſtyanacte:

Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.

Alii explicant: *Ludicris poſtquam animum oblectaſſet.* *Schol.* πάντων τῶν πρὸς τὸ θάλλειν. Adde ex *Apollon.* ἐπιτηδείων. VILL. Conf. & *Heſych.* h. v.

ΘΑΛΕΙΉΗ.[1] εὐθηνία. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῶν καρπῶν.

ΘΆΛΟΣ.[2] πᾶν τὸ χλωρόν·

Σηκοφόρον τ' ἔμμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι.

ΘΑΛΠΩΡΉ. χαρά. ὁ δὲ Ἀπίων, ἡδονή. ἐπὶ δὲ τῆς χαρᾶς, ὑγιῶς. ἡ γὰρ διάχυσις τῆς ψυχῆς ἀφωμοίωται τοῖς θαλπομένοις. καὶ ὥσπερ τὸ ἰαίνεσθαί[3] ἐστι διαχεῖσθαι καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ κατὰ ψυχὴν δὲ χαίρειν καὶ διαμάχεσθαι[4] λέγουσι· δι' ὧν φησί·

— Ἰδοῦσά γε θυμὸν ἰάνθη.[5]

ΘΑΛΎΣΙΑ. ἡ ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν συγκομιδῆς θυσία καὶ ἀπαρχὴ τῶν καρπίμων·

— Ὅ οἱ οὔτι θαλύσια[6] γουνῷ ἀλωῆς
Γὰρ Οἰνεὺς ἔρεξεν. —

ΘΑΛ-

1 Θαλείῃ. Lege θαλίῃ. Il. I. 143:

Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.

Quem verſum laudat *Pollux* III. 20. Vill.

2 Θάλος. Lege θαλλός. Vide Doctiſſimum *Ruhnken.* ad *Tim.* voce θαλλός, & *Polluc.* I. 127. 244. & mox pro Σηκοφόρον, lege Σηκοκόρον ex. Od. P. 224. Vill.

3 Ἰαίνεσθαι. In Manuſcripto & hic loci, & paullo poſt, legitur Ἰένεσθαι, ſed edendum cenſuimus, quod certo reſtituit *Monfauc.*, Ἰαίνεσθαι. Pertinet autem gloſſa ad Il. Ζ. 412. Κ. 223. & Ο ad quae loca vid. *Schol.*

4 Διαμάχεσθαι. Nullo ſenſu διαμάχεσθαι; lege mecum διαχεῖσθαι. Vill.

5 Ἰδοῦσά γε θυμὸν ἰάνθη. Lege cum *Homero* Od. Ψ 47:

— ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.

pro ἰάνθη. Poſt haec verba in *Apollonio* deeſſe credo ultimum comparationis membrum, quod ſic reſtituo: οὕτως καὶ θάλπεσθαί ἐστι θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ θερμαίνεσθαι κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ χαίρειν, θάλπεσθαι λέγεται. Vill. Niſi forte lenior placeat medicina, qua ſupra pro καὶ ὥσπερ, legas ὥσπερ καί.

6 Ὅ οἱ οὔτι θαλύσια. Il. I. 530. Unde lege γουνῷ ἀλωῆς Οἰ-

ΘΑΜΝΟΙ. οἱ ὑλώδεις τόποι·

— Οἱ δέ τε θάμνοι [1]

Πρόρριζοι πίπτουσι, —

ΘΑΜΕΕΣ. [2] πυκνοί. καὶ θηλυκῶς θαμειαί, [3] πυκναί. καὶ ἐπιρρηματικῶς τὸ θαμά, ἀντὶ τοῦ ταχέως· [4]

— Θάμ' ἐβάδιζε, [5] —

καὶ τό·

— Πάρος [6] γε μὲν οὔτι θαμίζεις.

πυκνῶς παραγίνῃ. καὶ τὸ θαμνὸν [7], πυκνόν.

ΘΑΥΜΑΝΕΟΝΤΕΣ. [8]

Ἐθαύμαζεν [9] πυρὰ πολλά. —

καί·

Καὶ

Οἰνεὺς ῥέξ'. Male edidit *Montfauconius*, ſuppreſſis aliquot verbis, γουνῷ ἀλωῆς ἔρεξαν. VILL.

1 Οἱ δέ τε θάμνοι, Il. Λ. 156. VILL.

2 Θαμέες *Il.* Κ. 264. &c.

3 Θαμειαί. *Il.* Α. 52. &c.

4 Ταχέως. Mallem πυκνῶς, VILL.

5 Θάμ' ἐβάδιζε non invenitur in *Homero*; ſed Il. Π. 207;

— Θάμ' ἐβάζετε, —

quod in *Apollon.* legendum puto. Moeris: Θαμά, Ἀττικῶς· πυκνῶς, Ἑλληνικῶς. Vide *Thom. Magiſtr.* VILL.

6 Πάρος γε. Il. Σ. 3 6. VILL.

7 Θαμνόν. Non habet hanc formam *Homerus* pro πυκνά. Θαμινὸν iſto uſu frequentarunt recentiores.

8 Θαυμανέοντες. Omiſſa eſt gloſſa. Reſtitue ex *Heſychio*: θεώμενοι, ὀψόμενοι. VILL. Ex *Od.* Θ, 108. ponitur iterum gloſſa ſine interpretatione; & cum participium, Θαυμανέοντες, l. l. non *admirandi* adeo, ſed *ſpectandi* notionem habeat, comparationis ergo exempla adnotantur cognati verbi Θαυμάζειν, quod eadem ſignificatione adhibuerit *Homerus*, dum *admirandi* vim tribuerit verbo θηεῖσθαι.

9 Ἐθαύμαζεν. Lege θαύμαζεν. Legitur hic verſus Il. Κ, 12. VILL.

Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων [1] ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε,

ἀντὶ τοῦ θεώμενος. τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θαυμάζειν, θεεῖσθαι. [2] καὶ θεητὶς, ὁ θαυμαστής.

ΘΕΕΙΟΥ. τοῦ κεραυνίου πυρὸς λέγει· θείου δὲ τούτου ὥστε κατὰ παρεκδοχὴν εἰρῆσθαι·

Ἐν δὲ θεείου [3] πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι,

προσυπακουστέον δὲ, ὑπὸ τοῦ πυρός.

ΘΕΕΙΩΣΩ. [4] καθάρω·

— Οἶσε [5] δέ μοι πῦρ

Ὄφρα θεειώσω μέγαρον. —

ΘΕΙΛΟΠΕΔΟΝ. ὁ τόπος ἐφ' οὗ ξηραίνεται ἡ σταφυλὴ καὶ οἱ καρποί. [6]

ΘΕΙΝΑ. [7] τὸν αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ θείνεσθαι [8] τοῖς κύμα-

1 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων. Il. N. 11. VILL.

2 Θεεῖσθαι. Lege Θηεῖσθαι, uti mox Θηητὸς, pro θεητὸς, & comparetur, qui *Apollonii* gloſſam ſuam fecit, *Heſych.* V. Θαυμαίνοντες.

3 Ἐν δὲ θεείου. Ita edidi ex Od. M. 417. cum in *MSto* legeretur θείου. VILL.

4 Θειώσω. Hinc emenda *Heſychiana* θειάτω & θειάτω, quae per καθάρω explicantur. Nam certe *Heſ.* ad hunc *Homeri* locum alludit, quod a nemine animadverſum eſt. VILL.

5 Οἶσε. Od. X. 482. VILL.

6 Καρποί. *Etym.* addit: τινὲς δὲ μύρτοι τῶν συκῶν ψύξιν τεραιὰν ὀκάλην. VILL. Conf *Od.* H. 123. Verbo tetigit hanc formam Cl. *Koen.* ad *Corinth.* p. 214.

7 Θεῖνα. Sic ſcribendum; ut in *Heſ.* pro θῖνες, θινῶν, legendum cenſet *Iſaac. Voſſius*, θεῖνες, θεινῶν, quemadmodum in hoc neceſſario poſtulat ſeries litterarum. VILL. Immo vero in *Apollonio* certe legendum eſſe Θῖνα, omnis mox clamat Grammatici diſputatio, a ῥεῖσθαι duci ῥῖνα non ῥεῖνα.

8 Θείνεσθαι. *Heſ.* habet θίνεσθαι.

μασιν, ὅ ἐςι τύπτεσθαι. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον γράφοι τις ἂν καὶ τὴν ῥῖνα διὰ τοῦ Ε καὶ Ι. εἴρεται γὰρ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς ῥεῖν τὴν φυσικὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν ὑγρῶν ἐπίῤῥυσιν. ἀλλ' [1] οὐ γράφεται τῷ ὀνομαστικῷ εἶναι. τὸ δέ·

— Πολὺς [2] δ' ἀμφ' ὀςεόφιν κεῖτο θὶς
Ἀνδρῶν, —

στη-

νεσθαι. Conjunge duo & lege θείνεσθαι quae vera eſt lectio; Et ſic habet *Schol.* Il. Α. 34. Vill.

1 Ἀλλ' οὐ γράφεται τῷ ὀνομαστικῷ εἶναι. Locus perdiſſicilis. Mihi ſcribendum videtur: ἀλλ' οὐ γράφεται ἐπὶ τούτου ὀνόματος τὸ ει. Vel potius: ἀλλ' οὐ πάντως γραφὴ τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν ῥηματικῶν ὀνομάτων φυλάττεται. Qui eſt ipſemet *Apollonii* noſtri ſenſus, etſi non eadem ſint verba, quae parum moror. Mihi in hâc certiſſimâ conjecturâ facem praetulit *Etymol.*, qui haec habet in πέδιλα: Πέδιλα. τὰ ὑποδήματα· παρὰ τὸ προσειλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσίν· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ εἰλεῖσθαι. Deinde addit haec notatu digniſſima, explicans cur non πέδειλα, ſed πέδιλα, ut hîc ῥῖνα, non ῥεῖνα, ſcribatur ε· οὐ πάντως δὲ τὰ ῥηματικὰ ὀνόματα φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος, ὥσπερ εἴρω ἶρος, καὶ νείφω νιφάς. Idem in ῥὶν ſic habet: ὤφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥέω γίνεται. οὐ γὰρ τῆς ῥινὸς ῥέουσι καὶ κατέρχονται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς. ἀλλ' ἡ παράδοσις διὰ τοῦ Ι, ὡς διχατάληκτον. Vill. Eandem rationem ſequendo, mutilatam eſſe gloſſam crediderim, in qua olim, ante verba κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον, &c., repudiata fuerit eorum opinio, qui a θείνεσθαι, θεῖνα non θῖνα ducendum eſſe cenſerent. Itaque in hunc fere modum, ſupplenda mihi videtur Grammatici obſervatio: Θῖνα· τὸν αἰγιαλόν; ΟΥ' ΘΕΙ͂ΝΑ. ἀπὸ τοῦ θείνεσθαι τ. κυμ., ὅ. ἐ. τύπτεσθαι; κατὰ δὴ &c. Quae autem, in extrema gloſſa, nemo facile explicuerit, ἀλλ' οὐ γράφεται τῷ ὀνομαστικῷ εἶναι, haud ſcio an veriſſime ſcripſeris, ἀλλ' οὐ γράφεται τὸ ὄνομα, ὡς τὸ ῥῆμα.

2 Πολὺς δ'. Od. Μ. 45. Sic lege verſum cum *Homero*:

— Πολὺς δ' ἀμφ' ὀςεό-
φιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων. —

Vill.

σημαίνει τὴν σορὸν [1] τῶν ὀστέων.

ΘΕΛΓΕΙΝ. [2] ὁ μὲν Ἀπίων, ἀνιᾷν, ἀμαυροῦν. οὐκ ἔοικε δὲ τοῦτο ἡ λέξις ὑπογράφειν, ἀλλὰ γενικῶς τὸ μεταβολήν τινα ψυχῆς ποιεῖσθαι. καὶ ἔστιν τὸ ἔτυμον τοῦ θέλγειν, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν.

ΘΕΛΕΙΝ. τὸ δύνασθαι·

> Οὐδ᾽ ἔθελε [3] προρέειν, —

ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐδύνατο.

ΘΕΜΙΣ. ἐπὶ μὲν τῆς σωματοειδοῦς·

> Ζεὺς [4] δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι.

ἐστὶ δὲ τοῦ ἁρμόζοντος καὶ καθήκοντος·

> Ἣ θέμις [5] ἐστὶν ἄναξ, ἀγορῇ. —

ἐπὶ δὲ τῶν νόμων·

> — Λιπαρὰς [6] τελέουσι θέμιστας.

ΘΕΟ-

1 Σορόν. Pro τὴν σορὸν, *tumulum*, lege τὸν σωρὸν *acervum*. Vill.

2 Θέλγειν. Occurrit Il. Μ. 255:

> — Ἀχαιῶν
> Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε.

Et Ο. 594:

> — Θέλγε δὲ θυμὸν
> Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο. —

Quin θέλγει Il. Ω. 343. Od. Ε 47. & Ω. 3. dicitur de *Virga Mercurii*:

> — Τῇ τ᾽ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.

At θέλγε Od. Ξ. 387. Σ. 281. & θέλγει Od. Α. 57. & Π. 195 ſumuntur pro *decipere*, mellitis verbis *demulcere*. Vill.

3 Οὐδ᾽ ἔθελε. Il. Φ. 366. Sic etiam Il. Ι. 353:

> Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ.

ubi ἐθέλεσκε apud *Schol.* explicatur οὐκ ἠδύνατο. Vill.

4 Ζεὺς δέ, Il. Υ. 4. Vill.

5 Ἣ Θέμις. Il. Ι. 33. Vill.

6 Λιπαρὰς. Il. Ι. 156. Vill.

ΘΕΟΠΡΟΠΙΟΝ ΜΑΝΤΕΥΜΑ. [1] τὸ ἐκ θεοῦ προλεγόμενον.

ΘΕΟΥΔΗΣ. θεοαδὴς, [2] θεοῖς ἀρεσκόμενος.

ΘΕΟΦΙΝ. τὸ σχῆμα τῆς αὐτῆς λέξεως δηλοῖ, ποτὲ μὲν γενικὴ, [3] ποτὲ δὲ δοτικὴ, [4] ὡς ἐπὶ τοῦ·

— θεόφιν [5] μήστωρ ἀτάλαντος,

θέλει [6] γὰρ τοῖς θεοῖς ἴσος. καὶ ἐπὶ τοῦ·

Ἔκτωρ ἶφι [7] βίηφι πιθήσας,

οἷον, τῇ ἑαυτοῦ βίᾳ πεισθείς. ὅτε δέ φησι·

— Τιτυσκόμενος [8] κεφαλῆφιν,

γενική. θέλει γὰρ εἰπεῖν, καταστοχαζόμενος [9] τῆς κεφαλῆς. καὶ ὅτ' ἂν λέγει·

λα-

1 Θεοπρόπιον μάντευμα. τὸ ἐκ &c. Quod in ipſa Gloſſa ponitur nomen μάντευμα; ponendum potius eſt in interpretatione, Θεοπρόπιον. μάντευμα, τὸ ἐκ &c. *Schol.* ad *Il.* Α. 85. Θεοπρόπιον· τὸ ἐκ θεῶν μάντευμα. &c.

2 Θεουδής. Contrarium affirmat *Etymol.* his verbis: Θεουδὴς, ὁ θεοσεβής. οὐκ ἔστιν (ὥς τινες φασὶ) θεοαδής. Caetera videſis apud eum. Vill. Conf., praeter *Heſych.*, *Schol.* ad *Od.* Ζ. 121.

3 Γενική. Lege γενικήν. Vill.

4 Δοτική. Lege δοτικήν. Vill.

5 Θεόφιν. Il. Η. 366. Vill.

6 Θέλει. Poſt θέλει, explere Cl. *Villoiſ.* jubebat δηλοῦν, ſeu σημαίνειν, ſed ex uſu Graecorum frequenti, verbum hujusmodi potuit reticeri.

7 Ἶφι lege ἦφι ex ipſo *Homero Il.* Χ. 107.

Ἕκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.

Eandem formam recte reſtituerunt interpretes *Od.* Φ. 315.

— Χερσίν τε βίηφί τε ἦφι πιθήσας

8 Τιτυσκόμενος. Il. Λ. 350. Vill.

9 Καταστοχαζόμενος. Quidam volunt τὸ κεφαλῆφιν non a τιτυσκόμενος regi, ſed ab ἀφάμαρτε; ita ut ſit ſenſus: *non aber-*

σημαίνει τὴν σορὸν [1] τῶν ὀστέων.

ΘΕΛΓΕΙΝ. [2] ὁ μὲν Ἀπίων, ἀνιᾷν, ἀμαυροῦν. οὐκ ἔοικε δὲ τοῦτο ἡ λέξις ὑπογράφειν, ἀλλὰ γενικῶς τὸ μεταβολήν τινα ψυχῆς ποιεῖσθαι. καὶ ἔστιν τὸ ἔτυμον τοῦ θέλγειν, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν.

ΘΕΛΕΙΝ. τὸ δύνασθαι·

Οὐδ' ἔθελε [3] προρέειν, —

ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐδύνατο.

ΘΕΜΙΣ. ἐπὶ μὲν τῆς σωματοειδοῦς·

Ζεὺς [4] δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἁρμόζοντος καὶ καθήκοντος·

Ἡ θέμις [5] ἐστὶν ἄναξ, ἀγορῇ. —

ἐπὶ δὲ τῶν νόμων·

— Λιπαρὰς [6] τελέουσι θέμιστας.

ΘΕΟ

1 Σορόν. Pro τὴν σορὸν, *tumulum*, lege τὴν σωρὸν *acervum*. Vill.

2 Θέλγειν. Occurrit Il. M. 255:

— Ἀχαιῶν
Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ
Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε.

Et O. 594:

— Θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο. —

Quin θέλγει Il. Ω. 343. Od. E 47. & Ω. 3. dicitur de *Virga Mercurii*:

— Τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.

At θέλγε Od. Ξ 387. Σ. 281. & θέλγει Od. A. 57. & Π. 195 ſumuntur pro *decipere*, mellitis verbis *demulcere*. Vill.

3 Οὐδ' ἔθελε. Il. Φ. 366. Sic etiam Il. I. 353:

Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ
τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ.

ubi ἐθέλεσκε apud *Schol.* explicatur οὐκ ἠδύνατο. Vill.

4 Ζεὺς δέ, Il. Υ. 4. Vill.

5 Ἡ θέμις. Il. I. 33. Vill.

6 Λιπαρὰς. Il. I. 156. Vill.

ΘΕΟΠΡΟΠΙΟΝ ΜΑΝΤΕΥΜΑ. [1] τὸ ἐκ Θεοῦ προλεγόμενον.

ΘΕΟΥΔΗΣ. Θεοαδὴς, [2] θεοῖς ἀρεσκόμενος.

ΘΕΟΦΙΝ. τὸ σχῆμα τῆς αὐτῆς λέξεως δηλοῖ, ποτὲ μὲν γενικὴ, [3] ποτὲ δὲ δοτικὴ, [4] ὡς ἐπὶ τοῦ·

— Θεόφιν [5] μήστωρ ἀτάλαντος.

θέλει [6] γὰρ τοῖς θεοῖς ἴσος. καὶ ἐπὶ τοῦ·

Ἕκτωρ ἶφι [7] βίηφι πιθήσας,

οἷον, τῇ ἑαυτοῦ βίᾳ πεισθείς. ὅτε δέ φησι·

— Τιτυσκόμενος [8] κεφαλῆφιν,

γενική. θέλει γὰρ εἰπεῖν, καταστοχαζόμενος [9] τῆς κεφαλῆς. καὶ ὅτ' ἂν λέγει·

λα-

1 Θεοπρόπιον μάντευμα. τὸ ἐκ &c. Quod in ipſa Gloſſa ponitur nomen μάντευμα; ponendum potius eſt in interpretatione, Θεοπρόπιον. μάντευμα, τὸ ἐκ &c. *Schol.* ad *Il.* Α. 85. Θεοπρόπιον· τὸ ἐκ θεῶν μάντευμα. &c.

2 Θεοαδής. Contrarium affirmat *Etymol.* his verbis: Θεουδὴς, ὁ θεοσεβής. οὐκ ἔστιν (ὥς τινες φασὶ) θεοαδής. Caetera videſis apud eum. Vill. Conf., praeter *Heſych.*, *Schol.* ad *Od.* Ζ. 121.

3 Γενική. Lege γενικήν. Vill.

4 Δοτική. Lege δοτικήν. Vill.

5 Θεόφιν. Il. Η. 366. Vill.

6 Θέλει. Poſt θέλει, explere Cl. *Villoiſ.* jubebat δηλοῦν, ſeu σημαίνειν, ſed ex uſu Graecorum frequenti, verbum hujusmodi potuit reticeri.

7 Ἶφι lege ἦφι ex ipſo *Homero Il.* Χ. 107.

Ἕκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας
ὤλεσε λαόν.

Eandem formam recte reſtituerunt interpretes *Od.* Φ. 315.

— Χερσίν τε βίηφί τε ἦφι
πιθήσας.

8 Τιτυσκόμενος. Il. Λ. 350. Vill.

9 Καταστοχαζόμενος. Quidam volunt τὸ κεφαλῆφιν non a τιτυσκόμενος regi, ſed ab ἀφάμαρτε; ita ut ſit ſenſus: *non aber-*

Δακρυόφιν [1] πίμπλαντο, —

ἀντὶ τοῦ δακρύων,

Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν, [2]

ἀντὶ τοῦ πασσάλου. πάλιν δὲ δοτικῇ, ἡνίκα φησί·

Πρὸς κοτυληδονόφιν, [3] —

ἀντὶ τοῦ, πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. καί τινες σημαίνειν [4] τὰς ἐπούσας κοιλότητας τοῖς πολύποσι.

ΘΕΡΑ'ΠΟΝΤΕΣ. οὐχ οἱ δοῦλοι· ἀλλὰ πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας οὕτως καλεῖ, καὶ τὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει φίλον, ὡς Πάτροκλος [5] Ἀχιλλέος.

ΘΕ'ΡΕΣΘΑΙ. [6] θερμαίνεσθαι. καὶ τὸ θερέω, [7] θερμαίνω. ἀφ' οὗ καὶ θέρος [8], καθ' ὃ θερμαινόμεθα. καὶ τό·

Θερ-

aberravit a capite; non vero, *in caput collimans*. Nam ſic habetur:

Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν.

Vill. Immo & cum βάλεν conjunxit *Euſtath. p.* 849 *v.* 2.

1 Δακρυόφιν. Od. Κ. 248. Vill.

2 Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν Od. Θ. 105. Vill.

3 Πρὸς κοτυληδονόφιν. Od. Ε. 433. Vill.

4 Σημαίνειν. Lege σημαίνεσθαι θέλουσι. Vill. Conf. omnino *T. H.* ad *Lucian. Dial. Mar. p.* 299.

5 Πάτροκλος. Mallem Πάτροκλον Ἀχιλλέος θεράποντα.

Paulo largius *Etym.* οὐχ ὥσπερ οἱ νεώτεροι, δούλους, ἀλλὰ πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας, ὡς Il. Τ. 78:

— Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος.

Caetera cum *Apollon.* ad verbum conſentiunt. Vill. Quod *Apollonio* reddendum cenſet Cl. *Villoiſ.* θεράποντας, ex frequenti Grammaticorum βραχυλογίᾳ facile ſupplebit lector — Achillis autem θεράπων audit Patroclus *Il.* Π. 165. & 244.

6 Θέρεσθαι. Od. Τ. 64.

Νήεον ξύλα πολλά, φόως ἔμεν, ἠδὲ θέρεσθαι.

Vid *Schol.* ad h. l. & *Heſych.*

7 Θερέω. Od. Ρ. 23. Vill.

8 Θέρος. *Od.* Λ. 191.

Θερσόμενος, [1] ὕλην δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψεν, ἀντὶ τοῦ θερμανθησόμενος.

ΘΕ'ΣΘΑΙ. [2] ἐν τῇ Ν ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας· καὶ γὰρ ὁ θησαυρὸς, θεσμὸς [3] λέγεται. καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει·

Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν.

ΘΕ'ΣΠΙΝ. θεῖον·

— Θέσπιν [4] ἀοιδήν. —

ΘΕΣ-

1 Θερσόμενος. Od. T. 507. VILL.

2 Θέσθαι. Omiſſa eſt gloſſa ex *Heſ.* reſtituenda: ὑποθέσθαι. θησαυρίζεσθαι. Verſus *Hom.* reperitur Od. N. 207:

Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
Καλλείψω,

VILL.

3 Θεσμὸς. θεσμὸν. *MStus Cod* exhibet θυμὸς, θυμὸν; pro quibus cum ipſa diſputationis ratio reſtituere jubet θεσμὸς, θεσμὸν, tum vero certo confirmavit hanc ſuam emendationem Cl. *Villoiſ.*, auctoritate *Etymol. M.* v. Θέσθαι; Τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων Θεσμὸν καλεῖ. Verſum *Villoiſ.* initio cenſebat mutilum; haud facile equidem integer an truncatus, aut quomodo denique conſtituendus ſit, definiverim; Tam varia ſunt in hoc genere metra. Fine deficere credas verſum, ſi fragmentum comparaveris, quod ex *Athenaeo*, L. IX. p. 430, profert *Pauw.* ordine 72um.

Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε
καὶ τρεῖς ἀναχείσθω.

Quocum ſimile convenit metrum, ſecus quam ordinaverat *Barneſ.* p. 220., conſtitutum a *Brunck.* V. Cl. p. 63.

Κερδέοσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ
μητρὸς ἐπτοήθη. —

Contra vero in verſus minores dividendum ſtatuas fragmentum, comparando alterum apud *Barneſ.* 81., coll. *Brunck.* p. 64.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων
Στεφανίσκους θέμενοι, νῦν
Θάλειαν ἑορτὴν
Ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

In Fragmento denique *Callimachi* difficillimo, CV., quod occurrit nomen τεθμῶ, quamvis ſuſpectum *Bentlejo*, *Anacreontis* etiam auctoritate poterit confirmari.

4 Θέσπιν. Od. P. 385. VILL.

ΘΕΣΠΕ΄ΣΙΟΝ. [1] ὁ μὲν Ἀπίων, ὡς συνθέτου τῆς λέξεως οὔσης ἀποδίδωσι θεσπέσιον, τὸ ἐκ θεοῦ ἑπόμενον, ἢ ἐκ θεοῦ λεγόμενον. δύναται δὲ καὶ παραγώγως θεῖον εἶναι.

ΘΕΣΙΠΙΔΑΕ΄Σ. [2] θείως δαιόμενον, ὅπερ ἐστὶ καιόμενον.

ΘΕ΄ΣΦΑΤΟΝ. [3] θεόφατα, ἐκ μαντείας λεγόμενα.

ΘΕΙ΄ΣΕΣΘΑΙ. δραμεῖσθαι·

— Περὶ τρίποδος [4] γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι. —

ΘΗΕΙ῀ΤΟ. [5] ἐθαύμασεν.

ΘΗΛΥΤΕΡΑ΄ΩΝ. τὸ μὲν σχῆμα συγκριτικὸν [6], ὅτι φησί·

1 Θεσπέσιον. Frequentiſſime in *Homero* recurrit.

2 Θεσπιδαές. *Il.* Μ. 177. Conſ. *Heſych.*

3 Θέσφατον. Lego θέσφατα. Vill. *Od.* Λ. 296 &c.

4 Περὶ τρίποδος. Il. Λ. 700. Vill.

5 Θηεῖτο. *Od.* Ε. 75. &c.

6 Συγκριτικόν. Fortaſſe legendum, οὐ συγκριτικόν; ſed nihil muto. Vide *Etymol.* Vill. Quando *Homerus Il.* Θ. 520. *Od.* Λ. 385. *Od.* Ψ. 166. &c. Γυναῖκας dicit θηλυτέρας, plerique Interpretum veterum comparative acceperunt, ut beſtiis foeminis mulier eſſe intelligatur θηλυτέρα, quam interpretationem habet *Schol.* ad *Il.* Α. 520., & qui ipſius utitur verbis *Etymol. p.* 450 *v.* 51. *ſeq.* Coll. *Heſych. h. v.* & *Euſtath. p.* 727. *v.* 28. & *p.* 1599. *v.* 22. Alteram hic comparandi viam tentat *Apollon.*, qua viris ipſis θηλυτέρα dicatur mulier; ὡς πρὸς τοὺς ἄνδρας τῆς συγκρίσεως οὔσης, κατὰ τὸ συγκριτικόν; Sed fuerunt etiam inter antiquos, qui θηλυτέρας, ſimpliciter acciperent pro θηλείας, & miſſa omni illa comparandi ſubtilitate, interpretarentur *almas.* Ex hujuſmodi interpretum commentariis ductum eſt, quod habet *Suid.* Θηλυτεράων, τῶν θηλειῶν. (coll. *Etymol. p.* 451. *v.* 4. & *Euſtath. l. l.*) neque dubium mihi eſt, quin eodem

φησί· γυναικῶν θηλυτεράων, ἀντὶ τοῦ εὐτρόφων. ἢ πρὸς τοὺς ἄνδρας τῆς συγκρίσεως οὔσης, καὶ τὸ συγκριτικόν.

ΘΗΜΩ͂Ν.[1] τὸν σωρὸν τῶν ἀχύρων.

ΘΗ͂Ν. πού·

Ὣς θὴν[2] καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος. —

ΘΗ΄Ρ.[3] κατ' ἐξοχὴν ὁ λέων· ἀπὸ τοῦ θοῶς ὁρμᾶν, ὡς Ἀπίων.

ΘΗ΄ΣΑΤΟ.[4] ἐθήλασεν.

ΘΗ͂ΤΕΣ.[5] οἱ δουλεύοντες οὕτως λέγονται.

ΘΟΗ͂ΣΙ.[6] ταχείαις. καὶ τὸ θόωσα, ἀντὶ τοῦ, ὤξυνα τὸν μοχλὸν μεταληπτικῶς·[7]

— Ἐγὼ δ' ἐθόωσα[8] παραστὰς

Ἄκρον —

τὸ

eodem pertineat prior *Apollonii* obſervatio, recte a Cl. *Villoiſ.* emendata. Τὸ μὲν σχῆμα οὐ συγκριτικὸν — εὐτρέφων.

1 Θημῶν. Lege θημῶνα, ut reſpondeat τῷ σωρὸν ſequenti; & ἠΐων θημῶνα occurrit Od. Ε. 368. VILL.

2 Ὣς θὴν Il. Ρ. 29. VILL.

3 Θήρ. Conf. *Schol.* ad *Il.* Γ. 499. ad *Il.* Κ. 184. & *Alb.* ad *Heſych.* V. Θήρ.

4 Θήσατο. Υ. *Il.* Ω. 58.

5 Θῆτες. Optime explicat *Lex. Mſ. Sangerman.*: Θητεία. δουλεία. θῆτες γάρ, οἱ πένητες, οἱ ἐπὶ συντάξεσί τισι καὶ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες. Aliudque pariter *Manuſcriptum*: Θῆτες. οἱ τροφῆς ἕνεκα δουλεύοντες. VILL. Θῆτες occurrunt apud Poëtam *Od.* Δ. 644.

6 Θοῇσι. Sexcenties recurrit.

7 Μεταληπτικῶς. *Schol.* ἀπώξυνα· ἐκ τοῦ συνωνύμου τὸ ὁμώνυμον. ὁ τρόπος, μετάληψις. VILL.

8 Ἐγὼ δ' ἐθόωσα. Od. Ι. 327. VILL. Qui in Gloſſa poſuit θόωσα in ipſo certe verſu legit etiam: — Ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς. Vulgatam lectionem habet etiam *Etymol.* *p.* 450. *v.* 16.

τὸ δὲ νυκτὶ θοῇ [1] ἀντὶ τοῦ ταχείᾳ. ἡ μὲν γὰρ ἡμέρα πολύμοχθος οὖσα διὰ τὰ ἔργα μακρὰ φαίνεται. ἡ δὲ νὺξ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν, ταχεῖα.

ΘΟΥΡΙΔΟΣ ἈΛΚΗ͂Σ. [2] τῆς πηδητικῆς· παρὰ τὸ θορεῖν, ὅ ἐστι πηδᾶν.

ΘΡΕΞΑΙ. [3] δραμεῖν.

ΘΡΑΣΥΜΕΜΝΟΝΑ. θρασὺν κατὰ τὸ μένος·

— Θρασυμέμνονα, [4] θυμολέοντα.

ἢ τὸν περὶ τῶν θείων ἔργων μεμνημένον. [5]

ΘΡΕΨΑΣ. [6] πήξας. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σύνηθες.

ΘΡΗ͂ΝΥΣ. ὑποπόδιον ἀπὸ τοῦ ἀφάλλεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. λέγεται καὶ ἡ μέση τῆς νεὼς καθέδρα, [7] ἡ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διάβασις·

Θρῆνυν ὑφ' [8] ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης.

ΘΡΙΓ-

v. 16. ſed pro *Apollonio* facit *Dionyſ. Halicarn.* apud *Clarck.* ad *Homer. l. l.*

1 Νυκτὶ θοῇ *Il.* Μ. 463.

— Ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια.

& *Il.* Ξ. 261.

Ἄζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.

Vide ad utrumque loc. *Schol.* itemque ad *Il.* Κ. 394. *Heſych.* v. Θοὴ, & Cl. *Alb.* ad eundem v. Θοὴν, & v. Θοῆσι.

2 Θούριδος ἀλκῆς. *Il.* Δ. 234. &c.

3 Θρέξαι. Θρέξασκον dixit Poëta *Il.* Σ. 599. 602.

4 Θρασυμέμνονα. Il. Ε. 639. Vill. Add. *Od.* Λ. 266.

5 Ἢ τὸν περὶ θει. ἐργ. μεμνημ. Haec non perſpicio equidem quomodo pertinere poſſint ad gloſſam propoſitam: niſi quis pro θείων, legendum forte cenſeat θρασείων.

6 Θρέψας Od Ι. 246.

Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος.

Vill.

7 Καθέδρα, ἡ &c. Legendum videtur καθέδρα, καὶ ἡ &c. diverſa enim eſt a praecedente, quae mox ſubjicitur explicatio. Conf. *Schol.* ad *Il.* Ο. 729.

8 Θρῆνυν Il. Ο. 729. Ubi ἐφ' pro ὑφ' legitur. Vill. Ὑφ' le-

ΘΡΙΓΚΟΣ. [1] ἡ στεφάνη καὶ περιχαράκωμα.

ΘΡΟΝΑ. ἄνθη·

— Ἐν δὲ θρόνα ποίκιλλεν. [2]

ΘΡΥΑΙΧΘΗ. [3] ὁ μὲν Ἀπίων, συνεθραύσθη·

Θρυλίχθη δὲ [4] πρόσωπον. —

ἔνιοι δὲ, παρεσύρθη. τινὲς δὲ, ἐδρύφθη.

ΘΡΩΣΜΟΣ. βουνοειδὴς τόπος, ἀφ' οὗ ἀποβαίνοντα θορεῖν. [5]

ΘΥΕ-

legit etiam *Etymol. p.* 454. *v. ult.* Sed ἐφ' exhibet *Heſych.* v. Ἐφ' ἑπτακίδην & v. Θρῆνυν. Idem v. Θρῆνος, paulo melius quam *Apollonii* Codex, ſcribit, omiſſo articulo, ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον.

1 Θριγκός. Conf. *Od.* Η. 87. *Od.* Ρ. 267. Conf. *Alb.* ad *Heſych.*

2 Ἐν δὲ θρόνα ποίκιλλεν. Sic lege verſum cum *Homero* Il. Χ. 441.

— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.

Vill.

3 Θρυλίχθη. Et hic & mox in verſu *Homerico* lege θρυλίχθη. Vill.

4 Θρυλίχθη δὲ πρόσωπον. Il. Ψ. 396. Pro πρόσωπον, hodie legitur μέτωπον. Vill.

5 Θορεῖν. Poſt θορεῖν, adde ἐστὶ quod omiſſum eſt. Et *Suidas* explicat illud θορεῖν, per θεάσασθαι; ita ut ſit pro θεωρεῖν· quemadmodum pro θορεῖν legunt *Portus* & *Kuſterus.* Sic *Homeri Schol.* ab *Alberti* laudatus, Il. Λ. 56., interpretatur Θρωσμῷ, τόπῳ ὑψηλῷ ἐν τῷ πεδίῳ, ἀφ' οὗ ἦν καθορᾶν. At Il. Υ. 3. explicat: ὑψηλῷ τόπῳ, ὅθεν ἐστὶ καθορᾶν καὶ πηδῆσαι. Et in *Lex. Manuſcr Sangerm.* legitur: βουνοειδὴς τόπος ἀφ' οὗ ἐπὶ (lege ἐστὶ, niſi ſit pro ἔπεστι) καταβαίνοντα θεωρεῖν, ὅ ἐστι θεᾶσθαι. *Etym.* σημαίνει τὸν ὑψηλὸν τόπον, ὅθεν ἔστι θεωρεῖν καὶ πηδᾶν ... ἀπὸ τοῦ θόρω θορίζω, θορισμός. Unde videtur ſcripſiſſe θορεῖν, pro eo quod hodie legitur θεωρεῖν. Vill. Immo vero cum Grammatici nonnulli formam hanc duxerunt a verbo θεωρεῖν, θεάσασθαι, tum alii contra derivarunt a θορεῖν, πηδῆσαι. Ad priorem ſententiam pertinet *Schol.* ad *Il.* Υ. 3. cum editus & a Cl. *Villoiſ.* laudatus, tum *Mſtus Bibl. Reg.* Ἐκ τοῦ θεωρεῖν (l. θορεῖν) ὅ ἐστι πηδᾶν, εἴρηται θρωσμός. Contra *Schol.* ad *Il.* Λ. 56. & *Lexic.*

ΘΥΕΈΣΣΙ. [1] θυσίαις.

ΘΥΈΛΛΑΙ. [2] αἱ καταιγίδες· ἀπὸ τοῦ θύειν κατὰ συνέλησιν τῆς γινομένης πνοῆς· ὅπερ ἐστὶ ὁρμητικῶς ἔχειν.

ΘΥΕΏΝ. [3] θυσίων.

ΘΥΜΑΡΕΆ. [4] θυμάρεστοι. καὶ θυμῆρες, [5] τὸ ἀρέσκον τῇ ψυχῇ.

ΘΥΜΗΓΕΡΕΏΝ. [6] ἀνακτώμενος τὴν ψυχήν.

ΘΥΜΟΒΌΡΟΙ. [7] τῆς τὴν ψυχὴν διεσθιούσης μεταφορικῶς ἔριδος.

ΘΥΜΟΡΑΙΣΤΉΣ. διαφθαρτικὸς τῆς ψυχῆς. ῥαῖσαι γὰρ, τὸ διαφθεῖραι. [8]

ΘΥΟΣΚΟΌΣ. [9] εἶδος μάντεως· ὁ διὰ τῶν θυμάτων

ἢ

Lexic. Mſt. Sangerm. ſequuntur rationem poſteriorem. Utramque vero doctrinam propoſuerunt *Suid.* & *Etymol.*

1 Θυέεσσι. Heſ. explicat quoque θυμιάμασι. Vill. Θυέεσσι Il. ι. 495. &c.

2 Θύελλαι. Frequentiſſime recurrit haec forma in *Homero.*

3 Θυέων. Od. ο. 261. Atque hinc confirmatur *Jenſii* atque *Alberti* conjectura, apud *Heſych.* pro θυσιῶν legentium Θυέων.

4 Θυμάρεα. Il. ι. 336. &c.

5 Θυμῆρες Od. κ. 362.

6 Θυμηγερέων. Od. η. 283.

7 Θυμοβόροι. Lege θυμοβόροιο ἔριδος, quemadmodum occurrit apud *Hom.* Il. η. 301. aut θυμοβόρου Il. η. 210. Cur enim ſic effingatur τὸ ο; uno fulcro detracto temporis injuria, aut minus bene perſpecto, supereſt *iota*, & ſic θυμοβόροι pro θυμοβόροιο legitur. Vill.

8 Διαφθεῖραι. Hoc ſenſu habetur τὸ ῥαῖσαι Od. ν. 151. Vill. Θυμοραϊστής. occurrit *Il* ν. 544. Ω. 221. *Od.* χ. 318, 321.

9 Θυοσκόος. Θυοσκόοι, inquit *Salmaſius*, vulgo ſunt *Aruſpices*. Hinc enim dictos fuiſſe Thuſcos ſcribit *Feſtus*; a ſacrificandi ſtudio, ex Graeco θυοσκόοι. Sic enim legendum

ἢ θυμιαμάτων κοῶν, [1] ὃ ἐστι συνιεὶς τὰ μέλλοντα.

ΘΥΡΗΘΕΆ. [2] ἔξω ἡμῖν·

— Θυρηθέα [3] ἀμφὶς ἐκείνων.

ἐν τῇ Ξ τῆς Ὀδυσσείας.

ΘΥΡΕΟ'Ν. [4] οὕτως λέγει τὸν τοῦ Κύκλωπος λίθον τὸν ἐπικείμενον τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἄντρου.

ΘΥ'ΣΑΝΟΙ. [5] κροσσοί.

ΘΥ'ΣΘΛΑ. [6] τοὺς θύρσους, ἢ κλάδους, οὓς αἱ Βάκχαι κρατοῦσι. ἔνιοι δὲ, τὰ ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκφερόμενα· οἱ δὲ, τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου.

ΘΥΩ'-

dum pro θυσκόοι, apud eundem *Feſtum*. Vill. Memorantur hoc genus Aruſpices Il. Ω. 221. Od. χ. 318. 321. In ipſa autem Gloſſa, quamquam nihil certo mutare jubeam, tamen concinnius legeretur, ὁ διὰ τῶν θυέων ἢ θυμιαμ. κόων &c Cf. *Euſtath. p.* 1346. *v.* 39.

1 Κοῶν. Dicitur Ionice pro νοῶν Vill. Conf. *Euſtath. p.* 1905. *v.* 23. & *Etymol.* V. Θυόσκοος.

2 Θυρηθέα. Pro Θυρηθέα. Ἔξω ἡμῖν, lege Θυρηθεῖα. (Vel potius θύρηθ' ἴα diviſim.) Ἔξω ἤειν. *Heſ.* legit θύρηθεν. Alii cum *Barneſio* & *Berglero*, θύρηφ' ἴα. Vill.

3 Θυρηθέα ἀμφίς. Od. Ξ. 352. Vill. Etiam hic ex *Apollonii* mente lege, diviſis vocibus, θύρηθ'. ἴα.

4 Θυρεόν. *Phrynichus* in *Eclog. Dict. Attic.* Θυρεὸν, τοῦθ' Ὅμηρος ἐπὶ λίθου τίθησιν ἀντὶ θύρας τὴν χρείαν παρέχοντος· οἱ δὲ πολλοὶ ἀντὶ τῆς ἀσπίδος τιθέασιν, οὐδενὸς τῶν δοκίμων καὶ ἀρχαίων κεχρημένου. χρὴ οὖν ἀσπίδα λέγειν. Vill. *Homero* in Cyclopis hiſtoria uſurpatur haec forma *Od.* ι. 240. &c. Conf. *Interp.* ad *Thom. Mag. h. v.* maxime Cl. *Alb. Obſ. Philolog. p.* 374.

5 Θύσανοι. *Il.* Β. 448. &c.

6 Θύσθλα Il. Ζ. 134. de Bacchi nutricibus:

— Αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν. —

Vill. Conf. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

ΘΥΩΔΕΑ. [1] εὐώδη· ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων πεποίηται. καί·

—— βωμός [2] τε θυήεις,

ὁ τεθυμιαμένος.

ΘΩΕΣ. [3] ζῶον ἄγριον.

ΘΩΗΝ. [4] ζημίαν. ὅθεν καὶ ἀθῶος, ὁ ἀζήμιος.

ΘΩΚΟΣ. καθέδρα καὶ συνέδριον· διὰ τὸ οἱονεὶ θέσκον εἶναι. [5] συνέχει γὰρ ἡμᾶς ἐν τῷ θεῖον· [6]

Οἱ δὲ θεοὶ [7] θῶκόνδε καθίζανον. ——

ΘΩΡΗΚΟΣ ΓΥΑΛΟΝ. καθόλου γύαλα παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὀνομάζεται τὰ κοιλώματα καὶ τὰ ὀγκώδη τῶν τόπων·

Ῥῆξαι [8] δὲ θώρηκος γύαλον. ——

ὡς ἂν τις εἴποι· ῥῆξε δὲ τοῦ θώρακος τὸ κύτος. ἀπὸ τοῦ

1 Θυώδεα. V. *Od.* Ε. 264. &c.

2 Βωμός τε. Il. Θ. 48. VILL.

3 Θῶες. *Sangerm. Lex. Manuſcr.* explicat: Θηρία ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γεννώμενα. VILL. Conf. Il. Λ. 474. &c.

4 Θωήν. *Il.* Ν. 669. &c.

5 Διὰ τὸ οἱονεὶ θέσκον εἶναι. Fortaſſe ſcribendum θέοχον, quod compoſitum erit ex θεῖν *currere*, & ἔχειν *tenere*. Solent autem Grammatici, maxime *Etymologus*, in notationibus verborum tradendis ejusmodi voces confingere. Sed video *Etym.* in θῶ ſic habere: Θῶ. Τὸ ἑδραιῶ, ἐξ οὗ καὶ θῶκος, ὁ θρόνος. Unde exiſtimo nihil mutandum eſſe; & θέσκον ſignificare τὸ ἑδραίωμα, ſeu ἕδρασμα. ex θῶ, *id eſt*, ἑδραιῶ. VILL. Immo vero recte emendari θέοχον, probat fere, quae mox ſubjicitur, notationis ratio, & *Etymologi* locus, quem proxima obſervatione laudabit *Villoiſ.*

6 Θεῖον. Nullo ſenſu. Lege θεῖν, ut habet *Etym* *p.* 460. *v.* 12. *ſeq.* Θῶκος, ὁ τοῦ θεῖν ἡμᾶς ἐπέχουσα καθέδρα. VILL.

7 Οἱ δὲ Θεοί. Od. Ε. 3. VILL.

8 Ῥῆξαι. Il. Ρ. 314. Lege ῥῆξε. VILL.

τοῦ [1] καὶ Ὅμηρος τὰ εἰς τὴν χεῖρα τιθέμενα ἐγγυαλίξαι [2] λέγει.

ΘΩΡΗ͂ΞΑΙ. [3] ἀφ' ἑνὸς μέρους τοῦ σώματος, καθοπλίζεσθαι.

1 Ἀπὸ τοῦ. Malim ἀφ' οὗ. vel ἀπὸ τούτου.

2 Ἐγγυαλίξαι. *Il.* A. 353. &c.

3 Θωρῆξαι. Il. B. 11:

Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.

Sed fortaſſe ſcribendum θωρήσσεσθαι, ut apud *Heſ.* legitur; ob ſequens καθοπλίζεσθαι, quod magis armari quam armare ſignificat. Vel ſi retineas θωρῆξαι, legendum cum *Schol.* in Il B. 11. καθοπλίσαι, pro καθοπλίζεσθαι. VILL.

I.

ἸΑ. μία·

Ἐν δὲ ἴα ψυχή [1] ——

κατὰ θηλυκὴν·

Τῆς μὲν [2] ἰῆς στιχὸς ἦρχε. ——

δοτικὴν·

Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ [3] ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός.

αἰτιατικήν· [4]

Τὴν μὲν ἴαν [5] Νύμφῃσι. ——

ἸΑΙ'ΝΕΤΟ. διεχεῖτο·

Αἶψα [6] δ' ἰαίνετο κηρός. ——

καὶ ἰάνθη [7], ἴσον τὸ ἐχάρη. τάχα δὲ καὶ τὰ ἄνθη ἴα· ἐπεὶ καὶ τὴν ψυχὴν ἰαίνει καὶ διαχεῖ τέρπον τὴν ὄψιν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐθερμαίνετο·

— Ἰπ

1 Ἐν δὲ ἴα ψυχή. Il. Φ. 569. Vill.

2 Τῆς μὲν ἰῆς. Il. Π. 173. Vill.

3 Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ. Il. Ι. 319. Vill.

4 Αἰτιατικήν. Male edidit *Montfauconius* αἰτιᾶται. Vill. Levem emendationem in Codice ſuo adſcripſerat etiam Cl. *Alb.*

5 Τὴν μὲν ἴαν. Od. Ξ. 435. Vill.

6 Αἶψα. Od. Μ. 175. Vill.

7 Ἰάνθη. *Il.* Ο. 103. &c. Conf. ſupra V. Θαλπωρή. p. 349

— Ὑπὸ τρίποδι [1] μεγάλῳ· ἰαίνετο δ' ὕδωρ.

ʼΙΑΥΏΝ. [2] κοιμώμενος,

ʼΙΑΎΨΗ. [3] διαφθείρῃ. καὶ προΐαψε, [4] προδιέφθειρε· ἐξ οὗ τὴν μετ' ὀδύνης ἀπώλειαν σημαίνει καὶ ἐμφαίνει.

ʼΙΑΛΛΟΝ. [5] ἐξέτεινον,

ʼΙΆΟΝΕΣ, οἱ Ἀθηναῖοι·

— Καὶ Ἰάονες [6] ἑλκεχίτωνες.

ʼΙΔΈ. σύνδεσμος ἴσος τῷ καί·

— Ἰδὲ [7] κλέος ἐσθλόν. —

ʼΙΔΙΟΝ. ἵδρωσεν· [8]

Ἴδιον [9] ὡς ἐνόησα, δεδάκρυντο δέ μοι ὄσσε.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων παρ' Ὁμήρῳ. ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ Κωμῳδίᾳ, πλειστάκις τὸ ἰδιεῖν [10] ἐστιν εὑρεῖν ἐπὶ τὸ ἱδροῦν.

ʼΙΔ-

1 Ὑπὸ τρίποδι. Od. Κ 359. Vill.

2 Ἰαύων Il. Σ. 259.

3 Ἰάψῃ. Pertinet ad *Od.* Β. 376. ubi nunc edi ſolet:

Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ.

Sed *Apollonius* legit Ἰάψῃ. V. infra v. Ὥς.

4 Προΐαψε. Il. Α. 3. Vill.

5 Ἴαλλον. Il. Ι. 91:

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

Vill.

6 Καὶ Ἰάονες. Il. Ν. 685. Vill.

7 Ἰδέ. Il. Ε. 3. Vill.

8 Ἵδρωσεν. Lege ἵδρωσα. Male edidit Montfauconius ἱδρώς. Ut male etiam, obſervante *Alberti*, poſuit παρ' Ὁμήρου pro Ὁμήρῳ; & ἱδροῦσθαι pro ἱδροῦν. Vide *Etymol.* in Ἴδος. Vill.

9 Ἴδιον. Od. Υ. 204. ubi pro Δεδάκρυντο, legitur δεδάκρυνται. Vill.

10 Ἴδιον. Lege ἰδίειν, quod *Heſ.* ſimiliter explicat per ἱδροῦν. Pro ἐπὶ τὸ ἱδροῦν, lege ἐπὶ τοῦ ἱδροῦν. *Timaeus*: Ἰδίειν. Ἱδροῦν. Ubi vide Eruditiſſ. *Ruhnken.* Vill.

Ἰανώθη. [1] εἰς τοὐπίσω ἐκάμφθη· οἱονεὶ, τὸ ἴνιον ἐδονώθη.

Ἰαρῶ. [2] κατ' ἀποκοπὴν, ἱδρῶτα.

Ἰατίησι πραπίδεσσι. ἰδίαις, [3] εἰδητικαῖς, οἷον εἰδήμοσι, ἐπισήμοσι.

Ἰει. ἀφίει. [4] τοῦτο δὲ οἷον ἀπέπεμπεν.

Ἵει. [5] ψιλῶς προενεκτέον, θέλει γὰρ λέγειν, πορεύοιτο.

Ἱερεύς. ἐπὶ μὲν τοῦ προεστῶτος τῆς θεραπείας τῆς τοῦ θεοῦ·

Χρύσης ἱερεύς. [6] —

ἐπὶ δὲ τοῦ διὰ τῶν θυσιῶν μαντευομένου.

Ἀλλ' ἄγε [7] δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα.

Ἱε-

1 Ἰανώθη. *Il.* Β. 266 &c.

2 Ἰδρῶ. Moeris: Ἰδρῶ, Ἀττικῶς· ἱδρῶτα, Ἑλληνικῶς. Vill. Conf. *Il.* Α. 620. &c.

3 Ἰδίαις. Lege ἰδυίαις, ut optime, contra tamen fidem *Manuſcripti Codicis*, edidit *Alberti*. Occurrit Il. Σ. 482:

Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.

Vill. Pro Ἰδίαις legere in *Apollonio* praeſtiterit εἰδυίαις. Conf. *Euſtath. p.* 1193. *v.* 26.

4 Ἀφίει. Forte ἠφίει. Il. Γ. 221.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει.

Vill. *Schol.* ad *l. l.* habet etiam ἀφίει, itemque *Heſych.* V. ἵει, ubi recte reſtitutum eſt ἵει.

5 Ἵει ... πορεύοιτο. Unice verum eſt, quod dubitanter propoſuit Cl. *Villoiſ.*, Ἵῃ; Od. Σ. 193. εὖτ' ἂν ἵῃ χαρίεντα χορόν. quo pertinere videtur *Suidae* Gloſſa, Ἵῃ. ἐπὶ μέλλοντος ἀντὶ τοῦ ἔλθοι.

6 Χρύσης ἱερεύς. Il. Α. 370:

Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

Vill.

7 Ἀλλ' ἄγε. Il. Α. 62. Male *Montfaucon.* edidit ἀλλά γε pro ἀλλ' ἄγε. Vill.

ἹΕΡΟ`Ν ἸΧΘΥ´Ν. [1] ἤτοι τὸν μέγαν, ἢ τὸν ἄνητον, καὶ διαφέροντα τῶν ἄλλων.

Ἰ`ΕΝ. ἐὰν μὲν δασέως ἀναγνῶμεν, ἐπὶ τὸν ποταμὸν [2] ἀκουώμεθα, [3] ἀντὶ τοῦ ἴεσαν οἱ ποταμοὶ, τῆς ἱεὶς μετοχῆς, [4] ψιλῶς ἴεν, [5] ἑνικῶς.

Ἴ`ΗΟΣ. [6] ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ τῆς τοξείας. ἔνιοι δὲ, ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως·

— Ἴης

1 Ἱερὸν ἰχθύν. Il. Π. 407.

— Ὡς ὅτε τις φὼς
Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν.

V. *Schol.* & *Interp.* ad *Heſych. h. v.*

2 Ἐπὶ τὸν ποταμόν. Lege ἐπὶ τῶν ποταμῶν. Alludit ad verſum *Homeri* Il. Μ. 3?.

— Ποταμὸς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
Καρρῆσον, ᾗπερ πρόσθεν ἵεν καλλίρροον ὕδωρ.

Vill.

3 Ἀκουώμεθα. Ineptum eſt. *Apographum Montfauc.* exhibet ἀκουώμεθα. L. ἀκουόμεθα.

4 Τῆς ἱεὶς μετοχῆς Forte legendum ἀπὸ τῆς ἱ. μετ. Reſpicitur ſcilicet ad decretum veterum Grammaticorum, ὅτι ἐκ τῆς γενικῆς μετοχῆς ... ἀποκοπῇ τοῦ τέλους γίνεται τρίτον πληθυντικὸν παρῳχημένου χρόνου μὴ αὔξοντος ... τύπτοντος, ἔτυπτον ... φὺς, φύντος, ἔφυν. V. *Euſtath. p.* 465. *v.* 14. & *p.* 1913. *v.* 17.

5 Ψιλῶς ἴεν. Vide exempla ſupra indicata in Ἴε. Vill. Immo vero utriusque formae explicatio ad unum pertinet *Homeri* locum laudatum, *Il.* Μ. 32. de quo ita *Euſtath. p.* 891, *v.* 11. Τὸ Ἴεν, ὃ ψιλοῦται, κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο ὕδωρ, ἐκ τοῦ ἴον, ὃ καὶ μετοχὴ τὸ ἴων: ἢ δασυνόμενον ἀντὶ τοῦ ἔπεμπον οἱ ποταμοὶ νοεῖται, γένεσις δ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱεὶς, ἱέντος, ἀποβολῇ τῆς τὸς &c. Conf. *Etymol. p.* 467. *v.* 21. *ſeq.*

6 Ἴηος. Lege ἰήιος; aut potius ἤιος, niſi obſtaret ſeries litterarum. Vill. Quod ſi legeris ἰήιος, quamvis conveniat interpretatio & *Heſych.*, tamen & Gloſſa aliena irrepſiſſe debebit in Lexicon *Homericum*, & nihil quidquam faciet ad exemplum ſubjectum. Itaque reſtituendum omnino eſt ἴης, & cogitandus imperitus compilator, qui male ſcriptam formam alieno poſuerit loco. Ipſa certe explicatio nihil differt a communi Grammaticorum de no-

— Ἴηε [1] Φοῖβε. —

ἼΘΜΑΤΑ. [2] βήματα.

ἸΘΥΝ. τῆς διανοίας τὴν ὁρμὴν, τουτέστι, τὴν διάθεσιν·

— Σύτ' ἐγώ [3] τε γυναικῶν γνώσομαι ἰθύν,

θέλει γὰρ εἰπεῖν τὴν διάθεσιν.

ἸΘΥΝΤΑΤΑ. [4] ὀρθότατα.

ἸΘΥΠΤΙΩΝΑ. [5] τὴν εἰς εὐθὺ πετομένην·

Δεύτερος [6] αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα.

ἼΘΑΡ. εὐθέως. τινὲς δὲ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφουσιν·

— Εἶθαρ [7] δὲ προσηύδα.

ἸΘΥΣ ΝΗΩΝ, ἐπ' εὐθεῖαν, ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς·

Ἢ ῥ' ἰθὺς [8] νηῶν κονίην φέρεν. —

τὸ

nomine υἱὸς, doctrina, quam tradit *Etymol.* p. 469. v. 80. Τὸ δὲ υἷε Φοῖβε (*Il.* ο. 365. Υ. 152.) — Ἀρίσταρχος δασύνει. ἐπεὶ παρὰ τὸ ἵημι ἐγένετο. ἀπὸ γὰρ τῆς ἱέσεως τῶν βελῶν ὠνομάσθη υἱός. Οἱ δὲ ψιλοῦσιν ἀπὸ τῆς ἰάσεως. Conf. *Schol.* ad *Il.* *Il.* *Euſtath.* 1020. v. 16.

1 Ἴηε Φοῖβε. Lege ut Il. ο. 365, & Υ. 152. υἷε. VILL.

2 Ἴθματα. *Il.* Ε. 778. ibique *Schol.*

3 Σύ τ' ἐγώ τ' Od. Η. 304. VILL.

4 Ἰθύντατα. *Il.* Σ. 508. Ὀρθότατα recte in ſuo *Codice* emendarat Cl. *Alberti*, Ὀρθότατα.

5 Ἰθυπτίωνα. Ἰθυπτίωνα legendum cenſet apud *Euſtath.* *Ariſtarchus.* VILL.

6 Δεύτερος. Il. Φ. 169. VILL.

7 Εἶθαρ. Il. Μ. 353. VILL. Ad varietatem lectionis, quam unus adhuc nobis indicavit *Apollon.*, εἶθαρ, referetur etiam *Heſychii* Gloſſa. Ἴθαρ, εὐθέως, ταχέως.

8 Ἢ ῥ' ἰθύς. Il. Μ. 254. VILL.

τὸ δὲ παραπλήσιον, καὶ ἐπὶ τοῦ·

Οἱ δ' ἰθὺς πτόλιος, [1] —

κατ' εὐθὺς τῆς πόλεως, ὅτ' ἂν δὲ εὐθὺ [2] χωρὶς τοῦ Σ λέγῃ ὁ Ποιητὴς, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ ἐπὶ τοῦ·

Ἀλλήλων [3] ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,

ἐπ' εὐθὺ πορευομένων τὰ δόρατα. τὸ δέ·

Ἀντίνοος [4] ἰθὺς γελάσας, —

ἐπὶ τοῦ, ἐξ ἐναντίας.

ἽΚΩΜΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ παραγίνομαι·

— Ὁ δέ κεν [5] κεχολώσεται, ὅν κεν ἵκωμαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ, ἱκετεύω·

Μή μιν ἐγὼ [6] μὲν ἵκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσῃ.

ἹΚΑ'ΝΕΙΝ. [7] ἱκνεῖσθαι, παραγίνεσθαι. καὶ ἵκανε, [8] παρεγίνετο.

ἸΛΑΔΟ'Ν. [9] ἐν ἀθροίσει, κατ' ἴλας.

ἸΛΑΣ-

1 Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος. Il. Φ. 540. Vill.

2 Εὐθὺ L. Ἰθὺ. *Il.* Υ. 99.
Καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει.
Eodem ſpectat *Heſychii* Gloſſa Ἰθύ. ἰθέως.

3 Ἀλλήλων. Il. Ζ. 3. Vill.

4 Ἀντίνοος. Od. Β. 301. Vill.

5 Ὁ δέ κεν. Il. Α. 139. Vill.

6 Μή μιν ἐγώ. Il. Χ. 123. Vill.

7 Ἱκάνειν. Ἱκάνεσθαι dixit *Homer*. *Od.* Δ. 29., ubi *Schol.*, uti *Apollon.*, reddit παραγίνεσθαι.

8 Ἵκανε. Plenus eſt exemplorum *Homerus*.

9 Ἰλαδόν. *Il.* Β. 93.

'ΙΛΑΣΣΙ. [1] ταῖς ἐξ ἱμάντων σειραῖς. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν εἴλησιν τῶν σχοινίων, ἢ ἱμάντων.

'ΙΛΥ'ΣΩ. [2] ἰλύϊ περικαλύψω.

'ΙΜΑ'ΣΘΛΗΝ. [3] μάστιγα· ἀπὸ τοῦ ἱμάσσειν, ὅ ἐστι μάστιγι τύπτειν.

'ΙΜΑ'Σ. ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν νοουμένου·

— Οἱ δέ τ' ἔνερθεν [4] ὑποστέασιν ἱμᾶσιν.

ἐπὶ δὲ τοῦ κανόνος τοῦ συνέχοντος τὴν θύραν·

'Ες θάλαμον [5] δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῗδος ἱμάντα.

ἐπὶ

1 'Ιλάσσι. Scribe 'Ιλλάσι. Vill. Adſcripſerat etiam Cl. *Albertus* „ 'Ιλλάσι *Il.* N. „ 572."

2 'Ιλύσω. Nune quidem edi ſolet *Il.* Φ, 319.

— Τὰ τεύχεα καλὰ . . .
μάλα νειόθι λίμνης
Κείσετ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. κὰδ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν.

Verum *Apollon.* legit 'Ιλύσω: quae varietas notata etiam eſt in excerptis *Schol. Mſtorum* apud *Barneſ.* & in *Schol. Mſto Biblioth. Reg. Euſtathius*, haud ſcio utrum *Apollonii* hoc, an vero aliud reſpexerit *Lexicon Homericum*, quum ſcripſit, *p.* 1238. *v.* 4. Περὶ δὲ τοῦ εἰλύω, ἰστέον ὅτι ἐν λεξικῷ, παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον συντεθειμένῳ, φέρεται αὐτὸ ἐν τῷ Ι στοιχείῳ, 'Ιλύσω τὸ περικαλύψω ἰλύϊ &c. Eodem pertinet *Heſychii* Gloſſa 'Ιλύσαι. & *Ariſtarchum* quidem praetuliſſe hanc formam, efficias fere ex *Scholiis* laudatis. 'Αρίσταρχος δέ φησι . . . εἶναι . . . τὸν νῦν τοιοῦτον, πολλῇ ἰλύϊ οὐκ ὀλίγον πλῆθος τῶν ποταμίων λίθων, ἐπισωρεύσας χύσιν. Ambae tamen formae, quamvis accurate diſtinguant Grammatici, parum forte differunt. Ejusdem enim ſtirpis propagines, Ἴλω, Ἴλλω, 'Ιλύω, 'Ιλέω, Εἰλέω, *nihil inter ſe diſcrepant, ſi primam ſignificandi radicem ſpectes, quae ſita eſt in volvendo.* Vid. *T. H.* & *Ruhnken.* ad *Tim.* *p.* 52. *Valck.* ad *Theocr. Adoniaz.* *p.* 247.

3 'Ιμάσθλην. *Il.* Θ. 43. &c.

4 Οἱ δέ τ' ἔνερθεν. *Od.* ι. 385. Unde pro ἱμᾶσιν. lege ἱμάντι. Vill.

5 'Ες θάλαμον. Od. Δ. 802. Vill.

ἐπὶ δὲ τῶν τομέων τῶν μυρμήκων·[1]

Δῶκεν[2] ἱμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.

Ἵ Ν Α. ἐπὶ μὲν τοῦ τοπικοῦ·

— Ἵνα γάρ[3] σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι,

ἐπὶ δὲ τοῦ αἰτιώδους συνδέσμου, κατ' ἴσον τὸ ὅπως·

Ἦ ἵνα ὕβριν[4] ἴδῃ Ἀγαμέμνονος; —

Ἰ Ν Δ Α Λ Λ Ε Τ Ο. ὁμοιοῦτο.[5]

Ἰ Ν Ι Ο Ν.[6] τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου νεῦρον.

Ἶ Ν Ε Σ.[7] τὰ διατεταμένα νεῦρα τοῦ σώματος.

Ἰ Ξ Α Λ Ο Υ.[8] οἱ μὲν, τοῦ τελείου καὶ ἐκτικοῦ ἐν τῷ ἅλλεσθαι· τοιοῦτο γὰρ τὸ ζῶον. οἱ δὲ, ἐκτομίου· ὡς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ ἴξαλον τὸν εὔνουχον λέγουσιν. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπὶ τῶν αἰγάγρων.

Ἰ Ο Δ Ν Ε·

1 Μυρμήκων. Μύρμηκες apud *Pollucem* ſunt τὰ ὅπλα καὶ ἱμάντες. In ἱμάντες vide eundem *Polluc.* III. 79. 150. & IV. 60. ac X. 141. 146. VILL. Pro τομέων, quod ab hoc loco omnino eſt alienum, ſubſtituendum forte erit τῶν τομαίων μυρμήκων.

2 Δῶκεν. Il. Ψ. 684. VILL.

3 Ἵνα γάρ. Il. Κ. 127. VILL.

4 Ἦ ἵνα ὕβριν. Il. Α. 203. VILL. Editiones pro ἴδῃ exhibent plerumque ἴδῃς. Lectionis varietatem ex *Euſtath.* jam notavit *Barneſ.* — In ipſo autem *Apollonio*, quod modo praeceſſit, κατ' ἴσον τὸ ὅπως, corrigas, κατ' ἴσ. τῷ ὅπ.

5 Ὁμοιοῦτο. Lege ὡμοιοῦτο, aut ὁμοιοῦται & ἰνδάλλεται, ut habet *Heſ.* De hâc voce omnino videndus eſt Eruditiſſ. *Ruhnken.* ad *Tim.* VILL. Ἰνδάλλετο dixit Poëta *Il.* Ρ. 213. Ἰνδάλλεται *Il.* Ψ. 460. &c.

6 Ἰνίον. *Il.* Ε. 73. &c.

7 Ἶνες. *Od* Λ. 218. &c.

8 Ἰξάλου. Il. Δ. 105:

Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγὸς

Ἀγρίου —

Sangerm. Lexic. Mſ. habet πηδητικός. Vide *Etymologum Magnum.* VILL. Conf. & *Heſych.* ibique Cl. *Alb.*

ἸΟΔΝΕΦΕΣ. [1] ἤτοι μέλαν, ἢ ἄνθει ἰμεισιν.

ἸΟΕΙΔΕΟΣ. [2] μέλανος.

ἸΟΙ. τὰ βέλη, ἀπὸ τοῦ ἰέναι. [3]

ἸΟΕΝΤΑ. [4] σίδηρον, τὸν εἰς ἰῶν χρείαν, ὅ ἐστι τῶν βελῶν.

ἸΟΜΩΡΟΙ. [5] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, οἱ τοὺς ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες. καὶ τὸ ὑλακόμωροι [6] παραπλησίως, καὶ τὸ ἐγχεσίμωροι. [7] βέλτιον δὲ ἀκούειν, οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένοι, καὶ οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν πεπονημένοι, καὶ

1 Ἰοδνεφής. Od. Δ. 135. &c. Conf. *Heſych*.

2 Ἰοειδέος. *Od*. Ε. 56. Eandem Gloſſam iterum habet *Heſych*. ubi conf. *Alb*. ad v. Ἰοειδέα.

3 Ἰέναι. *Heſychius* addit: ἢ ἀπὸ τοῦ, ἰοῦ. ἐχρίοντο γὰρ φαρμάκῳ τινὶ αἱ ἀκίδες αὐτῶν. Vill. Conf. *Il*. Λ. 387. &c. *Etymol*. *p*. 472. *v*. 49.

4 Ἰόεντα. Il. Ψ. 850.

Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον.

Vill. Quod ſi vera eſt viri praeſtantiſſimi, *Ant*. *Askew*, quae mox a *Villoiſ*. ſubjicietur, obſervatio, priorem perpetuo longam eſſe in Ἰὸς *ſagitta*, brevem in Ἴον *viola*, Ἰόεντα etiam σίδηρον, non ἀπὸ τῶν ἰῶν, dictum cenſeamus oportet, ſed, uti habet *Schol*. ad *h*. *l*., ſimpliciter interpretemur, μέλανα.

5 Ἰόμωροι. Ingenioſiſſime & acutiſſime *Antonius Askew*, laudatus in editione *Heſychiana Alberti*, haec habet: „ἰόμωροι non" inquit „ut „vulgo putatur, ab ἰὸς, ſagitta, ſed ab ἴον, viola. „Ἰὸς enim *ſagitta* ſyllabam „primam habet longam; ἴον „vero *viola* ſemper correptam: quod liquido cuivis „patebit, qui loca omnia, „in quibus haec vox occurrit, contulerit. Debet ergo in illo *Homeri* reddi, „fato violae deſtinati, *id* „*eſt*, brevis aevi; ſenſu plano & perſpicuo, atque integerrimo." Vill.

6 Ὑλακόμωροι. *Od*. Ξ. 29. Π. 4.

7 Ἐγχεσίμωροι. *Il*. Η. 134. &c. Vid. ſupra *p*. 238. & maxime, de omni hac compoſitorum claſſe, *Euſtath*. *p*. 998. *v*. 42. *ſeq*.

καὶ οἱ περὶ τὰ ἔγχη. ἐπὶ δὲ τοῦ, ἰόμωροι, Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, οἷον ἰόντες ἐπὶ τὸν μόρον, οἷον ἄψυχοι· ἀπὸ τοῦ προφανῶς ἐπὶ τὴν ἀπώλειαν ἰέναι.

ἸΟΝΘΑ'ΔΟΣ. [1] ὁ μὲν Ἀπίων, τῆς δασείας, οἷον τῆς ἰόνθους ἐχούσης· ἢ τῆς ἰούσης θοῶς. τινὲς δὲ, ἀκμαίας. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. διὰ δὲ τοῦ Ἀριστάρχου ὑπομνήματος, ἰονθάδος ἔνιοι ἀποδιδόασι, τελείου. εἴη δ' ἂν λεγόμενον ἀπὸ τῶν ἰόνθων. Τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἰόνθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ· [2]

Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχας.

ἸΟ'ΤΗΤΙ. [3] βουλήσει.

ἸΟΧΕ'ΑΙΡΑ. [4] ἰοῖς χαίρουσα καὶ φέρουσα.

ἸΠΕΣ. θηρίον τι λοιμαντικὸν [5] τῶν τεξόντων. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ἸΠΠΟ'ΤΑΙ. [6] οἱ μὲν νεώτεροι ἱππότην [7] τὸν φυγάδα

1 Ἰονθάδος. Od. Ξ. 50:

Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός.

VILL.

2 Χρύσῃ. Chryſes, quam hic citat, eſt Tragoedia deperdita *Sophoclis*, quae laudatur ab *Ammonio* in vocem βωμὸς & *Schol. Ariſtoph.* Lege τρίχα pro τρίχας in verſu Iambico *Sophoclis.* Ἐξιονθίζω *Heſychio* eſt ἐκδίδωμι. VILL.

3 Ἰότητι. *Il.* Ε. 874 &c.

4 Ἰοχέαιρα. V. *Il.* Ε. 53. &c. In ipſa interpretatione ante φέρουσα addas oportet ἰοὺς.

5 Λοιμαντικόν. Lege λυμαντικόν. Dicitur quoque θρῖπες, quod legitur in *Plutarchi Libello de adulatore ab amico internoſcendo.* Οἱ θρῖπες, inquit, ἐμφύονται μάλιστα τοῖς ἁπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις. Ἶπες in *Homero* Od. Φ. 395:

Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν.

Vide *Etymol.* VILL. Conf. *Heſych.* & Cl *Valck.* ad *Ammon. Animadv.* II. 5.

6 Ἱππόται. Lege ἱππόται. VILL.

7 Ἱππότην Tolle hoc ἱππότην. VILL.

δα ἱππότην λέγουσι. ἱππότα φοῖνιξ, [1] ὅτι φυγὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος πρὸς Πηλέα ἦλθε. ὁ δὲ Ὅμηρος οὐκ ἔοικεν ἐπὶ τούτου τάσσειν. ἔστι οὖν ὁ ἱππότης, ἱππικὸς κατὰ πόλεμον, ὡς Νέστωρ καὶ Οἰνεύς.

ἹΠΠΗΛΑ'ΤΑ. ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, [2] τῆς ἱππηλάτης, οἷον ἵππους ἐλαύνων.

ἹΠΠΙΟΧΑ'ΡΜΗΝ. ἤτοι χαίροντα ἵπποις, ἢ ἐφ' ἵππων μαχόμενον. [3]

ἹΠΠΟΔΑ'ΣΕΙΑ. [4] ἵππιον λόφον ἔχουσα.

Ἱπ-

1 Ἱππότα Φοῖνιξ. Nusquam in *Hom.* de Phoenice; ſed ἱππηλάτα Il. I. 432. Π 196 T. 311. At ἱππότα de Neſtore paſſim dicitur, & de *Oeneo* Il. Ξ. 417. De *Phoenice* vide Il. I. 447. uſque ad 476. Vill. Ἱππότα Νέστωρ, φυγάδα interpretati ſunt nonnulli Grammatici *Il.* B. 336. Sed *Apollonius*, vel *Apollonii* potius interpolator de tertio aliquo, praeter Neſtorem & Oeneum, cogitaſſe videtur, qui & ἱππότα dicatur ab *Homero* & fuerit vere φυγάς. Memoria tantum hominem fefellit, & *Phoenicem* ſuggesſit, loco *Phylei*, qui re vera confugit *Dulichium* *Il.* B. 628.

> Φυλεΐδης, ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς,
> Ὅς ποτε Δουλίχιον δ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς.

Ad quem locum *Euſtath.* *p.* 305. v. 5. ἀλλὰ καὶ ἱππότης νῦν εἰρῆσθαι δοκεῖ καὶ αὐτὸς, ἀντὶ τοῦ φυγάς.

2 Ὀρθῆς. Errat *Apoll.*, qui ſic paſſim vocativos pro nominativis poni falſo arbitratur. Hi enim ſunt *Macedonum* nominativi, qui cum *ſigma* tollerent ex nominibus in ΗΣ deſinentibus, Η quoque in Α Dorice permutabant. Vill. Conf. ſupra *p.* 78. *Alb.* ad *Heſych.* v. Ἱππότα.

3 Μαχόμενον. Χάρμην γὰρ, τὴν μάχην φασὶν, appoſite addit *Etymol. Magnus.* Vill. Uſus eſt hac forma *Homer.* *Il.* Ω. 257. *Od.* Λ. 257.

4 Ἱπποδάσεια. Infra haec alterâ recentiori manu addita leguntur:

> Τῷ λογισμῷ. Τῷ ἀριθμῷ.
> Εὐαγγελίας. Καλῆς ἀγγελίας.
> Ὀμφακίας. Ἀδεψήτους (ſic), ὅ ἐστι μικρούς.
> Ἄγλαος. Σημαίνει τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ.

Vill. Ἱπποδάσεια *Il.* Γ. 295. &c.

ἹΠΠΟΒΟΤΟΝ. ἡ ἵππους βόσκειν δυνάμενον· [1] ἤ, ὡς ἔνιοι, μεγαλόβοτον. τὸ γὰρ ἵππο, ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ὡς ἱπποπάρηον, τὸν μεγαλοπάρηον. [2]

ἹΠΠΟΚΟΡΥΣΤΑΙ. ἵππους ὁπλίζοντες, ἢ ἐφ' ἵππων καθωπλισμένοι. ἔνιοι δέ, μεγάλας κόρυθας ἔχοντες· οἱ δέ, τοὺς ἐξ ἱππείων τριχῶν. [3] βέλτιον τὲ τὸ Α.

ἹΠΠΟΚΟΜΩΝ ΤΡΥΦΑΛΕΙΩΝ. [4] τῶν ἐξ ἱππίων [5] τριχῶν κομῶντας τοὺς λόφους ἐχουσῶν.

ἹΠΠΟΜΟΛΓΩΝ. [6] τῶν τοὺς ἵππους ἀμελγόντων πρὸς τὸ τροφῇ ταύτῃ χρήσασθαι· διὸ ἐπιφέρει, γαλακτοφάγων. [7]

ἹΠΠΟΣΥΝΑΩΝ. [8] τῶν ἱππασιῶν·

— Αἰ

&c. In ipſa gloſſa, quod monuit Cl. *Villoiſ.* pro ἵππιον legere praeſtiterit ἵππειον.

1 Δυνάμενον. Lege δυναμένην. VILL. Immo vero pertinet gloſſa ad Ἱππόβοτον Ἄργος *Il.* Γ. 75. &c. *Heſych.* etiam habet δυνάμενον. Conf. *Etymol.* 474. 14.

2 Ἱπποπάρηον, μεγαλόπαρ. Parum exſpectata profecto forma, quae cum ipſa ſit plane ſingularis & a Lexicographorum nemine notata, & adhibeatur tamen ad interpretandum nomen multo uſitatius ἱππόβοτος: vix dubitem, quin ſcripſerit *Apollonius*, ὡς Ἱππόπορνον, μεγαλόπορνον.

3 Ἱππείων τριχῶν. Omiſſum eſt λόφους ἐχούσης. VILL. Ex *Apionis*, quae hic proponitur doctrina, rectius ex praecedentibus cogitando ſupplebit lector κόρυθας ἔχοντες, modo levi mutatione reſcribamus: οἱ δέ, τὰς ἐξ ἱππείων τριχῶν. Conf. *Porphyr.* *Q. Hom.* c. 15. *Schol.* ad *Il.* Β. 1.

4 Ἱπποκόμων τρυφαλειῶν. Il. Μ. 339. VILL.

5 Ἱππίων. Mallem ἱππείων, ut ſupra ἵππειον λόφον; pro ἵππιον, quod tamen, ſed poëtice, dicitur. VILL.

6 Ἱππομολγῶν. Lege ἱππημολγῶν. ex Il. Ν. 5. Iuſra pro διεπιφέρει, repoſui διὸ ἐπιφέρει. VILL.

7 Γαλακτοφάγων. Lege γλακτοφάγων. Il. Ν. 6. VILL.

8 Ἱπποσυνάων. *Thomas Magiſter*: ἱππασία, λογοποιοί. ἱπποσύνη δέ, ποιηταί. VILL.

— Λελασμένος [1] ἱπποσυνάων.

ἹΕΡΑΏΝ. [2] τῶν ἐκκλησιαστηρίων· ἀπὸ τοῦ εἴρειν, ὅ ἐστι λέγειν· ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγορεύειν, [3] ἀγορὴ δὲ ἡ ἐκκλησία.

ἽΡΕΡΟΝ. [4] δουλείαν. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ Ε καὶ διὰ τοῦ Ι. μαρτυρεῖ δὲ [5] ὁ μέλλων χρόνος. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ κείρω, κερῶ, καὶ ἀπὸ τοῦ φθείρω, φθερῶ, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ εἴρω, ἐρῶ·

— Τὰ δέ τοι [6] νημερτέα εἴρω.

τὰ

1 Λελασμένος. Il. Π. 776. Vill.

2 Ἱερέων. Lege ἱερέων. Il. Σ. 531. Vill.

3 Ἀγορεύειν Sic ſcribe & interpunge: ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγορεύειν, ἡ ἀγορὴ, τουτέστιν ἐκκλησία. Vill. Suffecerit delere copulam δὲ poſt ἀγορή. Caeterum pro ἱερέων alii l. l. legunt εἰρέων. V. *Euſtath*. *p*. 1160. *v*. 35. atque eandem hanc lectionem ſecutus fere videatur, qui ductam formam eſſe cenſuerit ab εἴρω: *Etymol*. *p*. 303. *v*. 39. εἰ μὲν παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, διὰ διφθόγγου, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἱερὸς εἶναι, διὰ τοῦ ἰῶτα. Itaque parum abeſt, quin hanc etiam gloſſam alieno loco poſitam, & pro Ἱερέων, transpoſitis literis, legendum eſſe putem, εἰρέων. *Heſych*. Εἰρέων. ἐκκλησιῶν. παρὰ τὸ εἴρειν ἐν αὐταῖς καὶ λέγειν. Similem compilator negligentiam modo prodidit, in voce Ἧϊος. Ἴρες tamen, ne quid diſſimulem, Ἴρες etiam duxerunt nonnulli Grammatici ab εἴρω, non ſecus atque Θῖνα a θείνεσθαι, ſupra *p*. 342. *ſeq*. & mox Ἴρηξ, Ἶρος & Ἶρις ab εἴρω. Conf. *Etymol*. *p*. 475. *v*. 11. *Heſych*. V. Ἱερέων. & *Schol*. ad l. l.

4 Ἵρερον. Falſo apud *Apollonium* legi refert *Alberti* ad *Heſych*., ἱέρερον, δουλείαν. Scribitur enim, ut & eſſe debet, Ἴρερον, δουλείαν. Et ſic veteres Critici legebant pro εἴρερον. quod hodie extat Od. Θ. 529.

Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν.

Vill. *Heſychio* v. Ἱεροδουλείαν· οἱ δὲ, ἴερερον &c. *Apollonium* comparando Cl. *Alberti* recte reſtituit ἴρερον. δουλείαν: ſed corrigere etiam potuerat reliqua, οἱ δὲ εἴρερον &c.

5 Μαρτυρεῖ δὲ &c. Locus mutilus neſcio quomodo ſit ſanandus.

6 Τὰ δέ τοι. Od. Α. 136. Vill.

τὰ δὲ ὀνόματα διὰ τοῦ Ι γράφεται, ἥτε Ἶρις, καὶ ὁ Ἶρος.

Οὕνεκ᾽ [1] ἀπαγγέλλεσκε κιὼν ὅτε πού τις ἀνώγοι.

ἸΡΕΣΣΙΝ [2] ἘΟΙΚΟΤΕΣ. οὐ τῷ χρώματι, ἀλλὰ τῷ σχήματι. οἱ γὰρ ὄφεις ἐφ᾽ ὧν τέτακται, ὅλοι συνεστραμμένοι πλὴν τῶν τραχήλων. ἴριδας δὲ εἶπε, τὰς ἐν τῷ οὐρανῷ φαινομένας ζωνοειδεῖς. [3]

ἼΣ. [4] ἰσχύς.

ἼΣΑΣΙ. [5] γινώσκουσι.

ἼΣΘΜΙΟΣ. [6] κόσμος περιτραχήλιος. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ἼΣΚΕΝ. [7] εἴκαζεν, ὡμοίου.

1 Οὕνεκ᾽. Od. Σ. 7. Vill.

2 Ἴρεσσι. Sic quoque in *Heſychio* habetur: at nunc legitur ἴρισσιν. Vill. Vid. *Il.* Λ. 27. & conf. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

3 Ζωνοειδεῖς. Male legit *Alberti* l. l. ζωνοδεῖς. In Mſ. Codice habetur, quemadmodum legendum cenſet, ζωνοειδεῖς, *id eſt*, ἴριδας, ut merito repetit *Schol.* Vill. *Alberti* ſcilicet legere Codicem non poterat, niſi deſcriptum a *Montfaucono*, qui dedit ipſi ζωνοδεῖς.

4 Ἴς. *Il.* Λ. 667. &c.

5 Ἴσασι. *Il.* Υ. 214. &c.

6 Ἴσθμιον. Od. Σ. 299. Vill.

7 Ἴσκεν. Occurrit Od. Τ. 203:

> Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα

Ubi *Euſtathius* docet, τὸ ἴσκε a *Lexicographis* explicari ἔλεγεν; ſed ab accuratioribus Criticis ſumi pro ἤισκεν, *id eſt*, εἴκαζεν ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν. Sic *Heſ.* explicat, εἴκαζε, ὡμοίου; & *Schol* habet: τινὲς βούλονται τὸ ἔλεγε σημαίνειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἤισκε, τὸ εἴκασεν, ὡμοίου. Et idem ſignificat ac in *Heſiodi Operibus* τὸ ἐΐσκειν, verſu 62:

> — Ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν.

Docet *Apollon. Rhodii Schol.* 1. 834. in hoc quidem, quem explicat loco, ἴσκεν ſumi pro *dicebat*; at apud *Hom.* ſignificare, *comparabat*, *aſſimulabat*. Vill. *Od.* Χ. 31. Ἴσειν

ἸΣΟΦΑΡΙ'ΖΕΙΝ. [1] ἐξ ἴσȣ φέρεσθαι.

ἸΣΟΦΟ'ΡΟΙ. [2] καθ' ἶσον ἕλκοντες, ȣ̓χ ἑτεροζυγȣ̃ντες. [3]

Ἵ́ΣΤΩΡ. μάρτυς·

— Ἐπιΐςωρ [4] πίαρ ἑλέσθαι.

ἸΣΤΟ'Σ. τὸ ὑφαντικὸν· [5]

Ἱςὸν [6] ἐποιχομένη. —

σημαίνει καὶ [7] τῆς νεώς.

Ἴ́ΣΧΕΟ. [8] ἀπέχȣ.

ἸΣΤΟΠΕ'ΔΗ. ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ τῆς τρόπης, [9] ᾧ προσδέδεται ὁ ἱςός.

κεν ἕκαςος ἀνὴρ. Mutilus omnino eſt *Schol.* ἄλλοι μὲν τὸ ἐλεγεν σημαίνειν βȣ́λονται; additum olim fuerit oportet, ἄλλοι δὲ ἤισκεν, εἴκαζε, vel ὡμοίȣ. Conf. quae notavimus ad V. Εἴκοντες *p.* 249. & *Schol ad Od.* Τ. 203.

1 Ἰσοφαρίζειν. Il. Ι. 390:

Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.

VILL. Conf. *Il.* Ζ. 101. ibique *Schol.*

2 Ἰσοφόροι. *Non ferre jugum pariter doloſi*, ut ait *Horatius*. Occurrit apud *Homerum* de bobus Od Σ. 372:

Ἥλικες, ἰσοφόροι, τȣ̃ τε σθένος ȣ̓κ ἀλαπαδνόν.

VILL.

3 Ἑτεροζυγȣ̃ντες. Sanctus *Paulus* in ſecundâ ad *Corinthios Epiſtolâ* utitur hâc voce, VI, 14. μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγȣ̃ντες ἀπίςοις. VILL.

4 Ἐπιΐςωρ πίαρ ἑλέσθαι. Locus valde corruptus. Lege, ut habetur Il. Σ. 501:

— Ἐπὶ ἴςορι πεῖραρ ἑλέσθαι.

VILL.

5 Ὑφαντικόν. Omiſſum eſt ξύλον. VILL.

6 Ἱςόν. Od Ε. 62. VILL.

7 Καὶ τȣ̃ νεώς. Lege καὶ τὸ τȣ̃ νεώς. Subaudiendo ξύλον VILL. Conf. *Etymol* & *Heſych.*

8 Ἴσχεο. *Il* Α. 214. &c. Conf. *Alb.* ad *Heſych.*

9 Τρόπης. Lege τρόπιος, ſeu τροπίδος, ut habet *Suidas*; quod quidem *Heſ.* vocat τρόπιζαν. *Lex. Manuſcr. Sangerm.* eadem verba habet, quae *Apoll.*, praeter τροπίδος pro τρόπης. VILL. Od. Μ. 51. &c.

ἹΣΤΟΔΟΚΗ. [1] τὸ διὰ μέσης τῆς νεὼς φράγμα, εἰς ὃ κατακλινόμενος τίθεται ὁ ἱστός.

ἸΣΧΑΝΑΑΣΘΑΙ. [2] ἀπέχεσθαι.

ἸΣΧΑΝΟΩΝΤΟ. [3] κατείχοντο. ἐκωλύοντο.

ἼΣΑΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπορεύοντο·

> Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν [4] σιγῇ. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγίνωσκον·

> Ἀλλὰ Θέτις τε [5] καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἵ μ' ἐσάωσαν.

ἼΤΥΣ. ἡ ἐσχάτη περιφέρεια τῆς ἀσπίδος. καὶ ἡ τοῦ τροχοῦ ἀψίς. ἔστι δὲ καὶ παντὸς τοῦ περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. ὅτ' ἂν οὖν λέγῃ·

— Ὄφρ'

&c. Conf. *Valck. Animadv.* ad *Ammon.* II. 8. *p.* 114.

1 Ἱστοδόκη. Vide *Polluc.* in ἱστοδόκη I, 93. Vill. Add. *Il.* Α. 434. ibique *Schol.*

2 Ἰσχανάασθαι. In *Homero* non legitur ἰσχανάασθαι; ſed ἰσχαναάσθω. Il. Ε. 234:

> — Μηδέ τις ἄλλη
> Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.

id eſt, remaneat, a bello abſtineat. Vill.

3 Ἰσχανόωντο. Il. Μ. 38.

4 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν. Il. Γ. 8. Vill.

5 Ἀλλὰ Θέτις Il. Σ. 405. Ubi hodie legitur ἴσαν, quod *Schol.* explicat παρεγίνοντο. Sed *Apollon.* ἴσαν, *noverant*, legiſſe videtur; quam quidem Lectionis varietatem ſe primum obſervaviſſe merito gloriatur *Clariſſimus Alberti*, & favere praecedentia obſervat:

> — Οὐδέ τις ἄλλος
> Ἤδειν, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

Vill. Eadem *cognoſcendi* ſignificatio cernitur *Od.* Δ. 772. Unde Cl. *Albertus*, ad *Heſych. h. v.*, errorem recte minuit *L. Bos*, Viri Cl., ἴσαν ab *Homero* poni *tantum*, pro ἐπορεύθησαν, quem tamen, neſcio quomodo, in *Suida* explicando, ſecutus eſt accuratae doctrinae Criticus, *Toupius*, *Emendat* in *Suid. t.* II *p* 40. „ Hoc ſenſu apud *Homerum* „ gaudet vox iſta, & *praeterea nullo.*" — Una

tan-

— Ὄφρ' ἴτυν [1] κάμψῃ, —

τοῦτο σημαίνει.

ἼΤΗΝ. δυϊκῶς, ἐπορεύοντο·

Ἐς δ' ἄρα [2] καὶ τὼ δμῶε ἴτην θείου Ὀδυσῆος.

ἸΥΖΟΥΣΙ. [3] ποιῶς φωνοῦσι.

ἸΥΓΜΩ͂Ι. ἰαχῇ. φωνῇ·

Μολπῇ [4] τ' ἰϋγμῷ τε. —

ἸΦΘΙΜΟΥΣ. [5] ἰσχυροψύχους.

ἼΦΙΑ ΜΗ͂ΛΑ. [6] μεγάλα καὶ εὔτονα. μῆλα ἀπὸ τοῦ ἱέναι σφοδρῶς ἐν τῷ σκιρτᾶν ἴφια καλεῖσθαι μηνύουσιν οἱ ἔμφοι, καὶ ἡ αἲξ ἀπὸ τούτου ὠνομασμένη.

ἸΦΘΙ-

tantum vocula addita integritati reſtituendus videtur *Lexicographus*: Ἴσαν. ἐπορεύθησαν παρ' Ὁμήρῳ; καὶ ΟΥ' μόνον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἔγνωσαν.

1 Ὄφρ' ἴτυν κάμψῃ. Il. Δ. 486:

— Ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ.

Apud *Heſiod.* in *Scuto Herculis* ponitur pro ſcuti circumferentia, verſu 314:

Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς.

Vill.

2 Ἐς δ' ἄρα. Od. Φ. 244. Vill.

3 Ἰΰζουσι. Explicat *Heſ.* ἰΰζει. κεκραυγάζει. βοᾷ, φωνεῖ. Occurrit Il. P. 66:

Πολλὰ μάλ' ἰΰζουσιν ἀπόπροθεν. —

Vill.

4 Μολπῇ. Il. Σ. 572. Vill.

5 Ἰφθίμους. Cum ſcripſit *Apollon.* ἰσχυροψύχους, fortaſſe in mente habuit Il. Α. 3. ἰφθίμους ψυχάς. Annotavit *Etym.* aliquando ἰφθίμην ſignificare τὴν συνετὴν, ut: (Il. E. 415.)

Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμεια,

ubi legendum cum *Homero* ἱπποδάμοιο. Vill.

6 Ἴφια μῆλα. *Il.* E. 556. Conf. *Heſych.*

ἸΦΘΙ΄ΜΗ. ἀγαθή. [1] ἔστιν δὲ καὶ ὄνομα κύριον Ἰφθίμη, ἡ τῆς Πηνελόπης ἀδελφή·

> Ἰφθίμη [2] κούρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο.

ἀναγνωστέον οὖν οὕτως?

> Οὕνεκά μ' [3] αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ [4] τανυπέπλῳ
> Θυγατέρ'.

εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς·

> —— Ἰφθίμη τὴν ὁπλοτάτην τίκε παίδων.

ἼΨΑΙ. [5] φθεῖραι. τὸ αὐτὸ, ἰάψαι.

ἸΩΓΗ΄. ὁ αἰγιαλὸς καὶ ἡ ὑποκάτω γῆ. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ὑποσκέπη. [6]

ἸΩΗ΄

1 Ἰφθίμη. ἀγαθή. *Il.* Ε. 415. Conf. *Heſych.*

2 Ἰφθίμη κούρη. *Od.* Δ. 797.

3 Οὕνεκά μ'. Od. ο. 362. VILL.

4 Κτημένῃ. Lege κτιμένῃ. Vides illum punctum majus ponere poſt θυγατέρα, & tum ab initio legere, Ἰφθίμη, in nominativo; ut proprium nomen Ἰφθίμη ſit, non appellativum. Contra ſic ſe habet vulgata Lectio:

> Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ τανυπέπλῳ
> Θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν ὁπλοτάτην τίκε παίδων.

VILL. Quae ſit iſta lectionis varietas, quam proponit Grammaticus, *Od.* ο. 362, non poſſum equidem extricare. De uſu adjectivi vario V. *Etymol.* *p.* 480. *v.* 41.

5 Ἴψαι. ἴψαο eſt Il. Α. 454. Π. 237. ἴψεται. Il. Β. 193.

6 Ὑποσκέπη. Sic unâ voce legitur in Codice Mſ. ὑποσκέπη, quod vocabulum ab omnibus quidem *Lexicis* exulat, ſed ideo non rejiciendum eſſet; cum id multis aliis accidat. Sed vide an non melius ſcriberetur, ut & edidit *Alberti*, ὑπὸ σκέπῃ. Tunc ei im alluderet ad hunc *Homeri verſum*, ab *Heſ.* laudatum, Od. Ε. 533:

> Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὗδον
> Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

Hic vides τὸ ὑπὸ σκέπῃ eſſe gloſſam τοῦ ὑπὸ ἰωγῇ. VILL.

Ἰωή. ὑπὸ [1] μὲν τῆς φωνῆς καὶ βοῆς·

— Τὸν δ' αἶψα [2] περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή.

ὑπὸ δὲ τῆς πνοῆς·

— Ὑπὸ Ζεφύροιο [3] ἰωῆς.

Ἰωκή. [4] ἡ δίωξις, ἀπὸ τῆς εὐθείας, τῆς ἰῶξ.

Ἰών. πορευόμενος, ἢ συντελικῶς, ἐλθών. ἐπεὶ πᾶσα μετοχὴ ὀξύτονος εἰς ΩΝ λήγουσα, ἐστὶν συντελική·

Ἀλλ' [5] ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

Ἰῷ. ἑνί· [6]

Οἱ μὲν πάντες [7] ἰῷ κίον ἤματι κείνῳ.

1 Ὑπό. Pro ὑπὸ, mallem ἐπὶ. Vill. Mox etiam pro ὑπὸ δὲ τῆς πνοῆς legere praeſtiterit ἐπὶ δὲ τῆς πνοῆς.

2 Τὸν δ' αἶψα. Il. Κ. 139. Vill.

3 Ὑπὸ Ζεφύροιο. Il. Δ. 276. Vill.

4 Ἰωκή Non poteſt deſcendere ἰωκὴ, ex nominativo ἰὼξ, cum ſit ipſe nominativus. Scribe ergo ἰῶκα, ut legitur Il. Λ. 600:

> Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν.

Vill. Ἰωκὴ tamen eſt etiam apud *Homer. Il.* Ε. 740. *Schol.* interpretatur ἡ δίωξις. Utramque formam confudit Grammaticus. Niſi poſt ἡ δίωξις exciderit forte, alterius Gloſſae caput, Ἰῶκα, ἀπὸ τῆς &c.

5 Ἀλλ' ὅτε δή. Od. Γ. 286. Vill.

6 Ἑνί. Male in *Cod. Mſ.* ἔνιοι, pro ἑνὶ οἱ, ut ſeparatim edidimus. Vill.

7 Οἱ μὲν πάντες .... κείνῳ. Il. Ζ. 422. Tolle κείνῳ, & ſubſtitue Ἄϊδος εἴσω. Vill. Vulgatam lectionem οἱ μὲν &c., *Apollonii* etiam auctoritas tuetur ab innovatione *Barneſiana*, Τοί μιν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ

ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

TOMUS SECUNDUS.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ

ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Κ.

ΚΑΓΧΑΛΟ'ΩΣΑ. [1] χαίρουσα· διὰ τοῦ ἐν χαλάσματι εἶναι τὴν ψυχὴν, τοῦτ' ἔστιν, ἐν ἀνέσει.

ΚΑΔΔΕ'ΘΟΡΕ. κατέθορεν δὲ, ὅπερ ἴσον ἐστὶν τὸ [2] κατεπήδησεν.

ΚΑΔΔΡΑΘΕΤΗΝ. καταδραθέτην, ἐκαθέσθισαν. [3] οἱ δὲ Ἀττικοὶ, καταδαρθεῖν ἐπὶ τοῦ κοιμᾶσθαι.

ΚΑ'ΕΙ-

1 Καγχαλόωσα. *Od.* Ψ. 159.
2 Τὸ. Mallem τῷ. Occurrit Il. Δ 79. ubi legitur:
Κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον. — Ad marginem *Mſ. Codicis* legitur: Καθόρμισον. Κατάταξον, κατοίκισον, κατάπαυσον. VILL.
3 Ἐκαθέσθισαν. Lege ἐκαθέ-

 θι-

ΚΑ'ΕΙΡΑ. Καρική.

Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα. [1] —

ΚΑΙ'ΝΥΣΘΑΙ. νικᾷν· [2]

Οἷος [3] δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ.

ΚΑΙΡΟΣΕ'ΩΝ. εὖ κεκερωμένων. [4] κέρατα [5] γὰρ ἔτι καὶ νῦν λέγεται τὰ διαχωρητικὰ τῶν στημόνων πλέγματα.

ἀθησαν. Vide Od. o. 493. Vill. Praeterquam quod pro κὰδ, δραθέτην, lectionem confirmat *Apollonius*, inde a *Barneſii* editione recte nunc receptam, καὶ ἐδραθέτην, interpretationem etiam habet, a nemine, quantum novi, Grammaticorum notatam, ἐκαθέσθησαν, quae, cum ab ipſa loci ſententia non abhorret, tum vero eo forte eſt antiquior, quo minus vel ſcriptoris vel Lexicographi cujusquam auctoritate poteſt confirmari. Quod autem in ultima Gloſſa addit *Apollonius* οἱ δὲ Ἀττικοὶ &c., ita eſt accipiendum, ut tamen Ionicus ſcriptor *Hippocrates* eadem uſus ſit forma. v. *Alb.* ad *Heſych.* v. καταδαρθεῖν.

1 Μηονὶς, ἠέ. Il. Δ. 142. Vill. Eodem hoc loco uſus eſt *Thom. Magiſt. p.* 494. ubi verſum turbat nomen γυνή.

2 Νικᾷν. Sic *Heſiod. Scut. Herc v.* 4.

Ἢ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων.

Vill.

3 Οἷος δή με. Od. Θ. 219. Vill.

4 Κεκερωμένων. Mallem, ut habetur apud *Heſ.* & *Schol.* κεκαιρωμένων. Vill.

5 Κέρατα. Hic quoque mallem καιρώματα. Od. Η. 107:

Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.

Vill. Pro κέρατα haud ſcio an rectius legeretur καῖροι. *Heſych.* v. Καιροστίων ... καῖρον δὲ τὸν μίτον φασίν *Euſtath. p.* 1571. v. 56 καῖρος δέ φασι, καὶ καίρωμα τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχεῖσθαι. ἐξ οὗ καὶ καιρωστρίδες, ἢ καιρωσίδες γυναῖκες παρὰ Καλλιμάχῳ ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι. οὐ δὴ Καλλιμάχου καὶ τὸ, ὑδάτινον καίρωμα ὑμένεσσιν ὁμοῖον. Eadem fere docet *Etymol. p.* 498. *v.* 7. non uno ille vitio inquinatus, pro καῖρος enim καίρως, et pro καιρωστρίδας vel καιρωσίδας temere editur καιρωτίδας. [Conf. Cl. *Valck. in Var. Lect.* ad *Il.* x. *p.* 62.] et in fragmento denique *Callimacheo* omittitur nomen καίρωμα. v. *Bentl.* ad *Callim Fragm.*

ΚΑΙ' ἌΛΛΟ. [1] καὶ ἄλλοτε.

ΚΑΚΟ'Σ. δειλός·

Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ [2] τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλη.

καί·

— Κακὸς δ' ἐς [3] μέσσον ἔλασσεν.

ΚΑΚΚΕΙ͂ΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ καταχαῦσαι· [4]

Ἀλλά μοι κακκεῖαι [5] σὺν τεύχεσιν. —

σημαίνει καὶ τὸ κατακοιμηθῆναι.

CCXCV. Caeterum pro καιροσίων quod editiones occupavit, in laudato *Homeri* loco, lectum etiam ab antiquis fuiſſe καιροσσέων &c. Gloſſae probant *Heſychii* et *Etymol. p.* 499. *vs.* 43. Conf. *Erneſt. ad. l. l.*

1 Καὶ ἄλλο. Lege καὶ ἄλλως, ut apud *Homer.* Il. ι. 695. & *Heſ.*, qui interpretatur, καὶ ἄνευ τούτων. VILL. Imo vero pertinet Gloſſa ad *Il.* ξ. 249.

Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή.

Schol. Ἢ κατ' ἄλλο .... ἢ ἄλλοτε. *Euſtath. p.* 983. *v.* 17. οἱ ἀκριβέστεροι ἐπίρρημα νοοῦσι, τὸ ἄλλο, ἐξ ἀποκοπῆς Αἰολικῆς τοῦ ἄλλοτε. Itaque in ἀκριβεστέροις illis fuit *Apollonius.*

2 Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ. Il. ν. 479. VILL.

3 Κακὸς δ' ἐς. Il. Δ. 299. Male legit *Montſauconius* κακὼς ἐμέσσον: & pejus corrigit, ἐν μέσσον. VILL.

4 Καταχαῦσαι. Male *Montſauconius* edidit καταχαῦσθαι. VILL.

5 Ἀλλά μοι κακκεῖαι. Lege με; & pro κακκεῖαι, quod in *Heſ.* quoque reperitur, hodie legere eſt κακκῆαι. Od. Λ. 74. Saepe apud *Hom.* reperitur κακκείοντες, *id eſt*, *cubaturi.* Merito elegantiſſimus *Pierſon. ad Moerin Atticiſt.*, voce ἀπαλλαξείοντες, eos non audiendos cenſet, qui verbum κακκείειν ad claſſem verborum deſiderativorum in σω referre volunt. VILL. Eadem varietate, qua κακκῆαι & κακκεῖαι, ſcribitur etiam κήαντο & κείαντο *Il.* ι. 88. κηάμενοι & κειάμενοι. *Il.* ι. 234. κηάμενος & κειάμενος. *Od.* Ψ. 51. κήαντες & κείαντες *Od.* ι. 231. κατακηέμεν & κατακειέμεν. *Il.* Η. 408. &c. Quae varietatum obſervatio, cum ſedes prodit Gloſſarum *Heſychii* κειάμενοι, κείαντες. &c. tum vero viam aperire videtur, qua

ΚΑ'Κ' 'ΟΣΣΟ'ΜΕΝΟΣ. [1] κακῶς ὑποβλεψάμενος.

ΚΑΚΑ'. ἐπὶ τοῦ ὀνοματικοῦ·

'Αιεί τοι [2] τὰ κάκ' ἐςὶ φίλα φρεσί. —

ἀντὶ δὲ τοῦ κακοῦ· [3]

— 'Ουδέν σε [4] ῥέξω κακόν. —

ΚΑΛΑ'. ἐπὶ μὲν τοῦ καλῶς·

Τηλέμαχ', οὐ μὲν [5] καλὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησαι.

ὀνοματικὸν δέ·

Τεύχεα [6] καλὰ φέρουσα. —

ΚΑΛΛΙ'ΣΦΥΡΟΣ. [7] ἀπὸ ἑνὸς μέρους τὴν ὅλην καλὴν βούλεται δηλοῦν.

ΚΑ-

qua ipſam Homeri manum indagemus, ubicunque, in ſimilibus formis, locum diphthongi litera occupavit *Homero* recentior, H.

1 Κάκ' ὀσσόμενος. Alii una voce cum *Heſych.* legunt κακοσσόμενος. Occurrit Il. Α. 105. Quidam, cum *Porphyrio* & *Anonymo Schol. Graeco*, ab Alberti laudato, interpretantur: ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενοι τῇ θείᾳ φωνῇ, λοιδορῶν. Agamemnon enim iratus Chalcanta ſic alloquitur verſu ſequenti:

Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας.

quod ſatis conveniret. VILL. Conf. Cl. *Valck. diſſert. de Schol in Homer. p.* 108. &, qui ex *Pophyr.* Q H. C. XVII. profecit, *Schol. Ven. ad l. l.*

2 'Αιεί τοι Il. Α. 107. VILL.

3 Κακοῦ Lege κακῶς. Prius enim nomen eſſe ſtatuit, poſterius vero vice adverbii poni; ut in καλὰ, primum quidem habet: ἐπὶ μὲν τοῦ καλῶς; deinde vero, ὀνοματικὸν δέ. VILL.

4 Οὐδέν σε. Il. Ω. 370. VILL.

5 Τηλέμαχ', οὐ μὲν. Od. Ο. 10. Pro οὐ μὲν hodie legitur in verſu, οὐκ ἔτι, & δὴν pro τῆλ', VILL. *Apollonii* lectionem τῆλ' Codicum atque interpretum auctoritate, merito praetulit Cl. *Erneſt.*

6 Τεύχεα. Il. Σ. 137. VILL.

7 Καλλίσφυρος. Od. Ε. 333.

1. Κα

ΚΑΛΑΥ'ΡΟΠΑ. [1] ξύλον, ὅπερ οἱ βουκόλοι ἔχουσιν.

ΚΑ'ΛΥΚΑΣ. κόσμου γένος·

— Κάλυκάς [2] τε καὶ ὅρμους.

ΚΑ'ΛΛΕΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ μύρου τῆς Ἀφροδίτης.

Κάλλεϊ μέν [3] οἱ πρῶτα πρόσωπά τε [4] καλὰ κάθηρεν.

ἐπὶ δὲ τοῦ παρ' ἡμῖν κάλλους·

Κάλλεϊ καὶ [5] χάριτι στίλβων. —

ΚΑΛΗ'ΤΟΡΑ. ἐπιθετικῶς. [6] κήρυκος τοῦ Ἰδαίου ἀπὸ τοῦ καλεῖν πεμπομένου.

ΚΑΜΜΟΝΙ'ΗΝ. τὴν ἐκ καταμονῆς δίκην. [7] δὶς δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

ΚΑ-

1 Καλαύροπα. *Il.* Ψ. 845.

2 Κάλυκάς τε. Il. Σ. 401. VILL.

3 Κάλλεϊ μέν. Od. Σ. 191. VILL.

4 Τε. Pro τε in *Manuſcripto* habetur τά. VILL.

5 Κάλλεϊ καί. Od. Ζ. 237. ubi χάρισι pro χάριτι. VILL.

6 Ἐπιθετικῶς. Lege ἐπίθετον κήρυκος, vel ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα, & ſequentia in accuſativo vel denique ἐπιθετικὸν, ſcilicet ὄνομα; & deinde, ἐπὶ τὸ καλεῖν πεμπομένου, pro ἀπὸ τοῦ καλεῖν πεμπομένου. Conf. Il. Ω. 577. VILL.

7 Δίκην. Lege νίκην. Il. Χ. 257:

— Αἴκεν ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, —

ait Hector Achilli. Et Il. Ψ. 661. Achilles praemia proponens duobus viris, ſic loquitur:

— Ὧι δέ κ' Ἀπόλλων
Δώῃ καμμονίην. —

Heſ. interpretatur: τὴν ἐκ τῆς μόνας μάχης νίκην; ubi alii cum *Euſtathio*, favente *Apollonio* & *Schol.*, legunt, τὴν ἐν καταμονῆς νίκην, vel τῆς μόνους μάχης, vel unica dictione καταμόνας. Et ſic quidem derivaretur ex κατὰ & μόνος *ſolus*. Sed aliam rationem affert *Plutarchus* in libello *de audiendis Poëtis*: ἐκεῖνο μὲν γὰρ φιλολόγον καὶ οὐκ ἀηδὲς, ὅτι καμμονίην νίκην Αἰολεῖς, τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας καλοῦσι. Sic καμμίνας pro

ΚΑΛΑ'ΜΗΝ. ἐπὶ τῆς Ξ ῥαψῳδίας τῆς Ὀδυσσείας·

Ἀλλ' [1] ἔμπης καλάμην γέ σ' οἴομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν. —

ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι· μεταφορικῶς τὴν καλάμην εἴρηκεν. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀμητοῦ, τὸ πλῆθος ἰδόντα τῆς καλάμης καὶ τὴν εὐθένειαν ἐστιν ἐπιγνῶναι, ὅσος καὶ οἷος ἦν ὁ καρπός. καὶ νῦν οὗτος [2] λέγει· ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ λεῖψαν [3] σε ὁρῶντα τοῦ σώματος οἴομαι ἐπιγινώσκειν οἷος ἤμην [4] ἀκμάζων ἐγὼ καὶ σθενῶν.

ΚΑΜΜΙΝΟΙ'Ηι. [5] καμινεύτριαν·

Γρηῒ καμμινοῖ ἶσος.

ἐπιφέρει δὲ εἶναί τινες κεκμηκυῖα τὰς ἶνας.

ΚΑ'ΜΜΟΡΕ. [6] κακόμορε.

ΚΑ'ΠΕΤΟΣ. [7] τάφρος. καὶ ἔστιν οἷον σκάπετος, παρὰ τὸ ἐσκάφθαι.

ΚΑ'ΡΚΑΙΡΕ. ἰδίωμα ἤχου·

— Κάρκαιρε [8] δὲ γαῖα. —

ΚΑΡ·

pro καλαμίνειν dicunt Laconeſ, teſte *Heſychio*. VILL. Convenit *Apollonio* cum *Plutarcho*. Conf. *Euſtath*. *p*. 1268. *v*. 45. & praeſertim *p*. 1322. *v*. 26.

1 Ἀλλ' ἔμπης. Od. Ξ. 214. VILL.

2 Οὗτος. Fortaſſe οὕτως. VILL.

3 Λεῖψαν. Lege λείψανον. VILL.

4 Ἤμην. Ita ex Apographo *Montfauconi* edendum curavi; pro ἡμὴν.

5 Καμμινοίῃ. Lo... corruptus, quem ſic reſtituto: Καμινοῖ. καμινευτρίᾳ Od Σ. 27.

Γρηῒ καμινοῖ ἶσος· —
ἐπιφέρουσι δὲ εἶναί τινες κεκμηκυῖαν, τὰς ἶνας ἀποβεβληκυῖαν. Ut habet *Heſ*. κεκμηκυῖα, τὰς ἶνας ἀποβεβληκυῖα. VILL.

6 Κάμμορε. *Od*. Ε. 160. &c.

7 Κάπετος. Obliquos hujus nominis caſus habet Poëta, *Il*. Ο. 356 Ω. 797. &c.

8 Κάρκαιρε. Il. Υ. 157. VILL.

ΚΑΡΧΑΡΟ'ΔΟΝΤΕΣ. [1] τραχυόδοντες.

ΚΑ'ΡΤΟΣ. [2] κράτος καὶ ἰσχύς.

ΚΑΡΤΕΡΟ'Σ. [3] ἰσχυρός.

ΚΑ'ΡΨΩ. ξηρανῶ.

Κάρψω μὲν [4] χρόα καλόν. —

ΚΑΡΧΑΛΕ'ΟΙ [5] κατάξηροι·

Δίψῃ [6] καρχαλέοι. —

ΚΑ'ΡΗ. [7] Ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ κάρα λέγουσιν, τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ Α, τοῦτο Ἰακῶς Ὅμηρος κάρη λέγει. ἰδιάζον δέ ἐστιν τὸ κάρα. μόνον γὰρ οὐδέτερον εἰς τὸ Α ἐκτεταμένον λήγει, καὶ τὴν γενικὴν ἔχει μόνον τὸ αὐτὴν τῇ εὐθείᾳ τοῦ κάρα, τὴν δὲ δοτικὴν ὁμόφωνον τῷ κάρα, τῇ γραφῇ διαφέρουσαν τῆς τοῦ Ι προθέσεως. [8] καὶ πληθυντικῶς τὰ κάρα, ὅπερ Ὅμηρος διὰ τοῦ Ν λέγων δῆλον ἡμῖν ποιεῖ·

— Νε-

1 Καρχαρόδοντες. Il. Ν. 198: — Κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων VILL. Scripſit forte Apollon. Καρχαρόδοντε, ex Il. Κ. 360.

Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνες

Ubi Schol. ἐπικαμπεῖς ὀδόντας ἔχοντες ἢ τραχεῖς.

2 Κάρτος. Saepiſſime apud Poëtam recurrit.

3 Καρτερός. Saepe Homero frequentatum.

4 Κάρψω μέν. Od Ν. 398. Male in MS κάρψομαι. VILL.

5 Καρχαλέοι Alii in verſu Hom. legunt καρφαλέοι. Heſychius habet καρχαλέοι, & Apoll. Rhod III, 1057. καρχαλέοι κύνες. Pro quo, obſervante Alberti, Etymologus Magnus, καρχαρέοι κύνες Et Lex. Manuſcriptum Sangermanenſe: Καρφαλέον. ξηρὸν καὶ καρχαλέον, κατάξηρον. ubi vides utraque conjungi. VILL

6 Δίψῃ. Il Φ. 541. VILL. V. Ern. ad l l.

7 Κάρη. Frequentiſſimum Homero.

8 Τῆς τοῦ Ι προθέσεως Lege διὰ τῆς τοῦ Ι προσθέσεως, ſcilicet, per additionem τοῦ jota ſubſcripti. Sic Euripid. in Medea

v.

— Νεκύων [1] ἀμενηνὰ κάρηνα.

ἀπὸ ἑνικοῦ σχηματίζει τὸ [2] κάρηνον. καὶ μεταφορικῶς τὰ ἀνώτατα τῶν ὀρῶν σημαίνει, τὴν γενικὴν οὕτως ἐκφέρων·

Βῆ δὲ κατ' [3] Οὐλύμποιο καρήνων. —

ΚΑΡΡΕΖΟΥΣΑ. καταψῶσα, κατὰ συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ καταρέζουσαν. [4] ἀφ' οὗ καὶ τὸ ῥῆμα, τὸ κατέρεξε. [5] τὴν μὲν γὰρ μετοχὴν οὕτως ἐκφέρει·

Τῶν τινα καρρέζουσα [6] Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων.

ΚΑΚΟΡΡΟΟΝ. [7] παραπλησία συγκοπὴ, ἀντὶ τοῦ καταρρόον.

ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΣ. ἀδελφός. λέγει δὲ κασιγνήτους ποτὲ τοὺς συγγενεῖς, ὥσπερ καὶ τοὺς ἀνεψιούς. φησὶ γάρ·

— Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε. [8]

ὁ

ῡ. 1371. τῷ κάρα μιάστορες. Vill. Conf. idem *Eurip. Phoeniſſ.* 1164, *Herc. Fur.* 910. &c.

1 Νεκύων. Od. Κ. 521. Vill.

2 Τῆς. Lege τοῦ vel τό. Vill. Imo vero τό.

3 Βῆ δὲ κατ'. Il. 44. Vill.

4 Καταρέζουσαν. Lege καταρέζουσα. Vill.

5 Κατέρεξε. Il. Α. 361:

Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.

Vill.

6 Τῶν τινα καρρέζουσα. Il. Ε. 424. Vill.

7 Κακόρροον. Lege κάρροον seu κὰρ ῥόον, ut apud *Heſ.* & Il. Μ. 33:

Κάρροον, ᾗπερ πρόσθεν ἵει καλλίρροον ὕδωρ.

Vill.

8 Ἕκτωρ δέ. Il. Ο. 545. *Homerus* addit, quod neceſſarium eſt ad ſenſum hujuſce loci percipiendum:

— Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκετάονίδην ἐνένιπεν,
Ἴφθιμον Μελάνιππον. —

Vill.

ὁ γὰρ Ἱκετάων ἀδελφὸς Πριάμου. πάντως οὖν ὁ Μελάνιππος ἀνεψιὸς Ἕκτορος· καὶ ὅμως ἐν τοῖς λεγομένοις κασιγνήτοις ἠρίθμηται.

ΚΑΣΤΟΡΝΥ͂ΣΑ. [1] κατὰ συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ καταστορνῦσα.

ΚΑ'ΣΧΕΘΕ. [2] κατέσχε· συγκοπὴ, ἀπὸ τοῦ κατέσχεν. [3]

ΚΑΤΕ'ΣΤΥΓΕ. [4] κατεστύγησε, κατεστύγνασεν.

ΚΑΤΑΚΛΩ͂ΘΕΣ. [5] αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν.

ΚΑΤΑΒΡΟ'ΞΕΙΣ. [6] πεποίηται ἡ λέξις. θέλει δὲ εἰπεῖν, καταπίει·

Ὅς τὸ καταβρόξειεν [7] ἐπήν. ——

ΚΑΤΑ'ΝΕΤΑΙ. [8] κατανύεται, καταναλοῦται.

ΚΑΤΑΠΕ'ΨΗ. [9] ἐν ἑαυτῷ παρακατάσχῃ. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐν ἡμῖν καταπεσσομένων σιτίων. ὃν

1 Καστορνῦσα. Od. Ρ. 32. VILL.

2 Κάσχεθε. Il. Λ. 701. VILL.

3 Κατέσχεν. Lege κατέσχεθε.

4 Κατέστυγε. Il. Ρ. 694. VILL.

5 Κατακλῶθες Pertinet Gloſſa ad receptam prudenter lectionem. Od. Η. 197:

Πείσεται, ἅσσά οἱ αἶσα, κατακλῶθές τε βαρεῖαι Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ.

ubi temere ſcripſerunt alii: αἶσα κατακλώθησι βαρεῖα.

6 Καταβρόξεις. Lege καταβρόξειεν. VILL. Conf. *Alb.* ad *Heſych.* v. Καταβρώξειε.

7 Ὅς τὸ καταβρόξειεν. Sic totus legitur verſus Od. Δ. 222.

Ὅς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη. VILL.

8 Κατάνεται. De Ulyſſis bonis Od. Β. 58:

— τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. VILL.

9 Καταπέψῃ. Il. Α. 81:

Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ. VILL.

ὃν γὰρ τρόπον ἐν ἡμῖν ταῦτα παρακατέχεται, οὕτως καὶ ὁ χόλος παρακαταχεθεὶς, κότος γίνεται.

ΚΑΤΕΊΒΕΤΟ. διεφθείρετο. κυρίως δὲ, τὸ κατερρεῖτο. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

— Κατείϐετο [1] δὲ γλυκὺς αἰὼν

Νόστον ὀδυρομένῳ, — —

κατ' ἴσον τὸ [2], ἐφθείρετο.

ΚΑΤΑ'. τὸ μὲν σύνηθες·

Ἀλλὰ κατὰ σαθμοὺς. [3] —

ἀντὶ δὲ τῆς ἐξ·

Εἰ δέ τις ἀθανάτων [4] γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας.

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

Χθιζὸς [5] ἔϐη κατὰ δαῖτα. —

ἀντὶ δὲ τῆς εἰς·

Νύξε [6] δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην. —

ἀντὶ δὲ τῆς ἀπό·

Τὸν δὲ καταθνήσκων. [7] —

ΚΑ-

1 Κατείβετο. Od. Ε. 152. VILL.

2 Κατ' ἴσον τὸ. Malim κατ' ἴσον τῷ.

3 Ἀλλὰ κατὰ σαθμοὺς. Il. Ε. 140. VILL.

4 Εἰ δέ τις ἀθανάτων. Il. Ζ. 128. VILL.

5 Χθιζὸς . . . . κατὰ δαῖτα. Il. Α. 424. In vulgatis *Hom.* Editionibus legitur μετά. VILL.

6 Νύξε δέ μιν. Il. Λ. 252. Male in *Mſ.* νὺξ pro νύξε. VILL.

7 Τὸν δὲ καταθνήσκων. Il. Χ. 355. VILL

8. Κα-

ΚΑΤΗΡΕΦΈΑΣ. [1] κατάστεγους.

ΚΑΤΗΦΕΙΉ. [2] αἰσχύνη καὶ στυγνότης καὶ ὄνειδος. καὶ ἐστι κατὰ τὸ ἔτυμον, κατωπίη, ἀντὶ τοῦ κάτω τοὺς ὦπας ἔχειν, τοὺς ἐπί τισιν αἰσχροῖς κατηφεῖς γινομένους.

ΚΑΤΑΊΤΥΞ. εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι, [3] καὶ μὴ ἔχειν λόφον. φησὶ γάρ·

> Ταυρείην, [4] ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ
> Κέκληται· ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.

ΚΑΤΩΜΑΔΌΝ. [5] κατὰ τὸν ὦμον.

ΚΑΤΗΦΌΝΕΣ. [6] κατηφείας ἄξια πράττοντες, παρὰ τὸ φῶ, ὃ παράγωγον φάω.

ΚΑΤᾺ Δ' ΟΥ̓͂Ν [7] ἝΤΕΡΌΝ ΓΕ ΠΈΔΗΣΕΝ. οἷον, εἰ καὶ μὴ πολλοὺς, ἕνα γε ἔβλαψεν. περὶ γὰρ τῆς Ἄτης ὁ λόγος.

ΚΑΤΑΖΉΝΑΣΚΕ. [8] κατεξήραινεν.

ΚΑ.

1 Κατηρεφίας. Il. Σ. 589: Σταθμούς τε, κλισίας τε κατηρεφέας. — VILL.

2 Κατηφείη. *Plutarchus in libello de vitioſo pudore*: (*p.* 528. E.) ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν. VILL. Gloſſae ſedes eſt *Il.* Π. 498. *p.* 556.

3 Ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι! Etym. παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι. Vide apud eum reliqua. VILL.

4 Ταυρείην. Il. Κ. 258. VILL.

5 Κατωμαδὸν. *Il.* Θ. 352. Ψ. 300. quo eadem referenda eſt *Heſychii* gloſſa.

6 Κατηφόνες. *Il.* Ω. 253. ubi vid. *Schol.* et quos laudant *Interpretes ad Heſych. h. v.*

7 Κατὰ δ' οὖν. Il. Τ. 94. VILL.

8 Καταζήνασκε. *Od.* Λ. 586.

ΚΑΤΑ'ΝΤΙΣΤΗΝ. [1] κατάντιον. [2].

ΚΑΤΑ'ΓΕΙ. [3] ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἀπάγει.

ΚΑΤΑΕ'ΙΜΕΝΟΝ. [4] περικείμενον καὶ περιχεόμενον·

— Καταείμενον ὀξέϊ χαλκῷ.

ΚΑΤΑΘΥ'ΜΙΟΣ. καταψύχειν, [5] οἷον ἐνθύμιος.

ΚΑΤΑΚΑΙ'ΡΙΟΝ. [6] εἰς καίριον τόπον.

ΚΑΤΟ'ΙΣΕΤΑΙ. κατάξειεν. [7]

ΚΑ

1 Κατάντιστιν. Saltem lege, ut Od. Υ. 387. in quibusdam Editionibus habetur, κατάντησιν; quam veram puto *Apollonii* Lectionem. Alii quidem κατάντησιν; alii vero κατ' ἄντησιν cum *Heſ*. legunt, qui tamen habet quoque καταντίστεσιν corrupte, pro κατάντησιν unâ voce; cum ſupra diviſis vocabulis poſuiſſet, κατ' ἄντησιν. Vill. Conf. & *Euſtath. p.* 1896 *v.* 60.

2 Καταντίον. Mallem κατεναντίον. Vill.

3 Κατάγει. Mallem κατάγειν, ut habetur in *Heſ*. & ex *Apollonio*, quamvis contra fidem Mſ. Codicis, affert *Alberti*. Nusquam enim in Homero κατάγει, ſed Il. Ε. 26:

Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν
κοίλας ἐπὶ νῆας.

Idem occurrit Il. Φ. 32. Vill.

4 Καταείμενον. Non inveni in *Hom*. καταείμενον ὀξέϊ χαλκῷ. Sed fortaſſe ita legebant Veteres in aliquo ex iis locis, ubi occurrit, βεβολημένον. ſeu potius δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ. Similiter legitur Il. Γ. 57:

— Ἦ τέ κεν ἤδη
Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν
ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας.

Vill. Ὄρος καταειμένον ὕλῃ dixit Poeta *Od*. Ν. 351. Τ. 431.

5 Καταψύχειν. Lege κατὰ ψυχήν. Il. Κ. 383:

Θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.

Vill.

6 Κατακαίριον. Sic in *Heſ.* conjunctim legitur. Reſpexerunt Il. Λ. 439:

Γνῶ δ' Ὀδυσεὺς ὅ οἱ οὔτι βέλος κατακαίριον ἦλθεν.

Nam καίριον, ut optime explicat Schol. ad Il. Θ. 84., eſt εὔκαιρον πρὸς θάνατον. Vill.

7 Κατάξειεν. Lege κατάξει, ut apud *Heſ*. Occurrit Il. Χ. 425:

Ὡς ἑνὸς, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ
κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω.

Vill.

1 Θέρ

ΚΑΤΑΕΙ'ΝΥΟΝ. κατεκάλυπτον·

Θρέξι δὲ [1] πάντα νέκυν καταείνυον. —

ΚΑΤΕΜΗ'ΣΑΤΟ. [2] κατηντλήσατο.

ΚΑΤ' 'ΑΜΑΞΙΤΟ'Ν. [3] κατὰ τὴν ἡμαξευμένην ὁδόν.

ΚΑΤΥΣΤΕΙΡΗ͂Σ. [4] θερμῆς καὶ πυρώδους μάχης.

ΚΑΥΛΟ'Σ. [5] τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος.

ΚΑΤΑ'ΣΤΗΣΟΝ. ἐπὶ τοῦ·

Νῆα [6] κατάστησον, ἵνα νωΐτέρην ὄπ' ἀκούσης,

ἀντὶ τοῦ στῆσον.

ΚΑΡΟ'Σ ΑΙ'ΣΗι. καρὸς [7] μοῖρα, οἷον θανάτου μοῖρα.

ΚΑΤΑ' ΣΤΕΦΑ'ΝΗΣ. ὁ μὲν Ποιητὴς καὶ εἶδος περικεφαλαίας στεφάνην λέγει·

Αὐ-

1 Θρέξι δέ. Il. Ψ. 135. Vill.

2 Κατεμήσατο. Pertinet gloſſa ad *Il.* Ω 164. ſeqq.

Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
Τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι.

ubi *Codd.* quidam et *Schol.*, aeque ac *Apollon.*, formam habent, quae a καταμάω, ex κατὰ et ἀμάω compoſito verbo, duci non potuit, κατεμήσατο. ſed unice verum eſt, quod in editiones vulgo receptum, *Hecbii* etiam auctoritate confirmatur, καταμήσατο.

3 Κατ' ἀμαξιτόν. *Il.* Χ. 146.

4 Καυστειρῆς. *Il.* Δ. 342. Μ. 316.

5 Καυλός. Obliquos caſus habet Poëta *Il.* Ν. 162. Π. 115. Ρ. 607. v. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

6 Νῆα κατάστησον. Od. Μ. 185. Vill.

7 Καρός. In gloſſa pro καρὸς legendum putem κηρός. Il. Ι. 378:

Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.

Conf. Cl. *Ruhnkenius*, *in ſua ad ſecundum Heſychii volumen praefatione*; (Coll. *Valck. diſſert. de Schol. Leid.* p. 97.) Obſervetur autem in voce καρὸς, pro

Αὐχέν'[1] ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου. —

καὶ·

— Οὐδὲ στεφάνη[2] δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια.

ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀπ' ἄκρου τοῦ ὄρους.

Ὅν τε κατὰ[3] στεφάνης ποταμός. —

λέγει δὲ στεφάνας τὰ τῶν οἰκιῶν ἄκρα.[4] ἔστι δὲ καὶ στεφάνη, κόσμος κεφαλῆς.[5]

ΚΕΑ'ΣΑΙ. σχίσαι·

— Διὰ δὲ ξύλα[6] κεάσαι.

σημαίνει καὶ τὸ καῦσαι.[7]

ΚΕΔΝΗ'.[8] σώφρων, φροντιστική.

ΚΕΙΜΗ'ΛΙΑ.[9] ἀπόθετα χρήματα.

ΚΕ-

pro κυρὸς dicta, *alpha* Doricum produci; eandemque oriri difficultatem, ſi Carem intelligas: nam *alpha* in Κᾶρες longum eſt, ut Il. Κ 228:

Πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι.

Vill.

1 Αὐχέν'. Il. Η. 12. Vill.

2 Οὐδὲ στεφάνη. Il. Λ. 96. Vill.

3 Ὅν τε κατά. Il. Ν. 138. Vill.

4 Τὰ τῶν οἰκιῶν ἄκρα. Haud ſcio an nusquam iſta notione στεφάνας dixerit *Homerus*.

5 Κόσμος κεφαλῆς. v. *Il.* Σ. 597.

6 Διὰ δὲ ξύλα. Lege ut apud *Homerum* Od. Ο. 321:

— Διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι.

Vill.

7 Καῦσαι. Sic in *Heſychio*, ubi male legendum κλάσαι cenſet *Trillerus*. Nam *Od.* Μ. 388:

Τάωνδε κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

κεάσαιμι a quibusdam explicatur *incendam*, quamvis per *findam* commode verti poſſit. Vill. Conf. *Alb. ad Heſych.* v. Κεάσαι.

8 Κεδνή. *Od.* Α. 335. &c.

9 Κειμήλια. *Il.* Λ. 132. &c.

1 Χω-

ΚΕΚΑΔΩ´Ν. χωρήσας [1] καὶ στερήσας. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κεδάσαι καὶ κεδασθῆναι.

ΚΕΚΟΡΥΘΜΕ´ΝΟΣ. καθωπλισμένος. [2] μέρους τοῦ παντὸς ὁπλισμοῦ τῆς κόρυθος.

ΚΕΚΡΙΜΕ´ΝΟΝ. [3] διακεχωρισμένον.

ΚΕΛΣΑ´ΣΗιΣΙ. ὁρμηθείσαις·

Κελσάσῃσι [4] δὲ νηυσὶ καθελκόμεθ᾽ ἐστία πάντα.

ΚΕΛΑΙΝΟ´Ν. [5] μέλαν· τὸ γὰρ μὴ λεγόμενον πᾶν λευκὸν, μέλαν ἐνομίζετο. τὸ δὲ κελαινεφὲς [6], παράγωγος ἴσον τούτου.

1 Χωρήσας. Lege χωρίσας, cum *Schol.* Il. Λ. 334:

Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε᾽ ἀπηύρα.

Vill.

2 Καθωπλισμένος. Poſt καθωπλισμένος, adde ἀπὸ, quod erat omiſſum. Vill.

3 Κεκριμένον. Il. Ξ. 19:

Πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον.

Vill. Conf. *Alb. ad Heſych.* v. Κεκριμένη.

4 Κελσάσῃσι. Od. I. 149. Vill.

5 Κελαινόν. Pertinet gloſſa ad *Il.* I. 6.

— Κῦμα κελαινὸν Κορθύεται —

Sed vero κύματα, celebri loco, quem admirati ſunt *Ariſtot.* *Rhet.* III. 6. 2. & *Demetr.* *Phaler. de Eloc. p.* 64. & *p.* 81., dixit etiam Poëta φαληριόωντα. *Il.* Ν. 799:

Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, Κυρτὰ, φαληριόωντα.

quae *Schol.* recte interpretatur, λευκανίζοντα, τοῦτ᾽ ἔστι λευκαινόμενα ὑπὸ ἀφροῦ... Quaeſiverunt igitur Grammatici, quomodo agitatus ventis fluctus, ab eodem Poëta, et κελαινὸς dici potuerit et φαληριῶν. *Euſtath.* *p.* 732. *v.* 30. κῦμα δὲ κελαινὸν, ᾧ οὐ προσλογίζεται τὸ ἄφρος, ἐξ οὗ κῦμα φαληριῶν, ὃ ἔστι λευκόν. *Apollonius* autem „ Qui non totus *albus* dicitur „ fluctus. (Il. Ν. 799, φαληριῶν. *ex ſpuma albicans*) „ cenſebatur tamen eſſe *ni-* „ *ger.*"

6 Κελαινεφὲς αἷμα pro nigro dixit Poëta. *Il.* Δ. 140. &c.

ΚΕΛΑΡΥ'ΖΕΙ [1] ἰδίωμα ψόφου.

ΚΕΛΑΔΙΝΗ'. [2] ἐπίθετον Ἀρτέμιδος. σημαίνει δὲ τ [3] κυνηγόν. μετὰ γὰρ κελάδου, ὅπερ ἐστὶ κραυγῆς, κυνηγεῖ·

— Κελαδεινὴ [4]

Ἄρτεμις ἀγροτέρη. [5] —

ΚΕΜΑ'Σ. [6] τ ἅπαξ εἰρημένων. οἱ μὲν, ἐλάφου γένος· οἱ δὲ, δορκάδος.

ΚΕΝΤΡΗΝΕΚΕ'ΑΣ. τοὺς διηνεκῶς κεντριζομένους. [7]

ΚΕΡΔΑΛΕ'ΟΝ. πανοῦργον, περιποιοῦντα. [8] καὶ ὠφέλειαν. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Ἔν-

1 Κελαρύζει. Explicat *Heſ.* ἠχεῖ, φωνεῖ, ἢ συνεχῶς ῥεῖ. Il. Φ. 261:

— Τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει.

Vill.

2 Κελαδινή. Lege κελαδεινή. Vill.

3 Τόν. Lege τήν. Vill.

4 Κελαδεινή. Il. Υ. 70. Vill.

5 Ἀγροτέρη. Pro ἀγροτέρη, Il. Υ. 70. legitur ἰοχέαιρα; & Φ. 511. ἐϋστέφανος κελαδεινή. At ἀγροτέρη occurrit Il. Φ. 471:

— Πότνια θηρῶν

Ἄρτεμις ἀγροτέρη. —

Vill.

6 Κεμάς Il. Κ. 361:

Ἠ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμεμαῶτε αἰεί,

Heſychius interpretatur νεβρὸς ἐλάφου. Vill.

7 Κεντριζομένους. Merito *Heſ.* addit: καὶ τοῖς κέντροις εἴκοντας καὶ πειθομένους. ut *Pindarus* dixit in *ſecundà Pythiaca*, ἅρματα πεισιχάλινα; contra *Virgilius*:

— *Non audit currus habenas.*

Vill. Conf. *Il.* Ε. 752. Θ. 396.

8 Περιποιοῦντα. Poſt hoc vocabulum aliquid omiſſum puto, ob καὶ ſequens. Lego περιποιοῦντα κέρδη καὶ ὠφέλειαν. Vill. Confirmat Conjecturam Cl. *Villoiſoni Heſych.*, qui eandem habet interpretationem, ab *Apollonio* forte mutuatus, quemadmodum Scholiaſtae ad *Il.* Α. 149. ſua debet *Etymol. p.* 505. *v.* 40.

1 Ἔι-

Ἔνθα [1] δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ἐς κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,

ὁ συνετώτατος καὶ πανουργότατος.

ΚΕΡΑ'ΜΩι. [2] οὐχ, ὡς κατὰ Κυπρίους, τῷ δεσμωτηρίῳ. καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις·

Πολλῶν [3] δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.

ΚΕΡΑ'ΐΖΕ. διέφθειρε, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τοῖς κέρασι ζώων [4] ἀμυνομένων τοὺς ἐπιόντας·

Ἐν ποταμῷ. [5] —

τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπορθουμένου, οἷον·

— Θαλάμους [6] κεραϊζομένους. —

ΚΕΡΤΟΜΙ'ΟΙΣ. παρὰ τοῖς λογιστικοῖς, [7] οἱονεὶ κερατομίοις, τοῖς τὴν ψυχὴν τέμνουσιν.

1 Ἔνθα δὲ . . . ὅς. Il. Z. 153. Pro ἐς lege ὅ. VILL. In *Homero* edi ſolet, una voce, ἔνθαδε.

2 Κεράμῳ. Il. E. 387. Κεράμῳ apud alios Interpretes ſumitur pro carcere:

Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.

& ſic explicant *Theon Sophiſta* & *Euſtathius*. Annotavit *Etymol. Magnus* κέραμον apud Cyprios, ut ἀνάκαιον apud Boeotios, ſumi pro carcere. VILL, Veterum Grammaticorum loca, quibus hoc nomen explicatur, collegit *Alb.* ad *Heſych.*

3 Πολλῶν. Il. I. 465. Pro πολλῶν, hodie legitur πολλόν. VILL.

4 Τὴν ἀπὸ τοῖς κέρασι ζώων ἀμυν. &c. ut Graecus ſit Orationis habitus, legere praeſtiterit, ἀπὸ τῶν ζώων τοῖς κέρασι ἀμυν.

5 Ἐν ποταμῷ. Initium eſt verſus *Homerici*, Il. B. 861:

Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.

VILL.

6 Θαλάμους. Il. X. 63 VILL.

7 Παρὰ τοῖς λογιστικοῖς. Lege τοῖς παραλογιστικοῖς, ut *Heſychius* κερτόμια interpretatur παραλογισμοί. VILL. Occurrit Gloſſa *Il.* Δ. 6. &c.

ΚΕ'Ρ' ἈΓΛΑΈ. [1] εἰ μὲν Γλωσσογράφοι, τὴν θέλξιν ἀγαλλόμενε· κέρα γὰρ, τὴν τρίχα λέγεσθαι. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος [2] κυρίως ἀκούει τὸ τοῦ βοὸς κέρας, οἷον τὸ κεράτιον, συρίγγιον. τὸ γὰρ παλαιὸν, πρὸς τὸ μὴ ἀποτρῶξαι τὸν ἰχθὺν, τῷ ἀγκίστρῳ περιτίθεσθαι τοῦτο· τὸν δὲ Ὅμηρον μηδέποτε εἰρηκέναι κέρας, τὴν τρίχα. ὅθεν ἐπὶ τοῦ κέρ' ἀγλαὲ, τόξῳ ἀγαλλόμενε.

ΚΕΣΤΟ'Σ. οὐκ ὀνομαστικῶς [3] ὁ τῆς Ἀφροδίτης ἱμὰς κεστὸς λέγεται, ὡς ὑπέλαβον ἔνιοι· ἀλλ' ἐξ ἐπιθέτου, διακεκεντημένος καὶ πεποικιλμένος.

ΚΕΥΘΜΩ'ΝΕΣ. [4] αἱ καταδύσεις, παρὰ τὸ κεύθειν, ὅ ἐστι κρύπτειν. ἔτ' ἂν οὖν λέγῃ·

Πάντοθεν [5] ἐκ κευθμῶν, —

κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τῶν κευθμώνων λέγει.

ΚΕΡΔΑΛΕΟ'ΦΡΩΝ. ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν, διὸ καὶ φιλοκτεανώτατον [6] εἶπεν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, φρόνημα κερδοῦς ἔχων, ἤγουν ἀλώπεκος.

ΚΕ'ΣΚΕΤΟ. [7] ἔκειτο.

ΚΗ'.

1 Κέρ' ἀγλαέ. Il. Λ. 385. VILL. Scribe & in *Apollonio* & l. l. κέρα ἀγλαέ.

2 Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος. Cf. *Apoll.* v. Βοὸς κέρας. *p.* 196. & *Etymol p.* 505. *v.* 16.

3 Οὐκ ὀνομαστικῶς. Il. Ξ. 214:
— Ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο
κεστὸν ἱμάντα.

VILL.

4 Κευθμῶνες. In *Euripidis Hecub.*
Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών.

VILL.

5 Πάντοθεν. Il. N. 28. VILL.

6 Φιλοκτεανώτατον. Il Α. 149:
— Ἀναιδείην ἐπιειμένε,
κερδαλεόφρον.

& ſupra Il. Α. 122:
Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων.

VILL.

7 Κέσκετο. Od. Φ. 41. VILL.

1 Κή-

ΚΗ'ΔΕΑ. [1] ἀνιάμαλα, λῦπαι.

ΚΗ'ΔΕΤΟ. ἠνιᾶτο. [2] δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐφρόντιζεν. [3] ἐκ κήδων, ἀντὶ τοῦ ἀνιῶν·

— Σέ τε κήδων [4] σά τε τέκνα.

καὶ·

Καλόν [5] τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κέ με κήδῃ.

ΚΗΔΕΙ'ΟΥΣ. [6] τοὺς πρὸς γάμους·

Κηδείους, οἱ πάντες [7] ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.

μή ποτ' οὖν κήδῃ, [8] τοὺς φροντίδος πολλῆς ἀξίους ἐμοί.

ΚΗ'ΔΕΟΣ. ὁ κηδεύσιμος καὶ ὑπὸ κηδεμονίαν πεπτωκός· [9]

Κή-

1 Κήδεα. Sic in *Heſiodi Oper*. 49.

Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.

VILL. Sexcenties autem κήδεα frequentavit Poëta.

2 Κήδετο, ἠνιᾶτο. Pertinet ad *Od*. Ξ. 461.

3 Ἐφρόντιζεν. Spectat interpretatio ad *Il*. Α. 56. *Od*. Ξ. 4. 146.

4 Σέ τε κήδων. Il. Ω. 542. Lege, ut apud *Homerum*.

— Σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.

Legitur hoc ſenſu in *Heſiodi Oper*. 362.

Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.

At Od. Γ. 223. ſumitur pro *curam agere* :

Εἴ σ' οὕτως γ' ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ.

Et in *Pindari Nemeor*. Ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενοι. VILL.

5 Καλόν τοι. Il. Ι. 611. VILL.

6 Κηδείους. *Lex. Mſ. Sangermanenſe* habet οἰκείους, προσφιλεῖς. VILL.

7 Κηδείους, οἱ πάντες. Il. Τ. 294. VILL.

8 Κήδῃ Lege κηδείους. Ex κῆδος, *cura*, *Apollonio* derivatur. VILL.

9 Πεπτωκός. Lege πεπτωκώς. VILL.

Κή-

Κήδεός [1] ἐστι νέκυς. —

ΚΗΛΗΘΜΩΙ. [2] τῇ τέρψει. καὶ κηλεῖν [3], τὸ τέρπειν.

ΚΗΛΑ. ποτὲ μὲν τὰ ξύλινα βέλη·

— Τάχ' ἐπῴχετο [4] κῆλα θεοῖο.

ἐπὶ δὲ τοῦ Διός·

— Πιφαυσκόμενος [5] τὰ ἃ κῆλα.

οἱ μὲν, τὰ σημεῖα, τὰς βροντὰς καὶ τὰς ἀστραπάς. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι καὶ ταῦτα βέλη εἶναι ποιὰ τοῦ Διός. λέγεται δ' οὕτως καὶ τὰ ξύλα· ὅθεν καὶ καλόπους, καὶ κηλώνιον, ὁ ξύλινος ἀντλητήρ. [6]

ΚΗΛΕΙΩΙ. [7] καυστικῷ. Τὸ αὐτὸ σημαίνει, καὶ χωρὶς τοῦ Ι, κηλέῳ.

ΚΗΞ. ὁ μὲν Ἀπίων φησὶν, ὁ λάρος· λέγεται δὲ κάηξ. [8] ἄδη·

1 Κήδεός ἐστι νέκυς. Il. Ψ. 160:

— Τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ' οἷσι μάλιστα
Κήδεός ἐστι νέκυς. —

Vill.

2 Κηληθμῷ. *Od.* Λ. 333. & *Od.* Ν. 3. vid. utrobique *Schol.*

3 Κηλεῖν. Verbo iſto nusquam utitur Poëta.

4 Τάχ' ἐπῴχετο. Il. Α. 383. In *Homeri* Editionibus, pro τάχ', minus bene legitur τὰ δ'. Annota variantem Lectionem. Vill.

5 Πιφαυσκόμενος. Il. Μ. 280. Vill.

6 Ἀντλητήρ. Ad marginem legitur: Κηλώνιον σημαίνει τὸ ξύλινον ἀντλητήριον. Vill. Conf. *Interpp.* ad *Heſych.* v. Καλόπους, & v. Κηλώνειον.

7 Κηλείῳ. Il. Ο. 744. At κηλέῳ, Il. Θ. 217. πυρὶ κηλέῳ. Et in *Heſiod. Theogon.* 865.

— Δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ. Vill.

8 Κάηξ. *Heſychius* habet καύηξ, ut & *Etymologus*, pro quo κάβηξ apud *Suidam*. At in alio *Heſ.* loco: Καύαξ. λάρος. Vill.

Ι. Ταῦ-

ἄδηλον δὲ εἰ καὶ Ὅμηρος ταῦτα [1] σημαίνει. οἱ δὲ [2] γὰρ καὶ τὸν λάρον ἐν οἷς φησι·

— Λάρῳ [3] ὄρνιθι ἐοικώς.

μήποτ' οὖν ἄλλο τι θαλάσσιον ὄρνεον·

Ἄντλῳ [4] δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ.

ΚΗ͂Ρ. εἰ μὲν ἀρσενικῶς, ἡ ψυχὴ, [5] κέαρ, κῆρ. εἰ δὲ ὀξυτόνως καὶ θηλυκῶς, ἡ θανατηφόρος Μοῖρα. [6]

ΚΗ'ΡΥΚΕΣ. [7] οἱ ὑπηρετικὰς ἐπιτελοῦντες χρείας.

ΚΗΡΕΣΣΙΦΟΡΗ'ΤΟΥΣ. [8] τοὺς ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἐνηνεγμένους.

ΚΗ-

1 Ταῦτα. Lege τὰ αὐτά. *Incertum eſt an* τὰ αὐτὰ ὄρνεα, *easdem aves* dixerit, Κήκα & Λάρον.

2 Οἱ δέ. Pro οἱ δὲ, lege conjunctim οἶδε; ut ſit hic ſenſus: incertum an per κὴξ larum intelligat. Nam ejus proprium nomen λάρον cognoſcit & alibi uſurpat. Cur hic vocaret κὴξ, quod alio loco apud eum λάρος dicitur? VILL.

3 Λάρῳ. Od. Ε. 51. VILL.

4 Ἄντλῳ δ'. Od. Ο. 478. VILL.

5 Ψυχὴ. *Il.* Α. 44. &c.

6 Θανατηφόρος μοῖρα. *Il.* Α. 228.

7 Κήρυκες. *Heſychius* habet: οἱ ἄγγελοι, οἱ διάκονοι, & generaliter omnes miniſtri. Apposite ad rem *Schrevelius* laudat *Athenaeum*. l. x. (*p.* 425), qui coquos etiam κήρυκας dictos notat e Clidemo. Sic Od. Η. 178. Alcinous imperat *praeconi*, ut vinum diſtribuat; κήρυκα hic potius ſignificat miniſtrum. Od. Θ. 399. κῆρυξ jubetur ut dona ferat; & 474. ut de tergo ſuis abſcindat fruſtum: quae omnia famulorum ſunt miniſteria. VILL.

8 Κηρεσσιφορήτους. De hac voce omnino vide praeſtantiſſimum *Ruhnkenium in ſua ad Clar. Valckenaerium Critica epiſtola*, ubi, qua eſt ſagacitate vir κριτικώτατος, primus ſubodoratus eſt, etiam *poſt tot Ariſtarchi aliorumque obelos*, hic latere ſuppoſititium verſum, qui quamvis quaſi longi temporis praeſcriptione poſſeſſionem

ΚΗΤΩ'ΕΣΣΑΝ. τὴν Λακεδαίμονα. ὅτως ἐξ ἐπιθέτυ λέγεται· [1]

— Λακεδαίμονα [2] κητώεσσαν.

τὸ μὲν ὑγιὲς [3] μέγα κῦτος ἔχυσαν, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς νηός. [4] τινὲς δὲ, ὅτι εἰς ἣν κήτη ἐκβράσσεται. τινὲς δὲ,

nem obtinuiſſet, rurſus tamen ex hoc loco dejiciendus atque expellendus eſſet. Scilicet *Il.* Θ. verſibus 526, 527, 528:

> Εὔχομαι ἐλπόμενος Διΐ τ' ἄλλοισί τε Θεοῖσιν
> Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτυς,
> Οὓς Κῆρες φορέυσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.

„Profecto, ait vir eruditiſſimus & nunquam nimis laudandus, ſatis manifeſtis indiciis ſe prodit ingenium manusque ſcioli, qui rariori voci κηρεσσιφορήτυς adſcripſerat gloſſam, ὓς Κῆρες φορέυσι. Hanc deinde ſive ipſe ſive alius pedibus clauſam contextui intruſit. Recte tamen, is quisquis fuerit, *Homeri* mentem cepit; a qua nonnulli longe aberrarunt. Expendamus *Euſtathii* notam, quam verſui 527. ſubjecit *p.* 727. Ed. Rom. Ὅτι τὺς Ἀχαιὺς ὁ Ἕκτωρ κύνας κηρεσσιφορήτυς λέγει ἐν τῷ, Εὔχομαι &c. εἶτα ἐτυμολογικῷ τρόπῳ τὴν τελευταίαν λέξιν ἀναπτύσσων, ἐπάγει, ὓς αἱ Κῆρες φορέυσι ἐπὶ νηῶν. Scilicet egregie decebat Hectora, dum magnifica & concitata oratione Trojanorum animos rapit ac percellit, ad leves frivolasque Grammaticorum Etymologias deſcendere”.

Hactenus ὁ πάνυ, cujus reliqua verba vide apud eum, *pag.* 29. *Ep. Critic.* Vill.

1 Λέγεται. Fortaſſe λέγει, ſublato puncto quod poſt Λακεδαίμονα legitur. Vill.

2 Λακεδαίμονα Od. 1. Vill.

3 Τὸ μὲν ὑγιές. Fortaſſe ſignificat *in vero ſenſu.* Vel lege τὸ μὲν ὑγρὸν καὶ μέγα, &c. ut *Heſ.* explicat Κητώεσσα, ὑγρά. Vill. Equidem τὸ μὲν ὑγιὲς, ita accipio, ut ſignificet, *Vera quidem interpretatio eſt.* Sic infra v. Νιφάδεσσι. ἔστι δὲ κατὰ τὸ ὑγιὲς, αἱ τῆς χιόνος .... ἀπόρροιαι.

4 Ὡς καὶ ἐπὶ τῆς νηός. Pertinet ad Il Θ. 222. & Λ. 5. 599. μεγακήτεϊ νηΐ. *Schol.* ad Il. Θ. l. l interpretatur μεγάλη, παρὰ τὸ κῆτος. & *Schol. ined. Bibl. Reg.* ἡ μέγα κῆτος, ἡ μέγα κύτος ἐχύσῃ. a quo ſua fere mutuatum dicas *Etymol.* 574. *v.* 12. Uſum hunc Poëtae, ad ex-

δὲ, καλαμινθώδη. καιέτα [1] γὰρ φυτὸν ἡ καλάμινθος ὑπ' ἐνίων καλεῖται.

ΚΗΩΔΕΙ. εὐώδει· ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα. καὶ ὅτ' ἂν ἡμεῖς λέγωμεν ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ δυσσώδες. [2]

ΚΗΤΕΙΟ. [3] γένος Μυσῶν. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. [4]

ΚΙΣΤΗ. ἀγγεῖον ἐν ᾧ βρώματα [5] κεῖται, παρ' ὃ καὶ εἴρηται κίστη·

Μήτηρ [6] δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν.

τῶν

explicandam Λακεδαίμονα κητώεσσαν, transtulerunt Grammatici. *Euſtath.* *p.* 709. *v.* 38. Τὸ δὲ μεγακήτεϊ, τὴν μεγάλην σημαίνει. . . . ἀφ' οὗ κατά τινας, εἰ καὶ πάνυ σμικροπρεπῶς, ἀλλ' ὅμως καὶ Λακεδαίμων κητώεσσα; Quod tamen rejicit *Euſtath.*, haud ſcio an probaturus fuerit, *Euſtathio* multo prae ſtantior Criticus, *Tib. Hemſterh.*, qui de βαθυκήτεϊ & μεγακήτεϊ πόντῳ, diſputat (ad *Lucian.* T. I. *p.* 139.) ut „ Κῆτος „ olim in compoſitis *magnitu-* „ *dinem inmenſam* indicaſſe „ cenſeat, &, hoc ſi ſumſeris, „ planum fore *ubique* voca- „ buli illius intellectum. " Quod enim de vi nominis dixit in compoſitis, multo magis ad ipſam pertinet formam ſimplicem.

1 Καίετα. In Mſ. καίεται. Quidam enim, ut *Zenodotus*, legebant καιετάεσσαν, ἤγουν καλαμινθώδη, ait *Euſtathius*: nam καιέτα a quibusdam vocabatur καλαμίνθη. Habet *Heſ.* Καιέτα. καλαμίνθη. Βοιωτοί. Vide *Strabonem libro* 8. *p.* 367. & *Euſtathium in Od.* Δ. V. 1. VILL.

2 Δυσσῶδες. Lege per unum ſigma, δυσώδης. Deducit κηώδει ex καίω & ὄζω. VILL. Gloſſa ipſa pertinet ad. *Il.* Ζ. 483.

3 Κήτειο. Lege Κήτειοι. Addit Heſ. ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Κήτιος, ἢ μεγάλοι. VILL.

4 Εἰρημένων. Od. Λ. 520. VILL.

5 Βρώματα. Optime addit *Heſ.* καὶ ἱμάτια, & docet fuiſſe ἀγγεῖον πλεκτόν. De hac voce & κίβωτος vide *Ammon.* & *Thomam Magiſtrum.* VILL.

6 Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ. Od. Ζ. 76. VILL.

1 Κί-

τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων.

ΚΙ'ΚΥΣ. [1] ἰσχύς· παρὰ τὴν κίνησιν.

ΚΙΝΥΡΗ'. οἰκτρά·

Πρωτοτόκος, [2] κινυρή. —

ΚΙ'ΡΚΟΣ. ἱέραξ·

Κίρκος, [3] Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος. —

ΚΙΣΣΥ'ΒΙΟΝ. ἐκ κισίνου [4] ξύλου ποτήριον.

ΚΙΧΕ'ΙΩ. [5] καταλάβω. καὶ κιχεὶς, [6] καταλαβών.

ΚΙ'ΧΛΑΙ. [7] τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστιν δὲ εἶδος ὀρνέου.

ΚΛΕ'ΨΑΙ. ἔστιν καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίως νοουμένου, [8] ἔστι καὶ ἐπὶ τοῦ παραλογίζεσθαι.

Κλέπτε [9] νόῳ· ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι. —

ΚΛΗ'ΡΟΥΣ. ἐπὶ μὲν τῶν βαλλομένων εἰς τὴν λοχήν. [10]

Κλή-

1 Κίκυς. *Od.* Λ 392.

2 Πρωτοτόκος, κινυρή Il. Ρ. 5. Vill.

3 Κίρκος. Od. ο. 525. Vill.

4 Κισίνου. Lege κισσίνου. *Theocrit. Eid. I.* 27.

Καί βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ.

Et Od. ι. 346.

Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.

Nicander Colophonius tradit, referente *Heinſio* (ad *Heſych.*) in Jovis Didymaei ſacris antiquos foliis κισσοῦ, *id eſt*, hederae libare conſueviſſe; unde vetuſta, inquit, pocula dicuntur κισσύβια. Vill.

5 Κιχείω. *Il.* Α. 26. &c.

6 Κιχείς. *Il.* Π. 342.

7 Κίχλαι. Od. χ. 468. Docet *Athenaeus* l. 11. eas a Syracuſanis dictas fuiſſe κιχήλας. Vocantur quoque apud *Heſ.* ἴχλαι & ἰχάλη. Vill.

8 Ἔστι. Hic fortaſſe tollendum τὸ ἔστι ſuperfluum. Vill. κλέψαι autem pro *furari* dixit Poëta *Il.* Ω. 24. 71. *coll.* 109.

9 Κλέπτε νόῳ. Il. Α. 132. Vill.

10 Εἰς τὴν λοχήν. Fortaſſe εἰς τὴ

Κλήρȣς [1] δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ βάλλον. —

ἐπὶ δὲ τῶν κ[λ]ημάτων·

— Ἀλλ' ἄλοχός τε [2] σέη ϗ παῖδες ὀπίσσω,

Καὶ οἶκος ϗ κλῆρος ἀκήρατος. —

ΚΛΕ'ΟΣ. [3] φήμη·

Ἡμεῖς δὲ κλέος [4] οἶον ἀκȣ́ομεν. —

σημαίνει ϗ τὴν καθ' ἡμᾶς δόξαν.

ΚΛΕΙΤΑ'Σ. [5] κλεϊτὰς, ἐνδόξȣς· καὶ ἀγακλειτὰς [6] ἄγαν κλειςάς.

ΚΛΗ'ΔΗΝ. [7] τὸ καλέσαι·

τὸ λαχεῖν, ſeu λάχος; vel potius εἰς τὴν λόγχην. Nam λόγχη Ionice dicitur ſors, portio, teſte *Heſychio* & *Etym*. Vill. Acute *Cl. Villoiſ.* εἰς τὸ λαχεῖν. Grammatici vulgo εἰς τὸν λαχμόν. Conf. *Euſtath*. *p*. 418. extr.; *Etymolog*. *p*. 519. *v*. 10., transpoſitis vocabulis nonnullis, ita emendandus: σημαίνει δὲ ψήφȣς τινὰς ἐν αἷς ἐσημειοῦντο ϗ ἔγραφον τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ὅπερ ϗ λαχμὸς λέγεται, ὡς τὸ, Ἔβαλον κλήρȣς. Ubi ἔβαλον etiam ex noſtro hoc loco ductum videatur. Nunc enim in *Homero* haec quidem forma non occurrit, ſed tantum ἐβάλοντο *Il*. Ψ. 352. & *Od*. Ξ. 205. & ἔπαλλον *Il*. Γ. 316. & Ψ. 861.

1 Κλήρȣς δ'... βάλλον. Il. Ψ. 861. Ubi pro βάλλον, in noſtro hodie *Hom*. legitur, πάλλον ἑλόντες. Vill. *Apollonii* lectionem confirmat fere *Etymol*. l. l.

2 Ἀλλ' ἄλοχός τε. Il. Ο. 498. Vill.

3 Κλέος. Sumitur pro famâ; ſeu quis bene, ſeu male audiat: unde, cum in bonam partem accipitur, *Homerus* & *Heſiodus* addunt ἐσθλόν. In *Herculis Scuto* verſu 107:

— ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρησαι.

Lexicon Manuſcriptum Photii ab Alberti ad *Heſych*. laudatum: Κλέος. τὴν φαύλην δόξαν. Ἀριςοφάνης. Vill.

4 Ἡμεῖς δὲ κλέος. Il. Β. 486. Vill.

5 Κλειτάς. Il. Η. 450. Μ. 6.

6 Ἀγακλειτάς. Lege ἀγακλειτȣ́ς. Il. Φ. 530:

Ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτȣ̀ς πυλαωρȣ́ς.

7 Κλήδην. τὸ καλέσαι Excidit certe adverbium, ὀνομαςὶ, ἐξονομακλήδην, vel ἐξ ὀνόματος, quod

Κλήδην [1] εἰς ἀγορήν. —

ΚΛΗΤΟΥ'Σ. [2] τοὺς ἐξ ὀνόματος καλουμένους.

ΚΛΗΙ'ΔΑΣ. τὰ ξύλα ἐφ' οἷς οἱ ἐλαύνοντες κάθηνται.

Τύπτοντες, [3] κληΐδεσσιν ἐφήμενοι. —

ἔστι δὲ ὅτε ἡ κλείς·

— Μία [4] δὲ κληῒς ἐπαρήρει·

καὶ·

— Παρὰ κληῗδος [5] ἱμάντα.

καὶ κληῗδες, αἱ θύραι. παρὰ τὸ ἐπικλίνεσθαι [6] καθό φησι·

— Εὐκληῒς [7] ἀραρυῖαι.

ταῖς κλεισὶν ἡρμοσμέναι. [8] ἔνιοι δὲ, κληῗδα, τὸν μοχλόν.

quod ipſe mox habet *Apollonius*. *Schol.* ad *Il.* I. 11. Κλήδην, ἐξονομακλήδην, ὀνομαστὶ καλοῦντας. Conf. *Interpp.* ad *Heſych.* *h.* *v.*

1 Κλήδην. Il. I. 11. Vill.

2 Κλητούς. Il. I 165:

'Αλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν. —

Legatos hic vocat κλητοὺς, quod vulgo *electos* explicatur. *Heſ.* habet: Κλητός. ὁ ἐξ ὀνόματος κεκλημένος, ἢ ὁ ἔνδοξος. Vill. Conf. *Schol.* ad. l. l.

3 Τύπτονται. Od. M. 215. Lege τύπτετε. Vill.

4 Μία δέ. Il. M. 456. Vill.

5 Παρὰ κληῗδος. Od. Δ. 802. Vill.

6 Ἐπικλίνεσθαι. Melius habet *Heſ.* ἐπικλείεσθαι. Idem addit, παρὰ τοῖς Ἐφεσίοις τοῦ θεοῦ τὰ στέμματα vocari κληῗδας. Vill.

7 Εὐκληῒς. Il. Ω. 318. Unde pro ἀραρυῖαι lege ἀραρυῖα. Vill.

8 Ἡρμοσμέναι. Lege ἡρμοσμένη, ut ſupra ἀραρυῖα pro ἀραρυῖαι. Vill.

ΚΛΗ'ΘΡΗ. δένδρου γένος·

Κλήθρη τ' [1] αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.

ΚΛΙΣΜΟ'Σ. θρόνος ἀνάκλιτον [2] ἔχων.

ΚΛΙΣΙ'ΗΝ. τὴν σκηνήν. λέγεται δὲ καὶ ἡ καθέδρα·

Τῇ παρὰ μὲν κλισίην [3] πυρὶ κάτθεσαν. —

λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἔπαυλις [4], ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι τὰ θρέμματα.

ΚΛΙ'ΣΙΟΝ. [5] τὸ ἅπαξ εἰρημένον ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας·

— Περὶ δὲ κλίσιον [6] θέε πάντη,

Ἐν τῷ σιτέσκοντο. —

ἀν-

1 Κλήθρη τ'. Od. Ε. 64. Vill.

2 Ἀνάκλιτον. Lege ἀνάκλιντρον, quod dicitur apud Pollucem & Schol. in Il. Ι. 200. per ſyncopen pro ἀνακλιντήριον. Od. Α. 145:

Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

Etymologus Magnus: Κλισμοῖς. θρόνοις ἔχουσιν ἀνακλίσεις. Vill. Κλισμὸν dixit Poëta *Od.* Α. 132. &c.

3 Τῇ παρὰ μὲν κλισίην. Od. Τ. 55. Vill.

4 Ἡ ἔπαυλις. Pro caſa paſtorali & ruſtica, cum aliis multis locis ponitur hoc nomen, tum vero *Il.* Σ. 589:

Σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.

& *Od.* Ο. 300.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεύς καὶ δῖος ὑφορβὸς.
Δορπείτην.

mox ſequitur *v.* 305.

Αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ. &c. — Conf. *Heſ.* v. κλίσις. ubi recte emendatum κλισία, & *Etymol.* *p.* 520. *v.* 8.

5 Ridicula profecto & jocularis *Dorothei Aſcalonitae* diligentia fuit, cui vix vita ſuffecit, ad unum hoc κλισίου nomen interpretandum. Atque hujus diſputatio qualis fere fuerit, ex luculento exiſtimari poteſt *Porphyrii Scholio*, quod ex Cod. Leid. edidit *Valcken.* *Vir Cl.*, *diſſ. de Schol. in Homer. ined.*, *p.* 100.

6 Περὶ δὲ κλίσιον. Od. Ω. 207. Vill.

1 Ἀπι-

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ οἴκῳ. ὁ μὲν Ἡλιόδωρος τὰς κύκλῳ καὶ ἔξω καταλύσεις εἴρηκεν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος [1], κυκλόθεν τοῦ οἴκου, οἷον ἐκ στιβάδων ᾠκοδομημένον, πρὸς οὗ καὶ οἱ θρόνοι ἔκειντο· ὥστε οὖν καὶ ἐπ' αὐτῷ καθιζομένους δειπνεῖν καὶ ἐγκοιμᾶσθαι. ὁ δὲ Ἀπίων φησὶν οὕτως· κλίσιον, ἡ βάσις ἐφ' ἧς κεῖται ὁ θρόνος·

—— Περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη,

ὅ ἐστι, δι' ὅλου τοῦ οἴκου.

ΚΛΟ'ΝΟΣ. [2] ἡ ταραχή· καὶ κλονέοντο, [3] ἀντὶ τοῦ ἐταράσσοντο.

ΚΛΥ'ΕΙΝ. [4] ἀκούειν, κυρίως. τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπήσθοντο, ἐν τῇ Ζ τῆς Ὀδυσσείας·

—— Μάλιστα δέ γ' ἔκλυον [5] αὐτοί.

καὶ

1 Ἀρίσταρχος. Dignus eſt, qui hic comparetur *Porphyrius* apud *Valcken.* l. l. Ἀρίσταρχος δὲ .... ὡς κύκλῳ τοῦ οἴκου στιβάδες ἦσαν ᾠκοδομημέναι, πρὸς ἃς οἱ θρόνοι ἔκειντο· ὥστε ἐπ' αὐτοὺς καθεζομένους δειπνεῖν, ἐπὶ δὲ τῶν στιβάδων κοιμᾶσθαι, ἵνα μὴ ἄλλος οἶκος ᾖ τοῦ Λαέρτου, ἀλλὰ δὲ τὸ κλίσιον, ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Λαέρτου εἰρῆσθαι ἐν κύκλῳ οἰκοδομίαν τῶν στιβάδων, καὶ θέσιν τῶν θρόνων. Ubi, quando pro ᾠκοδομημέναι, & οἰκοδομίαν, *Cl. Valck.* ſcribendum eſſe cenſet ᾠκονομημέναι & οἰκονομίαν, non juvat viri praeſtantiſſimi conjecturam, quod habet *Apoll.* ᾠκοδομημένον.

2 Κλόνος. κλόνον dixit Poëta *Il.* Ε. 167. &c.

3 Κλονέοντο. *Il.* Ε. 8. ubi *Schol.* κλονέοντο διεταράσσοντο. conf. υ. 93. *Il.* Ο. 448. &c.

4 Κλύειν. Frequentiſſime variis hujus verbi temporibus & modis uſus eſt Poëta.

5 Μάλιστα δέ γ' ἔκλυον. Reſpicit locum *Od.* Ζ. 186. ubi loquitur de concordia in matrimonio.

—— Οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

Quod alii intelligunt: *optime au-*

κὴ·

— Οἱ δὲ πληγῆς [1] ἀΐοντες,

ΚΑΥΤΟ΄ΠΩΛΟΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, ἵππους ἀγαθούς. [2] ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἐπὶ τοῦ·

— Ψυχὴν [3] δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ,

ἀκούει κλυτὴν ἐπιπόλησιν [4], διὰ τὸ τοὺς τελευτῶντας ἐξακούεσθαι, διά τε τοὺς θρήνους καὶ τὰς οἰμωγὰς τὰς ἐπ' αὐτούς.

ΚΛΙΤΥ΄Σ. [5] ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ καταφερὲς [6] τῶν ὑδάτων. κρεῖσσον δὲ νοεῖν, τὰ ἀποκλείσματα [7] τῶν ὀρῶν.

ΚΛΟΤΟΠΕΥ΄ΕΙΝ. στρατεύεσθαι· [8]

— Οὐ

autem audiunt ipſi, id eſt, maxima fruuntur fama. *Apollonius* vero intelligit: *ad eos primus concordiae fructus redundat*. Vide *Schol.* VILL. Conf. *Heſych.* v. κλύειν.

1 Οἱ δὲ πληγῆς. Il. Λ. 532. In *Hom.* τοὶ δέ. VILL.

2 Ἀγαθούς Adde ἔχοντι; cum *Etym.* & *Schol.* ſeu ἔχων; aut, ut habet *Heſychius*, ἱππεὺς ἀγαθός. Vide *Etymolog. Magn.* & *Schol.* in *Il.* Ε. 654. VILL.

3 Ψυχήν. Il. Ε. 654. VILL.

4 Ἐπιπόλησιν. Lege ἐπιπώλησιν. ut jubet linguae ratio; & ſcripſit *Schol. ad l. l.* itemque *Etym. p.* 521. *v.* 1.

5 Κλιτύς. Il. Π. 390:

Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι.

Etym. ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ καταφερὲς τῶν ὑδάτων. ἄμεινον δὲ τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων, παρὰ τὸ κεκλίσθαι. VILL. Quod vs. laudato *Barneſ.* reſtituendum cenſuit κλειτῦς uti recte rejecit *Clarckius*, ita neque *Apioni Etymologus h. v.* neque *Herodiano* tribuit *Euſtathius p.* 1066. *v.* 18. quorum tamen auctoritate, ad lucrandum Criticorum iſtorum conſenſum, abuſus eſt *Barneſ.*

6 Καταφερὲς. Lege καταφερές.

7 Ἀποκλείσματα. Melius ἀποκλίματα legitur apud *Heſ.* & *Etym. Magn.* VILL. Adde *Euſtath.* l. l.

8 Στρατεύεσθαι. Idem, quod mireris, in *Heſ.* irrepſit mendum; ubi στρεύγεσθαι *Joſephus*

— Οὐ γὰρ χρὴ [1] κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας.

ΚΛΩΜΑΤΟΈΣΣΑΝ. [2] ὁ μὲν Ἀπίων, τραχεῖαν καὶ ἐρινήν. [3]

ΚΝΗ͂ΣΤΙΣ. σκεῦος, ᾧ ἐπιξύουσι τὸν τυρόν·

Κνήστι χαλκείῃ, [4] ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν.

τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ [5] ἀντὶ τοῦ ἔκνισε, ἔξυσεν. ἄκνηστις δέ ἐστι τὸ μέσον τοῦ νώτου, ἐφ' οὗ [6] ἐξικνεῖσθαι τὰ ζῶα κνήσασθαι.

ΚΝΏΣΣΕΙΝ. [7] καθεύδειν.

ΚΝΗ͂ΜΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμετέρου·

Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [8] ῥώοντο ἀραιαί.

ἐπὶ δὲ τῶν διερειδόντων τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ ξύλου [9], καθό φησι·

Χάλ-

Scaliger, at ἐξαγγείνεσθαι *Henricus Stephanus* legendum cenſet. Vill. Conf. *Toup Vir. Cl. in Suid. t.* III. *p.* 161.

1 Οὐ γὰρ χρή. Il. Τ. 149. Vill.

2 Κλωματοέσσαν. Lege κλωμακοέσσαν. Il. Β. 729:

Οἳ δ' εἶχον Τρίκκην, καὶ
Ἰθώμην κλωμακόεσσαν.

Vill.

3 Ὀρινήν. Lege ὀρεινήν.

4 Κνήστι χαλκείῃ. Il. Λ. 639. Ex *Hom.* ſic reſtitue inverſum ordinem:

— Ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν
Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα
λευκὰ πάλυνε.

Vill.

5 Ἔστι δὲ ἀντί. Nulla opus eſt emendatione, quam dubitanter proponit Cl. *Villoiſ.*, ἀπὸ pro ἀντὶ; neque enim de Etymologia agitur κνῆστις nominis, ſed de interpretatione verbi κνῆ.

6 Ἐφ' οὗ. Legendum ἐφ' ὃ οὐ. Vide ſupra in ἄκνηστις *p.* 73. Vill.

7 Κνώσσειν. καθεύδ. *Od.* Δ. 809.

—— Πηνελόπεια
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι.

Schol. κνώσσουσα κοιμωμένη.

8 Ὑπὸ δὲ κνῆμαι. Il. Σ. 411. Vill.

9 Ξύλου. Lege ξύλων. *Heſ.* Κνῆμαι τὰ διερείδοντα ξύλα τὴν χοι-

Χάλκεα, ἐκτάκνημα, [1] σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς.

ΚΝΗΜΟΥ'Σ. [2] μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἡμετέρων μελῶν.

ΚΝΥΖΗΘΜΩ'Ι. [3] ἰδίωμα ἤχου.

ΚΝΩ'ΔΑΛΟΝ. ὁ Ἀπίων, θηρίον θαλάσσιον, ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ κινεῖσθαι· καταχρηστικῶς δὲ λέγουσι καὶ τὰ ἄλλα θηρία, κνώδαλα. ὁ μὲν Ὅμηρος [4], ἃ μὲν νοεῖ θαλάσσια θηρία, οἱ Αἰολεῖς λέγουσι κνώδαλα. Ὅμηρος δὲ ἅπαξ [5] πᾶν θηρίον. ἔνιοι δὲ, θῆρας μὲν καὶ θηρία λέγοντες [6] λέοντας καὶ παρδάλεις καὶ λύκους, καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τούτοις· ἑρπετὰ δὲ πάλιν κοινῶς τὰ γένη τῶν ὄφεων· κνώδαλα δὲ, τὰ θαλάσσια κήτη, φαλλαίας [7] καὶ ὅσα τοιαῦτα. καθά-

χοινικίδα τοῦ τροχοῦ. *Etymol. p.* 522. *v.* 8. κυρίως δὲ κνήμη (L. κνῆμαι) λέγεται καὶ τὰ διαιροῦντα (an διερείδοντα?) ξύλα τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ.

1 Χάλκεα ὀκτάκνημα. Il. Ε. 723. VILL.

2 Κνημούς Il. Ψ. 821:

> Ἴδης ἐν κνημοῖσι διὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα.

Et Il. Φ. 449:

> Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑλήεσσης.

Interpretatur. *Heſ* δασεῖς, τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους VILL.

3 Κνυζηθμῷ. Od. Π. 163. de canibus:

> Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.

VILL.

4 Ὁ μὲν Ὅμηρος .... θηρίον. Parum concinna oratio, vix video, quomodo, aut in quam ſententiam, ſit conſtituenda.

5 Ἅπαξ. Scilicet *Od.* Ρ. 317. de cane Ulyſſis feras in deſerto perſequente:

> Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
> Κνώδαλον ὅ, ττι ἴδοιτο καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη.

VILL. Pro ὅττι ἴδοιτο rectius hic veterum criticorum nonnulli legendum cenſuerunt ὅττι δίοιτο. De varia autem nominis κνώδαλον poteſtate, quae diſputari poſſent, occupata ſunt tantum non omnia a *Kuſtero* ad *Suid.*, & ab *Interpp.* ad *Heſych. h v.*

6 Λέγοντες. Lege λέγουσι. VILL.

7 Φαλλαίας. Lege φαλαίνας. VILL.

θάπερ καὶ Ἀλκμὰν διαστέλλει λέγων οὕτως· „Εὕ-
„δουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάλαγγες[1], πρώ-
„τον ἐστὶ[2] καὶ χαράδραι· φῦλά τε ἑρπετά θ' ὅσα
„τρέφει μέλαινα γαῖα. θῆρες τ' ὀρεσκῷοι καὶ γέ-
„νος μελισσῶν, καὶ κνώδαλα ἐν βένθεσι πορφυ-
„ρῆς ἁλός. εὕδουσιν δ' οἰωνῶν φῦλα τανυπτερύγων.

ΚΝΙ'ΣΗΣ.[3] Σημαίνει γ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ ἀπὸ τῶν θυσιῶν·

Κνίση[4] δ' οὐρανὸν ἷκεν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ λίπους·

— Κνίσης τε καὶ[5] αἵματος ἐμπλήσαντες.

ἐπὶ

1 Φάλαγγες. Lege φάραγγες. VILL.

2 Πρώτον ἐστί. Nullo ſenſu. Lege πρώονές τε. Infra legitur φῦλά τε ἑρπετά θ' pro φῦλά τε ἑρπετῶν. Aureum ſane fragmentum antiquiſſimi Poëtae, quod e fuga quaſi retraxit noſter *Apollonius*, vel eo ſolo nomine pretioſiſſimus. Similiter habet *Virgil. Aeneid.* IV. 522.

Nox erat, & placidum carpebant feſſa ſoporem
Corpora per terras, ſilvaeque & ſaeva quierant
Aequora, cum medio volvuntur ſidera lapſu:
Cum tacet omnis ager, pecudes, pictaeque volucres,
Quaeque lacus late liquidos, quaeque aſpera dumis
Rura tenent, ſomno poſitae ſub nocte ſilenti
Lenibant curas, & corda oblita laborum.

VILL. Conf. *Heyn.* Vir. Cl. ad *Virg. l. l.*

3 Κνίσης. Alii legunt κνίσσης, ut *Suidas*. At *Heſ.* & *Herodianus*, teſte *Euſtathio*, κνίσης praeferunt. VILL. Vid. *Interpp. ad Heſych.* Primam in κνίση & uſu ſcriptorum & analogiae lege corripi docuit *Toup. Emendatt. in Suid. t.* II. *p.* 148. *Schol. ined. Bibl. Reg.* ad *Il.* A. 317. τὸ δὲ κνίσα (male in MSto κνίσσα) καὶ τὸ ι καὶ τὸ α βραχὺ ἔχει . . τὸ μὲν ι ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ ιζω βραχὺ ἔχει τὸ ι, &c. ut adeo in Homero, qui perpetuo producit, ubique ſcribendum ſit κνίσση.

4 Κνίση δ'. Il. A. 317. VILL.

5 Κνίσης τε καί. Od. Σ. 45. VILL.

1 Κα-

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπίπλου·

— Κατά τε κνίσῃ [1] ἐκάλυψαν.

ΚΟΙΤΟΣ. ὁ ὕπνος ὁ ἐν τῇ κοίτῃ. [2]

Κοίτου τ' ἐμνήσαντο — —

ΚΟΙΜΗΘΕΝΤΙ. [3] οὐ πάντως ὑπνώσαντι, ἀλλὰ κατακλιθέντι πρὸς τὸ ὑπνῶσαι.

ΚΟΛΩΟΣ. [4] θόρυβος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κολοιῶν. θορυβητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

ΚΟΛΩΝΟΣ. [5] πᾶν ἀνάστημα τῆς γῆς·

Ἔστι δέ τις πόλις [6] προπάροιθ' αἰπεῖα κολώνη.

ὁ δὲ Ἀπίων παρεὶς τὸ σημαινόμενον, προθεὶς δὲ τὸ Κολώνη, [7] πόλις Τρωϊκή.

ΚΟΛ-

1 Κατά τε κνίσῃ. Od. Γ, 457. Vill.

2 Κοίτου τ' ἐμνήσαντο. Od. H. 138:

— Ὅτε μνησαίατο κοίτου,

Vill.

3 Κοιμηθέντι. Od. Y. 4:

Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.

Vill.

4 Κολῳός. Dicitur, teſte Heſ. κολῷον, βολῶον & κολωός. Il. A. 575:

Ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον. —

5 Κολωνός. Caput gloſſae ut reſtituatur, vel propone κολώνη, vel ſubſtitue τῷ κολωνός.

6 Ἔστι δέ τις πόλις, Il. B. 811. Vill. Editur vulgo πόλιος. lectiones varietatem notarunt Barneſ. & Clarkius.

7 Κολώνη. Il. Λ. 710:

Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη.

Vill. Apion ſcilicet, omiſſo appellativo, ſolum in Lexico ſuo poſuerat nomen proprium Κολώνη. Apionem compilaſſe videtur Heſych. Κολῶναι, αἱ πόλεις Τρωϊκαί. quae parum abeſt quin ita emendanda eſſe cenſeam, Κολώνη, ἡ πόλις Τροίας; quamvis plurimas ab antiquis Colonas commemorari ſciam.

ΚΟ'ΛΛΟΠΙ. τ ἅπαξ εἰρημένων·

— Περὶ κόλλοπι [1] χορδὴν

Ἄψας. —

λέγει δὲ [2], τῷ κολλάβῳ, ἀπὸ τῆς κόλλης. δερματίνοις γὰρ ἐχρῶντο τοῖς κολλάβοις.

ΚΟ'ΛΠΟΝ 'ΑΝΙΕΜΕ'ΝΗ. τὸ κατὰ τὸ στῆθος μέρος ἀνέλκυσα. [3]

ΚΟΜΙΕΙ'Ν. [4] ἐπιμελείας ἀξιοῦν, ὅθεν ἱπποκόμος· καὶ τὸ ἐν νόσῳ τινὸς ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, νοσοκομεῖν λέγεται.

ΚΟ'ΝΙΣ. ἡ πεδιὰς [5] λέγεται, καὶ ἡ ἐκ τέφρας σποδός. καὶ [6] τοῦ μὲν προτέρου·

Οὐδ' εἴ μοι τόσα [7] δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.

τὸ

1 Περὶ κόλλοπι χορδήν. Od. Φ. 407. in *Homero* legitur:

Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν,
Ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός.

Vide *Polluc.* IV. 62. & *Etym. Mag.* Vill.

2 Λέγει δὲ, τῷ κολλάβῳ, ἀπὸ τῆς κόλλης. Lege τῷ κόλλοπι, ὥσπερ τῷ κολλάβῳ, quae ultima verba exciderant. Vill. Quod reſtituendum cenſet Cl. *Villoiſ.* τῷ κόλλοπι, ὥσπερ, ex praecedente *Homeri* verſu, quivis lector faciliſſime ſuppleat.

3 Ἀνέλκυσα. *Heſ.* addit: ἵνα τὸν μαστὸν δείξῃ. Il. X. 80:

Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.

Vill.

4 Κομιεῖν. Lege κομεῖν ut reperitur Od. Ω. 207. & Λ. 249. At *Heſiod.* in Operibus verſu 602:

Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν.

Vill.

5 Πεδιάς. Mallem πεδιάσιμος, ut apud *Dioſcor.* πεδιάσιμος σμύρνα. Vill.

6 Καὶ τοῦ. Lege καὶ ἐπὶ τοῦ. Vill. vel lege καὶ τὸ πρότερον, cui mox reſpondeat, τὸ δὲ ὕστερον. Conf. v. κόπρος.

7 Οὐδ' εἴ μοι τόσα. Il. I. 385. Vill.

1. Ἀμ-

τὸ δ' ὕϛερον·

Ἀμφοτέρῃσι [1] δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν.

οἱονεὶ κίνις, ἀπὸ τῆς κινήσεως. λέγει δὲ τὴν αὐτὴν κονίην·

— Ὑπὸ δὲ ϛέρνοισι [2] κονίη

Ἵϛατ' ἀειρομένη. —

ὁ δὲ Ἀπίων μάχην εἶναι ἔφη.

ΚΟ'ΠΡΟΣ. ἡ τῶν κήπων, ὡς καὶ ἡμεῖς. λέγει δὲ οὕτως καὶ τὴν κόνιν. τὸ μὲν πρότερον·

— Τέμενος μέγα κοπρίσαντες. [3]

τὸ δὲ δεύτερον·

— Κυλινδόμενος [4] κατὰ κόπρον.

λέγει δὲ καὶ τὴν ϛάσιν τῶν βοῶν·

Μυκηθμῷ [5] δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε.

ΚΟΡΩ'ΝΗ. ἐπὶ μὲν τοῦ ζώου· [6]

Οἱ δὲ κορώνῃσιν [7] ἴκελοι. —

εἶναι

1 Ἀμφοτέρῃσι. Il. Σ 23. VILL.

2 Ὑπὸ δὲ ϛέρνοισι. Il. Ψ. 365. VILL.

3 Τέμενος μέγα κοπρίσαντες. Od. P. 299. Lege κοπρήσοντες, ut habet *Hom. Heſ.* κοπρήσοντας poſuit. VILL. Κοπρίσαντες habet etiam *Etymol.*, quod cum locum tueri omnino non poſſit, equidem voluiſſe illos crediderim, κοπρίσαντες.

4 Κυλινδόμενος. Il. X. 414. VILL.

5 Μυκηθμῷ. Il. Σ. 575. VILL.

6 Ζώου. Hinc derivatur κορωνιάω in *Herculis Scuto* verſu 289:

Αἰχμῆς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα.

VILL.

7 Οἱ δὲ κορώνῃσιν. Od. M. 418. VILL.

1 Κρί-

εἶναι δέ φησιν ὁ Ἀπίων τὸ αὐτὴν τῷ λάρῳ καὶ τῇ αἰθυίῃ. ἐπὶ δὲ τοῦ κρίκου [1] τῆς θύρας·

Ἀργύρεον [2] δ᾽ ἐφ᾽ ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη.

ἐπὶ δὲ τοῦ τόξου ἀγκωτῆς·

Πᾶν δ᾽ εὖ λειήνας [3], χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.

ΚΟΡΩΝΙ´ΔΕΣ. αἱ καμπυλόπρυμνοι. [4] λέγει γὰρ οὕτως τὰς ναῦς. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὰς κορωνίδας, φησὶ καρωνίδας, ἀπὸ τοῦ κάρα αὐταῖς ἐπικεῖσθαι, τοῦτό ἐστι τὸ τέλος. παρ᾽ ὃ καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις ἐπὶ τέλους κορωνὶς γέγραπται.

ΚΟΡΥΘΑ´ΙΟΛΟΣ. [5] ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων. αἰόλλειν γὰρ, τὸ κινεῖν.

ΚΟΡΥ´ΝΗ. ἑτερόῤῥοπον [6] ξύλον. ὁ δὲ Ἀπίων, κολλόβορον [7] τι γένος.

ΚΟ-

1 Κρίκου. Vide *Polluc.* VII. 107. X. 22. VILL.

2 Ἀργύρεον. Od. Η. 90. VILL.

3 Πᾶν δ᾽ εὖ λειήνας. *Il.* Δ. 111. VILL.

4 Καμπυλόπρυμνοι. *Heſ.* addit: καὶ οἱ ἐκ τῶν ἴων πεπλεγμένοι στέφανοι. κυρίως δὲ, τὰ βλαστήματα. Il. Β. 392:

Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν. —

Lex. *Manuſcriptum Sangermanenſe* habet: Κορωνὶς, ἀκρώρεια, ἢ τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς, ἐπίθεμα στεφάνης, τὸ κεφάλαιον. VILL.

5 Κορυθαίολος. Frequentiſſimum Poëtae.

6 Ἑτερόῤῥοπον. *Schol.* habet ἑτερόῤῥεπες. ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος. VILL.

7 Κολλόβορον. *Heſ.* habet κολόροβον, ubi καλαύροπον legendum ſuſpicantur *Sopingius* & *Heinſius*. Dicitur & καλάβροψ; & legitur καλάβροπα in *Apoll. Rhod. Arg.* IV. 974. ubi *Schol.* ex *Homero* citat *Il.* Ψ. 845:

— Καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ;

quamvis ibidem legatur καλαύροπα. VILL. Idem tamen *Apollonius* altera quoque forma,

ΚΟΡΥ'ΣΣΕΤΟ. [1] ἀφ᾽ ἑνὸς μέρους, τοῦ κόρυθος, τὸ καθοπλίζεσθαι.

ΚΟΡΘΥ'ΕΤΑΙ. [2] διεγείρεται καὶ εἰς ὕψος αἴρεται.

ΚΟ'ΡΣΗΝ. [3] κεφαλήν.

ΚΟ'ΡΑΚΟΣ ΠΕ'ΤΡΗ. ὀνομαστικῶς, [4] τόπος ἐν Ἰθάκῃ.

ΚΟΡΗ'ΣΑΤΕ. [5] καλλύνατε.

ΚΟΣΜΗ͂ΣΑΙ. διατάξαι. [6] ὅθεν καὶ ὁ κόσμος, ἀπὸ τῆς τάξεως ἧς ἔχει, ὠνόμασται. οἵτε διατάσσοντες βασιλεῖς, κοσμήτορες. [7]

ΚΟΥΡΙ'ΖΩΝ. [8] νέος ὑπάρχων.

ma, καλαύροπα, uſus eſt, Il. 33. Κορώνη eſt apud *Hom. Il.* Η. 141. & 143. De κολλοβόρῳ, equidem nihil certo ſtatuere auſim.

1 Κορύσσετο. v. *Il.* Η. 206. Τ. 364. &c. Pro τὸ καθοπλίζεσθαι multo concinnius legeretur καθωπλίζετο.

2 Κορθύεται. Il. Ι. 7:

— Ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται. —

VILL.

3 Κόρσην. *Il.* Δ. 502. &c.

4 Ὀνομαστικῶς. Ex *Heſ.* & *Euſtathio* docemur hunc Coracem fuiſſe venatorem, qui cum leporem perſequeretur, de quadam rupe, ab eo deinde cognominata, imprudens praecipitem ſe dedit. Mater ejus Arethuſa dolore percita ſuſpendio vitam finivit, & ſuum fonti in Ithacâ fluenti dedit nomen. *Od.* Ν. 408:

Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ.

VILL.

5 Κορήσατε. *Od.* Υ. 149. conf. & *Etymol. p.* 529. *v.* 45.

6 Διατάξε. Lege διατάξαι. VILL. Pertinet gloſſa ad *Il.* Β. 554. ubi conf. *Schol.*

7 Κοσμήτορες. In duali habet hanc formam Poëta Il. Α. 16. 375. Γ. 236. κόσμον pro *mundo* nusquam dixit.

8 Κυρίζων. Od. Χ. 185:

— Ὁ κυρίζων φορέεσκε.

VILL.

ΚΟ'ΤΟΣ.[1] χόλος.

ΚΟΤΥ'ΛΗ.[2] πᾶν τὸ κοῖλον. ὁ δὲ Ἀπίων, τὸ κοῖλον τῆς χειρός.

ΚΟΥΡΙ'Ξ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ. σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόρης[3] λαβέσθαι. ἔνιοι δὲ, κουρικῶς, οἷον νεανικῶς.

ΚΟ'ΥΡΟΣ. νεανίας. λέγεται δὲ καὶ ὁ νήπιος παῖς, ὅτ' ἂν λέγῃ·

Κούρων[4] παιζόντων. —

1 Κότος κότον plurimis locis habet *Homerus*.

2 Κοτύλη. Il. Ε 306. eam ſic definit Homerus ipſe:

> Τῷ βάλεν' Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθά τε μηρὸς
> Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι.

Sed Il. Χ. 494. pro cyatho ſeu potius concavitate manus accipi poteſt:

> Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε.

Quin & πύρνον καὶ κοτύλην conjunguntur, ut Od. ο. 311. ac Ρ. 12. Eſt & εἶδος μέτρου. VILL.

3 Κόρης. Lege κόρσης. Od. Χ. 188:

> Τὼ δ' ἄρ ἐπαΐξανθ' ἑλέτην, ἔρυσάν τε μιν εἴσω
> Κουρίξ. --

In hanc vocem vide *Euſtathium*, & emenda *Etymol.* qui ſic habet: Κοῦριξ. Ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς· ὅθεν καὶ ἡ κουρὰ ἐν ὑπομνήματι Χ Ὀδυσσείας. Ἀλέξης δὲ, κοῦριξ, τῶν τριχῶν, ἢ νεανίσκος, παρὰ τὸν κόρον. Lego: Κουρίξ. (ſic pro κοῦριξ ex *Euſtathio* merito reponit *Sylburg*) ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς. ὅθεν καὶ ἡ κουρά. (Hic figo punctum.) ἐν ὑπομνήματι Χ Ὀδυσσείας Ἀλεξίων (ſic optime emendat idem *Sylburg*. ſubnixus auctoritate *Euſtathii* qui Alexionem laudaverat in κατεπαῖξα. Deinde reliqua ſic proprio Marte reſtituo:) κουρὶξ, ἐκ τῶν τριχῶν ἢ νεανικῶς, παρὰ τὸν κόρον, ſeu κοῦρον, quod pro eo *Ionice* dicitur. VILL. Cf. *Alb* ad *Heſ. b* v.

4 Κούρων παιζόντων. Od. Ψ. 147. Hodie habetur:

> Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.

Ubi mallem legere ἀνδρῶν. cum opponatur τῷ γυναικῶν. VILL. Vix profecto κούρων laudato lo-

co

ΚΟΥΡΗΤΕΣ. προπεριασπωμένως μὲν, σημαίνει τοὺς τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντας·

Κουρῆτές [1] τ' ἐμάχοντο. —

προπαροξυνόμενον [2] δὲ, νεανίας·

— Ἅμα [3] δ' ἄλλοι ἔσαν κούρητες Ἀχαιῶν.

ΚΟΣΜΟΣ. ἐπὶ τοῦ κυρίου καὶ συνήθους ἡμῖν·

Κόσμῳ. πεῖσμα [4] δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

ἐπὶ δὲ τοῦ διατάξαι·

Τοὺς δ' αὐτ' [5] ἐκόσμεον βασιλῆες οὐτάμενοί περ.

ΚΟΛΛΗΤΑΣ ΣΑΝΙΔΑΣ. [6] τὰ θυρώματα.

ΚΟΤΥΛΗΡΡΥΤΟΝ ΑΙΜΑ. [7] πολὺ, ὥστε κοτύλῃ [8] ἀρύσασθαι.

ΚΟ-

co poſſit convenire. Itaque videndum an alii forte verſui felicius poſſit reſtitui.

1 Κυρῆτές τ'. Il. I. 525. VILL.

2 Προπαροξυνόμενον. Hic lege προπαροξυνομένως, aut ſupra προπεριασπώμενον pro προπεριασπωμένως. VILL.

3 Ἅμα δ' ἄλλοι ἔσαν. Il. T. 248. In Homero legitur:

— Ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν.

VILL.

4 Κόσμῳ. Od. N. 77. VILL. Conf. ſupra κοσμῆσαι. Ad quem locum haec ipſa forte referenda eſt gloſſa.

5 Τοὺς δ' αὐτ'. Il. Ξ. 379. Lege:

Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ.

VILL.

6 Κολλητὰς σανίδας. Il. Ο. 579. VILL.

7 Κοτυλήρρυτον αἷμα. Il. Ψ. 34. VILL.

8 Κοτύλῃ. In Codice Mſ. κοτύλην:

Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.

Ubi vides ſcribi το κοτυλήρυτον per unum *rho*. Πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, inquit *Athenaeus*. κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον· ὅθεν καὶ κοτυλήρ-

ΚΟ'ΤΟΣ. [1] χόλος.

ΚΟΤΥ'ΛΗ. [2] πᾶν τὸ κοῖλον. ὁ δὲ Ἀπίων, τὸ κοῖλον τῆς χειρός.

ΚΟΥΡΙ'Ξ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ. σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόρης [3] λαβέσθαι. ἔνιοι δὲ, κουρικῶς, οἷον νεανικῶς.

ΚΟΥ'ΡΟΣ. νεανίας. λέγεται δὲ καὶ ὁ νήπιος παῖς, ἔτ' ἂν λέγει·

Κούρων [4] παιζόντων. —

1 Κότος κότον plurimis locis habet *Homerus*.

2 Κοτύλη. Il. Ε 306. eam ſic deſinit Homerus ipſe:

> Τῷ βάλεν' Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθά τε μηρὸς
> Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι.

Sed Il. Χ. 494. pro cyatho ſeu potius concavitate manus accipi poteſt:

> Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τὶς τυτθὸν ἐπέσχε.

Quin & πύρνον καὶ κοτύλην conjunguntur, ut Od. ο. 311. ac Ρ. 12. Eſt & εἶδος μέτρου. VILL.

3 Κόρης. Lege κόρρης. Od. Χ. 188:

> Τὸν δ' ἄρ ἐπαΐξαντ' ἑλέτην, ἔρυσάν τέ μιν εἴσω
> Κουρίξ. --

In hanc vocem vide *Euſtathium*, & emenda *Etymol.* qui ſic habet: Κούριξ. Ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς· ὅθεν καὶ ἡ κουρὰ ἐν ὑπομνήματι Χ Ὀδυσσείας. Ἀλέξης δὲ, κούριξ, τῶν τριχῶν, ἢ νεανίσκος, παρὰ τὸν κόρον. Lego: Κουρίξ. (ſic pro κούριξ ex *Euſtathio* merito reponit *Sylburg*) ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς. ὅθεν καὶ ἡ κουρά. (Hic figo punctum.) ἐν ὑπομνήματι Χ Ὀδυσσείας Ἀλεξίων (ſic optime emendat idem *Sylburg*. ſubnixus auctoritate *Euſtathii* qui Alexionem laudaverat in κατεινῶπα. Deinde reliqua ſic proprio Marte reſtituo:) κουρὶξ, ἐκ τῶν τριχῶν ἢ νεανικῶς, παρὰ τὸν κόρον, ſeu κοῦρον, quod pro eo *Ionice* dicitur. VILL. Cf. *Alb* ad *Heſ. b* v.

4 Κούρων παιζόντων. Od. Ψ. 147. Hodie habetur:

> Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.

Ubi mallem legere ἀνδρῶν, cum opponatur τῷ γυναικῶν. VILL. Vix profecto κούρων laudato lo-

ΚΟΥΡΗ̃ΤΕΣ. προπερισπωμένως μὲν, σημαίνει τὰς τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντας·

Κερῆτές [1] τ' ἐμάχοντο. —

προπαροξυνόμενον [2] δὲ, νεανίας·

— Ἅμα [3] δ' ἄλλοι ἔσαν κέρητες Ἀχαιῶν.

ΚΟ'ΣΜΟΣ. ἐπὶ τῦ κυρίε καὶ συνήθως ἡμῖν·

Κόσμῳ. πεῖσμα [4] δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

ἐπὶ δὲ τῦ διατάξαι·

Τὺς δ' αὖτ' [5] ἐκόσμεον βασιλῆες ὀτάμενοί περ.

ΚΟΛΛΗΤΑ'Σ ΣΑΝΙ'ΔΑΣ. [6] τὰ θυρώματα.

ΚΟΤΥΛΗ'Ρ'Ρ'ΥΤΟΝ ΑΙ̃ΜΑ. [7] πολὺ, ὥστε κοτύλῃ [8] ἀρύσασθαι.

ΚΟ-

co poſſit convenire. Itaque videndum an alii forte verſui felicius poſſit reſtitui.

1 Κυρῆτές τ'. Il. I. 525. VILL.

2 Προπαροξυνόμενον. Hic lege προπαροξυνομένως, aut ſupra προπερισπώμενον pro προπερισπωμένως. VILL.

3 Ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν. Il. T. 248. In Homero legitur:

— Ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κυρῆτες Ἀχαιῶν.

VILL.

4 Κόσμῳ. Od. N. 77. VILL. Conf. ſupra κοσμῆσαι. Ad quem locum haec ipſa forte referenda eſt gloſſa.

5 Τὺς δ' αὖτ'. Il. Ξ. 379. Lege:

Τὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον ὀτάμενοί περ.

VILL.

6 Κολλητὰς σανίδας. Il. Ι. 579. VILL.

7 Κοτυλήρυτον αἷμα. Il. Ψ. 34. VILL.

8 Κοτύλῃ. In Codice Mſ. κοτύλην:

Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.

Ubi vides ſcribi το κοτυλήρυτον per unum *rho*. Πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, inquit *Athenaeus*. κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον· ὅθεν καὶ κοτυλήρ-

ΚΟΤΥΛΗΔΟΝΟΦΙΝ. [1] ταῖς κοτυληδόσι, αἵπερ εἰσὶ αἱ τῷ πολύποδι ἔπυσαι. [2]

ΚΡΑΤΕΥΤΑΩΝ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ὁ Ἀρίσταρχος, τῶν βάσεων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται, ἀπὸ τοῦ διακρατεῖσθαι τοὺς ὀβελίσκους ἐπὶ τούτων κειμένους·

Πάσσε [3] δ' ἁλὸς θείοιο κρατευτάων. —— .

ΚΡΑΤΑΙΠΕΔΟΝ. [4] τὸ στερεὸν ἔδαφος καὶ λιθόστρωτον. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΚΡΑΤΥΣ. [5] κραταιός. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ.

ΚΡΑΝΑΙ. [6] ἐπιτελέσαι, οἷον κάρα, κεφαλὴν, ἐπιθεῖναι.

ΚΡΑ-

λήρρυτον αἷμα, τὸ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆναι δυνάμενον. VILL. Conf. *Alb.* ad *Heſych.* *h. v.*

1 Κοτυληδονόφιν. Od Ε. 433:

Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται.

VILL.

2 Ἔπυσαι. Poſt ἔπυσαι, omiſſa certe ſubſtantiva vox, κοιλότητες. In *Manuſcripto* Codice legitur ἕπυσαι cum ſpiritu aſpero, *ſequentes*, *adhaerentes*. VILL. *Athenaeo* L. XI. *p.* 479. κοτυληδόνες πολυπόδων ſunt αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις. Unde & τὸ ἔπυσαι hoc loco praeferendum eſſe intelligitur. Conf. *T. H.* *ad Lucian.* *t.* I. *p.* 299.

3 Πάσσε δ' ἁλὸς. Il. Ι. 214. VILL.

4 Κραταίπεδον. Eſt epithetum, ut *Od.* Ψ. 46:

— Οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες.

VILL.

5 Κρατὺς... ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Indicavit Cl. *Alb.* ad *Heſych.* tanquam gloſſae ſedem Il. Π. 181:

— Κρατὺς Ἀργειφόντης.

Verum latius patet *Apollonii* obſervatio: Uni ſcilicet Mercurio tribui docet hoc epithetum. conf. *Il.* Ω. 345. *Od.* Ε. 49. 148.

6 Κρᾶναι. Legitur Il. Ι. 101. Κρηῆναι, quod & *Apoll.* ſcripſiſſe putaverim. VILL. Immo vero ſcripſit *Apollonius*, κρᾶναι. quod olim lectum eſt ab antiquis, *Od.* Ε. 170. ubi nunc edi ſolet κρῆναι.

Αἶνι

ΚΡΑΝΑΗ´. [1] τραχεῖα.

ΚΡΑΤΑΙΓΥ´ΑΛΟΙ. ὁ Ἀρίσταρχος, θώρηκος γύαλον, οὐ τὸ κοίλωμα τοῦ θώρακος, ἀλλὰ τὸ ὅλον κύτος, περιφραστικῶς· ἀντὶ τοῦ, ὅλον τὸν θώρακα. ὅτ' ἂν οὖν λέγει, κραταιγυάλους, τοῖς τὸ ὅλον κύτος ἰσχυροὺς [2] θέλει δηλοῦν.

ΚΡΕΙ͂ΟΝ. βασιλεῦ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ κρεοδόχον [3] ἀγγεῖον·

Αὐτὰρ ὅγε μίγα [4] κρεῖον κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ.

Κρῖν'

Αἴκε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ
οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαι
κρᾶναί τε

Romana Editio & in *contextu* & in *Euſtathii Commentariis* habet κρῆναι. *p.* 1527. *v.* 18. & *p.* 1528. *v. ult.* ubi κρῆναι, inquit *Euſtath.*, κρῆναι.. ἤγουν κρᾶναι, καὶ τελειῶσαι τὸ νοηθέν. πολλοὶ γὰρ νοοῦσι μὲν, οὐ κραίνουσι δέ. κρῆναι exhibuit Cl. *Erneſto Cod. Mſtus*, „ *quae*, inquit, *vera lectio videtur* ... κρῆνον *eſt Od.* Υ. 115. „ *Schol.* interpretatur τελειῶσαι, quod non poteſt pertinere ad κρῖναι, & *Heſych.* denique, Κράναι, κρῆναι, τέλεσαι. καὶ αἱ τῶν ὑδάτων, καὶ ἐπιτελέσαι. quorum poſtremum vix aliunde, quam ex hujus loci commentariis, derivatum eſſe crediderim.

1 Κραναή. Κραναῇ eſt Il. Γ. 445. & aliis locis alii caſus obliqui.

2 Τοῖς τὸ ὅλον κύτος ἰσχυρούς. Lege τοῖς κατὰ τὸ ὅλον κύτος ἰσχυρούς, vel τοὺς κατὰ τὸ, &c. ut habet *Heſ.* τεῤῥοὶ κατὰ κύτην, ubi lege κύτος. Il. Τ. 361:

Θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ
μείλινα δοῦρα.

Vill. In ipſo *Apollonio* pro τοῖς reſtituas oportet τούς. Fontem interpretationis laudat *Apollonius* doctrinam Ariſtarchi, qui in celebratiſſima *Homeri* dictione, θώρηκος γύαλον. (v. ſupra *p.* 111 *Alb. ad Heſych.* v. Γύαλον) τὸ γύαλον *pro toto* acceperit *thorace*, θώρηκος γύαλον, οὐ τὸ κοίλωμα τοῦ θώρηκος (ſc. ἀκούει,) ἀλλὰ τὸ ὅλον κύτος, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ &c.

3 Κρεοδόχον. Lege κρεωδόχον. Conf. *Schol. ad Il.* Ι. 206. *Euſtath. p.* 747. *v.* 15. *p.* 1899. *v.* 4. & *Etymol. p.* 536. *v. ult.*

4 Αὐτὰρ ὅγε μίγα κρεῖον. Il. Ι. 206. Lege inverſo ordine; κρεῖον μέγα. At κρεῖον pro rege dicitur in vocativo Od. Ι. 2. & alibi paſſim. Vill.

 1 Κρί-

ΚΡΙ´ΝΟΝΤΕΣ.[1] διαχωρίζοντες·

Κρῖν' ἄνδρας[2] κατὰ φῦλα. —

ἀπὸ τούτου καὶ ὁ κριτὴς, ὁ τὰ πράγματα διαχωρίζων, ἀπὸ τῶν δικαίων τὰ ἄδικα.

ΚΡΗΔΕ´ΜΝΩι. τῷ τῆς κεφαλῆς ἐπιβολαίῳ.[3] ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Ὄφρα Τροίης[4] ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν,

μεταφορικῶς λέγει, οἷον τῶν τειχῶν τὰ ὑπάνω·[5] καταστρέφει δὲ εἰς αὐτὰ τὰ τείχη.

ΚΡΗ´ΤΗι ἘΠΙ´ΟΥΡΟΝ.[6] οἱ μὲν κατὰ ἀναστροφὴν ἀναγινώσκουσιν, καὶ περισπῶσι τὴν οὖρον, ἵν' ᾖ, ἐπὶ τῇ Κρήτῃ φύλακα· οἱ δὲ περισπῆν φασι εἶναι τὴν ἐπὶ, ὡς καί·

— Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.[7]

ἡμεῖς δὲ, συνθέτως ἐπίουρος, οἷον ἐπιφύλαξ· ἐν τρό-

1 Κρίνοντες. Pertinet gloſſa ad Il. Β. 446. ubi v. *Schol.*

2 Κρῖν' ἄνδρας. Il. Β. 362. Vill.

3 Ἐπιβολαίῳ. Appoſite addit *Heſ.* ὅ ἐστι κεφαλόδεσμος, ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες. Vill. vid. *Il.* Ξ. 184. Χ. 470:

4 Ὄφρα Τροίης. Il. Π. 100. Sic lege verſum ut apud Homerum:

Ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν.

Vill.

5 Ὑπάνω. Lege ἐπάνω Vill.

6 Κρήτῃ ἐπίουρον. Il. Ν. 450:

Ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον.

Legitur & hoc epithetum apud *Theocr. Id.* VIII. v. 6.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι.

Vill.

7 Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. Od. Γ. 422:

— Ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.

Sic dicitur Od. Ν. 222:

— Νέῳ ἐπιβώτορι μήλων.

Et ἐπιείκελον Il. Α. 265. ἐπιίστορα Od. Φ. 26. ἐπιμάρτυροι Od. Α. 273. ἐπιξύνῳ Il. Μ. 422. ubi pariter ἐπὶ ſuperabundans, ſeu potius intenſivum eſt. Vill.

τρόπον καὶ ὁ τεκτονικὸς [1] λέγεται δὲ ἐπίουρος, ὁ ἐπιφυλάσσων καὶ συνέχων τὰ συναρμοζόμενα ξύλα.

ΚΡΟΑΙ'ΝΩΝ. [2] ἔνιοι μὲν, ἐπιθυμῶν· οἱ δὲ, ὅτι ἐπικροτῶν τοῖς ποσίν.

ΚΡΟ'ΣΣΑΣ. ἔνιοι μὲν, τὰς κλίμακας· ἔνιοι δὲ, τὰς κεφαλίδας. [3] ἔνιοι δὲ, τῶν πύργων τὰς στεφάνας, ὃ καὶ μᾶλλον ἄν τις εἴποι. τινὲς δὲ, τὰς κεφαλίδας τοῦ τείχους, ἃς ἔνιοι προμαχόνας [4] λέγουσι. ἄλλοι δὲ, τὰ ἀποκρηπιδώματα· [5] καὶ γὰρ κροσ-

1 Ὁ τεκτονικός. Hic omiſſum puto ξύλινος ἧλος, quemadmodum alibi definit. Vill. Locus nulla indigere videtur emendatione, niſi quod vel inducendam particulam δὲ, vel ita interpungendam orationem eſſe cenſeam: ὃν τρόπον καὶ ὁ τεκτονικός· λέγεται δὲ &c. De τεκτονικῷ ἐπιούρῳ, ſive ξυλίνῳ dictum ſupra, *p.* 288.

2 Κροαίνων. *Heſ.* & *Sangermanenſe Lexicon Mſ.* pariter habent: Κροαίνων. τοῖς ποσὶ κρούων, ἢ ἐπιθυμῶν. Il. Z. 507:

Ὡς δ' ὅτε τίς στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων.

Mihi vero potius per *ferire* quam per *appetere* explicandum videtur. Nam in priori ſenſu ſumitur apud *Anacreontem* Ὠδ. 56:

Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Λιγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω.

Ubi κροαίνειν eſt *plectro ferire*; quod *Pindarus* vocat *Nemeor.* V. φόρμιγγ' ἑπτάγλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων. Vill.

3 Κεφαλίδας Addit *Heſych.* τῶν τειχῶν, quod deinde ſequetur in *Apoll.* Vill.

4 Προμαχόνας. Lege προμαχῶνας, ut habet *Heſ.* Vill.

5 Ἀποκρηπιδώματα. Mallem ὑποκρηπιδώματα, ſeu ſimplex κρηπιδώματα. Poſt hunc ultimum ſenſum, quem praefert caeteris, *Heſych.* addit illa verba, male hucusque intellecta, & pejus emendata: Ὃ καὶ βέλτιον. καὶ γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ κλίμακος ἐγίνωσκεν ὁ Ὅμηρος, καὶ οὐδέποτε ἦν πολεμικὰ ὄργανα. Volunt ut interſeratur οὐκ poſt κλίμακος: unde exurgit ſenſus quaſi fidiculis contortus; cum fateri cogantur vocem κλίμακος ab *Homero* cognitam, immo in quatuor Odyſſeae locis ab eo adhibitam fuiſſe; ſcilicet legere eſt κλίμακα μακρὴν Od. K. 558. Λ. 63. & ὑψηλὴν A. 330. ac Φ. 5. Ergo ſic ſimpliciter locum *Heſ.* ut ſe habet, explico: κρόσσαι ſu-

 meu-

κροσσοὺς [1] λέγομεν τὰ κάτω τῶν ἱματίων.

ΚΡΟΚΟ´ΠΕΠΛΟΣ. ἤτοι κροκοειδεῖς [2] διὰ τὴν χροίαν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου· ἢ ὅτι ἡ θεὸς τοιαύτῃ κέχρηται ἐσθῆτι.

ΚΡΥΟ´ΕΣ.

mendae ſunt ſenſu τοῦ κρηπιδώματος. Non enim ſcalam ſignificant: nam Homerus vocem τῆς κλίμακος noverat; &, ſi ſcalas innuere voluiſſet, potius κλίμακας quam κρόσσας dixiſſet. Aliunde ne illi quidem in mentem venire poterat harum mentio ſcalarum; cum ejus tempore nulla adhuc eſſent belli inſtrumenta. Ergo κρηπιδώματα notat, non autem κλίμακας. *Etymologum Magnum*, in quo irrepſit negatio οὐ, ex *Heſ.* reſtitue; non vero *Heſ.* ex *Etym.* Il. Μ. 258:

Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις.

Et in eodem libro 444:

Κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ᾽ ἔχοντες.

Vide *Etymologicum* VILL. Quas memorat *Homerus* κλίμακας, ſcalae ſunt, quibus in aedium tecta ſolebant eſcendere; non autem inſtrumenta poliorcetica, qualia, cum *Ariſtarcho*, interpretum multi in κροσσάων mentione cogitarunt, qui (*Il.* Μ. 258.) κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, interpretabantur ἐπὶ τοὺς πύργους, vel κατὰ τῶν πύργων, τὰς κλίμακας εἷλκον. Egregie illi confutati ab *Orione* & aliis apud *Etymol.* Μ. *p.* 540. *v.* 40. itemque apud *Euſtath.* *p.* 903. ubi vſ. 21. οἱ μὴ ἀποδεχόμενοι τοῦτο, (κρόσσας εἶναι ὄργανα πρὸς τειχομαχίαν) φασὶ μὴ εἰδέναι τὸν ποιητὴν τὴν τοιαύτην μηχανὴν, ἄλλως τε καὶ τοῦ τείχους ταπεινοῦ, φασὶν, ὄντος, ὡς ἡ τοῦ Σαρπηδόνος δεικνύει προσβολὴ, ὃς ἔπαλξιν λαβὼν χερσὶ στιβαραῖς, κατέρριψεν. (Il. Μ. 397.) *Etym* in eandem ſententiam, τὸ δὲ τῆς κλίμακος ὄνομα οὐ γινώσκει Ὅμηρος, οὐδέπω γὰρ ἦν τὰ πολεμικὰ ὄργανα. In quibus negationem, οὐ, requirit omnino ſubjectum mox γάρ; adeo ut *Heſychio* etiam reſtituendam credamus, quia nomen *Homerus* revera ignoravit κλίμακος πολιορκητικῆς. —

1 Κροσσοὺς. Editio habet κροσσὰς; verius Apographum *Montfauconii* κροσσούς.

2 Κροκοειδεῖς. Lege κροκοειδής. Eſt in *Homero* Aurorae epithetum Il. Θ. 1:

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ᾽ αἶαν.

In *Heſiodi* Theogoniâ ſic vocatur Tethidos & Oceani filia, verſu 358:

— Τελεσθώ τε κροκόπεπλος.

VILL.

ΚΡΥΟΈΣΣΑ.[1] φρικτή· κρύος γὰρ, τὸ ῥῖγος.

ΚΡΙ͂. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, τὸ αὐτὸ τὴν κριθὴν[2] σημαίνει· εἰρῆσθαι δὲ οὐκ[3] ἀποκοπὴν, ὡς ἐνόμισαν, ἀλλὰ μετασχηματίζεσθαι τὸ θηλυκὸν εἰς οὐδέτερον τὸ κρί. ὁ δὲ Ἀπίων, γένος τι, οὐ πάντως κριθή.

ΚΤΈΡΕΑ.[4] ἐντάφια.

ΚΤΙΔΈΗ. τινὲς πλανηθέντες ἔδοξαν εἶναι ὡς ἴκτινος[5] δέρματος· ὁ δὲ Ποιητὴς διδάσκει ὅτι ἐστὶ κτιδέη.[6] κτὶς γάρ ἐστι τὸ ζῷον ὅμοιον γαλῇ μικρῷ,[7] μεγέθει διαφέρουσα τῆς γαλῆς. τὸ δὲ τούτου δέρμα εὐ-

1 Κρυόεσσα. Il. Ε. 740:
Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή.
Sic *Heſiodus* in *Theogonia* *verſu* 657:
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
& 936:
Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ.
VILL.

2 Τὴν κριθήν. An legere forte praeſtiterit τῇ κριθῇ & σημαίνειν? Mox certe per infinitivos continuatur oratio; εἰρῆσθαι &c.

3 Οὐκ ἀποκοπήν. Mallem, οὐ κατ' ἀποκοπήν. VILL.

4 Κτέρεα. *Il*. Ω. 38. &c.

5 Ἴκτινος. Suidas habet: Κτιδέη. ἡ περικεφαλαία, ἐξ ἴκτιδος δέρματος. ἰκτὶς δὲ, ζῷον γαλῇ παραπλήσιον. Ubi recte monet *Kuſterus* reſpici ad Hom. Il. Κ. 335:
Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην —
Et addit: *Ibi nonnulla exemplaria olim habuerunt:*
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκτιδέην. —
quod magis placet. Muſtela enim apud Graecos non vocatur κτὶς, *ſed* ἰκτίς: *unde &* ἰκτιδέη *dicendum videtur, non vero* κτιδέη. *Heſychius tamen* κτιδέη *etiam agnoſcit.* At Clariſſimo *Alberti* haec verba laudanti κτὶς per aphaereſin dictum videtur pro ἰκτίς; & appoſite ad rem affert ex Il. Κ. 458:
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο,
ubi ἰκτιδέην admitti nequit. In *Apollonio* noſtro, pro ἴκτινος, lege ἴκτιδος. VILL.

6 Ὁ δὲ Ποιητὴς διδάσκει &c. Nempe Il. Κ. 458. Ubi nullus locus eſt formae alteri, Ἰκτιδέην. Conf. *Euſtath.* *p.* 809.

7 Μικρῷ. Lege γαλῇ μικρᾷ, μεγέθει διαφέρουσα, &c. ſeu γαλῇ, μικρὸν aut μικρῶς (adverbialiter) μεγέθει διαφέρουσα. Vide

εὔθετόν φασιν εἶναι εἰς περικεφαλαίας.

ΚΤΙ'ΛΟΣ. ὁ ἡγούμενος τῆς ποίμνης κριός· καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, ἄκτιλος,[1] ὁ ἐπαγόμενος τὰ λοιπὰ τῶν ἐπακολουθούντων προβάτων.

ΚΥ'ΔΩΝΕΣ.[2] ἔθνος Κρητικόν.

ΚΥ'ΔΕΪ ΓΑΙ'ΩΝ.[3] τῷ καθ' αὐτὸν ἀξιώματι γαυριῶν.

ΚΥΔΟΙΜΟ'Σ.[4] θόρυβος, τάραχος.

ΚΥ'ΚΛΑ.[5] τροχοί.

ΚΥ'ΔΗΝΕ.[6] κατὰ ψυχὴν ἐμετεώρισεν.

ΚΥΚΛΗ'ΣΟΜΕΝ.[7] ἐπ' ἀμάξων ἄξομεν.

ΚΥ-

de *Schol.* qui habet μεῖζον γαλῆς, καὶ δασύτερον, ἄλλως δὲ παραπλήσιον. VILL.

1 Ἄκτιλος. *Etymologus Magnus*: παρὰ τὸ ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω. ῥηματικὸν ὄνομα, ἄκτιλος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Α, κτίλος. VILL.

2 Κύδωνες. Od. Γ. 292:

— Τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσεν,
Ἧχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

3 Κύδεϊ γαίων. Il. Α. 405. &c.

4 Κυδοιμός. Il. Σ. 535. In Achillis ſcuto:

Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ.

Quod *Heſiodus* ad verbum ferme expreſſit in *Herculis Scuto*, ubi melius pro ὁμίλεον poſuit ἰθύνεον:

Ἐν δ' Ἔρις ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἰθύνεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ. VILL.

5 Κύκλα. Il. Ε. 722. &c.

6 Κύδηνε. Il. Ψ. 793:

Ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.

Sic *Heſiodus in Operibus*, 38:

— Μέγα κυδαίνοντες βασιλῆας Δωροφάγους. —

Unde & κυδιόω, in *Hercul. Scuto*, 27:

— Ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐῢς πάϊς Ἀλκαίοιο
Κυδιόων λαοῖσιν. —

VILL.

7 Κυκλήσομεν. Il. Η. 332:

— Κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι. —

Ubi Schol. ἐπ' ἀμάξων οἴσομεν. κύκλα γὰρ οἱ τροχοί. VILL.

1 Ὕδα-

ΚΥΚΕΩ͂. κατὰ ἀποκοπὴν, κυκεῶνα. κυκεὼν δέ ἐστι, τὸ ἐξ οἴνου, καὶ μέλιτος, καὶ ἀλφίτου, καὶ ὕδατος [1] ἀναμεμιγμένον πόμα.

ΚΥ΄ΜΒΑΧΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄκρου τῆς περικεφαλαίας·

Κύμβαχον [2] ἀκρότατον νύξ᾽ ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν πτώματος·

Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν [3] ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους.

ΚΥ΄ΜΙΝΔΙΣ. [4] ὀρνέου γένος·

Χαλκίδα [5] κικλήσκουσι Θεοὶ, ἄνδρες δὲ Κύμινδιν.

ΚΥΛΛΗ΄ΝΙΟΣ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων [6] ἔστιν δὲ ἐπίθετον Ἑρμοῦ, ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας.

ΚΥ-

1 Ὕδατος. Addit *Schol.* καὶ τυροῦ, quod non erat omittendum. Od. κ. 290:

Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ᾽ ἐν φάρμακα σίτῳ.

Ad quod alluſit certe *Heſ.* cum dixit: Κυκειῶ· φαρμακία, ποτὸν δηλητήριον. Nam docet κυκειῶ idem eſſe quod κυκεῶ. Dicebatur quoque κύκα. Hoc κυκειῶ bibebatur; nam Od. κ. 316:

Τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπαϊ ὄφρα πίοιμι·
Ἐν δέ τε φάρμακον ἧκε, κακὰ φρονέουσ᾽ ἐνὶ θυμῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε, καὶ ἔκπιον, &c.

Et Il. λ. 640:

— Ἐν σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν
Οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ᾽ αἴγειον κνῆ τυρὸν
Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ᾽ ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε·
Πινέμεναι δ᾽ ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ᾽ ὥπλισσε κυκειῶ.

Moeris Atticiſta: Κυκεῶ, Ἀττικῶς. κυκεῶνα, Ἑλληνικῶς. *Thomas M.* Κυκεῶ, Ἀττικοὶ, οὐ κυκεῶνα. Vide *Interpretes*. Vill.

2 Κύμβαχον. Il. ο. 536. Vill.

3 Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. Il. ε. 586. Vill.

4 Κύμινδις. Conjecit *Iſaac. Voſſius* κύμινδιν idem eſſe quod avem Indicam. Κύμας enim eſſe ὄρνιθας. Vill. Conf. *Plin. H. N.* X. 8. & quos ibi laudat *Harduin*.

5 Χαλκίδα. Il. ξ. 291. Vill.

6 Εἰρημένων. Od. ω. 1:

Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο.

Occurrit praeterea in *Iliade* ο. 518. citante etiam *Strabone*

 l. 8.

ΚΥΝΑ'ΜΥΙΑ. [1] ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα· καὶ κύνα ἀναιδῆ ἐξ αὐτοῦ. [2]

ΚΥ'ΝΤΕΡΟΝ. [3] κυνότερον, ἀναιδέστερον. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀγριότερον.

ΚΥΝΟΡΑΙ'ΣΤΕ'ΩΝ. ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας, κυνὸς [4] ὃς ἐκαλεῖτο Ἄργος. τούτους δ' οἱ μὲν, τοὺς κρότωνας, ἀπὸ τοῦ τοὺς κύνας ῥαίειν, ὅ ἐστι φθείρειν, οἱ δὲ, τὰς λεγομένας κυνόμυας. [5] τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΚΥΝΕ'Η. κυρίως ἡ περικεφαλαία, ἡ ἐκ κυνείων δερμάτων· καταχρηστικῶς δὲ, ἡ ἐξ ἄλλων, ὅτ' ἂν ᾖ λέγει·

Κρατὶ [6] δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, —

ἰδίως μὲν κτιδέαν εἴρηκε· κυνέαν [7] δὲ, καταχρηστικώτερον. ὁ δὲ Ἀπίων, περικεφαλαίας γένος. ἔστι δὲ αὐτὴ

l. 8. ſed non eſt Mercurii epithetum:

Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε.

Vill.

1 Κυνάμυια. Alii legunt κυνόμυια. Il. Φ. 394:

Τίπτ' αὖ ὦ κυνόμυια θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις.

Utrumque κυνάμυια & κυνόμυια in *Heſ.* legitur. Vill. Vid. *Alb.* ad *Heſ.*

2 Ἐξ αὐτοῦ. Deeſt alterum membrum. Adde: καὶ μυῖαν θρασεῖαν συνάπτει; aut: παρὰ κύνα ἀναιδῆ ἐξ αὐτοῦ, καὶ μυῖαν θρασεῖαν. Ut habet *Heſ.* ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδὴς· ἡ δὲ μυῖα θρασεῖα. Vill.

3 Κύντερον. Il. Θ. 483. &c.

4 Κυνός. Adde περὶ ante κυνός. Od. Ρ. 300.

Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων.

Vill. Caeterum pro ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας κυνὸς, legere malim, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως κυνός. Ulyſſis enim canis erat *Argus* Od. Ρ. 300. & eodem modo infra habet *Apollon.* Μιλτοπάρῃοι. μιλτόπρωροι. τοῦτο δὲ ἐπὶ μόνων τῶν Ὀδυσσέως νεῶν. Il. Β. 637.

5 Κυνόμυας. Lege κυνόμυιας, quod, obſervante *Euſtathio*, communius eſt quam κυνάμυιας.

6 Κρατὶ δ'. Il. Κ. 335. Vill.

7 Κυνέαν. Mallem κυνέην. Vill.

αὐτῇ τοῖς κατὰ μέτωπον καὶ μικρὸν τῶν ὄψεσιν ἐπισκοτοῦσα. ἐν δὲ τῷ εἰπεῖν·

— Κυνέης [1] διὰ χαλκοπαρήου,

ἀπὸ μέρους, τὴν ὅλην χαλκῆν.

ΚΥ'ΠΕΛΛΟΝ. [2] ποτὲ μὲν ἀμφικύπελλον, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν περικεκυφωμένον ποτήριον.

ΚΥ'ΡΜΑ. ἔντευγμα, συγκύρημα, οἷον·

— Ἕλωρ [3] καὶ κύρμα γένωμαι.

ΚΥ'ΣΕ. [4] τῷ στόματι κατεφίλησε.

ΚΥΦΟ'Σ. ἐπίκυφος, [5] κεκυρτωμένος διὰ γῆρας.

ΚΥ'ΩΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ὑλακτικοῦ ζώου·

Ὡς δὲ κύων ἀμελῆσι [6] περὶ σκυλάκεσσιν. —

ἐπὶ δὲ τῶν ἀναιδῶν·

— Κύνας [7] κηρεσσιφορήτους·

ἐπὶ δὲ τῶν τορνευτῶν·

Χρύσειοι [8] δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἄστρου·

Ὀρ-

1 Κυνέης διά. Il. Μ. 183. VILL.

2 Κύπελλον. Il. Α. 596:
— Παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
Et verſu 584:
Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον.
VILL.

3 Ἕλωρ. Od. Ε. 473. VILL.

4 Κύσε. Il. Ζ. 474. &c.

5 Ἐπίκυφος. Od. Β. 16:
Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ᾔδη.
VILL.

6 Ὡς δὲ κύων ἀμελῆσι. Od. Υ. 14. Lege ἀμαλῇσι. VILL.

7 Κύνας. Il. Θ. 527. VILL.

8 Χρύσειοι. Od. Η. 91. Male in Mſ. χρύσεοι. VILL.

Ὅντε κύν' Ὠρίωνος [1] ἐπίκλησιν καλέουσιν.

ἐπὶ δὲ τοῦ θαλασσίου·

Δελφῖνάς [2] τε κύνας τε, καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι
Κῆτος. —

ΚΥ'ΠΡΙΣ. [3] ἐπίθετον Ἀφροδίτης· οὐ μόνον ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ τὸ κύειν πορίσκειν, ὅ ἐστι ἐκ τῆς συνουσίας,

ΚΩ͂ΑΣ. [4] κώδιον·

Κώεσιν [5] μαλακοῖσιν. —

ΚΩ'ΔΕΙΑΝ. ἰδίως, ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή. ἔστ' ἂν δὲ λέγῃ·

— Ὁ δὲ [6] φῆ κώδειαν ἀνασχὼν,

παρέλειπεν τὸ ὡς, [7] ἵν' ᾖ, τὴν τοῦ ἀνθρώπου κεφαλὴν, ὡς τὴν τῆς μήκωνος ἀνέχειν. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΚΩΚΥΤΟ'Σ. ὁ θρῆνος·

Κω-

1 Ὅντε κύν' Ὠρίωνος. Il. Χ. 29. VILL.

2 Δελφῖνάς τε. Od. Μ. 96. VILL.

3 Κύπρις. Vid. *Heſiodi Theogonia*, vs. 193. & 197. Il. Ε. 422:
Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα.
VILL.

4 Κῶας. Od. Π. 47. &c.

5 Κώεσιν. Od. Γ. 38. Lege κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν. VILL.

6 Ὁ δὲ φῆ. Il. Ξ. 499. VILL.

7 Τὸ ὡς. Melius *Pollux*: τὴν μέντοι κεφαλὴν οἱ Ποιηταὶ καὶ κώδειαν καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς τοῦ μήκωνος κεφαλῆς ὀνομάσαντες. *Schol.* ἐλλείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς κώδειαν ἀνατείνας. VILL.

I. Κα-

Κωκυτοῦ [1] δ᾽ ἤκουσεν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ κατ᾽ Ἅιδην ποταμοῦ·

Κωκυτός θ᾽, ὃς [2] δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤ-
ῥώξ.

ΚΩ΄ΛΗΠΑ. [3] τῶν ἅπαξ εἰρημένων. λέγει δὲ τὴν ἰ-
γνύην. [4]

ΚΩ͂ΜΑ. κώμημα, [5] ὕπνος.

ΚΩΡΥ΄ΚΩι. [6] θυλάκῳ.

ΚΩΦΟ΄Ν. ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ κοίματος. [7]

— Μέγα [8] κύματι κωφῷ,

μη-

1 Κωκυτοῦ δ᾽. Il. X. 447. VILL.

2 Κωκυτός θ᾽, ὅς. Od. K. 514. VILL.

3 Κώληπα. Il. Ψ. 726:

Κόψ᾽ ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.

Sangermanenſe Lex. Mſ. habet: Κώληπα. τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος. ἡ κόξα, ſcilicet *coxa*; nam voces Latinas Graecis intermiſcebant recentiores Lexicographi. VILL.

4 Ἰγνύην. Melius ἰγνύαν, ut habet *Schol.* VILL.

5 Κώμημα. Lege κοίμισμα, cum *Heſ.* vel potius κοίμημα, cum Schol. Od. Σ. 200.

Ἦ με μάλ᾽ αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ᾽ ἐκάλυψεν. VILL.

6 Κωρύκῳ. Od. I. 213:

Τοῦ (*id eſt* vini) φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἤια Κωρύκῳ. —

Heſ. interpretatur, θυλάκιον. ἔστι δὲ δερμάτινον ἀγγεῖον. ὅμοιον ἀσκῷ. οἱ δὲ, πλοῖον. οἱ δὲ, λόγχην. ubi pro λόγχην, κόγχην merito legunt viri doctiſſimi. Vide *Pollucem* X, 172. VILL.

7 Κοίματος. Lege κύματος. VILL.

8. Μέγα. Sic lege verſum integrum, ut Il. Ξ. 16:

Ὡς δ᾽ ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ.

Hoc murmur fractum ſic exprimit *Claudianus in Rufin.* I, 70.

— *Ceu murmurat alti*
Impacata quies pelagi, *quum flumine*
(alii legunt *flamine*)
fracto

Du-

μηδέπω ἐκκαχλάζοντι κύματι, ἀρχομένῳ δὲ μεγεθοῦται, λέγει δὲ καὶ κωφὸν βέλος ἀνδρός. [1]

Durat adhuc, ſaevitque tumor, dubiumque per aeſtum
Laſſa recedentis fluitant veſtigia venti. VILL.

1 Βέλος ἀνδρός. Reſpicit Il. Λ. 390:

Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.

VILL.

A.

Λ.

ΛΑΒΡΕΥΈΤΑΙ.[1] ὁ μὲν Ἀπίων, προγλωσσεύς·[2] ἔστι γὰρ κυρίως λάβρον, μέγα κατὰ τὴν βορὰν· τὸ γὰρ ΛΑ μέγα δηλοῖ. μεταφορικῶς οὖν κεῖται ἐπὶ τοῦ μεγάλα βουλομένου διὰ τὸν λόγον[3] ἐμφαίνειν. πρὸ καιροῦ[4] πολυλογῆς[5] καὶ λάλος[6] γίνῃ, καὶ οἷον ἀθρόως λέγεις, ἀμέτρως, καὶ μεγαληγορεῖς.

ΛΑΘΕῙΝ. ἑκόντα παραπέμψασθαι. ὅθεν κἀκεῖνο οὕτως εἴρηται·

Ἠ λάθετ',[7] ἢ οὐκ ἐνόησεν. —

ἤτοι

1 Λαβρεύεται. Lege cum *Heſychio* λαβρεύεαι. Il. Ψ. 474:

'Ιδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι. —

Et 478:

Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, οὐδέ τί σε χρὴ
Λαβραγόρην ἔμμεναι. —

Vill.

2 Προγλωσσεύς. Lege προγλωσσεύη. Vill.

3 Διὰ τὸν λόγον. Mallem διὰ τοῦ λόγου. Vill.

4 Πρὸ καιροῦ. Fortaſſe παρακαίρως. Vill.

5 Πολυλογῆς. Lege πολυλογεῖς. Vill.

6 Λάλος. Male *Montfauconius* edidit λόγος. Vill.

7 Ἠ λάθετ'. Il. Ι. 533. Agitur de Oeneo, qui aliis Diis, praeterquam Dianae, ſacrificaverat:

— Ἄλλοι δὲ Θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας.
Οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο.
Ἠ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν. —

Nota hanc ſignificationem τοῦ λανθάνομαι. Sic in *Heſiodi Operibus*, vs. 262:

— Σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.

Vertendum eſt λάθεσθε per *ſcientes & ultro omittite*; non vero per *obliviſcamini*, ut habet Latinus Interpres. Vill. *Schol.* ad *Hom. l. l.*

Ἠ

ἤτοι ἑκὼν θῦσαι παρεπέμψατο τῇ Ἀρτέμιδι, ἢ ὅλως ἐπὶ νοῦν οὐκ ἦλθεν.

ΛΑΙΨΗΡΑ΄. ταχέως κινούμενα, ἀντὶ τοῦ λαιψηρῶς·[1] ὡς ταχεῖα,[2] ἀντὶ τοῦ ταχέως. καί·

— Τότε μοι[3] χάνοι εὐρεῖα χθών.

ΛΑΙΣΗΪΑ.[4] θυρεοῦ γένος, ἢ βέλη. πτερόεντα δὲ εἴρηται, ὅτι κατὰ τὸ σχῆμα πτεροῖς ὅμοια εἶναι[5] κοῦφα.

ΛΑΪΤΜΑ.[6] ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ ἔρημημα τῆς θαλάσσης, καὶ μίμησιν τοῦ ψόφου. ἔνιοι δὲ, παρὰ τὸ ΛΑ, ὅ ἐστι ἐπὶ τοῦ μεγάλου.

ΛΑ΄.

Ἢ λάθετ᾽. ἑκὼν παρημείψατο. *Hornejus* edidit ἑκὼν παρεμέμψατο. Veram formam habet *Apollonius*, παρεπέμψατο. —

1 Λαιψηρῶς. Ut Il. Κ. 358:

— Λαιψηρὰ δὲ γοῦνατ᾽ ἐνώμα.

Idem legitur Ο. 269. & Χ. 24. ac 144. At Il. Τ. 276. & Od. Β. 257. pro λῦσεν δ᾽ ἀγορὴν αἰψηρὴν, quidam legunt λαιψηρὴν, quod pariter pro λαιψηρῶς ſumitur. Vill.

2 Ταχεῖα. Il. Λ. 186:

Βάσκ᾽ ἴθι Ἶρι ταχεῖα. —

Idem occurrit Il. Θ. 399. Ο. 158. & Ω. 144 Vill.

3 Τότε μοι. Il. Δ. 182. & Θ. 150. Vill.

4 Λαισήϊα. De hâc voce vide *Thomam Magiſtrum* in λαισήϊον, & *Etymologum Magnum*, qui hoc docet eſſe βαρβαρικὸν ὅπλον. Legitur Il. Ε. 453. & Μ. 426:

Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.

Vill.

5 Πτεροῖς ὅμοια εἶναι κοῦφα. Lege πτεροῖς ὅμοιά ἐστι καὶ κοῦφα. Vill.

6 Λαῖτμα. Od. Δ. 504:

Φῆ ῥ᾽ ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

Heſiodus in *Oper.* vs. 163:

— Ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

Heſ. explicat πέραμα, γέφυρον, κῦτος, τὸ διάστημα τοῦ πελάγους, quo ultimo ſenſu ſumitur in Idyllio *Theocriti* XIII. vs. 24:

Ἀλλὰ διεξάϊξε, (βαθὺν δ᾽ εἰσέδραμε Φᾶσιν)

Αἰετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα. — Vill.

1. Λάϊγ-

ΛΑΊΓΓΕΣ. [1] χάλικες· παρὰ τὸ λᾶας, ὃ σημαίνει τὸν λίθον.

ΛΆΚΕ. [2] ἐψόφησεν, ἤχησεν. ἰδίωμα δὲ φωνῆς, ἤχου.

ΛΑῙΦΟΣ. τὸ ἱςίον, ἐπεὶ ἐξ ἱματίων γίνεται, [3] οἱονεὶ μεγαλοῦφον.

ΛΑΜΠΤΗ͂ΡΕΣ. ἐσχάραι. [4]

ΛᾺΞ ΠΟΔῚ ΚΙΝΉΣΑΣ. τῷ πλατεῖ τῷ μέρει ποδὸς νύξας καὶ διακινήσας, οὐχὶ λακτίσας ὑβριστικῶς. [5]

ΛΑΟΙ΄. [6] ὄχλοι, ἀπὸ τοῦ λάλους εἶναι· ἤ, ὡς ὁ μῦθος, ἀπὸ τοῦ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ.

1 Λάϊγγες. Od. Ζ. 95:

Λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

Vill.

2 Λάκε. Proprie *crepare*. Ut *Heſiod.* in Theog. vs. 694:

— Λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.

Et in *Theocriti Pharmaceutriâ*:

— Χ' ὡς αὕτα λακεῖ μέγα καππυρίσασα.

Vill. Conf. *Hom.* Il. Ν. 616. &c. Vide autem an conjunctio addi non debeat, in gloſſa ultima: ἰδίωμα δὲ φωνῆς Ἢ ἤχου. —

3 Ἐπεὶ ἐξ ἱματίων γίνεται. Male edidit *Montfauconius*: ἐπὶ ἐξ ἱματίων γίνεσθαι. Λαίφεα ſignificat & ῥάκη Od. Υ. 206:

Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα. —

Quod Schol. explicat ῥάκη, ἢ λεπτὰ ἱμάτια. Vill. Bis *Homerus* Λαῖφος pro veſtimento vili, pro pannis poſuit, nusquam pro *Velo*, qui recentior uſus videtur. Unde excidiſſe ex *Apollonio* crediderim, poſtliminii quoque jure revocandam interpretationem, uſui Homerico adcommodatam, ἱμάτιον. Λαῖφος, ἱμάτιον. ἱςίον δὲ, ἐπεὶ &c. Conf. *Schol.* ad Il. Ν. 399.

4 Ἐσχάραι. Addit *Heſ.* poſt ἐσχάραι, ἐφ' ἧς ἔκαιον ἐν μέσῳ τῶν οἴκων, εἰς τὸ φωτίζειν αὐτοῖς, ξηρὰ ξύλα, καὶ δᾷδας. Haec vox legitur Od. Σ. 306. 342. & Τ. 63. Vill.

5 Ὑβριστικῶς. Reſpicit enim Il. Κ. 158. ubi Neſtor Diomedi non inſultat, quemadmodum ille juvenis, qui, teſte *Plutarcho*, cum Socratem calce impetiviſſet, λακτιςὴς cognominatus fuit; ſed eum e ſomno excitat:

Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὄτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην.

Vill.

6 Λαοί. Plenus exemplis *Homerus*.

ΛΑΟΣΣΟΌΟΣ.[1] ἡ τοὺς λαοὺς σοῦσα, ὅ ἐστι σοβοῦσα, καὶ ἐπὶ πόλεμον ὁρμῶσα. ὁ δὲ Ἀπίων, ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα.

ΛΑΡΌΝ.[2] προσηνὲς, ἡδύ. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἡδέως καὶ ἀπολαυστικῶς ἔχειν πρὸς πάντας.

ΛΆΡΝΑΞ.[3] κιβωτός.

ΛΑΥΚΑΝΊΗ.[4] ὁ λαιμὸς, ὁ φάρυγξ.

ΛΑΦΎΣΣΕΙ.[5] τῶν πεποιημένων ἡ λέξις, οἷον μετὰ σκυλμοῦ ἐσθίει.

ΛΑΧΑΊΝΕΙΝ. σκάπτειν·

> Ἤτοι ὁ μὲν[6] κατ᾽ ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφελάχαινε.

ὅθεν καὶ λάχανον, τὸ ἐκ τοῦ περισκάπτεσθαι καὶ κουφίζεσθαι τὴν γῆν φυτευόμενον καὶ αὐξανόμενον. καὶ λάχεια[7] νῆσος, ἡ εὔσκαφος.

ΛΑΧ·

1 Λαοσσόος. Il. N. 128:
Οὔτε κ᾽ Ἀθηναίη λαοσσόος. —
In *Herculis Scuto*, vs. 37:
— Ἀμφιτρύων λαοσσόος ἀγλαὸς ἥρως.
Vill.

2 Λαρόν. Il. Τ. 316:
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας. Vill.

3 Λάρναξ. Caſibus obliquis utitur Poëta Il. Σ. 413. Il. Ω. 795.

4 Λαυκανίη. Notanda inprimis Gloſſa, quod pro λαυκανίης multi Codd. exhibent λευκανίης Il. Χ. 325. & Ω. 642. Unde & utramque formam habet *Heſych.*

5 Λαφύσσει. Il. Λ. 176. Ρ. 64. Conf. *Schol.*

6 Ἤτοι ὁ μέν. Od. Ω. 241. Vill.

7 Λάχεια. Sic habent *Heſ. Suidas* & *Etymologus Magnus*, ubi ἐλάχεια legendum cenſent viri docti. Reſpexerunt Lexicographi ad *Odyſſeam I.* 116. ubi legitur:
Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲξ λιμένος τετάνυσται.
Ubi quidam ſumpſerunt λάχεια pro nomine proprio *Lachea*, quod

ΛΑΧΜΩ͂Ι¹ ΣΤΕΙΝΟΜΕΝΟΣ: τῷ δασεῖ] [τῶν μαλλῶν στενοχωρουμένος.

ΛΆΩΝ.² λέγεται ἐπὶ τῆς ἐντετορνευμένης πόρπης τοῦ Ὀδυσσέως: σημαίνει δὲ, τὸ βλέπων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀπολαυστικῶς ἔχων. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον.³

ΛΆΨΟΝΤΕΣ.⁴ τῶν ἅπαξ εἰρημένων: ἔστι δὲ μίμημα τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν, τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ πίνειν.

ΛΑΘΙΚΗΔΈΑ.⁵ λανθάνειν ποιοῦν τὰς ἀνίας· σημαίνει δὲ τὸν μαζόν.

ΛΕΛΙΗΜΈΝΟΙ. παρορμημένοι⁶ ἔμποροι: ὅθεν καὶ αἷμα λιαρὸν, τὸ θερμόν.

ΛΕΥ-

quòd minus probarem. *Etym.* Λάχεια νῆσος, ἀπὸ τοῦ σκάπτεσθαι, εἰς βάθος δύεσθαι, οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὴν ἐλάχειαν εἶναι, ὅ ἐστι σμικράν· ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν περιεχόμενων ἐλέγχονται·

— Παρὸς λιμένος τετάνυσται.

πῶς γὰρ παρατέταται μικρὰ οὖσα; ſed hic quoque legi poteſt; νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια. *Heſychius* explicat λάχεια per εὔσκαφος καὶ εὔγειος· παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὅ ἐστι σκάπτεσθαι πυκνῶς. Vide *Schol.* VILL.

1 Λαχμῷ. Od. I. 545.

2 Λάων. Od. T. 229; ubi deſcribit Ulyſſes ſuam fibulam:

> Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν
> Ἀσπαίροντα λάων. —

Ariſtarchus interpretatur ἀπολαυστικῶς ἔχων, *id eſt*, ἐσθίων, ut addit *Heſ.* Melius autem *Apollon.* interpretatur *videns*: nam ex λάω, *video*, formatur ἀλαὸς, *caecus*, ut derivat *Crates apud Schol.* VILL. *Vid. Alb.* ad *Heſych.*

3 Τὸ πρῶτον. Sic in Manuſcripto Codice. Lege τὸ πρότερον. VILL. Vix equidem in Grammatico hanc deſideraverim accurationem.

4 Λάψοντες. Il. Π. 161:

> Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ.

VILL. Alii critici l. l. legerunt, quod Codd. quidam & *Heſych.* habent, λάπτοντες, & duas itidem *Suidae* Gloſſas ex eodem hoc loco illuſtravit *Toup. in Suid. t. II. p.* 126.

5 Λαθικηδέα. Il. X. 83:

> — Εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον

VILL.

6 Παρορμημένοι. Legendum

πα-

ΛΕΥΓΑΛΕΏΣ. [1] ὀλεθρίως.

ΛΕΙΡΙΟΈΝΤΑ. [2] ἁπαλήν. λείριον γὰρ, τὸ ἄνθος, παρὰ τὴν λειότητα. [3] οἱ δὲ, τὴν προσηνῆ. Ἀπίων δὲ τὴν ἡδεῖαν. τὸ δὲ λῖρος, ὃ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ I. καὶ Καλλίμαχος·

Λῖρος [4] ἐγώ. —

παρὰ τὸ λίαν. [5]

ΛΕΓΟΊΜΕΘΑ. διαλεγοίμεθα. [6] τὸ λέξητε ἐν μέσσῃσιν, [7] ἀντὶ τοῦ καταχοιμηθήσεσθε. καί·

Λέξον [8] νῦν με τάχιστα, —

ἀντὶ τοῦ κοίμησόν με. καὶ τό·

Ἠῶ-

παρωρμημένοι, ἔνθερμοι, ut ex Schol. ~~emendat Alberti~~. Λαμπρὸν λιαρὸν dicitur Il. Λ. 477:

Φεύγων ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ.

Et λελιημένοι Il. Μ. 106. Π. 552. ac λελιημένος Il. Δ. 465. & Ε. 690. VILL.

1 Λευγαλέως. Il. Ν. 723.

2 Λειριόεντα. Il. Ν. 830:

Μείνῃς ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ, τοι χρόα λειριόεντα
Δάψῃ. —

Et λειριόεσσαν Il. Γ. 152.:

Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.

VILL.

3 Ἀπιόντα. Addit *Heſychius*: διὰ τοῦτο διὰ τοῦ Ε καὶ Ι γραπτέον; ut diſtinguatur a λῖρος, *impudens*, quod per ſimplex *iota* ſcribitur. VILL.

4 Λῖρος ἐγώ. Totus Callimachi verſus corrupte in *Heſychio* allatus, ſic egregie in *Callimachi* fragmentis, laudante *Alberti*, reſtituitur a Clariſſimo *Bentleio*:

Λῖρος ἐγὼ, τί δέ σοι τὸν ἐμὸν ἐπέθηκα φόβον;

5 Παρὰ τὸ λίαν. Sic in *Heſ.*, ubi verbum aliquod deeſſe animadverſum eſt. Lege cum *Etymologo Magno*, παρὰ τὸ λίαν ὁρᾷν; & merito: οἱ γὰρ ἀναιδεῖς, λίαν ὁρῶσιν. VILL.

6 Διαλεγοίμεθα. Exemplum hujusce ſignificationis attulit *Heſ.* ex Il. Ν 276:

Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα — VILL.

7 Λέξητε ἐν μέσσῃσιν. Locus corruptus. Lege ut Od. Δ. 413:

Λέξεται ἐν μέσσοισι. —

VILL.

8 Λέξον νῦν. Il. Ω. 635. VILL.

I, Ἠῶ-

Ἠῶθεν δή τοι [1] λεύκ' ἐστία λέγωμεν.

ἀντὶ τοῦ συλλέξωμεν. τὸ δέ·

Αἱμασιάς τε λέγειν, [2] —

ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶν. [3] σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰπεῖν.

ΛΕΒΗΣ. ἐστὶ μὲν τοῦ παρ' ἡμῖν λεγομένου χερνίβου·

Χέρνιβα [4] δ' ἀμφίπολος. —

ἐστὶ δὲ τῆς λεκάνης·

— Γρηῦς [5] δὲ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα.

ἐστὶ δὲ τοῦ ἡμῖν συνήθους·

Ὡς δὲ λέβης [6] ἔνδον ζεῖ. —

ἐστὶ δὲ τῶν ἀναθεματικῶν·

Αἴθωνας [7] δὲ λέβητας ἐείκοσι. —

ΛΕΥ-

1 Ἠῶθεν δή τοι. Lege ut apud Hom. Od. Ω. 72:

Ἠῶθεν δή τοι λέγομεν λεύκ' ἐστί' Ἀχιλλεῦ.

VILL.

2 Αἱμασιάς τε λέγειν. Lege, ut apud *Homerum*, λέγων pro λέγειν. Od. Σ. 358:

Αἱμασιάς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων.

VILL.

3 Οἰκοδομῶν. Ergo ſcribendum eſt ſupra λέγων, non vero λέγειν. VILL.

4 Χέρνιβα δ'. Od. Α. 136. Sic locus integer apud *Homerum* legitur:

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα

Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,

Νίψασθαι. —

VILL.

5 Γρηῦς δέ. Od. Τ. 386. VILL.

6 Ὡς δὲ λέβης. Il. Φ. 362:

Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ.

VILL.

7 Αἴθωνας δέ. Il. Ι. 123. VILL.

ΛΕΥΚΑ'ΣΠΙΔΑ. [1] τὸ ἅπαξ εἰρημένον, κυρίως·

Δηΐφοβον [2] δ' ἐκάλει λευκάσπιδα. —

ΛΕΙ'ΒΕΙΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ῥεῖν·

— Ὀδύρετο [3] δάκρυα λείβων·

ἐπὶ δὲ τοῦ σπένδειν·

Λεῖβε, νέοι δὲ παρ' αὐτῷ [4] ἔχον. —

Λ'Ε'ΚΤΡΟΝ. [5] κοίτην.

ΛΕΧΕΠΟΙ'ΗΝ. εὐαξῆ [6] πόαν ἔχοντα, ὥστε λεάζεσθαι, [7] οἷον κλίνεσθαι.

ΛΕ'ΚΤΟΝ. [8] τόπος τῆς Ἴδης.

ΛΕΛΑΚΥΙ̃Α. φωνοῦσα. κατὰ μίμησιν τοῦ ἤχου πεποίηται ἡ λέξις. θέλει δ' εἰπεῖν λεληκυῖα, ὡς μεμακυῖαι, [9] ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖαι.

ΛΕ'-

1 Λευκάσπιδα. Omiſſa gloſſa ex *Heſ.* reſtituenda, λευκῇ ἀσπίδι χρώμενον. Vill. Gloſſam ſaepe ita omitti a Lexicographis, *Erneſtus* monuit *Canone VIII.*

2 Δηΐφοβον δ'. Il. Χ. 294. Vill.

3 Ὀδύρετο. Il. Σ. 32. *In Herculis Scuto*, vs. 390:

— Ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι

Λείβεται. —

Vill.

4 Λεῖβε, νέοι δὲ παρ' αὐτῷ ἔχον. Od. Γ. 460. Hodie legitur αὐτὸν in *Homero*. Vill.

5 Λέκτρον. Od. Θ. 292. &c.

6 Εὐαξῆ. Lege εὐαυξῆ. Occurrit Il. Β. 697. Πτελεὸν λεχεποίην. Et Δ. 383:

Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην.

Vill.

7 Λεάζεσθαι. Lege λέξασθαι. Vill. Eandem Gloſſam, ſed emendatam, habet *Heſych.*

8 Λέκτον. Il. Ξ. 284:

Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,

Λέκτον, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα. —

Vill.

9 Μεμακυῖαι. Il. Δ. 435:

Ἀφ-

ΛΕ'ΛΕΓΕΣ. [1] ἔθνος βαρβαρικόν.

ΛΕ'ΠΑΔΝΑ. [2] ἱμάντες στηθιαῖοι, πλατεῖς, οἱ περὶ τοὺς τραχήλους ἐπιτιθέμενοι, ϗ πρὸς τὸν ζυγὸν ἀναδεσμούμενοι, ἃ νῦν λέγεται λέπαμνα διὰ τοῦ Μ, ϗ παρ' ἄλλοις τῶν ποιητῶν.

ΛΕΥΡΩ͂Ι. πλατεῖ ϗ ὁμαλῷ·

— Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. [3]

ΛΕ'ΣΧΙΝ. [4] ὁμιλίαν.

ΛΕΠΤΗ`Ν [5] **ΔΕ' ΤΕ ΜΗ͂ΤΙΣ.** ἀσθενὴς ἡ βουλὴ ϗ ἡ ἐπίνοια, μεταφορικῶς.

ΛΗΙ'-

Ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούσασαι ὄπα ἀρνῶν. —
Λελακυῖα autem occurrit Od. M. 85:

Ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει δεινὸν λελακυῖα.

VILL.

1 Λέλεγες. Il. K. 429. coll. Il. Γ. 96. Il. Φ 86. Sunt ſcilicet Leleges Cariae populus, de quo multa paſſim habent *Geographi*.

2 Λέπαδνα. Il. E. 730:

Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐν δὲ λέπαδνα
Κάλ' ἔβαλε χρύσεια. —

Sangermanenſe Lex. Mſ. explicat: οἱ μασχαλιστῆρες τῶν ἵππων. Vide *Pollucem* I, 147. VILL.

3 Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. Od. H. 123. VILL.

4 Λέσχη. Lege λέσχην. Addit *Heſ.* ϗ ἡ φλυαρία. ϗ ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ ϗ διελέγοντο ἀλλήλοις. Unde apud *Hom. Od.* Σ. 327:

Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν,
Ἠέ που ἐς λέσχην. —

Et *Heſiod.* in *Operibus*, vſ. 491:

Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον ϗ ἐπ' ἀλέα λέσχην.

ubi corrigebat *Canter.* Vir Cl. ἐπαλέα. Et 499.

Ἥμενον ἐν λέσχῃ. —

Perſequitur *Heſ.* σημαίνει δὲ ϗ τὰ κοινὰ δειπνιστήρια, ϗ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους. ϗ τοὺς ἀλεεινοὺς τόπους, λέσχας καλοῦσιν. VILL.

5 Λεπτή. Il. K. 226. *Heſ.* Λεπτὴ, ἀσθενὴς, ἰσχνὴ, λεπτή. VILL.

1 Λεύ-

ΛΗΙΆΔΑΣ. [1] τὰς ἀπὸ λείας εἰλημμένας καὶ αἰχμαλώτους.

ΛΗΙ͂ΔΑ. τὴν λείαν, ἢ πραῖδα. [2]

ΛΗΙ͂ΟΝ. τὸ σιτοφόρον χωρίον. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογεῖ [3] φησί· λεαίνεται γὰρ τῇ τροφῇ. ἀγείρονται [4] γὰρ οἱ λιμώττοντες. βέλτιον δὲ διὰ τὴν ἐπιφαινομένην κατ' ἶσον [5] λειότητα τῶν σταχύων.

ΛΗΙΒΟΤΕΙΡΗΣ. τῆς τὸ λήϊον, ὅ ἐστιν σιτοφόρον χωρίον σπεδινὸν νεμομένη. [6]

ΛΙΓ-

1 Ληΐδας. Lege ληϊάδας. Il. Υ. 193:

Ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας.

Vill.

2 Πραῖδα. An vocabulum Latinum *praeda?* Vereor ut iſta profecta ſint ab eruditâ *Apollonii* manu. Hoc potius intruſit neſcio quis librarius, qui gloſſam ad marginem poſitam in ipſummet textum ingeſſit. At cum *Heſychio* legendum eſt ΜΕΡΙ͂ΔΑ pro ΠΡΑΙ͂ΔΑ. Plurimum accedit figura τοῦ Μ ad Π. Reſpexerunt *Heſ.* & *Apoll.* ad Il. I. 138. & 280:

— Ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.

Hic ληΐδα apprime per μερίδα explicatur. Sic Il. Σ. 327. & Od. Ε. 40. ληΐδος αἶσαν, *id eſt*, quod unicuique debetur ex parte ſuâ. *Sangermanenſe Lex. Mſ.* habet: Ληΐσατο. ἱμείρατο. ἐλαφυραγώγησεν; attamen video *Etymol.* habere: Λεία. ἡ λαφυραγωγία, ἡ πραῖδα. Vill. Nullus dubito, quin legendum ſit in *Apollonio* τὴν πραῖδαν.

3 Ἐτυμολογεῖ. Lege ἐτυμολογῶν. Vill.

4 Ἀγείρονται. Hinc illud proverbium ſervatum in *Theocriti Idyllio* xv. vſ. 148:

— Πεινᾶντί γε μηδὲ ποτ' ἔνθῃς.

Vill.

5 Κατ' ἶσον. Minus bene *Heſ.* κατὰ καιρόν. Vill. Λήϊον non uno loco dixit Poëta.

6 Σπεδινὸν νεμομένη. Pro σπεδινὸν νεμομένη, credo ſcriptum fuiſſe νεμομένης πεδινὸν, & inverſo ordine τὸ τοῦ νεμομένης *ſigma* τῷ πεδινὸν praefixum remanſiſſe. Od. Σ. 29:

— Συὸς ὡς ληϊβοτείρης.

Vel pro σπεδινὸν legendum eſt

σπ-

ΑΙΓΑΗΝ. [1] ἴσον ἐπιψαῦσαι ἐκ τῆς ἐπιφανείας, καὶ οὐ κατὰ βάθους. [2]

ΑΙΚΡΙΦΗΣ. [3] ἐκ πλαγίων. καὶ λέχριον, τὸ πλάγιον. ὁ δὲ Ἀπίων, λοξῶς.

ΑΙΛΑΙΕΣΘΑΙ. [4] περιθυμεῖσθαι.

ΑΙΜΝΗ. ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης·

— Βαθείῃ [5] δ' ἔμπεσε λίμνῃ.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ὠκεανοῦ·

— Λιπὼν [6] περικαλλέα λίμνην.

σημαίνει καὶ τὴν συνήθως ἡμῖν νοουμένην.

ΑΙΣ. λέων·

— Ὥστε [7] λῖς ἠϋγένειος.

καὶ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν

— Ἐπί τε [8] λῖν ἤγαγε δαίμων.

ση-

πρέμνον. Habet Schol. τῆς κατεσθιούσης τὸ λήϊον, ὅ ἐστι τὸ σιτοφόρον χωρίον. Ἐὰν γὰρ εὑρεθῇ σῦς ἀλλότριον πρέμνον πεδίον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται. VILL.

1 Αἰγανέῃ. Il. P. 599. &c.

2 Οὐ κατὰ βάθους. Malim οὐ κατὰ βάθος. quod habet, qui hic conferri meretur, *Schol.* ad Il. P. 599. add. Od. K. 278.

3 Αἰκριφής. Lege Λικριφίς. Od. T. 451: VILL. Λίκριον *Homeri* aetate recentior forma eſt.

4 Αἰλαίεσθαι. Il. Π. 89.

5 Βαθείῃ δ' ἔμπεσε λίμνῃ. Od. Z. 116. Pro λίμνῃ, hodie legitur δίνῃ. Nota diſcrimen. In *Heſiodi Theog.* vſ. 365:

Τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι,
Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι. — VILL.

6 Λιπών. Od. Γ. 1. VILL.

7 Ὥστε λῖς. Il. P. 109. VILL.

8 Ἐπί τε λῖν. Il. Λ. 480. VILL.

σημαίνει καὶ τὴν λεῖαν πέτραν·

Πέτρη γὰρ λίς ἐςι [1] περίξ.... —

ΛΙΣΤΡΟΙ͂ΣΙ. [2] ξυςῆρσι· καὶ λιςεύοντα, ἀντὶ τοῦ περιξύοντα.

ΛΙΤΙ͂. [3] λιτῷ περιβολαίῳ.

ΛΙ͂ΘΑΚΙ ΠΟΤῚ ΠΈΤΡΗι. [4] ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, τραχεία.

ΛΟΒΟΙ͂ΣΙ. [5] τοῖς ἄκροις τῶν ὠτίων.

ΛΟΙ͂ΣΘΟΣ. ἔσχατος·

Λοῖσθος [6] ἀνὴρ ἄριστος. —

1 Πέτρη γὰρ λίς ἐστι περίξ.... Od. M. 79 Ultimam vocabuli partem non abſolvit, περιξεστῇ εἰκυῖα In *Herculis Scuto* vſ. 172:

Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς. —

VILL.

2 Λιστροῖς. *Heſ.* explicat: ξυστήρ. σκάφιον. πτύον σιδηροῦν. ομάλιστρον. ἔνιοι, ἐδαφιστήριον. Legitur Od. X. 455:

Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
Ξύον. —

Et Od. Ω 226:

Λιστρεύοντα φυτόν. —

Non vero λιστεύοντα, ut hic male ſcribitur. Vide *Pollucem* I, 245. X. 98. 129. VILL.

3 Λιτί. Il. Σ. 352. & Ψ. 254:

— Ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν.

Hoc velamine Patroclum mortuum texerunt. Ideoque interpretatur *Heſychius*, λευκῷ ὑφάσματι, περιβολαίῳ, καὶ ὑποστρώματι, ᾧ καὶ ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἐχρῶντο. VILL.

4 Λίθακι ποτὶ πέτρῃ. Od. E. 415. VILL. Conf. *Heſych.*

5 Λοβοῖσι. Il. Ξ. 182.

6 Λοῖσθος. Il. Ψ. 536. Hujus ſuperlativus legitur in *Theog.* vſ 921:

Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

Quin & λοισθήϊον dicitur Il. Ψ. 785:

Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον.

In *Aeſchyli Eumenid.* vſ. 737:

— λοισθίαν κρῖναι δίκην.

VILL.

ΛΟ´ΦΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ τραχήλου·

— Κνήμας [1] τε, ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.

ἐπὶ δὲ τῆς περικεφαλαίας·

Ἄκρον ὑπαὶ [2] λόφον αὐτόν. —

καὶ θηλυκῶς, λοφιὴν, [3] τὸν αὐχένα.

ΛΟΦΑ´ΔΙΑ. [4] κατὰ τοῦ αὐχένος.

ΛΟ´ΧΟΣ. [5] ἐνέδρα, ἀπὸ τοῦ λέχους. οἱ γὰρ ἐνεδρεύοντες καταχλίνουσιν ἑαυτούς.

ΛΟ´ΧΜΗ. σύμφοιτος [6] τόπος·

Ἔνθα δ' ἄρ' [7] ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς.

ΛΥΚΑ´ΒΑΣ. ὁ ἐνιαυτός· οἱονεὶ λυγάβας, ἀπὸ τοῦ λυγέως [8] βαίνειν, οἷον σκοτεινῶς καὶ λεληθῶς. [9]

ΛΥ´-

1 Κνήμας τε. Il. Κ. 573. Vill.

2 Ἄκρον ὑπαί. Il. Ν. 615. Pro ὑπαὶ, in *Codice Manuſ.* ὑπέρ. Vill.

3 Λοφιήν. Od. Τ. 446:
Φρίξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.
Vill.

4 Λοφάδια. Od. Κ. 169:
Βῆ δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Vill. Diviſis formis nonnulli l. l. ſcripſiſſe videntur κατὰ λοφάδια. Conf. *Heſych. h. v.* Hos ſecutum Gloſſographum, dediſſe olim, voluiſſe certe crediderim: λοφάδια, αὐχὴν· κατὰ λοφάδια, κατὰ τοῦ αὐχένος.

5 Λόχος. Conf. *Il.* Α. 227. Θ. 522.

6 Σύμφοιτος. Lege σύμφυτος. Vill.

7 Ἔνθα δ' ἄρ'. Od. Τ. 439. Vill.

8 Λυγέως. Lege λυγαίως cum *Schol.*, qui habet: εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ λυγαίως βαίνειν, ὅ ἐστι σκοτεινῶς πορεύεσθαι. λεληθότως γὰρ ὁ χρόνος διέρχεται. Vill.

9 Λεληθῶς. Lege λεληθότως. Od. Ξ. 161:
Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.
Vill.

ΛΥΜΑΤΑ. [1] ποτὲ μὲν, τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος· ποτὲ δὲ τὰ περικαθάρματα.

ΛΥΣΙΜΕΛΗΣ. ἐπιθετικῶς, ὁ Ὕπνος. [2]

ΛΥΧΝΟΣ. [3] τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

Χρύσεον [4] λύχνον ἔχουσα. —

ΛΩΠΗ. τὸ ἱμάτιον. θηλυκῶς δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ λῶπος· ὅθεν καὶ λωποδύτης, [5] ὁ κλέπτης λέγεται.

ΛΩΤΟΝ. [6] οὕτως λέγεται πᾶν ἄνθος, καὶ ὁ ἰδίως λεγόμενος, καὶ ὁ καρπὸς τῶν Λωτοφάγων.

ΛΩ-

1 Λύματα. Il. A. 314:

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Et Il. Ξ. 171.

— Ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος

Λύματα πάντα κάθηρεν. —

Vill.

2 Ὕπνος. Addit explicationem *Heſychius*: ἤτοι ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύων, ἢ τὰς μελεδῶνας, τουτέστι τὰς μερίμνας. In *Theog.* vſ. 911:

Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων

Λυσιμελής. —

Vill. Conf. Od. Υ. 57. Ψ. 343.

3 Λύχνος ἡ λαμπὰς, ἡ δαῒς παρ' Ὁμήρῳ, inquit *Heſ.* Et *Schol.* in Od. Τ. 34. Λύχνον. τὴν δᾷδα κυρίως. τῷ δὲ παρ' ἡμῖν καλουμένῳ λύχνῳ τοὺς ἥρωας χρωμένους ὁ Ποιητὴς οὐκ εἰσάγει, καὶ οὔτε Ἡσίοδος μέμνηται. Vill.

4 Χρύσεον. Od. Τ. 34. Vill.

5 Λωποδύτης. Hos fures *balnearios* vocat *Catullus*, horumque meminit *Plautus Rud.* act. 2. Sunt proprie ἀποδύοντας ἐν λουτροῖς κλέπτοντες, ut ait *Heſ.* Nam ſic legendum pro ἀποδύοντες. Vide *Pollux.* VII. 42. Vill. Λώπην dixit Poëta *Od.* Ν. 224. ubi conf. *Schol.*

6 Λωτόν. Il. Β. 776. de equis:

Λωτὸν ἐρεπτόμενοι. —

Et Il. Ξ. 348. Terra ſub Jove & Junone λωτὸν ἑρσήεντα producit. Sic Il. Φ. 371:

Καίετο δὴ λωτός τ', ἠδ' ὄρυον, ἠδὲ κύπειρον.

Ac Od. Δ. 603:

— Σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις

Εὐ-

ΛΩΤΕΥ͂ΝΤΑ. [1] ἔνιοι μὲν ἓν ἀνθ' ἑνὸς ἀπέδοσαν, ἀνθοῦντα. δεῖ δὲ νοεῖν ὡς ἐστὶ λωτόεντα, λωτὸν ἔχοντα· ὡσεὶ ἔλεγον πυροῦντα, πυρὸν ἔχοντα.

ΛΩΦΗ'ΣΕΙΕ. [2] παύσαιτο καὶ λήξειεν.

Εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον.

At ι. 97. ſumitur pro fructu Lotophagorum:

— Μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.

Explicat quoque Heſ. τεράγυμα τι, καὶ αὐλὸς καὶ δένδρον. VILL.

1 Λωτεῦντα, Il. M. 283. VILL.

2 Λωφήσειε. Od. ι. 460:

Λωφήσειε κακῶν τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις.

Λωφῆσαι autem, teſte *Heſychio*, proprie eſt, ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι. VILL.

M.

M.

ΜΑ΄. τοῦτο Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς [1], ἔχοντα τάξιν ζεύγνυσιν αὐτῷ τῆς συγκαταθέσεως ἐπιῤῥήματι, ὁπότε τίς καλέμνυσιν, οἷον·

Ναὶ μὰ [2] τόδε σκῆπτρον. —

ποτὲ δὲ, τῷ οὔτω· [3] κοινὸν γάρ ἐστι καλομόσεως, ὅ ἐστι συγκαταθέσεως, καὶ ἀπομόσεως, [4] ὅ ἐστιν ἀποφάσεως, μόριον τὸ ΜΑ΄. οἷον· ναὶ μὰ τὸ, οὐ μὰ τό.

ΜΑΙΕΣΘΑΙ. [5] ζητεῖν.

ΜΑΙΜΟΩΣΙΝ. [6] ἐνθουσιῶσιν.

ΜΑ-

1 Συλλαβῆς. Male *Montfauconius* edidit συλλαβήν. Pro ἔχοντα lege ἔχον. VILL. ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον habent etiam *Hesych.* & *Suid.*; quod verterunt *Portus* & *Villoiſ.*, „ *loco particulae expletivae*", „ *uti particulam expletivam.*"

2 Ναὶ μά. Il. A. 234. VILL.

3 Τῷ οὔτω. Pro τῷ οὔτω lege ſimpliciter τῷ οὐ, vel τῷ αὐτῷ τῆς ἀποφάσεως ἐπιῤῥήματι; ut alteri membro reſpondeat. Fortaſſe etiam pro οὔτω aliquis legeret οὔτοι. VILL. Il. A. 86.

Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα &c.

4 Ἀπομόσεως. Lege ἀπωμόσεως, ut ſupra καλωμόσεως. VILL.

5 Μαίεσθαι. Od. Ξ. 356.

6 Μαιμόωσιν. Lege μαιμώωσι. Il. N. 76.:

Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν.

Revera furore divino agebantur, quem afflaverat Neptunus. Et Il. O. 542:

Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα.

VILL.

1 Μα-

ΜΑΚΩ΄Ν. [1] ὁ μὲν Ἀπίων, βοῆσαι. ἔστιν δὲ ἰδίωμα βοῆς.

ΜΑ΄ΚΕΛΛΑΝ. δίκελλαν, κακῶς. ἔστι γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον. [2]

ΜΑΚΕΔΝΗ͂Σ. [3] μηκεδανῆς, μακρᾶς.

ΜΑΡΓΑΙ΄ΝΕΙΝ. [4] ἐνθουσιᾶν καὶ οἱονεὶ μαίνεσθαι.

ΜΑΡΜΑΡΥΓΑ΄Σ. [5] τὰς συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις.

ΜΑ΄ΣΤΑΞ. τὸ στόμα·

Μάσταχ᾽ [6] ἐπεί κε λάβῃσι. —

τὸ

1 Μακών. Il. Π. 469. Od. Κ. 163. &c. Conf. & *Heſych.* Quando autem *Apioni* hanc interpretationem tribuit *Apollonius*; alios reddidiſſe novimus, Μακών. εἰς μῆκος ἐκβοήσας. Conf. *Euſtath.* p. 1071. v. 28. p. 1652. v. 62.

2 Σκαφεῖον. *Juvenalis* dixit *ſcaphium*. Il. Φ. 259:

Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ᾽ ἐξ ἔχματα βάλλει.

Heſiodus in *Oper.* vſ. 468:

Δμωὸς, ἔχων μακέλην. —

Vid. *Hom.* Il. Φ. 259. *Pollucem* I, 245. & X, 146. VILL.

3 Μακεδνῆς. Od. Η. 106.

4 Μαργαίνειν. Il. Ε. 882:

Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖσι.

VILL.

5 Μαρμαρυγάς. Od. Θ. 265:

Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

VILL.

6 Μάσταχ᾽. Il. I. 324. In exemplo allato non eſt *os*, ſed *eſca*. Crediderim ergo aliquid omiſſum; & revera apud *Heſ.* μάσταξ duo ſignificat: τὸ στόμα, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι. ἢ τὸ μάσημα. *Os* autem ſignificat Od. Δ. 287. de Ulyſſe *os* Anticli comprimente:

— Ἀλλ᾽ Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε.

Et Ψ. 76:

— Ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν,
Οὐκ ἔα εἰπέμεναι. —

Aliquid deeſt poſt τὸ δὲ πλῆρες μάστακι. Vel fortaſſe legendum: τὸ δὲ πλῆρες μάστακα, ut ſignificet in *Homero*, ubi μάστακ᾽ per aphaereſin legitur, accuſativum μάστακα eſſe intelligendum. *Euſtath.* in *Odyſ.* Δ. Μάσταξ δὲ, οὐ μόνον ἡ τροφὴ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα. . . . τινὶς δὲ, καὶ τὸ χεῖλος οὕτω φασίν. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ.

τὸ δὲ πλῆρες μάσακι.....

ΜΑ'ΣΤΙΝ. [1] μάστιγα, Αἰολικῶς.

ΜΑ'ΣΣΑΣΘΑΙ. [2] ἐφάψασθαι. μασᾶσθαι καὶ τὸ κα-

λεξικῷ εὕρηνται καὶ μάστακες, αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεσθαι κεῖσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ. ἐκεῖ δὲ ἐμφέρεται καὶ ὅτι μάσταξ αἱ ἐπὶ τῶν ἄνω χείλους τρίχες. πάππος δὲ, αἱ ἐπὶ τῶν κάτω. Sic *Etymol.* Βροῦκος, εἶδος ἀκρίδος... τὸ αὐτὸ δὲ καὶ μάσταξ καλεῖται, παρὰ τὸ μασᾶσθαι. Νίκανδρος·

Μάστακι σιτοβόρῳ ἐναλίγκιος —

Κλείταρχος δέ φησιν ὅτι κατὰ Ἀμβρακιώτας μάσταξ καλεῖται ἡ ἀκρίς. VIII. Nihil in *Apollonio* mutandum videtur. Pertinet Gloſſa ad *Il.* I. 324.

Ὡς δ᾽ ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι,
Μάστακ᾽, ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ᾽ ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ.

Vulgo enim Interpretes μάστακα, quod alibi perpetuo pro *ore* poſuit Poëta, hic loci reddiderunt μάσημα, τροφήν. quo ſenſu & recentiores ſcriptores uſurparunt, e. c. *Theocr.* XIV. 39. Sed, alium interpretandi ducem ſecutus *Apollonius*, primum quidem, quod legitur in *Homeri* l. l., Μάστακ᾽, non pro *accuſativo* accepit, προφέρῃσι μάστακα: ſed pro *dativo* προφέρῃσι μάστακι. Deinde vero, quod huic opinioni erat conſentaneum, non *eſcam* intellexit, ſed *os ipſum*, quo pullis adſerret avis, ſi quae cepiſſet. Idem ſenſiſſe binis locis arguitur *Plutarchus*: *Quomodo quis ſuos in virtute par. ſentire poſſit profectus.* Op. *T. II. p.* 805. Οὐδὲν ὁ τοιοῦτος σοφιστὴς διαφέρει τῆς Ὁμηρικῆς ὄρνιθος ἐστὶν, ὅ, τι ἂν λάβῃ τοῖς μαθηταῖς ὥσπερ ἀπτῆσι νεοττοῖς, διὰ τοῦ στόματος προφέρων. Et de *Amore prolis* Op. T. II. p. 494. D. ἡ πρὸς τὰ ἔγγονα φιλοστοργία. ... ποιεῖ.... φείδωλα τὰ γαστρίμαργα. Καὶ ὥσπερ ἡ Ὁμηρικὴ ὄρνις προφέρουσα τοῖς νεοττοῖς

Μάστακ᾽ ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δέ τε οἱ πέλει αὐτῇ.

τῷ γὰρ αὐτῆς τρέφει λιμῷ τὰ ἔγγονα, καὶ τὴν τροφὴν τῆς γαστρὸς ἁπτομένην ἀποκρατεῖ καὶ πιέζει τῷ στόματι, μὴ λάθῃ καταπιοῦσα. —

1 Μάστιν. Od. ο. 182.

2 Μάσσασθαι. In priore ſenſu legitur μάσσασθαι. Od. Λ. 590:

Τῶν ὁπότ᾽ ἰθύσει᾽ ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι.

At in ſecundo *Athen.* libro μάσασθαι ἀμυγδάλας eſt *manducare*. Μᾶσαι autem explicat *Heſ.* καθαρίσαι, & μάσσει, καθαρίζει. Unde dixit *Etymol.*

καθάραι σημαίνῃ. [1]

ΜΑ͂ΣΣΟΝ. τὸ πλεῖον, ἤτοι μεῖζον, οἷον μὴ ἆσσον, μὴ ἐγγὺς, ὃ οὐκ ἄν τις διὰ τὸ μέγεθος ἐγγὺς ἂν ἔλθῃ. [2]

ΜΑΤΙΉΙ. ματαιότητι· [3]

Ἡμετέρῃ [4] ματίῃ. —

ΜΑΧΛΟΣΥ΄ΝΗ. ἀκολασία, καταφέρεια. [5]

ΜΕ΄-

tymol. Magnus, ἀποπλυνθῆναι καὶ μᾶσθαι τὸ πρόσωπον; at σμᾶσθαι uſitatius eſſe recte docet Clar. *Alberti*. VILL.

1 Μασᾶσθαι καὶ τὸ καθάραι σημαίνῃ. Malim Μάσασθαι Od. Υ. 152:

— Σπογγοῖσι τραπέζας
Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας. —

ubi legerunt forte antiquiores, diviſis formis, ἀμφὶ μάσασθε.

2 Ἔλθῃ. Male & nullo ſenſu apud *Montfauconium* legitur ἀνέλκῃ Od. Θ. 203:

Ἥσειν ἢ τοσσοῦτον ὀΐομαι, ἢ ἔτι μᾶσσον.

VILL.

3 Ματαιότητι. Per ματαιότητι quibusdam non ſtultitiam notat, ſed irriti laboris vanitatem; nam ſic explicari poteſt verſus *Homericus*:

Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς
Ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνετο πομπή.

Inutilem vocat *laborem*, cum ſpes in patriam redeundi non afflaret; quod unum tot defatigationibus petebant. At *Schol.* melius explicat, Ματαιότητι, φρενοβλαβείᾳ. VILL.

4 Ἡμετέρῃ. Od. Κ. 79. VILL.

5 Καταφέρεια. Poſt καταφέρεια, merito addit *Heſ.* περὶ τὰ ἀφροδίσια; ut dixit *Athenaeus*: καταφερὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια. At μάχλος idem *Heſ.* ſimpliciter explicat per καταφερής; ut de *Arceſilao* dixit *Laert.* Φιλομειράκιός τε ἦν καὶ καταφερής. Legitur Il. Ω. 30:

Τὴν δ' ᾔνησ' ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.

Ubi *Ariſtarchus* μαχλοσύνην rejiciens, contendebat eſſe vocabulum novum, tempore *Homeri* incognitum, & quo primus uſus eſt *Heſiodus* in *Oper.*, vſ. 584:

Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες,

quodque non de viris, ſed tantummodo de mulieribus dici-

ΜΕ'ΓΑ. ἐπὶ μὲν τȣ͂ ὀνομαςικῶς· [1]

— Μέγα μὲν [2] κλέος —

ἐπὶ δὲ τȣ͂ μεγάλως·

Ζεύς [3] με μέγα Κρονίδης. —

ΜΕΓΑΛΙ'ΖΟΜΑΙ. [4] μεγαλύνομαι, μεγαλαυχῶ.

ΜΕ'ΘΥ. [5] οἶνος.

ΜΕΘΥ'ΟΥΣΑΝ 'ΑΛΟΙΦΗ͂Ι [6] μεταφορικῶς, διάβροχον τῷ λείπει. [7]

ΜΕΘΗ'ΜΩΝ. [8] μεθετικὸς, ἀμελής.

ΜΕΙΛΙ'ΧΙΟΝ. [9] προσηνὲς, ἡ προσηνῆ· εἴρηται δὲ ἡ λέξις κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τȣ͂ μέλιτος.

ΜΕΛΙΗΔΕ'ΟΣ. [10] μελιτώδυς, προσηνȣ͂ς.

ΜΕΙ'ΛΙΑ. μειλίχματα, [11] χαρίσματα, εἰς ἀπομειλίσσεται. λέγει δὲ ὅτως ὅ τὴν προῖκα:

— Ἐγὼ

dicitur. Ideoque legebat:

— Ἡ οἱ κιχαρισμένα δῶρ' ὀνόμαινε.

Vide *Polluc.* VI, 189. VILL. Conf. maxime *Euſtath.* p. 1337. v. 33.

1 Ὀνομαςικῶς. Lege ὀνομαςικῶς. VILL.

2 Μέγα μὲν κλέος. Od. B. 125. VILL.

3 Ζεύς με. Il. B. 111. VILL.

4 Μεγαλίζομαι. V. Od. Ψ. 174.

5 Μέθυ; multis locis dixit Poëta.

6 Μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Il. P. 390. VILL.

7 Λείπει. Lege λίπει. VILL.

8 Μεθήμων. Habet *Homerus* cum aliis locis, tum Il. B. 241. ubi v. *Schol.*

9 Μειλίχιον. Il. K. 288:

Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν.

Et in Theogonia, verſ. 406:

Αὐτὰ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεί. VILL.

10 Μελιηδέος Il. Δ. 346. &c.

11 Μειλίχματα. Lege μειλίγματα. VILL.

— Ἐγὼ [1] δ' ἐπὶ μείλια δώσω.

τὸ γὰρ ἐπὶ, πρὸς τὸ δώσω. ἔνιοι δὲ, ἐπιμείλια, συνθήκας ἤκουσαν.

ΜΕΛΑ'ΝΥΔΡΟΣ. [2] ἤτοι κυρίως, ἢ πολύϋδρος. χρὴ δὲ νοεῖν, τὴν τοῦ βάθος ἔχουσαν ὕδωρ, ἐπεὶ πᾶν τὸ κατὰ βάθος, μέλαν φαίνεται.

ΜΕΛΙ'ΦΡΩΝ. [3] προσηνὴς, διὰ τὸ γλυκαίνειν τὰς φρένας.

ΜΕΛΟ'ΝΤΩΝ. [4] μελέτωσαν, ἢ μελέτω.

ΜΕ'ΛΠΗΘΡΑ. [5] τὰ σπαράγματα τῶν κυνῶν καὶ ἑλκύσματα· μολπὴ γὰρ, ἡ παιγνία. οἱ δὲ κύνες οἷον ἐμπαίζοντες ἐσθίουσιν.

ΜΕ'ΛΛΕΤΕ. ἐοίκατε. καὶ καθόλου τὸ μέλλειν ἐπὶ τοῦ ἐοικέναι τὸν Ποιητὴν τιθέναι. [6]

ΜΕ-

1 Ἐγὼ δ'. Il. I. 147. VILL. v. *Schol.* ad l. l., qui *Apollodorum* diviſis formis ſcripſiſſe docet, ἔπι μείλια; *Ariſtarchum* vero conjunctis, ἐπιμείλια.

2 Μελάνυδρος κρήνη, de fonte, qui limpidam; ſed profundam, aquam habeat, dicitur *Homer.* Il. I. 14. Π. 3. 160. Φ. 257. Od. γ. 158. —

3 Μελίφρων. Il. B. 34:

— ἐδτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.

In *Herculis Scuto*, verſu 428:

— Μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρας. VILL.

4 Μελόντων. Paſſim in *Homero*. Od. Ω. 356:

— Φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Haec forma Attica eſt. Vide doctiſ. *Pierſon.* ad *Moer. Atticiſt.* voce ἀγόντων. VILL.

5 Μέλπηθρα. Il. N. 233:

— Κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο.

Heſ. explicat, σπαράγματα. παίγνια. ἑλκύσματα. VILL.

6 Τιθέναι. Poſt τιθέναι credo deeſſe φαίνεται, aut aliquod verbum ſimile. VILL. Ex frequenti Grammaticorum uſu ſupplendum, ἴστον vel σημαντέον. Ipſam autem verbi vim pro ἐοικέναι, probat ſatis Il. B 116. Il. Λ. 364. Od. Δ. 274. &, quae loca proxime ſpectat caput Gloſſae, Il. Ξ. 125. Od. Δ. 94. Vid. *Scholl.* & *Euſtath.* ad *ll. ll.*

ΜΕ'ΓΑ. ἐπὶ μὲν τοῦ ὀνομαστικῶς·[1]

— Μέγα μὲν[2] κλέος —

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλως·

Ζεύς[3] με μέγα Κρονίδης. —

ΜΕΓΑΛΙ'ΖΟΜΑΙ.[4] μεγαλύνομαι, μεγαλαυχῶ.

ΜΕ'ΘΥ.[5] οἶνος.

ΜΕΘΥ'ΟΥΣΑΝ 'ΑΛΟΙΦΗ͂Ι[6] μεταφορικῶς, διάβροχον τῷ λείπει.[7]

ΜΕΘΗ'ΜΩΝ.[8] μεθετικὸς, ἀμελής.

ΜΕΙΛΙ'ΧΙΟΝ.[9] προσηνὲς, ἢ προσηνῆ· εἴρηται δὲ ἡ λέξις κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τοῦ μέλιτος.

ΜΕΛΙΗΔΕ'ΟΣ.[10] μελιτώδους, προσηνοῦς.

ΜΕΙ'ΛΙΑ. μειλίχματα,[11] χαρίσματα, οἷς ἀπομειλίσσονται. λέγει δὲ οὕτως ἐπὶ τὴν προῖκα:

— Ἐγὼ

dicitur. Ideoque legebat:

— Ἢ οἱ πιχαρισάμενα δῶρ' ὀνόμαινε.

Vide *Polluc.* VI, 189. VILL. Conf. maxime *Euſtath.* p. 1337. v. 33.

1 Ὀνομαστικῶς. Lege ὀνομαστικῶς. VILL.

2 Μέγα μὲν κλέος. Od. Β. 125. VILL.

3 Ζεύς με. Il. Β. 111. VILL.

4 Μεγαλίζομαι. V. Od. Ψ. 174.

5 Μέθυ; multis locis dixit Poëta.

6 Μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Il. Ρ. 390. VILL.

7 Λείπει. Lege λίπει. VILL.

8 Μεθήμων. Habet *Homerus* cum aliis locis, tum Il. Β. 241. ubi v. *Schol.*

9 Μειλίχιον. Il. Κ. 288:

Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν.

Et in Theogonia, verſ. 406:

Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεί. VILL.

10 Μελιηδέος Il. Δ. 346. &c.

11 Μειλίχματα. Lege μειλίγματα. VILL.

— Ἐγὼ [1] δ' ἐπὶ μείλια δώσω.

τὸ γὰρ ἐπὶ, πρὸς τὸ δώσω. ἔνιοι δὲ, ἐπιμείλια, συνθήκας ἤκουσαν.

ΜΕΛΑΝΎΔΡΟΣ. [2] ἤτοι κυρίως, ἢ πολύϋδρος. χρὴ δὲ νοεῖν, τὴν κατὰ βάθος ἔχουσαν ὕδωρ, ἐπεὶ πᾶν τὸ κατὰ βάθος, μέλαν φαίνεται.

ΜΕΛΙΦΡΩΝ. [3] προσηνὴς, διὰ τὸ γλυκαίνειν τὰς φρένας.

ΜΕΛΟΝΤΩΝ. [4] μελέτωσαν, ἢ μελέτω.

ΜΕΛΠΗΘΡΑ. [5] τὰ σπαράγματα τῶν κυνῶν καὶ ἑλκύσματα· μολπὴ γὰρ, ἡ παιγνία. οἱ δὲ κύνες οἷον ἐμπαίζοντες ἐσθίουσιν.

ΜΕΜΑΕΤΕ. ἐοίκατε. καὶ καθόλου τὸ μεμαέναι ἐπὶ τοῦ ἐοικέναι τὸν Ποιητὴν τιθέναι. [6]

ΜΕ-

1 Ἐγὼ δ'. Il. I. 147. VILL. v. *Schol.* ad l. l., qui *Apollodorum* diviſis formis ſcripſiſſe docet, ἔπι μείλια; *Ariſtarchum* vero conjunctis, ἐπιμείλια.

2 Μελάνυδρος κρήνη, de fonte, qui limpidam; ſed profundam, aquam habeat, dicitur *Homer.* Il. I. 14. Π. 3. 160. Φ. 257. Od. γ. 158. —

3 Μελίφρων. Il. Β. 34:

— εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.

In *Herculis Scuto*, verſu 428:

— Μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρας. VILL.

4 Μελόντων. Paſſim in *Homero*. Od. Ω. 356:

— Φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Haec forma Attica eſt. Vide doctiſ. *Pierſon.* ad *Moer. Atticiſt.* voce ἀγόντων. VILL.

5 Μέλπηθρα. Il. Ν. 233:

— Κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο.

Heſ. explicat, σπαράγματα. παίγνια. ἑλκύσματα. VILL.

6 Τιθέναι. Poſt τιθέναι credo deeſſe φαίνεται, aut aliquod verbum ſimile. VILL. Ex frequenti Grammaticorum uſu ſupplendum, ἴσιον vel σημειωτέον. Ipſam autem verbi vim pro ἐοικέναι, probat ſatis Il. Β 116. Il. Λ. 364. Od. Δ. 274. &, quae loca proxime ſpectat caput Gloſſae, Il. Ζ. 125. Od. Δ. 94. Vid. *Scholl.* & *Euſtath.* ad *ll. ll.*

ΜΕΛΑΘΡΟΦΙΝ. [1] τῶν μελάθρων, οἷον τ̃ δοκῶν.

ΜΕΛΔΕΙΝ. [2] τήκειν·

Κνίσῃ μελδόμενος, [3] —

ὅ ἐςι τήκων.

ΜΕΛΙΓΥΡΙΣ. [4] προσηνής, μελίφωνος ἐν τῷ λέγειν.

ΜΕΛΕΔΗΜΑΤΑ. [5] μεριμνήματα· ἀπὸ τȣ̃ τὸν μεριμνῶντα οἷον τὰ μέλεα ἔδειν, ὅ ἐςιν ἐσθίειν.

ΜΕΛΠΕΣΘΑΙ. ἤτοι παίζειν, ἢ ὑμνεῖν. καὶ ἡ μολπὴ ἑκάτερον σημαίνει. ἐπὶ μὲν τȣ̃ ὕμνȣ·

Οἱ δὲ πανημέριοι [6] μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο.

ἐπὶ δὲ τ̃ παιδιᾶς·

— Ναυσικάα [7] λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.

ἀπὸ

1 Μελαθρόφιν. Sic habet quoque *Heſ.* Alludunt ad verſum Homeri Od. Θ. 279. ubi agitur de vinculis, quibus Vulcanus Martem & Venerem irretivit:

Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο.

In gloſſâ ante τῶν μελάθρων omiſſum eſt ὡς. VILL.

2 Μέλδειν. *Heſ.* explicat: Μέλδων. τήκων, ἐπιθυμῶν, φθίνων, καὶ τὰ ὅμοια. *Schol.* ἀντὶ τ̃, τὰ λίπη τήκων. παθητικὸν ἀντὶ τ̃ ἐνεργητικȣ̃, μέλδων. VILL.

3 Κνίσῃ μελδόμενος, Il. Φ. 363. VILL.

4 Μελίγυεις. Lege μελίγηρυς. Od. M. 187:

Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ ςομάτων ὄπ' ἀκȣ̃σαι.

VILL.

5 Μελεδήματα Il. Ψ. 62:

Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμȣ̃.

Dicitur & μελεδῶναι Od. T. 517:

Ὀξεῖαι μελεδῶναι —

Et μελεδῶνες in *Heſiodi* Oper. verſu 66:

Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρȣς μελεδῶνας. VILL.

6 Οἱ δὲ πανημέριοι. Il. A. 472. VILL.

7 Ναυσικάα . . . . μολπῆς. Od. Z. 101.

Male

ἀπὸ ταύτης τῆς ἐννοίας καὶ ὁ Ἕκτωρ·

Οἶδα [1] δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.

οἷον, τὴν ἐμπειρίαν τῆς σταδίας μάχης πεποιῆσθαι εὐχερῶς, ὡσπερεὶ [2] παιδιᾷ χρώμενον.

ΜΕΜΟΡΥΓΜΕΝΑ. [3] μεμορυχμένα, μεμολυσμένα·

— Μεμορυγμένα [4] καπνῷ.

ΜΕΝΟΕΙΚΕΑ. προσηνῆ καὶ ἀρέσκοντα τῷ μένει τῆς ψυχῆς. καὶ θηλυκῶς·

— Μενοεικέα [5] δαῖτα.

ΜΕΝΕΑΙΝΕΙΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ χολοῦσθαι.

— Οὐδέ τί με χρὴ [6]

Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ προθυμεῖσθαι· [7]

— Με-

Male Interpretes Latini *cantum* poſuerunt pro *ludum*. Sic *Heſ*. Μολπή. ᾠδή. παιδεία. (Lego παιδιά.) Et Μέλπει. ᾄδει, παίζει. Ac Μέλπεται. τέρπεται. ᾄδει. VILL.

1 Οἶδα δ' ἐνί. Il. Η. 240. VILL.

2 Ὡσπερεί. Lege ὡσπερεί. VILL.

3 Μεμορυγμένα. Dicitur μεμορυχμένα & μεμορυγμένα. Nam, ut ait *Euſtathius*, διχῶς φέρεται. VILL.

4 Μεμορυγμένα καπνῷ. Od. Ν. 435. VILL.

5 Μενοεικέα. Il. Ι. 90. VILL. Dixit Grammaticus καὶ θηλυκῶς; quia ipſa Gloſſa ad genus pertinet maſculinum, ad τὸν προσηνῆ καὶ ἀρέσκοντα. quo genere aliis locis uſus eſt *Homerus*. Conf. e. c. Il. Ψ. 29. &c.

6 Οὐδέ τί με. Il. Τ. 68. VILL.

7 Προθυμεῖσθαι. Hoc ſenſu ponitur in *Herculis Scuto*, verſ. 361:

Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων. VILL.

— Μενέαινε [1] δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ λειποψυχεῖν·

Κτεινόμενος [2] μενέαινεν. —

ΜΕ'ΝΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ θυμοῦ·

— Μένεος δὲ [3] μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι

Πίμπλαντ'. —

ἐπὶ δὲ τῆς ἰσχύος· [4]

Δῶκε μένος [5] καὶ θάρσος. —

ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς· [6]

— Μένος [7] Ἄρηος, —

περιφραστικῶς, ὁ πόλεμος.

ΜΕΝΟΙΝΟ'Ω. [8] προθυμοῦμαι. τὸ δέ·

Ἐνθ'

1 Μενέαινε δὴ, Il. Φ. 543. Vill.

2 Κτεινόμενος. Il. Π. 491. Vill.

3 Μένεος δέ. Il. Α. 103. Vill.

4 Ἰσχύος. In *Heſiodi Oper.* verſ. 412.

Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο.

Et pro irâ, in *Herculis Scuto*, verſ. 235:

— Μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας.

Vill.

5 Δῶκε μένος. Il. Ε. 2. Vill.

6 Ψυχῆς. Hic omiſſum puto exemplum hujuſce ſignificationis, quae paſſim occurrit; & deinde addendum καὶ, quod pertinet ad ſequens diverſae ſignificationis exemplum. Vill.

7 Μένος Ἄρηος. Legitur Il. Σ. 264. & Od. Π. 269. Vill.

8 Μενοινάω. Vulgo legitur μενοινάω Il. Ν. 79. Quod vero mox ſubjicitur μενοινήσειε, nemo eſt, qui non ab μενοινάω vel μενοινέω ductum eſſe intelligat.

1 Ἐνθ'

Ἔνθ' εἴην ¹ ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλὰ,

ἀντὶ τοῦ μεριμνήσῃ.

ΜΕ'ΡΜΙΘΟΙ. σπάρτῳ.

Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ² κατέδη μέρμιθι φαεινῇ.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΕΡΜΗ'ΡΙΖΕ. ἀντὶ τοῦ ἐμερίμνα. ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τάδε καὶ τάδε διαμερίζεσθαι ³ τὴν ψυχὴν τοῦ μεριμνῶντος. ὅθεν καὶ μέρμηρας, ⁴ τὰς μερίμνας ἔνιοι δὲ τῶν νεωτέρων ποιητῶν εἶπον.

ΜΕ-

1 Ἔνθ' εἴην. Il. Ο. 83. Vill. Alii hoc loco εἴη, alii ᾔει, praetulerunt. V. *Euſtath.* p. 1007. v. 1.

2 Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ. Od. Κ. 23 Pro πρύμνῃ, in noſtris Editionibus legitur γλαφυρῇ. Interpretatur *Heſ.* σπάρτιον, λεπτὸν σχοινίον, ἢ ἀργυροῦν δεσμόν. In *Apoll.* pro πρύμνῃ *puppi*, quod ante ſe νηὸς poſtularet, legerem πρυμνῇ, *id eſt*, extremâ, ultimâ. Vill. Immo vero ſaepius haec in *Homero* occurrunt. νηὶ παρὰ πρύμνῃ. Il. Η. 383. Κ. 35, 570. &c. νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι Il. Μ. 403. Ν. 333. 762. &c. quae quomodo explicanda ſint diſputat *Euſtath.* p. 787. v. 58. p. 966. v. 39.

3 Διαμερίζεσθαι. Sic ad verbum *Virgilius:*

Atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc:
In parteſque rapit varias, perque omnia verſat. Vill.

4 Μέρμηρας In *Heſ.* Μερμῆραι. φροντίδες. βουλαί. μέριμναι. Non eſt tam recens vocabulum; nam extat in *Theog.* verſu 55:

Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.

Quem quidem verſum ſi reſpexit *Apollonius*, hinc quis colligere poſſit, ex ejus ſententiâ, *Homero* poſteriorem eſſe *Heſiodum*. Hinc in eâdem *Theog.* formatur adjectivum nomen, vſ. 603:

Ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν.

Videndus ὁ πάνυ *Rubnkenius ad Timaeum*, voce μέρμερος. Vill. Μερμήριζε, quod eſt in capite Gloſſae, multis Poëtae locis reperitur.

1 Με-

ΜΕΡΟ´ΠΩΝ. τῶν ἀνθρώπων τῶν μεμερισμένην [1] τὴν ὄπα ἐχόντων, ἔναρθρον, παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα.

ΜΕ´ΣΑΥΛΟΣ. [2] ἡ ἐπ᾽ ἀγρῶν οἴκησις. κυρίως δὲ, ἡ μέση θύρα τῆς αὐλῆς.

ΜΕΣΟ´ΔΜΗ. [3] ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ ξύλον, τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως τοῦ ἱστοῦ, ᾧ δέδεται ὁ ἱστός. οἱονεὶ, ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεὼς δεδομημένη.

ΜΕΣΟΠΑΛΕ´Σ. [4] ὅ, τι ἐκ τοῦ μέσου πάλλεται, ὅ ἐστι κραδαίνεται.

ΜΕΤΑ` ἀντὶ τοῦ ἐν· [5]

Τῶν

1 Μεμερισμένην. Intelligit articulate loquentes; alii interpretantur diverſilingues. Vide *Etymologum*, qui ſenſum *Apollonii* paulo fuſius dilucidat. Vill. Μερόπων ἀνθρώπων ſaepius occurrit in libris *Homericis*. Conf. e. c. Il. Α. 250. Γ. 402. &c.

2 Μέσαυλος. Lege μέσσαυλον, ut habet *Heſ.* qui explicat θυρωρὸν, καὶ ἡ τῆς αὐλῆς θύρα. καὶ ἡ ἐν ἀγρῷ οἴκησις. Legitur Il. Ω. 29. ac Od. Κ. 435. & μεσσαύλοιο Il. Λ. 547. Ρ. 112. & 657. Vill.

3 Μεσόδμη. Od. Τ. 37. ſignificat ligna domorum:

> Ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι.

Quod interpretatur *Heſ.* τὰ τῶν δοκῶν διαστήματα. Apud Lacedaemonios quoque γυνὴ vocabatur μεσόδμα; idcirco, ut opinor, quod ſemper ἐν μέσῳ δόμου ſe contineret; unde illa Lacaena gloriabatur ſe optimam domûs cuſtodem eſſe. In μεσόδμη vide *Polluc.* VII. 123. & *Schol. Od.* β. 424. Vill. Corrupta Gloſſa pertinet Od. Β. 424. & Ο. 289., ubi hi repetuntur verſus, Ἱστὸν δ᾽ εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες. *Schol.* atque *Euſtath.* ad l. priorem interpretantur: Μεσόδμη, ὁ τόπος, δι᾽ ἧς ὁ ἱστὸς ἀνέρχεται &c. *Heſych.* autem ipſam *Apionis* explicationem, partim certe exhibet, minus a librariis corruptam. Μεσόδμη. ξύλον, τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως ἕως τοῦ ἱστοῦ. Et in *Heſychio* & in *Apollonio* lege: ἀπὸ τῆς τρόπιος ἕως τοῦ ἱστοῦ.

4 Μεσοπαλές. Lege μεσσοπαλές. Il. Φ. 172:

> Μεσσοπαλὲς δ᾽ ἄρ᾽ ἔθηκε κατ᾽ ὄχθης μείλινον ἔγχος.

Quidam legunt μεσσοπαγές. Vide *Schol.* Vill. Conf. *Euſtath.* p. 1229. v. 50.

5 Ἀντὶ τοῦ ἐν. Hinc emenda corruptiſſimum *Suidae* locum

qui

Ταῦτα [1] δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται. —

καί·

— Μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥρη. [2]

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

— Μετ' ἀμύμονας Αἰθίοπας. [3]

συνήθως δὲ ἡμῖν·

Τῶν ἄλλων Δαναῶν [4] μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

ἀντὶ τῆς ἐξ·

Ἡμῖν δ' αὖ [5] μετόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο.

ἀντὶ δὲ τῆς ὑπό·

Χαῖται [6] δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.

ἀντὶ δὲ τῆς εἰς·

— Μετὰ ἔθνος [7] ἑταίρων.

Με-

qui ſic habet: Μετά. Ὁ δὲ Ἀρχιβίου Ἀπολλώνιος πέντε δηλοῦν φησιν· ἐνθάδε καὶ μετὰ πᾶσιν. Ubi *Kuſterus*: *Haec verba delenda ſunt, quoniam non ſolum nihil ad rem faciunt, ſed etiam ſeriem orationis interrumpunt.* Tu meliora edoctus ab ipſomet fonte *Apollonio*, mecum lege: ἀντὶ τοῦ ἐν. Il. Ο. 96:

Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται. —

Primo omiſſum fuerat ἀντὶ τοῦ; & ex ἐν, quod eſt nomen praepoſitionis, & ταῦτα δὲ, quod eſt initium exempli *Homerici*, natum eſt ἐνθάδε. Reliqua *Suidae* verba cum noſtro *Apollonio* confer. Jam dudum haec reſtitueram, cum didici Clar. *Joannem Albertum* eamdem antea emendationem attuliſſe in *Miſcellaneis Criticis ad Suidam*, ſubjectis *Gloſſario in Novum Teſtamentum*. VILL.

1 Ταῦτα δὲ. Il. Ο. 96. VILL.

2 Μετὰ . . . . Ἥρη. Lege Ἥβη, ut habetur Il. Δ. 2. unde haec deſumpta ſunt. VILL.

3 Μετ' ἀμύμονας Αἰθίοπας. Il. Α. 423. Lege Αἰθιοπῆας. VILL.

4 Τῶν ἄλλων Δαναῶν. Il. Β. 674. VILL.

5 Ἡμῖν δ'. Od. Λ 6. VILL.

6 Χαῖται δ'. Il. Ψ. 367. VILL.

7 Μετὰ ἔθνος. Il. Η. 115. VILL.

ΜΕΤΑΔΗΜΙΟΝ. ἔνδημον. [1]

— Μή κακόν τι [2] μεταδήμιον εἴη.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ. [3] μέτοικος, φυγάς.

ΜΕΤΑΜΩΝΙΑ. [4] μάταια, ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων ἰέναι, οἷον ἀνεμοφόρητα· οὕτως Ἀπίων. οἱ δὲ, τὰ μεταμελείας ἄξια.

ΜΕΤΑΧΡΟΝΙΟΝ. [5] μετέωρον.

ΜΕΤΑΣΣΑΙ. αἱ μετὰ τοὺς προγόνους γινόμεναι μέσαι.

— Χωρὶς [6] μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. —

ΜΕ-

1 Ἔνδημον. Frequentius Medici hoc ſenſu dicunt ἐνδήμιον. VILL.

2 Μὴ κακόν τι. Od. Ν. 46. Legendum μή τι κακόν. VILL.

3 Μετανάστης. Il. Ι. 644:
— Ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
Idem legitur Π. 59. Heſ. explicat quoque μετάνασται per σύμμαχοι VILL.

4 Μεταμώνια. Il. Δ 363:
— Τάδε πάντα Θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.
Quod ad verbum expreſſit Theocritus εἰδ. ΚΒ. vſ. 181:
Εἶπε· τάδ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε
Θεὸς μεταμώνια θήσειν.
VILL. Utraque autem ſcriptura ſuos habet patronos, & μεταμώνια & μεταμώλια. Vid. Euſtath. p. 483. v. 5 & 8. p. 1436. v. 59. & Interpr. ad Heſych. h. v.

5 Μεταχρόνιον. Haec vox in Homero non extat; at in Heſiodi Theogon. vſ 269:
— Μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.
— Alte enim volabant.
Ubi quidam explicant, in coelum volabant: coelum enim etiam χρόνον dici annotat Schol. Alii volunt μεταχθόνιαι, id eſt, relictâ terrâ. De hac voce videndus vir omni laude major, Clar. Ruhnkenius in Epiſtolâ Criticâ ad Clar. Erneſtum, pag. 57. VILL. Μετέωρον habet Homer. Il Θ. 26. Ψ. 369. Itaque vel aliena ab hoc Lexico Gloſſa eſt, vel tranſpoſitis vocibus legenda Μετέωρον, μεταχρόνιον. Etymol. p. 581. v. 41. Μετέωρος, ὁ κοῦφος, τὸ αὐτὸ δὲ δηλοῖ καὶ τὸ μεταχρόνιος.

6 Χωρὶς μέν. Od. Ι. 221. VILL.

1 Με-

ΜΕΤΕΤΡΟΠΑΛΙ'ΖΕΟ. [1] μετεϛρέφε.

ΜΕΤΕΚΙ'ΑΘΟΝ. [2] μετ' αὐτὲς ἦλθον.

ΜΕΤΑΣΠΟ'ΜΕΝΟΣ, [3] ἐπακολεθήσας.

ΜΕΤΩ'ΠΙΟΝ. τὸ μέσον [4] τ̃ ὀφρύων· ἀπὸ τε̃ μεταξὺ τ̃ ὠπω̃ν εἶναι.

ΜΕΤΑ'ΛΛΑ. [5] ἐπιζητεῖ· ἐπεὶ μετ̓ ζητήσεως αἱ ὕλαι εὑρίσκονται.

ΜΗ'ΔΕΑ. βελεύματα. σημαίνει δὲ κ̀ τὰ αἰδοῖα·

Μήδεά τ' [6] ἐξερύσας. —

ΜΗ'ΚΙΣΤΑ. μέγιϛα. [7]

ΜΗ-

1 Μετετροπαλίζεο. V. Il. Γ. 190. ubi paſſim editur μεταтροπαλίζεο.

2 Μετεκίαθον. *Heſ.* μετήρχοντο, ἐφεπήρχοντο, μετῆλθον, ἐπεδίωξαν. Vill. Conf. Il. Λ. 52. &c

3 Μεταςτρόμενος. Il. Ν. 567:

Μηριόνης δ' ἀπιόντα μεταςπόμενος βάλε δερί.

Vill.

4 Τὸ μέσον. Hinc firmatur illius conjectura, qui in *Heſ.* pro τὸ μέρος τῶν ὀφρύων, legebat τὸ μέσον. Vill. Μετώπιον eſt Il. Λ. 95. Π. 739.

5 Μετάλλα. Il. Α. 550. Od. Υ. 115. & 190. at μεταλλᾷ *perſcrutatur* Od. Ξ. 128. & Θ. 23. Vill. Sunt autem in hac obſervatione αἱ ὕλαι, *metalla*; Μεταλλᾶν enim derivare ſolent Grammatici ἀπὸ τῶν μετάλλων. Cf. *Euſt.* p. 148. v. 8. p. 1413. v. 55.

6 Μήδεά τ'. Od. Σ. 86. Pro μήδεα habet μέζεα *Heſiod.* in *Oper.*, vſ. 510:

Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μεζε' ἔθεντο.

tamen uſurpat quoque μήδεα, in *Theog.* vſ. 180:

— Φίλε δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε. —

At verſu 398:

— Φίλε διὰ μήδεα πατρὸς,

ſignificat, *chari per conſilia patris.* Vill. Μήδεα, βελεύματα, frequentiſſimum *Homero.*

7 Μέγιϛα. Addit. *Heſ.* ὑπερμεγέθη, ἰσχυρά. Reſpiciunt ſcilicet Od. Ε. 299. & 465:

Ὤ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιϛα γένηται.

Quod ad *Heſ.* annotari debuiſſet. Vill.

 1 Μη-

ΜΗΚΑ'ΔΕΣ ΑΙ'ΓΕΣ. [1] ἀπὸ τοῦ ἰδιώματος τῆς φωνῆς.

ΜΗ'ΛΑ. κοινῶς μὲν, τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶν δέρμα, μηλωτὴ λέγεται. κατ' ἐπικράτειαν δὲ, [2] πρόβατα καὶ αἶγες. καὶ ὁ καρπὸς τῆς μηλέας, καὶ πάντων ἢ τῶν δένδρων ὁ καρπὸς, λέγεται μῆλα·

Αὐτῇσι [3] ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.

ΜΗ'ΛΟΠΑ ΚΑΡΠΟ'Ν. [4] τὸν πυρὸν τὸν μηλοειδῆ τῷ χρώματι. τοιοῦτος γὰρ ὁ πυρός.

—— Μύλης [5] ἔπι μήλοπα καρπόν.

ΜΗ'ΝΗ. [6] σελήνη.

ΜΗ͂ΝΙΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, μάνης· [7] οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι πῶς μαίνονται. Ἀρίσαρχος δὲ, κότος πολυχρόνιος, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι. [8] λέγεται καὶ ἀρσενικῶς μηνιθμὸς, [9] καὶ οὐδέτερος [10] μήνιμα.

ΜΗ-

1 Μηκάδες αἶγες. Sic *Heſ.* ἔνιοι δὲ, τὰς κερατώδεις· μῆκα γὰρ, τὰ κέρατα. Ἀππίων δὲ, τοκάδας. Pro Ἀππίων, legendum Ἀπίων; ut ſemper in *Apollonio* ſcribitur. VILL. Μηκάδες αἶγες occurrunt Il. Λ. 383. &c.

2 Ἐπικρέτειαν. Lege ἐπικράτειαν. VILL.

3 Αὐτῇσι. Il. Ι. 538. VILL. Caeterum *quodvis pecus* ſignificat haec forma Il. Μ. 301. Π. 353. &c. *oves* autem & *capras* omnibus fere paginis. —

4 Καρπόν. Recte ita, pro corrupta Codicis lectione καρπῶν, emendavit Cl. *Villoiſ.*

5 Μύλης. Od. Η. 104. VILL.

6 Μήνη V. Il. Ψ. 455. &c.

7 Μάνης. Sic. *Heſ.* ubi Ἀππίωνι μανία *Heinſius*, & ἀπὸ τῆς μανίας *Weſſelingius* volebant; favente *Etym.*, ubi legitur: τὸ δὲ μῆνις παρὰ τὴν μανίαν, μάνις τὶς οὖσα. Unde & in *Apollonio* legerem μάνις. VILL.

8 Ἐγκεῖσθαι. Optime legit *Alberti*: ἀπὸ τοῦ μένειν, τουτέστιν, ἐγκεῖσθαι. Infra pro οὐδέτερος, lege οὐδετέρως. VILL.

9 Μηνιθμός. γ. Il. Π. 62. 202. &c.

10 Οὐδέτερος. Lege οὐδετέρως, quod modo monuit Cl. *Villoiſ.* Habet autem Poëta nomen, Μήνιμα. Il. Χ. 358. Od. Λ. 73.

1 'Ir-

ΜΗΡΙ'Α. οὐχ ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρέμενα κ̀ ἱεροθυτέμενα [1] ὁ δὲ Ἡσίοδος τὰ περὶ τὴν μερίδα τῶν ἐσθίων μυθικῶς [2] διαπλάσσει.

ΜΗ'ΣΤΩΡΑ ΦΟ'ΒΟΙΟ. [3] ἐργάτην φυγῆς. μήσασθαι [4] γὰρ, τὸ ἐργάσασθαι, ἔμπειρον ἂν θέλει σημαίνειν τοῦ εἰς φυγὴν τρέπειν τοὺς ἐναντίους.

ΜΙΛΤΟΠΑ'ΡΗΙΟΙ. [5] μιλτόπρωροι, τοῦτο δὲ ἐπὶ μόνων τῶν Ὀδυσσέως [6] νεῶν.

ΜΙ'ΝΥΝΘΑ. [7] ἐπ' ὀλίγον χρόνον.

ΜΙ'Ν. ἐπὶ μὲν τοῦ αὐτόν·

Ὀυδέ μιν [8] ἐξενάριξεν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτήν·

Καί μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ [9] τίεται ἄλλη.

ἐπὶ

1 Ἱεροθυτέμενα. Addit *Heſ.* ἑσᾶ, quod ab *Apollonii* Librario omiſſum putem. VILL.

2. Μυθικῶς. Scilicet in *Theog.* vſ. 535. Conf. *Poll.* I. 27. VILL.

3 Μήστωρα φόβοιο Il. Θ. 108. VILL.

4 Μήσασθαι. Sic in *Heſ.* Μήσατο. Ἐιργάσατο. ἐτεχνάσατο. Et in *Heſiodi Theog.* vſ. 166:

— Πρότερος γὰρ ἀεικέα
μήσατο ἔργα.

VILL. Saepe iſto uſu verbum adhibuit *Homerus.*

5 Μιλτοπάρηοι. *Heſ.* ſic interpretatur: τὰ ἑκατέρωθεν τῆς πρύμνης κ̀ πρώρας μεμιλτωμένα ἔχουσαι. Ὁι δὲ αὐτοὶ κ̀ φοινικοπάρειοι ἐλέγοντο *Herodotus in Thalid.* C. 58 τὸ δὲ παλαιὸν ἅπασαι αἱ νῆες ἦσαν μιλτηλιφέες. VILL.

6 Τῶν Ὀδυσσέως Il. Β 637:

Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διῒ
μῆτιν ἀτάλαντος.

Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι. VILL.

7 Μίνυνθα ſexcentis locis habet Poëta.

8 Ουδέ μιν ἐξενάριξεν. Il. Ζ. 417. VILL.

9 Καί μιν ἔτισ' . . . ἐπὶ χθονί. Od. Η. 67. Male in Manuſcripto Codice ἐπιχθονίων. *Heſ.* Μίν. Τρία γένη δηλοῖ. VILL.

I Νῦν

ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτό·

— Νῦν αὖτέ [1] μιν υἷες Ἀχαιῶν
Ἐν παλάμης φορέουσι. —

ΜΙΝΥΡΙΖΕ. [2] θρήνει, ὀλίγῃ φωνῇ καὶ οἰκτρᾷ χρώμενος.

ΜΙΣΓΑΓΚΙΑ. [3] τόπος κοῖλος, εἰς ὃν καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ῥεῶν ὕδατα. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΙΣΤΥΛΛΟΝ. [4] ἕκαστον τῶν τοῦ ἱερείου μερῶν εἰς μικρὰ διέκοπτον· τὸ δὲ εἰς μεγάλα μέρη διελεῖν, διέχευαν, λέγει.

ΜΙΤΡΗ. [5] λεπὶς χαλκῆ ᾗ ζώννυται. ἔστι δὲ ἐντὸς τοῦ θώρακος.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ. [6] μνήμη. καὶ οὐδετέρως·

Μνῆμ'

1 Νῦν αὖτέ μιν. Il. Α. 237. VILL.

2 Μινύριζε. Il Ε. 889:
Μή τι μοι ἀλλοπρόσαλλε παραζόμενος μινύριζε VILL.

3 Μισγάγκια. Lege μισγάγκεια Il. Δ. 453:
Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης. VILL.

4 Μίστυλλον. Laudari hic poſſet Il. Α. 465, aliaque multa loca; Verum proxime reſpexiſſe videtur Lexicographus, Il. Η. 315, qui verſus repetitur Od. Τ. 421.
Τὸν δέρον, ἀμφί θ' ἕπον,
καί μιν διέχευαν ἅπαντα.
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως,
πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν.
Ubi *Schol.* Μίστυλλον διεῖλον, τὸ γὰρ εἰς μικρὰ διελεῖν μιστύλλειν λέγεται

5 Μίτρη. *Heſ.* ἡ χαλκῆ λεπὶς, διάδημα, ζώνη, θώραξ, ταινία. Et Schol. χαλκῆ λεπὶς ἣν ζώννυται (quod mallem quam in *Apollonio* ᾗ ζώννυται) περὶ τὰ κενεῶνα, χάριν πλείονος ἀσφαλείας. VILL. Vid. Il. Δ, 187. &c.

6 Μνημοσύνη. Il. Θ. 181.

Μνῆμ' Ἑλένης [1] χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην,

ἀντὶ τοῦ μνημόσυνον. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΟΙ͂ΡΑΙ. ἐπὶ μὲν τῶν μερίδων·

Οἱ δ' ἤδη [2] μοίρας τ' ἔνεμον. —

ἐπὶ δὲ τῆς εἱμαρμένης·

Μοῖραν [3] δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ καθήκοντος καὶ ἁρμόζοντος.

Ναὶ δὴ ταῦτά γε [4] πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

ΜΟΓΟΣΤΟ'ΚΟΣ. [5] ἡ μογοῦσα καὶ πονοῦσα περὶ τοὺς τόκους.

ΜΟ'ΘΟΣ. [6] ὁ Ἀπίων, πόνος, μάχη, φρύαγμα.

ΜΟΙΧΑ'ΓΡΙΑ. [7] τὰ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα. ὁ γὰρ ληφθεὶς ἐπὶ μοιχείᾳ ἐζημιοῦτο.

ΜΟ-

1 Μνῆμ' Ἑλένης. Od. Ο. 126. VILL.

2 Οἱ δ' ἤδη. Od. Θ. 470. VILL.

3 Μοῖραν δ'. Il. Ζ. 488. VILL. Quod *Apollon.* confirmat πεφυγμένον, temere corrupit *Barneſ.* in πεφυγμένον. Conf. infra. V. πεφυγμένος.

4 Ναὶ δὴ ταῦτά γε. Il. Α. 286. VILL.

5 Μογοστόκος. Il. Π 187:

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια. VILL.

6 Μόθος. Idem habet *Heſ.* ad μόλος. At μόθος explicat πόλεμος, μάχη, πόνος, φόβος, στάσις, θόρυβος. Il. Η. 117:

Εἴπερ ἀδειής τ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος.

Accipitur pro φρύαγμα Il. Η. 241:

Οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκειάων.

In *Herculis Scuto* vſ. 158. ſumitur pro pugnâ:

Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν. VILL.

7 Μοιχάγρια. Od. Θ. 332. De Marte a Vulcano deprehenſo:

— Τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. VILL.

ΜΟΛΥΒΔΑΙ'ΝΗι. μολύβδῃ· [1]

Ἡ δὲ. μολυβδαίνῃ ἰκέλῃ. [2] —

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΟΛΙ'ΟΝΕ. [3] μαχηταὶ, ἀπὸ τῆς κατὰ μάχην γενομένης μολήσεως· ἢ ἀπὸ τοῦ συνεχῶς μολίσκειν εἰς μάχην. ἀπὸ γὰρ μητρὸς οὐδένα σημαίνει Ὅμηρος. Ἡσίοδος δὲ, ὡς Μολιόνης [4] υἱοὺς γεγονότας παραδίδωσι.

ΜΟ·

1 Μολύβδῃ. Melius habet *Heſ.* μολυβίδι. At *Schol.* μολυβδίνῃ ὁρμιᾷ μόλυβδος γὰρ ἐπίκειται τῷ ἀγκίστρῳ εἰς τὸ καθέλκειν αὐτὸ τῷ βάρει κάτω. VILL.

2 Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη. Il. Ω. 80. VILL.

3 Μολίονε. Il. Λ. 708:

— Μετὰ δέ σφι Μολίονε
θωρήσσοντο,
Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔπω μάλα
εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.

Et Il. Λ. 749:

Καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα.

Duo ſcilicet *Moliones* erant, *Eurytus* & *Cteatus*, filii Neptuni & Moliones, quae erat Moli filia. *Heſ.* Μολίονες. Μαχηταί. καὶ Μολιονίδες, γυναικός τινος υἱοί. Actoris quidem dicebantur; ſed revera Neptuni ſoboles erant. Uterque duo capita, quatuor manus, totidem pedes, unum autem corpus habebant. Illos Hercules occidit; ut eorum ope deſtitutus Augias facilius ſuperaretur; quodque exercitum ſibi ſuppetias venientem perdidiſſent. *Pindarus* in *Olymp.* X. 31. *de Hercule:* ἐπεὶ Ποσειδάωνος πέφνε Κτεάτον ἀμύμονα, πέφνε δ' Εὔρυτον. De eorum ſepulchro loquitur *Pauſanias* L. V. c. 2. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* Λ. 708. 749. *Euſtath.* p. 882. v. 13. & p. 1321 v. 20. itemque ſupra p. 224.

4 Μολιόνης. Male in Codice Mſ. Μολίνης. Supra pro Ἡσίοδος legerem Ἡλιόδωρος. VILL. *Heſiodum* tamen hanc hiſtoriam tradidiſſe indicat etiam *Euſtath. ll. ll.*, Caeteroquin conſtat ſatis quam frequenter *Heſiodum* nobis pro *Heliodoro* obtruſerint Librarii. V. *Ruhnk. Vir Cl. praefat. t. II. Heſych.*

I Mo.

ΜΟΛΟΒΡΟ΄Ν. [1] τὸν μολίσκοντα ἐπὶ τὴν βορὰν, οἱονεὶ γαστρίμαργον· ἢ ἐπαίτην, ἢ ἀλήτην, ἢ καὶ πτωχὸν, ἢ τὸν μόλις προβαίνοντα, ἢ ἁρπακτικόν.

ΜΟΡΦΝΟ΄Ν. [2] μορφόνον· τὸν διὰ τοῦ φόνου τὸν μόρον ἐπιφέροντα· τινὲς δὲ, εἶδος ἀετοῦ· ἄλλοι, ἅρπαγα.

ΜΟΡΟΈΝΤΑ. [3] οἷον ἀθάνατα, μόρου μὴ μετέχοντα.

ΜΟΡΜΥ΄ΡΩΝ. φοβερῶν, [4] ἀπὸ τοῦ μορμύττεσθαι.

ΜΟ-

1 Μολοβρόν. Od. Ρ. 219:

Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε συβῶτα.

Et Σ. 26:

Ὢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει

Vill.

2 Μορφνόν. Alii ſcribunt μόρφνον. Il. Ω. 316:

Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν,

Μορφνὸν, θηρητῆρα, ὃν καὶ Περκνὸν καλέουσι.

In *Herculis Scuto* vſ. 134:

Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμεναι πτερύγεσσιν,

Heſ. εἶδος αἰτοῦ, καὶ ξανθός. Et apud eumdem ξάνθοισι ſunt ὀρνέοις. Dicebatur quoque περκνός; ut ex verſu *Homeri* ſupra laudato diſcimus: Quidam *obſcurum* interpretantur. Vide *Ariſtot. Hiſt. Animal.* IX. 32. & *Plin.* X. 3. Vill.

3 Μορόεντα. Il. Ξ. 183.

Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι

Τρίγληνα, μορόεντα. —

At *Heſ.* interpretatur multo melius: μετὰ πολλοῦ καμάτου πεποιημένα. Vide *Etymolog. Magn.* Vill. Convenit cum *Heſychio Etymol.* p. 473. v. 2. p. 591. vſ. 10. itemque *Schol.* ad l. l. & Od. Σ. 297. *Euſtath.* p. 976. v. 40. ac *Suidas*. Diverſa *Apollonii* interpretatio haud ſcio quomodo convenire poſſit Ἕρμασι, ſive *Inauribus*, de quibus agit l. l. *Homerus*. An igitur legit in *Homero* Gloſſae Auctor Τρίγλην', ἀμορόεντα? an vero deſiderantur hic, & explicatio nominis Μορόεντα, & nova praeterea *Gloſſa*, quae explicari iterum poſſit per ſequentia: οἷον ἀθάνατα: &c. e. c. Μορόεντα; τὰ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας κατεσκευασμένα, ut interpretatur *Schol.*, vel τὰ μετὰ πολλοῦ καμάτου πεποιημένα, quod habet *Heſych.* deinde vero Μόρον θάνατον, ὅθεν ἀμορβοῦντα, (vel ἀμόρρια) οἷον ἀθάνατα. Conf. *Etymol.* p. 84. v. 27.

4 Φοβερῶν. Pro φοβερῶν, lege φοβερίζων, vel φοβερῶς ῥέων, vel cum *Schol.* φοβερῶς ζέων. *Heſ.* explicat ταράσσων, ἀφροὺς ἀποβάλλων. κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ ποταμοῦ ῥεῦμα ἔχοντος. Il. Φ. 325:

Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.

Et Il. Σ. 403.

Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος.

Vill.

1 Μύ-

ΜΟ´ΣΧΟΙΣΙ. [1] ἁπαλαῖς καὶ νέαις. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἁπαλὸς, μόσχος ἐστί.

ΜΟΥΝΑ´Ξ. [2] καταμόνας.

ΜΥΔΑΛΕ´ΟΝ. [3] δίυγρον.

ΜΥΕΛΟ´Σ. τροφή. καὶ ὀστέα μυελόεντα, [4] τροφὴν ἔχοντα. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ὡς μυχῷ ἐμπεριέχεσθαι τοῖς ὀστέοις.

ΜΥ˜ΘΟΣ. λόγος. ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθιήτας [5] τοὺς στασιώτας εἶπεν.

ΜΥΩ´Ν. ὁ μῦς τῆς χειρός.

— Ἔνθα πάχιστος [6]

Μυῶν ἀνθρώπου [7] πέλεται. —

ΜΥ´-

1 Μόσχοισι. Apud. *Hom.* conſtruitur cum λόγοισι, cujus eſt epithetum. Il. Α. 105:

Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι. VILL.

2 Μουνάξ. Od. Θ. 371. &c.

3 Μυδαλέον. Il. Λ. 54:

— Κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν
Ἔερσας
Αἵματι μυδαλέας. —

In *Heſiodi Operibus* vſ. 554. de pluviâ dicitur:

Χρῶτά τε μυδαλέον θείη. — VILL.

4 Μυελόεντα. Od. Ι. 293:

Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.

Heſ. Μυελός. Ἔδεσμα τὸ ἐντὸς τῶν ὀστῶν. VILL. Μυελός in deliciis erat aetate illa Heroica V. Il. Χ. 501.

5 Μυθιήτας. *Etymologus Magnus* in μῦθος habet: Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν .... μυθίας (credo ſcriptum fuiſſe μυθιήτας; ſed mallem μυθητάς.) τοὺς στασιαστάς. ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγει. *Anacreontis* verſum ſervavit *Euſtathius* in Od. Φ. 71: Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ θέλων εἰπεῖν στασιαστὰς, Μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ διέπουσιν ἱρὸν ἄστυ. ἀντὶ τοῦ, στασιασταὶ ἐπίῤῥητοι; quia ſcilicet inter ſe conſilia miſcent & concoquunt murmurantes ſeditioſi. VILL. In *Etymol.* atque *Apollonio* legendum omnino videtur μυθητὰς, quam formam habent *Euſtath.* p. 1901. v. 44. & *Schol.* ad Φ. 71.

6 Ἔνθα πάχιστος. Il. Π. 314. VILL.

7 Ἀνθρώπου. In Codice Mſ. ἀνθρώπων. VILL.

1 Μό-

ΜΥ'ΚΟΝ. [1] ποιῶς ἐψόφησαν.

ΜΥΛΑ'ΚΕΣΣΙ. [2] μυλοειδέσι λίθοις.

ΜΥ'ΛΗ. μύλος.

Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι [3] μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν.

τὸ δὲ ἀλετρεύουσι, τρίβουσι καὶ λεαίνουσι.

ΜΥΛΗΦΑ'ΤΟΥ. [4] ἀληλεσμένου. τὸ γὰρ ἀληλεσμένον, ὑπὸ τῆς μύλης ἠφάνισται· ὅθεν καὶ τὰ φάρμακα ἐδυνήφατα, ὅτι τὴν ὀδύνην ἀναιρεῖ καὶ ἀφανίζει.

ΜΥΡΙ'Α. πολλά· καὶ τὸ ἑνικὸν, μύριον. [5]

ΜΥ'ΝΗΣΙ. προφάσεσι. τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

Ἀλλ' ἄγε, [6] μὴ μύνῃσι παρέλκετε. —

ἐτυμολογοῦσιν δὲ ἀπὸ τοῦ μύσαντας τὰ ὄμματα [7] σκέπτεσθαι ὅ, τι προφασίσονται. οἱ δὲ, παρὰ τὸ μένειν. καὶ γὰρ οἱ προφασιζόμενοι τούτου χάριν προφασίζονται, ἵν' ἐπιμένωσι.

ΜΥ'-

1 Μύκον. Il. Ε. 749. &c.

2 Μυλάκεσσι. Il. Μ. 161. ubi v. *Schol.*

3 Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι. Od. Η. 104. VILL.

4 Μυληφάτου v. Od. Β. 355. ibique *Schol.*

5 Μύριον. Lege μυρίον. Significat immenſum, infinitum. Il. Σ. 88:

Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη·

Et Υ. 282:

— Ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι.

Et Od. Ο. 451:

— Ὅδ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἄλφοι. —

VILL.

6 Ἀλλ' ἄγε, μή. Od. Φ. 111. VILL.

7 Σκέπτεσθαι; σκέπτεσθαι habet *Schol.* Od. Φ. 111.

ΜΥ'ΡΕΣΘΑΙ. [1] κλαίειν.

ΜΥΧΟΙ͂. [2] τοῦ ἐσωτάτου.

ΜΩ͂ΛΟΣ. ὁ ἐγχρονισμὸς τῆς μάχης, ἢ οἷον μάλυσις, ἢ παρὰ τὸ μολίσκειν εἰς τὴν μάχην. μῶλον γὰρ Ἄρηος [3] συνήθως λέγει.

ΜΩ'ΝΥΧΑΣ. [4] μονώνυχας· ἐπεὶ ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου ὥσπερ ὄνυξ ἐστίν. οἱ γὰρ βόες χηλὰς [5] ἔχουσιν.

ΜΩ͂ΛΥ. φυτὸν ἀλεξιφάρμακον. οἱ μὲν γὰρ Γλωσσογράφοι, τὸ ἄκεσμα, καὶ οἷον τὸ ἕλκυσμα τῶν φαρμάκων. Κλεάνθης δὲ ὁ φιλόσοφος ἀλληγορικῶς φησι δηλοῦσθαι τὸν λόγον, δι' οὗ μωλύονται [6] καὶ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη.

ΜΩΜΗ'.

1 Μύρεσθαι. Multis formis ſaepius occurrit apud Poetam.

2 Μυχοῦ. In Theog. vſ. 119:

> Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης.

Vill. In *Apollonio* legendum videtur Μυχοὺς τοὺς ἐσωτάτους conf. Il. Φ. vſ. 23. ibique *Schol.*

3 Ἄρηος. Il. Β. 401:

> Εὐχόμενος θάνατόν γε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.

Occurrit quoque Il. Η. 147. Π. 245. & Σ. 134. Vill.

4 Μώνυχας ἵππους. Sexcentis legimus *Homeri* locis.

5. Χηλάς. *Heſiodus* tamen in *Herculis Scuto*, vſ. 62. χηλὰς dixit de equis:

> — Χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
> Νύσσοντες χηλῇσι. —

Vill.

6 Μωλύονται. Legendum cenſet Clariſſimus *Alberti* μωλύνονται. At in Mſ. Codice habetur μωλύονται, non vero μωλύνονται. Appoſite ad rem laudat *Etymologum Magnum*, ubi μωλύειν explicatur per πραΰνειν καὶ καταστέλλειν. Ergo legendum, ut in *Codice Manuſcripto Apollonii & Etymologi* ſcribitur, μωλύονται: non vero, quemadmodum emendavit, μωλύνονται. Legitur autem Od. Κ 305:

> Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
> Μῶλυ δέ μιν καλέουσι Θεοί. —

Vill. *Cleanthis* nomen neſcio

an

ΜΩΜΗ'ΣΟΝΤΑΙ. [1] οἱονεὶ καταπαίξονται. μῶμος [2] γὰρ ὁ μετὰ ψόγου καταπαιγμός·

Πᾶσαι μωμήσονται· [3] ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

an in hac forma explicanda, nemo Grammaticorum uſurpaverit: Interpretationem ipſam habet quoque *Heſych.*, ab *Apollonio* forte petitam; ſed uterque auctor a librariis eſt corruptus: In *Apollonio* quidem, pro καὶ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη, multo concinnius legeris, αἱ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη; Quod autem in *Heſych.* editur, οἱ δὲ τὸν λόγον, δι' οὗ τὰ πάθη μολύνεται, ὅ ἐστι προσγίνεται, paulo quidem audaciori, ſed certa tamen medicina, crediderim ſanari poſſe, οἱ δὲ τὸν λόγον, δι' οὗ τὰ πάθη μωλύεται, ὅ ἐστι πραΰνεται.

1 Μωμήσονται *Heſychius* interpretatur μέμψονται; & *Schol.* ψέξουσι, μέμψονται. VILL.

2 Μῶμος. Od. B. 86:

— Ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.

VILL.

3 Πᾶσαι. Il. Γ. 412. VILL.

N.

NAΪΟΝ. [1] ᾤκουν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ τὸ ναίουσι, καὶ ναιετάουσιν. [2] φησὶ δὲ ἄμετρον·

— Ναῖον [3] δ' ὤρῳ ἄγγεα πάντα.

ἀντὶ τοῦ νεανικῶς. [4]

ΝΑΚΗΝ. τὴν τοῦ [5] αἰγὸς δορὰν·

'Αν

1 Ναῖον. Il. B. 511:
"Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον. —
Et E. 710:
Ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.
Et I. 480:
Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης. —
Vill.

2 Ναιετάουσιν. Il. A. 45.

3 Ναῖον δ' ὤρῳ. Vocabulum corruptum, & idcirco omiſſum in illo *Specimine* quod edidit *Montfauconius Bibl. Coiſlin.* pag. 461. Lege ut habetur in Odyſſeâ I. 222:
— Νᾶον (ſeu ναῖον) δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα.
Vill.

4 Νεανικῶς. Poſt νεανικῶς, omiſſum puto ῥέειν, ut habet *Heſ.* Ναίειν. οἰκεῖν. ῥέειν. Et νάουσι explic[…] aut ῥεῖν. Νεανικῶς autem ſignificat *valde, copioſe, affatim. Euſtath.* Ναίειν δὲ ὀρῷ, τὸ πεπληρῶσθαι, ὡς καὶ ἔξω ῥέειν. Ὅθεν καὶ τὸ νᾶμα γίνεται, καὶ τὸ ναρόν. Ἐξ οὗ ὁ Νηρεύς. Vill.

5 Τοῦ αἰγός. *Montfauconius* edidit τῆς αἰγός. At in *Codice Mſ.* τοῦ αἰγὸς legitur; & ſic revera legendum; nam in hoc *Homeri* verſu conſtruitur cum maſculino:
— αἰγὸς ἐϋτρεφέος μεγάλοιο.
Et docet *Euſtathius* hanc vocem Attico more in maſculino genere uſurpari. *Ariſtot. de naturâ Animal.* VIII. 28. αἲξ ἄγελος. Et *Herodotus* II. 4. Σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μενδήσιοι. Vill.

1 'Αν

Ἂν δὲ νάκην [1] ἕλετ' αἰγός. —

ΝΑΠΑΙ. [2] οἱ ἐρεινοὶ τόποι,

ΝΑΣΘΗ. [3] ᾠκίσθη,

ΝΑΥΛΟΧΟΝ. [4] εὔδιον, ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσι.

ΝΑΥΦΙ. τῶν νεῶν·

Οὐ κόσμῳ [5] παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα.

ΝΕΒΡΟΙ. τὰ νεογνὰ τῶν ἐλάφων, καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, νεοβόροι, νεωστὶ πρὸς τὴν βορὰν [6] ἐληλυθότες·

Νεβροὺς [7] κοιμήσασα νεηγενέας, γαλαθηνούς.

ΝΕΕΣΘΑΙ. [8] πορεύεσθαι.

ΝΕΩΝ. [9] νηχόμενος.

1 Ἂν δὲ νάκην. Od. Ξ. 530. Vill.

2 Νάπαι. Il. Θ. 554.

3 Νάσθη. Addit exemplum *Heſychius* ex Il Ξ. 119:

— Πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη.

Ubi alii legunt ναῖε. *Schol.* explicat ἀπῳκίσθη. Vill.

4 Ναύλοχοι. Vide Pollucem, I, 100. Vill. V. Od. Κ. 141. &c.

5 Οὐ κόσμῳ. Il. Μ. 225. Vill.

6 Βορὰν. *Hellad. in Chreſtomath.* ab *Alberti* laudatus: Νεβρός. ὁ μήπω δυνάμενος νομῆς καὶ βορᾶς μεταχεῖν, γάλακτι δὲ μόνῳ τρεφόμενος. Vide Polluc. V, 77. Vill.

7 Νεβρούς. Od. Δ. 336. Vill.

8 Νέεσθαι. Il. Β. 84. Significat *exire*:

Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι.

Et in *Heſiodi Oper.*, vſ. 552. pro *redire* ſumitur:

Τὸν φθάμενος ἔργα τελέσας, οἶκόν δὲ νέεσθαι.

Vill.

9 Νέων. Od. Ε. 344:

— Ἀτὰρ χείρεσσι νέων, ἐπιμαίεο νόστου.

Moeris Atticiſta: Νεῖν καὶ νήχεσθαι, Ἀττικῶς. κολυμβᾶν, Ἑλληνικῶς. Ibi vide *Clar. Pierſon.* Vill.

ΝΕΩ͂Ν. [1] ὑπὲρ ἄνω τῶν νεῶν·

— Νεῶν ὕπερ, [2] ἀμφὶ δὲ τάφρον

Ἤλασαν. —

ΝΕῖΚΟΣ. [3] ποτὲ μὲν, ἡ διὰ τῶν λόγων διαφορά· ποτὲ δὲ, τὴν ἔριν σημαίνει.

ΝΕΑΙ΄ΡΗι. [4] ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, κατωτάτη. προσεχέστερον δὲ, τὸ ἐσχάτη, καὶ τὸ ἔσχατον μέρος. ὅτε φησί·

Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί. [5] —

καὶ τὸ νεάτη, ἐσχάτη. ἐπὶ μὲν τοι τοῦ·

Νειόθεν [6] ἐκ κραδίης, —

κάτωθεν ἐάν τις μεταφράζοι, οὐκ ἀτόπως μεταλήψεται, ὡς καὶ Ἀπίων, στενάξαι γάρ φησιν οὐκ ἄνωθεν,

1 Νεῶν. Poſt νεῶν omiſſum eſt ὕπερ. Explicat enim νεῶν ὕπερ per ὑπὲρ ἄνω (mallem ὑπεράνω) τῶν νεῶν, ut habet *Heſychius*: Νεῶν ὕπερ. ἤτοι περὶ τῶν νεῶν, ἢ ὑπὲρ τῆς τῶν νεῶν σωτηρίας. Il. II. 449:

Τεῖχος ἐτεκτήναντο (hodie legitur ἐτειχίσαντο) νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον.

Ἤλασαν. —

Vill.

2 Νεῶν ὑπέρ. Il. H. 449. Vill.

3 Νεῖκος. In *Heſiodi Oper.* verſu 33:

Τῶν κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις.

Hinc verſu 714. dicit:

— Ἐσθλῶν νεικεστῆρα.

Vill. *Homero* utraque virtute eſt frequentiſſimum.

4 Νεαίρῃ Lege νειαίρῃ. Vill.

5 Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί. Il. E. 539 Vill.

6 Νειόθεν ἐκ κραδίης. Il. K. 10:

Ὣς πύκιν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστονάχιζ' Ἀγαμέμνων Νειόθεν ἐκ κραδίης. —

In *Theog.* verſu 567:

— Δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμόν.

Ζῆν' ὑψιβρεμέτην. —

Vill.

Καθό

θεν, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἐσχάτων μερῶν· καθὸ [1] καὶ ἡ καρδια· καὶ ὅτ᾽ ἂν λέγῃ·

Νείατον ἐς κενεῶνα, [2] —

τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ κενεῶνος σημαίνει.

ΝΕΚΥΕΣ. νεκροί. νηκίκυες, οἱονεὶ ἐστερημένοι τῆς κίκυος, ὅ ἐστι τῆς ἰσχύος· ἢ νηκεροὶ, ἐστερημένοι τοῦ κεάρος, [3] τοῦτ᾽ ἔστι τῆς ψυχῆς.

ΝΕΙΟΣ. [4] ἡ προτεταμένη γῆ· νέα γὰρ φαίνεται. καὶ εἴρηται κατ᾽ ἐπέκτασιν.

ΝΕΙΩΙ [5] ἘΝῚ ΤΡΙΠΌΛΩΙ. κατ᾽ ἐπέκτασιν. νεὸς γὰρ λέγεται.

ΝΕΚΤΑΡ. [6] τὸ τῶν Θεῶν πόμα. οἷον νείκταρ τὶ ὂν, τὸ ἐν νεότητι συνέχον αὐτοὺς ἀεί· εἰ δὲ, νήκταρ τι ὂν, τὸ ἐστερημένον τοῦ κτανθῆναι.

ΝΕΜΟΣ. ὁ σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχων·

Ἐν νέμεϊ [7] σκιερῷ, — σκιὰν

1 Καθό. Forte ſcripſit Lexicographus Κάτω.

2 Νείατον ἐς κενεῶνα Il. Ε. 857. Vill.

3 Κεάρος. Lege κεάτος. Olim κέαρ, καρδία, & ψυχὴ idem erant. Vill. Immo vero lege: νήκηροι, ἐστερημένοι τοῦ κῆρος. formatum enim nomen eſſe, παρὰ τὸ νε στερητικὸν καὶ τὸ κῆρ, veteres ſibi perſuaſerunt Grammatici. V. *Euſtath.* p. 668. v. 5. *Etym.* p. 599. v. 48. Caeterum νέκυες & νεκροὶ, multis locis ſunt apud Poëtam.

4 Νειός. Obliqui caſus ſaepius in *Homeri* libris occurrunt.

5 Νειῷ. Hoc quoque protulit *Heſ.* deſumtum ex Od. Ε. 127:

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. —

Quod hemiſtichium habet *Heſiod.* in *Theog.* verſu 971. Vill. Tota autem haec gloſſa ad proxime praecedentem referri poſſet, uti propoſitae formae exemplum.

6 Νέκταρ frequentisſimum Poëtae.

7 Ἐν νέμεϊ σκιερῷ. Il. Λ. 480. Vill.

σκιὰν μεγάλην ἔχοντα. [1]

ΝΕ'ΟΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ κυρίως λεγομένου·

— Ἦτοι [2] μέν σε νεόν περ ἐόντα. —

ἐπὶ δὲ τοῦ νεωστί·

— Αἰεὶ [3] νεῶν ἐρχομενάων.

ὅθεν τό·

Γῆρας [4] ἀποξύσας, θήσειν νεὸν ἡβώοντα,
μεταφράζει Ἀρίσταρχος, νεωστὶ ἀκμάζοντα.

ΝΕΟΓΙΛΑΗ'Σ. [5] νεογνής·

— φωνὴ [6] μὲν ὅση σκύλακος νεογιλλῆς.

ΝΕΟΙ'Η. [7] νεότης.

ΝΕ'ΠΟΔΕΣ. Ἀπίων· ἄποδες, ἢ νηξίποδες, ἢ ἀπόγονοι. [8] τὸ μὲν οὖν ἄποδες, ψεῦδος· ἔχου-

σι

1 Ἔχοντα. Lege ἔχοντι. VILL.

2 Ἦτοι. Il. Ψ. 306. VILL.

3 Αἰεὶ νεῶν. Il. Β. 88. Lege νεόν. Sic in *Heſiodi* Oper. vſ. 567:

— Ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

VILL.

4 Γῆρας. . . . νέον. Il. Ι. 446. Alii explicant νέον ἡβώοντα; per *juvenem pubeſcentem*. VILL.

5 Νεογιλλῆς. *Heſ.* & alii per unum Λ ſcribunt νεογιλῆς. VILL.

6 Φωνὴ μέν. Sic verſus legitur in *Homero* Od. Μ. 86:

Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς.

VILL. Reſtituas *Apollonio* ὅση, pro ὁσεί.

7 Νεοίη. Il. Ψ. 604:

— Νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.

VILL.

8 Ἀπόγονοι. Legitur Od. Δ. 404:

Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης.

Qui oriundos intelligunt, ii phocas pulchrae Haloſydnae progeniem interpretantur. VILL.

1 Ἔχουσι

σι [1] γὰρ πόδας αἱ φῶκαι. τὸ δὲ ἀπόγονοι, [2] παρέγχυσμα τῶν νεωτέρων ποιητῶν.

ΝΕΥΣΤΑ'ΖΩΝ. [3] ἐπινεύων.

ΝΕ'ΦΕΑ. ἤτοι τὰ συνωνύμως λεγόμενα ταῖς νεφέλαις. [4]

ΝΕΩ'Ν

1 Ἔχουσι. In Codice Manuſcripto ἔχουσαι. *Bern. Martin. Var. Lect.* 1, 24. ab *Alberti* laudatus, ſic habet: *Ita phocae dicuntur, non quod non habent pedes, ſed quia, dum natant, & in aquis degunt, non videntur ullos habere.* Egregie in hanc vocem ſic habet *Bochartus*, lib. 1. cap. 7. *Hierozoicon* : „ Anxie quae-
„ runt Interpretes cur in his
„ Poëtae Od 4:

Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης,

„ phocae dicantur νέποδες. *ſi-*
„ *ne pedibus*, cum phocas
„ eſſe quadrupedes nemo ne-
„ ſciat. Neque Poëtam id la-
„ tuiſſe arguit verſus ſequens,
„ quo deſcribuntur,

— Πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,

„ *e cano mari egreſſae* in pro-
„ ximum littus, pedibus nem-
„ pe inſiſtentes, quibus piſces
„ qui carent, in terram haud
„ quaquam migrant. Proinde
„ aliis νέποδες in hoc loco ſunt
„ νηξίποδες, *pedibus nantes*,
„ tanquam a νέω, *nato.* Aliis
„ νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης ſunt
„ *nepotes*, ſeu *liberi pul-*
„ *chrae Haloſydnae*; quia
„ quadam dialecto νέπους eſt
„ ἀπόγονος, unde Romanum,
„ *nepos.* Rurſus aliis νέποδες
„ hic idem quod ἰχθύες, quo-
„ modo piſces dici volunt,
„ quia plerique carent uſu
„ pedum. Mihi *phocae* νέποδες
„ ideo vocari videntur, non
„ quod nullos omnino pedes,
„ ſed quod valde exiguos ha-
„ bent. Ita in avibus cypſeli
„ ἄποδες dicti ſunt a brevitate
„ pedum. " Vill. Conf. *Euſtath.* 1502. v. 25. &c.

2 Τὸ δὲ ἀπόγονοι &c. Uſu iſto recentiores *Homero* Poëtas, *Theocritum* e, c *Callimachum* & *Apollonium Rhodium* hac forma uſos eſſe dudum obſervavit *Joſ. Scaliger*, *Conject. in Varr. p.* 40., non oblitus ille Feſti v. *Nepos* „ *Quidam, in-*
„ *ter* quos *Ariſtarchus*, inter-
„ pres *Homeri*, Graecum
„ eſſe volunt, ad quod, τοῖσι
„ νεπόδεσσιν ἐοίκη, afferunt
„ ex *Apollonio.*" Ubi legas oportet τεοῖς ex *Apoll.* IV. v. 1747. Conf *Callim. Fragm*, inter *Bentlejana*, LXXVII.

3 Νευστάζων. Il. Υ 162:

Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ. —

Vill.

4 Νεφέλαις. Alterum certe

ΝΕΩΝ Δ' ἈΛΑΠΑΖΕ ΦΑΛΑΓΓΑΣ. [1] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος φαίνων [2] περισπῶν, ἵν' ᾖ, τὰς περὶ τῶν νεῶν τάξεις· ἔνιοι δὲ βαρυτονοῦσι, νέων δ' ἀλάπαζε, τὰς τῶν νέων ἀνδρῶν τάξεις.

ΝΕΟΤΕΥΧΕΕΣ. [3] νεωστὶ κατεσκευασμένοι. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν δίφρων.

ΝΕΟΑΡΔΕΑ. [4] νεωστὶ πεποτισμένην. ἔνιοι δὲ, νεοαλδέα διὰ τοῦ Λ, νεοαύξητον. ἀλδαίνειν γὰρ, τὸ αὐξαίνειν σημαίνει.

ΝΕΟΣΤΡΟΦΟΝ. [5] νεωστὶ ἐστραμμένην, οἷον καινήν.

ΝΗΓΑΤΕΟΝ. [6] ὁ Ἀπίων, νεωστὶ κατεσκευασμένον, ἢ εὖ νενησμένον. βέλτιον δὲ, παρὰ τὸ νεωστὶ γεγενῆσθαι, ὡς σύνθετον.

ΝΗΓΡΕΤΟΣ. ἀνέγερτος, βαθύς·

[7] Ἢ ἤδι-

deest membrum, quod ἤτοι disjunctivum ſequi debeat. Supple. ex *Heſ.* ἢ λίαν θηρευτικά. Quo ſenſu νέφεα veniunt apud *Homerum* Od. x. 304:

Τὰ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται.

Ἰστέον, inquit *Euſtathius*, ὡς ἔγνωσται μέχρι καὶ νῦν ἡ τῶν θηρευτικῶν νεφέλων χρῆσις πολλοῖς, παρ' οἷς καὶ νεφελοστάτια, ὁ τόπος τῆς τοιαύτης διὰ δικτύων θήρας λέγεται. VILL.

1 Φάλαγγας Il. Λ. 503.

2 Φαίνων. Mallem φαίνεται. *Heſ.* videtur legiſſe νεῶν. At *Schol.* νέων. Prior explicat: τὰς περὶ τῶν πλοίων τάξεις. Poſterior: τὰς τῶν νεανίσκων ἐπάρθη τάξεις. VILL.

3 Νεοτευχέες. Il. Ε. 193:

— Ἕνδεκα δίφροι.
Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες. —

4 Νεοαρδέα. Il. Φ. 346:

Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωήν.

VILL.

5 Νεόστροφον. Il. Ο. 469:

Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν οἱ ἔδησα
Πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς.

VILL.

6 Νηγάτεον. De tunicâ dicitur Il. Β. 43:

— Μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
Καλὸν, νηγάτεον. —

VILL.

7 Ἢ

Ἡ ἥδιστος [1] θανάτῳ ἔγγιστα. [2] —

ΝΗ'ΔΥΜΟΣ. [3] βαθὺς, ἢ ἡδὺς, ἢ ἀδιέκδυτος, ἐν οὐκ ἔστι διεκδῦναι. ἔνιοι δὲ, τὸν βαθὺν, ἀπὸ τοῦ νηδύος.

ΝΗΔΥ'ΟΙΣΙ. [4] τοῖς ἐντέροις.

ΝΗ'ΣΑΣ. [5] σωρεύσας, ἀφ' οὗ καὶ [6] αἱ νῆες. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ τὸν χρυσὸν νητὸν, [7] οἷον τὸν σεσωρευμένον.

ΝΗ͂ΙΣ.

1 Ἡ ἥδιστος. Tolle ἡ, & ejus loco repone νήγρετος. Verba ſunt *Homeri* Od. N. 80:

Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.

Supra dixerat, vſ. 74:

— Ἵνα νήγρετον εὕδοι.

Etym. Νήγρετος, ἥδιστος, ἡ ἀνέγερτος δι' ἡδονὴν, βαθύς. Cave credas hîc τὸ ἥδιστος eſſe gloſſam τοῦ νήγρετος. Haec duo epitheta ſimul conjungi vidimus *Od.* N. 80:

Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.

In *Etymologo* delendum putem τὸ ἡ quod ἀνέγερτος praecedit. VILL.

2 Ἔγγιστα. Malo, ut apud *Hom.* ἄγχιστα, cujus gloſſa eſt τὸ ἔγγιστα. VILL.

3 Νήδυμος. Il. B. 2:

— Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

Et Π. 454:

— Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον.

Quosdam legiſſe ἥδυμον monet *Heſ.* οἱ δὲ, inquit, ἀναγινώσκοντες, ἥδυμος ὕπνος. VILL.

4 Νηδύοισι. Eandem formam habent *Codd.* nonnulli Il. P. 524. Ubi praefertur vulgo νηδύϊοισι. Conf. *Euſtath.* p. 1117. v. 7.

5 Νήσας. Lege, uti habet *Heſych.* Νηήσας. Il. I. 358:

Νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω,
Ὄψεαι.

Schol. Νηήσας. σωρεύσας. πληρώσας.

6 Ἀφ' οὗ καὶ αἱ νῆες. *Etym.* Ὅμηρος παρετυμολογεῖ, ἀπὸ τοῦ νῆσαι, ὅ ἐστι σωρεῦσαι. Ἰλιάδος I: (verſu 137.)

Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω

7 Νητόν Od. B. 338:

— Ὅθι νητὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο.

Thomas Magiſter: Νῆσαι πυρὸν λέγουσιν, οὐ συναγαγεῖν, ἀλλὰ σωρεῦσαι. VILL.

1 Ἀπω

ΝΗΪΣ. τῆς προτέρας περισπωμένης, σημαίνει τὸν ἄπειρον, [1] κατὰ στέρησιν τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστιν γνῶναι. ἐὰν δὲ ἡ προτέρα τοῦ νῆϊς βαρυτονηθῇ, [2] σημαίνει εἶδος Νυμφῶν, τῶν Νηΐδων λεγομένων παρὰ νάματα, ὅ ἐστιν ῥεύματα.

ΝΗΊΟΝ. [3] ναυπηγήσιμον ξύλον.

ΝΗΚΕΡΔΕΣ. [4] ἀκερδές.

ΝΗΛΕΙΣ. [5] οἷον νηλεεῖς. ἀναμάρτητοι, παρὰ τὸ μὴ ἀλγεῖν, τὸ ΝΗ στερητικόν· τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἁμαρτωλοί.

ΝΗΠΟΙ-

1 Ἄπειρον. Hinc apud *Heſ.* Νηΐδα. ἄπειρον καὶ δειλόν. νήϊδες. πληθυντικόν, ὁμοίως. καὶ νηϊδέστεροι, συγκριτικῶς. VILL.

2 Βαρυτονηθῇ. Hic accentum gravem *ſyllabicum*, non vero quem vocant *ſignatum*, deſignat. VILL. Νῆϊς pro *rudi* & *imperito* adhibetur Il. Η. 198. coll. 237. & *Od.* Θ 179. Νηΐς pro Nympha Il. Ζ. 22. Ξ. 444.

3 Νήϊον. *Moeris Atticiſta*: Νεῖα. (mallem νήϊα) τὰ εἰς παρασκευὴν πλοίου ξύλα. Ubi videſis elegantiſſimum *Pierſonium*. VILL. Conf. Il. Γ. 62. &c.

4 Νηκερδής. Od. Ξ. 509:

> Οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες

VILL.

5 Νηλεεῖς. Haec omnia confuſa ac corrupta ſunt. Sic perturbatum ordinem reſtitue: Νηλέϊ. οἷον ἀνηλεεῖ, pro νηλεεῖς, οἷον γελεεῖς. Alludit enim ad illud *Homeri* Il. Γ. 292. νηλέϊ χαλκῷ, quod *Heſ.* explicat τῷ ἀνηλεεῖ χαλκῷ. Deinde conſtitue alterum articulum, & lege, Νηλιτεῖς. ἀναμάρτητοι. παρὰ τὸ μὴ ἀλιτεῖν, (Sic lego pro ἀλγεῖν.) καὶ τὸ ΝΗ στερητικόν. Caetera bene procedunt, nec emendatione opus habent. Legitur νηλιτεῖς Od. Π. 317. Τ. 498. & Χ. 418:

> Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ διδάσκω ἅπασας
> Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν.

Quidam vertunt: *Quae te contumeliâ afficiunt, quae rurſus innoxiae ſunt.* Ariſtarchus vero interpretatur, *quaeque ſunt ſceleſtae.* Miror, cum haec vox ſaepius extet in Odyſſeâ, eam ab *Apoll.* dictam fuiſſe ſemel occurrere. Vid. *Etym.* V. Νηλίτεις. *Schol.* in *Od.* Π. 317. & in *Od.* Τ. 498. VILL. Ut concinne proponatur, quod voluit Gloſſae Auctor, legendum eſſe videtur, παρὰ τὸ ἀλιτεῖν καὶ τὸ νὴ στερ &c.

1 Νή-

ΝΗ'ΠΟΙΝΟΙ.[1] ἀνέκτιςοι, ἀνεκδίκητοι, περὶ ὧν ποινὴ οὐκ ἔςιν.

ΝΗΠΥ'ΤΙΟΙ. ὁ μὲν Ἀπίων, ἄφωνοι· ὡς ἐκ τοῦ ΝΗ, καὶ τοῦ ἠπύειν, ὅ ἐςι φωνεῖν. οὐκ ἔςι δέ· ἀλλ' ἐπέκτασίς ἐςι τοῦ . . . . .[2]

ΝΗΠΙΑΧΕΥ'ΩΝ. καὶ τοῦτο παραγωγὸν, οἷον νηπιευόμενος·

— Νηπιαχεύων.[3]

ΝΗΠΕΝΘΕ'Σ.[4] ἀπενθές.

ΝΙΦΑ'ΔΕΣΣΙ.[5] ὁ μὲν Ἀπίων, ψεκάδας. ἔςι δὲ κατὰ τὸ ὑγιὲς, αἱ τῆς χιόνος κατ' ὀλίγον ἀπόρροιαι. οἶδεν γὰρ τὰς ψεκάδας δηλῶσαι, ψιάδας λέγων·

Αἱματόεσσας[6] δὲ ψιάδας. —

νιφετὸς[7] δέ ἐςιν, ὁ χιονισμός. διὰ τοῦτο καὶ Ὄλυμ-

πον

1 Νήποινοι. Od. Α. 380. & Β. 145:

Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.

Et νήποινον Od. Α. 160:

— Ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν.

Vill.

2 Τοῦ . . . . Poſt τοῦ, aliquid certe omiſſum, ſcilicet νήπιοι; ex quo fit νηπύτιοι, ſi inſeras ΥΤ. At νήπιοι formatur ex ΝΗ & ἔπος; ut Latinum *infans*. Vill. Νηπύτιοι, multis locis, *Homero* dicuntur infantes.

3 Νηπιαχεύων. Il. Χ. 502:

Αὐτὰρ ἐπεὶ ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων.

Supra pro νηπιευόμενος lego νηπιευόμενος. Vill.

4 Νηπενθές. Od. Δ. 221

Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.

Vill.

5 Νιφάδεσσι. Il. Γ. 222. Vill. Caeterum in verbis ἔςι δὲ κατὰ τὸ ὑγιὲς, αἱ τῆς χιόνος &c. aut deleas oportet κατὰ, aut pro ἔςι legas εἰσι. Conf. ſupra V. Κητώεσσαν, p. 398.

6 Αἱματοέσσας. Il. Π. 459. Vill.

7 Νιφετός. In *Heſ.* ὁ τῆς χιόνος καταφορὰ, χιὼν λεπτὴ, χιονισμός. Vill. Conf. Il. Κ. 7. Od. Δ. 566.

1 Ἀγάν-

πον, ἔργον ἔνεκα, ἀγάννιφον [1] λέγει, τὸ ἄγαν χιονιζόμενον.

ΝΟΣΤΟΣ. [2] ἡ εἰς οἶκον ἀνακομιδή.

ΝΟΣΤΙΜΟΝ. σωτήριον. [3]

ΝΥΞΕΝ. ἐκ χειρὸς ἔπληξεν. [4]

ΝΥΝ. δή·

Μὴ νῦν [5] μοι νεμεσήσετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

ΝΥΟΣ. ἡ γεγαμημένη τοῖς τοῦ γαμήσαντος οἰκείοις, ὡς ἡ Ἑλένη, ἡ [6] πρότερον μὲν, τῷ τοῦ Ἄστεως [7] οἴκῳ· ὕστερον δὲ, τῷ τοῦ Πριάμου.

ΝΥΣ-

1 Ἀγάννιφον. Conf. *Apoll.* h. v. *p.* 20.

2 Νόστος ſaepiſſime uſurpatur Poëtae.

3 Σωτήριον. Sic *Heſ.* Νόστιμον ἦμαρ. τὸ σωτήριον καὶ ἀνακομιστικόν. ἀνακομιστικὴ ἡμέρα. Reſpexerunt Od. Α. 9:

— Αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

Vill.

4 Ἔπληξεν. *Heſ.* habet ἔτρωσεν, & addit exemplum ex Il. Λ. 252:

Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην. —

5 Μὴ νῦν μοι. Il. Ο. 115.

6 Ἡ. Haud diſpliceret ἦν. Vill.

7 Ἄστεως. Lege Ἀτρέως pro Ἄστεως. Il. Γ. 49. Hector Paridi exprobrat:

— Γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες
Ἐξ Ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων.

Sic habet *Heſ.* νύμφη γεγαμημένη τοῖς τοῦ γήμαντος οἰκείοις. *Lex. Photii* Manuſcriptum ab *Alberti* laudatum: Νυός. καλεῖται μὲν ἐπίκαν, ἡ τοῦ υἱοῦ γυνὴ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ. χρῶνται δὲ τῷ ὀνόματι ποικίλως οἱ ποιηταί. Legitur Il. Ω 166:

Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο.

Et Il. Χ. 65:

Ἑλκομένας τε νυούς. —

Ac Od. Γ. 451:

Θυγατέρες τε νυοί τε, καὶ αἰδοίη παράκοιτις.

Vill.

1 Νύσ-

ΝΥ´ΣΣΑ. [1] ὁ καμπτήρ. καὶ εἴρηται, παρὰ τὸ ἐλθόντας ἐπ' αὐτὸν, μηκέτι κατ' εὐθὺ πορεύεσθαι, ἀντὶ [2] τοῦ μὴ στρέφεσθαι παρ' εὐθύ.

ΝΥ´Ξ. ἐπὶ μὲν τῆς σωματοειδοῦς Θεᾶς·

Εἰ μὴ [3] Νὺξ δμήτειρα Θεῶν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ συνήθως·

— Καὶ [4] νὺξ φθίτ' ἄμβροτος. —

ἐπὶ δὲ τῆς σκοτίας·

Ἀλλ' ἐπὶ [5] νὺξ ὀλοὴ τέταται. —

ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου·

Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν [6] ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.

ΝΩΘΗ´Σ. ὁ νωθρίς. κατὰ στέρησιν τοῦ τρέχειν. [7]

ΝΩΙ.

1 Νύσσα. Il. Ψ. 332.

Ἦ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.

Hoc uno loco νύσσα uſurpatur *Homero*; unde tanto magis notanda eſt *Apollonii* gloſſa, quod pro binis iſtis verſibus, abjecta etiam νύσσης mentione, unum tantummodo probaverit *Ariſtarchus*:

Ἦ τόγε σκῖρος ἔην, νῦν δ' αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς.

Conf. *Euſtath.* ad. l. l.

2 Ἀντὶ τοῦ. Haec in Codice Mſ. addita ſunt recentiori manu. Vill.

3 Εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα Θεῶν. Il. Ξ. 259. Lege δμήτειρα. Vill.

4 Καὶ νύξ. Od. Λ. 329. In hoc verſu pro φθίτ' alii legunt φθεῖτ'. Vill.

5 Ἀλλ' ἐπὶ νύξ. Od. Λ. 19. Vill.

6 Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν Il. Ε. 659. Idem occurrit Il. Ν. 580. & Χ. 466. Sic & dicitur ὕπνος Il. Λ. 241:

Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

Vill.

7 Τρέχειν. Lege τοῦ θεῖν, ὅ ἐστι τρέχειν. Haec certe verba erant omiſſa. *Herodotus* habet comparativum νωθέστερος, lib.

πον, ἱερὸς ἵνα, ἀγάννιφον [1] λέγει, τὸ ἄγαν χιονιζόμενον.

ΝΟΣΤΟΣ. [2] ἡ εἰς οἶκον ἀνακομιδή.

ΝΟΣΤΙΜΟΝ. σωτήριον. [3]

ΝΥΞΕΝ. ἐκ χειρὸς ἔπληξεν. [4]

ΝΥΝ. δή·

Μὴ νῦν [5] μοι νεμεσήσετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

ΝΥΟΣ. ἡ γεγαμημένη τοῖς τοῦ γαμήσαντος οἰκείοις, ὡς ἡ Ἑλένη, ἡ [6] πρότερον μὲν, τῷ τοῦ Ἄστεως [7] οἴκῳ· ὕστερον δὲ, τῷ τοῦ Πριάμου.

ΝΥΣ.

1 Ἀγάννιφον. Conf. *Apoll.* h. v. *p.* 20.

2 Νόστος saepiſſime uſurpatur Poëtae.

3 Σωτήριον. Sic *Heſ.* Νόστιμον ἦμαρ. τὸ σωτήριον καὶ ἀνακομιστικόν. ἀνακομιστικὴ ἡμέρα. Reſpexerunt Od. Α. 9:

— Αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

Vill.

4 Ἔπληξεν. *Heſ.* habet ἔτρωσεν, & addit exemplum ex Il. Λ. 252:

Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην. —

5 Μὴ νῦν μοι. Il. Ο. 115.

6 Ἡ. Haud diſpliceret ἦν. Vill.

7 Ἄστεως. Lege Ἀτρέως pro Ἄστεως. Il. Γ. 49. Hector Paridi exprobrat:

— Γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες
Ἐξ Ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων.

Sic habet *Heſ.* νύμφη γεγαμημένη τοῖς τοῦ γήμαντος οἰκείοις. *Lex. Photii* Manuſcriptum ab *Alberti* laudatum: Νυός. καλεῖται μὲν ἐπίκαι, ἡ τοῦ υἱοῦ γυνὴ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ. χρῶνται δὲ τῷ ὀνόματι ποικίλως οἱ ποιηταί. Legitur Il. Ω 166:

Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο.

Et Il. Χ. 65:

Ἑλκομένας τε νυούς. —

Ac Od. Γ. 451:

Θυγατέρες τε νυοί τε, καὶ αἰδοίη παράκοιτις.

Vill.

1 Νύσ-

ΝΥ΄ΣΣΑ.[1] ὁ καμπτήρ. καὶ εἴρηται, παρὰ τὸ ἐλθόντας ἐπ' αὐτὸν, μηκέτι κατ' εὐθὺ πορεύεσθαι, ἀντὶ[2] τοῦ μὴ στρέφεσθαι παρ' εὐθύ.

ΝΥ΄Ξ. ἐπὶ μὲν τῆς σωματοειδοῦς Θεᾶς·

Εἰ μὴ[3] Νὺξ δμήτειρα Θεῶν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ συνήθως·

— Καὶ[4] νὺξ φθίτ' ἄμβροτος. —

ἐπὶ δὲ τῆς σκοτίας·

Ἀλλ' ἐπὶ[5] νὺξ ὀλοὴ τέταται. —

ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου·

Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν[6] ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.

ΝΩΘΗ΄Σ. ὁ νωθρός. κατὰ στέρησιν τοῦ τρέχειν.[7]

ΝΩΙ.

1 Νύσσα. Il. Ψ. 332.

Ἠ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.

Hoc uno loco νύσσα uſurpatur *Homero*; unde tanto magis notanda eſt *Apollonii* gloſſa, quod pro binis iſtis verſibus, abjecta etiam νύσσης mentione, unum tantummodo probaverit *Ariſtarchus*:

Ἠ τόγε σκῖρος ἔην, νῦν δ' αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς.

Conf. *Euſtath.* ad. l. l.

2 Ἀντὶ τοῦ. Haec in Codice Mſ. addita ſunt recentiori manu. VILL.

3 Εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα Θεῶν. Il. Ξ. 259. Lege δμήτειρα. VILL.

4 Καὶ νύξ. Od. Λ. 329. In hoc verſu pro φθῖτ' alii legunt φθεῖτ'. VILL.

5 Ἀλλ' ἐπὶ νύξ. Od. Λ. 19. VILL.

6 Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν Il. Ε. 659. Idem occurrit Il. Ν. 580. & Χ. 466. Sic & dicitur ὕπνος Il. Λ. 241:

Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

VILL.

7 Τρέχειν. Lege τοῦ θεῖν, ὅ ἐστι τρέχειν. Haec certe verba erant omiſſa. *Herodotus* habet comparativum νωθέστερος, lib.

ΝΩΪ. ἡμεῖς, ἢ [1] δύο.

ΝΩ'. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμᾶς μόνον Ὅμηρος·

Πρίν [2] γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν.

ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ. [3]

ΝΩΪΝ. ἡμῶν τῶν δύο. καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμῖν·

Νῶϊν δυοῖσιν [4] δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε.

ΝΩΛΕΜΕ'ΩΣ. [5] συνεχῶς.

ΝΩΜΗ'ΣΑΙ. [6] διανεῖμαι, καὶ διενέγκαι.

ΝΩ-

lib. 3, 53. ubi ſignificat *bebetiorem*. VILL. Νωθὴς eſt apud Poëtam Il. Κ. 558. 658.

1 Ἢ. Pro ἢ, lege οἱ. *Moeris Atticiſta*: Νῷ, δυϊκῶς, Ἀττικῶς. ἡμεῖς, Ἑλληνικῶς. VILL. Recte Cl. *Villoiſ.* emendat οἱ. *Schol.* ad Il. Δ. 418. Νῶϊ. ἡμεῖς δύο. Ipſe mox *Apollonius* Νῶϊν. ἡμῶν τῶν δύο. & infra in re ſimillima: Σφώ. ὑμεῖς οἱ δύο item Σφῶϊ, ὑμεῖς οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο.

2 Πρίν γ'. Il. Ε. 219. VILL. Ubi tamen, invitis *Apollonio* atque *Erneſto*, vulgo editur ἵπποισιν.

3 Ὀδυσσείᾳ. Hic exemplum deeſt, quod ex *Odyſſeâ* attulerat. Scilicet Od. Ο. 474:

Νὼ ἀναβασσάμενοι. —

Et Π. 306:

Ἠμὲν ὅπῃ τις νῶϊ τίει καὶ δείδιε θυμῷ.

VILL.

4 Νῶϊν δυοῖσιν. Od. Π. 295. Lege cum *Homero*, δ' οἰοισιν pro δυοῖσιν. *Moeridi* νῷν cum *jota* ſubſcripto placet prae νῶϊν. Vide Clar. *Ruhnken.* ad *Tim.* VILL.

5 Νωλεμέως. Il. Δ. 428. &c.

6 Νωμῆσαι. In priore ſenſu dividendi, diſtribuendi, Il. Ι. 176:

Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.

Et in poſteriori, Il. Η. 238:

Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν

Sic in *Herculis Scuto*, vſ. 462:

Δούρατι νωμήσας. —

VILL.

1 Νω-

ΝΩΝΙ´ΜΝΟΥΣ. [1] ἀνωνύμους. [2]

ΝΩ´ΡΟΠΑ. [3] τὸν λαμπρόν· οἷον ἄωπον, ἀμαυρωτικὸν τῶν ὠπῶν διὰ λαμπρότητα.

1 Νωνύμνους. Lege νωνύμους. Od. N. 239:

Οὕτω νώνυμός ἐστι. —

In *Heſiodi Operibus*, vſ. 153:

Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο
Νώνυμοι. —

Sic *Pindarus in decimâ Olymp.*

— Πρόσθε γὰρ
Νώνυμος, ὡς Οἰνόμαος ἄρχει.
Βρέχετο πολλῷ νιφάδι —

Vill. Pertinet Gloſſa ad unum aliquem, de tribus locis *Homericis* Il. M. 70. N. 227. Ξ. 70. Ubi Veteres olim Critici, pars quidem νωνύμους, pars vero νωνύμνους ſcribendum eſſe cenſuerunt; conf. *Interpp.* ad *ll. ll.*

2 Ἀνωνύμνους. Lege ἀνωνύμους. Vill.

3 Νώροπα. Dicitur νώροπα χαλκὸν Il. B. 578. Λ. 16. Ξ. 383. Od. Ω. 466, & 499. Vill.

Ξ.

ΞΕΣΤΗ'Ν. τὸ αὐτὸ [1] τὸ εὔξεστον θέλει λέγειν·

— Εὖ ἐξεσμένην [2] νίψασθαι.

συνθέτως δέ·

— Ἐΰξέστῳ [3] ἐλάτῃσι.

ΞΕΙΝΟΔΟ'ΚΟΣ. ξενοδόχος, ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ Πίνδαρος·

Ξεινοδόκησέ [4] τε δαίμων,

ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ·

Ξει-

1 Τὸ αὐτὸ τὸ. Malim τὸ αὐτὸ τῷ.

2 Εὖ ἐξεσμένην νίψασθαι. Optime hunc locum ſic explicat Clariſſimus *Alberti* ,, Priora, ,, inquit, εὖ ἐξεσμένην, ſic cor- ,, rigenda ſunt, ut εὖ ἐξεσμένην, ,, ex *Apollonii* mente, ſit expli- ,, catio gloſſae ξεστὸν, ubi ,, punctum figo : illud νίψα- ,, σθαι indicat *Apollonium* ad- ,, tuliſſe initium verſûs *Ho-* ,, *meri* qui legitur, Od. Η 174:

,, Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν
,, ἐτάνυσσε τράπεζαν ''

3 Ἐϋξέστῳ ἐλάτῃσι. Il. Η. 5.

4 Ξεινοδόκησέ τε. Hoc *Simonidi* tribuit *Etymologus Magnus*, & pro τε δαίμων legit Τελάμων. At cum *Apollonio* facit *Photius Manuſcriptus*, ab *Alberti* laudatus, qui habet τε δαίμων, quod *Pindaro* adſignat. Vide *Moerin* in ξενοδοκῶ, quod Atticorum proprium eſſe docet, pro communi ξενοδοχῶ. Vill. *Photii* nomen poſuit ad *Heſych.* l. l. *Alberti*, ſed ita poſuit, ut, aliud forte agendo, *Photium* pro *Apollonio* appellaſſe videatur.

1 Ξει·

Ξεινοδόκος [1] μὲν ἐγώ. —

ἔδοξέ τισι λέγειν, [2] .... φησὶν οὖν Σιμωνίδης·

Ξεινοδίκων [3] δ' ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι [4] λαμπρὸς,

ἀντὶ

1 Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ. Od. Σ. 63.

2 Λέγειν. Hic manifeſto aliquid deeſt. Expl hiatum ex *Schol.* ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. Vel fortaſſe *Apollonius* hic quoque intelligit per ξεινοδόκος μάρτυς; quo ſenſu *Pindarus* uſurpavit τὸ ξεινοδόκησε. Nam *Antinous* hortatur Ulyſſem ut ſecurus cum Iro pugnet; & addit, ut eum confirmet:

— Τῶν δ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν
Δείδιθ'. ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται ὅς κέ σε θείνῃ.
Ξεινοδόκος μὲν ἐγών. —

Quae ultima verba vertunt: *ego hoſpitum ſum receptor*; quod de *Antinoo* dici vix poterat; cum in alienâ eſſet domo, ubi non majore, quam caeteri proci, polleret autoritate: niſi quis explicet τὸ ξεινοδόκος per haec verba: ego ſum hoſpitum amans & defenſor. Aut *Apoll.* interpretaretur: nemo tibi injuriam inferet, me praeſente & aſpiciente; nam ego teſtis adſum, ſi quis te laceſſat. Vill. Non *Antinoi* apud *Homerum* verba ſunt; quae, ſupra poſuit Cl. *Villoiſ.*, ſed *Telemachi*; qui matris procos patria domo excipiendo, meritus forte videatur, ut ξεινοδόκον ſe dicere poſſit. Verum cum mox etiam ἐπαινεῖν dicantur reliqui, quae pugnaturo Ulyſſi promiſerat *Telemachus*; praeſtiterit ſane, ξεινοδόκον pro vero certoque teſte accipere, cujus major etiam eſſet auctoritas, quod reliqui laudarent & confirmarent, quae Ulyſſi dixerat:

Ξεινοδόκος μὲν ἐγὼν, ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον.

3 Ξεινοδόκων δ'. Pro δ', lege δὲ ob metrum. Eſt enim verſus heroicus quem immerito *Pindaro* tribuit *Etymologus Magnus*, qui ſupra *Simonidi* tribuerat, quod *Pindari* proprium eſſe docet *Apollonius*. Vill.

4 Αἰθέρι. Male edidit *Montfauconius* ἀιθέρα. Deceptus fuit compendio litterarum. Vill.

H h 2 Ξέν

ἀντὶ τοῦ, μαρτύρων.

ΞΥ'ΝΕΤΟ. [1] συνῆκεν.

ΞΥ'ΝΕΣΙΣ. συνάφεσις, [2] ἢ εἰς αὐτὸ συμβολή.

ΞΥΝΕ'ΗΚΕΝ. [3] συνέβαλεν.

ΞΥ'ΜΒΛΗΤΟ. [4] συνήντησεν.

1 Ξύνετο. Notanda inprimis Gloſſa, qua confutetur, rejecta jam ab *Euſtathio*, lectionis varietas Od. Δ. 76.

2 Συνάφεσις. Reſpicit Od. Κ. 515:

— Ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων.

Similiter explicant *Schol.* & *Heſychius*. Vill.

3 Ξυνέηκεν. Il. Α. 8:

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

Sic in *Herculis Scuto*, vſ. 383:

— Οἱ δ' ἀλαλητῷ Θεσπεσίῳ σύνισαν. —

Vill.

4 Ξύμβλητο. Praeter alia loca vide Od. Ζ. 54. ubi *Schol.* Ξύμβλητο. συνέτυχεν.

O.

O προτακτικὸν ἄρθρον ἑνικῶ[1] ἀρσενικῶ, καὶ ὑποτακτικὸν οὐδετέρου. ἀντὶ δὲ τοῦ οὗτος, ἀναφορικόν·

— Ὁ γὰρ βασιλῆϊ[2] χολωθείς.

ἀντὶ δὲ τοῦ τό·

Πάτροκλον[3] κλαιώμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

ἀντὶ δὲ τοῦ διό·

Τοῖο[4] γὰρ καὶ πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτι·

Λεύσσετε[5] γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.

ΟΣ. ἀντὶ τοῦ οὗτος, ἀναφορικόν·

Ὃς γὰρ δεύτατος[6] ἦλθεν Ἀχαιῶν. —

ἀνα-

1 Ἑνικῶ. In *Heſ.* legitur ἀρσενικὸν ἑνικόν. Sed *Apollonii* lectionem antepono; cum deinde ſequatur in *Heſ.* καὶ ὑποτακτικὸν ἄρθρον οὐδετέρου ὀνόματος. VILL.

2 Ὁ γὰρ βασιλῆϊ. Il. Α. 9. VILL.

3 Πάτροκλον. Il. Ψ. 9. VILL.

4 Τοῖο γάρ. Od. Δ. 206. In *Hom.* τοίου. VILL.

5 Λεύσσετε γάρ. Il. Α. 120. VILL.

6 Ὃς γὰρ δεύτατος. Od. Λ. 286. VILL.

ἀναλογεῖ ἢ καὶ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ [1], τῷ ἐμὸς καὶ σός. τὸ γὰρ τρίτος [2] ὅς, ἐστὶ οὗ [3] καὶ ἡμῖν συνήθους ὑποτακτικοῦ.

ΟΥ. ἄρθρον, [4] καὶ τρίτον πρόσωπον συνάρθρου, ἀναλογούσης τῆς ἐμοῦ καὶ σοῦ. τὸ γὰρ τρίτον, οὗ·

Ἡ δ᾽ ὅτε δὴ [5] οὗ πατρός. —

ΟΝ. [6] χωρὶς τοῦ προτακτικοῦ καὶ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου. τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναφορικοῦ τοῦ οὗτοι·

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηυσίν. [7] —

καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν· [8]

Οὐς

1 Πρώτῳ καὶ δευτέρῳ. Reſpondet primae perſonae Od. x. 155:

Αἴγιος, ὃς θαλάμοιο θύρῃσι
πυκινῶς ἀραρυίας
Κάμινον. —

Secundae vero, Il. Γ. 277:

Ἠέλιός θ᾽ ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς,
καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις.

Vill.

2 Τρίτος. Lege τρίτον. Vill. Legendum omnino videtur. τὸ γὰρ τρίτον ὅς, ἔστι καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμῖν &c. „ Ὃς reſpondet primae & ſecundae „ perſonae (pronominibus) „ ἐμὸς & σός. tertia enim per„ſona eſt ὅς; nonnumquam „ etiam ponitur pro uſitato „ nobis poſtpoſitivo."

3 Ἐστὶ οὗ. Mallem ἐστὶν ἐπὶ οὗ. Vill. Conf. quae modo diximus,

4 Ἄρθρον. Sic mecum lege, quibusdam emendatis, aliis vero ex Heſ. reſtitutis, cum a Librario omiſſa fuiſſent: Οὗ. ἄρθρον δεικτικὸν, καὶ οὐδέτερον ὑποτακτικὸν, καὶ τρίτου προσώπου σύναρθρος ἀντωνυμία. Ita ut ἐμοῦ ſit pro prima perſona, σοῦ pro ſecunda, & οὗ pro tertia. Vill. Non video equidem, cur tam difficilem *Apollonio* medicinam faciamus; Tranſpoſito tantum articulo τῆς optime ſibi conſtabit. Οὗ. ἄρθρ. καὶ τρίτ. πρόσ. συνάρθρ. τῆς ἀναλογ. ἐμοῦ &c. „ Οὗ. Articulus, & ter„tia perſona articulum ad„mittentis pronominis, [συν„άρθρου ſc. ἀντωνυμίας] con„venientis cum ἐμοῦ &c."

5 Ἡ δ᾽ ὅτε δὴ οὗ πατρός. Od. Η. 3. Vill.

6 Ὃν. Recte Cl. *Villoiſ.* legendum eſſe monet οἱ.

7 Ὡς οἱ μὲν περὶ νηυσίν. Il. Ρ. 367.

8 Ἀντωνυμίαν. Subauditur δηλοῖ. *Heſ.* καὶ ἀντωνυμία ἀρσενικ

Οὓς ἑτάρους [1] στέλλοντα, —

'ΟΑΡΙ'ΖΕΙΝ. [2] ἄνδρα γυναικὶ ὁμιλεῖν· ὅθεν καὶ γυναῖκες ὄαροι, οἷον ὄαρες, παρὰ τὸ συνηρμόσθαι.

'ΟΑΡΙΣΤΥ'Σ. πάρφασις, οἷον ὁμιλία παραλογιστική. [3] σημαίνει δὲ τὴν μάχην, [4]

'ΟΒΡΙ-

καὶ τρίτου προσώπου, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ. Legitur Il. Ζ. 474:

Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱόν. —

1 Οὓς ἑτάρους. Il. Δ. 294.

2 'Οαρίζειν. Gloſſa Homerica eſt 'Οαριζέμεναι, quae celeberrimo occurrit loco *Il.* Χ. 127. Quemadmodum 'Οάρων meminit *Il.* Ι. 327. ad quae loca vid. *Schol.* itemque ad *Il.* Ζ. 516. Maxime tamen comparari cum hac gloſſa oportet *Etymologum*, quo intelligatur inepti interpolatoris ſtupor: Ὄαροι, αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμόαροί τινες οὖσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι· ἐξ αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγεται τὸ τοὺς ἄνδρας γυναιξὶ ὁμιλεῖν. 'Ιλιάδος Ζ. &c. Quod recte illic obſervatur, ab ὄαροι fluxiſſe ὀαρίζειν, praepoſtere hic traditur ὄαρες dici ab ὀαρίζειν; quod vero additur οἷον ὄαρες, corruptum eſſe patet ex οἷον ὁμόαροι: niſi quis praetulerit οἷον ἄοροι, cum ſint etiam inter Grammaticos, qui ab ἀείρω *jungo*, per metatheſin formatum eſſe cenſeant ἄορ, ὄαρ. — Vid. *Euſtath.* p. 578. v. 24. &c.

3 Παραλογιστική. Male edidit *Montfauconius* παραλογιστικῶς *Heſ.* 'Οαρισμοί. διάλογοι. ἢ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὁμιλίαι. Hinc ſextus *Iliadis* liber, ubi refertur Hectoris & Andromaches colloquium, vocatur ὀαριστύς. Et XXVII. *Theocriti* Idyllium ſic quoque inſcribitur, quod Daphnidis & puellae ſermones amatorios contineat. Et Il. Ξ 216:

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς,
Πάρφασις ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

Hic *Apollonius* conjungere videtur ὀαριστὺς cum πάρφασις, cum explicat ὁμιλία παραλογιστική. Et *Etym.* 'Οαριστὺς, πάρφασις, ἀντὶ τοῦ ὁμιλία παρασκευαστική. At *Schol.* habet παραινετικὴ pro παρασκευαστική. VILL.

4 Μάχην. Reſpicit Il. Ρ. 228.

Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω. ἣ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.

Hoc enim eſt belli commercium, ut quis pereat, aut ſalvus evadat. VILL. Conf. etiam Il. Ν. 291., qui locus non

ʼΟΒΡΙΜΟΠΑ´ΤΡΗ. [1] ἡ ἰσχυρὸν πατέρα ἔχουσα.

ʼΟΒΡΙΜΟΕΡΓΟ´Σ. [2] ὄβριμα ἔργα ποιῶν.

῞ΟΓΚΙΟΝ. [3] ἀγγεῖον, ἐν ᾧ οἱ πελέκεις κεῖνται· ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἐγκώδη εἶναι.

῞ΟΓΚΟΥΣ. [4] τοὺς πώγωνας τῶν βελῶν τῶν τοξικῶν.

῞ΟΓΜΟΥΣ. [5] τοὺς τῶν θεριζόντων στίχους, καὶ τοὺς αὔλακας.

῞ΟΓΧΝΑΙ. ἄπιοι·

῞Ογ-

non fugit verum Gloſſae auctorem apud *Etymol. p.* 612. *v.* 30.

1 ʼΟβριμοπάτρη. Epithetum Minervae. Il. Ε. 747. & Od. Α. 101:

> ʼΗρώων τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.

Vill.

2 ʼΟβριμοεργός. *Heſ.* ἰσχυρὰ ἢ μεγάλα ἐργαζόμενος ἔργα, μεγαλοπράγμων. Eſt epithetum Herculis Plutonem arcu ferientis, Il. Ε. 402:

> Σχέτλιος, ὀβριμοεργὸς, ὃς οὐκ ὄθετ᾽ αἴσυλα ῥέζων.

Ubi alii volunt ὀμβριμοεργός; cujus lectionis falſitas probatur autoritate *Heſychii*, *Apollonii*, & *Heſiodi* qui *in Theogonia habet*, verſu 996:

> ʼΥβριστὴς Πελίης, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός.

Idem verſu 140. ὀβριμόθυμον ſcripſit, non vero ὀμβριμόθυμον. Et verſu 587:

> Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.

Vill.

3 ῞Ογκιον. Od. Φ. 61:

> Τῇ δ᾽ ἄρ᾽ ἅμ᾽ ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος
> Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκὸς, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.

Heſ. ῞Ογκιον. ἀγγεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες. ἢ πλέγμα κισσῶδες, ἐν ᾧ ἀπέκειντο οἱ πελέκεις. Vill.

4 ῞Ογκους. Il. Δ. 151:

> ʼΩς δ᾽ εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας.

Et verſu 214:

> Τοῦ δ᾽ ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.

Vill.

5 ῞Ογμους. Il. Σ. 552:

> Δράγματα δ᾽ ἄλλα μετ᾽ ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε.

Et *Theocriti* Χ. 2:

> Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τὸ πρὶν ἄγες.

Vill. Proxime ſpectat Gloſſa *Il.* Σ. 546.

ʼΟγ-

"Ογχναι [1] καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι. —

'ΟΔΑ'Ξ. τοῖς ὀδοῦσι. τοῦτο δὲ, οἷον ἐμβεβρυχότος [2] τῇ γῇ.

'ΟΔΑΙ'ΩΝ. ἐπιμηνιῶν [3] τῶν εἰς ἐκδημίαν· παρ' ὅσον εἰς τὰς ὁδοὺς ἐκφέρεται.

1 "Ογχνας. Od. Η. 115. VILL. Bis "Ογχνας memorat *Homerus*, unde petierunt *Heſych. Etymol. Suid.*: *Barneſ.* quidem aliique ſcribunt "Οχνας. Sed prius tamen ne verius eſſe dubites, conf. *Clarck.* & *Erneſt.* ad Od. Η. 115. Ω. 246. Formae duritiem poſterior demum uſus emolliit; unde cum in aliis ſcriptoribus, tum in *Theocrito*, e. c., I. 134, Codices atque Editiones omnes habent ὄχνας.

2 'Εμβεβρυχότος. Lege ἐμβεβρυχότες. Hic figo punctum; & deinde poſt τῇ γῇ, addendum puto ἐμπεφυκότες. Prius ἐμβεβρυχότες reſpiceret Od. Α. 381:

> Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
> Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.

Quod *Schol.* explicat, ἐνδακόντες τὰ χείλη. Poſterius τῇ γῇ ἐμπεφυκότες, alludit ad Il. Β. 418:

> — Πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι.
> Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.

VILL. Quisque ſuo hic fruatur ſenſu: Equidem Gloſſam ad unum retulerim locum poſteriorem, & pro ἐμβεβρυχότος, *Apollonio* reſtituendum eſſe crediderim, quod habet ad iſtum locum *Schol.*, ἐμπεφυκότες. Quod enim Od. Α. 381. Cl. *Villoiſ.* 'Οδὰξ ἐν χείλεσι φύντες accipi poſſe cenſuit, ἀντὶ τῶν ἐμβεβρυχότων, pro iis, qui *dentibus frenderent*: id vero parum convenire videtur Procis, de quibus agitur, qui ſcilicet quantumvis acerbe a Telemacho objurgati, iram tamen diſſimularent, vix vocem emittere auderent, atque adeo nec frenderent dentibus, ſed labia dentibus morderent. *Schol.* recte ἐνδακόντες τὰ χείλη. conf. *Euſt.* p. 1424. v. 39. ſeq.

3 'Επιμηνιῶν. Legerem τῶν ἐπιτηδείων vel ἐφοδίων cum *Euſtath.*, vel ἐπὶ ὠνίων, *id eſt*, dicitur de rebus vendibilibus, ut habet *Heſ.* 'Οδαίων. ὠνίων ὀδῆσαι γὰρ, τὸ ὠνήσασθαι. Sic in *Euripidis Cyclope*, 98, βορὰν ὀδῆσαι, & 133. ὄδησον σῖτον. Od. Θ 163:

> Φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ᾖσιν ὀδαίων.

'ΟΔΥΝΗ'ΦΑΤΑ. [1] τὰς ὀδύνας ἀναιροῦντα.

"ΟΔΩΔΕΝ. εὐῶδες [2] προσβάλλει, ὅ ἐστι πνεῖ καὶ ὄζει.

"ΟΖΟΣ. κλάδος. [3] ὅταν δὲ λέγῃ·

— Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος, [4]

μεταφορικῶς λέγει τὸν πολεμικὸν κλάδον τοῦ Ἄρεως, οἷον ἀπόσπασμα, καθάπερ τῶν δένδρων τοὺς κλάδους.

'ΟΘΟ'ΝΑΙ. [5] τὰ περιβόλαια, παρὰ τὸ ἕσασθαι, ἐσθόναι τινὲς οὖσαι. ὁ δὲ Ἀπίων, ὀθόνην τὴν ζώνην ἀποδέδωκεν.

'ΟΙΗΙ'ΑΚΑ. [6] τοὺς οἴακας, τὰ πηδάλια·

— Εὐ

VILL. Ὀδαίων dixit Poëta Od. Θ. 163. & Od. Ο. 444. Utroque loco interpretes partim *viatica* reddiderunt, partim *merces*, quorum ſententias conjunxiſſe *Apollonium*, & ſcripſiſſe crediderim: Ὀδαίων. τῶν ἐπιτηδείων, τῶν εἰς ἐκδημίαν; ὅσα [vel ἃ] πορίσιμα εἰς τὰς ὁδοὺς ἐκφέρεται. —

1 Ὀδυνήφατα. Il. Ε. 401. 900.

2 Εὐῶδες. Poſt εὐῶδες, adderem τι, *id eſt*, aliquid ſuave. Semper pro jucundo odore apud *Homerum* accipitur. Od. Ι. 210:

— Ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει.

Et Od. Ε. 60:

— Ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ'
ἀνὰ νῆσον ὀδώδει.

Sed proprie ὀδώδει ſignificat exhalare odorem gratum ſeu ingratum. Unde *Heſ.* πονηρὸν καὶ βαρυτάτην ἀποφορὰν πνεῖ, ἢ εὐῶδές ἐστι. VILL. Binis locis, quae notavit Cl. *Villoiſ.*, *Codd.* atque Editiones magno conſenſu habent ὀδώδει, quod *Schol.* interpretatur ἔπνει, ἀπεδίδοτο, ὦζεν. Vix etiam convenire illic poſſit ὄδωδεν. πνεῖ, ὄζει. Itaque aliena ab hoc lexico gloſſa eodem referenda erit, quo ſimilis fere *Heſychii* ac *Suidae* obſervatio.

3 Ὄζος. κλάδος. V. Il. Β. 312. &c.

4 Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος. Il. Β. 704. VILL.

5 Ὀθόναι. Obliquis caſibus ſaepe uſurpat hanc formam Poëta, V. Il. Γ. 141. Σ. 595. & Od. Ν. 107.

6 Οἰήϊακα. Lege οἴηκα, vel οἰήϊα, quod *Heſ.* interpretatur πηδάλια. Il. Τ. 34:

οἱ

— Εὖ οἰήκεσσιν [1] ἀρηρὲς,

ἀντὶ τοῦ τοῖς λώροις, [2] ταῖς ἡνίαις τῶν ἵππων.

ΟἿΕΣ. [3] τὰ πρόβατα· ἀπὸ τοῦ οἴσιμα εἶναι τοῦ ἐρίου.

ΟἸΕΤΕΑΣ. [4] ἰσοετεῖς, ὁμήλικας.

ʼΟΪΖΥΡΟΣ. [5] ἐπίπονος. καὶ ὀϊζὺς, ἡ κακοπάθεια.

ΟἾΟΣ. μόνος. καὶ οἰόθεν [6] οἶος, ἐκ μόνου μόνος, ὅπερ [7] ἶσον μόνος πρὸς μόνον.

Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ οἳ ἔχον οἰήια νηῶν.

Quod *Schol.* interpretatur, οἴακας, πηδάλια Od. M. 218:

— Νηὸς γλαφυρῆς οἰήια νωμᾷς.

Vill. Certo ſcripſiſſe crederem *Apollonium* Οἰήια, τοὺς οἴακας, τὰ πηδάλια. ex *Scholiaſte* ad Il. T. 43, niſi aliud ſuadere videretur ſubjectum mox exemplum Οἰήκεσσιν. Itaque emendandum eſſe videtur: Οἰήια καὶ τοὺς Οἴηκας τὰ πηδάλια: ut affines duas Gloſſas una interpretatione explicuiſſe cenſeatur.

1 Εὖ οἰήκεσσιν. Il. Ω. 296. Vill.

2 Λώροις. Animadverte vocem Latinam, quae inter Graecas fidenter irrepſit. Vill.

3 Ὄϊες. Hanc vocem poëticam in *Xenophontis* Cyropaedia occurrere adnotavit *Sopingius* ad *Heſychium*, qui tamen *Apoll.* ſecutus, *Hom.* potius reſpexit Il. Δ. 433. Ψ. 31. Od. I. 184. 425 & 431. *Heſiodus* in *Theog.* 446:

Πώεα τ' εἰροπόκων ὀΐων. —

Ut dixit *Hom.* Od. I. 426. ὄϊες ἔσαν εἰροπόκοι Hinc Latinum *ovis.* Hanc vocem Atticorum eſſe propriam docet *Moeris*, ubi vide politiſſimum *Pierſon.* Vill.

4 Οἰέτεας. De equis Il. B. 765:

Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. Vill.

5 Ὀϊζυρός. Sic in *Heſiodi* *Oper.* 637:

— Ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ.

Et in *Theog.* 214. Aerumnam veluti Deam ac Noctis filiam inducit:

— Καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν.

Vill. Ὀϊζυρὸς, Ὀϊζὺς tam obliquis caſibus, quam rectis, ſaepe frequentavit Poëta. —

6 Οἰόθεν. Il. H. 39:

Ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος.

Et 226:

— Νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεται οἰόθεν οἶος.

Vill.

7 Ὅπερ. L. ὥσπερ.

ΟΙ῏ΚΟΙ. [1] ἐν οἴκῳ, τοῦτο δὲ ἰσοδυναμεῖ τὸ οἴκοθι.

ΟΙ῎ΚΑΔΕ. [2] εἰς τὸν οἶκον.

ΟἸΚΙ΄ΑΣ. [3] πάντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν. λέγει δὲ οὕτως, καὶ τοὺς κατὰ τὸν οἶκον δούλους.

ΟἸΜΩΓΗ΄. [4] ὀδυρμός.

ΟΙ΄ΜΗΣ. [5] ᾠδῆς. ὅθεν κυρίως προοίμιον, τὸ πρὸ τῆς οἴμης.

ΟΙ῏ΜΟΣ. ὁδός. ὅθεν καὶ τοὺς κύκλῳ [6] τῆς ἀσπίδος, παρὰ τὸ ὡς ὁδῷ στίχειν τινὶ καὶ διαφέρειν ἀλλήλων, οἴμους εἶπεν·

— Δέκα οἶμοι [7] ἦσαν μέλανος κυάνοιο.

ΟἸΝΟΠΑ. [8] μέλανα, οἰνώδη κατὰ τὴν χρόαν.

ΘΙ'Ο'Σ 'ΑΩ΄ΤΩι. τῷ τοῦ προβάτου ἄνθει, τοῦτ' ἔστιν, ἐξ ἐρίου περιβόλαιον. [9]

1 Οἶκοι. L. Οἴκοι. Vid. *Heſych.* & *Schol.* ad Il. Α. 113.

2 Οἴκαδε. Frequenter occurrit in *Homero*.

3 Οἰκίας. Lege οἰκῆας. *Heſ.* Οἰκῆας. πάντας τοὺς κατὰ γένος προσηκόντας. Affert exemplum ex Od Ξ. 4:

Κήδετο δ' οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

Vill. Notiones, quas huic formae contribuit *Apollonius*, probantur per Il. Ε. 413. & Ζ. 366.

4 Οἰμωγή. Il. Α. 450. &c.

5 Οἴμης. *Schol. Apoll. Rhod. Argonaut.* 161. Συνοίμιον. συνῳδιον. οἴμη γὰρ, ἡ ᾠδή. Et in *Heſ.* ἄοιμον. ἄρρητον. Vill. Οἴμης occurrit Od. Θ. 74. ubi *Schol.* Οἴμης. ᾠδῆς, ἢ διηγήσεως, ὅθεν καὶ προοίμιον.

6 Κύκλῳ. Lege κύκλους. Vill.

7 Δέκα οἶμοι. Il. Λ. 24. Vill.

8 Οἴνοπα. Eſt epithetum maris, paſſimque apud *Hom.* occurrit. Et in *Heſiodi Oper.* 620:

Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Vill.

9 Περιβόλαιον. Lege περιβολαίῳ. Addit exemplum *Heſ.* ex Od. Α. 443:

ΟἸΣΥΪ́ΝΟΙΣΙ. [1] τοῖς ἐκ τῶν οἰσύας πλεκομένοις. ὁ δὲ Ἀπίων, γένος χοινίκος, ἢ λύγου.

ὈΙΌΜΕΝΟΣ. [2] ἀντὶ τοῦ ὑπονοῶν, νομίζων.

ὈΙΣΤΟΊ [3] τὰ βέλη.

ΟἼΧΕΣΘΑΙ. [4] πορεύεσθαι.

ΟἸΔΑΊΝΕΙΝ. [5] οἰδάνειν ποιεῖ·

Οἰδάνει [6] ἐν στήθεσφι νόον. —

ΟἸΟΠΌΛΩ. Ἀπολλόδωρος, ἐν ᾧ οἶες πολοῦνται. [7]

ΟἸΏΘΗ. [8] ἐμονώθη.

ΟἼ-

Ἔνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ.

Verwejus in *Heſ.* pro ἱερίῳ περιβολαίῳ, merito quidem legebat ἱερίων; ſed praefigenda eſt praepoſitio, & ſcribendum cum *Apollon.* ἐξ ἱερίων, ſeu potius ἐξ ἱερίου περιβολαίου VILL. Conf. ſupra p. 187. v. Ἄωτον.

1 Οἰσυΐνοισι. Reſpexit Od. Ε. 256. ubi legitur οἰσυΐνῃσι:

Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι.

Ex *Polluce* οἰσύαι ſunt λύγοι. VILL. Eandem, quam *Apollonius*, lectionem Οἰσυΐνοισι, non tantum Codex ſervavit *Wratisl.*, ſed ſecutus etiam videtur *Euſtath.* p. 1533. v. 61. ἐν δὲ τοῖς σχολιασταῖς γράφεται καὶ ὅτι ῥίπες οἰσύϊνοι, οἱ ἀπὸ κλάδων

2 Οἰόμενος. Il. Ο. 728. &c.

3 Ὀιστοί. Il. Λ. 550. Explicat *Heſ.* ἐλαφρὸς, κοῦφος, φορητὸς, τόξευμα. In *Herculis Scuto*, 130: ὀϊστοὶ ῥιγηλοί. Vide doctiſſimam *Pierſonii* animadverſionem ad *Moerin*, voce ὀϊστός. VILL.

4 Οἴχεσθαι. Il. Ζ. 346. &c.

5 Οἰδαίνειν. Lege Οἰδάνει. οἰδάνειν ποιεῖ. VILL.

6 Οἰδάνει Il. Ι. 550. ubi στήθεσσι pro στήθεσφι. VILL.

7 Πολοῦνται. *Heſ.* addit: ἢ μόνος τὶς πολεῖται, τουτέστιν, ἐρήμῳ χωρίῳ. Mallem intelligere, *in qua ſolae oves verſantur.* Nam haud abſimiliter pro deſerto loco dicitur, μηλόβοτος χώρα. VILL. Ipſa forma Οἰοπόλος in obliquis caſibus frequenter in *Homero* occurrit. Vid. e. c. Il. Ρ. 54. & *Od.* Λ. 573. ubi de nominis Etymologia diſputant etiam *Scholl.*

8 Οἰώθη Il. Ζ. Ι. Λ 401.

1 Οἰ-

ΟΙ´ΜΗΣΕΝ. [1] ὥρμησεν· καὶ οἱμήματα, [2] ὁρμήματα καί·

> Οἶμα [3] λέοντος ἔχων. —

ΟΙ'ΩΝΟΙ'. πάντα τὰ ὀρνέα. κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰώθει διὰ τοῦ γενικοῦ τὸ ἰδικὸν δηλοῦν, τοὺς σαρκοφαγοῦντας, [4] οἷον γύπεσι πάντα μέν τοι τὰ πτηνὰ, οἰωνοὶ, δι' ὧν οἴονται καὶ νοοῦσι τὰ μέλλοντα. ὅθεν καὶ μάντεως [5] εἶδός ἐστι·

> — Οἰωνοπόλων [6] ὄχ' ἄριστος,

ὁ περὶ τοὺς οἰωνοὺς πολούμενος καὶ ἀναστρεφόμενος.

'ΟΚΡΙΟ'ΩΝΤΟ. μεταφορικῶς ἐμαρτύροντο, [7] ἐτραχύνοντο κατὰ τὴν ψυχήν·

> Οὐδοῦ [8] ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο.

κυρίως δὲ λίθον ὀκριόωντα [9] λέγει τὴν τραχὺν, οἷον ἀκριόεντα. ὁ γὰρ τραχὺς ἄκρα πέφυκεν ἔχειν πολλά.

Ὄλ-

1 Οἴμησεν. Il. Χ. 140. &c.

2 Οἰμήματα. Nusquam in *Homero* legi crediderim.

3 Οἶμα. Il. Π. 752. Dicitur per ſyncopen pro οἴμημα. Occurrit & Il. Φ. 252:

> Αἰετοῦ οἴματ' ἔχων, —

ubi male ὄμματα legendum cenſebat *Philetas*. Vill. Cf. *Heſych*. ibique Cl. *Alberti*.

4 Τοὺς σαρκοφαγ. Conf. e. c. Il. Α. 5. Θ. 379. &c.

5 Εἶδός ἐστι. Poſt ἐστι, fortaſſe addendum οἰωνοπόλος. Pro quo in *Herculis Scuto* legitur οἰωνιστὴς, 185:

> — Ἄντολον οἰωνιστήν

Vill.

6 Οἰωνοπόλων. Il. Α. 69. Vill.

7 Ἐμαρτύροντο. Nullo ſenſu. Sed mecum lege ἐβαρύνοντο. Vill. Conf. Od. Σ. 33. ubi *Schol.* interpretatur ἐτραχύνοντο, διεφέροντο, διεπληκτίζοντο. Adde *Heſych*. in corrupta gloſſa 'Οκρυόεντο ubi quae notavit, debere videtur *Apollonio*.

8 Οὐδοῦ. Od. Σ. 33. Vill.

9 Λίθον ὀκριόωντα. Lege ὀκριόεντα, ut Il. Π. 735. Vill.

Ὄλ-

Ὄλβιος. [1] εὐδαίμων καὶ μακάριος· οἷον ὄλβιος, ὁ διὰ τοῦ ὅλου βίου μακαριστός.

Ὀλιγοδρανέων. ὁ ὀλίγον ἰσχύων· τὸ γὰρ δραίνειν, ἰσχύει. [2]

Ὀλιγηπελέων. [3] οὐδὲν δυνάμενος.

Ὀλίζονες. [4] ἐλάσσονες, ἥσσονες.

Ὀλοφώϊα. [5] βουλεύματα ὀλέθρια, οἷον ὀλεθριοποιά.

Ὄλυμ-

1 Ὄλβιος. Forma frequentiſſima Poëtae.

2 Ἰσχύει. Lege ἰσχύειν. Enim vero δραίνειν ſumitur pro *poſſe* Il. κ. 96:

> Ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδέ σέ γ' ὕπνος ἱκάνει.

At Il. ο. 246:

> Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ.

3 Ὀλιγηπελίων. Il. ο. 248

> — Ὄφρ' ἂν ἵκηται
> Γῆν ὀλιγηπελίων. —

Et 245:

> Ἧσ' ὀλιγηπελέων. —

Dicitur & λιγηπελὴς apud *Heſychium*; neſcio an non vitioſe, pro ὀλιγηπελής. Vill.

4 Ὀλίζονες. Non extat in noſtro qualis ad nos pervenit *Homero*. Occurrit ὀλίζοσιν apud *Callimachum*, *Hymn. in Jovem* *vſ.* 72. & ὀλίζωνες in *Nicandri Theriac.* 123. Uſurpat ſuperlativum *Heſiodus* in Oper. 721:

> — Πλείστη δὲ χάρις, δαπάνης τ' ὀλιγίστη.

Heſ. quoque explicat ἥσσονες. ἐλάσσονες. Vill. Spectat gloſſa ad Il. Σ. 519:

> . . . . . Ἦρχε . . . Ἄρης
> καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
> . . . .
> . . . . λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν. —

Ubi diviſis formis *Apollonius*, uti *Porphyrius* a *Clarckio* laudatus, legiſſe videtur ὑπ' ὀλίζονες: neque aliter ſe legiſſe aperte ſatis prodit *Euſtath.* p. 1160. v. 13. Τὸ δὲ λαοὶ ὀλίζονες. & mox, ὅρα δὲ τὸ ὀλίζονες &c. Ejuſdem formae meminit *Suidas* Ὀλίζονος. μικρᾶς. Ductum hoc videri poſſit ex *Dionyſ. Perieg.* v. 239:

> — Ὀλίζονος ἔμμορε τιμῆς.

quo loco uſus eſt *Etymol.* p. 622. Denique apud *Lycophr.* v. 627. pro μετοχλίσας ὀλίγον, *Euſtath.* olim legit ὀλίζον; vix enim in alium *Lycophronis* locum convenire poſſit, quod notavit p 1160. v. 16. τοῦ ὀλίζον ἡ χρῆσις παρὰ Λυκόφρονι. —

5 Ὀλοφώϊα Sumitur potius pro aſtutiis. Od. Δ. 410:

Παί-

Ὄλυμπος.[1] τινὲς, ὄρος Μακεδονίας.

Ὀλοφυδνόν.[2] ὀλοφυρτικόν.

Ὀλοοίτροχος.[3] ὁ Κομανὸς ἰδίως ἀποδίδωσιν, ὅλος τρέχων· ἐπεὶ στρογγύλος, καὶ παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ μὲν γὰρ τετράγωνος ἑνὶ μέρει ἐφάπτεται. ἡ ὀλοοίτροχος, ὅλος τροχώδης καὶ περιφερής. βέλτιον δὲ, ὥς τινες, τὴν ὀλοὸν γινόμενον ἐν τῷ τρέχειν, οἷον ὀλοθρευτικὸν καθ' οὗ ἂν ἐπενεχθῇ.

Ὀλοόφρονος. ὀλέθρια φρονοῦντος. δύναται καὶ ὀλοόφρων λέγεσθαι, ὁ ὑγιὴς[4] τὰς φρένας ἔχων.

Ὁμα-

Πάντα δὲ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.

Similiter & 460. & κ. 289. at ρ. 248:

— οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώϊα εἰδώς,

accipi poteſt pro pernicioſis conſiliis. Nam male hic Eumaeo imprecabatur Melanthius. Unde *Heſ.* optime duos conjungit ſenſus, ὀλέθρια, & δεινὰ βουλεύματα, *id eſt*, aſtutias & pernicioſa conſilia; ubi reſpicit Od. κ. 289:

Ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης.

Vill.

1 Ὄλυμπος. Variis caſibus frequentiſſimum Poëtae. Gloſſa tamen ipſa vel mutilata vel ab imperito interpolatore profecta videtur. Stolidum enim fuerit rem certiſſimam & pervulgatam, *Olympum* fuiſſe montem Macedoniae, ita proponere, ut *nonnulli* tantum cenſuiſſe videantur: Τινὲς, ὄρος Μακεδονίας: niſi in integra olim gloſſa, certus quidam explicatus fuerit locus, in quo Ὄλυμπον alii pro *coelo* acciperent, alii autem pro *monte Macedoniae*. Cf. ſupra p. 20. ſeq.

2 Ὀλοφυδνόν. Il. ε. 683. &c.

3 Ὀλοοίτροχος. Il. ν. 137. Clariſſimus autem *Alberti* mox pro repetito Ὀλοοίτροχος conjicit legendum ὀλοίτροχος; ut habet *Heſ.* Legitur Il. ν. l. l.

Ἀντικρὺ μεμαὼς, ὀλοοίτροχος, ὣς ἀπὸ πέτρης.

Etym. Πτολεμαῖος καὶ Ἀρίσταρχος ψιλοῦσι παροξύνοντες, ἀκούοντες τὸ ἐπὶ τὸ τρέχειν ὀλεόν. (Lege ὀλοόν) ἐπίθεσις γὰρ τῇ πέτρῃ. οἱ δὲ δασύνουσιν, ἵν' ᾖ ὅλος τροχοειδὴς, καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀστήρικτος. Δημόκριτος δὲ, τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. Vill.

4 Ὑγιής. Lege ὑγιεῖς. *Euſta-*

ὍΜΑΔΟΣ. [1] θόρυβος· παρὰ τὸ ὁμοῦ αὐδᾶν.

ὉΜΑΡΤΕΙ͂Ν. [2] συντυχεῖν.

ὍΜΙΛΟΣ. μάχη, [3] ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι κατ' αὐτήν. καὶ ὁμιλαδὸν, [4] τὸ ἐν συστροφῇ μάχεσθαι.

ὉΜΗ͂Ν. ὁμοίαν·

— Ὁμὴν [5] δ' ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.

ὉΜΗ-

ſtathius Cleanthem ſequutus interpretatur: ὡς τὰ ὑπὲρ ὅλων φρονοῦντος, ἤγουν τῶν ὅλων φροντιστικὸν, quum dicitur de Atlante, quem laudare potius quam vituperare videtur Poëta. Od. Α. 52:

Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν. —

Idem de eodem Atlante uſurpatur, Od. Κ. 137. & ſic ſapientem Minoa vocat, qui cum Jove ſermones miſcebat. Od. Λ. 321:

Κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος. —

Sed Il. Β 723. de Philoctete:

Ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος Ὕδρου.

Quod vertunt *pernicioſi colubri*; ſed poſſet reddi, *prudentis*, *aſtuti*. Ipſe Jeſus Chriſtus dixit *Matth*. X. 16. γίνεσθε φρόνιμοι ὡς ὄφεις. Vill.

1 Ὅμαδος. Il. Β. 96:

Ὅμαδος δ' ἦν. —

In *Herculis Scuto* vſ. 155:

Ἐν δ' Ὅμαδός τε, Φόβος τ',
Ἀνδροκτασίη τε δεδήει.

Vill.

2 Ὁμαρτεῖν. *Heſ*. addit ἐπακολουθεῖν, συναθροίζειν Pro eo ſaepe apud *Homerum* occurrit ἁμαρτεῖν, & variat Lectio. In *Heſiodi Oper*. vſ. 674:

— ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ.

Quemadmodum *Homerus* dixit Il. Λ. 493. ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. Vill. Conf. excurſus ad Gloſſam ἁμαρτῇ.

3 Μάχη. Il Γ. 449:

Ἀτρείδης δ' ἂν' ὅμιλον φοίτα θηρὶ ἐοικώς.

Alias ſumitur ſimpliciter pro *coetu*, *turbâ*. Vill.

4 Ὁμιλαδόν. Omiſſum eſt μάχεσθαι: nam reſpicit Il. Μ. 3:

— Οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. —

Heſiod. Herculis Sc., 170:

Τῶν καὶ ὁμιλαδὸν εἶχες ἤισαν.

Vill. Quod omiſſum cenſet *Cl. Villoiſ.* verbum μάχεσθαι, ex perpetua fere Grammaticorum βραχυλογίᾳ, ab ipſo lectore eſt ſupplendum.

5 Ὁμὴν δ'. Od. Ρ. 563. Vill.

ὉΜΗΓΥΡΙ'ΣΑΣΘΑΙ. [1] ὁμοῦ συναγαγεῖν.

ὉΜΙ'ΧΛΗ. [2] ἀχλὺς καὶ σκοτία. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀμμάτων ἀχλύς.

ὉΜΟ'ΣΕ. εἰς ταυτόν. [3] καὶ τὸ ὁμόθεν, [4] ἐκ τόπου·

Ἐξομόθεν πεφυῶτες. [5] —

ὉΜΟΚΛΗ'. [6] ἀπειλή. καὶ ὁμοκλητῆρος. [7] σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὁμοῦ ἐκκελεύσασθαι.

ὉΜΟΙΙ-

1 Ὁμηγυρέεσθαι. Od. Π. 376. ubi *Schol.* explicat ἀθροῖσαι, συναγαγεῖν.

2 Ὀμίχλη. Il. Γ. 649:

> Αὐτίκα δ' ἥρω μὲν σκίδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην.

Eam ſic definit *Ariſtoteles* de *Mundo* ab *Alberti* laudatus: ἔστι δὲ ὁμίχλη μὲν, ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις ἄγονος ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δ' ἀραιοτέρα. VILL.

3 Εἰς ταυτόν. Fortaſſe εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ob ſequens ἐκ τόπου. VILL.

4 Ἐκ. Poſt ἐκ, adde αὐτοῦ: ſcilicet ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. In hanc vocem vide *Moerin Atticiſtam*, *Harpocrationem*, & Clar. *Ruhnkenium ad Timaeum*. VILL.

5 Ἐξομόθεν πεφυῶτες. Od. Ε. 477. In *Heſychio* πεφυκότες. Lege πεφυῶτας:

> — Δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους
> Ἐξομόθεν πεφυῶτας. —

VILL. Loco ſc. laudato edi vulgo ſolet tanquam unum adverbium ἐξομόθεν; ſed diviſis formis legit *Apollon.* ἐξ ὁμόθεν, quod idem aliis etiam placuiſſe, praeter Codd. a *Clarck.* memoratos, & Romana editio probat, & vero expreſſa *Euſtathii* auctoritas, ex cujus obſervatione τὸ ἐξ προστίθεται τῷ πεφυῶτας. V. p. 1547. vſ. 5.

6 Ὁμοκλή. Caſus obliquos ſaepius habet Poëta. Forſan tamen ex Il Ζ. 137. legendum eſt, quod etiam *Heſych.* habet, ὁμοκλῇ. ἀπειλῇ.

7 Ὁμοκλητῆρος. Omiſſa gloſſa, ſcilicet ἀπειλητῆρος reſtituenda. Il. Μ 273:

> Τετράφθαι ποτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούων.

Ubi ſignificare poteſt, *minantem*, aut *ſimul congregantem*. At Il. Ψ 452. *minitantem* vel potius *adhortantem* indicat:

> Τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας.

VILL. Gloſſae quidem in hujusmodi Lexicis ſaepe ponun-

ὉΜΟΙΪ́ΟΥ ΠΟΛΕ΄ΜΟΙΟ. [1] οἱ μὲν Γλωσσογράφοι, τοῦ κακοῦ· ἀπίθανον δὲ τοῦτο. Ὅμηρος γὰρ πᾶσι τὸ ὁμοίως συμβαῖνον, ὁμοίϊον λέγει· ὡς καὶ τὸ γῆρας, καὶ τὸν θάνατον, οὕτως οὖν καὶ τὸν πόλεμον. ἐπὶ μὲν γὰρ τὸ γῆρας·

Ἀλλά σε γῆρας [2] τείρει ὁμοίϊον. —

ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου, [3] ἐπεὶ κατὰ πλεῖον περὶ πάντας ἐστίν.

ὉΜΟΣΤΙΧΆΕΙ. [4] ὁμοστιχεῖ.

ὉΜΟΙΩΘΗ΄ΜΕΝΑΙ. [5] ὁμοιωθῆναι, ἐξισωθῆναι.

ὈΜΟ΄ΡΞΑΤΟ. [6] ἀπεψήσατο.

ſiuntur nudae, ſine interpretatione; ſed quod mox ſubjicitur σημαίνει δὲ καὶ &c., id, ego vix video quomodo pertinere poſſit ad nomen Ὁμοκλή. Excidiſſe videtur verbum Ὁμοκλεῖν, cujus varias formas uſurpavit Poëta.

1 Ὁμοιΐου πολέμοιο. *Heſ.* τοῦ ὁμοῦ ἰέναι ποιοῦντος, ἐν ᾧ ὅμοιος πᾶσι καὶ ἴσος ὁ κίνδυνος. Quem ſenſum ut confirmet, affert verſum *Hom.*, ubi eadem ſententia exprimitur Il. Σ. 309:

Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.

VILL. Ὁμοίϊον πολεμον variis locis dixit *Homerus*. e. c. Il. I. 440. &c.

2 Ἀλλά σε γῆρας. Il. Δ. 315. VILL.

3 Θανάτου. Reſpexit Od. Γ. 236:

Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίϊον οὐδὲ θεοί περ
Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν. —

Qui verſus etiam probat mortem pariter omnibus accidere; cum eam ne ipſi quidem Dii a charo capite depellere valeant. *Schol.* in Od. Γ. 236: Ὁμοίϊον. τὸν ὁμοίως ἐπὶ πάντας κατὰ φύσιν ἐρχόμενον. VILL.

4 Ὁμοστιχάει. Il. O. 635:

Ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσι
Αἰὲν ὁμοστιχάει. —

VILL.

5 Ὁμοιωθήμεναι. Il. A. 187. &c.

6 Ὁμόρξατο. Non extat apud Homerum. Sed ὁμορξάμενος. Od. Θ. 88.

"ΟΜΩΣ Δ' ΟΥ ΛΗΘΕΤΟ ΧΑΡΜΗΣ 1 εἰώθαμεν ἀποφαίνεσθαι λέγοντες· 2 κακοπάθειαν μὲν ἔχει ἡ καρτερία, ὅμως οὐκ ἀποχετέον. ταύτην φημὶ τ δύ-

Δάκρυ' ὀμορξάμενος. — Et Λ 529. ὀμορξάμενον Atque Il. Σ 124 ὀμορξαμένην. Demum Il. Ε 416:

— Ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶρ' χειρὸς ὀμόργνυ.

Vide Clariſſimos viros, *Rubnken.* ad *Timaeum* v. ἐξομοργνύμενοι, *Oudendorp.* ad *Thom. Magiſtr.*, & *Pierſon.* ad *Moerin* in ὀμόρξασθαι. Vill. Quod in *Homero* non exſtare credidit Cl. *Villoiſ.* referri tamen poterit ad Il. Β. 269. Od. Ρ. 304. & Σ. 198. ubi, quod nunc edi ſolet ἀπεμόρξατο & ἀπομόρξατο, diviſis olim formis legi potuit, ἀπ' ὀμόρξατο.

1 Ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης. Glaucus a Teucro vulneratus e muro deſiliens furtim ſe ſubduxit, ne a Graecis conſpectus derideretur, eorumque ſuperbiam augeret. Quod cum cerneret Sarpedon, Glauci ſocius, dolore quidem affectus fuit; ſed, ut addit Poëta:

— Ὁμῶς δ' οὐ λήθετο χάρμης.

Alii ὁμῶς legunt, & explicant *ſimiliter*, id est, non receſſit a pugna, quemadmodum fecerat Glaucus, non ejus exemplum ſecutus eſt. Alii ὅμως interpretantur *verumtamen*, ut ſit ſenſus: *verumtamen ideo non receſſit a pugna*; qui ſenſus mihi probabilior videtur. Objiciunt τὸ ὅμως nunquam apud *Homerum* in hac ſignificatione, ſed ſemper ejus loco τὸ ἔμπης, uſurpari. At tum hic eſſet, ut multae aliae, vox τῶν ἅπαξ λεγομένων. Et Od. Ν. 405. legitur ὅμως quod a quibusdam exponitur *verumtamen*:

Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος· ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδε.

Quin & *Heſiodus*, cujus phraſis, ut & aetas, proxime ad *Homericam* accedit, quique iisdem fere verbis utitur, habet ὅμως pro *verumtamen*. Scilicet *Oper.* *vſ.* 20:

Ἥτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.

Omnis difficultas oritur ex varietate lectionis. Nam ὅμως cum accentu acuto ſignificat πλὴν, ἔμπης, id eſt, *verumtamen*; ὁμῶς cum circumflexo notat ὁμοίως, *ſimiliter*, *pariter*:

Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,

ait idem *Heſiodus Oper.* v. 3. Vill.

2 Λέγοντες. Affert exemplum ex communi uſu petitum, ut oſtendat τὸ ὅμως uſurpari pro *verumtamen*. Vill. mox ex *Apogr.*

δύναμιν μὴ γινώσκειν τὸν Ποιητήν, ἀλλ' ἀεὶ [1] τοῦ ἔμπης αὐτὴν ἐκφέρει. ὥστε εἰ μὲν ἐμῶς περισπωμένως, ἐστὶν ὁμοίως. τὸ δὲ βαρυτόνως, ἔμπης, ὅμως. [2] ἵν' ᾖ τοιοῦτος ὁ λόγος· Σαρπηδὼν δ' ἤχθετο μὲν τοῦ Γλαύκου ἀπιόντος, ὅμως οὐκ ἀπέστη τῆς κατὰ τὴν μάχην ἀρετῆς.

Ὄ Ν Α Ρ. ὄνειρος·

— Καὶ γάρ τ' ὄναρ [3] ἐκ Διός ἐστιν.

ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν, ὅ ἐστιν ὠφελεῖν. ἀρσενικῶς δὲ Ὅμηρος, [4] ἢ παρὰ τοῦτο, ἢ παρὰ τὸ ἐν εἴρειν, τοῦτ' ἐστι, τὸ ὑπάρχον λέγειν.

Ὀ Ν Ε Ι Ρ Ο Π Ό Λ Ο Σ. ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολύμυθος. [5]

ὈΝΕΙ-

Apogr. Montfauc. dedi ὅμως, cum editio prior, manifeſto errore, haberet ὦμως.

1 Ἀεί. Poſt ἀεὶ, adde διά. Διὰ τοῦ ἔμπης. VILL.

2 Ὅμως. Hic, ut paſſim alias, ſubauditur δηλοῖ. VILL. Immo vero omnem Grammatici diſputationem ita, ſi tanti eſt, conſtitue ὥστε τὸ μὲν ἐμῶς, περισ. ὁμοίως, τὸ δὲ ὅμως, βαρυτόνως, ἔμπης.

3 Καὶ γάρ τ' ὄναρ. Il. Α. 63. VILL.

4 Ὅμηρος. Poſt Ὅμηρος, deeſt aliquid, ſcilicet λέγει ὄνειρον. Reperitur ὄνειρον Il. Β. 80. Od. Ζ. 49, &c. VILL. Levi emendatione ſanandus eſſe videtur locus, ἀρσενικῶς δὲ Ὄνειρος.

5 Πολύμυθος. Intelligit ὀνειροπόλον non eſſe hariolum, ſeu publicum ſomniòrum interpretem, qui palam divinandi artem profiteatur; ſed eum qui tantummodo de ſuorum ſomniorum explicatione ſollicitus ſit. Sic *Il.* Ε. 149. Eurydamas dici poſſet privatus interpres:

Υἱέας Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος·
Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους.

Unde *Scholiaſtes Homeri* editus ab *Ant. Bongiovanni*, & ab *Alberti* laudatus: τὸ δὲ ὀνειροπόλου, οὐ σημαίνει τὸν ὀνειροκρίτην, ὥς τινες ἐξεδέξαντο . . . . ἀλλὰ σημαίνει τὸν ὀνειροπολούμενον, τὸν κάτοχον ὀνείροις, καὶ θεατὴν ὀ-

νείρω

ʼΟΝΕΙΡΕΙΗ͂ΣΙ ΠΥΛΗ͂ΙΣΙ. ὁ μὲν Ἀπίων, τῆς Ὕπνου. [1] διὰ γὰρ τούτου ἐκπέμπονται. ἡμῖν δὲ φαίνεται κυρίως κατὰ τὸ μυθικόν.

ʼΟΝΕΙΑΤΑ. οἱ μὲν γλωσσογράφοι ψιλῶς ἀποδεδώκασι βρώματα, οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλ᾽ ἑτοίμως [2] πάντα τὰ ὄνησιν παρέχοντα.

ʼΟΝΕΙΑΡ. [3] ὠφέλημα.

ΟΝΘΟΣ. [4]

Ὄνθον [5] ἀποπτύων. —

καί·

Ἐκ δ᾽ ὄνθου [6] βοέου κόπρον. [7] —

ʼΟΝΟΣΑΙΤΟ. ἐκφαυλήσειεν, [8] μέμψαιτο. καὶ ἐνο-

νείρου εἰς αὐτὸν ἐλθόντος γεγονότα. At *Heſ.* duos ſenſus habet: ὀνειροκρίτης. ἢ ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολύμυθος, καὶ διὰ τούτων τοῖς πέλας μαντευόμενος. ἢ ὁ κρίνων αὐτούς. VILL.

1 Τοῦ Ὕπνου. Subaudiendum eſt πύλῃσι. Vel legendum ἐν τῷ βάθει τοῦ ὕπνου, cum *Schol.*, qui addit: διὰ γὰρ τούτου ἔρχεται ὄνειρος. Od. Δ 809:

Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ᾽ ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι.

VILL. Omnino ſupplendum a lectore videtur πύλῃσι.

2 Ἑτοίμως. L. ἐτύμως, quod idem mendum. *Villoiſ.* correxit infra V. Πόρκης; neque enim hic loci reſpici crediderim ad ὀνείαθ᾽ ἑτοῖμα, quae multis locis ſunt apud *Homerum*.

3 Ὄνειαρ. Il. Χ. 433. &c.

4 Ὄνθος. Omiſſa eſt gloſſa. *Heſ.* Ὄνθον. κόπρον κτηνῶν, ἤτοι βόλβιτον. Vide *Thom.* M. in ὄνθος. *Schol.* Ὄνθος. ἡ τῶν βοῶν κόπρος. VILL.

5 Ὄνθον ἀποπτύων. Il. Ψ. 781. VILL.

6 Ἐν δ᾽ ὄνθου. Il. Ψ. 777. VILL.

7 Κόπρον. Lege cum *Homero* πλῆτο. Nam hic κόπρον eſt gloſſa τοῦ ὄνθος, quae ſuo loco mota fuit. VILL.

8 Ἐκφαυλήσειεν. Lege ὀνφαυλίσειεν. Il. Δ. 539

ὀνοστάμενος, [1] ἐκφαυλίσας.

ὈΝΟΜΑΚΛΥΤΟΣ. [2] ἍΛΤΗΣ. τῷ ὀνόματι ἔνδοξος.

ὈΞΥΟΈΝΤΙ. ὁ μὲν Ἀπίων, ὀξεῖ ἔγχει. ὀξυόεντι ἤ, ὀξυίνῳ. [3]

ὍΠΑΤΡΟΣ. ὁ αὐτοῦ πατρὸς τινι γεγονὼς, οἷον ἐν τῷ Μ τῆς Ἰλιάδος·

Καί οἱ Τεῦκρος [4] ἅμ' ἤϊε κασίγνητος καὶ ὄπατρος. [5]

ὈΠΑΖΟΜΕΝΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ κατεπειγόμενος·

Χει-

Ἔνθά κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών.

VILL.

1 Ὀνοστάμενος. Lege ὀνοστάμενος. Il. Ω. 439:

Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοστάμενος μαχέσαιτο.

VILL.

2 Ὀνομάκλυτος. Il. Χ. 51:

Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.

Duplex eſt Lectio. Alii enim ſeparatim legunt ὄνομα κλυτός: alii cum *Apollonio* & *Scholiaſte* volunt ὀνομάκλυτος conjunctim. Quidam etiam ſcribunt cum accentu in ultima, ὀνομακλυτός. VILL.

3 Ὀξυίνῳ. Poſt ὀξυίνῳ, appoſite addit *Heſ.* ὀξύα δέ, εἶδος δένδρου. Sic & *Schol.* ὀξεῖ ἢ ἀπὸ ὀξύας, εἶδος δένδρου, κατεσκευασμένῳ. Il. Ε. 50:

Ἀτρείδης Μενέλαος ἕλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

Ὀξύα eſt arbor, ſic dicta, quod folia habeat ſpinoſa & in acutum deſinentia. Vide *Theophraſti Hiſtor. Plant.* III. 3. VILL.

4 Καί οἱ Τεῦκρος. Il. Μ. 371. VILL.

5 Ὄπατρος. Teucer quidem ex eodem patre, ſed non ex eadem matre natus erat. Ideo, in Ajace Flagellifero Sophoclis, ſe ipſum vocat, vſ. 1037:

Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον.

Extat & ὄπατρος Il. Λ. 257:

Ἤτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον.

VILL.

Χειμάῤῥους[1] κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. οὐχ, ὡς Δημήτριος ὁ Πύκτης, πληρούμενος. ἐπὶ δὲ τοῦ προχειρισάμενος·

Αὐτὰρ ἐγὼ[2] κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταίρους. ἐπὶ δὲ τοῦ κατεπείγεσθαι πάλιν·

— Χαλεπὸν[3] δέ σε γῆρας ὀπάζει.

ἐπὶ δὲ τοῦ περιεποίησαν, ὤπασαν.[4]

ΟΠΑ'ΩΝ. ἀκόλουθων.[5] εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἕπεσθαι, ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

— Ἀμ' Ὀπάωνα,[6] καὶ Μελάνιππον.

ΟΠΙΠΕΥ'ΕΙΣ. περιβλέπεις·

— Ὀπιπεύεις[7] δὲ γυναῖκας.

καὶ

1 Χειμάῤῥους. Il. Λ. 493. Vill.

2 Αὐτὰρ ἐγώ. Od. Κ. 59. Poſt αὐτὰρ, in noſtro Homero legitur, δὴ τότ'. In *Heſiodi Theog*. v. 433:

Νίκην προφρονέως ὀπάσαι καὶ κῦδος ὀρέξαι.

Et in *Oper* v. 166:

Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας.

Ubi ὀπάζειν, ut apud *Homerum*, ſignificat περιποιεῖν καὶ διδόναι, ex interpretatione *Schol*. & *Apollonii*. Vill.

3 Χαλεπὸν δέ σε. Il. Θ. 103. Vill.

4 Ὤπασαν. Legitur Il. Ζ. 157. Od. Ν. 121. & 305. Vill.

5 Ἀκολούθων. Recte *Heſ*. ἀκόλουθος. Vill. Nomine ὀπάων cum ſaepius uſus eſt *Homer*., tum vero ducta eſt haec Gloſſa ex *Schol*. ad Il. Θ. 263. qui interpretatur etiam ἀκόλουθος.

6 Ἀμ' Ὀπάονα. Dicitur Ἀμοπάονα conjunctim. Il Θ. 276:

Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα, καὶ Μελάνιππον.

Vill.

7 Ὀπιπεύεις δέ. Od. Τ. 67. Pro ὀπιπεύεις in noſtro hodie *Homero* legitur, ὀπιπτεύεις; ut Il. Δ. 371:

— Ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας.

Vill. Eandem forman legit etiam Il. Δ. 371. Auctor obſervationis in *Etymol*. p. 627. 755.

1 Πας-

καὶ παρθενοπίπας, [1] ὁ παρθένους περιβλεπόμενος.

ὈΠΗΔΕΙ̃. [2] ἀκολουθεῖ.

ὌΠΙΔΑ. ἐπιστροφὴν καὶ ἐντροπήν·

Οὐκ ὄπιδα φρονέοντος. [3] —

ὉΠΛΟΤΕΡΟΣ. [4] ὁ κατὰ τὴν σύγκρισιν νεώτερος.

ὍΠΛΑ. τὰ πολεμικὰ λέγει, καὶ τὰ τῆς νεὼς σχοινία, [5] καὶ τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα. [6]

ὈΠΟΣ.

1 Παρθενοπίπας. Eſt epithetum Paridis Il. Δ. 385:

Τοξότα λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα.

Quidam interpretantur, *virginum deceptor*; ὁ τὰς παρθένους ἀπατῶν, ut habet *Heſychius* in vocem παρθενοπίπας, ubi male ἀγαπῶν legit *Jenſ*, repugnante *Photii Lexico Manuſcripto*, *Suidâ*, & ipſo *Heſ.*, qui ſimplex ὀπίπας exponit ἀπατεὼν, ἢ ἀπατῶν. VILL.

2 Ὀπηδεῖ *Il.* Ε. 216. Uberior *Apollonii* de hac forma diſputatio ſervata nobis eſt ab *Etymol.* *p* 627. *vſ.* 10-23.

3 Οὐκ ὄπιδα φρονέοντος. Od. Ξ. 82. Lege φρονέοντες. Sic *Heſiod.* in *Oper.*, *v.* 249:

— Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.

4 Ὁπλότερος. Sic Il. Β 707. comparatione habita inter Podarcen & Proteſilaum, dicit:

Ὁπλότερος γενεῇ —

Habet ſuperlativum ὁπλοτάτη Od. Η. 58. & *Heſiod. Theog.* v. 137:

Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.

VILL.

5 Σχοινία. Legitur Od. Β. 430:

Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν.

Sic Virgilius Aeneid. V. 15. de Palinuro:

Colligere arma jubet. VILL.

6 Ἐργαλεῖα. Apud *Heſ.* τὰ τῆς νεὼς σχοινία, καὶ τὰ χαλκευτικά. Omiſſum eſt ἐργαλεῖα, quod ex *Apollonio* reſtitue. Reſpexerunt ſcilicet duo Lexicographi Od. Γ. 433. ubi faber venit:

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης.

VILL. Singulas, quae hic proponuntur, ſignificationes, eodem ordine, Homericis exemplis probat, vel integriore *Apollonio*, vel alio certe, neſcio cujus, lexico uſus Homerico *Etymol.* p. 628. v. 14-21. Ex eodem fonte ſua derivavit *Heſych.*, ubi *Homerum* & *Etymolog.* neglexerunt interpretes.

ʼΟΠΟ'Σ. τὸ τῶν δένδρων δάκρυον. ὅθεν καὶ σμύρνα καὶ λίβανος οὕτως λέγεται. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ ἡ ὀπώρα λέγεται, ὅτι ὀπὸς αὐτὴν ὠρεῖ, τοῦτ' ἔστιν φυλάσσει. οὐκ ἀπιθάνως μὲν οὖν· τὸ γὰρ καθολικὸν τοιοῦτόν ἐστιν. ὀπὸς γάρ ἐστι ἀπὸ τοῦ ἐπεῖναι κατὰ τὴν ἀποτομήν. 1 ἰδικῶς μέν τοι Ὅμηρος οἶδεν ὀπόν τινα λεγόμενον, ὡς ὅταν λέγει·

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς 2 γάλα λευκόν. —

ʼΟΠΥΙ'ΕΙΝ. 3 ὁ μὲν Ἀπίων, ὁμιλεῖν, 4 οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ τὸ κατὰ νόμους γυναῖκα συνοικεῖν ἀνδρί. καὶ γὰρ δάμαρ, ἡ γυνή, παρὰ τὸ δεδαμᾶσθαι ὑπὸ ἀνδρός.

ʼΟΠΩΠΗ'. ἐντροπή, ἡ πρόσοψιν. 5

ʼΟΡΣΟΘΥ'ΡΗ. Ἀπίων, θύρα ὑψηλή, δι' ἧς ἐστι καταβαί-

1 Ἀποτομήν. *Etymol.* habet ἐπιτομήν. VILL.

2 Ὡς δ' ὅτ' ὀπός. Il. Ε. 902. *Heſ.* ὀπός, *id eſt*, coagulum; βοτάνη τις, δι' ἧς πήγνυται τὸ γάλα. καὶ τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, καὶ τὸ γαλακτῶδες ἐκ τῆς συκῆς ἀνιέμενον. Il. Ε. 902:

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐόν. —

Apud *Nicandrum* in *Theriac.* ὀπὸς dicitur γλαγόεις. Vide *Moerin Atticiſtam*, & ad eum doctiſſimos Interpretes. VILL. Comparandus praeſertim, qui eadem fere habet, *Etymol.* p. 628. v. 39.

3 Ὀπυίειν. Vide *Moerin*, & *Polluc.* V. 92. VILL. Ὀπυίεμεν. Ὀπυιέμεναι, aliasque hujus verbi formas variis locis habet *Homerus*.

4 Ὁμιλεῖν. Hîc eſt rem & conſuetudinem Veneream habere. *Julius Pollux*, V. 15. ubi verba hâc in re uſitata colligit: ἐπὶ δὲ τούτων (τῶν ἀνθρώπων) ἐρᾶν, ὁμιλῆσαι, μιχθῆναι, διαλεχθῆναι, ἐντυχεῖν, πλησιάσαι. Vide *Berglerum ad Alciphronem*, p. 153. VILL.

5 Πρόσοψιν. Lege πρόσοψις. Il. Γ. 97:

Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.

VILL.

1 Κα-

ταβαίνοντος [1] ὀρῦσαι, ὅ ἐστιν πηδῆσαι, ἢ ἀνιόντος πηδῆσαι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βαθμούς. [2] καὶ ὁ Μελάνθιος διὰ τῆς ὀρσοθύρης ἀνέβη· ὁ δὲ Εὔμαιος καὶ Φιλοίτιος, κατὰ τὴν ἔξω περίοδον.

ὈΡΕΣΚΩΙ'ΟΙΣΙ. οἱ μὲν Κένταυροι ἐπιθετικῶς εἰσιν εἰρημένοι. ὁ δὲ Ἀπίων διχῶς φησι, ὀρεσιοίκων, ἢ ὀρεσικοίτων. οἱ γὰρ οἶκοι [3] οὐκ ἔγκεινται. παρὰ δὲ τὸ κεῖσαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι, δύναται εἶναι Ἰακῶς. καὶ γὰρ διὰ τοῦ ΕΙ εἴρηκεν, ὀρεσκείοις. [4] καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ κώδιον, οἱονεὶ κοίτιον, ὥστε καὶ κώας διὰ τοῦτο. [5] εὐ-

1 Καταβαίνοντος, & infra ἀνιόντος. Mallem καταβαίνοντα, & infra ἀνιόντα. VILL.

2 Βαθμούς. *Heſ* explicat πᾶσα θύρα, μὴ ἔχουσα τὸν βαθμὸν πρὸς τῇ γῇ, ἀλλ' ἀπέχουσα τοῦ ἐδάφους, οἷον θυρίς, ἡ θύρα εἰς ὑπερῷον ἀνάγουσα. Od. χ. 132:

Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη.

Vide *Etym.* & *Euſtath.* VILL. Ὀρσοθύρη, pro qua, teſte *Etymol.*, *Apollodorus* Ὀρσοφόρη, *Crates* autem Ὀρθοθύρη ſcribere jubebant, opponitur τῇ ὁδῷ ἐς λαύρην, *viae ad angiportum*, ſive *vicum*. Od. χ. 126. Poſteriorem vero hanc, in graviſſima Procorum clade, Ulyſſis juſſu ſervabant Eumaeus & Philoetius, per priorem autem illam in thalamum adſcendebat, arma Procis petiturus, Melanthius. Conf. l. l. vſ. 129. 142. &c.

3 Οἶκοι. *Strabo* L. VIII. (p. 564. Ed. Alm.) derivat ἀπὸ τῶν κώων, id eſt, κοιλωμάτων, *cavernis*. Fortaſſe pro οἱ γὰρ οἶκοι, legendum, τὸ γὰρ οἶκοι. VILL. *Euſtath.* de hac eadem forma diſputans, p. 318. extr. Κῶς ἐλέγετο καὶ Ὀρυγμά τι ἐν Κορίνθῳ . . . ἡ δὲ τοιαύτη λέξις δοκεῖ καὶ τοῖς ὀρεσκῴοις ἐγκεῖσθαι &c. quae eo notavi, ut intelligatur, qua mente ſcripſerit *Apollonius*, οἱ γὰρ οἶκοι οὐκ ἔγκειντα, ſcilicet τοῖς ὀρεσκῴοις.

4 Διὰ τοῦ ΕΙ εἴρηκεν ὀρεσκείοις. An eſſet varians lectio pro ὀρεσκῴοισι? Il. Α. 268:

Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι. —

Et ſic legeret *Apollonius* ὀρεσκείοις? An ſcribendum, διὰ τοῦ Ι εἴρηκεν ὀρεσκῴοις? Nam hoc per ι ſcribitur, cum occurrat *iota* ſubſcriptum in ὀρεσκῴοις. VILL. Placet omnino ratio poſterior.

5 Διὰ τοῦτο Poſt διὰ τοῦτο ſupple εἰρῆσθαι, quod omiſſum putem. VILL.

1 Αἰ-

εὐλόγως οὖν καὶ τὸ ὀρεσκῴοισι, ὀρεσκοίτοις ἂν εἴη.

ὈΡΕ'ΞΑΤΟ. ὥρμησεν. οἱ δὲ, διέβη [1] εἰς τὸ καταστρέφειν. ὀρέγειν γὰρ, εἰς τὸ [2] ἐκτείνειν. ὁ δὲ διαβαίνων, ἐκτείνει τὰ σκέλη.

ὌΡΙΝΕ. γενικῶς τὴν ψυχὴν ἐκίνησε διὰ τὸν λόγον· [3] οὐκ ἐρωτικῶς νῦν, ἀλλ' ὀργίλως.

ὈΡΕ'ΧΘΕΟΝ. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις·

Πολλοὶ βόες ὀρέχθεον. [4] ——

τινὲς οὖν εἶπον ἀπὸ τοῦ ἐρύειν συνεσχηματίσθαι, ὅ φασιν εἶναι, τὸ μετὰ θορύβου τὴν σφαγὴν ὑπομένειν.

ὈΡΗΚΤΗ͂ΣΙ ΜΕΛΙ'ΗΙΣΙ. αἷς ὀρέγδην χρῶνται, ὅτι

1 Διέβη Fortaſſe, καταστρέφει εἰς τὸ διέβη. Reſpexit Il. Ν. 20:

Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ.

Quem egregium verſum expreſſit *Pindarus Pythior.* III. Βάματι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν, &c. ubi *Ariſtarchus legit* τελτάτῳ. VILL. Conjectura Cl. *Villoiſ.* non video, quomodo locum tueri poſſit; Forte ſcripſit *Apollon.* Οἱ δὲ διέβη εἰς τὸ καταστρέχειν. —

2 Εἰς τό. Pro εἰς τὸ mallem ἐστί. Διαβὰς eſt *extenſis & divaricatis cruribus ſtans.* Il. Μ. 458:

Εὖ διαβὰς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.

Quod imitatus eſt *Tyrtaeus de bellicâ virtute*, v. 16:

Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

Unde recte *Apollonius*: ὁ δὲ διαβαίνων, ἐκτείνει τὰ σκέλη. VILL.

3 Διὰ τὸν λόγον. Mallem διὰ τοῦ λόγου. Reſpicit Il. Β. 142:

Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.

VILL.

4 Ὀρέχθεον. Il. Ψ. 30. Sic verſus integer legitur:

Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. —

Heſ. interpretatur: ἐστέναζον, ἐμυκῶντο, ἐβρύχοντο. Quam explicationem ex *Apollonio* excidiſſe putem, & reſtituendam eſſe poſt τῶν πεποιημένων. VILL. Multis locis Gloſſas jam vidimus nulla interpretatione explicatas. Conf. *Erneſti Canon.* VIII.

1 Δι-

ὅτι ἐν τῷ συνίςαϑαι ἐκλείνοντες τὰ δόρα, [1] ἐκ χειρὸς πλήσσοντες, [2] ὅπερ ἔπαινον τῶν μαχομένων συνίςησι.

ὈΡΊΝΕΤΟΝ. δυϊκῶς. ὥρμων, ἐκίνυν. [3]

ὈΡΘΟΚΡΑΙΡΆΩΝ. ὀρθοκεράτων. λέγει δὲ ἐπὶ τῶν νεῶν· [4] ποτὲ δ' ἐπὶ τῶν βοῶν. ἔνιοι δὲ, ὀρθοκεφάλων, διὰ τὸ τὸ ὀρθόπρυμνον σημαίνειν. ἐσχημάτισαι δὲ ἀπὸ τοῦ κάρα. τούτοις δ' ἀντίκειται [5] βοῶν ὀρθοκεράτων.

ὈΡΟΎΕΙΝ. [6] ὁρμᾶν.

ὈΡΘΩΘΕΙ'Σ. [7] διαναστὰς, οἷον διαναστήσας ἑαυτόν.

ὈΡΟ'Ν.

1 Δόρα. Lego δόρατα. VILL.

2 Πλήσσοντες. Pro πλήσσοντες lege πλήσσουσι, vel πλήσσοντες μάχονται. Il. Β. 543:

> Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι.

VILL.

3 Ἐκίνυν. Addit exemplum Heſ. depromptum ex Il. Ι. 4:

> Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα.

VILL.

4 Νεῶν. De navibus, Il. Ξ. 3. & Τ. 344:

> — Προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων.

De bobus, Il. Θ 231:

> Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων.

Et eodem ſenſu Il. Σ. 573, atque Od. Μ. 348.

5 Ἀντίκειται. Fuit cum legerem: τοῦτο δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ, βοῶν ὀρθοκεράτων. Ex Sopbocle citatur apud Polluc. ὀρθόκερως φοίνιξ. VILL. Sententia Apollonii huc fere redit: Τούτοις δὲ, his vero, qui Ὀρθοκραιράων interpretantur Ὀρθοκεφάλων, ὀρθοπρύμνων, & nomen adeo ducunt a Κάρα caput, his igitur ἀντίκειται, obſtat, quod de bubus interpretantur multi, Ὀρθοκεράτων. ἀντίκειται βοῶν ὀρθοκεράτων. Schol. ad Il. Θ. 232. Ὀρθοκραιράων. ὀρθὰ κέρατα ἐχόντων. Conf. Heſych. h. v.

6 Ὀρύειν. Multis locis ac variis formis adhibuit Poëta.

7 Ὀρθωθείς. Il. Β. 42:

> Ἕζετο δ' ὀρθωθείς. —

Et Il. Κ. 21:

> Ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα.

VILL.

1 Ὀρόν.

ΟΡΟ´Ν. [1] ὁ μὲν Ἀπίων, ἐν ἀνθ' ἑνὸς, γάλα. οὐκ ἔστιν δέ· ἀλλ' ἡ ὑδατώδης ὑπόστασις τοῦ γάλακτος, ὀρὸς λέγεται·

> Καί κεν ὀρὸν [2] πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.

εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξορούειν τοῦ γάλακτος, [3] διὰ τὴν ὑγρότητα χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ γάλακτος λαμβάνειν.

ὌΡΠΗΚΑΣ. [4] κλάδους, παρὰ τὸ ὀρούειν.

ὈΡΦΝΗ. σκοτία. ἔνθεν εἰρῆσθαί φασι καὶ τὸν ὀρφανὸν μεταφορικῶς, τὸν ἐν σκότει ὥσπερ ὄντα, [5] τῶν γονέων ἐστερημένον.

ΟΡΘΙΑ.

> — Ἤϋσε θεὰ [6] μέγα τε δεινόν τε,
> Ὄρθια. —

1 Ὀρόν. Dicitur pro ὀῤῥὸν, quod alii ſerum, alii cremotem lactis interpretantur, & Ariſtoteles, Hiſtor. Animal. l. III. definit ἰχῶρα ὑδατώδη. Occurrit & Od. ι. 222:

> — Ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα.

Vill.

2 Καί κεν ὀρόν. Od. ρ. 225. Vill.

3 Γάλακτος. Poſt ἐξορούειν τοῦ γάλακτος, fortaſſe hic addendum καὶ. Vill.

4 Ὄρπηκας. In Heſiodi Oper. v. 466. ſumitur pro ſtimulo:

> — Ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι.

At in Eurip. Hippol. v. 221. accipitur pro jaculo:

> Καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥῖψαι Θεσσαλὸν ὅρπακα.

Vill. Nomine uſus eſt Homerus Il. Φ. 38.

5 Ὄντα. Heſ. Ὀρφαναία, ſeu potius Ὀρφναία νυκτερινὴ, σκοτεινή. ὅθεν καὶ ὀρφανὸν εἰρῆσθαι, τὸν ἐν σκότει ὄντα. Appoſite addit Apollonius: τῶν γονέων ἐστερημένον. Quod cum non cognitum fuiſſet, male apud Heſ. duobus in locis ὀρφανὸν emendatum fuit in ὀρφνόν. Vill. Ὀρφνὴν nusquam dixit Homerus, ſed pertinet Gloſſa ad memoratam ab Heſych. formam, νύκτα ὀρφναίην Il. Κ. 83. Conf. Etymol. p. 634. v. 28.

6 Ἤϋσε θεά. Il. Λ. 11.

ὁ μὲν Ἀρίσαρχος, ἀνατετᾶγμένως· ὁ δὲ Ἀρχιγένης μᾶλλον ὀρθά.

ΟΡΧΟΣ. ἡ ἐπίστιχος φυτεία, ἢ ἡ κηπεία· ὄντινα[1] ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ ὀρωρύχθαι τὴν γῆν. ὁ βόθρος οἱονεὶ ὀρυχέσι[2] ὤν, εἰς ὃν καταβάλλεται τὸ φυτόν. ὄρχατος δὲ, οἱονεὶ ἔρχατος, διὰ τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτοῦ[3] τὸν κῆπον.

ΟΡΧΑΜΟΣ. [4]ἡγεμών· παρὰ τὸ ἐπέρχεσθαι τὰς τάξεις τῶν ὑποτεταγμένων, οἱονεὶ ἔρχαμος.

ὈΡΩΡΕ'ΧΑΤΟ. [5]ἐρμημένοι ἦσαν.[6]

ΟΣΣΕ. [7]ὀφθαλμοί.

ΟΣΣΑ. [8]κληδὼν, φήμη ἐκ Θεοῦ· ὅθεν καὶ οἱ Ἀττικοὶ ἐντεύε-

1 Ὄντινα. Lege ἥντινα; niſi cum *Heſ.* ſcribas, ὁ κῆπος pro ἡ κηπεία. Vel legendum inverſo ordine, ἡ κηπεία, ἢ ὁ βόθρος, οἱονεὶ, &c. ὅντινα, &c. Od. H. 127:

Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ
παρὰ νείατον ὄρχον.

In *Herculis Scuto*, vſ. 296:

— παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
χρύσειος ἦν. —

Vill. Ὄντινα referri oportet ad ὄρχος.

2 Ὀρυχέσι. Lege ὀρυχές τις. Vocabulum confictum ut propius alludat. Etym. Ὄρχος ἐστὶν ὁ βόθρος εἰς ὃν ἐντίθεται τὰ φυτὰ πρὸς μοχείαν. παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὀρυχόν τινα ὄντα ὄρχατον δὲ, ἡ ἐπίστιχος φυτεία, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. Vill.

3 Δι' αὐτοῦ. Poſſet & legi διὰ αὐτὸν τὸν κῆπον, pro διὰ αὐτοῦ. Unde commodus exurgeret ſenſus; ſed nihil temere muto. Vill. Unice vera videtur Cl. *Villoiſ.* conjectura.

4 Ὄρχαμος. Il. B. 837. &c.

5 Ὀρωρέχατο. Il. Λ. 26:

Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο ποτὶ δειρήν.

Et ὀρωρέχαται Il. Π 834:

— Ὠκέες ἵπποι
Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. —

6 Ὀρμημένοι ἦσαν. Pro ὀρμημένοι lege ὠρμημένοι. Appoſite addit *Heſ.* ἢ ἐκτεταμένοι.

7 Ὄσσε. Saepiſſime in *Homero* occurrit.

8 Ὄσσα. Il. B. 93:

— Με-

ὀτλεύεσθαι [1] λέγουσι, τὸ κληδονίζειν. ὀτλευομένη, [2] ἥτις ἐστὶν κληδονιζομένη.

ὈΣΣΟΜΕΝΟΣ. [3] ἤτοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων, ἢ κατὰ ψυχὴν προσδεχόμενος.

ὈΤΡΗΡΟΙ. ἐναργεῖς [4] καὶ ἐπεστραμμένοι. καὶ τὸ ὀτραλέως, ταχέως. καὶ παρ' ἀλλήλως αἶψα καὶ ὀτραλέως. [5] καὶ τὸ ὀτρύνειν, [6] ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἢ ἀπὸ

— Μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει.

Et Od. Ω 412:

Ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη

Pro voce ſimpliciter accipitur in *Theogoniâ*, vſ. 10:

— Στεῖχον περικαλλέα ὄσσαν ἰεῖσαι.

1 Ὀτλεύεσθαι. Recte ὀτλεύεσθαι. Nam quidam praeferunt ὀπιεύεσθαι, freti autoritate *Aelii Dionyſii*, qui pro ὀτλεύεσθαι veteres dixiſſe ὀπιεύεσθαι tradit apud *Euſtath.* Il. Ξ. p. 964. Doctiſſime, ut omnia, Clariſſimus *Ruhnkenius* annotat, hunc errorem fluxiſſe ex *Ariſtophan. Lyſiſtr.* vſ. 597. ubi pro ὀτλευομένη κάθηται, *Dionyſii* Codex perperam exhibuit ὀπιευομένη. Idem incomparabilis Criticus annotat pari fere mendo ſcribi in *Moeride Attic* ὀπλεύεσθαι. Sed in *Sangermanenſi Codice Manuſcripto* hujuſce Lexicographi ſcribitur, ut legendum eſt, ὀτλεύεσθαι. Ejuſdemque Codicis operâ hoc mendum, ut & plurima alia, in ſuâ Editione ſuſtulit Clar. *Pierſonius*. VILL.

2 Ὀτλευομένη. Ante hanc vocem omiſſum puto τὸ καί. Pro ἥτις legerem ἥτοι, ſeu κάθηται, ob *Ariſtophanis* verſum, ὀτλευομένη κάθηται; vel potius προφῆτις. VILL.

3 Ὀσσόμενος. Vide quae ſupra annotavimus in κατ' ὀσσόμενος. VILL. Proxime ſpectat Gloſſa Od. Α. 115. Ubi inter Procos ſedet *Telemachus*,

Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν,

Schol. Ὀσσόμενος ... προσδοκῶν ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων.

4 Ἐναργεῖς. *Clari*, *manifeſti*; nullo ſenſu. Lege ἐνεργεῖς. Occurrit Od. Α. 109:

Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες.

VILL.

5 Καὶ παρ' ἀλλήλως &c Legerim equidem una voce καὶ παραλλήλως, &c. Pertinet autem obſervatio ad Il. Τ. 317.

Δεῖπνον ἔθηκας

Αἶψα καὶ ὀτραλέως. —

6 Τὸ ὀτρύνειν Plurimis locis formisque habet *Homerus*.

1 Ὀτρυ-

ἀπὸ τοῦ παρορμᾶν. καὶ ὀτρυντὺς, [1] ἡ ἐπικέλευσις.

ὈΤΡΙΧΑΣ. [2] ὁμοιότριχας.

ΟὙΔΕΝΟΣΩΡΑ. [3] οὐδὲ μιᾶς φροντίδος ἄξια.

ΟΥ̓ΔΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ βαθμοῦ τῆς θύρας·

Οὐδοῦ [4] ἐπαύλεως. —

καί·

— Ὑπέρβη [5] λάϊνον οὐδόν.

ἀπὸ τοῦ δι' αὐτὸν ὁδεύειν. ἐπὶ δὲ τῆς κοινῶς νοουμένης ὁδοῦ.

— Ἐπεὶ [6] φάσ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν.

ΟΥ̓ΛΟΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ μαλακοῦ·

— Οὔλων [7] τε ταπήτων.

σημαίνει δὲ τὸ ὅλον ἡ λέξις·

Ἄρτον [8] δ' οὖλον ἑλών. —

ἐπὶ

1 Ὀτρυντύς. Il. Τ. 234:

— Μηδέ τις ἄλλην
Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος
ἰσχαναάσθω.

Dicitur quoque ὀτραλέως, celeriter, in Herculis Scuto, vſ. 410:

— Οἱ δ' ὀτραλέως ἀΐξαν.

Et ὀτρῦναι apud Heſ. παροξῦναι, κελεύειν, σπεύδειν, παρορμᾶν. Exempla apud Hom. paſſim obvia. Vill.

2 Ὄτριχας. V. Il. Β. 765. ibique Schol.

3 Οὐδενόσωρα. Apion, teſte Heſ. interpretatur, οὐδενὸς φυλακτικά. Il. Θ. 178:

— Τείχεα μηχανόωντο
Ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα. —

Vill.

4 Οὐδοῦ ἐπαύλεως. Od. Α. 104. Lege οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. Vill.

5 Ὑπέρβη. Od. Θ. 80. Vill.

6 Ἐπεὶ φάσ'. Od. Ρ. 196. Pro φάσ' hodie legitur φάτ', pro Οὐδὸν autem male in Codice Mſ. ὁδόν. Vill.

7 Οὔλων. Il. Π. 224. Vill.

8 Ἄρτον Od. Ρ. 343. Vill. Pro Ἄρτον δ' οὖλον, quod exhibuit Stephan., Barneſ. & Clar-

ἐπὶ δὲ τοῦ ὀλεθρίου·

— Οὖλος Ἄρης. [1] —

ἐπὶ δὲ τοῦ συνεστραμμένου·

Οὔλας [2] ἧκε κόμας. —

καί·

Χλαῖναν [3] πορφυρέην οὔλην, —

μεταληφθήσεται εἰς τὴν ὅλην, ὅ ἐστιν ὁλοπόρφυρον.

ΟΥ̓ΔΑΣ. [4] ἔδαφος.

ΟΥ̓ΘΑΤΑ. ὁ μὲν Ἀπίων, μαστοί. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

— Οὖθαρ ἀρούρης, [5]

μεταφορικῶς λέγει τὸ κάρπιμον τῆς γῆς. ἔνιοι δὲ, τὰ μέσα τῶν ἔνδοθεν, ἅπερ περιεκτικά ἐστι τῶν μαστῶν·

Οὔθατα γὰρ [6] σφαραγεῦντο. —

ΟΥ̓-

Clarke ediderunt: Ἄρτον τ' οὖλον, quos juvat *Etymol.* p. 640. v. 34.

1 Οὖλος Ἄρης. Il. Ε. 461. Dicitur pro οὔλιος, quod habet quoque *Homerus*; ut & *Heſiod. in Her. Scuto*, vſ. 192:

— Ἐν δ' ἦν καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης.

Vill.

2 Οὔλας ἧκε. Od. Ζ. 231. Vill.

3 Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην. Od. Τ. 225. οὔλην, quod hic in *Codice Mſ.* deerat, ſubſtitui. Vill.

4 οὖδας. Od. Θ. 376:

Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι.

Heſiod. in *Oper.* vſ. 532:

Οὐ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ἐρεῖται.

Vill.

5 Οὖθαρ ἀρούρης. Il. Ι. 141. Sic dixit Il. Ι. 530:

— Γουνοῦ ἀλωῆς.

Vill.

6 οὔθατα γάρ. Od. Ι. 440. Vill.

1 Οὐ-

ΟΥ̓ΛΕ. [1] ὑγίαινε. ὅθεν καὶ οὐλή, τὸ ὑγιασμένον τραῦμα.

ΟΥ̓ΛΟΜΕ΄ΝΗΝ. δεινήν, [2] ὀλεθρίαν. ἐν δὲ τῇ [3] Σ Ὀδυσσείας·

Οὐλομένης [4] ἐμέθεν, —

οἷον, ἐμοῦ τῆς ἀπολομένης. καί·

Οὐλομένων νεκύων· [5]

τὸ αὐτό ἐστι.

ΟΥ̓ΛΟΧΥ΄ΤΑΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, τὰ μαζοβόλια, [6] ἐν τούτοις γὰρ ἀνακέχυνται αἱ οὐλαί. Φαίνεται δὲ νοῶν τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς αἱ κριθαὶ κέχυνται. ἴσως δὲ ταῦτα σημαίνῃ. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

— Καὶ οὐλοχύτας [7] ἀνείλοντο,

σα-

1 οὖλε. Od. Ω. 401:

Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, Θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Vill. Omnem hanc verborum familiam, οὖλε, οὖλος, οὐλαὶ, οὐλοχύται &c. erudite illuſtrarunt viri Cl. *Valck.* ad *Ammon.* *p.* 107. *Gesn.* ad *Orph.* *Argon.* v. 955. *Koen.* ad *Corinth.* *p.* 234.

2 Δεινήν. Reſpexit ſecundum *Iliadis* verſum:

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Οὐλομένην. —

Vill.

3 Ἐν δὲ τῇ. Male in Codice Mſ. τῷ Vill.

4 οὐλομένης. Od. Σ. 272. Vill.

5 Οὐλομένων νεκύων. Nusquam apud *Hom.* me legere memini οὐλομένων νεκύων. Sed Od. Λ. 554. οὐλομένων jungitur cum τευχέων:

Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου εἵνεκα τευχέων
Οὐλομένων. —

Et infra, vſ. 563. νεκύων κατατεθνειώτων. Quae fortaſſe confudit *Apollonius* memoriter lapſus. Vill.

6 Μαζοβόλια. Haec vox exulat ex omnibus, ut opinor, Lexicis. Sed apud Polluc. *lib.* 10. legitur μαζονομεῖα, & *lib.* 6. Μαζονόμια, κοῖλοι μεγάλοι πίνακες, ἐφ' ὧν αἱ μάζαι διενέμοντο. ξύλινοι δ' ἦσαν. Vill. De utraque, quam *Apollonius* habet, hujus formae notione, conf. quos laudat *Alb.* ad *Heſych.* *h.* *v.* itemque *Euſtath.* *p.* 132. *v.* 22. & *p.* 133. *v.* 13.

7 Καὶ οὐλοχύτας ἀνείλοντο. Il. Α. 449. Lege ἀνέλοντο. Vill.

 ſtath.

σαφὲς ὡς αὐτὰς τὰς κριθὰς σημαίνῃ, οἷον τὰς ὄλας χεομένας ἐπὶ τῶν σπονδῶν.

ΟΥ'ΛΑΜΟ'Σ. τάξις·

— Ἀνὰ οὐλαμὸν [1] ἀνδρῶν.

καὶ ἔστιν κατὰ τὸ ἔτυμον, [2] ἰλαμὸς, ἡ εἴλησις, [3] καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις τῶν ἀνδρῶν. καὶ οὔλας τρίχας [4] ἡμεῖς λέγομεν, τὰς φύσει εἱλουμένας καὶ συστρεφομένας.

ΟΥ'ΝΕΣΘΕ. ὄνησιν τινὰ ἔχετε. εὑρίσκομεν δὲ διαφόρως λεγομένην τὴν λέξιν·

Ἦ ὀνόσασθ᾽ [5] ὅτι μοι Κρονίδης. —

ἐπιφέρεται δὲ οὕτως καὶ ἐνταῦθα, οἷον ἐμέμψασθε.

κα-

1 Ἀνὰ οὐλαμόν. Il. Δ. 251. Vill.

2 Ἔτυμον. Male in Codice Mſ. ἔτυμοι. Vill.

3 Ἡ εἴλησις. Fortaſſe ἡ εἴλησις. Vill.

4 Τρίχας. Clariſſimus *Alberti*, qui haec noſtri *Apollonii* verba laudat, omiſit hanc vocem, quae, aut fallor, in illius Apographo ideo deſiderabatur, quod in noſtro Codice Mſ. per compendium efficta repraeſentetur. Vill. In Cl. *Alberti* Apographo idem fere compendium repperi, quod in *Cod.* Mſto.

5 Ἦ ὀνόσασθ᾽. Il. Ω. 241. Priamus Trojanos omnes a porticu prohibens, ſic eos contumelioſis verbis alloquitur:

Ἦ ὄνοσθ᾽ ὅτι μοι Κρονίδης
Ζεὺς ἄλγε᾽ ἔδωκε.

Quaſi diceret: an ex eo fructum percipitis, quod me dolore confecit Jupiter? Nae vobiſcum feliciter agitur; nam aliter haud impune ferretis. Sed monente *Apollonio*, alii legunt, ἦ ὀνόσασθ᾽, (male in Codice Mſ. ὀνάσασθαι,) *id eſt*, an hoc levius vobis videtur, quod me dolore confecit Jupiter, & inſuper mea quaſi parva augetis mala? Duos ſenſus conjungit *Schol.* ἦ . . . . ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς εὐφραίνεσθε, ἀπὸ τοῦ ὄνασθαι. ἢ ἐκφαυλίζετε καὶ μικρὸν ἡγεῖσθε. Vill. Pro ὀνάσασθ᾽, quod erat in Codice, edi curavimus ὀνόσασθ᾽ Fugit menda Cl. *Albertum* ad *Heſ.* h v. Conf. Od. Ε. 379.

Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.

ubi *Schol.* ὀνόσσεσθαι κακότητος! ἐξευτελήσειν (L. ἐξευτελίσειν) τὴν κάκωσιν, ἢ μέμψασθαι.

I Οὐ-

καταστρέφει δὲ εἰς ἶσον τὸ ἐξεφαυλίσατε, καὶ οὐδὲν ἄξιον [1] ἡγήσασθε.

ΟΥ'ΝΕΚΑ. [2] ἤτοι ἀντὶ τοῦ ὅτι.

ΟΥ'ΡΑΝΟ'Σ. ὁ καταστηριγμένος [3] πᾶς τόπος.

ΟΥ'ΡΑΝΙΩ'ΝΩΝ. τῶν ὑπὸ τῶν οὐρανῶν ἀρχὴν [4] τεταγμένων.

ΟΥ'ΛΙΟΣ [5] 'ΑΣΤΗ'Ρ. ὀλέθριος καὶ χαλεπός. λέγει δὲ τὸν κύνα.

ΟΥ'ΡΗ͂ΑΣ. ἡμιόνους, ἤτοι ὀρειβατοῦσι. [6] διὰ τὸ ὀρύειν πρὸς τοὺς ἀνάντεις τόπους.

ΟΥ'-

1 Οὐδέν. Lege οὐδενός. Vill. Pro εἰς ἶσον σὸ, quod proxime praecedit, corrigendum etiam eſt εἰς ἶσον τῷ.

2 Οὕνεκα. Il. A. 11:

— Ὀλέκοντο δὲ λαοὶ,
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

In *Heſiod.* Operibus, vſ. 137:

— Χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν

Vill. Aut intercidit hic alia hujus particulae interpretatio, aut abundat ἤτοι.

3 Καταστηριγμένος. Pro καταστηριγμένος, *Heſ.* habet, ὁ καταστερισμένος τόπος: & multo melius; cum reſpiciat οὐρανὸν ἀστερόεντα, *coelum ſtellis ardentibus aptum*, quod toties in *Homero* legitur. Vill.

4 Τῶν ὑπὸ τῶν οὐρανῶν ἀρχήν. Mallem ὑπὸ τὴν οὐρανοῦ ἀρχὴν, vel τὴν τῶν οὐρανῶν. Vill. Confirmant Cl. *Villoiſ.* emendationem *Heſych* Οὐρανίωνας. τοὺς ὑπὸ τὴν οὐρανοῦ ἀρχὴν τεταγμένους. *Suid.* Οὐρανίωνες, οἱ Τιτᾶνες οὕτω λέγονται. Pertinet Gloſſa ad Il. E. 898. ubi cum Mars dicitur Πάλαι .. ἐνέρτερος Οὐρανιώνων; *Schol.* quidem interpretatur τῶν Τιτάνων νῦν. *Euſtath.* vero p. 619. v. 11. ἐνέρτερος οὐρανιώνων· κατὰ τοὺς Τιτάνας δηλαδή.

5 Οὔλιος. Il Λ. 62. Vill.

6 Ὀρειβατοῦσι. Locus mire confuſus corruptuſque. Hunc ego ſic inverſo ordine reſtituo: Οὐρῆας. ἡμιόνους, διὰ τὸ, (ſeu παρὰ τὸ) ὀρύειν πρὸς τοὺς ἀνάντεις τόπους. ἤτοι γὰρ ὀρειβατοῦσι. Interpretantur *mulos* Il. A. 50. Sed, ut ait *Ariſtoteles*, ἴσως οὐ τοὺς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ τοὺς φύλακας. Et Il K. 84.

Ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἤ τιν' ἑταίρων.

Ubi *Schol.* Οὐρήων. ἡμιόνων.

 νῦν

ΟΥ'ΡΙΆΧΟΙ. [1] ὁ ὄρχος τοῦ δόρατος.

ΟΥ'ΡΟΣ. ὁ φύλαξ, καθὸ συνήθως·

— Οὖρος Ἀχαιῶν, [3]

σημαίνει καὶ τὸν ὅρον καὶ [4] τῆς γῆς·

Οἱ δ' ὥς [5] ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον.

καί·

Τὸν δ' ἄνδρες πρότερον [6] θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης.

λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως. [7] λέγει καὶ οὐρούς, [8] τοὺς τόπους

θεν δὲ, φυλάκων. VILL. Haud ſcio, an ſcripſerit forte *Apollon.* Οὐρῆας. ἡμιόνους, ἤτοι ὀρειβατοῦσαι, διὰ τὸ &c. Mentem Gloſſatoris confirmat *Etymol.* p. 630. v. 2. Ὀρεὺς ὁ ἡμίονος, παρὰ τὸ ἐν ὄρεσι μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων δύνασθαι ἐργάζεσθαι.

1 Οὐρίαχοι. Lege οὐρίαχος, ſeu οὐρίαχον; ut Il. Π. 612. & Ρ. 528:

— Ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. —

Et Il. Ν. 443:

— Οὐρίαχον πελέμιζεν
Ἔγχεος —

Heſ. explicat τὸ σαυρωτῆρα. ἔστι δὲ, inquit, σιδήρεον ἐγκεκαμμένον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ δόρατος. Et *Schol* habet τὸ ὄπισθεν μέρος, quod docet vocatum quoque fuiſſe γέρσφον καὶ πόρθυγγα VILL.

2 Δόρατος. Hic aliquid omiſſum puto, Legendum conjicio: Οὐρίαχος. οἷον ὄρχος, τουτέστιν οὐρὰ τοῦ δόρατος, τὸ ὄπισθεν μέρος. VILL.

3 Οὖρος Ἀχαιῶν. Il. Θ. 80. VILL.

4 Καί. Hanc conjunctionem hîc ſuperabundantem tolle. VILL.

5 Οἱ δ' ὥς. Il. Μ. 421. In *Homero* ἀλλ' ὥς. VILL.

6 Τὸν δ' ἄνδρες πρότεροι. Il. Φ. 405. Pro πρότεροι, hodie legitur πρότεροι, & ῥ' pro δ'. Nota varietatem Lectionis. VILL.

7 Λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως. Conf. Il Ψ. 431. Od. Θ. 124.

8 Οὐρούς. Il. Β. 153:

Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον. —

Schol. explicat ταφροειδῆ ὀρύγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τὰς ἀντλίας. Dicuntur & νεώρια, *navalia.* VILL.

Ὀρ

πυς ἐν οἷς ἐνεώλκηνται αἱ νῆες· παρὰ τὸ ἑλκομένας τὰς ναῦς ὀρύειν εἰς τὴν θάλασσαν.

"ΟΦΕΛΕΣ. [1] ὤφελες. καὶ ὄφελον [2] ἐπ' εὐχῆς τάσσεται.

'ΟΦΕ'ΛΛΕΙΝ. [3] αὔξειν. —

'ΟΧΕ'ΕΙΝ.

Νηπιάας [4] ὀχέειν, —

τὰ νέων φρονεῖν, ἢ ὀχεῖσθαι ὑπὸ νεότητος.

"ΟΦΡΑ. ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἢ ὅπως·

"Οφρα [5] ἴδῃ Μενέλαον. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἕως·

"Οφρα μὲν [6] Ἠὼς ἦν. —

"ΟΧΑ. [7] ἐξόχως.

'ΟΧΕΥ'Σ.

1 "Οφιλες. Il. Α. 415. &c.

2 "Οφιλον. Il. Σ. 367. &c. Neque ὄφελον tantum, prima ſingularis aut tertia pluralis, ſed ὄφελες etiam, ſecunda ſingularis, aliaeque hujus verbi formae, uti obligationis, ita & voti ſignificationem habent.

3 'Οφέλλειν. Il. Γ. 62:

— Ὀφέλλει δ' ἀνέρος ὁρμήν.

Heſiod. in *Oper.* vſ. 14:

Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει.

VILL.

4 Νηπιάας. Od. Α. 297.

VILL.

5 "Οφρα ἴδῃ. Il. Δ. 195.

VILL.

6 "Οφρα μέν. Il. Θ. 66.

VILL.

7 "Οχα. Il. Γ. 110:

— Ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

Unde compoſita vox ἔξοχα. Od. Δ. 629:

— Ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.

Et in *Heſiod.* *Dieb.* vſ. 9:

Ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.

VILL.

ὈΧΕΥ'Σ. ὁ μὲν ἱμὰς τῆς περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ συνέχειν. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ ὀχῆες, οἱ μοχλοί· ἀπὸ τοῦ συνέχειν τὰς θύρας. λέγει δὲ καὶ ὀχῆες, τὴν [1] τοῦ θώρακος ζώνην συγκατέχοντας·

— Ὅθι [2] ζωστῆρος ὀχῆες.

ὈΧΘΗ'ΣΑΣ. οἷον μετεωρίσας τὴν ψυχήν·

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας, [3] —

ἀπὸ δὲ τῶν ὄχθων, αἵ εἰσι ἀναστήματα τῶν ποταμῶν. τάσσουσι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ στενάζειν· ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς. καὶ γὰρ ὁ στενάζων τετάρακται τὴν ψυχὴν, καὶ ὁ μετεωριζόμενος.

ὈΧΘΑΙ. [4] τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὸ ἀνάστημα τῆς γῆς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐξέχειν.

ὈΧΟΙ.

1 Τὴν. Lege τοὺς τήν. Pro vectibus ſumitur Il. Φ. 537:

— οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας.

Et pro galeae retinaculo Il. Γ. 372:

Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.

Vill. Pro ὀχῆες lege etiam ὀχῆας. Dedit tanquam non corrupta cl. *Alb.* ad *Heſych. h. v.*

2 Ὅθι. Il. Δ. 132. Vill.

3 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας. Il. Η. 454. Vill. Mox ἀπὸ δὲ τῶν ὄχθων, αἵ εἰσι &c. Legatur oportet ἀν. δ. τ. ὀ. αἵ ε. *Heſych. h. v.*, ἀπὸ τοῦ ὄχθου & deinde ὄχθος. χρυσῶν &c. Conf. *Ammon. p.* 108.

4 Ὄχθαι. τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ ſaepe hoc nomine appellavit *Homerus*: *terrae* autem *prominentiam* dixit ὄχθην *Il.* Φ. 10. 17. *coll.* 26. & 171. *coll.* 175. & eodem uſu nomen ſaepe poſuit *Pindarus*; unde falſa eſſe intelligitur *Ammonii* diſtinctio: Ὄχθαι, ποταμῶν χείλη; ὄχθοι, ἐπάρματα γῆς; quam probaſſe videtur *Oudend.* ad *Thom. Mag. p.* 667., quamvis ipſius *Homeri* auctoritate, alteram quoque notionem formae ὄχθαι vindicaſſet *Etymol. p.* 645. *v.* 17. cui addi poteſt *Cod. Mſ. Biblioth. S. Germ.* a Cl. *Villoiſ.* laudatus, ὄχθαι. γῆς ἀναστήματα. itemque *Timaeus*, *Lex. Plat.*, quem vereor, ut recte corrigere tentaverit l. l. *Oudend.*, ὄχθαι γῆς ἀναστήματα.

1 Ὀχί-

ΟΧΟΙ. εἰ μὲν βαρυτονοῖντο, ἔστι μεταφορικῶς τὸ λεγόμενον, λιμένες νηῶν ὀχήματα, [1] δι' ὧν ὀχεῖται αἱ ναῦς. εἰ δ' ὀξυτονοῖντο ὀχοί, ἔσονται οἱ συνεκτικοὶ τῶν νεῶν, οἱ συνέχοντες, καὶ πειθανῶς [2] ἑκάτερον ἔχει τῆς ἐκδοχῆς.

ὈΨΕ΄. [3] μετὰ πολὺν χρόνον.

ὌΨΙΜΟΝ, ὈΨΙΤΈΛΕΣΤΟΝ. [4] ὀψὲ ἐρξάμενον τελεῖσθαι, καὶ ὀψιτέλεστον, ὀψὲ τελεσθησόμενον.

ὈΨΕΊΟΝΤΕΣ. [5] ὀπτικῶς ἔχοντες. ὁ δὲ τύπος τῆς λέξεως Ἀττικός. κλαυτείοντες γὰρ λέγουσι, ἀντὶ τοῦ κλαυστικῶς ἔχοντες. καὶ Καλλίμαχος· [6]

Οἱ

1 Ὀχήματα. Reſpicit Od. Ε. 404:

> Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαὶ,

ubi alii quidem legunt, νηῶν ὄχοι, *navium vehiculum*; alii vero, νηῶν ὀχοὶ, *navium capaces*. Vill. Commentarii inſtar habet *Euſtath.* p. 1540. v. 22. Λιμένες δὲ νηῶν ὄχοι, βαρυτόνως, ἢ ὀχοὶ, ὀξυτόνως., οἱ φυλακτικοὶ τῶν νηῶν. ὡς συνέχοντες αὐτάς. ἢ ἐφ' ὧν νῆες ὀχοῦνται καὶ ἀναπαύονται &c. Itaque ſi λιμένες dicantur ὀχοὶ, ii intelliguntur, qui *naves capere poſſint*, ſin autem ὄχοι, dictum eſt metaphorice, quaſi νηῶν ὀχήματα, ἐφ' ὧν νῆες ὀχοῦνται.

2 Πειθανῶς. Pro πειθανῶς mallem πιθανῶς; quamquam non ſum neſcius legi & πειθανῶς. Vill.

3 Ὀψέ. Plurimis locis apud *Homerum* occurrit.

4 Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. Il. Β. 325:

> Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,
> Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. —

Vill.

5 Ὀψείοντες. Ducta eſt gloſſa ex Il. Ξ. 37. ubi *Ptolemaeus*, cognomine *Epithetus*, οὐκ ἀποδεχόμενος τὸ ὀψείοντες ἔγραφεν οὐ ψαύοντες πολεμοῖο, καὶ ἀρέσκει παλαιοῖς, ἔχειν λόγον καὶ τὴν τοιαύτην γραφὴν, teſte *Euſtath. p.* 966. *v.* 5. Alteram tamen lectionem ſecuti ſunt *Heſych.*, *Suid.* & *Etymol. p.* 485. *v.* 19.

6 Καλλίμαχος. *Fragmentum*, a Cl. *Alberto* ad *Heſych.* editum, in *auctario* deinde *Fragmentorum Callimachi* locum occupavit ccccxxxv.; in

Οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παρμᾶσιν ἄροτρον,

ἀντὶ τοῦ βρωτικῶς ἔχοντες.

ΟΨΟΝ. ὁ μὲν Ἀπίων κακῶς τὸ κρέας. ἀντιμαρτυρεῖ γὰρ ὁ Ποιητής·

— Καὶ τὸ κρόμυον [1] ποτῷ ὄψον.

ἔστιν οὖν πᾶν προσόψημα, ὄψον. λέγει γάρ που·

Ὄψα τε [2] οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες.

in quo non παρμῶσιν, ſed παρίωσιν ſcribendum eſſe, docet *Toup. add. ad Theocr. Eid.* x. *v.* 31.

1 Καὶ τὸ κρόμυον. In *Hom.* legitur Il. Λ. 629:

Χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον

Vide Clar. *Wetſten.* ad *Joan.* vi. 9. & omnino praeſtantiſſ. *Pierſon.* ad *Moerin.* Vill.

2 Ὄψα τε. Od. Γ. 480. Vill.

Π.

ΠΑ΄ΓΟΙ.[1] αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν ὀρῶν·

— Σπιλάδες[2] τε πάγοι τε.

ΠΑ΄ΓΧΥ.[3] παντελῶς.

ΠΑΙΔΝΟ΄Σ.[4] παῖς νεογνός.

ΠΑΙΗ΄ΟΝΑ. ποτὲ μὲν, τὸν λεγόμενον παιᾶνα ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ παραιτήσει λοιμῶν ἢ στάσεων.[5] ποτὲ δὲ κυρίως, θεόν τινα, ὃν συνίστησιν ἰατρὸν τῶν θεῶν·

Τῷ

1 Πάγοι. In *Herculis Scuto*, *Heſiodus* ſic habet de ſaxo ex alto montis cacumine devoluto, vſ. 439:

— Πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν.

Vill.

2 Σπιλάδες τε. Od. Ε. 405. Vill.

3 Πάγχυ. Frequentiſſimum Poëtae.

4 Παιδνός. Od. Φ. 21:

— Πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς
Παιδνὸς ἐών. —

Et *AEſchyl.* in *Agamemn.* vſ. 487:

Τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος.

Vill.

5 Στάσεων. *Heſ.* addit φιδόμενον. Legitur Il. Χ. 391:

Νῦν δ᾽ ἄγ᾽ ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν.

Erat etiam hymnus victoriae; unde *Virgilius*, in ſexto *Aeneid.* libro, inducit in campis Elyſiis beatos, qui, ſuperatis ſuis cupiditatibus victores, tranquillâ pace fruebantur, *laetum choro Paeana canentes.* Il. Α. 473:

Καλὸν ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν.

Vill. Probant quidem *Schol.* & *Interpr.* ad *Il.* Χ. *v. l.* Παιᾶνα victoriae quoque proprium eſſe; ſed illa, quam *Apollon.* poſuit, notio pertinet ad Il. Α. 473. ubi *Schol.* Παι-

ᾶν

Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων [1] ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων.

ΠΑΙΌΝΕΣ. [2] ἔθνος βαρβαρικόν.

ΠΑΙΠΑΛΟΈΝΤΟΣ. τραχέως καὶ σκολιώδους. θηλυκῶς· [3]

— Σάμοιό τε [4] παιπαλοέσσης.

ΠΑΙΦΑΊΣΣΕΙΝ. [5] πυκνῶς ἀπὸ ἄλλου πρὸς ἄλλον ὁρμᾷν μαχόμενον, ἀπὸ τοῦ πάντη [6] φαίνεσθαι. βέλτιον δὲ λέγειν πεποιῆσθαι [7] τὴν λέξιν κατὰ μίμησιν, καὶ σημαίνειν τὸ πανταχῆ φαίνεσθαι, καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι. ἔνιοι δὲ παρετυμολογοῦσιν παιφάσσουσα,

ἂν δέ ἐστι ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ ἀφέσει λοιμοῦ ᾀδόμενος. Ex eodem loco fluxerunt *Heſychii* & aliorum *Gloſſae*, huic noſtrae fere ſimiles.

1 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων, Il. Ε. 401. VILL.

2 Παίονες. Il. Π. 291. &c.

3 Θηλυκῶς Hic aliquid omiſſum puto, & legendum: καὶ θηλυκῶς, παιπαλοέσσης. Sic *Heſiod.* in *Theog.* vſ. 860:

Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀϊδνῆς
παιπαλοέσσης.

VILL. In *Apollonio* equidem pro τραχέως legerim τραχέος: praeterea vero nihil mutaverim propter ſolemnem Grammaticorum βραχυλογίαν. — Maſculinum παιπαλόεντος occurrit, *Il.* Ν. 17. ubi recte *Schol.*, uti & *Heſych.* τραχέος.

4 Σάμοιό τε. Od. Δ. 671.

5 Παιφάσσειν. Occurrit ἐμπαιφάσσειν Il. Ε. 803. ubi ſic explicatur ab *Etym*

— Πολεμίζειν οὐκ εἴασκον,
οὐδ' ἐκπαιφάσσειν. —

Ἀντὶ τοῦ οὐκ εἴων ἐμφανῆ αὐτὸν καὶ περιφανῆ ποιεῖν τοῖς Θηβαίοις, ἀλλ' ἐν τῷ τοῦ ἀγγέλου σχήματι μένοντα εὐωχεῖσθαι, αὐτὸς δὲ τῇ ἐμφύτῳ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ ἐκφερόμενος προυκαλεῖτο τοὺς Θηβαίους. VILL.

6 Πάντη. *Heſ.* habet πάντῃ. Il. Β. 450:

Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο
λαὸν Ἀχαιῶν.

VILL Πάντη, quod habet *Apoll.*, confirmat *Euſtath.* *p.* 253 *v.* 9. Παιφάσσειν . . . πάντη τὰ φάη ἀΐσσειν.

7 Πεποιῆσθαι. Lege πεποιῆσθαι. VILL. Manifeſtum errorem correxerat etiam in margine Cl. *Albert.*

σοῦσα, πάντη τὰ φάη περιάγουσα, ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμούς.

ΠΑ'ΛΟΣ. κλῆρος. ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν ἄρσιν τοῦ λαγχάνοντος. ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὴν καρδίαν τῶν κληρουμένων. ὅθεν ἁμαρτάνουσιν οἱ γράφοντες πεπαλᾶσθαι. [1] τοῦτο γάρ ἐστι τὸ μεμολύσθαι, καθά φησιν·

Αἵματι [2] καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον —

ὥσπερ τοῦ [3] ἡμαγμένον μετοχικοῦ, τὸ ἀπαρέμφατον ἡμάχθαι διὰ τοῦ Χ καὶ τοῦ Θ· οὕτως πεπαλάχθαι, ἀπὸ τοῦ πεπαλαγμένον εἶναι· ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἠλλαγμένος, τὸ ἠλλάχθαι.

ΠΑ'ΛΙΝ. εἰς τοὐπίσω· [4]

— Αὐτὸς δὲ πάλιν [5] τρέπεν ὄσσε φαεινώ.

καὶ παραλλήλως ἄψ. ὡς γὰρ τὸ ἄψ ὀπίσω, οὕτως καὶ τὸ πάλιν. καὶ παλιμπλαγχθέντας, [6] εἰς τοὐπίσω πλανηθέντας.

ΠΑΛ-

1 Πεπαλᾶσθαι. Reſpicit Od. I. 331:

Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον.

Ubi innuit quoſdam olim male ſcripſiſſe πεπαλᾶσθαι, pro πεπαλάχθαι. VILL.

2 Αἵματι. Il. Z. 268. VILL. Conf. *Valck.* ad *Il.* X. *vſ.* 402. *Erneſt. ad Callim. in Lav. Pall. vſ.* 7.

3 Ὥσπερ τοῦ. Legendum equidem cenſuerim ὥσπερ ἀπὸ τοῦ.

4 Τοὐπίσω. Sic *Heſiod.* in *Oper.*, vſ. 671:

Σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι.

VILL.

5 Αὐτὸς δέ. Il. N. 3. VILL.

6 Παλιμπλαγχθέντας. Il. A. 59:

— Ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω Ἂψ ἀπονοστήσειν, —

ubi πάλιν & ἂψ conjunguntur. Et *Od.* N. 5. idem iisdem fere verbis occurrit. In *Manuſcripto* Codice male παλιμπλαχθέντας pro παλιμπλαγχθέντας. VILL.

1 Ἀπὸ

ΠΑΛΛΑ'Σ. ἐπίθετον ἴδιον Ἀθηνᾶς. ὡς μὲν Ἀπίων· ἀπὸ τοῦ παίειν τοὺς λαοὺς, [1] ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν κατὰ τὴν ἡλικίαν. παρθένος γάρ ἐστι, ὅθεν καὶ ὁ πάλλαξ ὠνόμασται. ἔνιοι δὲ, ὅτι Πάλλαντα ἀνεῖλεν ἕνα τῶν Γιγάντων. τοῦτο δὲ οὐκ ἄν τις ἐξ Ὁμήρου παραστήσειε. [2]

ΠΑ-

1 Ἀπὸ τοῦ παίειν τοὺς λαούς. Hinc emenda locum *Heſ.* nunquam antea intellectum: Ἡ παίουσα τοὺς αὐλούς. Pro αὐλοὺς, lege, cum *Apione* & *Apollonio*, τοὺς λαούς. Et in utroque, pro παίειν, fortaſſe legendum πάλλειν. VILL.

2 Παραστήσειε. Nusquam enim *Homerus* huncce Gigantem a Pallade occiſum fuiſſe memorat. Sedulo perpende hocce loquendi genus: τοῦτο δὲ οὐκ ἄν τις ἐξ Ὁμήρου παραστήσειε. Sic ſupra idem *Apollonius* haec habet in Ἀκροστήσας. p. 80: Ἀκροστὰς γὰρ τὰς κεραίας λέγουσι, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται. Annotaveram hic aliquid deeſſe, & legendum, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου ΟΥ' δυνήσονται ΔΗΛΟΥ͂Ν, ſeu ἘΠΙΦΕ'ΡΕΙΝ, aut aliud ejuſdem ſignificationis verbum; quemadmodum, ut ibidem monueram, notat *Euſtathius* ἀκροστὰς vocari τὰς κεραίας, & hoc quidem *Homeri* non autoritate probari, ſed *Nicandri* & aliorum. Nunc ex ipſomet *Apollonio* diſco verbum quod in ἀκροσταὶ deerat poſt ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται, eſſe παραστῆσαι; ut hic habet, ἐξ Ὁμήρου παραστήσειε. Sic idem in Γυναίων εἵνεκα δώρων, pag. 211. οὐ λέγει δὲ Ὅμηρος. Sic *Heſychius* loquitur in προτιβάλλεαι· οἱ δὲ, κωλύεις, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς πύλας προσβολῆς. ἜΣΤΙ ΔῈ ἈΝΑΠΟΔΕΙΚΤΟΝ ἘΠῚ ὉΜΗ'ΡΟΥ. Ubi pro ἀναπόδεικτον male εὐαπόδεικτον legit *Daniel Heinſius*; cum haec ſignificatio vocis προτιβάλλεαι, quae eſt ἅπαξ λεγομένη apud *Homerum*, non magis ejus auctoritate comprobari poſſe videatur *Heſychio*, quam *Apollonio* ſenſus τοῦ ἀκροστὰς pro κεραίας uſurpati, caedes Pallantis a Pallade hinc cognominatâ interempti, & donum vitis aureae ab Eurypyli conjuge acceptum. Quae omnia proinde, ut in *Homero* non indicata, in dubium revocant ambo Lexicographi. Vide infra noſtram animadverſionem in προτεράπιεσθαι, & ſedulo confer omnia loca indicata, quae miram ſibi lucem affundunt. VILL.

1 Πεπτα-

ΠΑΛΙΜΠΕΤΕ'Σ. εἰς τοὐπίσω πεπ]ωκότες. [1]

ΠΑΛΑ'ΞΑΙ. μαλάξαι, Ἀπίων· καὶ συνθραῦσαι. ἔστι δὲ μᾶλλον βρέξαι· [2] ἀφ' οὗ καὶ πηλὸς, ἡ βεβρεγμένη γῆ.

ΠΑΛΑΙΦΑ'ΤΟΥ. ὁ Ἀπίων· πάλαι ἐσθιομένης [3] ἐστί [4]. ἐπὶ γὰρ τῆς δρυός φησι·

Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός [5] ἐσσι παλαιφάτου. —

ΠΑ-

1 Πεπ]ωκότες. In *Heſ.* habetur πεπ]ωκός. Sed, cum de procis in plurali agatur, ſcripſit *Apollon.* πεπ]ωκότες Od. Ε. 27:

> Μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς ἀπονέοντο.

Vill.

2 Βρέξαι. Reſpicit Il. Ε. 100:

> — Παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.

Et Il. Υ. 503:

> — Λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπ]ους.

Et Od. Ν. 395:

> Αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας.

Vill.

3 Ἐσθιομένης. Confundit duas diverſas Lectiones *Apollonius*, vel potius ejus Librarius. Quidam enim legunt l. l. παλαιφάγου; quod recte exponi poteſt πάλαι ἐσθιομένης: alii vero παλαιφάτου, quod *Sangermanenſe Lex. Mſ.* explicat: παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας, περὶ ἧς ἔφασαν ἔκπαλαι μύθους. *Heſ.* habet: Παλαίφατος. ἐκ παλαιοῦ χρόνου πεφατισμένα, ὅ ἐστι μεμαντευμένα. οἱ δὲ, πάλαι τέλος ἔχοντα. Et reſpicit. Od. Ν. 172. & Od. Ι. 507:

> Ὦ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.

Credo igitur *Apollonium* ſcripſiſſe παλαιφάγου, ut & legit *Heſ.* Nam quercus erat priſtinus hominum cibus, priusquam Ceres, ut ait *Virgilius*, *Chaoniam pingui glandem mutaſſet ariſtâ.* Vid. *Schol.* qui utriusque Lectionis meminit. Vill. Utramque loci *Homerici* lectionem habet *Apollon.*, ſupra enim v. Ἀπὸ ſcripſit παλαιφάτου. Hic vero interpretatio, πάλαι ἐσθιομένης, omnino pertinet ad παλαιφάγου. *Heſych.* quoque παλαιφάγου quidem ſuo loco, alteram vero lectionem habet v. οὐδ' ἀπὸ παλαιφάτου δρυός. V. ſupra v. Ἀπὸ.

4 Ἐστί. Haud ſcio an temere a librario poſitum ſit, & corruptum forte ex ſequenti ἐσσί.

5 Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός. Od. Τ. 163. Vill.

ΠΑΛΙΝΑΓΡΕΤΟΝ. παλίλληπτον, οἷον μεταμέλητον·

— Οὐ γὰρ ἐμὸν [1] παλινάγρετον. —

ΠΑΛΙΩΞΙΣ. [2] ἡ ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν δίωξις, ὅτ' ἂν οἱ πρότερον φεύγοντες διώκωσιν.

ΠΑΛΑΜΑΙ. [3] αἱ χεῖρες· ὅτι ἐν αὐταῖς παλαμώμεθα. λέγονται δὲ καὶ αἱ τέχναι, παλάμαι· ἐπεὶ τὸ πλέον διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργεῖται. καὶ παλαμήσασθαι, τὸ τεχνάσασθαι.

ΠΑΛΥΝΕΙΝ. ἤτοι τρέφειν, [4] ἢ λευκαίνειν. ἀπὸ τῆς τοῦ ἀλεύρου πάλης.

ΠΑΛ-

1 Οὐ γὰρ ἐμόν. Il. Α. 526. Jupiter Thetidi aliquid promittens, eam ſic alloquitur:

— Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητον γ' ὅ, τί κεν κεφαλῇ καταγνεύσω.

Unde *Heſ.* explicat παλινάγρετα per εὐμετάβλητα, τὰ χαρίσματα τὰ ἐκ μεταμελείας πάλιν ἀναλαμβανόμενα. Cum quo recte confert Cl. *Alberti* hoc *Epiſt.* ad *Roman.* XI. 29 ubi Dei χαρίσματα dicuntur ἀμεταμέλητα. *Heſiodus* vocat οὐ παλινάγρετον; *noxam irreparabilem*, in *Herc. Scut.*, vſ. 93:

Ἡ ἄτην ἀχέων, ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.

Vide *Harpocr.* in παλιναίρετα, & Cl. *Ruhnken.* in eamd. voc., apud *Timaeum* VILL.

2 Παλίωξις. Il. Μ. 71:

Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται.

In *Herc. Scut.*, vſ. 154:

Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο.

VILL.

3 Παλάμαι. Il. Γ. 128:

Οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.

Sic in *Herc. Scut* vſ. 320:

Ἀρτάμβρος παλάμῃσι. — VILL.

4 Τρέφειν. Nullo ſenſu. Lege mecum βρέχειν. Sic ſupra vidimus: Ἐπάλυνεν. ἐλεύκανεν, ἐπέβρεξεν. Od. Κ. 520:

— Ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν.

Quod exemplum affert *Heſ.* & ſic *Etym.* qui meam firmat conjecturam: Παλύνω, ὡς μὲν Ἀπίων, τὸ μολύνειν καὶ βρέχειν· ἄμεινον δὲ τὸ λευκαίνειν. Ἰλιάδος Κ. (Il. Κ. 7.)

— Ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.

VILL.

1 Παλ-

ΠΑΛΛΙΡΟΌΘΙΟΝ. [1] ἐκ τοῦ ὄπισθεν ὁρμηκός. [2]

ΠΑΝΗΜΈΡΙΟΙ. [3] δι' ὅλης ἡμέρας.

ΠΑΝΑΏΡΙΟΝ. [4] πάντων ἀωρότατον·

'Αλλ' ἕνα παῖδ' [5] ἔτεκεν παναώριον. —

ΠΆΝΤΟΣΕ. πάντα τὸν τόπον·

Πάντοσε [6] χεῖρ' ὀρέγων, ὡσεὶ πτωχὸς, —

εἰς πάντας. ἐπὶ δὲ τῆς ἀσπίδος·

— Πάντοσ' εἴσην, [7]

κατὰ πάντα, ἀπὸ παντὸς μέρους ἴσην.

ΠΑΛΙΝΤΡΩΠΑ̃ΣΘΑΙ. [8] εἰς τοὐπίσω στρέφεσθαι, ἢ τρέπεσθαι.

1 Παλλιρόθιον Lege παλιῤῥόθιον Quod *Heſ.* explicat ἐκ τοῦ ὄπισθεν ὁρμηκὸς, ἢ εἰς τοὐπίσω φερόμενον. Sic Od Ε. 430:

— Παλιῤῥόθιον δέ μιν αὖθις
Πλῆξεν ἐπεσσύμενον. —

Et Od. ι. 485:

Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα.

Vill.

2 Ὁρμηκός. Male in Mſ. Codice ὁρμηκώς. Vill. L. ὁρμηκός.

3 Πανημέριοι Il. Σ. 209:

Οἵ τε πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται Ἄρηϊ.

In *Herc. Scut.*, vſ. 396:

Καί τι πανημέριός τε καὶ ἠῷος χέει αὐδήν.

Vill.

4 Παναώριον. *Id eſt*, praecoci fato & immaturâ morte periturum, ut dixit *Plut.* ἄωρος θάνατος. *Heſ.* interpretatur, πάντων ἀωρότατον, καὶ ἄμοιρον, ἢ κατὰ πάντα ἄωρον. Vill.

5 'Αλλ' ἕνα παῖδ'. Il. Ω. 540. In *Homero* παῖδα τέκεν, pro παῖδ' ἔτεκεν. Vill.

6 Πάντοσε. Od. Ρ. 366. Supra ante πάντα τὸν τόπον, omiſſum puto εἰς. Vill. In loco *Homerico* pro ὡσεὶ editur fere ὡς εἰ.

7 Πάντοσ' εἴσην. Il. Ρ. 7. In Codice Mſ. πάντοσε ἴσην. Vill.

8 Παλιντρωπᾶσθαι. Male in *Heſ.* ſcribitur, παλιντρωπάασθαι. Reſpexerunt Il Π. 95:

'Αλλὰ παλιντρωπᾶσθαι, — ubi

ΠΑΝΑΦΗ'ΛΙΚΑ. [1] πάντων τῶν ἀφηλίκων, [2] ἐμηλίκων ἀπεληλασμένον.

ΠΑΝΟ'ΨΙΟΝ. ὅ ἐστιν [3] λάμπων. ἀπὸ τοῦ ἐπιδορατίου.

ubi quidam diviſim legunt, πάλιν τρωπᾶσθαι. Vill. Triplex apud Grammaticos inveniri poteſt l. l. lectio: παλιντρωπᾶσθαι habet *Apoll.*; πάλιν τρωπᾶσθαι *Etymol. p.* 770. *extr.* & omnes fere *Editiones*; πάλιν τροπάασθαι *Euſtath. p.* 1047. *v.* 33 *p.* 719. *v.* 57. *p.* 1639. *v.* 44. & *Codices* non pauci, in quibus & *Wratiſlav.* Eadem diverſitas eſt in verbo τρωπᾶσθαι Il. ι. 459. Ut adeo incertum ſit, qua in ſyllaba peccaverint Librarii apud *Heſych.* v. Παλιντρωπαάσθαι & τρωπάασθαι, aut apud *Suid.* v. τροπᾶσθαι.

1 Πανωφήλικα. Il. χ. 490:

Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι.

Vill.

2 Πάντων .... ἀπεληλασμ. Corrupta haec omnia videntur & confuſa. Legendum forte: Τὸν πάντη ἀφήλικα ὁμηλικ. ἀπελ.... *Euſtath. p.* 1282 *v.* 24 Παναφῆλιξ.... ὁ τῶν ἡλικιώτων ἁπάντων ἀπηλασμένος, ἢ πάντη ἀφῆλιξ.

3 Ὅ ἐστι. Ante ὅ ἐστι aliquid omiſſum Lege πᾶσι συνοπτὸν, ὅ ἐστι λαμπρὸν, ſeu λάμπον pro λάμπων. Sic enim *Heſ.* explicat πανόψιον per πᾶσι συνοπτόν. *Schol.* ἐν τῇ πάντων ὄψει ὁρώμενον. πᾶσιν ὁρώμενον. οἱονεὶ πανόρατον. Vill.

Perſanatus forte erit locus, ſi pro λάμπων legeris tantum λαμπρὸν; λαμπρὸν, ἀπὸ δορατίου, *ſplendens à cuſpide*, uti & *Cyrill.* habet Lexico *Mſ.*, apud *Alb.* ad *Heſych.* v. πανόψιον. ὡς ἐπίθετον ᾖ, *ut ſit Epitbetum*, ἐν τῇ π. ὄψ. ὁρώμενον. Il Φ 397

... αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα

Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσαι.

Diſputarunt varie de hoc *Homeri* loco Grammatici Veteres. Nonnulli quidem adjectivum πανόψιος *active*, nonnulli contra *paſſive*, accipiendum eſſe cenſuerunt; quo pertinet *Schol. Ined. Bibl Reg.* Τινὲς Πανόψιον τὸ πάντας ὁρῶν. Ἀρίσταρχος δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὸ ὑπὸ πάντων ὁρώμενον. Fuerunt etiam, qui adverbii loco haberent, & interpretarentur, πάντων ὁρώντων, uti *Heſych.* h v. & *Cyrill.* apud *Alb.* l. l. Incertus porro interpres apud *Etymol.* h. v. δύναται δὲ καὶ πάντων τελευταῖον ἀκούεσθαι, ἵνα τὸ ὄψε ἐγκειται, καὶ μὴ ἐπὶ τοῦ ἔγχους δεχώμεθα. ἀλλὰ τοιούτως νοῶμεν· Τὸ δὲ πάντων ἔσχατον, αὐτὴ τὸ ἔγχος λαβοῦσα ἐπ' ἐμὲ ὦσαι. — *Antimachus* denique apud *Euſtath.*, cum nullam idoneam eſſe cenſeret explicationem, emendare juſſit ὑπονόσφιον.

1 Ὀρῶν

τίδος, ὡς ἐπίθετον, ἢ ἐν τῇ πάντων ὄψει ὁρῶν. [1]

ΠΑΝΟΜΦΑΊΩι. [2] ἐπίθετον τοῦ Διὸς, εἰς ὃν πᾶσα ὀμφὴ ἀναφέρεται.

ΠΑΝΔΗ΄ΜΙΟΣ. [3] ὁ καθ' ὅλον τὸν δῆμον ἀναστρεφόμενος.

ΠΑΠΤΑΙ΄ΝΩΝ. [4] παντάπασι [5] περιβλέπων.

ΠΑΠΠΑ΄ΖΟΥΣΙ. ὠνοματοπεποίηται. παρὰ τὸ τὰ παιδία τοῖς πατράσι λέγειν προσφωνοῦντα. [6]

> Πάππα φίλ' [7], οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην;

ΠΑΡΑ΄ΦΗΜΙ. [8] παραμυθοῦμαι. τοῦτο δέ ἐστιν. [9] καὶ τό.

Παρ-

1 Ὁρῶν. Pro ὁρῶν, lege ὁρώμενον cum *Schol.* Il Φ. 397:

> — Αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα.

Vill. conf. obſerv. praec.

2 Πανομφαίῳ. Il. Θ. 250:

> Ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.

Vill.

3 Πανδήμιος. De mendico apud *Homerum* dicitur Od Σ 1:

> Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστυ
> Πτωχεύεσκ' Ἰθάκης. —

Vill.

4 Παπταίνων Il. Δ. 200:

> Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα. —

In *Heſiodi Oper.* vſ. 442:

> Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας. —

Vill.

5 Παντάπασι. Malim πάντη πάντας περιβλέπων.

6 Λέγειν προσφωνοῦντα. Hic omiſſum eſt πάππα. Scilicet pueri patrem ſuum alloquentes, exclamant πάππα: unde conficta vox παππάζουσι Hic Librarius omiſit τὸ πάππα, quod immediate ſequeretur πάππα φίλ'. Vill. Apographum *Montfauc.* habet, quod Cl. *Villoiſ.* addidit, πάππα; ſed ſi non haberet, nihil equidem *a Librario* omiſſum, crederem. Sufficiebat Grammatico, quod in verſu mox ſubjecto appellatio erat, quam volebat, Πάππα φίλ' &c. Ipſa denique Gloſſa Παππάζουσι eſt Il. Ε. 408.

7 Πάππα φίλ'. Od. Ζ 57.

8 Παράφημι Il. Α. 577. Vulcanus Junoni obſequium commendans

> Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
> Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διὶ &c.

9 Ἐστιν. *Heſ.* explicat παραι-

Παρειπών; ἀγαθὴ [1] δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.

ΠΑ'ΝΤΩΣ ΘΑΡΣΑΛΕ'Η. [2] κατὰ πάντα θρασεῖα.

ΠΑΡΕΝΗ'ΝΕΟΝ. [3] παρετίθεσαν ἀθρόως, οἷον παρεσώρευον.

ΠΑΡΑΚΛΙΔΟ'Ν. [4] παρακεκλιμένος, [5] παρατετραμμένος τῆς ἀληθείας.

ΠΑ'ΡΟΙΘΕΝ. ἔμπροσθεν· καὶ ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπὶ χρόνου. ἐπὶ τόπου μέν·

— Πάροιθε [6] δὲ δαίδαλον ἦεν.

καί·

Καί ῥα [7] πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο. —

ἐπὶ δὲ χρόνου·

Τὸ

ραινῶ, παραμυθοῦμαι, συμβουλεύω. Et in Παραίφασις, habet παραμυθία, συμβουλία, παρηγορία. Unde in *Apollonio*, poſt τοῦτο δέ ἐστιν, addendum cenſeo, παραινῶ, συμβουλεύω. Vill. Immo vero, inducto puncto poſt Ἐστὶν, aperta erit *Apollonii* ſententia; παράτημι, comparandum eſſe cum παρειπών

1 Παρειπών; ἀγαθή. Il. Λ. 792. Vill.

2 Πάντως Θαρσαλέη. Od. Τ. 91.

3 Παρενήνεον. Od. Α. 147:

Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν.

Vill.

4 Παρακλιδόν. Reſpicit Od. Δ. 348:

— Οὐκ ἂν ἔγωγε
Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω.

Sic in *Heſiod. Oper. vſ.* 260:

Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.

Vill.

5 Παρακεκλιμένος, & παρατετραμμένος. Legerem παρακεκλιμένως, & παρατετραμμένως. Vill.

6 Πάροιθε δέ. Od. Τ. 227. Vill

7 Καί ῥα πάροιθ'. Il. Α. 360. Vill.

1 Τὸ

Τὸν δ' Ὀδυσεὺς [1] προπάροιθεν ἰδών. —

ΠΑΡΘΕΜΕΝΟΙ. [2] παραθέμενοι, παραβάλλοντες.

ΠΑΡΟΣ. [3] ἔμπροσθεν, ἐπὶ χρόνου.

ΠΑΡΟΙΤΕΡΟΙ. μᾶλλον ἔμπροσθεν προάγοντες·

— Παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. [4]

ΠΑΡΑΒΛΗΔΗΝ. οἷον ἀπατηλῶ. [5] οἷον ἐξαπατητικῶς, παραλογιστικῶς. παραβάλλειν γὰρ τὸ ἀπατᾶν ἔλεγον· τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΠΑΡΜΕΜΒΛΩΚΕΝ. [6] παραμεμόληκεν, συμπάρεστιν.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ. ὁ ἐξ ἀνεκδότου λαθραίως γενόμενος· ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἔτι παρθένον [7] εἶναι τὴν γεγεννηκυίαν αὐτόν.

ΠΑΡ·

1 Τὸν δ' Ὀδυσεύς. Il. κ. 476. Vill.

2 Παρθέμενοι. Od. β. 237:

Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς —

Et Od. γ. 74:

Ψυχὰς παρθέμεναι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.

Vill.

3 Πάρος. Sexcentis locis dixit Poëta.

4 Παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. Il. ψ. 459. Vill.

5 Ἀπατηλῶ. Fortaſſe ἀπατηλῶς. Reſpicit Il. δ. 6:

Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων.

Sangermanenſe Lex. Manuſcriptum habet, ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς. At *Heſ.* alium addit ſenſum, quem praeferrem, ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες. Etenim, in loco *Homeri* ſupra allato, Jupiter, ut Junoni aegre faceret, ſolam comparat Venerem, quae quamvis affluens deliciis & voluptati dedita, Paridem tamen e praeſenti pugnae periculo eripuerat, cum Junone & bellatrice Minerva conjunctis, quae Menelaum deſtituerant, licet ei faverent. Vill.

6 Παρμέμβλωκεν. Il. ω. 11: ubi v. *Schol.*

7 Παρθένον. Apud Homerum Il. π. 180:

— Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε Παρθένιος. —

Vill.

ΠΑΡΗΌΡΟΣ. ποτὲ μὲν προσδεδεμένος τῇ συνωρίδι ἵππος τρίτος, ἀπὸ τοῦ παρῃωρεῖσθαι. καὶ παρηορίας [1], τοὺς δεσμούς·

— Παρήορον [2] ἔτασσεν ἵππον.

ποτὲ δὲ παρήορον, τὸν παρῃωρημένον κατὰ τὰς φρένας, οἷον [3] ἄφρονα·

— Ἐπεὶ οὔτι [4] παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων.

ἔστι

Vill. *Schol.* ad l. l. Παρθένιος. ὁ ἐκ νομιζομένης παρθένου γεννηθεὶς, φθαρείσης λαθραίως. Eudorum ſcilicet, quem Παρθένιον dicit Poëta, pepererat Polymela poſtquam ipſi,

— Παρελέξατο λάθρῃ
Ἑρμείας ἀκάκητα.

Ut habet Poëta vſ. 184. Conf. Schol. ad Il. Δ. 499. ex quo *Suidam* v. Παρθένιος recte emendavit *Kuſter*. Eſt igitur Παρθένιος, qui clam natus eſt, ex *virgine nondum elocata*, ἐξ ἀνεκδότου. ὁ γενόμενος παρθένῳ πρὸ τοῦ γαμεῖσθαι, ut habet *Suid.* Conf. *Euſtath. p.* 1053. vſ. 42.

1 Παρηορίας. Il. Θ. 87:

Ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε.

Vill.

2 Παρήορον. Legitur Il. Π. 474:

Ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον. —

Quem verſum *Apollonius* mihi videtur confudiſſe cum eo, qui occurrit Il. Π. 467:

— Πήδασον οὔτασεν ἵππον.

Et ex ambobus in unum commixtis ſuum effecit:

— Παρήορον οὔτασεν ἵππον.

Vill.

3 Παρήορον. Pro παρήορος, legitur πάρηρος apud *Heſ*, qui explicat ὁ μωρὸς, & Dorice πάραρος. Theocriti Id. XV. vſ. 8.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθών.

In eodem *Lexicographo* Παρηορία, μωρία. Et *Archilochus*: τίς σὰς παρήειρε φρένας. Sic ferme in *Hom.* Il. Γ. 108:

Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

Vill. Conf. *Interpp. ad Heſych. ll. ll.* & vero Cl. *Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p.* 241--247.

4 Ἐπεὶ οὔτι. Il. Ψ. 603.

Vill.

Ἐστ

ἐστιν δὲ ὅτε καὶ πεπτωκὼς, καὶ τῷ μεγέθει τοῦ σώματος παραιωρούμενος. [1]

Πολλὸς γάρ [2] τις ἔκειτο παρήορος. —

ΠΑΡΑΠΑΗ͂ΓΑΣ [3] ΠΕ'ΤΡΑΣ. τὰς παραλίας, πλησιαζομένας ἀπὸ τῆς ἁλός.

ΠΑΡΑΒΛΩ͂ΠΕΣ. [4] παραβλέπουσαι.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΙ'ΠΑ. [5] παρθένους ὀπιπεύων, οἷον περισκοπῶν.

ΠΑΡΕ'Ξ. [6] παρεκτός.

ΠΑΡΗ'ΠΑΦΕΝ. [7] ἐξηπάτησεν.

ΠΑ'ΡΑ. πάρεστιν, [8] ἢ πληθυντικῶς πάρεισιν.

ΠΑΡΗΕ'ΡΘΗ. [9] παρηνέχθη.

ΠΑ-

1 Παραιωρούμενος. Similiter fere apud *Aeſchylum in Prometheo*, *vſ.* 363:

> Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήορον
> δέμας,

quod minus bene *inhonorum* mihi vertiſſe videtur Clariſſimus *Stanley*. Vide *Schol. Homeri*. VILL.

2 Πολλὸς γάρ. Il. Μ. 156. VILL.

3 Παραπλῆγας πέτρας. *Heſ.* interpretatur, τὰς τὰς ἄκρας ἀνατεινούσας ἔχοντας αἰγιαλοὺς, ἢ πέτρας. Od. Ε. 418:

> Ἠιόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης.

VILL.

4 Παραβλῶπες. Il. Ι. 499:

> Χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ.

VILL.

5 Παρθενοπίπα. *Il.* Λ. 385. Conf. *Heſych.* ibique *Alb.*

6 Παρέξ. Saepiſſime uſurpavit Poëta.

7 Παρήπαφεν. *Il.* Ξ. 360 ubi *Schol.* interpretatur παρηπάτησε, παρέπεισε.

8 Πάρεστιν. In Singulari Il. Ε. 603:

> Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε Θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.

In Plurali Il. Ι. 227:

> — Πάρα γὰρ μενοεικέα πολλά.

VILL.

9 Παρηέρθη. Il. Π. 341:

> — Ἔχε δὲ οἶον
> Δέρμα. παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.

VILL.

ΠΑΡΑΡΡΗΤΟΙΣΙ.[1] παραμυθητικοῖς.

ΠΑΡΦΑΣΙΣ.[2] παραμυθία.

ΠΑΡΕΛΕΥΣΕΤΑΙ.[3] παραδραμεῖ, παραλογιεῖται. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν τροχαζόντων. ὁ γὰρ παρελθὼν τὸν τροχάζοντα, νικᾷ.

ΠΑΡΠΕΠΙΘΟΝΤΕΣ.[4] παραπείσαντες.

ΠΑΧΝΟΥΤΑΙ.[5] πήγνυται.

ΠΑΣΣΟΝΑ.[6] παχύτερον, ἢ πλατύτερον.

ΠΑΣΣΥΔΙΗΙ. μετὰ πάσης σπουδῆς. συνθεῖναι[7] γὰρ,

τὸ

1 Παραῤῥητοῖσι. Il. N. 726:

Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.

Ubi Schol. παραμυθητικοῖς, παραινετικοῖς VILL.

2 Πάρφασις. *Il.* Ξ 217.

3 Παρελεύσεται. Reſpicit Il. A. 132:

Κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.

VILL. Praeterquam, quod pro παραδραμεῖ legendum eſt παραδραμεῖ; ipſa etiam Gloſſa nulli, quem ſciam, *Homeri* loco convenit; ſed ex alterius ſcriptoris Gloſſis temere huc videtur collata, Conf. *Alb.* ad *Heſych.* h. v. & v. Οὐ παρελεύσεται.

4 Παρπεπιθόντες Il. Ψ. 37:

Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταῖρου χωόμενον κῆρ.

Heſ. habet παραπείσαντες, παραλογισάμενοι. Etenim παρπεπιθὼν eſt decipiens. Od. Ξ. 290:

Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς,

Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει,

Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσίν. —

VILL.

5 Παχνοῦται. Il. P. 112:

— Τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ

Παχνοῦται. —

Ubi Schol. συστέλλεται, ὑπὸ λύπης πήγνυται, δάκνεται ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης. Sic, ut jam animadverſum eſt, apud *Aeſchyl in Choëph* vſ. 81. κρυφαίοις πένθεσι παχνουμένη Et in *Euripid.* Hippol. vſ. 803:

Λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ 'πὶ συμφορᾶς τινός;

VILL. Conf. Cl. *Rubnken. Epiſt.* Crit. I. p. 120. & *Valck.* ad *Eurip. l. l.*

6 Πάσσονα. Od. Z. 230:

Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα.

VILL. Conf. *Heſych.* h. v.

7 Συνθεῖναι. Lege συθῆναι. *Heſ.* addit alium ſenſum, ſcili

τὸ ὁρμηθῆναι. ὅθεν καὶ ὁ σῦς· παρὰ τὸ σεύεσθαι. ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

ΠΑ'ΣΣΕ. ἐπὶ μὲν τοῦ καὶ ἡμῖν νοουμένου·

> Πάσσε [1] δ' ἁλὸς θείοιο. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐποίκιλλεν·

> — Πολλοὺς [2] δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους.

ἀφ' οὗ καὶ παςὸν [3] λέγομεν γαμικὸν ποικίλον ὕφασμα κυρίως.

ΠΑ͂ΣΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμῖν συνήθως·

> — Ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων. [4]

καὶ ἐπὶ τοῦ ὅλαι, [5]

ΠΑ-

licet πανδημεὶ, *totis exercitus viribus*. Il Λ. 708:

> Ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι
> Πασσυδίῃ —

Vill. Conf. *Heſych*. v. Πασσυδίῃ.

1 Πάσσε δ'. Il. I. 214. Vill.

2 Πολλοὺς δ' Il. Γ. 126. In Homero legitur πολέας pro πολλούς. Vill.

3 Παςόν. Eodem redit *Scholiaſtae* obſervatio *ad l. l.* ἐνέπασσεν, ἐνεποίκιλλεν, ἐνέπλεκεν. ὅθεν καὶ τὰ ποικίλα παραπετάσματα, παςοὶ καλοῦνται. Conf. & *Heſych. h. v.* Παςὸν autem *Lucian. Dial. Mort. p.* 428. *ſeq.* generatim Thalamum dixit, itemque *Suid.* Παςάς. ὁ παςός, νυμφών *Heſych.* Παςάδες, παςοὶ, σοαί. *Etymol.* v. Παςός. Sed Γαμικὸν παραπέτασμα recentior videtur interpretatio, quam ex *Apollonii* forte *Lexico* aut *Commentariis* in Homerum, habet etiam *Heſych.* & multo explicatius *Pollux*. L. III. c. 3 p. 37. Τὸ δὲ παρὰ τῇ εὐνῇ παραπέτασμα, παςός.

4 Ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων Il. Σ. 470. Alii legunt ἐφύσων. Vill.

5 Ἐπὶ τοῦ ὅλαι. *Etym.* p. 657. v. 21., addit, quod hic ex *Apollon.* excidiſſe puto:

> Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. —

(Il. Β. 809) οὐ γὰρ πολλαὶ ὑπέκειντο πύλαι, κατὰ τὸν Ἀρίσαρχον. καί·

> — Πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. —

(In noſtris *Hom.* Editionibus legitur alio ſenſu πάσας Il. Μ. 340.) ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν. *Philemon* quoque, ineditus *Grammaticus*, cum plurima alia hujusce ſignificatio-

nis

ΠΑ'ΤΑΣΣΕΝ. [1] ὑπ' ἀγωνίας ἐπλήσσετο.

ΠΑ'ΤΟΝ. [2] τὴν πεπατημένην ὁδὸν καὶ λεωφόρον.

ΠΑΥ'ΡΟΥΣ. [3] ὀλίγους.

ΠΑΦΛΑ'ΖΟΝΤΑ. [4] τῶν πεποιημένων κατὰ μίμησιν.

ΠΕ'ΔΙΛΑ. τὰ ὑποδήματα, οἱονεὶ τὰ τοῖς ποσὶν εἰλύμενα. [5]

ΠΕ'ΖΗι. τῷ ἄκρῳ [6] τοῦ ῥυμοῦ.

ΠΕΡΙ'. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμῖν συνήθως·

Αἳ περιναιετάουσιν. [7] —

ἐπὶ

nis exempla protuliſſet, tandem deſinit in hoc, quod & ab *Etymologo* allatum *Apollonio* reſtituimus. VILL. Eodem etiam referenda eſt *Heſychii Gloſſa* ἀδίεπτος· Πᾶται. ὅλαι.

1 Πάτασσεν. Il. Ψ. 370:

— Πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου
Νίκης ἱεμένων.

Ex *Apollonio* noſtro emenda *Heſych.*, ubi legitur ὑπ' ἀγῶνος ἐπλήσσετο, pro ὑπ' ἀγωνίας, quemadmodum habet & *Schol.* Non enim certamen, ſed anxietas ex certamine orta, eorum mentem proprie turbabat. VILL.

2 Πάτον. Petita Gloſſa ex Commentariis ad Il. Ζ. 202.

3 Παύρους V. Od. Β. 241.

4 Παφλάζοντα. Omiſit gloſſam. Sed *Heſ* explicat, ἠχοῦντα, καχλάζοντα, ἀναβράζοντα, θερμαίνοντα. Il. Ν. 798:

Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Eúbulus Comicus apud Athenaeum, l. 6:

Λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι.

Patina cachinnat bulliente murmure,

ut vertit *Scaliger ad Varronem*. p. 45. VILL.

5 Εἰλύμενα. Itaque olim dicebantur πέδιλα, teſte *Euſtathio*. Il. Κ. 22:

Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.

VILL.

6 Ἄκρῳ. Il. Ω. 272:

Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ.
Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον.

VILL.

7 Αἳ περιναιετάουσιν. *Od.* Δ. 177. VILL.

I οἱ

ἐπὶ δὲ τοῦ ὑπέρ·

Οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν. [1] —

καὶ ἐπὶ τοῦ περισσοῦ· [2]

— Περὶ γάρ μ' ἐφίλει. [3] —

ΠΕ'ΡΑΤΑ. [4] ἐπὶ μὲν τῶν δεσμῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ πέρατα, σημαίνει καὶ τὰ τεχνικὰ ἐργαλεῖα.

ΠΕΙ'ΡΑΡ. τὸ μὲν πέρας τοῦ σχοινίου·

Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες [5] —

ἐπὶ δὲ τοῦ πέρατα. [6]

— Πεῖραρ ὀϊζύος. [7] —

ΠΕΙ'-

1 Οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν. Il. Α. 258. VILL.

2 Περισσοῦ. L. περισσῶς, ut recte monet *Villoiſ.* infra ad v. Περιδέξιος.

3 Περὶ γάρ μ' ἐφίλει. *Od.* Ξ. 146. VILL.

4 Πείρατα. Sumitur pro *vinculis*, *funibus*, Od. Μ. 51:

— Ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.

Terminum ſignificat & *finem* *Od.* Ι. 284:

— Ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης.

Et pro *inſtrumentis* accipitur *Od.* Γ. 433:

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης.

Optime *Etym.* ſic explet, quae ex *Apollon.* exciderant; ἐπὶ μὲν τῶν δεσμῶν:

— Ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθη.

(Lege ἀνήφθω Od. Μ. 51.) ἐπὶ δὲ τοῦ πέρατα:

— Ἐς Ἠλύσιον πέδιον καὶ πείρατα γαίης.

(Od. Δ. 563.) VILL.

5 Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες. Il. Ν. 359. Conjicit Clariſſimus *Alberti* ad *Heſych.* v. Πείρατα, olim lectum fuiſſe πείρατ' pro hodierno πεῖραρ. VILL. Pertinere videtur interpretatio *Heſychii* πείρατα . . . τέλος ad *Od.* Δ. 563. πείρατα γαίης. Ut adeo vix opus ſit conjectura Cl. *Alberti.*

6 Πέρατα. Lege πέρατος, ut in *Etymologo*, qui idem exemplum allegat. Vide *Schol.* VILL.

7 Πεῖραρ ὀϊζύος. Hodie legitur πεῖρας. Od. Ε. 289:

Ἐκ-

ΠΕΙ'ΡΙΝΘΑ. [1] ἃ λέγομεν πείρινθα, τὰ ἐπὶ τῆς ἁμάξης, εἰς ἃ ἐντίθεται τὰ πρὸς τὴν χρείαν, ἕνεκα τοῦ πλείω χωρεῖν [2].

ΠΕΙΡΗ'ΣΟΝΤΑ. [3] διάπειραν ληψόμενον.

ΠΕ'ΙΣΕΑ. [4] οἱ πότιμοι τόποι καὶ πόαν ἀνιέντες.

ΠΕΙ'ΡΩΝ. [5] διαπειρονῶν καὶ οἷον διαπειρῶν.

ΠΕ'ΛΛΑΣ. [6] ἀγγεῖα γάλακτος.

ΠΕ-

Ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος ἤ μιν ἱκάνει.

VILL. Conf. *Etymol.* p. 667. v. 54 & infra v. Πείρω

1 Πείρινθα. Il. Ω. 190:

Αὐτὰρ ὅγ' υἷας ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
Ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.

Ab *Heſ.* definitur, πλέγμα, τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης. τὸ πλινθίον τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ τετράγωνον. At *Od.* Z. 70. vocatur ὑπερτερίη, quam ſic deſcribit *Schol.* τῷ ἐπιτιθεμένῳ πλινθίῳ τῇ ἁμάξῃ, πρὸς τὰ πλείονα βάρη φέρειν, ὑψηλοτάτῳ, ὃ καὶ πλινθίον καλεῖται. ἢ τῷ ὑπερῴῳ τῆς ἁμάξης τετραγώνῳ ξύλῳ, δεχομένῳ τὸ ἐπιτιθέμενον φορτίον. VILL. Add. *Etymol.* v. Πείρινθος & Κάνναθρον. itemque *Euſtath. ad l. l.*

2 Χωρεῖν. Manifeſto errore editum erat *χώρειν.*

3 Πειρήσοντα. Il. M. 301. & Od. Z. 134:

Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν.

Hinc emendarem locum *Heſ.*, cujus fons indicatus non eſt. Apud eum pro Πειρήσονται, διάπειραν λήψονται, legerem cum *Apollonio*, Πειρήσοντα, διάπειραν ληψόμενον. VILL.

4 Πείσεα. Od. Z. 124. & Il. Y. 9:

Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.

Heſ. interpretatur, λειμῶνες, ὕλη, ποτάμιοι, ποιώδεις, ὑδατώδεις τόποι. *Suidas:* οἱ κάθυδροι τόποι. VILL.

5 Πείρων. Il. Ω. 8. Od. Θ. 183. N. 91. & 264:

Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.

VILL. Conf. Interpp. ad Il. Ω. 8. Caeterum edendum cenſui διαπειρονῶν, pro διαπειρόνων. — Διαπειρονᾶν *Homero* etiam eſt *haſta transfigere;* (Il. H. 145. N. 397.) in qua ſententia ſaepius dixit διαπείρειν.

6 Πέλλας. *v. Il.* Π. 642.

1 Πε-

ΠΕΛΑΣΓΟΙ΄ [1] οἱ Θεσσαλοί.

ΠΕ΄ΛΕΘΡΟΝ. [2] πλέθρον. ἔστι δὲ μέτρον γῆς, ἕκτον σαδίου.

ΠΕΜΠΑ΄ΣΣΕΤΑΙ. [3] κυρίως ἡ κατὰ πεντάδα ἀρίθμησις. πέμπε [4] γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ πέντε λέγουσιν.

ΠΕΜΠΩ΄ΒΟΛΑ. πέντε ὀβελίσκοι τριανοειδεῖς, ἐκ μιᾶς ἀρχῆς. [5]

ΠΕΛΩ΄ΡΙΟΣ. μέγας, ἀπὸ τοῦ προσπελάζειν τῷ Ὠρίωνι. [6]

ΠΕΞΑΜΕ΄ΝΗ. [7] ὁ Ἀπίων, κτενισαμένη, καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος. [8] ἐπιφέρει δὲ καὶ τὸ τὰ ἕ-

1 Πελασγοί. v. Il. K. 429. Od. T. 177. unde explicandum eſt Πελάσγικον Ἄργος. Il. B. 681. ubi vid. *Interpp*.

2 Πέλεθρον. Πέλεθρα dixit Poëta Il. Φ. 407. Od Λ. 576.

3 Πεμπάσσεται. Od. Δ. 412:

Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται. —

Vill.

4 Πέμπε. Lego πέμπε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ πέντε. Hinc apud *Heſ* Πεμπὰς, Τριακάς. Quod merito ſollicitavit & in πεντὰς mutare voluit Clariſſimus *Alberti*. Vill.

5 Ἀρχῆς. Pro ἐκ μιᾶς ἀρχῆς, adderem συνεχόμενοι cum *Heſ.*, qui pariter ac *Schol* habet τριανοειδῶς pro τριανοειδεῖς, & λαβῆς pro ἀρχῆς. Il. A. 463.

— Νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.

Vill. Pro τριανοειδεῖς legendum eſt τριανοειδεῖς.

6 Ὠρίωνι. Apud *Hom.* Orion ipſe vocatur πελώριος. Od. Λ. 571:

— Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα.

Vide *Strunzium* ad *Gloſſar. Oppian. Rutgerſii*, voce πέλωρ. Vill.

7 Πεξαμένη. Reſpexit Il Ξ. 176. ubi *Hom.* exhibet Junonem ſe ipſam pectentem:

— Χαίτας

Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς.

Vill.

8 Ὁ Ἀπολλόδ. Fortaſſe ſic aliter interpungendum: Ὁ Ἀπίων κτενισαμένη. καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ἐπιφέρει (ſublato τῷ δὲ) καὶ

ἔϱια [1] ξαίνειν, πείκειν, κ̀ τὸ κείρειν, ταυτὸ παῖξαι, [2] κ̀ ὁ πόκος. [3] δηλοῖ δὲ κ̀ τῷ καλαξάνασα.

ΠΕ'ΠΟΝ. [4] λαμβάνεται κ̀ ἐπὶ ἐπαίνε, κ̀ ἐπὶ τῦ ἐκλύτε. ἢ γ̀ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεπαινομένων καρπῶν, οἷον [5] μετρίως μὲν πεπανθέντες, εὔχρηςοι κ̀ ἀποδεκτοι· ὑπερπεπανθέντες δὲ, ἔκλυτοι κ̀ σεσηπότες.

ΠΕ'ΠΛΟΣ. ἔνδυμα γυναικεῖον, [6] περόναις διαχατεχό-

κ̀ τὸ, &c. &c. &c. Vill. In extrema hujus loci corruptela, ſi tentare etiam extrema licuerit, verborum transpoſitione locum omnem, ad mentem *Apollonii* refingamus. Πεξαμένη. Ὁ — Ἀπ. κλινισ., καὶ ὁ Ἀπολλ. ξάνασα. Ἐπιφέρει δὲ κ̀ τὸ τὰ εἴρια πείκειν. (Od. Σ. 315.) Ξαίνειν κ̀ τὸ κείρειν· ταὐτὸ πέξαι ὅθεν κ̀ ὁ πόκος, δηλοῖ δὲ κ̀ τὸ καλαξάνασα. *Schol.* certe ad Od. l. l. πείκετε interpretatur ξαίνετε. & *Heſych.* πεξαμένη non tantum reddit κλενισαμένη τὰς τρίχας, ſed & ξάνασα. *Suid.*, & ex eo *Phavor.* Πεξάμενος. κλενίσας; ξάνος, quae ſi ex *Homerico* fonte probabiliter derivata cenſeas, legere praeſtiterit Πεξαμένη. κτενίσασα, ξάνασα.

1 Εἴρια. In mente habuit Od. Σ. 315:

— Εἴρια πείκετε χερσίν.

Vill.

2 Παῖξαι Pro παῖξαι lege πέξαι, ut *Theocr.* Idyl. XXVIII. 13.

Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακὰς ἐν βοτάνᾳ πόκως
Πέξαιντ' αὐτοετεί. —

Vill. Conf. *Obſ. Antepen.*

3 Καὶ ὁ πόκος. Ante κ̀ ὁ πόκος legerem ὅθεν, quod omiſſum puto. Ὅθεν κ̀ ὁ πόκος; ſubauditur, λέγεται. & mox pro τῷ, lege τό. Vill. Cf. quae ſupra dicta ſunt ad verb. Ὁ Ἀπολλοδ.

4 Πέπον. *Heſ.* interpretatur προσφιλέστατε, προσηνέστατε, ἔκλυτε, μαλακέ. *Heſiod.* in *Herc. Scut.* v. 350. in bonam partem accipit;

Κύκνε πέπον, τί νυ νῶιν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους.

In hanc vocem omnino videndus eſt *Etymologus*. Vill. Forma hac in malam partem uſus eſt *Homer.* Il. Β. 235. Ν. 120. Saepius autem in bonam, e. c. *Il.* Γ. 109. Ζ. 55. &c.

5 Οἷον. Mallem οἱ, ſeu οἱ ὄν. Vill.

6 Γυναικεῖον. Quin & eſſe quoque veſtem virorum jam animadverſum eſt, & comproba-

χόμϑνον. καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, ἐν συγκοπῇ, περί-πελος, ὁ περὶ ὅλην τὴν φοροῦσαν πελόμενος, τοῦτ' ἔστιν γινόμενος.

ΠΕ'ΡΑΣ. [1] εἰς τὸ πέραν [2] τῆς γῆς διεπέρασας, ἐπώλησας.

ΠΕ-

batum loco *Aeſchyli* in *Perſis*, cui addi poſſit verſus 125, 468, & 1065. ejusdem fabulae. Legitur Il. Z. 90:

> Πέπλον ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
> Εἶναι ἐνὶ μεγάροις, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ.
> Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι ἠϋκόμοιο.

Vill. *Apollonius* ſpectavit uſum *Homeri*, apud quem πέπλος pro veſte poſitum, ſemper eſt ἱμάτιον, vel ἔνδυμα γυναικεῖον. Ut adeo ex Homeri commentariis Gloſſae manaverint *Heſych*. *Suid*. *Etymol*., quae in eandem hanc interpretationem conveniunt, *Schol.* ad Il. Π. 9. Πέπλος, ὡς ἐπιπολὺ τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, τὸ δὲ ἀνδρεῖον χιτών. Unde emendanda obſervatio ad Il. Ε. 734. Πέπλον. γυναικεῖον ἔνδυμα, τοῦτ' ἔστι χιτῶνα, ὃν οὐκ ἐνεδύοντο, ἀλλ' ἐνεπερονῶντο. Corrigere forte liceat τοῦτ' ἔστι σχιστὸν, ὃ οὐκ. *Euſtuth*. ad *Od*. Σ. 291 *ſeqq* p. 1847. vſ. 34. γυναικεῖον ἱμάτιον ὁ πέπλος, ... σχιστὸν ἐπὶ μόνα τὰ ἔμπροσθεν. Conf Idem *p*. 170. *v*. 6.

1 Πέρας Lege πέρασας, ſeu πέρασαν. Od. Ο. 427:

> — Πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
> Τοῦ δ' ἀνδρὸς πρὸς δώματ'. —

Vill.

2 Πέραν τῆς γῆς. Lege πέρας; vel dele εἰς τό Pro τῆς γῆς *Heſ*. in Πέρασας habet, τῆς θαλάσσης, ut *Schol. Homeri in Il*. Φ 40. ἐπέρασσεν explicat πέραν τῆς θαλάσσης ἐπώλησεν, & merito; nam habet Poëta:

> Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε
> Νηυσὶν ἄγων. —

Idem *Heſ*. περάσαι interpretatur ἀποδόσθαι ἐπὶ πέρατι τῆς γῆς. Vill. Quam *Apollonio* merito reſtituit Cl. *Villoiſon*., Gloſſa πέρασας pertinet ad *Il*. Φ. 78. ubi Achillem ſupplex orat Lycaon:

> Γουνοῦμαι σ' Ἀχιλεῦ. . . .
> Πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
> Ἤματι τῷ, ὅτε μ' εἷλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ.
> Καί μ' ἐπέρασσας ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε.

Schol. ἐπέρασσας ἐπώλησας.... *Cod. Harl.* & *Euſtath*. p. 1222. v. 26. & p. 1223. v. 63. legunt ἐπέρασας. Conf. *Ern. ad Il. l. v*. 40. *Apollonius* legiſſe videtur καί με πέρασας.

1 Βαλ-

ΠΕΡΙΡ'Ρ'ΗΔΗ'Σ. περιῤῥηγνύμενος, περικεκλασμένος. βέλτιον δὲ μεταφορικῶς περιῤῥεόμενος. βάλλεται γὰρ [1] καὶ τὸ ποτήριον κρατῶν, ὡς ἅμα τῇ πόσει περιῤῥεῖσθαι πεσόντα. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος· στρεβλωθεὶς, περιφερὴς [2] ἔπεσε τῇ τραπέζῃ, ὡς περικλασθῆναι περὶ αὐτήν·

— Πε-

1 Βάλλεται γὰρ &c. De Eurymacho haec ſunt capienda, qui *Od*. X. 84., ex cujus loci commentariis haec derivata eſt obſervatio, qui igitur l. l. ab Ulyſſe ſagitta trajectus,

— ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσε δινηθεὶς· ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον —

Grammaticus, cui haec debetur Gloſſa, cum δέπας ἀμφικύπελλον memorari animadverteret, vino perfuſum eſſe Eurymachum opinatus eſt, quod ἐβάλλετο ποτήριον κρατῶν. Simplicius multo *Euſtath*. p. 1920. v. 39. Περιῤῥηδὴς ὁ ἐῤῥαντισμένος αἵματι. Verum neque ulla eſt profuſi ſanguinis mentio, neque poculum manu tenebat *Eurymachus*, ſed ipſam menſam, quam ſinguli Proci ſuam & privam habebant, & qua uti illos ad tela Ulyſſis arcenda juſſerat ipſe *Eurymachus* v. 74.

Φάσγανά τε σπάσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
Ἰῶν ὠκυμόρων. —

Itaque, vulnere accepto letali, περιῤῥηδὴς τραπέζῃ κάππεσεν, i.e. *pronus in iſtam menſam*, cecidit, qua pro clypeo utebatur, unde fieri debebat, ut cibi & poculum effunderentur humi. Unice hanc interpretationem commendat imitatio *Apollonii Rh*. quam ex *L. Boſ. Obſerv. Crit*. notavit ad *Heſych*. Cl. *Alberti*. Etenim *Arg*. I. 431. bos ab Alcaeo ſecuri percuſſa

Ἤριπε. . ἀμφοτέροισι περιῤῥηδὴς κεράεσσιν.

Quod ubi *Schol*. reddit ἐπὶ πρόσωπον μεθ' ὁρμῆς κατενεχθεὶς, ἐπιῤῥαγεὶς εἰς τοὔμπροσθεν, ἢ ἐπενεχθείς. ὡς καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ κάππεσεν, ὁ Εὐρύμαχος: cenſuit profecto Eurymachum cecidiſſe, ἐπὶ τὴν τράπεζαν μεθ' ὁρμῆς κατενεχθέντα, ἐπιῤῥαγέντα εἰς τοὔμπροσθεν. Unde ab alia manu, eademque parum perita, Scholiaſtae temere additum videtur, ἀντὶ τοῦ περιφερόμενος, τὸ κατὰ κύκλον πεσοῦν οὕτω λέγεται. (in *Homero* ſcil.) νῦν δὲ, (apud *Apoll.*) ἀντὶ τοῦ ἐπενεχθεὶς εἰς τὸ ἔμπροσθεν.

2 Στρεβλωθεὶς, περιφερής. Hoc ad-

— Περιῤῥηδὴς [1] δὲ τραπέζῃ

Κάππεσεν. —

ΠΕΡΚΝΟ'Ν. μελανόν. [2] καὶ περκάζειν [3] ἔτι λέγομεν τὴν σαφυλὴν τὴν ἤδη μελαινομένην.

ΠΕΡΙΤΡΕ'ΦΕΤΑΙ. [4] περιπήσσεται· ὅθεν καὶ τροφαλὶς, τὸ πεπηγμένον γάλα.

ΠΕ'ΡΓΑΜΟΝ. [5]. οὕτως ἐλέγετο ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου.

ΠΕ-

addit *Ariſtarchus*, partim ut explicet *Homericum* δινηθείς. Od. X. 85.

— Ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον. —

Partim vero quod, ut ait *Schol. Apoll. Rhodii*, τὸ κατὰ κύκλον πεσεῖν οὕτω λέγεται; & περιῤῥηδὴς eſt περιφερόμενος, Vill. Conf. quae modo diximus, ad verba βάλλεται γὰρ &c.

1 Περιῤῥηδὴς δέ. Od. x. 84. Vill.

2 Μελανόν. Sic quoque habet *Heſ.* in περκνόν. Sed cum μελανὸν minus ſit Graecum, legerem ſeparatim μέλαν ὄν, aut κελαινὸν, *id eſt*, nigrum, atrum. Il. Ω. 316:

Μορφνὸν, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι.

Sed fortaſſe nihil mutandum. Grammatici & recentiores Graeci dicunt μελανὸς pro μέλας. Vide, ne alios laudem, *Heſych.* voce μέλας. Vill. *Schol.* ad. Od. l. l. περκνόν. μέλανα. quod ipſum & *Apollonio* reddendum cenſuerim & *Heſychio* pro μελανόν.

3 Περκάζειν Od. H. 126:

Ἄνθεα ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι.

Περκάζει habet *Callimach.* in *Lavacro Palladis*, vſ. 78. Vill.

4 Περιτρέφεται. Il. E. 903:

— Μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι.

Ubi περιτρέφεται pro περιστρέφεται *Heſ.* & *Apollonius* legiſſe videntur; quemadmodum & volebat *Herodianus*, annotante *Euſtathio*. Schol. explicat ſimiliter περιτρέφεται per περιπήγνυται, ὅθεν καὶ ἡ τροφαλίς. Vill.

5 Πέργαμον. Schol. ad *Il.* Δ. 508. obſervavit apud *Homerum* hanc vocem pro ſola arce Trojanorum accipi; ſed apud Recentiores cunctas in

ΠΕΡΙΩ'ΣΙΟΝ. [1] περιωσίως.

ΠΕΡΙΔΩ'ΣΟΜΑΙ. [2] συνθήσομαι.

ΠΕΡΙΤΡΟΠΑΙ'ΩΝ. [3] περιτρεπόμενος.

ΠΕΡΙΔΕ'ΞΙΟΣ. οἱ μὲν, περιοσσῶς [4] δεξιὸς [5] περὶ τὴν τοῦ δέρατος βολήν· οἱ δὲ, καὶ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν [6] ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλων.

ΠΕ-

univerſum arces deſignare. *Aeſchylus* in *Prometheo*, vſ. 955:

— Δοκεῖτε δὴ
Ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'. —

Vill. Conf. Cl. *Alb.* ad ſimilem *Heſychii* Gloſſam v. Πέργαμος; quae forma & *Apollonio* forte erit reſtituenda; niſi pertineat annotatio, ad Il. Ω. 700, ubi Κασσάνδρα dicitur Πέργαμον εἰσαναβᾶσα.

1 Περιώσιον. Reſpicit Od. Π. 203:

Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον
οὔτ' ἀγάασθαι.

In *Theocriti* Idyll. XVII vſ. 23:

Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον
υἱωνοῖσιν.

Vill. Conf. iterum *Alb. ad Heſych h. v.*

2 Περιδώσομαι. Reſpicit Od. Ψ. 78:

— Αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν
περιδώσομαι αὐτῆς.

Heſ. habet συνθηκοποιήσομαι, ubi mallem legere συνθήκας ποιήσομαι, quamvis cum *Heſ.* conveniat *Etymol.* At in Il. Ψ. 485:

Εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος
περιδώμεθον, —

Schol explicat, περὶ τρίποδος συνθήκας ποιησώμεθα. Et *Suidas* legit συνθώμεθα, quem vide in περιδώμεθα. Vill. In ipſo ſcilicet *Homero* quod etiam nunc habent Codd. nonnulli, expreſſiſſe videtur *Suid.* περιδώμεθα.

3 Περιτροπαίων. Lege περιτροπέων. *Il* Β. 295:

Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων
ἐνιαυτός.

Ubi *Schol.* περιτρεπόμενος, ὅ ἐστι περιερχόμενος, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μέλλων τελευτῆσαι. Vill.

4 Περιοσσῶς. Ob περὶ quod ſupra περὶ p. 539. mendoſe dixit uſurpari ἐπὶ τοῦ περισσοῦ; ubi, ut & hic, legendum περιοσσῶς. Vill.

5 Δεξιός. Male in Codice MS. δεξιῶς Vill.

6 Ἀμφοτέρων Ante ἀμφοτέρων χειρῶν, addendum cenſeo ἐξ; vel legendum cum *Heſ.* ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. *Heſ.* explicat quoque φρόνιμον, ἰσχυρὸν. μηδὲν ἀριστερὸν ἔχον; hic pro ἔχον ſcribendum puto ἔχοντα. Reſpexerunt Il. Φ. 163:

— Ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς

Ἥρως

ΠΕΡΙΒΗ͂ΝΑΙ. [1] πεπτωκότος ὑπερμαχίσαι.

ΠΕΡΙΩΠΗ'. [2] τόπος ὑψηλὸς, ἀφ' οὗ ἐστιν περισκέψασθαι.

ΠΕΡΙΑ'ΓΝΥΤΑΙ. [3] περικατακλᾶται καὶ οἷον περιέρχεται.

ΠΕΡΙ'ΔΡΟΜΟΣ. [4] πάντη περιέρχεσθαι δυνάμενος.

ΠΕΡΙΣΧΟ'ΜΕΘΑ. [5] οἱονεὶ περισσῶς ἔχομεν, ἀντελαβόμεθα καὶ περιεφησάμεθα.

ΠΕΡΙΚΑΥΤΟ'Σ. [6] περισσῶς διαφημισμένος.

ΠΕ-

Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ
περιδέξιος ἦε.

Unde περιδέξιος mibi videtur ſignificare ambidextrum. Vide *Schol.* VILL.

1 Περιβῆναι. Il. Ε. 21:

Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο.

Et Il. Ξ. 424:

— Πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι.

VILL.

2 Περιωπή. V. Il. Ξ. 8. Ψ. 451. &c.

3 Περιάγνυται. Il. Π. 78. De voce Hectoris Trojanos adhortantis:

— Ἕκτορος (ὄψ) ἀνδροφόνοιο
Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται. —

Heſiod. in *Hercul. Scuto*, vſ. 279:

— Περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.

& ſupra:

— Ἄγνυτ' Ὄλυμπος.

VILL.

4 Περίδρομος. Od. Ξ. 7:

— Αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος. —

Et Il. Β. 812:

— Αἰπεῖα κολώνη,
Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα.

VILL.

5 Περισχόμεθα. Od. Ι. 199:

Οὕνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικί.

Ubi *Schol.* περισώσαμεν, ἐφυλάξαμεν. VILL.

6 Περικαυτός. Forma Poëtae frequentiſſima.

[illegible]

— [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

1 [illegible] VILL.

2 [illegible] Od. Λ. [illegible] VILL.

3 [illegible] Od. [illegible] 95:

> [illegible]
>
> [illegible] —

Apud *Hes*. [illegible] *Schol.* [illegible] VILL.

4 [illegible] Il. Λ 844. ubi V. *Schol.* & *Heſych.*

5 [illegible] Od. Ξ. 240. & Ξ. 308:

> [illegible] —

VILL.

6 [illegible] L. [illegible]

7 [illegible] & [illegible] Od. Λ. 537:

> [illegible]

Sic [illegible] in *Hercul. Scut.* v. 376:

> [illegible]

VILL.

8 [illegible] Il. Θ. 336:

> Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε' ἐνὶ [illegible]

At de bello, Il. Κ 8:

> Ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο.

VILL.

I Ἐπ

ΠΕΦΕΥΓΜΕ´ΝΟΣ. [1] πεφευγώς.

ΠΕΦΑ˜ΣΘΑΙ. [2] πεφονεῦσθαι, παρὰ τὸ φάσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον.

ΠΕΛΕ´ΚΚΩι. οἷον σελεῷ·

— Ἀμφὶ [3] πελέκκῳ.

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟ´ΓΥΟΝ. [4] πεντήκοντα γύας ἔχον· γύης δε, μέτρον γῆς.

ΠΕΡΙΜΗ´ΚΕΤΟΝ. [5] περιοστῶς μακρὸν καὶ ὑψηλήν.

ΠΕΦΡΑ´ΔΟΙ. διασημαίνει. ὁ δὲ Ἀπίων, ἂν εἴποι· [6] τοῦ Ἀρισάρχου σεσημειωμένον [7] ὅτι τὸ φράσαι οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσεται.

ΠΗ˜.

1 Πεφευγμένος. Lege πεφυγμένος. Od. A. 18.

—, Οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων

Vill. Il. Z. 488. eadem fere dictio, quae Od. *l. l.*

Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

Utrobique *Barneſ.* corrupit πεφευγμένος. πεφευγμένον, invitis *Heſych.* h. v., *Etymol. p.* 755. *v.* 28. & *Euſtath. p.* 657 *v.* 31., *Barneſii* igitur audaciam ne quis *Apollonii* auctoritate probari cenſeat, conf. ſupra v Μῆρα p. 461. ubi antiquam & veram lectionem ſecutus eſt Lexicographus.

2 Πεφᾶσθαι. Il Ω. 254:

Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.

Vill.

3 Ἀμφὶ πελέκκῳ. Il. N. 612. Vill.

4 Πεντηκοντόγυον Il. I 575:

Ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι

Πεντηκοντόγυον. —

Vide *Schol.* Vill.

5 Περιμήκετον. V. Il. Z. 287. *Coll.* Od. Z. 103.

6 Ἂν εἴποι. Merito Clariſſimus *Alberti* conjecit legendum ἀνείποι pro ἂν εἴποι. Il. Ξ. 335. Juno ſic Jovem alloquitur:

Πῶς κ' ἔοι εἴτις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων

Εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν

Πεφράδοι, —

Vill.

7 Σεσημειωμένον. Legerem σεσημειωμένη. Vill.

ΠΗ͂. ἔστιν ἄτοπον· [1]

Πῇ ἔβη [2] Ἀνδρομάχη; —

καί·

Πῇ δὴ τόνδε [3] μολοβρὸν ἄγεις; —

ὁ δὲ Δημήτριος ὁ Ἰξίων, τῦ ποιῦ τῶν Ἀττικῶν ὄντος ἰδίυ, τὸ δὲ πῆ Ἰακῦ [4] καὶ Ὁμήρῳ σύνηθες, τῦτο δὲ βαρυτονηθὲν ἀόριστον γίνεται, οἷον·

Νῦν δ' [5] ὔτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσταμαι, —

ἀντὶ τῦ εἰς ὐδένα τόπον ἐπίσταμαι.

ΠΗΓΥΛΙ'Σ. παγετός. [6]

ΠΗΓΕΣΙΜΑ'ΛΛΩΙ. εὐπαγῆς μαλλὺς, τῦτ' ἐστιν εὐτραφεῖς. [7]

ΠΗ-

1 Ἔστιν ἄτοπον. Lege ſeparatim ἐς τίνα τόπον. *Suidas* habet, εἰς τίνα τόπον VILL.

2 Πῇ ἔβη. Il. Ζ. 377 VILL.

3 Πῇ δὴ τόνδε μολοβρόν. Od. Ρ. 219. VILL.

4 Ἰακῦ. Pro Ἰακῦ, lege Ἰακῶν, & adde λέγει. VILL.

5 Νῦν δ' ὔτ'. Od. Ν. 207.

6 Παγετός. Sic quoque habet *Schol.* Sed cum πηγυλὶς apud *Homerum* adjective ſumatur, legerem παγερὸς pro παγετός; vel, ut ſcripſit *Heſ.*, παγετώδης. Od. Ξ 476:

— Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, βορέαο πεσόντος,
Πηγυλίς. —

Legitur apud *Apollonium Rhodium* Lib. II. vſ. 739. αὔτμὴ πηγυλὶς VILL. *Homeri* l. l. lectum etiam fuiſſe πηλυγίς, indicio eſt *Etymol.* p. 670. v. 39., cui *Apollonii Rhod.*, *Suidae* atque *Euſtathii* auctoritatem jam oppoſuit *Sylburg.* Quae autem in Lexico noſtro reperitur forma παγετὸς, eandem habet etiam *Schol.* ad *Od.* *l. l.* Πηγυλίς. παγετὸς ἢ ψυχρά. *Suid.* itidem vertit per nomen ſubſtantivum κρύος, atque hanc ipſam antiquiſſimorum interpretum fuiſſe ſententiam, docet *Euſtath.* p. 1768. v. 5. Πηγυλίς. ἤγυν παγετὸς, κατὰ τὺς Παλαιὺς, ἢ παγετώδης.

7 Εὐτραφεῖς. Pro εὐτραφεῖς, adde ἔχοντι. *Heſ.* inſuper habet, πηγὸν γὰρ, τὸ εὐτραφές.

Τι-

ΠΗΔΩΙ̃. τῷ πλάτει τῆς κώπης. ὡς μὲν Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ παίειν· ὡς δ' ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ ξύλου πηλίνου [1] λεγομένου. ὡς δὲ πιθανώτερον. ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν πῆξιν ὥσπερ πηδᾷν τὴν κώπην.

ΠΗ'ΛΗΞ. [2] περικεφαλαία, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι ὅ ἐστι κινεῖσθαι.

ΠΗΛΗΪ'Α'ΔΑ. [3] τὸ δόρυ· ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπερ αὐτὸς ὁ Ποιητὴς ἐτυμολόγηκε λέγων, πηληϊάδα μελίην· ὥστε παρὰ τὸ ὄρος τὸ Πήλιον εἰρῆσθαι. ἔστιν δὲ τῆς Θετταλίας.

ΠΗΟ'Σ. ὁ κατ' ἐπιγαμείαν [4] οἰκεῖος.

ΠΙ̃ΑΡ. [5] τὸ λιπαρὸν καὶ πιότατον.

ΠΙΔΗΕ'ΣΣΗΣ. [6] καθύγρου, πιδακώδους. συνήθως δὲ τὴν Ἴδην λέγει. καὶ πολυπιδάκου, [7] πολλὴν ὕδατος ἀναβολὴν ἐχούσης.

ΠΙ'ΕΙ.

Τινὲς δὲ, λευκὸν, τὸ πηγόν· οἱ δὲ, μέλαν. *Schol.* quoque explicat πηγὸν per πηκτὸν, εἴτε μέλαν, εἴτε λευκόν. VILL. Conf. Il. Γ. 197. ibique *Schol. Alb.* ad *Heſych.* h. v. coll. *Suid.*, maxime *Etymol.* p. 669. v. 17.

1 Πηλίνου. Lege πηδίνου, quod, teſte *Heſ.* eſt ξύλον εὔθετον πρὸς τὴν τῆς κώπης κατασκευήν. Et docet *Euſtath.* in Il. Ε 838. pro, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων, veteres legiſſe πήδινος ἄξων. VILL. Πηδῷ eſt apud Poëtam Od. Η. 328. Ν. 78.

2 Πήληξ. Il. Ο. 608. &c.

3 Πηληϊάδα. Lege πηλιάδα. Il. Π. 143:

Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

VILL.

4 Ἐπιγαμείαν. Lege cum *Schol.* & *Etymologo* ἐπιγαμίαν. Il. Γ. 163:

Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε..

In *Heſiodi* Oper., vſ. 343:

Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.

Etymol. Πηὸς, κυρίως ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής. VILL.

5 Πῖαρ. Il. Λ. 549. &c.

6 Πιδηέσσης. Il. Λ. 183. Cf. maxime *Etymol.* p. 671. v. 31.

7 Πολυπιδάκου. Il. Υ. 59:

ΠΙΕΙ´ΡΗ. [1] λιπαρά. ὅτ᾽ ἂν δὲ λέγῃ τὴν πίειραν, μεταφερικῶς τὴν εὐδαίμονα λέγει· καὶ πίονα δῆμον, [2] τὸν λιπαρὸν καὶ εὐδαίμονα. ὁ δὲ Ἀπίων ἀναγράφων, καὶ τὸ πεῖαρ [3] ἠγνόησεν ὅ ἐστι πέρας, διὰ τοῦ Ε καὶ Ι θέλει γράφεσθαι, ὅ ἐστι·

—— Μέγα πεῖαρ [4] ὀϊζύος ἥ μιν ἱκάνει.

ΠΙ´ΣΤΡΑΣ. [5] τέσσαρας.

ΠΙ´ΣΥΝΟΙ. [6] πεποιθότες.

ΠΙ-

Πάντες δ᾽ ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου Ἴδης.

Dicitur & πολυπίδακος Il. Ψ. 117:

Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης.

Vill.

1 Πιείρη. Il. Σ. 342:

Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

Et Od. Τ. 173. de Creta:

Καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος. —

Vill. Quod mox additur, τὴν πίειραν, ſpectat, praeter alia loca, ad Il. Σ. 541:

Ἐν δ᾽ ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν.

2 Πίονα δῆμον. Il. Ε. 710:

Ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

Et Od. Ξ. 329:

Ὅππως νοστήσῃ Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον.

Vill.

3 Πεῖαρ Hic lego πεῖραρ, & poſt πέρας addo καὶ πεῖαρ. Vill. Confuſa omnia in *Apollonio*, neſcio an ita ſint conſtituenda. Ὁ δὲ Ἀπίων τὸ πεῖραρ ἠγνόησεν, ὅ ἐστι πέρας, διὰ τοῦ Ε καὶ Ι γράφεσθαι, καὶ θέλει, ἀναγράφων, Μέγα πεῖαρ &c.

4 Μέγα πεῖαρ. Od. Ε. 289. Πεῖαρ, idem quod *Heſychianum* πίαρ, *id eſt*, τὸ κράτιστον, καὶ στέαρ, ἢ τὸ πέρας. Male, ut hodie ex *Apoll.* noſtro apparet, hic *Valeſius Heſychii* lectionem ſollicitavit, & τὸ πέρας in κρέας mutare voluit. Hodie apud *Homerum* legitur μέγα πεῖραρ, pro πεῖαρ. Apud *Heſ.* πίαρ quoque reperitur. Caeterum haec omnia, ὁ δὲ Ἀπίων &c. loco mota eſſe videntur, & ad πεῖραρ, ſeu πῖαρ referenda. Vide ſupra v. πεῖραρ p. 539. & v. πίαρ. p. 551. Vill. Editiones quidem & Codd. nonnulli l. l. habent πεῖραρ, quod merito in variis lectionibus poſitum eſt, tanquam, *non contemnendum.*

5 Πίσυρας. Il. Ο. 680. &c.

6 Πίσυνοι. Il. Θ. 226. Λ 9.

I Πι-

ΠΙΘΗ'ΣΑΣ. [1] πιστεύσας.

ΠΙ'ΝΑΚΑΣ. τὰ θραύματα [2] τῆς νεώς.

ΠΙΝΥΤΗ'Ν. [3] φρόνησιν.

ΠΙΤΝΑ'Σ. ἐκτείνων.

Εἰς ἐμὲ χεῖρας πιτνάς. [4] —

ΠΙΦΑΥ'ΣΚΩΝ. [5] ἐμφανίζων καὶ λέγων.

ΠΙΦΑΥΣΚΟ'ΜΕΝΟΣ. διασημαίνων·

— Πιφαυσκόμενος [6] τὰ ἄκηλα.

ΠΙ'ΟΝΑ [7] Ε'ΡΓΑ. τὰ γεωργικὰ λέγει κατ' ἐξοχήν. πίονα δὲ, τὰ ἡμᾶς πιαίνοντα, πιαντικά.

ΠΛΑ'ΖΕΤΑΙ. [8] πλανᾶται. ἔτ' ἂν δὲ·

Κῦ-

1 Πιθήσας Il. Δ. 398:
Μαίον' ἄρα προέηκε, Θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
VILL.

2 Θραύματα. Lego θραύσματα. Reſpicit Od. Μ. 67:
Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.
At alias lances ſignificat. Od. Π. 49:
Τοῖσιν δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης.
Sic Od. Α. 141. & Δ. 57:
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας.
VILL.

3 Πινυτήν. Il. Η. 289:
— Μέγεθός τε βίην τε,
Καὶ πινυτήν. —
VILL.

4 Εἰς ἐμὲ χεῖρας πιτνάς. Od. Λ. 391:
Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας. —
Non vero:
Χεῖρας εἰς ἐμὲ πιτνάς. —
Leve diſcrimen. VILL.

5 Πιφαύσκων. Od. Μ. 165:
Ἤτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον.
Et Il. Κ. 502:
Ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ. VILL.

6 Πιφαυσκόμενος. Il. Μ. 280. VILL.

7 Πίονα ἔργα. Il. Μ. 283:
Καὶ πεδία λωτεῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα.
Ubi *Schol.* Ἔργα, τὰ νῦν γεώργια. VILL.

8 Πλάζεται. Vid. Od. Ξ. 43.

Κῦ-

Κῦμα [1] δέ μιν προσπλάζον, ——

λέγει [2] ἀντὶ τοῦ προσπελάζον, οἷον προσεγγίζον.

ΠΛΑΤΥ`Ν 'ΕΛΛΗ'ΣΠΟΝΤΟΝ. οὐ καθολικῶς λέγει πλατὺν, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν Τροίαν μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου. ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον τροπικῶς λέγει· κατὰ γὰρ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον πλατύς ἐστι [3] Ἑλλήσποντος.

ΠΛΕΙ̃ΑΙ. [4] πλήρεις.

ΠΛΗ'.

1 Κῦμα δέ Il. Μ. 285. Vill.

2 Λέγει. Hanc vocem hic loco motam exiſtimo, & ſupra ſic ponendam: ὅτ' ἂν ᾖ λέγει. Vill. Haud ſcio an rectius tueamur lectionem Codicis MSti.

3 Πλατύς ἐστι. Lege οὐ πλατύς. Vill. Helleſpontum, anguſtum fretum, cum alii ſaepe dixerunt πλατὺν, tum vero *Homerus* non uno loco, maxime *Il.* Η. 86. In multa igitur interpretum diſſenſione, nonnulli πλατὺν per antiphraſin dictum cenſuerunt, uti obſervat *Schol.* ad *l. l.* & *Etymol.* p. 333. vſ. 47; alii, in quibus & *Apollon.*, haud paullo melius interpretati ſunt, τὸ διεκπίπτον αὐτοῦ ἔξω πρὸς τῷ Αἰγαίῳ; vid. *Schol.* & *Etymol.* ll. ll. *Euſtath.* p. 666. vſ. ult. ſeqq.; *Clarckius* πλατὺν pro eo accepit, unde latiſſime aperiretur proſpectus; *Erneſtus* denique, cum omne mare promiſcue a poëtis longum ac latum dici, tum hic loci *oram* maxime *Helleſpontiacam* intelligi obſervat, quae ſane latiſſime patet. Univerſis tamen his interpretandi viis una forte praeſtiterit, quam nuperrime ingreſſus eſt *R. Wood*, oculatum ſe teſtem flumini potius, quam mari ſimilem reperiſſe Helleſpontum; Xerxi jam apud *Herodotum* VII. 35. appellatum fuisſe ἁλμυρὸν ποταμὸν, & nihil de eo dixiſſe *Homerum*, cur pro mari potius habuiſſe videatur, quam pro flumine, quod prae reliquis & πλατὺ fuerit & μέγα. vid. *Wood on the Original Gen. of Homer. p.* 320. *ſeqq.* Homericam tamen rationem multis poſt ſaeculis vix crediderim ſecutum eſſe *Solin. c. x. omnis autem magnus Helleſpontus &c.* quem recte adeo emendavit *Salmaſ. Exercit. Plin. p.* 117. *A. ille* (vel *illic*) *haud magnus Helleſpontus* &c.

4 Πλεῖαι. Il. Β. 226:

Πλεῖαι

ΠΛΗ'ΜΝΗ. ἡ χοινικῆς [1] τοῦ τροχοῦ· ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι [2] ὑπὸ τοῦ ἄξονος.

ΠΛΗ͂ΞΑΙ. [3] τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι.

ΠΛΗΜΥΡΙ'Σ. [4] τὸ ἔρμημα τῆς θαλάσσης.

ΠΛΗ'ΣΣΟΝΤΟ. [5] διέβαινον·

— εὖ δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσιν [6]

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΠΛΩΤΗ͂Ι. [7] λέγει μὲν ἐπὶ τῆς Αἰόλου νήσου. ὁ μέν τοι Κράτης ἀκούει, πλεομένῃ. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, κινουμένῃ καὶ πλεούσῃ.

ΠΛΩ͂ΕΝ

Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι. —
Sic in *Heſiod. Oper.*, vſ. 101:

Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν,
πλείη δὲ θάλασσα.

Vill.

1 Χοινικῆς. Lege χοινικίς. Dicitur & χοινίκη apud *Heſ.* qui eam definit τοῦ τροχοῦ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ ἄξων. Vide *Polluc.* 1. 145: Vill. Χοινικὶς, in margine ſui libri emendaverat etiam Cl. *Alberti*. Πλῆμναι occurrunt Il. Ε. 726. Πλήμνη Il. Ψ. 339. v. utrobique *Schol.*

2 Πληροῦσθαι. Contra Schol. in Il. Ψ. 339: Πλήμνη. χοινικὶς, ἀπὸ τοῦ πληροῦν τὸν ἄξονα. Vill.

3 Πλῆξαι. Eandem gloſſam habet *Heſych.* Variis autem hujus verbi formis paſſim utitur Poëta.

4 Πλημυρίς. Lege πλημμυρίς. Od. I. 486:

Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα
Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο. —

Heſ. interpretatur quoque hoc vocabulum per ἐπίῤῥυμα. Vill. Conf. *Schol.* ad *Od. l. l.*

5 Πλήσσοντο. Sic quoque in *Heſ.*, ſed lege cum *Homero* πλίσσοντο. Pro εὖ δ' ἐπλήσσοντο, vera *Apollonii* lectio mihi videtur eſſe εὖ δὲ πλίσσοντο. Vill.

6. Εὖ δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσιν. Od. Ζ 318. Vill. Recte editur l. l. εὖ δὲ πλίσσοντο &c. quod ipſum hic loci praetuliſſe videtur *Apollon.*, quamvis ἐπλίσσοντο probaverit ſupra p. 294. ubi vid. *Comment.*

7 Πλωτῇ Od. Κ. 3. de Aeolia inſula:

Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ. —

Ubi vide *Schol.* Sic *Herodotus*, L. 2. c. 156. de Inſula Chemmi: λέγεται δὲ ὑπ' Αἰγυπτίων αὕτη ἡ νῆσος εἶναι πλωτή. Vill. Conf. *Alb.* ad *Heſych.* h. v. maxime *Interpp.* ad *Homeri l. l.*

1 Πλῶιν.

ΠΛΩ͂ΕΝ. [1] ἔπλεον.

ΠΛΕΙΟΥ. [2] πλήρους. καί·

— Πλεῖος δόμος. [3] —

ΠΛΗ͂ΝΤΟ. [4] προσεπέλασαν. σημαίνει καὶ τὸ ἐπληροῦντο.

ΠΟΔΑ΄ΡΚΗΣ. [5] ὁ τοῖς ποσὶν ἐπαρκούμενος, ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς συμμάχοις ἐπαρκῶν, τοῦτ᾽ ἔστι βοηθῶν. σημαίνει δὲ καὶ κύριον ὄνομα τοῦ Πρωτεσιλάου ἀδελφοῦ.

Ἀλλὰ σφέας [6] κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἄρηος.

ΠΟΔΗ΄ΝΕΜΟΣ. [7] ταχεῖα, διὰ τὰς πόδας τρόπον ἀνέμων ἔχουσα.

ΠΟΔΗΝΕΚΕ΄Α. [8] βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τῶν ποδῶν διϊκνεῖσθαι.

ΠΟΙ-

1 Πλῶεν. Lege πλῶον, ut Il. Φ 302. Niſi ſit varians Lectio. VILL.

2 Πλείου Il. Κ 579.

3 Πλεῖος δόμος. Od. Δ. 319:

Δυσμενέων δ᾽ ἀνδρῶν πλεῖος δόμος. —

Hic omiſſam puto gloſſam, ſcilicet πλήρης. VILL. Saepe obſervavimus, quam frequens ſit gloſſographis hujusmodi βραχυλογία.

4 Πλῆντο Occurrit ſumptum pro *appropinquaverunt* Il. Ξ. 468:

Τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλή, στόμα τε, ῥῖνές τε
Οὔδει πλῆντ᾽. —

Et pro *implebantur*, Od. Θ. 57:

Πλῆντο δ᾽ ἄρ αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.

Et πλῆτο in *Herc. Scut.* vſ. 146:

Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων.

VILL.

5 Ποδάρκης. Frequentiſſimum Achillis epitethon. Conf. *Schol.* ad *Il.* Α. 121. Β. 688.

6 Ἀλλὰ σφέας. Il. Β. 704. VILL.

7 Ποδήνεμος. Il. Β. 786. & paſſim. VILL.

8 Ποδηνεκέα. Il. Κ. 24:

— Δέρμα λέοντος.
Αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές. —

VILL. Alio ſpectet oportet Gloſſa Ποδηνεκέα βαθεῖαν, quam ad

ΠΟΙΝΗ΄. ἀντέκτησις·[1] κυρίως δὲ, τὴν ὑποφόνου.[2]

ΠΟΙΗ΄ΕΝΤΑ.[3] πόαν ἔχοντα, σιτοφόρον.

ΠΟΛΥ΄ΚΛΗΤΟΙ.[4] οἱ ἀπὸ πολλῶν τόπων κεκλημένοι βοηθεῖν.

ad δέρμα ποδηνεκές. *Euſtatb.* p. 628. v 12. ubi hanc Scuti Hectorei deſcriptionem illuſtrat, Il Z 117:

> Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε ϗ αὐχένα δέρμα κελαινόν.
> Ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.

Euſtatb igitur l. l. obſervari jubet, Ὅτι, ἣν ἐν ἄλλοις φησὶν Ὅμηρος ἀμφιβρότην ἀσπίδα ϗ ποδηνεκῆ. . . . ταύτην ἑρμηνεύων ἐνταῦθα φησὶν, Ἀμφὶ δέ μιν &c. . In hujusmodi ἄσπιδα ποδηνεκῆ unice convenit Gloſſa *Apollonii*, quam & ſuam fecit *Heſycb*. Itaque obliteratam Librariorum incuria formam, horum auctoritate, Poëtae reſtituamus Il. O. 645. ubi Periphetes:

> Στρεφθεὶς. . . μετόπισθεν
> ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
> Τὴν αὐτὸς φορέεσκε, ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων.

Apollon. legit:

> Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέα (*Euſtatb.* ποδηνεκῆ), ἕρκος ἀκόντων

Saepe ſcilicet, in talibus *Apollon.* Jonicas formas recte praefert contractis, & legentibus adeo συνίζησιν permittit, quam alii inſtituere maluerunt in ſcribendo. Ita ſupra v. Αἰκαίνας in *Il.* Δ. 113. σάκεα habet non σακῆ: infra v. Πρωτοπαγὴς in Il. Ω. 267. Πρωτοπαγέα, non πρωτοπαγῆ &c.

1 Ἀντέκτησις. Lege ἀντέκτισις. VILL.

2 Ὑποφόνου. Haec vox nusquam in Lexicis occurrit. Fortaſſe legendum, τὴν ἐπὶ φόνῳ διδομένην σημαίνει. Il. N. 659:

> Ποινὴ δ' ὄτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνειῶτος.

VILL. Pro ὑποφόνου tantummodo reſtituendum videtur, ἐπὶ φόνῳ.

3 Ποιήεντα. Od. Δ 337:

> Κνημοὺς ἐξερέῃσι ϗ ἄγκεα ποιήεντα.

In *Herc. Scut.*, vſ. 381:

> — Ἄνθεά τε ποιήεσσα.

VILL. Pertinet gloſſa *Apollonii* & aliorum ad Il. B. 503. . . Ποιήενθ' Ἀλίαρτον. ubi Conf. *Euſtatb* p. 268.

4 Πολύκλητοι. Il. Δ. 438. K. 420. Conf. *Scbol.* ad *l. prior.*

ΠΟΛΥΠΑ'ΜΟΝΟΣ. [1] πολλὰ πεπαμένος, τοῦτ' ἔστι κεκτημένος.

ΠΟΛΙΟ'Ν ΤΕ ΣΙ'ΔΗΡΟΝ. τὸν λευκὸν καὶ λαμπρὸν μεταφορικῶς· καθάπερ πολιὴν τὴν θάλασσαν, τὴν λευκὴν, ἀπὸ τῆς τῶν κυμάτων φαντασίας. ὁ δὲ Ἀπίων φησί· ὅτ' ἂν κλασθῇ ὁ σίδηρος, λευκὸς φαίνεται. ἢ τίμιον: ἢ ὅτι διὰ πολλοῦ φαίνεται καὶ λευκός. ἡ δευτέρα [2] καὶ σαφὴς [3] καὶ μακρόθεν. θέλει γὰρ τίμιον, καθὸ καὶ οἱ γέροντες πολιοὶ ὄντες τίμιοί εἰσιν. τοῦτο δέ ἐστιν ἀπίθανον καὶ μακρόθεν. διὰ τοῦτο γὰρ οὐδέποτε εἶπεν χρυσὸν πολιόν. καὶ τὸ τρίτον δὲ τῆς ἐτυμολογίας βέβαιον.

ΠΟΛΥΚΛΗΙ'ΣΙ. [4] ταῖς πολυκαθέδροις ναυσί. κληῗδες γὰρ, αἱ τούτων καθέδραι.

ΠΟ-

1 Πολυπάμονος. Lege πολυπάμμονος. Il. Δ 433:

> Τρῶες δ' ὥς' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ.

Schol. interpretatur: Πολυπάμμονος. πολυθρέμμονος, πλουσίου. πάμματα γὰρ καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι, τὰ κτήματα. VILL. Πολυπάμονος. Pertinet Gloſſa ad *l. l.*; ſed quod *Apollonius* unum modo habet μ, Πολυπάμονος, quamvis *Heſychii*, *Suidae*, (certe quem editum habemus) & *Euſtathii* auctoritate reprobari videatur, unice tamen verum & analogiae congruum eſt, ſervatum quoque uno loco ab *Etymol.* p. 669. v. 30. Conf. *Sylb.* ad *Etymol.* p. 681. v. 47. *Valck. animadv.* ad *Ammon.* p. 187. *annotat.* in *Theocriti Adoniazus.* vſ. 90.

2 Δευτέρα. Hic omiſſum ἐτυμολογία; quemadmodum infra dicit: καὶ τὸ τρίτον δὲ τῆς ἐτυμολογίας. VILL.

3 Σαφής. Pro σαφὴς, lego ἀσαφής Od. Ω. 167:

> Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον

VILL.

4 Πολυκληῗσι. Il. B. 74:

> Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω.

Heſiod. Dieb. vſ 53:

> Νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον.

VILL.

1 Πο-

ΠΟΛΥ'ΚΕΣΤΟΣ. [1] πολυκέντητος, ἐξ οὗ τὴν ποικίλον θέλει δηλοῦν.

ΠΟΙΜΗ'Ν. κυρίως μὲν, ὁ τῶν προβάτων. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῶν προβάτων ἐστὶν ὁ ἡγεμών. καὶ τὸν βασιλῆ λέγει. [2]

ΠΟΛΥΜΗ'ΤΗΣ. [3] πολύβουλος, πολλὰ βουλεύσασθαι δυνάμενος.

ΠΟΛΥ'ΚΜΗΤΟΝ. [4] τὸν σίδηρον, ἐπιθετικῶς. τὸν μετὰ πολλοῦ καμάτου γεγενημένον, ἢ τὸν πολὺν κάματον παρέχοντα.

ΠΟ'ΝΟΣ. [5] τὸ ἐνέργημα.

ΠΟΛΥ'ΑΙΝΕ. [6] Ἀρίσταρχος, πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε. οἱ δὲ, πολύμυθε.

ΠΟΛΥ'ΑΡΝΙ. [7] τῷ πολλοὺς ἄρνας κεκτημένῳ. θέλει δὲ διὰ τοῦ ἰδικοῦ τὸ γενικὸν σημαίνειν, πολλῶν θρεμμάτων δέσποτα.

ΠΟΝ.

1 Πολύκεστος. Vid. Il Γ. 371. ibique *Schol.*

2 Λέγει. Adde ποιμένα. Il. Λ. 263:

> Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν.

Euripid. in *Phoen.* vſ. 1147:

> Σύνθημα παρφέροντο ποιμέσι λόχων.

Ubi *Schol.* ποιμέσι δὲ λόχων, τοῖς στρατηγοῖς τῶν ταγμάτων. Vill.

3 Πολυμήτης. Sic quoque habet *Heſ.* at lege cum *Suida* & *Homero*, πολύμητις. Vill.

4 Πολύκμητον. Od. Ξ. 324:

> Χαλκόν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.

Vill.

5 Πόνος. Forma Poëtæ frequentiſſima.

6 Πολύαινε. Reſpexit Il. Λ. 430:

> Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο.

Vill. Vid. *Schol.* ad l. l., *Heſych.* h. v., *Euſtath.* p. 854. v. 64.

7 Πολύαρνι. Il. Β. 106:

> Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ.

Vill.

1 Ποι-

ΠΟΝΤΟΠΟ'ΡΟΙΣΙ. [1] ἐπιθετικῶς, ταῖς ναυσὶ, ταῖς τὸ πέλαγος διαπεραιουμέναις.

ΠΟ'ΠΟΙ. ἐπιφώνημα σχετλιαστικόν. τινὲς δὲ ἔδοξαν σημαίνειν ὦ θεοί. [2] ὁ γοῦν Εὐφορίων φησίν·

Ἐν δὲ πόποις ἕσαντο. [3] —

τινὲς δὲ τοῦτο βοηθοῦντες φασὶ συναλοιφὴν [4] εἶναι, ἐν δὲ ἐπόποις, [5] ἀντὶ τοῦ ἐπόπταις.

ΠΟΛΛΑ'. ἐπὶ μὲν τοῦ πολλαχῶς.

Πολλὰ δ' ὅγ' [6] ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἡμῖν συνήθους·

Πολλὰ δέ οἱ [7] πρόβατ' ἔσκε. —

ΠΟ'ΡΕΝ. παρεποίησεν, οὐχὶ δὲ πάρεσχεν·

— Πόρεν δ' ὅγε [8] σήματα λυγρά.

ΠΟ'Ρ.

1 Ποντοπόροισι. Il. B. 771. &c.

2 Ὦ θεοί. *Plutarch. de audiendis Poëtis p.* 225. Δρύοπες δὲ Πόπους τοὺς δαίμονας καλοῦσι. Docet *Etymologus Magnus*, Scythas quaedam habuiſſe ſubterranea Deorum ſimulachra, quae vocabant Πόπους. Vill. Vid. *Alb ad Heſych. h. v.*

3 Ἕσαντο. *Sedebant. Heſych* Ἕσας. καθίσας. Vill.

4 Συναλοιφήν. Ita corrigendum jam monuerat *Villoiſ*, quod erat in Codd. συναλιφήν.

5 Ἐν δὲ ἐπόποις. Lego ἐν δ' ἐπόποις, quod quidam malebant quam ἐν δὲ πόποις. Vill.

6 Πολλὰ δ' ὅγ'. Od. A. 4. Vill.

7 Πολλὰ δέ οἱ. Il. Ξ. 124. Vill.

8 Πόρεν δ' ὅγε. Il. Z 168. Vill. Proetus Bellerophontem

Πέμπε δὲ . . Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά.

Ubi, quamvis πόρεν omnino accipiendum ſit pro πάρεσχεν, tamen ex *Apollonii* hac Gloſſa, fuiſſe conjicias, qui interpretarentur παρεποίησεν, offenſi

ΠΟ'ΡΚΗΣ.[1] ὁ δάκτυλ@ τῆς ἐπιδορατίδ@. ϗ ἐ..ει ἑτοίμως,[2] περιοχῆς· ἀπὸ τῦ περιέχειν τ ἐπιδορατίδα.

ΠΟ'ΡΤΙΣ. ἣν δάμαλιν καλῦμῳ. λέγ δὲ αὐτὴν ϗ πόρτακιν·

'Αμφὶ δ' ἄρ'[3] αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ.

λέγονται δὲ ϗ πόριες.[4]

ΠΟΡΦΥ'ΡΗι. πορφυρίζηται, ταράσσηται·

'Ως δ' ὅτε πορφύρῃ[5] πέλαγ@. —

ἐστιν ὖν πεποιημῳή ἡ λέξις, ὡς τὸ μορμυρμύρων.[6]

ΠΟ'Ρ-

ſenſi forte eleganti pleonasmo vocis ὄγε, de quo vid. *Clark. ad Il.* Γ. 409. *Ern. ad Callim. H. in Dian.* vſ. 158. Gloſſam *Apollonio* ſublegit *Heſych.* Πόρι ἐπιπολέους, πάρεγχι. —

1 Πόρκης. Il Ζ 320:
Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσε@ θέε πόρκης.
VILL

2 'Ετοίμως Legerem ἰτύμως, *id eſt*, vere & ſecundum originem vocis; & poſt ἰτύμως, adderem λῶ. VILL.

3 'Αμφὶ δ' ἄρ'. Il. Ρ. 4. VILL

4 Πόριες. Od. Κ. 410:
'Ως δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες περὶ βῦς ἀγελαίας.
VILL. Editur in vs [1] paſſim πόρτιες, verum πόριες in Codd. atque Editt. habetur non contemnendis, & confirmatur etiam *Euſtathii*, non dubiis tantum indiciis, quae adtulerunt *Interpp.*, ſed vero aperta auctoritate. p 1001. v. 52 Πορὶς τε λέγεται, οἷον ἀγραῦλοι πόριες Itaque lectionem veterum teſtimoniis comprobatam admiſerim potius, quam alteram illam, πόρτιες, vel aliunde cum aliis ſuſceperim defendendam, vel ex liquidarum natura, cum *Toup. V. Cl. Appendic. Not in Theocr.* p. 42 *coll. addend.* in *Theocr.* XXI 26

5 'Ως δ' ὅτε πορφύρῃ. Il. Ξ. 16. VILL

6 Μορμυρμύρων. Lege μορμύρων, Il Φ 325:
Μορμύρων ἀφρῷ τε ϗ αἵματι ϗ νεκύεσσι.
VILL.

ΠΟ'ΡΔΑΛΙΣ. τοῦ Ποιητοῦ λέγοντος, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ Ο στοιχείου·

— Πόρδαλις,[1] ἠδὲ μέγας σῦς.

ποτὲ δὲ διὰ τοῦ Α·

Παρδαλέην[2] ὤμοισιν ἔχων.

Ἀπίων δέ φησι διαφέρειν. πόρδαλιν μὲν γὰρ, τὸ ἀρσενικόν· πάρδαλιν δὲ, τὴν θήλειαν. καὶ τὸν μὲν, ἀπὸ τοῦ περιάλλεσθαι. τὴν δὲ, ἀπὸ τοῦ παράλλεσθαι. ῥητέον δὲ ὅτι κοινῶς φαίνεται λέγων·

Θώων,[3] παρδαλίων τε, λύκων τ' ἤια πέλονται.

ὥστε ἐπὶ τοῦ ζώου, διὰ τοῦ Θ· ἐπὶ δὲ τῆς δορᾶς, διὰ τοῦ Α.

ΠΟΡΦΥ'ΡΕΟΣ[4] ΘΑ'ΝΑΤΟΣ. μέλας καὶ βαθύς.

ΠΟ

1 Πόρδαλις Od. Δ. 457. In hoc verſu Homerico hodie legitur πάρδαλις. Sed ex *Apione*, *Apollonio* & *Heſychio* apparet, veteres magnum diſcrimen πόρδαλιν inter & πάρδαλιν ſtatuiſſe. Δέρματα παρδαλίων πολυδαίδαλα habet *Nonnus Dionyſ.*, l. 16. VILL. Soli, quantum ſcio, ſunt Homeri interpretes & Grammatici, qui hoc docuerint diſcrimen, ipſis veteribus, ut videtur, vix obſervatum. Vid. qui citantur, ad *Heſych.* l. l. & adde *Euſtath. p.* 890. *v.* 10. *p.* 1092. v. 40. ubi & habet diſcriminis iſtius ſubtilitatem, & tribuit τοῖς παλαιοῖς: cum contra *p.* 787. *v.* 39. & *p.* 922. *v.* 84., uti in fine Gloſſae *Apollonius*, Πόρδαλιν dici docet τὸ ζῶον παρὰ τὸ περιάλλεσθαι, pellem vero παρδαλῆν. Conſ. *Schol. ad Il.* Ρ. *v.* 20. ubi legendum eſt πόρδαλις τὸ ζῶον. Alteram rationem ſecutus eſt, ad eundem loc. *Schol Ined. Bibl. Reg.* Πόρδαλις, ὁ ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, πάρδαλις. —

2 Παρδαλέην Il. Γ. 17. VILL.

3 Θώων. Il. Ν. 103. VILL.

4 Πορφύρεος. *Diogenes Laertius* tradit Diogenem, cum furem aliquando purpuram furatum deprehenſumque ad mortem rapi aſpiceret, huic accommodaſſe *Homeri* verſum,

ΠΟ'ΣΙΟΣ. [1] ποτὲ μὲν, τῆς πόσεως· ποτὲ δὲ, τοῦ κατὰ νόμον ἀνδρός.

ΠΟ'ΤΝΙΑ. [2] σεβαστὴ καὶ ἔνδοξος. ὁ δὲ Ἀπίων, δέσποινα, τιμία.

ΠΟ'ΤΜΟΣ. [3] θάνατος.

ΠΡΑΠΙ'ΔΕΣ. φρένες. καὶ τὸν τόπον [4] δὲ ἔοικεν ὁμωνύμως σημαίνειν. διό φησι·

Ἧπαρ [5] ὑπὸ πραπίδων. —

ſium, qui extat Il. Ε. 83:

Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος
καὶ μοῖρα κραταιή.

At hoc narrat *Euſtathius* de infectore, qui, quod in purpura tingenda doloſe & fraudulenter ſe geſſiſſet, ad mortem fuerat damnatus. Haec ſunt ejus verba: γνωστὸν δὲ ἐξ ἱστορίας ἐστὶν, ὅτι πορφυρεύς τις δολιευσάμενος ἐν βαφῇ, καὶ ἀπαγόμενος εἰς θάνατον κατ' ἔθος, προὐκαλέσατό ποθεν εἰς ἀστεῖον σκῶμμα ἐκ τῶν Ὁμήρου τό· τὸν δ' ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Vide elegantiſſimum *Menagium* ad *Laert.* *l. l* Vill.

1 Πόσιος. Pro potu Il. Α. 469:

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο

Et pro marito Od. Π. 75:

Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος
δήμοιό τε φῆμιν.

Vill.

2 Πότνια. Il. Α. 357:

Ὣς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ'
ἔκλυε πότνια μήτηρ.

In *Heſiod* *Oper.*, v. 73:

Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ
καὶ πότνια Πειθώ.

Dicitur & πότνα Od. Υ. 61:

Ἄρτεμι, πότνα θεά, θύγατερ Διός. —

Et *Theocr.* *Id.* XV. vſ. 14:

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ
τὰν πότνιαν. καλὸς ἀπφῦς.

Vid. *Moerin* h. v. ibique *Pierſon.* Vill.

3 Πότμος. Il. Ε. 96. & multis aliis locis.

4 Τόπον Poſt τόπον aliquid omiſſum videtur. Supple ex *Heſ.* ὅπου αἱ φρένες. *Heſiod.* in *Theog.* *vſ.* 608:

Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι.

Vill. In frequentiſſima illa Gloſſographorum βραχυλογίᾳ, vix opus videtur emendatione Cl. *Villoiſ.* Πραπίδες autem pro mente & conſiliis ſaepiſſime dixit *Homerus* e. c. Il. Α. 608. &c.

5 Ἧπαρ. Il. Ν. 412. Vill.

ΠΡΑΜΝΕΙ'Ω:. ἤτοι τὸ ¹ ἐκ τῆς πραμνείας ἀμπέλου οὕτως λεγομένῳ. οἱ δὲ, τῷ παλαιῷ καὶ παρηκμακηκότι, οἱονεὶ παρακμαίῳ τινὶ ὄντι. ὁ δὲ Ἀπίων· πραμνείῳ, οἷον πραΰντικῷ καὶ πραΰνοντι τὸ μένος τῶν πινόντων, διὰ τὸ εὔστατον αὐτὸν εἶναι.

ΠΡΕ-

¹ τὸ Lege τῷ. Od. κ. 235:

Οἴνῳ πραμνείῳ ἐκύκα. —

Et Il. Λ. 638:

Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν

Οἴνῳ πραμνείῳ —

VIII. Varias, quae ab *Apollonio* notatae ſunt, interpretationes paſſim propoſuerunt, qui de hac forma commentati ſunt Grammatici, v. *Schol.* ad Il. Λ. 386. ad *Ariſtoph. Equit.* v. 107. *ad Nicandri Alexipharm. p.* 58. *Heſych. Suid. Etymol. Euſtath* p. 871. v. 14. 1656. v. 61. qui claſſicum non neglexit locum *Athenaei* l. 24. *p.* 30. C. Meminerunt ejusdem vini, *Hippocrates*, *Dioſcorides*, *Plinius*, *Aelianus*, quibus omnibus mira eſt in ſcribendo vini ac montis ſive rupis nomine diverſitas. Πράμνειον quidem οἶνον dicunt *Homer.*, *Aelian.*, *Schol. ad Hom.*, *Euſtath.*, *Etymol.* Πράμνιον vero reliqui, etiam *Athenaeus*, quamvis ipſi *Euſtathius* tribuat πράμνειον. Ἀμπέλου πραμνείας, *Apollon.*, *Etymol.* & *Euſtath.*, ſed πραμνίας ἀμπέλου meminerunt *Didym. ap. Athen.*, *Schol. Ariſtoph.*, & *Nicand.* itemque *Heſych.* Locus denique ipſe, quo hoc vinum naſceretur, *Euſtathio* quidem, ſed *Athenaei* textum corrumpenti, πέτρα dicitur Πράμνειος, ipſi autem *Athenaeo* πράμνιος, *Scholiaſtae* denique *Ariſtoph.* πράμνια. Corruptus eſt *Suid.* h. v. Σῆμος ὁ Δήλιος, ἐν τρίτῃ, ἐν Νικίᾳ (l. cum *Kuſtero* ἐν Ἰκάρῳ) Πράμνειον εἶναι πέτραν, ἀφ' ἧς &c. ubi vel Πράμνιον corrigas oportet ex *Athenaeo*, vel πράμν. ex *Euſtath.* p. 871. v. 14. & ex *Schol.* ad *Homer.* l. l. Quae tandem reliquis in *Icaro* inſula fuiſſe dicitur Πράμνιος haec πέτρα, eandem *Thraciae* contribuit *Schol. Ariſtoph.* ἡ (Πρέμνια πέτρη) πρὸς τὴν Θρᾴκην, manifeſto certe ſive ipſius commentatoris ſive Librariorum errore. Pramnium enim ſcopulum aut montem ſoli, quantum ſcio, *Icaro* inſulae adſignarunt Veteres, & qui praeterea *pramnium* vinum generatim magis acceperunt, numquam tamen repetierunt ex *Thracia*, ſed vel ex ipſa *Icaro*, uti plerique, vel ex *Lesbo*, uti *Ephippus* apud *Athen.* l. 22. p. 28 f. vel ex agro *Epheſino*, uti *Alciphron*

Mar-

ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΗΝ. [1] ἐντιμοτάτην. ὅτ' ἂν δὲ λέγεται·

Πρεσβύτερος [2] δὲ σύ ἐσσι, —

καθ' ἡλικίαν ἡμεῖς λέγομεν.

ΠΡΗΝΗΣ. [3] ὁ ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς· ἀπὸ τοῦ προνενευκέναι.

ΠΡΟΘΕΛΥΜΝΟΥΣ. [4] ἄλλας ἐπ' ἄλλαις·

Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς [5] προθελύμνους ἕλκετο χαίτας,

καὶ ἐπὶ τοῦ·

— Προθέλυμνα [6] χαμαὶ βάλε δένδρεα, —

ἄλλαις [7] ἐπ' ἄλλοις ἐστὶν πεπτωκότα, ἀπὸ τοῦ προτεθεῖσθαι ἐπ' ἀλλήλοις. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν. καὶ ὅτ' ἂν λέγῃ·

— Σάκος [8] θέτο τετραθέλυμνον,

ἀντὶ

Maeandrius apud eundem, *l. l. c.* 24. *p.* 31. *D.* coll. *Euſtath.* p. 871. vs. 24. vel denique ex *Smyrna*, uti *Plin.* *XIV.* 6. ubi V. *Harduin.* Coll. *Periz.* ad *Ael. V. H. l. l.*

1 Πρεσβυτάτην. Il. Δ. 59 &c.

2 Πρεσβύτερος. Il. Δ. 786.

3 Πρηνής. Vide in vocem πρανὴς *Timaeum*, cujus gloſſulam tranſcripſerunt *Photius* Mſ. & *Suidas*. Vill. Forma iſtac ſaepiſſime uſus eſt Poëta.

4 Προθελύμνους. Comparandi hic cum *Apollonio* ſunt *Heſych.* & *Euſtath.* ac *Scholiaſtae* ad *Homeri Il. Il.* maxime ad I. 537. *Suid.* & *Etymol.* ſecuti praeſertim ſunt *Scholiaſten* ad Il. N. 130. Conf. Cl. *Toup.* in *Suid.* *p.* 81.

5 Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς. Il. K. 15. Vill.

6 Προθέλυμνα. Il. I. 537. Vill.

7 Ἄλλαις. Lege ἄλλα. Vill.

8 Σάκος. Il. O. 479. Vill.

ἀντὶ τοῦ τετράπλυχον. ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, τὸ ἐπὶ τέσσαρσι πλύχαις τεθειμένον καὶ κατεσκευασμένον.

ΠΡΟΔΟΚΗ͂ΙΣΙ. προενέδραις·

— Δεδεγμένος [1] ἐν προδοκῆσι.

ΠΡΗ͂ΣΑΙ. ἐμπρῆσαι. [2] σημαίνει καὶ τὸ φυσῆσαι·

Ἔπρησεν [3] δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, —

καί·

Δάκρυ' [4] ἀναπρήσας. —

ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοὺς πεφυσημένους, πεπρησμένους [5] λέγομεν.

ΠΡΟΒΟΩ͂ΝΤΕ. [6] ὁ μὲν Ἀπίων· προβαίνοντες, ἢ φωνοῦντες. καὶ γάρ·

Ἤϊε μακρὰ βιβάς, [7] —

ἤιον, προεγκελευόμενος μετὰ βοῆς.

ΠΡΟ-

1 Δεδεγμένος. Il. Δ. 107. VILL.

2 Ἐμπρῆσαι. Iſta notione verbum uſurpatur Il. Β. 415. Il Θ. 217. &c. Conf. *Heſych.* v. Πρῆξαι. *Etymol.* v. Πρήθω. Conf. Interpp. ad *Heſych.* v. Πρῆξαι.

3 Ἔπρησεν δέ. Od. Β. 427. VILL.

4 Δάκρυ'. Il. Ι. 433. VILL.

5 Πεπρησμένους Sic quoque *Etymologus Magnus*. At apud *Heſ.* legitur πεπρημένους, & πεπρημένος, πεφυσημένος. VILL.

6 Προβοῶντε. Male *Heſ.* habet προβοῶντες. Il Μ. 277:

Ὥς τώ γε προβοῶντε μάχην ὄτρυνον Ἀχαιῶν.

Ubi *Schol.* ἔμπροσθεν τῶν λαῶν βοῶντες, ἢ προμαχόμενοι. βοὴ γὰρ ἡ μάχη, ἀπὸ τοῦ παρακελεύοντος. VILL.

7 Ἤϊε μακρὰ βιβάς. Il. Η. 213. VILL.

1 Στή-

ΠΡΟΒΛΗ'ΤΑΣ. ἐπὶ τῶ·

Στήλας [1] τε προβλῆτας ἐμόχλευον. ——

ἐὰν μὲν τὰς στήλας· οἱ μὲν, τὰς ἔξω προβεβλημένας, ὡς τὰς Αἰγυπτιακὰς οἰκοδομὰς, ἕνεκεν ἀσφαλείας. εἰ δὲ, τὰς πρώτας βεβλημένας, ὅπερ καὶ μᾶλλον. [2] ἐπεξηγεῖται γὰρ αὐτὸς εἰπών·

—— Ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ [3]

Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν. ——

ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ, προβλῆτι σκοπέλῳ· [4] ἑτέρως ἀκουστέον, τῷ προβεβλημένῳ φυσικῶς εἰς θάλασσαν.

ΠΡΩΤΟΠΑΓΗ'Σ. ἐπὶ μὲν τῶν ἁρματιῶν [5] δίφρων τὸ

1 Στήλας τε. Il. M. 259. Vill. Editt. omnes & *Euſtath.* non ἐμόχλευον habent l. l. ſed ἐμόχλεον. Alteram tamen illam formam *Codd.* ſervarunt optimi, etiam *Vratiſlav.* itemque *Schol.*, *Heſych.* in *Ed. Ald.* & *Etymol. p.* 592. *v.* 27. Ab una quidem parte ſimplicius videatur & vix a librariis profectum ἐμόχλεον, ſed ab altera etiam tribui forte poſſit ſcribis, rei metricae male ſtudioſis, qui non ſatis concoquerent corripi penultimam in ἐμόχλευον. Quae ratio tantum abeſt, ut valere poſſit, ut contra & alibi paſſim ita corripiantur Diphthongi, & idem in eadem hac forma, ſi *Etymologum* ſequaris l. l., obtinuerit olim, ubi nemo adhuc notavit lectionis varietatem, *Od.* I. 382.

Οἱ μὲν μόχλον ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν.

Ubi legit *Etymol.*

Οἱ μὲν μόχλον ἑλόντες ἐμόχλευον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθ. ἐνέρ. —

2 Μᾶλλον. Poſt μᾶλλον, omiſſum puto verbum προςδέχομαι, aut aliud ſimile ejusdem ſignificationis. Vill.

3 Ἃς ἄρ' Ἀχαιοί. Il. M. 259. *Homerus* poſt θέσαν addit, ἔμμεναι ἔχματα πύργων. Vill.

4 Προβλῆτι σκοπέλῳ. Il. B. 396. Vill.

5 Ἁρματιῶν. Sic in Cod. Mſ. Uſitatius eſſet τὸ ἁρματείων. Vill. *Montfauconius* in Apographo ſcripſit ἁρμά-

τὸ ἐπ[illegible]τ. σημαίνει δὲ τὰς πρώτως νῦν πεπ[illegible]γμένας·

Καλοί, [1] πρωτοπαγεῖς. —

πρωτοπαγέα δὲ, πρώτως παγεῖσαν, ὅ ἐστι ἐξόχως. [2] πρῶτον πεπηγυῖαν, ὅ ἐστι καινήν. ἔστι γὰρ τὸ μὲν τάξεως· τὸ δὲ, ποιότητος.

ΠΡΟΓΟΝΟΙ. πρωτόγονοι ἄνδρες. [3] αἱ δὲ μετὰ ταῦτα

τα

νων. Praeſtiterit forte, ἐπὶ μὲν τῶν ἁρμάτων) ἢ δίφρων. Neque enim de ſedibus curruum, ſed de curribus ipſis agitur l. l.

1 Καλοί. Il. E. 194. VILL.

2 Ἰ ξόχως Poſt ἐξόχως, omiſſam puto particulam disjunctivam ἤ. Nam duos ſenſus proponit diverſiſſimos. Πρωτοπαγέα enim ſignificat optime, aut recenter compactum. Legitur Il. Ω. 267:

Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην,
Καλὴν, πρωτοπαγῆ. —

Ubi vides hodie ſcribi πρωτοπαγῆ, quod irrepſit pro veteri Lectione ab Apoll ſervata, ſcilicet πρωτοπαγέα. Vide quae annotavimus in ἀγκλίνας, ubi ſimiliter legitur σάκεα pro σάκος. In exemplo ſupra allato ex Il. E. 194. poſt πρωτοπαγεῖς, addit Homerus νεοτευχέες. VILL. Il. E. Δίφροι πρωτοπαγεῖς & Il. Ω. ἄμαξα memoratur πρωτοπαγής. Ad loc priorem Schol ſimpliciter notat πρώτως πεπηγότες, ad poſteriorem autem eadem fere habet, quae in ultima gloſſa Apollon. Πρωτοπαγῆ. πρῶτον παγεῖσαν. Ὅ ἐστι ἐξόχως πρῶτον πεπηγυῖαν. Ὅ ἐστι καινήν. ἔστι γὰρ τὸ μὲν τάξεως, τὸ δὲ ποιότητος. Ubi recte Cantabrigienſes ex Schol. ad E. 194 emendare jubent πρώτως παγεῖσαν. Quod autem verum eſt & in Apollonio etiam non migrandum, recte interpungendo, dederunt Oxonienſes; πρώτως παγεῖσαν, ὅ ἐστι ἐξόχως. Πρῶτον πεπηγυῖαν, ὅ ἐστι καινήν &c. Caeterum πρωτοπαγέα pro πρωτοπαγῆ, cum alii l. l. legerint, tum Euſtath. p. 1349 vſ. 59. Conf. ſupra v. Ἀγκλίνας. p. 23. & v. Ποδηνεκέα. p. 556. ſeq.

3 Ἄνδρες Lege ἄρνες. Reſpicit enim Od. I. 221:

— Στείνοντο δὲ σηκοὶ
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
Ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι.

VILL.

τὰ γεννώμενα, μέτασσαι λέγονται. ἕρσαι δὲ, αἱ ἀ-
παλαὶ, καὶ αἱ ἐν τῷ ἀέρι [1] γεγενημέναι·

— Χωρὶς [2] μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. —

ΠΡΟΐΗΛΕ. ἐπὶ μὲν τοῦ προσέφερεν καὶ προεξέτεινεν·

Ἢ σφῶϊν [3] πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε [4] τράπεζαν.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξέπεμψεν·

Ζεὺς

1 Αἱ ἐν τῷ ἀέρι. Pro αἱ ἐν τῷ ἀέρι, *id eſt*, qui in aëre naſcuntur, lege οἱ ἐν τῷ ἔαρι, *id eſt*, qui vere naſcuntur. VILL. Emendationem *Villoiſoni* confirmat, qui *Apollonii* Gloſſam in ſuum Lexicon contulit, *Heſych. h. v* & v. Ἔρσαι. Itemque *Etymol.* p. 377 v. 37.

2 Χωρὶς μὲν. Od. I. 221. VILL.

3 Ἢ σφῶϊν. Il. Λ. 627. VILL.

4 Προΐηλε. Hunc verſum *Homericum* reſpexit *Heſ.* cum προϊάλλειν interpretatus eſt per προτιθέναι; quod nunquam antea intellectum fuit; cum ignoraretur locus, quem in mente habebat *Heſ.*, dum haec ſcriberet. Legendum προτιθέναι conjiciebat Clar. *Alberti.* Sed retinenda eſt vetus Lectio; ſcilicet προϊάλλειν ſignificat προτιθέναι, *id eſt*, ante aliquem apponere; ut apud *Hom.* προΐηλε τράπεζαν, eſt *ante appoſuit menſam*. At *Schol.* habet Ἐπιπροΐηλεν, ἐπ' αὐτῷ παρέθηκε. Vide *Etymologum* cum *Apollonio* conſentientem. VILL. In *Schol.* l. l. recte, pro ἐπ' αὐτῷ a *Barneſ.* reſtitutum eſt ἐπ' αὐτοῖς. Λ. Neſtorem ſcilicet, ex praelio cum vulnerato Machaone reverſum, cum Patroclus quoque veniſſet, Hecamede l. l.

— σφῶϊν πρῶτον μὲν ἐ-
πιπροΐηλε τράπεζαν
Καλὴν, κυανόπεζαν, εὔξοον,
αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
Χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρό-
μυον ποτῷ ὄψον.
Ἠδὲ μέλι χλωρὸν, παρ δ'
ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν.

Ubi, diviſis vocibus, nonnulli legerunt, ἐπὶ προΐηλε, quemadmodum *Apollon.*, qui eum compilavit *Etymol.* (p. 688, v. 53.) *Heſych. h. v.* & *Euſtath.* p. 867. v. 17. Nonnulli vero una voce praetulerunt, ἐπιπροΐηλε, uti *Heſych.* in corrupta Gloſſa ἐπιπροϊάλλειν, ubi vid. *Alb.* & maxime *Euſtath.* l. l. unde, uti & ex *Etymol.*

 de-

Ζεὺς [1] δ' ἔρδα προΐαλλε. —

ΠΡΟ´ΧΝΥ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπὶ γόνατα, προγόνυ? [2]

Πρόχνυ καθεζομένη. [3]

ἐπὶ δὲ τοῦ παντελῶς?

Πρόχνυ, ἐπὶ πολλῶν ἀνδρῶν, [4] —

ΠΡΟ´ΚΑΣ. οἱ μὲν, ἐλάφους· οἱ δὲ, ἕτερόν τι ζώου εἶδος ὅμοιον λαγωῷ, ὃ καλεῖται δόρκας. Ἀπίων δὲ, ἀπὸ τοῦ μεγάλα κέρατα ἔχειν ἐτυμολογεῖ, οἷον προκέρας· πρὸ τοῦ τῆς ἡλικίας [5] κέρας φύειν.

ΠΡΟ´ΜΟΣ. [6] ὁ βασιλεὺς, ὅ ἐστι πρόμαχος.

ΠΡΟΜΝΗΣΤΙ´ΝΑΙ. [7] ἀναδεχόμεναι ἀλλήλας, οἷον

defendi facile poteſt tentatum in *Heſychio* verbum, προγόνυμι.

1 Ζεὺς δ'. Il. Α. 3. VILL.

2 Προγόνυ. Ante προγόνυ omiſſum puto οἷον. *Etymologus Magnus* habet diviſim, πρὸ γόνυ; & *Heſ.* πρὸ γόνατος. VILL. Mihi quidem vix ulla opus eſſe videtur emendatione.

3 Πρόχνυ καθεζομένη. Il. Ι. 566. VILL. Vid. *Schol.* ad l. l.

4 Πρόχνυ, ἐπὶ πολλῶν ἀνδρῶν. Sic locus integer legitur Od. Ξ 69:

— Ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.

Ubi vides in *Apollonio* pro ἐπὶ legendum eſſe ἐπεί. VILL.

5 Πρὸ τοῦ τῆς ἡλικ. Poſt πρὸ τοῦ τῆς ἡλικίας, omiſſum puto vocabulum χρόνου. Aut legerem: ἀπὸ τοῦ πρὸ τῆς ἡλικίας. Legitur quoque in *Heſ.* Πρόκας, δορκάδας. Et Πρόκες, Ἀρίσταρχος ἔλαφοι. Ac Πόρκας, ἐλάφους. VILL. Πρόκας dixit *Homer*. *Od*. Ρ. 295. ubi quod habet *Schol.* Δορκάδων εἶδος ἢ ἐλάφων. ἢ τὰ ἔγγονα τῶν ἐλάφων; ſuppleri debet, ἢ τὰ ἔγγονα νεογνὰ τ. ἐλ. ex *Euſtath*. p. 1822 *v*. 22. Ipſi *Apollonia* eam medicinam facere praeſtiterit, quam Cl. *Villoiſ.* propoſuit poſteriorem.

6 Πρόμος. Il Η. 75:

Δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος. — VILL.

7 Προμνηστῖναι. Dicitur de Umbris mortuorum ad Ulyſſem conſluentibus. Od, Λ. 232:

Αἱ

οἷον κατὰ μίαν, καὶ οἷον προμνηστῖναι οὖσαι, ἀπὸ τοῦ ἀναμένειν ἀλλήλας.

ΠΡΟΒΟ΄ΛΩΙ. [1] προβεβλημένη πέτρα εἰς θάλασσαν, ἢ τόπῳ ἐξέχοντι.

ΠΡΟΚΡΟ΄ΣΣΑΣ. ἄλλας ἐπ' ἄλλας· [2]

Τῷ [3] ῥα προκρόσσας ἔρυον. —

ΠΡΟΔΟ΄ΜΩΙ. τῇ πρὸ τοῦ οἴκου παραστάδι. [4]

ΠΡΟΤΕ΄ΡΩ. [5] εἰς τοὔμπροσθεν.

ΠΡΟΙ΄ΚΤΗΣ. [6] προσαίτης· ἀπὸ τοῦ προῖκα βούλεσθαι λαμβάνειν, τοῦτ' ἔστι δωρεάν· ἢ ἀπὸ τοῦ προΐκνεῖσθαι καὶ δέεσθαι, οἷον προσαπαντᾶν.

ΠΡΟΙ΄ΑΨΕΝ. προδιέφθειρεν, ἐμφαίνει δὲ τὴν μετ' ὀδύνης αὐτῶν [7] ἀπώλειαν.

ΠΡΟ-

A] δὲ, προμνηστῖναι ἐπισσαι. *Heſ.* ἑτέρα μετὰ τὴν ἑτέρας. οἱ δὲ, ἑξῆς καὶ ἐκ διαστημάτων ἀναμένουσαι ἀλλήλας. VILL. Conf. *Schol.* ad *l. l.* *Euſtath.* p. 1680. v. 52. & *Heſ.* Προμνηστῖνοι ἐσέλθετε dixit Poëta, *Od.* Φ. 230. quo pertinent gloſſae *Suidae* & *Etymol.*

1 Προβόλῳ. Od. Μ. 251:

> Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ.

VILL.

2 Ἐπ' ἄλλας. Sic in *Heſ.* ubi quidam volunt ἐπ' ἄλλαις. *Herodot.* *VII.* 188. αἱ δὲ νῆες προκρόσσαι ὁρμέοντο ἐς πόντον. Quod ex *Homero*, apud quem de navibus agitur, ab *Herodoto* expreſſum eſt, quemadmodum & multa alia. VILL.

3 Τῷ ῥα. Il. Ξ. 35. Ubi hodie ἔρυσαν pro ἔρυον. VILL.

4 Παραστάδι. *Heſ.* explicat προστάδι, προσόῳ. Il. Ι. 469:

> — Ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.

VILL. Vel παστάδι, vel προστάδι *Apollonio* videtur reſtituendum. Conf. *Suid.* & *Etymol.* p. 688. v. 35. *Heſych.* v. Προστάς.

5 Προτέρω. Hic *Heſ.* adducit exemplum ex Od. Ι. 64:

> Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον. —

VILL.

6 Προΐκτης *Od.* Ρ. 449. coll. 352.

7 Αὐτῶν. Loquitur de He-

rois

ΠΡΟΧΟΏΙ. [1] τῇ ἐπιχύσει.

ΠΡΟΤΜΗΣΙΣ. [2] ὁ περὶ τὸν ἐμφαλὸν τόπος· ἢ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν, κατὰ λαγόνα. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν τετραπόδων, ἅπερ ἀνατέμνεται ἀπ᾽ ἐκείνου τοῦ μέρους, ἢ κατὰ τὸν μηρόν. προεκτέμνουσι γὰρ αὐτὰ τὰ τῶν ζώων, οἷον·

> Μηρούς τ᾽ [3] ἐξέταμον. —

αἱ δὲ, τὴν ὀσφῦν [4] ἀποδιδόασι. οἱ δὲ, αὐτὸν τὸν ὀμφαλὸν, διὰ τὸ ἐκτέμνεσθαι τῶν βρεφῶν. τῶν δ᾽ ἅπαξ εἰρημένων.

ΠΡΟΚΛΥΤΑ. τὰ ἔμπροσθεν ἀκουσθέντα·

> Πρόκλυτ᾽ ἀκούοντες. [5] —

ΠΡΟΒΛΏΣΚΕΙΝ. [6] οἷον προμολίσκειν.

ſnibus, quos Achillis ira perdidit. Il Α. 3:

> Πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
> Ἡρώων —

Vill.

1 Προχόῳ. Od. Α. 136: (& aliis locis)

> Χέρνιβα δ᾽ ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
> Καλῇ χρυσείῃ —

Moeris Atticiſta: Πρόχους. Ἀττικῶς· κατάχυσις, Ἑλληνικῶς. In hanc vocem adeundus Clar. *Pierſonius*. Vill. Eandem, atque *Apollon.*, Gloſſam habent *Heſych.* & *Suid.*

2 Πρότμησις. Il. Λ. 424. Vill. *Schol.* ad *l. l.* *Heſych*, *Suid.* *Etymol.* h. v. & *Heſych* etiam. v. Κατὰ πρότμησιν.

3 Μηρούς τ᾽. Il. Α. 460. Vill.

4 Ὀσφῦν. In hanc ſententiam diſcedit *Pollux*, lib. II. 179. Supra pro αἱ δὲ, legerem οἱ μὲν. Vill. Obſtat tentatae emendationi, quod non duae tantum inter ſe comparentur interpretationes, ſed praeceſſerit etiam tertia, cui duae poſteriores opponantur.

5 Πρόκλυτ᾽ ἀκούοντες. Il. Υ. 204. Sic legitur integer verſus:

> Πρόκλυτ᾽ ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων.

Quod *Schol.* interpretatur: τὰ ὑπὸ τῶν προτέρων πεφημισμένα, παλαιά. Vill.

6 Προβλώσκειν. Od. Φ. 239. 385. & *Schol.* *ad loc.* *poſter.*

ΠΡΟΦΟ'ΩΣ. πρὸ τῦ καθήκοντος χρόνυ εἰς φῶς αὐτὸν προήγαγεν· [1]

'Εκ δ' ἄγαγε [2] πρόφόωσδε, καὶ ἠλιτόμηνόν [3] περ ἐόντα.

ΠΡΟΙΚΟ'Σ. [4] τῆς δωρεὰν δόσεως.

ΠΡΟΑΛΕ͂Ι. [5] τῷ καταφερεῖ καὶ προαλίζοντι τὸ ὕδωρ.

ΠΡΟ'ΒΑΤΑ. πάντα τὰ τετράποδα. τὸ πρὸ τῆς [6] βάσεως ἑτέραν ἔχειν βάσιν.

ΠΡΟΤΡΑΠΕ'ΣΘΑΙ. [7] ὁ μὲν 'Απίων, προκωλύεις. οἱ

1 Προήγαγεν. *Heſ.* addit γεννηθέντα, quod fortaſſe ex *Apollon.* noſtro excidit. VILL. Plenam ſatis ſententiam habent *Apollonii* verba.

2 'Εκ δ' ἄγαγε. Il. Τ. 118.

3 'Ηλιτόμηνόν περ. Tolle τό περ, quod metro officit. VILL.

4 Προικός. Od. Ν. 15:

— 'Αργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι.

VILL. Eandem Gloſſam habet *Schol.* ad *Od* Ρ. 413.

5 Προαλεῖ. Il. Φ 262:

Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ. —

VILL. Vid. *Schol. ad l. l.*

6 Τὸ πρὸ τῆς. Omiſſum διά. Scilicet legendum διὰ τὸ πρὸ τῆς &c. *Heſ.* habet: ἀπὸ τῆς πρὸ τῆς βάσεως πρόβασιν ἔχειν ἑτέραν τῶν ἔμπροσθεν ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσθια. Vel lege cum *Etymol. Magno*: διὰ τὸ πρὸ τῆς ὀπισθίας βάσεως ἔμπροσθεν βάσιν ἔχειν. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* Ξ. *vſ.* 124. qui unice priorem confirmat *Apollonii* emendandi rationem, quamvis dilucidius ille, διὰ τὸ πρὸ τῶν ὀπισθίων βάσεων ἑτέρας ἐμπροσθίας ἔχειν.

7 Προτραπέσθαι. Hoc verbum ex *Apione* interpretatur προκωλύεις, & cauſam affert hujusce ſignificationis οἱ γὰρ πυκτεύοντες τῇ προβολῇ κωλύουσι; ac demum explicat ut Atticum τὸ προβάλεσθαι. Sed quid habent inter ſe commune προτραπέσθαι & προβάλεσθαι? Quid tandem haec ſibi volunt? Scilicet ex duobus articulis inter ſe confuſis permixtisque unum conflavit oſcitantis negligentia Librarii, & prioris gloſſam ac poſterioris caput omiſit. Lege cum *Heſ.* Προτραπέσθαι. ὑποεῖξαι. Il. Ζ 336:

— ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι

Deinde conſtitue novum articulum, & lege Προτιβάλλεσθαι.

οἱ γὰρ πυκτεύοντες τῇ προβολῇ κωλύουσι. μή ποτε δὲ, ὡς Ἀττικοὶ προβάλλεσθαι τόνδε, ἀντὶ τοῦ μισεῖν καὶ ἐφ᾽ ἑαυτῶν ῥιπτεῖν.

ΠΡΟΎΤΥΨΑΝ. [1] προσενέσεισαν.

Τρῶες [2] δὲ πρότυψαν. ——

ἔτ᾽ ἂν δὲ ἐν τῇ Ω τοῦ Ὀδυσσείας ὁ Ἡλιόδωρος λέγει [3] ἐπὶ τοῦ Λαέρτου·

—— Μένος προὔτυψεν, ——

προσέπεισεν, [4] προσέσεισεν.

ΠΡΥ.

Ὁ μὲν Ἀπίων, προσκωλύεις. οἱ γὰρ πυκτεύοντες, &c. Pro ἐφ᾽ ἑαυτῶν ῥιπτεῖν, lege ἀφ᾽ ἑαυτῶν. Extat προτιβάλλεαι Il. Ε. 879:

Ταύτην δ᾽ οὔτ᾽ ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ.

Hinc patet in *Heſ.* male ab *Iſaaco Voſſio* pro προβολῆς lectum fuiſſe προσβολῆς; cum haec vox ab eo derivata diceretur ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς πύκτας προβολῆς. Προσβολὴ eſt quidem impetus Athletarum cum ſe invicem aggrediuntur; τῶν Ἀθλητῶν ἡ συναφὴ, καὶ κατοχὴ, καὶ ἡ ὁρμὴ, ut explicat ſupra idem *Heſ.* At προβολὴ eſt proprie ſtatus pugilis in procinctu ſtantis; unde dicitur, ἐν προβολῇ εἶναι. *Heſ.* interpretatur, Προτιβάλλεαι. Προβάλλεις. μισεῖς καὶ ἀποστρέφῃ. ὡς καὶ Ἀττικοὶ λέγουσι· προβαλλόμεθα τοῦτον. VILL. Vid. quae de hac forma προβολὴ, erudite inprimis diſputavit Cl. *Ruhnken. Epiſt. Crit. I. p.* 70.

1 Πρότυψαν. Lege προὔτυψαν, ut apud *Hom.* & *Heſ.* VILL. Conf. & *Suid.* *h. v.*

2 Τρῶες δέ Il. Ν. 136. ubi προὔτυψαν. VILL.

3 Ἡλιόδωρος λέγει. Ita edendum curavi, uti in Apographo etiam dederat *Montfauc.*, cum Cod. MStus, manifeſto errore, habeat Ἰλιόδωρος, quod, uti recte monuit Cl. *Villoiſ.*, ita merito etiam ſuſpicatus eſt, verborum ordinem inverſum fuiſſe, quem ſic reſtituit: ἔτ᾽ ἂν δὲ ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας λέγει ἐπὶ τοῦ Λαέρτου· (Od. Ω. 318:)

— Μένος προὔτυψεν, — ὁ Ἡλιόδωρος, προσέπεισεν, προσέσεισεν.

4 Προσέπεισεν. Fortaſſe προσέπαισεν. VILL. *Schol.* ad *Od.*

Ω.

ΠΡΥΜΝΟΝ'. [1] τὸ ἔσχατον· καὶ πρυμνὴν, [2] τὴν ἐσχάτην. καὶ ὁ λίθος πρυμνὸς παχύς. [3] καὶ ἡ τῆς νεὼς πρίμνα, [4] τὸ ἔσχατον μέρος.

ΠΡΥΜΝΩΡΕΊΗι. [5] τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τοῦ ὄρους.

ΠΡΟ-

Ω. 318. Πρῶτοψι, προσνίκτεσι. Idem habet *Euſtath.* p. 2962. v. 38.

1 Πρύμνόν. Conf. e. c. Il. Π. 314. ibique *Schol.*

2 Πρυμνήν. Vid. e. c. *Schol.* ad *Il.* Ε. 392.

3 Λίθος πρυμνὸς παχύς. Il. Μ. 446:

> Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
> Ἑστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς. —

Hinc emendo locum *Heſ.* ſcilicet: Πρυμνός. κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλῦτος. Ultimum πλῦτος merito ſuſpectum Clariſſimo *Alberti*. Credo *Heſ.* reſpexiſſe ad verba Iliadis ſupra allata, & ſcripſiſſe: Πρυμνὸς παχύς. κάτωθεν βαρὺς ὁ λίθος, *Id eſt*, πρυμνὸς παχὺς ſignificat in ima parte gravem; & de lapide dicitur. Sic πρυμνὸς ſignificaret *ex ima parte*, & eſſet tanquam adverbialiter ſumptum. Et revera hic ſignificat *in infima parte*; nam Poëta cum dixiſſet πρυμνὸς παχὺς, ſtatim addit:

> — Αὐτὰρ ὕπερθεν
> Ὀξὺς ἔην; —

ubi vides τὸ ὕπερθεν, id eſt, *ſupra*, opponi τῷ πρυμνὸς, ſcilicet *infra*; quemadmodum τὸ ὀξὺς reſpondet praecedenti παχύς. In *Apollonio* ubi legitur, ὁ λίθος πρυμνὸς παχὺς, omiſſam puto gloſſam κάτωθεν βαρὺς, quam ex *Heſ.* repeto. Alterius ſic altera poſcit opem res & conjurant amice duo Lexicographi. Jamdudum ſic emendaveram, cum vidi Clar. *Erneſtum*, Germaniae, immo & totius Reipublicae Litterariae decus, haec ad eumdem verſum annotaſſe: Πρυμνὸς παχὺς *conjuncte accipienda*, ab inferiori parte erat latus, *cui opponitur* ὕπερθεν ὀξύς. *Heſych.* Πρυμνός. κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλῦτος *Corrige*: κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλατύς. *Corrigenda etiam Scholia Pſeudodidymi hunc in modum*: Πρυμνὸς παχὺς, κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος παχὺς, ἑτεροβαρής. Hactenus praeſtantiſſimus *Erneſtus*, cujus emendationem meae nunc praefero, quod propius accedat ad veſtigia depravatae ſcripturae. Vill.

4 Πρύμνα. Vid. Od. Ν. 84. coll. Il. Α. 409. In caeteris fere locis adjectivi formam habet, πρύμνης νεὸς, πρύμνῃ νηΐ, &c.

5 Πρυμνωρείῃ. Il. Ξ. 307. Vill.

1 Ἠφαι-

ΠΡΟ'ΜΟΛΕ. προῆλθε·

'Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε. [1] —

ΠΡΟΒΑΛΟ'ΙΜΗΝ. [2] ὑπερβαλλοίμην.

ΠΡΥΛΕ'ΕΣ. πεζοὶ, οἷον πρυλέες, [3] οἱ πορείᾳ χρώμενοι.

ΠΡΩΘΗ'ΒΗΝ. [4] ἄρτι ἡβῶσαν, ἀκμάζουσαν.

ΠΡΩ'ΤΗΙΣΙ ΘΥ'ΡΗΙΣΙ. ἐπ' ἄκραις τῆς θύραις, οἷον ἐπὶ τοῦ ὀδοῦ. [5]

ΠΡΩ'ΤΩΙ ΡΥΜΩ'Ι. [6] τῷ ἄκρῳ· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ σύνηθες ἡμῖν·

Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. [7] —

ΠΡΩ'Ν.

---

1 Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε. Il. Σ 392. Sic verſus integer legitur in *Hom.*

Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.

Vill. Eandem Gloſſam habent *Heſych.* & *Suid.*

2 Προβαλοίμην. Il. Τ. 218:

— Ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην.

Ubi *Schol.* προβαλοίμην interpretatur νικήσαιμι Vill. Gloſſam *Apollonio* ſublegit *Heſych.*

3 Οἷον πρυλέες. Lege πεῤῥυλέες cum *Euſtathio*, qui πρυλέας dictos tradit quaſi πεῤῥυλέας, παρὰ τὸ πορεῦν. *Heſ* habet ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστι πορείᾳ χρώμενοι. Ubi pro πορίας, πρύλεας legit *Heinſius*. . Ego vero ex *Apollon.* & *Euſtathio* ſic reſtituerem: οἷον πεῤῥυλέες, ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστι οἱ πορείᾳ χρώμενοι. Vill. Conf. Il Λ. 49 Μ. 77. &c

4 Πρωθήβην Od. Α. 431. dicitur de Euryclea:

Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν —

Vill.

5 Ὀδοῦ. Pro ὀδοῦ, lege οὐδοῦ. Il. Χ 66:

— Κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ὠμησταὶ ἐρύουσι.

Vill. Confirmat *Villoiſoni* conjecturam *Heſych.* *h. v.*

6 Πρώτῳ ῥυμῷ Il. Π. 371:

Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. —

Vill.

7 Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. Il. Θ. 289. Sic apud *Homer.* at in Codice MS. ἐμοῦ pro ἐμέ. Vill.

1 Πρῶ·

ΠΡΩ'Ν. ὄρους ἐξοχὴ, ἀπὸ τοῦ προϊέναι· [1]

—— Ὥστε πρὼν [2] ἰσχάνει ὕδωρ.

ΠΤΕΡΟ'ΕΝΤΑ. [3] εὐάρμοστα. οὐδὲν γὰρ πτερῶν εὐαρμοστότερον. ἐὰν γοῦν μικρὸν παραστραφῇ, ἄχρηστον. [4] βέλτιον δὲ, τρόπον πτερῶν, τοῦτ' ἐστι ταχέα. ὅτ' ἂν δὲ λίγει, λαισήϊα [5] πτερόεντα, ἤτοι τὰ τῷ σχήματι παραμήκει, [6] ἢ κοῦφα, ὡς [7] πτερά.

ΠΟ'ΡΘΟΣ. [8] κλάδος. βλαστός.

ΠΤΥΟ'ΦΙΝ. [9] πτύου. ἔστιν δὲ γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

ΠΤΥ'ΧΕΣ. αἱ τῶν ὀρῶν κατακλίσεις. καὶ [10] πολυπτύχου Ὀλύμποιο, [11] τοῦ πολλὰ ἀποκλίματα ἔχοντος. λέγονται δὲ καὶ τῆς ἀσπίδος πτύχες, τὰ διάφορα ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα.

ΠΤΩ-

1 Προϊᾶσθαι. Mallem, ἀπὸ τοῦ προϊέναι. VILL. Λ προϊᾶσθαι ducit etiam *Euſtath. p.* 905. *v.* 14

2 Ὥστε πρών. Il P. 747. Lectionem hanc Codicis MSti., Cl. *Villoiſ.* mutarat in ἄντης, quod l. l. habent Editiones; ſed Codd. Homericos notavit *Barneſ*, in quibus eadem esſet diverſitas, quam ſecutus eſſe videtur *Apollon.*, ὥστε.

3 Πτερόεντα. Il. A. 201. & paſſim alibi, ἔπεα πτερόεντα. VILL.

4 Ἄχρηστον. L. ἄχρηστα.

5 Λαισήϊα. Il. E. 453. & M. 426 VILL.

6 Παραμήκει. Mallem παραμήκη. VILL.

7 Ὡς πτερά. Haec duo vocabula manu poſteriori appoſita fuerunt VILL. Ne deſcribenda quidem in ſuo Apographo cenſuit *Montfauc.*

8 Πόρθος. Lege πτόρθος. VILL. V. *Od.* Z. 128. ibique *Schol.*

9 Πτυόφιν Il. N 589:

Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος
πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωήν.

VILL.

10 Καί Pro καὶ *Etymol.* qui hanc gloſſam deſcripſit, habet ὡς τό. Et infra ἐπαλλήλως pro ἐπ' ἀλλήλοις VILL.

11 Ὀλύμποιο. Lege Οὐλύμποιο, ob metrum. Legitur Il.

ΠΡΟ'ΜΟΛΕ. πρόελθε·

"Ηφαιστε πρόμολ' ὧδε.[1] —

ΠΡΟΒΑΛΟ'ΙΜΗΝ.[2] ὑπερβαλλοίμην·

ΠΡΥΛΕ'ΕΣ. πεζοὶ, οἷον πρυλέες,[3] οἱ πορείᾳ χρώμενοι.

ΠΡΩΘΗ'ΒΗΝ.[4] ἄρτι ἡβῶσαν, ἀκμάζουσαν.

ΠΡΩ'ΤΗΙΣΙ ΘΥ'ΡΗΙΣΙ. ἐπ' ἄκραις τῆς θύραις, οἷον ἐπὶ τοῦ ὀδοῦ.[5]

ΠΡΩ'ΤΩι ῬΥΜΩ͂ι.[6] τῷ ἄκρῳ· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ σύνηθες ἡμῖν·

Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ.[7] —

ΠΡΩ͂Ν.

1 "Ηφαιστε πρόμολ' ὧδε. Il. Σ. 392. Sic verſus integer legitur in *Hom.*

"Ηφαιστε πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.

Vill. Eandem Gloſſam habent *Heſych.* & *Suid.*

2 Προβαλοίμην. Il. Τ. 218:

— Ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην

Ubi *Schol.* προβαλοίμην interpretatur νικήσαιμι Vill. Gloſſam *Apollonio* ſublegit *Heſych.*

3 Οἷον πρυλέες. Lege περυλέες cum *Euſtathio*, qui πρυλέας dictos tradit quaſi περυλέας, παρὰ τὸ περᾶν. *Heſ.* habet ἀπὸ τῆς πορίας, τουτέστι πορείᾳ χρώμενοι. Ubi pro πορίας, πρύλεως legit *Heinſius.*. Ego vero ex *Apollon.* & *Euſtathio* ſic reſtituerem: οἷον περυλέες, ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστι οἱ πορείᾳ χρώμενοι. Vill. Conf. Il Λ. 49 Μ. 77 &c

4 Πρωθήβην Od. Α. 431. dicitur de Euryclea:

Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν —

Vill.

5 Ὀδοῦ. Pro ὀδοῦ, lege οὐδοῦ. Il. Χ 66:

— Κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν

Ὠμησταὶ ἐρύουσι.

Vill. Confirmat *Villoiſoni* conjecturam *Heſych.* *h. v.*

6 Πρώτῳ ῥυμῷ Il. Π. 371:

"Αξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. —

Vill.

7 Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. Il. Θ. 289. Sic apud *Homer.* at in Codice MS. ἐμεῦ pro ἐμέ. Vill.

1 Πρῶν

ΠΡΩ´Ν. ὄρους ἐξοχὴ, ἀπὸ τοῦ προῶσθαι· [1]

— Ὥστε πρὼν [2] ἰσχάνει ὕδωρ.

ΠΤΕΡΟ´ΕΝΤΑ. [3] εὐάρμοστα. οὐδὲν γὰρ πτερῶν εὐαρμοστότερον. ἐὰν γοῦν μικρὸν παρατραπῇ, ἄχρηστον. [4] βέλτιον δὲ, τρόπον πτερῶν, τοῦτ' ἐστι ταχέα. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ, λαισήϊα [5] πτερόεντα, ἤτοι τὰ τῷ σχήματι παραμήκη, [6] ἢ κοῦφα, ὡς [7] πτερά.

ΠΟ´ΡΘΟΣ. [8] κλάδος. βλαστός.

ΠΤΥΟ´ΦΙΝ. [9] πτύον. ἔστιν δὲ γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

ΠΤΥ´ΧΕΣ. αἱ τῶν ὀρῶν κατακλίσεις. καὶ [10] πολυπτύχου Ὀλύμποιο, [11] τοῦ πολλὰ ἀποκλίματα ἔχοντος. λέγονται δὲ καὶ τῆς ἀσπίδος πτύχες, τὰ διάφορα ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα.

ΠΤΩ.

1 Προῶσθαι. Mallem, ἀπὸ τοῦ πρὸ εἶναι. Vill. A προῶσθαι ducit etiam *Euſtath. p.* 905. *v.* 14

2 Ὥστε πρών. Il. P. 747. Lectionem hanc Codicis MSti., Cl. *Villoiſ.* mutarat in ὥστ' ἔπερ, quod l. l. habent Editiones; ſed Codd. Homericos notavit *Barneſ*, in quibus eadem esſet diverſitas, quam ſecutus eſſe videtur *Apollon.*, ὥστε.

3 Πτερόεντα. Il. A. 201. & paſſim alibi, ἔπεα πτερόεντα. Vill.

4 Ἄχρηστον. L. ἄχρηστα.

5 Λαισήϊα. Il. E. 453. & M. 426 Vill.

6 Παραμήκη. Mallem παραμήκη. Vill.

7 Ὡς πτερά. Haec duo vocabula manu poſteriori appoſita fuerunt Vill. Ne deſcribenda quidem in ſuo Apographo cenſuit *Montfauc.*

8 Πόρθος. Lege πτόρθος. Vill. V. *Od.* Z. 128. ibique *Schol.*

9 Πτυόφιν Il. N 588:

Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος
πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωήν.

Vill.

10 Καί Pro καὶ *Etymol.* qui hanc gloſſam deſcripſit, habet ὥς τε. Et infra ἐπαλλήλως pro ἐπ' ἀλλήλοις Vill.

11 Ὀλύμποιο. Lege Οὐλύμποιο, ob metrum. Legitur Il.

ΠΤΩΧΟ'Σ. [1] ὁ ἐπαίτης· παρὰ τὸ πτώσσειν, ὅ ἐστι ταπεινοῦσθαι. σημαίνει καὶ τὸ ἐπαιτεῖν·

— Ἀλλὰ [2] πτώσσων κατὰ δῆμον.

ἀπὸ τῆς αὐτῆς δὲ ἐννοίας ἐπιθετικῶς ὁ λαγωὸς, πτὼξ. [3] δειλὸν γὰρ τὸ γένος, καὶ διὰ τοῦτο ταπεινούμενον.

ΠΥΓΟ'ΥΣΙΟΝ. πηχυαῖον·

Βόθρον [4] ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον. —

πυγὼν [5] γάρ ἐστι εἶδος μέτρου ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως ἔξω τῆς χειρός.

ΠΥΓΜΑΙ̃ΟΙ. ἔθνος περὶ τὴν Αἴγυπτον, τὸ μέγεθος μικρὸν, οἷον πηχυαῖον. ἔνιοι δὲ κακῶς ἀποδεδώκασι γεωργοὺς ἐπὶ [6] τῇ πυγμῇ. προΐενται δὲ τὰ σπέρματα, ἅπερ αἱ γέρανοι κατεσθίουσιν ἐκ Θράκης παραγινόμεναι. οὐκ ἔοικε δὲ ὁ Ποιητὴς τοῦτο δηλοῦν. τὸ γάρ.

— φέ.

Θ. 411. & Υ. 5. *Heſiodus* in *Herc. Scut.*, vſ 143:

— Κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.

In clypeis πτύχες erant τμήματα δερμάτων. Vill. Conf. Il. Η. 247. &c.

1 Πτωχός. Sexcenties hac forma uſus eſt Homerus.

2 Ἀλλὰ πτώσσων Od Ρ. 227. Vill

3 Πτὼξ Il Ρ. 676:

— Πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ

Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ καταχείμενος —

Vill. Conf. Il. Χ. 310. ubi ἐπιθετικῶς dixit Poëta, πτῶκα λαγωόν.

4 Βόθρον ὀρύξαι. Od. Κ. 517. Pro ὀρύξαι, in *Cod. Manuſcripto* ὀρύξας. Vill. Potuit etiam ſcribere *Apollon*. Βόθρον ὀρύξω Conf Od. Λ 25.

5 Πυγόν. Lege πυγὼν, ut apud *Heſ.* & *Photii Lex.* MS. ac *Schol* Vill. Conf. etiam *Schol.* ad *Il.* Γ. 6.

6 Γεωργοὺς ἐπὶ τῇ πυγμῇ. Προΐενται δὲ τὰ σπέρμ. Dilucidior omnino fore videtur loci ſententia, ſi legeris. Γεωργοὺς, ἐπεὶ τῇ πυγμῇ προΐενται τὰ σπέρμ.

1 Φί:

— φόνον καὶ κῆρα [1] φέρουσαι,

διαμάχην [2] αὐτῶν πρὸς τὰς γεράνους καὶ τὴν ἀναίρεσιν δηλοῖ.

ΠΥ'ΣΕΙ. [3] σήψει. καὶ τὸ πυθομένων, σηπομένων. καὶ τὸ πύον [4] δὲ λεγόμενον, αἷμά ἐστι κατὰ μεταβολὴν [5] εἰς σῆψιν ἐπιδεδεγμένον.

ΠΥΚΙΜΗ'ΔΕΟΣ. [6] συνετῆς κατὰ τὰ μήδεα, ὅ ἐστι βουλεύματα.

ΠΥ'ΚΑ ΠΟΙΗΤΟΙ͂Ο. [7] ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου.

ΠΥΚΙΝΟ'Ν ΛΕ'ΧΟΣ. [8] τὸ ἐπιμελῶς ἠσκημένον. ὁ δὲ Ἀπίων, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα συντίθεσθαι.

ΠΥ-

1 Φόνον καὶ κῆρα. Il. Γ. 6. Vill.

2 Διαμάχην. Male *Alberti*, qui hacc verba laudat ad *Heſych.*, edidit διὰ μάχην. Lege conjunctim, διαμάχην. Dicitur Il. Γ 6. de gruibus:

> Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.

Vill.

3 Πύσει. Il. Δ. 174:

> — Σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα,

ubi alii legunt, πύσει. At πυθομένων occurrit Od. Μ. 46. ubi legitur θὶς ἀνδρῶν πυθομένων. Vill. Il. Δ. l. l. recte praetulit *Clarkius* πύσει, quod habet etiam *Suid.* h. v.

4 Πύον. Lege καὶ ὃ πύον, &c. ſeu καὶ τὸ πύον λεγόμενον. Apud *Heſ.* πύον eſt γάλα τὸ πρῶτον, ὃ πήγνυται ἑψόμενον. Quod, ſecundum *Euſtathium* ad *Odyſſeam*, a quibusdam vocatur & πύος. At πύος apud *Etymol.* eſt τὸ σεσηπὸς αἷμα καὶ μεταβεβλημένον Vill. *Euſtathio* quoque πύος ἀρσενικῶς eſt τὸ πρωτόῤῥυτον γάλα. p. 1626. v. 4.

5 Κατὰ μεταβολήν. Tollerem τὸ κατὰ. Vill.

6 Πυκιμήδεος. Od. Α. 438:

> — Γραίης πυκιμήδεος ἔμβαλε χέρσιν.

Vill.

7 Πύκα ποιητοῖο Od. Α. 333:

> Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.

Vill.

8 Πυκινὸν λέχος. Il. Ι. 617.

ΠΥΛΑΡΤΑΟ ΚΡΑΤΕΡΟΙΟ. μίαν διάνοιαν αἱρετὸν [1] διὰ τῶν δύο λέξεων. βούλεται γὰρ λέγειν, τοῦ τὰς πύλας ἐπαρτῶντος ἰσχυρῶς, οἷον ἐφαρμόζοντος. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἄιδου τὸ τοιοῦτόν φησι. ἐπὶ [2] τῶν ἀποθανόντων οὐχ οἷόν τέ ἐστι ἐκ τῶν ὑπογείων τόπων καθυποστρέψαι. ὁ δὲ Ἀπίων· πυλάρταο, τοῦ ταῖς πύλαις προσηρτημένου· ἢ πύλας ἀπαρτίζοντος, ἢ πυλωροῦ ἰσχυροῦ.

ΠΥΡΙΦΛΕΓΕΘΩΝ. ποταμὸς ἐν Ἀΐδῃ. [3]

ΠΥΡΟΣ ΑΥΓΗ. [4] ὁ καταφωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ πυρὸς τόπος.

ΠΥΡΓΟΣ. ὅτε μὲν κυρίως· [5]

Πύργῳ [6] ἐφεστήκει. —

ὅτε δὲ τεῖχος·

Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδον [7] Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν.

καί·

— Ἐπιβήσομεν [8] ἦν περὶ πύργος

Ὑψηλός. —

ἔδει

1 Αἱρετόν. L. αἱρετέον. Uſus eſt hoc loco *Alb.* ad *Heſ. h. v.*

2 Ἐπὶ τῶν Mallem legere: ἐπεὶ τῶν ἀποθανόντων οὐχ οἷόν τε ἐστί τινα &c. &c. vel, φησὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων, ἘΠΕΙ οὐχ &c. . . .

Legitur Il. N 415:

Εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο.

Vide & Od. Λ 276. VILL. Conf *Schol.* ad *Il.* l. l. itemque ad Θ. 367.

3 Ἀΐδῃ. *Heſ.* habet Ἀΐδου. VILL. Vid. *Od.* Κ. 413.

4 Αὐγή Il. Ι 206:

Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ.

VILL. Conf. *Heſych.* h. v.

5 Κυρίως. *Etymol.* qui eadem habet, addit, τὸ πύργον, ὡς τό. VILL.

6 Πύργῳ Il Ζ 373. VILL.

7 Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδον Il. Γ. 154. VILL.

8 Ἐπιβήσομεν. Od. Ζ. 262. In *Codice Manuſcripto* ὑπερβήσομαι. VILL.

1 Ἀτίε

ὅθεν καὶ τὴν ἀτείχιστον, ἀπύργωτον[1] λέγει. ὅτε δὲ τὴν τάξιν·

Νῦν δὲ φίλως[2] χ' ὁρόωτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν.

καὶ ἐπιῤῥηματικῶς·[3]

Οἱ δέ τε πυργηδόν.[4] —

οἱ δὲ[5] δὴ μέρος τί τείχους·

Τοῦ γὰρ δὴ[6] πρὸς πύργον ἴσαν. —

ὅτε δὲ κατὰ μεταφορὰν, ἀσφάλειαν[7] καὶ φυλακήν·

Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλετο.[8] —

ΠΥ'ΡΝΟΝ. τὴν σιτωδοσίαν, τροφήν.[9] παρὰ τὸ τὸν πυρόν.[10]

---

1 Ἀπύργωτον. Od. Λ. 263:

Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ', ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερώ περ ἐόντε.

Vill.

2 Νῦν δὲ φίλως Il Δ. 347. Vill.

3 Ἐπιῤῥηματικῶς. Melius quam in *Etymologo* ἐπίῤῥημα. Vill.

4 Οἱ δέ τε πυργηδόν. Il. Μ. 43. Vill.

5 Οἱ δέ. Adhaeſit ex contagione verſus praecedentis. Lege ὅτε δὲ, ſeu ſimpliciter cum *Etym.* καί Vill.

6 Τοῦ γὰρ δή. Il. Μ. 332. Vill.

7 Ἀσφάλειαν καὶ φυλακήν. Hinc emendo *Etymol.*, qui habet ἀσφαλείας καὶ φυλακῆς. Idem addit: λέγεται δὲ καὶ μέρος τί τείχους. Vill.

8 Τοῖος γάρ σφιν . . ἀπώλετο. Od. Λ. 555. Pro ἀπώλετο, lege ἀπώλεο. Vill.

9 Τροφήν *Euſtathius* πύρνα explicat πύρινα σιτία. τουτέστι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, σιτώδεις τροφαὶ, pro quo τρύφη minus bene legit *Scaliger*. Occurrit Od. Ο. 311:

— Αἴκεν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.

Et Od. Ρ. 12:

— Δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι
Πύρνον καὶ κοτύλην. —

Supra in *Apollonio* pro σιτωδοσίαν, lege σιτοδοσίαν. Vill.

10 Παρὰ τὸ τὸν πυρόν. Lege

ὁ δὲ Ἀπίων, τὰ μὲν πύρνα, [1] σιτία· τὸν δὲ πύρνον, ψωμόν.

ΠΥΡΠΟΛΕΌΝΤΑΣ. [2] οἷον πῦρ ποιοῦντας, πυρπολ[illegible]οῦς.

ΠΩΛΕΙ͂ΤΑΙ [3] συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον πορεύεται.

… δὴ τὸ πυρὸν, & dele τό. VILL.

1 Πύρνα. Occurit haec vox Od. P. 362.

Ὄτρυν᾽ ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι.

VILL.

2 Πυρπολέοντας. Od. K. 30:

Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσομεν ἐγγὺς ἐόντας

VILL.

3 Πωλεῖται. Od. Δ. 384:

Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής.

VILL.

Ρ.

'ΡΑΔΙΝΟ'Ν. [1] λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδινὸν, παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι.

'ΡΑΘΑ'ΜΙΓΓΕΣ. [2] σαγόνες.

'ΡΑΙΣΤΗ͂ΡΑ. σφαῖραν· [3]

'Ραιςῆρα κρατερήν· [4] —

'ΡΑ'ΠΤΕΙΝ. μεταφορικῶς, μηχανᾶσθαι· [5] καὶ κατασκευάζειν.

'ΡΑ'ΣΣΑΤΕ. [6] ῥάνατε.

1 'Ραδινόν. Il. Ψ. 583:
— 'Ιμάσθλην
Χερσὶν ἔχων ῥαδινήν. —
In *Theocr. Idyll.* XXVII. vſ. 45:
Δεῦρ' ἴδε πᾶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ
ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
Heſiod. Theog. vſ. 195:
— 'Αμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. —
Vill. Forma generis Maſcul. ῥαδινόν haud ſcio ubi ab *Homero* ſit uſurpata.

2 'Ραθάμιγγες. Il. Λ. 536.

3 Σφαῖραν Merito annotavit Cl. *Alberti* legendum σφῦραν, quemadmodum habent *Scholl. Homeri* & *Callimachi* ab eo laudati: *Etymol.* quoque ἡ σφύρα, . . . ἡ φυσήμενα τὴν συντρίβουσα τὰ ὑποκείμενα. Vill.

4 'Ραιςῆρα κρατερήν. Il. Σ. 477. Lege κρατερὸν, ut apud *Hom.* Vill. *Homer.* l. l.
. . . γέντο δὲ χειρὶ
'Ραιςῆρα κρατερὸν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην.
Ubi *Codd.* nonnulli inciſum ponunt poſt ῥαιςῆρα, tum vero ad ſequentia referunt κρατερήν: quod ſecutus forte eſt *Apollon.*

5 Μηχανᾶσθαι. Multis *Odyſſeae* locis verbum iſto uſu poſuit Poëta. Conf. Γ. 118. Π. 379. 422. *ſeqq.*

6 'Ράσσατε. Od. Υ. 150. ubi *Schol.* eandem habet interpretationem, atque *Apollon.* & *Heſych.*, ῥάνατε.

ῬΕ'ΞΑΣ. ἐπὶ μὲν τῆς θυσίας·

Ῥέξας [1] ἱερά. — ..

ἐπὶ δὲ τοῦ πρᾶξαι·

— Ῥεχθὲν [2] δέ τε. —.

ῬΕ'ΘΗ. τὰ μέλη τοῦ σώματος·

Ψυχὴ [3] δ' ἐκ ῥεθέων. —

ῬΕΙ͂ΘΡΟΝ. τὸ ῥεῦμα. ὁ διηρημένος. [4] ῥέεθρον λέγεται. λέγουσι [5] δὲ οὕτως καὶ ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμήν. ἐπίθετον δὲ αὐτοῦ ἐστι, διότι φέρεται ῥεῖθρον εἰς αὐτὸ [6] ἐκ τοῦ ἄλσους.

ΡΕΙ͂Α

1 Ῥέξας ἱερά. Od. Δ 473: Ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν. — Vill.

2 Ῥεχθὲν δέ τε. Il. Ρ. 32: Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Vill.

3 Ψυχὴ δ'. Il. Π. 856. Vide *Schol.* Vill.

4 Διηρημένος. Poſt διηρημένος, omiſſum ποταμὸς, aut aliquid ſimile. In ῥεῖθρον vide *Ammonium* ac *Thomam Magiſtrum*, doctiſſimosque Interpretes. Sic *Philemonis Lexicon* MS. ineditum: Ῥεῖθρον ἐπὶ τοῦ ῥεύματος οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν. ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ φημὶ δὴ (ἐπὶ) τοῦ τόπου, καθ' οὗ ὁ ποταμὸς φέρεται, ῥεῦμα δὲ καὶ ῥέεθρον αὐτὸ τὸ ὕδωρ. καὶ Ῥεῖθρον· ὄνομα τόπου. ὡς οἱ παλαιοί φασιν, ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμὴν, ὡς παρὰ τῷ Ποιητῇ· — Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηίῳ ὑλήεντι. διὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ Νηίου καταρρέοντα χείμαρρον τὸ ὕδωρ, ὅς ἐστι Ἰθάκης κάθυγρον, ἔχον κόλπον τινὰ νηῶν δεκτικόν. Vill. Locus Poëtae eſt Od. Α. 186.

5 Λέγουσι. Pro λέγουσι, lege λέγεται, ob λιμὴν ſequens. Inde natus error, quod λέγει, λέγουσι & λέγεται eodem ſere compendio repraeſententur. Vill. Legendum videtur: Ῥεῖθρ. τὸ ῥεῦμα. ὁ διηρημένος (ita & *Alberti* in margine ſui codicis correxerat.) Ῥέεθρον λέγουσι. λέγεται δὲ οὕτως, καὶ ὁ ἐν &c, *Etymol.* p. 703. Ῥεῖθρον. παρὰ τὸ ῥέω ῥέεθρον, καὶ κρᾶσει Ῥεῖθρον. *Suid.* Ῥεῖθρον, κῦμα: Lege ex *Apollon.* & *Heſych.* ῥεῦμα.

6 Αὐτό Lege αὐτόν. Reſpicit Od. Α. 186;

Ῥεῖ

ῬΕΙ͂Α ΖΩ´ΟΝΤΕΣ. ἀμόχθως καὶ ῥᾳδίως [1] καὶ ἀπόνως.

ῬΗ´ΓΕΑ.

— Ῥήγεα [2] σιγαλόεντα.

περιστρώματα. [3]

ῬΗΓΜΙ´Ν. [4] ὁ αἰγιαλός. ἀπὸ τοῦ περιῤῥήγνυσθαι [5] αὐτῷ τὸ κῦμα.

ῬΗΞΗ´ΝΟΡΑ. πολεμιστήν· ἀπὸ τοῦ διαῤῥήσσειν τὰς φάλαγγας, τοῦτ᾽ ἔστι, τὰς τάξεις ἀνδρῶν. καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον, ῥηξηνορίη· [6]

— Ἔρ-

Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

Vill.

1 Ῥᾳδίως. Poſt ἀπόνως addendum puto ζῶντες, quod extat in *Heſ.* & ex *Apollon.* excidiſſe ſuſpicor. Legitur Od. Δ 805:

— Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.

Vill. Saepe Grammaticos verbum in interpretatione omittere, quod in gloſſa jam erat poſitum, & *Erneſt.* monuit, & in ipſo *Apollonio* haud ſemel obſervavimus.

2 Ῥήγεα. Od. Ζ. 38 Vill.

3 Περιστρώματα. Gloſſam hanc verſui praeponendam, non ſubjiciendam puto. *Schol.* in Od Γ. 349. Ῥήγεα. βαπτὰ ἱμάτια καὶ περιβόλαια. ῥῆξαι γὰρ οἱ Ἀχαιοὶ ἔλεγον τὸ βάψαι. Vill. Nihil opus videtur iſta tranſpoſitione, ſaepe enim explicatio, non Gloſſae adeo, ſed loco ipſi, quo pertineat, ſolet ſubjici.

4 Ῥηγμίν. In hanc vocem *Philemonis Lex. MS.* Ῥηγμὶν ὁ αἰγιαλὸς, ἔνθα τὰ κύματα ῥήγνυται. λέγει δέ που ὁ Ποιητὴς ῥηγμῖνα, τὴν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν, ἥν φησι καὶ εὔρια νῶτα θαλάσσης. (Il. Β. 159) οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγει κώπαις τύπτεσθαι ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν. (Od. Μ. 214.) Vill.

5 Αὐτῷ. Sic legendum. *Montfauconius* edidit αὐτοῦ, contra uſum linguae Graecae. Scilicet in hoc *Codice Manuſcripto* αὐτῷ per compendium hic ſcriptum fuerat. Vill. In Apographo *Montfauconii* correxerat etiam Cl. *Alberti* αὐτῷ.

6 Ῥηξηνορίη. Hic omiſſum puto τὸ λέγεται. Vill. Facile hoc verbum ipſi Lectori ſupplendum permittat Gloſſographus.

— Ἔργον δέ μοι [1] οὐ φίλον ἔσκεν,

Οὐ ῥηξηνορίη. —

ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

Ναυσίθοος [2] δ' ἔτεκε Ῥηξήνορά τ' Ἀλκίνοόν τε,

ῬΗ'ΣΣΟΝΤΕΣ. [3] τύπτοντες.

ῬΗΤΡΗ. [4] ὁ μὲν Ἀπίων, ὁμιλία, ῥῆσις· ἀπὸ τοῦ ῥήσκειν, ὅ ἐστι λέγειν. ὅθεν καὶ ῥήτωρ ὠνόμασται. βέλτιον [5] δὲ τὴν ἐπὶ ῥητοῖς τισι συνθήκην ποιεῖν.

ῬΙ'ΓΗΣΕΝ. [6] ἔφριξεν. καὶ ῥίγιον, [7] τὸ φρικτὸν καὶ χαλεπόν. καὶ ῥιγέστατα, [8] τὰ φρικτὰ καὶ χαλεπά. καὶ·

— Ῥι-

1 Ἔργον δέ μοι. Od. Ξ. 222. ubi οἰκωφελίη, pro ῥηξηνορίη. Vill. Conf. & Clar. *Bondam Animadv.* p. 61.

2 Ναυσίθοος. Od. Η. 63. Vill.

3 Ῥήσσοντες Il. Σ. 571:

— Τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ,
Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

Optime Cl. *Alberti* (ad *Heſych.* h. v.) confert illud *Horat.* Carm. I. 37. *Nunc pede libero pulſanda tellus.* Vill.

4 Ῥήτρη. Vide Praeſtantiſſimum *Ruhnken. ad Tim.* voce ῥήτρα Vill.

5 Βέλτιον. Explicat hunc verſum ex Od. Ξ. 393. quem hic excidiſſe puto:

Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'. —

Quod *Schol.* explicat, τὴν ἐπὶ ῥητοῖς καὶ ὁμολογουμένοις συνθήκην. Niſi haec βέλτιον δὲ, &c. ſint gloſſa τοῦ ῥήτρη, i. e. verſus explicatio. Vill. Transmitti omnino hic locus poteſt ſine emendatione.

6 Ῥίγησεν. Il. Γ. 259. &c.

7 Ῥίγιον. Il. Α. 325 &c.

8 Ῥιγέστατα L. Ῥίγιστα. Il. Ε. 873:

Αἰεὶ τοὶ ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμέν.

Schol. Ῥίγιστα. φρικτά. Bis eandem Gloſſam habet *Heſych.*: *Etymol.* autem iisdem etiam interpretatur verbis, p. 704: v. 8. Ῥίγιστα. Ἰλιάδος Ε. τὰ φρικτὰ καὶ χαλεπά.

1 Ῥι-

—— Ῥιγεδανῆς [1] Ἑλένης, ——

τῆς φρικώδους.

ῬΙ´ΜΦΑ. [2] ταχέως.

ῬΙΝΟ´Σ. ἐπὶ μὲν τοῦ δέρματος καὶ μυκτῆρος·

Ῥινὸς [3] ὕπερ πυμάτης. ——

ἐπὶ δὲ τῆς ἀσπίδος·

—— Ῥινούς τε [4] βοῶν. ——

ῬΙΝΟΤΟ´ΡΟΣ. [5] ὁ τοὺς ῥινοὺς διατιτρώσκων, τοῦτ' ἔστι, τὰς ἀσπίδας· ἢ, ὁ τὸν χρῶτα διατέμνων.

ῬΙ῀ΟΝ, ἀκρωτήριον ὄρους·

—— Οὐ γὰρ ἐῴκει [6]

Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι. [7]

ῬΙ´ΠΕΣΣΙ. [8] πλέγμασι.

1 Ῥιγεδανῆς Il. T. 325. *Plutarchus De audiendis Poëtis* ῥιγεδανὸς interpretatur κακοθάνατος. δάνον γὰρ Μακεδόνες τὸ θάνατον καλοῦσι. VILL.

2 Ῥίμφα. Plurimis locis habet Poëta.

3 Ῥινός. Il. N. 616. VILL.

4 Ῥινούς τε βοῶν. Il. Θ. 61:

Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα. —

Et Il. Δ. 447. idem legitur. At occurrit ῥινοῖσι βοῶν Il. M. 263. N. 406. & Od. A. 108. VILL.

5 Ῥινοτόρος. Il. Φ. 392. Ἄρης ῥινοτόρος. *Heſiod. Theogon.* vſ 934. Ἄρει ῥινοτόρῳ. unde apud *Suid.* in Ῥινὸν pro ῥινοτόμος legerem ῥινοτόρος. VILL.

6 Οὐ γὰρ ἐῴκει. Od. I. 190. In vulgatis *Homeri* Editionibus οὐδὲ pro οὐ γάρ. VILL.

7 Ὑλήεντι. *Homerus* addit, ὑψηλῶν ὀρέων. De Cyclope Polyphemo loquitur. VILL.

8 Ῥίπεσσι. Od. E. 256:

Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι,

VILL.

ῬΟΔΟΔΑ΄ΚΤΥΛΟΣ.[1] ἡ ῥοδόχρους. ἀπὸ μέρους καλή. εἴρηται δὲ διὰ τὰς κατὰ τὴν ἀνατολὴν φαινομένας ἀκτῖνας ἡλίου.

ῬΟΔΟΈΝΤΙ. ῥοδινῷ·

—— Ῥοδόεντι[2] δὲ χρῖεν ἐλαίῳ.

ῬΟΊΖΗΣΕΝ.[3] ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν.

ῬΟΧΘΕΙ͂. ποιὸν εἶχον[4] ἀποτελεῖ·

Ῥόχθει γὰρ[5] μέγα κῦμα. ——

ῬΥΔΟ΄Ν.[6] ῥυσικῶς, ἐν πλήθει, μεταφορικῶς.

ῬΥΜΟ΄Σ.[7] τοῦ ἅρματος τὸ μέρος.

ῬΥ΄ΣΙΑ.[8] τὰ ἐνεχυράσματα.

1 Ῥοδοδάκτυλος. Alia voce composita haud absimilis formae utitur auctor epigrammatis, quod ex *Anthologia inedita* protulit & emendavit ὁ πάνυ *Ruhnkenius*. p. 59. *Epiſtol. Crit.* ad Clar *Valckenarium*; (Ed alter p 71.)

Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον ὑπὲρ λεχέων διατείνας
Ἄνθεσιν ἐν χλοεροῖς, ἀθάνατος γέγονα

In Ῥόδον haec habet *Philemon* ineditus· Ῥόδον. τὸ ἄνθος. ῥοδωνιὰ, ὁ τόπος· ῥοδὴ δὲ, τὸ φυτόν· Ἀρχίλοχος· „ Ἔχουσα „ θαλλὸν μυρσίνης, ἀφρέπετο „ ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος. Ῥόδος δὲ ἡ ἐστεφανισμένη νῆσος. VILL. Ῥοδοδάκτυλος ἠὼς saepiſſime dicitur a Poëta. V. Il. Α. 477. &c.

2 Ῥοδόεντι δέ. Il. Ψ 186. VILL.

3 Ῥοίζησεν Il. Κ. 502. ubi alii Codd. apud *Barneſ.* habent Ῥοίζεσκεν.

4 Εἶχον. Lege ἦχον. VILL.

5 Ῥόχθει γάρ. Od. Ε. 402. In Codice MS. δὲ pro γὰρ legitur VILL.

6 Ῥυδόν. Od. Ο. 425:

Κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο.

VILL.

7 Ῥυμός Il Ψ. 393. &c.

8 Ῥύσια. Il. Λ. 673:

Ῥύσι' ἐλαυνόμενος —

Vide *Euſtathium*. VILL.

'ΡΥΣΤΑ'ΖΟΝΤΑΣ.[1] ἕλκοντας. ἀπὸ ϗ αὐτȣ̃ δὲ ϗ τȣ̀ς ἑλκυςικȣ̀ς[2] λίθȣς, καὶ μὴ διὰ χειρῶν βαςαχθῆναι δυναμένȣς ῥυτȣ̀ς λέγει·

'Ρυτοῖσιν λάεσσι.[3] ——

ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ϗ τȣ̀ς τοξίτας, ϗ ἕλκειν ἐπιςαμένȣς τὸ τόξον·

Οἷόν[4] τε ῥυτῆρα βιȣ̃ τ' ἔμμεναι ϗ οἰςῶν.

σημαίνει δὲ παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ὅ ἐςι φυλάσσειν, τὴν φύλακα αὐτȣ̃.[5]

'ΡΥΤΗ̃ΡΕΣ.[6] οἱ τῶν ἡνίων ἱμάντες.

'ΡΩ̃ΓΑΣ. τὰς θυρίδας.[7]

—— Ἀνὰ ῥῶγας[8] μεγάροιο.

1 'ΡΩ̃-

1 'Ρυςάζοντας. Od. Π. 109. &c.

2 'Ελκυςικȣ̀ς Mallem ἑλκυςȣ̀ς. *Schol.* in Od. Ξ. 10. 'Ρυτοῖσι. ἑλκυςοῖς, μεγάλοις, ϗ μὴ δυναμένοις διὰ χειρῶν βαςαχθῆναι λίθοις. VILL.

3 'Ρυτοῖσι λάεσσι. Od. Ξ. 10. VILL.

4 Οἷόν τε. Od Φ. 173 VILL.

5 Φύλακα αὐτȣ̃. Quid ſibi vult hoc αὐτȣ̃? An ῥυτῆρα ſolum proprie ſignificat ſui ipſius cuſtodem? minime. Audi meam conjecturam: ſcilicet αὐτȣ̃ hic eſt initium verſus Homerici, quem adduxerat *Apollonius*. Et revera legitur Od. Ρ. 187.

Αὐτȣ̃ βȣλοίμην ςαθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι.
Hic vellem ſtabulorum cuſtodem fieri.

VILL.

6 'Ρυτῆρες. Il Π 475.

Τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.

Et in *Herc Scut*, vſ. 308.

'Ρυτὰ χαλαίνοντες. —

VILL.

7 Θυρίδας *Heſ.* habet: οἱ μὲν, τὴν ὀρσοθύραν, οἱ δὲ, τὴν ςενωπὴν... τομάδα. οἱ δὲ, τὰς θυρίδας· ἄλλοι, τὰς κλίμακας, ϗ αὐτὰς τȣ̀ς βαθμȣ̀ς τῶν κλιμάκων, ῥαγάδας VILL.

8 'Ανὰ ῥῶγας. Od. Χ. 143. VILL.

1 'Ρῶ-

ῬΩ͂ΠΑΣ. [1] εἶδος φυτοῦ·

— Ῥῶπάς τε λόγους τε. [2]

καὶ·

— Διὰ [3] ῥωπήϊα πυκνὰ,

τοὺς τόπους ἐν οἷς ῥῶπες φύονται.

ῬΩΧΜΟ΄Σ. [4] ῥῆξις, ῥαγὰς, οἷον ῥωχμὸς, ἐκκοπὴ ὕδατος·

Ῥωγμὸς [5] ἔην γῆς. [6] —

ῬΩ΄ΟΝΤΟ. ὁρμὴν ἐλάμβανον·

Χαῖται [7] δὲ ῥώοντο. —

καί·

1 Ῥῶπας. Haec habet *Philemonis* Lex. *MS. in* ῥωπόλης, pro quo legerem cum *Heſ.* ῥωποπώλης: Ῥωπόλης. ὁ μυσεψός. ῥῶπες γὰρ, ὕλη καὶ ὑλώδη φυτὰ, ἢ θάμνοι καὶ σύμφυτος τόπος. ἡ ῥὼψ ἐστι βοτανὴ ἁπαλή. . . . . VILL.

2 Ῥῶπάς τε λόγους τε. Od. Κ. 166. VILL.

3 Διὰ ῥωπήϊα Il. Ν. 199. Hic hodie in *Homero* ἀνὰ pro διά. VILL.

4 Ῥωχμός. *Philemonis Lexicon Manuſcriptum*: Ῥωχμὸς ἡ κατὰ γῆς ῥῆξις, ἥτις καὶ ῥῆγμα λέγεται ὥσπερ βρυχμὸς καὶ βρύγμα καὶ πλοχμὸς καὶ πλέγμα. ῥωχμὸς δὲ καὶ τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίων ὑδάτων ὡς παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἐν Ἰλιάδος Ψ· (Il. Ψ 420)

Ῥωχμὸς ἔην γαίης. —

γίνεται δὲ ὁ ῥωχμὸς παρὰ τὸ ῥήσσω, ὅθεν ῥηγμὸς, καὶ μεταθέσει τοῦ Γ εἰς Χ, καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Ω, ῥωχμός. VILL.

5 Ῥωγμὸς ἔην. Il. Ψ. 420. Lege ῥωχμὸς, & ſupra pro οἷον ῥωχμὸς, lege οἷον ῥωγμός. VILL. Legi etiam poſſit οἷον ῥηγμός. Conf. *Heſych* v. Ῥωχμοῖς.

6 Γῆς. Lege γαίης Il. Ψ. 420. ubi *Homerus* addit:

— Ἧ χειμέῤῥουν ἀλὲν ὕδωρ
Ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα.

VILL

7 Χαῖται δὲ ῥώοντο. Sic verſus legitur integer apud *Homerum* Il. Ψ 367:

Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.

VILL.

καὶ[4]

— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι[1] ῥώοντο ἀραιαί.

ῥῶσιν ἐλάμβανον.

ῬΩΓΑΛΕ´Α.[2] διεῤῥωγότα. καὶ ῥωγαλέον, τὸν διεῤῥηγμένον θώρακα.[3] διὰ γὰρ τοῦ ἀκολουθοῦντος εὔχεται Ἀγαμέμνων Ἕκτορα ἀνελεῖν.

1 Ὑπὸ δὲ κνῆμαι. Il. Σ. 411. Vill.

2 Ῥωγαλέα. Dicitur ῥωγαλέα. Od. N. 435. & Ξ. 343. & ῥωγαλέῳ. Od. N. 438. P. 198. ac Σ. 108. Vill.

3 Θώρακα. Alludit ad locum *Homericum* ubi Agamemnon precatur Il. B. 417.

Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι

Χαλκῷ ῥωγαλέον. —

Vill.

Σ.

ΣΑΓΓΑ΄ΡΙΟΣ.[1] ποταμὸς ἐν Φρυγίᾳ.

ΣΑ΄ΜΟΣ.[2] πόλις ἐν Κρήτη.

ΣΑ΄ΚΟΣ.[3] ἀσπίς· ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι σακτὴν[4] τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσι, ὡς Σοφοκλῆς. καί·

— Σακέσπαλος[5] ἱππότα Τυδεύς,

1 Σαγγάριος. Conf. Il. Γ. 187. Π 719.

2 Σάμος πόλις ἐν Κρήτη. Urbem *Cretae* Inſulae *Samum*, haud ſcio, qui memoraverit. *Homerus* modo Σάμου Θρηϊκίης meminit, quae notiſſima eſt maris Aegei inſula, *Samothracia*. V. *Il*. Ν. 12. ſeq. *Il*. Ω. 78. 735.: modo Samum alteram, ſimul cum Ithaca, Nerito, aliisque locis, teneri ſcribit a *Cephallenſibus*. *Il*. Β. 634. Coll. *Strab*. L. XV. p. 452. ſeq. Od. etiam Α. 246. in locis, quibus continebatur regnum Ulyſſis, recenſet:

Δουλίχιόν τε, Σάμην τε, καὶ
ὑλήεντα Ζάκυνθον.

Ita tamen ut, quam hic & alibi in *Odyſſea* appellat Σάμην, eandem dicat Σάμον. *Il*. *l*. *l*. & *Od*. Δ. 671. 845. & Ο. 29. Sive metri tantum cauſſa nomen variaverit, ut probabiliter docet, *Schol*. *ad loc*. *poſteriorem*, ſive inſulam ipſam, quae poſtea dici coepit *Cephallenia*, Σάμον dixerit, oppidum vero in illa inſula promiſcue, modo Σάμον appellaverit, modo Σάμην. V. *Palmer*. *Graec*. *Antiq*. IV. 24. In quatuor certe *Cephalleniae* urbibus, *Thucyd*. II. 30. *Strabo* X p. 455. & alii paſſim Geographi Σάμον quoque recenſent: Itaque *Apollonius* ſcribere omnino debuit Σάμος. πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ. Ut adeo vel corrupta Gloſſa ſit a librariis, vel a ſciolo quodam compilatore profecta. Conf. infra v. Σάμοιο &c.

3 Σάκος Il. Ε. 619. &c.

4 Σακτήν. Legitur σάγην, apud *Heſ*. & *Etym*. p. 707. VILL. V. *Alb*. ad *Heſych*. v. Σάκος; & v. Σάγη.

5 Σακέσπαλος. Il. Ε. 126. VILL.

ὁ πολεμικὸς, ὁ κατὰ τῶν ἐναντίων τὰ σάκη πάλλων. ϗ τό·

— Σάκε'[1] ὤμοισι κλίναντες,

τὸ λεγόμενον κεραμιδῶσαι.

ΣΑ'ΜΟΙΟ' ΤΕ ΠΑΙΠΑΛΟΕ'ΣΣΗΣ,[2] ΘΡΗΪ'ΚΙ'ΗΣ. τινὲς ἔδοξαν τὴν νῦν λεγομένην Σαμοθρᾴκην· Θρηϊκίην δὲ νῦν εἰρῆσθαι πρὸς διαστολὴν τῆς ὁμωνυμίας, ἐπεὶ οἶδεν ϗ ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Καρίας Σάμον Ὅμηρος.[3]

ΣΑ'ΛΠΙΓΞ. συνήθως·

Ὡς δ' ὅτ' ἀρίζηλη[4] φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ.

ΣΑΡΔΑ'ΝΙΟΝ.[5] σαρδόνιος λέγεται γέλως, ὁ καθ' ὑπόκρισιν γενόμενος· ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι.[6]

ΣΑ-

1 Σάκε'. Il. Λ. 592. VILL.

2 Παιπαλοέσσης. Hic varia *Homeri* loca confundit *Apollon*. Nunquam enim ibidem παιπαλοέσσης & Θρηϊκίης ſimul conjunguntur cum Σάμοιο. Legitur *Od* Δ. 845:

Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.

Et Od. Δ. 671. ac Ο. 29:

Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.

Sed Il. Ν. 12:

Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης,
Θρηϊκίης. —

Ergo legendum in *Apollon*. Σάμου ὑληέσσης, Θρηϊκίης. VILL.

3 Ἐπεὶ οἶδεν ϗ ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Καρίας Σάμον Ὅμηρος. Miſere corrupta omnia: Scribi debuit Ἐπεὶ οἶδεν ϗ ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Κεφαλληνίας Σάμον Ὅμηρος. Conf. ſupra v. Σάμος.

4 Ὡς δ' ὅτ' ἀρίζηλη. Il. Σ. 219. VILL.

5 Σαρδάνιον. Od. Υ. 302:

— Μείδησε δὲ θυμῷ
Σαρδάνιον μάλα τοῖον. —

VILL.

6 Σεσηρέναι. Sic in *Codice Manuſcripto*. Male edidit *Montfauconius* σεσηρέσθαι. Sed legendum eſt, quod propius

ΣΑΚΕ'ΣΠΑΛΟΣ. Ἀπολλόδωρος, ἤτοι τὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων.[1]

ΣΑΥΡΩΤΗ'ΡΟΣ.[2] τῆς ἐπιδορατίδος.

ΣΑΩ'ΤΕΡΟΣ.[3] σωτήριος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπολελυμένου[4] Αἰολικοῦ τοῦ σάος, τὸ σαώτερος, συγκριτικόν.

ΣΑΡΠΗ'ΔΟΝΤΟΣ. ταύτῃ τῇ κλίσει τοῦ ὀνόματος ἄλλως κέχρηται ὁ Ποιητής·

Σαρ-

accedit, & autoritate *Heſ.* ac uſu linguae comprobatur, σεσηρέναι. Duas alias cauſas affert *Heſ.* Οἱ τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες, τῷ Κρόνῳ ἐθύοντο γελῶντες καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους· αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν· τὸν οὖν προσποιητὸν γέλωτα κληθῆναι Σαρδόνιον. τινὲς δὲ, ἀπὸ Σαρδόνος τῆς νήσου. φύεται γάρ τις βοτάνη ἐνταῦθα, ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσι. Eleganter *Apulejus* σεσηρέναι dicit, *reſtrictis labellis ridere.* VILL. Ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι derivat etiam *Suid.* h. v.

1 Τὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων Legerem, τὰ κατὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων. Ut ſupra in σάκος habet, ὁ κατὰ τῶν ἐναντίων σάκη πάλλων. Sed fortaſſe nihil mutandum; & diverſam ab eo ſequens explicationem *Apollodor.* interpretatur, hoſtium ſcuta concutiens; cum *Apollon.* explicet, ſcuta adverſus hoſtes vibrans. Et haud ſcio an non hic ἤτοι ſit disjunctivum; & omiſſum ſit alterum membrum, ubi poſt *Apollodori* ſententiam, & ſuam proponebat. VILL. Facili emendatione corrigas; ὁ κατὰ τῶν πολεμ. Uſus eſt hac *Apollonii* gloſſa *Alb. ad Heſych* h. v.

2 Σαυρωτῆρος. *Philemon* ineditus: Σαυρωτήρ. ἐστι σιδήρεον κοῖλον ἐξ ἄκρου ὀξὺ, ὃ ἐντιθέμενον εἰς τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ κατὰ σκόλοπας δίκην σταυροῦ ἱστάναι ποιεῖ κατὰ γῆς πηγνύμενον· ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔχει, ὡς οἷα σταυρωτὴρ δόρατος· οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι σαυρωτῆρα, τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἔσχατον σιδήρεον κέντρον. παρ' Ὁμήρῳ δὲ σαυρωτὴρ καλεῖται καὶ οὐρίαχος. ὀνομάζεται δὲ καὶ σύραξ ὁ σαυρωτήρ, &c. &c. &c. VILL. Conf. Il. K. 153.

3 Σαώτερος. Il. A. 32:

> Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε,
> σαώτερος ὥς κε νέηαι.

VILL.

4 Ἀπολελυμένου. *Philemoni* contra τὸ σάος eſt τὸ ὑγιές. & τὸ σῶς κατὰ συναίρεσιν, at σάος Ὁμηρικόν. VILL.

1 Σαρ-

Σαρπήδοντος ἑταῖρον Ὀϊκλῆα μεγάθυμον.[1]

καί·

Τεύχεα[2] Σαρπήδοντος. —

Αἰολικὸν δὲ τὸ σχῆμα, ἀπὸ βαρυτόνου τῆς Σαρπήδων.[3] καὶ τὴν δοτικήν·

Σαρπήδοντι[4] δ' ἄχος γένετο. —

Διὰ τὸ μέτρον δῆλον, ὡς ὅτι[5] λέγει·

Σαρπήδων Λυκίων[6] βουληφόρε, —

Φαί-

1 Σαρπήδοντος ἑταῖρον Ὀϊκλῆα μεγάθυμον Il. M. 379. Lege ut apud *Homer*. Ἐπικλῆα μεγάθυμον, pro Ὀϊκλῆα; niſi forte ſit varians Lectio. Vill. Conf. *Bond*. V. Cl. *Specim. Animadv*. p 61.

2 Τεύχεα. Il. Ψ. 800. Vill.

3 Αἰολικὸν δὲ τὸ σχῆμα. &c. *Homerus* modo Σαρπήδοντος habet Il. M 397 Ψ. 800. & Σαρπήδοντι Il. M. 392., modo Σαρπηδόνος Il. Π. 533, 553. &c. & Σαρπηδόνι Il. E. 629. Π. 649. Poſteriores hi caſus ducuntur ἀπὸ τῆς εὐθείας ὀξυτόνου, Σαρπηδών, quae Jonibus erat propria: Priores vero ἀπὸ τῆς εὐθείας βαρυτόνου, Σαρπήδων, quae uſitata erat Aeolibus: Vere igitur *Apollon*., *Euſtath*. p. 590. v. 42. & *Heſych*., in quo male editur Σαρπηδών: vere igitur illi Aeolicam formam eſſe docent Σαρπήδοντος. Vere etiam ſcribit *Euſtath*. καὶ πολλαχοῦ ἡ τοιαύτη κλίσις εὑρίσκεται παρὰ τῷ Ποιητῇ. & *Apollon*. ταύτῃ τῇ κλίσει τοῦ ὀνόματος ἅλις κέχρηται ὁ Ποιητής. Sed temere *Heſych* ἀεὶ δὲ ταύτῃ χρῆται τῇ γενικῇ Σαρπήδοντος, ſive imperitia iſta fuerit ipſius Lexicographi, ſive error librarii, ἀεὶ δὲ ſcribentis, pro ἅλις δέ. In ipſo denique *Apollonio*, pro καὶ τὴν δοτικήν, lege, ſodes, καὶ κατὰ τὴν δοτικήν.

4 Σαρπήδοντι δ'. Il. M. 392. Vill.

5 Ὅτι. Legerem ὅταν. Vill. Faciliori etiam medicina reſtitui poſſit ὅτε.

6 Σαρπήδων Λυκίων Il. E. 633. Legerem, ut apud *Homer*. Σαρπῆδον, pro Σαρπήδων. Vill. Idem judicium Cl. *Bondam*. *Specim. Animadv*. p. 61. A diverſis, quas ſupra dicebam, hujus nominis formis, diverſi ducuntur vocativi. Ab Jonica Σαρπηδὼν, Σαρπηδόνος, Ὦ Σαρπηδών; ab Aeolica autem Σαρπήδων, Σαρπήδοντος, Ὦ Σαρπῆδον: & iidem praeterea Aeoles vocati-

φαίνεται ἀπὸ τȣ̃ ὀξυτόνȣ λέγων. [1] ἐχρῆν γὰρ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ εὐθείᾳ, ὡς ὁ Μυρμηδὼν, καὶ ὁ Μακεδών. ȣ̓δέ ἐϛιν Αἰολικῶς· προεφερόμεθα γὰρ Σαρπήδων καὶ τὴν δοτικήν· [2] ἀλλὰ βαρυτονȣμένης εὐθείας. οὐκ Αἰολικῶς δὲ, ἀλλ' ὥσπερ τῆς Εὐρήμων, Εὔρημον· ȣ̃τω Σαρπήδων, Σαρπῆδον.

ΣΑ'Ω.

vos Oxytonorum in ὼν, corrumpunt in ὸν. e. c. χελιδὼν, χελιδὸν; Μακεδὼν, Μακεδὸν. Vid. *Gregor. de Dial.* p. 279. ibique Cl. *Koen.* Jam vero in *Homer.* l. l duplex olim lectio placuiſſe videtur: Σαρπηδὸν: unde *Euſtath. p.* 590. *v.* 42. Δύναται μὲν γράφεσθαι καὶ Σαρπηδὼν (L. Σαρπηδὸν) ὀξυτόνως, ἀρίσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς περισπᾶν αὐτό, & *Phavorin*, Commentarios forte vel Lexica Homerica ſecutus, Σαρπηδὸν, αἠδὸν, χελιδὸν (L. χελιδὸν), Αἰολεῖς συςέλλȣσι τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ὢν ληγόντων ὀνομάτων. Alteram tamen in *Homeri* l. l. lectionem, Σαρπῆδον: *Euſtath.* l. l. & paſſim Editores praetulerunt. Ad utramque hanc lectionem referendae videntur, quas corrupta haec gloſſa exhibet, diſſentientium Grammaticorum obſervationes. Ad priorem commode retuleris, quae leguntur inde a verbis διὰ τὸ μέτρον δῆλον, ὡς ὅτι usque ad τὴν δοτικήν: modo pro ȣ̓δέ ἐϛιν Αἰολικῶς, correxeris ἔϛιν δὲ Αἰολικῶς: & pro Σαρπήδων καὶ τὴν δοτικὴν, Σαρπηδόνι κατὰ τὴν δοτικήν. Ut ſententia haec fere ſit. Apparet *Homerum* „ metri tantum „ cauſſa poſuiſſe Σαρπήδοντος, „ Σαρπήδοντι; quemadmodum „ ubi nulla metri ratio ſuberat, vocativum Σαρπηδὸν, aperte duxit ab Oxytono; Inde enim vocativus „ nominativo ſimilis duci debebat: Hic vero eſt *Aeolice* corruptus, ſupra enim „ ex ipſo *Homero* prolatum eſt „ in Dativo Σαρπηδόνι " Tum vero ſequitur alterius Grammatici, priorem confutantis, obſervatio, quam ita emendandam cenſuerim ἀλλὰ ἀπὸ βαρυτόνου. Εὐθείας &c. .... ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τῆς εὐθείας Εὔρημον &c. „ Immo vero a recto Barytono, non vero eſt Aeolice „ dictum: ſed ſicut a recto Εὐρήμων, Εὔρημον, ita Σαρπήδων, Σαρπῆδον."

1. Λέγων. Sic in *Codice MS.* Male edidit *Montfauconius* λέγειν. Lego ȣ̓ φαίνεται. . . . λέγων, addita negatione. VILL. Conf. quae modo obſervavimus.

2. Τὴν δοτικήν. Hic omiſſum vocabulum. An Σαρπήδοντι, ſeu Σαρπηδόνι? Certe legitur Σαρπηδόνι ἀντιθέῳ Il. Ε. 629. & Π. 649. Immediate ſupra

pro

ΣΑ´Ω.

Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, καὶ σάω δ' [1] ἐμὲ, —

ἀντὶ τοῦ σῶζε.

ΣΕ´ΒΑΣ. θαῦμα, κατάπληξις·

— Σέβας μ' ἔχει [2] εἰσορόωντα.

ἀπὸ τούτου σέβεσθαι, τὸ ἐντρέπεσθαί τινα, διὰ τὸ θαυμάζειν·

— Σεβάσσατο [3] γὰρ τόγε θυμῷ,

ὅ ἐστι σεβαστὸν ἡγήσατο.

ΣΕ´ΘΕΝ. σοῦ. τοῦτον [4] δὲ ἴσον δύναται, καὶ τὸ σεῦ, καὶ τὸ σέο, καὶ τὸ σεῖο. τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον σύναρθρον, [5] ἴσον τῷ τοῦ σοῦ·

Μνῆ-

pro Σαρπήδων, lego Σαρπηδὼν, *Aeolice*. Vill. Conf. quae modo diſputavimus.

1 Ἀλλὰ σάω. Od. N. 230. Ante poſterius σάω, tolle τὸ καὶ quod metro officit. Legitur & Od. P. 595:

Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω. —

Vill.

2 Σέβας μ' ἔχει. Od. Γ. 123. Vill.

3 Σεβάσσατο γάρ. Il. Z. 167. Vill.

4 Τοῦτον δέ. Fortaſſe τούτῳ δέ. Vill. Conf. *Heſych.* qui hanc quoque gloſſam ſuam fecit.

5 Σύναρθρον. Conf. ſupra v. Ἐμεῦ *&c.* *p.* 258. Σέθεν, Σεῦ & Σέο ſexcentis locis, & ſemper ἀσύναρθρα, habet Poëta: Σεῖο autem, quamquam itidem ubique fere poſuit ἀσύναρθρον, tamen l. l. tanquam σύναρθρον, accepit unus de Grammaticis, *Zenodotus*, ut probabiliter diſputavit Cl. *Valck.* ad *Anonym.* de *Barbar.* *&* *Soloec.* *p.* 201. Eandem lectionem ſecutus eſt *Plutarch.* Ἐν Τέχνῃ §. 9. *p.* *m.* 59. *vſ.* 35. Alteram tamen, σεῖο, praetulerunt *Heraclid.* *Alleg.* *Hom.* *p.* 484. & *Ammon.* *p.* 49. *&* 129. ubi & alia obſervatur lectionis varietas, a *Phavorino*, v. Σοῖο, locum iſtum *Ammonii* deſcribente, ſervata: Μνήσεο pro Μνῆσαι: unde & repetendum forte, quod in *MSto* *Apollonio* corrupte legitur Μνήσαιο. Jam vero infra, v. Σοῖο, aperte

Apol-

Μνῆσαι [1] πατρὸς σεῖο Θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ΣΕ'ΛΑΣ ΠΥΡΟ'Σ. [2] ἡ λαμπρότης τοῦ πυρός· ἀπὸ τούτου καὶ σελήνης.

ΣΕΛΛΗ'ΕΙΣ. ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ· ὅθεν τὸ ἔθνος, Σελλοί. [3]

ΣΕ'ΙΑΣ. παρορμήσας. ὅτ' ἂν δὲ φησί·

Καὶ

Apollon. legit: Μνῆσαι πατρὸς σοῖο. Nec video, quid eandem formam & ipſi, & ſcrinia ipſius compilanti Heſychio h. v., reſtituere vetet: cum praeſertim ducant eo, quae praecedunt, τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον σύναρθρον, ἴσον τῷ τοῦ σοῦ, σοῖο. Poſſeſſivum autem, ſive σύναρθρον, ſimile τῷ τοῦ σοῦ, apud Homerum eſt σοῖο:

Μνήσεο πατρὸς σοῖο &c.

Confuſa apud Heſychium gloſſa, paucis verbis transpoſitis, ita forte in ordinem erit redigenda. Σίθεν.... Σεῖο τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον συνάρθρον, τοῦ σοῦ, σοῖο. Μνῆσαι πατρὸς σοῖο. ἢ τοῦ σοῦ.

1 Μνῆσαι πατρός Il. Ω. 486. Male in Codice Manuſcripto legitur:

Σοῖο μνήσαιο πατρὸς Θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

Vill. In MSto legitur τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον σύναρθρον, ἴσον τῷ τοῦ σοῦ, σοῖο μνήσαιο πατρὸς Θεοῖς &c. Unde edendum forte fuerat τὸ δὲ καθ' Ὁμ. συναρθ. ἴσον τῷ τοῦ σοῦ, σοῖο.

Μνῆσαι πατρὸς (σοῖο) Θεοῖς &c.

2 Σέλας πυρός. Paſſim apud Hom. & in Herculis Scut. vſ. 60:

Τεύχεσι λαμπομένοις σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο.

In Heſiodi Theog. vſ. 867:

Ὣς ἄρα τήκετο γαῖα σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο.

Pro σελήνης, legerem σελήνη, quod deducit Etymol. M. παρὰ τὸ σέλας νέον ἔχειν Vill. In Append. Obſervat. ſe ipſum corrigens Villoiſ. poteſt, inquit, retineri σελήνης; Nam habet Suidas Σέλας πῦρ. ἢ τὸν κεραυνὸν καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Reſpexit ſcilicet uterque ad Il. Τ. 374.

— Τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γίνετ', ἠΰτε μήνης.

Conjecturam tamen Cl. Villoiſoni mirifice juvare videatur Heſych. h. v: ἔνθεν καὶ Σελήνη, παρὰ τὴν λαμπρότητα, τὴν περὶ αὐτὴν γινομένην τοῦ ἡλίου.

3 Σελλοί. Il. Π. 234:

— Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες —

Et Il. Β. 659. & 839.

— Ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

Vill.

1 Καὶ

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν [1] ποταμὸν παρὰ δινήεντα,

ἀντὶ τοῦ ἀπεσόβησαν. καὶ τό·

— Εἴπερ ἂν αὐτὸν [2]

Σεύωνται, —

σοβῶσι μεθ' ὁρμῆς. οὕτως καὶ Ἡλιόδωρος.

ΣΗ͂ΜΑ. ἐπὶ μὲν τοῦ σημείου·

Καί κ' ἀλαός [3] τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα.

καὶ πάλιν·

Σῆμα δέ τοι ἐρέω. [4] —

ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου. [5]

ΣΗΚΟΊ. αἱ ἐπαύλεις, ἀπὸ τοῦ εἰσαχθέντα σῶα εἶναι. [6] ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας τό·

Καί

1 Καὶ τὰς μὲν. Od. Z 89. In quibusdam Homeri Editionibus habes τοὺς, pro τὰς, cum de ἡμιόνοις dicatur VILL. Foeminino genere ἡμιόνους paſſim ponit *Homerus*. Conf. *Od.* I. v. 83. 317. idemque illis genus, eodem hoc loco, tribuit, cum paucis aliis, Cod. *Vratisl.*

2 Εἴπερ ἂν αὐτόν. Il. Γ. 26. VILL.

3 Καί κ' ἀλαός. Od. Θ. 195. VILL.

4 Σῆμα δέ τοι. Il. Ψ. 326. VILL.

5 Τάφου. Il. B. 814:

'Αθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης.

Ubi *Schol.* Σῆμα. νῦν, τάφος. ἄλλοτε δὲ, σημεῖον. Sic *Theocrit. Idyll.* VII. vſ. 10:

Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τῶ Βρασίλα κατεφαίνετο. —

VILL.

6 Ἀπὸ τοῦ . . . σῶς εἶναι *Philemonis Lex. Manuſcriptum:* Σηκός ἡ μάνδρα παρὰ τὸ σήκω, σηκὸς καὶ σηκός ὅθεν . . σταθμοὶ, αἱ τῶν ζώων ἐπαύλεις οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἐπὶ ναοῦ ἔθεντο τὴν λέξιν, μὴ ἀπαξιώσαντες τοὔνομα διὰ τὸ καὶ ἐν βωμῷ τοιαῦτα ζῶα ἐπὶ θυσίᾳ ἵστασθαι VILL. In *Apollonio* aut legendum ζῶα, aut derivatio nominis cogitan-

Κή νύ κε σήκασθεν [1] κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες,

συνεκλείσθησαν προβάτων τρόπον ὡς εἰς σηκούς [2] καὶ ὁ σηκοκόρος, [3] ὁ ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος, τοῦ κορεῖν ἐγκειμένου, ὅπερ ἐστὶ τοῦ καλλύνειν καὶ κοσμεῖσθαι τάσσεται. ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος.

ΣΗΜΑ'ΝΤΟΡΕΣ. οἱ βασιλεῖς· [4] ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, ὅπερ ἐστὶ ὑποτάσσειν. [5] ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καὶ τὸν ποιμένα σημάντορα λέγομεν· [6]

—— Σημάντορος [7] οὐ παρεόντος.

καὶ ἀσημάντοισιν, [8] τοῖς ἀφυλάκτοις.

ΣΙΑ'ΛΟΙΟ. [9] λιπαροῦ καὶ εὐτραφοῦς. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμο-

μο-

tanda erit, quae *Grammatico* placuerit, a σάος σῶς, quemadmodum & apud *Heſych.* Σηκοί . . ἀπὸ τοῦ τὰ εἰσαγόμενα σῶα μένειν. Caeterum nomen hoc ſaepius occurrit apud Poëtam.

1 Καί νύ κε σήκασθεν. Il. Θ. 131. Conf. *Suid.* Vill.

2 Ὡς εἰς σηκούς. Male habet Codex *Manuſcriptus*, ὡσεὶ σηκούς Vill.

3 Σηκοκόρος. Cum σηκὸς medium templi partem notet, σηκοκόρος quoque interdum idem ſignificat, quod νεωκόρος. Vill. Conf. *Heſych.* ibique Cl. *Alb.*

4 Σημάντ. οἱ βασιλεῖς. V. Il. Δ. 431. &c.

5 Ὑποτάσσειν Haud diſpliceret ἐπιτάσσειν. *Etymol.* habet προστάσσειν. Et Il. Θ. 127. σημάντωρ ſumitur pro *auriga*;

— Ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασὺν, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἵππω δευέσθην σημάντορος. —

Vill.

6 Λέγομεν. Mallem, λέγει. Non enim haec vox in communi uſu erat poſita. Sic Od. Ρ. 21:

Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
Ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι.

Vill.

7 Σημάντορος. Il. Ο. 325. Vill.

8 Ἀσημάντοισιν. Il. Κ. 485:

Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών.

Vill.

9 Σιάλοιο. Il. Ι. 208. Φ. 363.

1 Σιά-

μολογῶν τὴν λέξιν φησὶ, σιάλυς, τὺς μεγάλυς σῦς· ἀπὸ τοῦ περὶ τὺς ὀδόντας σιάλυ. [1]

ΣΙΓΑΛΟΈΝΤΑ. [2] σεσιγαλωμένα, πεποικιλμένα, καὶ σιγάλωμα καλῦσιν οἱ σκῦτες [3] ἐν ᾧ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μελακύνυσι. [4]

ΣΊΖΕ. μίμημα ἤχυ·

Ὡς τῦ σίζ' ὀφθαλμός. [5] —

ΣΙΚΑΝΊΗ. [6] τὸ πρότερον ἡ Σικελία.

ΣΊΝΤΙΕΣ. φημί· [7] Ὅμηρος φαίνεται λέγων ἄνδρας τινὰς ἐθνικὺς τὴν λίμνην [8] οἰκῦντας·

Ἔνθα με [9] Σίντιες ἄνδρες. —

ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ·

Οἱ-

1 Σιάλυ. Apud *Heſ.* σίαλος eſt ἀφρὸς, πτύελος. Vide in hanc vocem clariſſimos viros, *Oudendorpium ad Thomam M.* & *Pierſonium ad Moerin*, & *Polluc.* II. 103 Vill.

2 Σιγαλόεντα. Il. Ε. 226. &c.

3 Σκῦτες Lege σκυτεῖς; ut optime emendavit *Alberti*, qui ex hoc *Apollonii* loco reſtituit *Heſ.*, ubi legebatur Σκύθαι. Vill.

4 Μιλακύνυσι. Habet *Heſ.* δασύνυσι, ubi λαμπρύνυσι legendum cenſet Clar. *Hemſterhuſius*. Pro μελακύνυσι *in Apollonio* μετακινῦσι conjicit *Alberti*. Vill. Uti facilius, ita verius forte in *Apollonio* corriges μαλακύνυσι, quod ipſum haud ſcio an lateat in *Heſychii* δασύνυσι.

5 Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμός. Od. Ι. 394. Vill.

6 Σικανίη. *Heſ.* habet Σικανίη. Σικελία πρότερον. Et infra: Σικανίη, χωρίον Σικελίας. Vill. Conf. Od. Ω. 306.

7 Φημι. *Montfauconi* in *Apographo* legit φησὶν; utrumque ab hoc loco eſt alienum, & juſtam parit ſuſpicionem vel mutilatae a Librariis obſervationis, vel a ſciolo compilatore temere huc translatae.

8 Λίμνην. Lege Λῆμνον Vill. Idem mendum *Heſychio* exemerunt *Interpp*.

9 Ἔνθα με. Il. Α. 594. Vill.

1 Οἱ-

Οἴχεται [1] ἐς Λῆμνον κατὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.

οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἐδέξατο. ὁ δὲ Ἀπίων ἐπιφέρει· Σίντιες, οἱ σινωταὶ, κακοῦργοι. ὅθεν καὶ ὁ λέων σίντης [2] λέγεται. τινὲς δὲ τοὺς ἐν τῇ Λίμνῳ [3] κατοικοῦντας, Σίντιας ἀπέδωκαν. φαίνῃ δ᾽ ἄν τις τὸ μὲν [4] λέων σίντης, ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ σίνεσθαι· καὶ σίντε [5] πληθυντικῶς, παρὰ τὸ βλάπτειν. οἱ δὲ Σίντιες ψιλῶς λέγονται ἐθνικῶς, οὐχὶ πάντως ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἀλλ᾽ ὡς πολλὰ τῶν βαρβάρων ἐθνῶν, ἃ οὐ πάντως ὁμολογοῦμεν, [6] ὡς οὐδὲ τοῦτο.

ΣΙ'ΤΟΥ. τροφῆς·

Σίτου [7] καὶ οἴνου καὶ κορημένοι. —

ὅθεν σιτία.

ΣΙΝΕ'ΣΚΟΝΤΟ. ἐκάκουν·

Οἵ σφεας [8] σινέσκοντο. —

1 Οἴχεται. Od. Θ. 294. Vill

2 Ὁ λέων σίντης λέγεται. *Il.* Υ. 165. *coll.* *Il.* Λ. 481. Π 353.

3 Λίμνῳ. Lege Λήμνῳ. Vill.

4 Τὸ μὲν λέων. Legerem ὁ μὲν λέων. Il. Υ. 165:

— Ὦρτο, λέων ὡς
Σίντης. —

Et de lupis dicitur Il. Π 353:

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι,
Σίνται. —

In *Apollon.* male erat σίντις: dedi σίντης. Vill.

5 Σίντε. Lege σίνται. Diſtinguit σίνται n[…] vum luporum Il. Π. 353. Σίντιες nomine proprio gentis. Vill.

6 Ὁμολογοῦμεν. Melius dixiſſet ἐτυμολογοῦμεν; nam multo prudentius egiſſent Graeculi, ſi a tot etymologiarum nugis abſtinuiſſent, nec aliarum gentium nomina ex ſua derivaſſent lingua. Vill. Scripſit forte Grammaticus, ἀλλ᾽ ὡς π. τ. βαρβ. ἐθν. ὀνόματα οὐ πάντως ἐτυμολογοῦμεν, οὕτως οὐδὲ τοῦτο.

7 Σίτου καὶ οἴνου καὶ κορημένοι. Od. Ξ. 456. Lege κεκορημένοι. In Homero κρειῶν pro οἴνου. Vill.

8 Οἵ σφεας. Od. Ζ. 6. Vill.

1 Σι-

ΣΙΦΛΩ'ΣΕΙΑΝ. [1] ἐκφαυλίσειαν, ἢ ἀφανίσαι.

ΣΚΑ'ΝΔΕΙΑ. [2] πόλις, ἢ χωρίον τὶ τῆς Κύπρου.

ΣΚΑΙΗ̃Ι. [3] τῇ ἀριστερᾷ· παρὰ τὸ ἐσκάσθαι. [4] ἡ μὲν δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν ὠνόμασαι. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶν τῆς δεξιᾶς· τὸ δὲ ἀσθενὲς σκάζει. [5] ὅθεν καὶ ὁ τῇ βάσει λειπόμενος σκάζειν λέγεται. ὕστερον δὲ ἐκλιθη [6] κατ' εὐφημισμὸν ἀριστερὰ καὶ εὐώνυμος.

ΣΚΑΙΗ̃ΙΣΙ ΠΥ'ΛΗΙΣΙ. [7] οὕτως λέγονται αἱ τῆς Ἰλίου πύ-

1 Σιφλώσειαν. Lege σιφλώσειεν, ut reperitur apud Homer. & ἐκφαυλίσειεν, pro ἐκφαυλίσειαν. Deinde ſequitur in Apollonio ἀφανίσαι; legendum cum Heſ. ἀφανίσειεν. Idem Heſ. duos conſtituit articulos: Σιφλώσειεν. ἀφανίσειεν. μωμήσειεν. Et ſupra: Σιφλῶσαι. ἀφανίσαι. Unde fortaſſe in Apollonio legendum: Σιφλώσειεν ἀφανίσειεν. καὶ σιφλῶσαι, ἀφανίσαι. In Hom Il. Ξ. 142:

Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο,
Θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε.

Vill.

2 Σκάνδεια. Il. Κ. 268:

Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι.

Vill. Σκάνδεια. πόλις, ἢ χωρίον τὶ τῆς Κύπρου. Miro errore pro τῆς Κυθήρας. Schol. ad l. l. Ἡ δὲ Σκάνδεια, πόλις Κυθήρων. Κύθηρα δὲ, νῆσος τῆς Λακεδαίμονος. Conf. Stephan. Byz. h. v. Euſtath. p. 804. v. 33. Cellar. Orb. Antiq. L. II. c. 14. p. 29.

3 Σκαιῇ. Il. Α. 501. &c.

4 Ἐσκάσθαι. Lege ἐσκιάσθαι, ut habet Heſ., nam ſiniſtra manus ut plurimum involuta latet; at dextera, quae protenditur ut oblata recipiat, hinc nomen traxit. Apud Heſ. ibidem nullo fere ſenſu legitur: παρ' ᾧ καὶ τοῖς δεξιοῖς. quod miror nunquam emendatum fuiſſe. Lege: παρ' ᾧ καὶ ἡ δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν ὠνόμασαι, unde & dextera ab accipiendo nominata fuit; ut legitur in Apollonio. Etymol. habet: Σκαιή. ἡ ἀριστερὰ χείρ. σκαιῶς γὰρ ἔχει πρὸς τὰς πράξεις. παρὰ τὸ σκάζειν οὖν περὶ τὰς πράξεις ἐνδέουσαν. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα τῆς δεξιᾶς. ὁ δὲ ἀσθενὴς, σκάζει. Vide Thomam Magiſtrum in σκαιός. Vill.

5 Σκάζει. Sic σκαιὴ derivatur a σκάζειν, ut in Heſychio legitur: ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶ τῆς δεξιᾶς, καὶ οἷον σκάζει. Vill.

6 Ἐκλίθη. Lege ἐκλήθη. Vill.

7 Σκαιῇσι πύλῃσι. Il. Γ. 149. Π. 712. &c. Conf. Heſych. ibique Interpp.

Σκίπ-

πύλαι. ἤτοι κατὰ τὴν εἴσοδον ἐξ ἀριστερῶν οὖσαι. ἢ ὅτι σκαιαὶ κατ' αὐτὰς ἐγένοντο μάχαι.

ΣΚΕ΄ΠΤΕΤΟ. [1] ἐφυλάττετο καὶ ἀπεκρύετο.

ΣΚΗ͂ΠΤΡΟΝ. [2] λέγεται μὲν πᾶσα ῥάβδος, ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς σκηρίπτεσθαι, ὅ ἐστι ἐπερεῖσθαι, [3] ἤγουν ἐπερείδεσθαι. ἤδη καὶ τὸ βασιλικὸν σύμβολον ποιά τις οὖσα ῥάβδος, σκῆπτρον λέγεται. οἱ δὲ βασιλεῖς, σκηπτοῦχοι, [4] ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. καί·

— Σκηπανίῳ [5] Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς·

καὶ σκηπτόμενος [6] ἀντὶ τοῦ ἐπερειδόμενος. λέγει δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ συμβόλου αὐτὴν τὴν βασιλείαν, σκῆπτρον·

Σκῆπτρόν τ' [7] ἠδὲ θέμιστας. —

ΣΚΕ΄ΔΑΣΟΝ. [8] χώρισον.

ΣΚΙ΄ΜΨΑΙ. [9] ἐμπαγῆναι, ἐμπελασθῆναι.

ΣΚΙ΄-

1 Σκέπτετο. Il. H. 361:
Σκέπτετ' οἰστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
VILL.

2 Σκῆπτρον. Deducitur ex σκήπτω, *innitor*, quod ſit extenſionis & inclinationis medium. VILL.

3 Ἐπερεῖσθαι. Lege ἐπηρεῖσθαι. VILL.

4 Σκηπτοῦχοι βασιλεῖς. Il. B. 86. &c.

5 Σκηπανίῳ. Legitur in *Homero* Il. N. 83:
Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.
Quem verſum hic confudit *Apollonius* cum hoc ex Il. N. 59:
— Σκηπανίῳ Γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο.

6 Σκηπτόμενος. Od. P. 338. &c.

7 Σκῆπτρόν τ'. Sic integer legitur Homeri locus Il. B. 206:
Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ.
VILL.

8 Σκέδασον. Il. T. 171:
Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον. —
VILL.

9 Σκίμψαι. Eadem Gloſſa eſt apud *Heſych.*: *Homerus* tamen non habet, quo pertinere

ΣΚΙ'ΔΝΑΤΑΙ. σκεδάννυται, οἷον σκορπίζεται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, χωρίζεσθαι [1] καί·

— Σκέδασον δ' [2] ἀπὸ κήδεα θυμοῦ.

ΣΚΙΟ'ΕΝΤΑ. σύσκια· διὰ τὸ τῶν δένδρων πλῆθος. [3] ὅτ' ἂν ᾖ λέγῃ καὶ τὰ μεγάλα [4] σκιόεντα, ἤτοι σύσκια, ἢ μεγάλα· ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα μεγάλην σκιὰν ἐπέχῃ·

— Ἀνὰ μέγαρα [5] σκιόεντα.

ΣΚΕΨΑ'ΜΕΝΟΣ. [6] ἀποβλέψας.

ΣΚΕ'ΠΑΣ. [7] σκέπη.

ΣΚΕΠΟ'ΩΣΙ. [8] σκέπην παρέχουσι.

ΣΚΟΤΟΜΗ'ΝΙΟΣ. [9] ἀπεσκοτωκυῖα τὴν σελήνην, ἢ ἀσέληνος.

ΣΚΥ'ΤΟΣ. [10] πᾶν δέρμα. ὅθεν καὶ σκυτεύς.

ΣΚΟ-

nere poſſit, niſi duobus locis ἐνισκίμφθη. Il. Π. 612. & P. 528.

— Δορὺ μακρὸν
Οὐδὲ ἐνισκίμφθη.

Ipſam-illam formam *Heſych.* & *Apollon.* ſuis locis, ſimplex autem Σκίμφθη, forte ex eodem etiam loco, notavit *Heſych.*

1 Χωρίζεσθαι. Lege, ut in *Heſych.* Χωρίζεται.

2 Σκέδασον δ' ἀπό. Od. Θ. 149. Haec potiori jure pertinent ad articulum praecedentem Σκέδασον, χώρισον. VILL.

3 Δένδρων πλῆθος. Reſpicit Il. Λ. 157:

Οὔρεά τε σκιόεντα. —

VILL.

4 Μεγάλα. Lege μέγαρα. VILL.

5 Ἀνὰ μέγαρα. Od. Α. 365. & Δ. 768. VILL.

6 Σκεψάμενος. Od. Μ. 247:

Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν
ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους.

VILL.

7 Σκέπας. *Od.* Ε. 443. &c. ibique *Schol.*

8 Σκεπόωσι. Od. Ν. 99:

Αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαέων μέγα κῦμα.

VILL.

9 Σκοτομήνιος. Od. Ξ. 457:

Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ,
σκοτομήνιος. —

VILL.

10 Σκῦτος. *Od.* Ξ. 34. ubi conf.

ΣΚΟΠΟ'Σ. ἐπὶ μὲν τοῦ κατασκόπου·

Σοὶ δ' ἐγὼ [1] οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἁπλῶς παρατηρούσης·

Δμωάων [2] σκοπός ἐστι κατὰ μέγαρα. —

ΣΚΟ'ΤΟΣ [3] Ο'ΣΣΕ ΚΑ'ΛΥΨΕΝ. θάνατος κατέσχεν.

ΣΚΟ'ΠΕΛΟΣ. ἀκρωτήριον, [4] ἀφ' ἧς ἐστι περισκέψασθαι, εὖ σκοπῆσαι.

ΣΚΥ'ΖΕΣΘΑΙ. [5] χολοῦσθαι, ἢ σκυθρωπάζειν.

ΣΚΩ͂ΛΟΣ. σκόλοψ.

— Ὥστε σκῶλον [6] πυρίκαυστον.

ὁ δὲ Ἀπίων, ῥάβδος πεπυρακτωμένη. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Βοιωτίᾳ·

Σχοινόν [7] τε, Σκῶλόν τε. —

conf. *Schol.* Eodem ſpectat *Heſychii* Gloſſa ἀδίσκοτος.

1 Σοὶ δ'. Il. K. 324. VILL.

2 Δμωάων. Od. X. 396. VILL. Gloſſam *Apollonii* ſuam fecit *Etymol* niſi quod pro παρατηρούσης, habet παρατηρούσας

3 Σκότος. Il. Δ. 461. & alibi apud *Homerum*. Vide *Thomam Magiſtrum* voce σκότος. VILL. Verior etiam videtur *Apollonii* lectio: Ὄσσε κάλυψεν: quam quae vulgo habetur in Editt. Ὄσσ' ἐκάλυψεν.

4 Ἀκρωτήριον ἀφ' ἧς. Lege ἀφ' οὗ; ſeu cum *Heſ.* ἀκρώρεια ἀφ' ἧς. VILL. Caeterum nomen Σκόπελος, in caſibus obliquis, ſaepiſſime occurrit apud Poëtam. Pro εὖ σκοπῆσαι autem malim equidem ἢ σκοπῆσαι.

5 Σκύζεσθαι. Il Ω. 113: Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ Θεούς. — VILL.

6 Σκῶλον. Lege σκῶλος πυρίκαυστος, ut apud *Homerum* *Il* N. 564. VILL.

7 Σχοινόν. Il. B. 497. VILL.

ὁ δὲ Ἀρίσαρχος, ἀκάνθης τι γένος. ταύτας δ' εἰώθασι πυρπολεῖν.

ΣΜΑ'ΡΑΓΟΣ. [1] ψόφος, ἡ κίνησις·

—— Σμαραγεῖ [2] δέ τε πόντος.

ΣΜΕΡΔΝΟ'Ν. [3] δεινὸν, καταπληκτικόν.

ΣΜΙΝΘΕΥ'Σ. ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, κατὰ τὸν Ἀρίσαρχον, ἀπὸ πόλεως Τρωϊκῆς, Σμίνθης καλουμένης. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τῶν μυῶν, οἳ σμίνθιοι [4] καλοῦνται. καὶ ἐν Ῥόδῳ, σμινθία, ἑορτή· ὅτι τῶν μυῶν ποτε λυμαινομένων τὸν καρπὸν [5] τῶν ἀμπελώνων, Ἀπόλλων καὶ Διόνυσος διέφθειραν τοὺς μύας. ἀλλ' Ἀρίσαρχος ἀπρεπὲς ἡγεῖται ἀπὸ χαμαιπετοῦς ζώου τὸν θεὸν ἐπιθέτῳ κεκοσμῆσθαι ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ.

ΣΜΥ'ΧΟΙΤΟ. ἀφανίζοιτο. [6]

ΣΜΥΓΕΡΩ͂Σ. [7] ἐπιπόνως.

ΣΜΩ'-

1 Σμάραγος. *Homero* non uſitata forma, ſed a Grammaticis tamen paſſim notata, uti origo verbi Homerici, quod habent etiam Gloſſae *Heſychii* & *Etymologi*: Σμαραγεῖ. ψοφεῖ. κτυπεῖ.

2 Σμαραγεῖ. Il. Β. 210. Vill.

3 Σμερδνόν. Il. Ο. 687:

Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε.

Vill.

4 Σμίνθιοι. Mallem σμίνθοι. Nam, ut ait *Schol Homeri*: οἱ Κρῆτες τοὺς μύας σμίνθους καλοῦσιν. Vill.

5 Τὸν καρπόν. Sic recte edidit *Alberti*, qui haec verba laudat ad *Heſych*; contra tamen fidem *Manuſcripti Codicis*, ubi male legitur, τῶν καρπῶν. Vill.

6 Ἀφανίζοιτο. Addit *Heſ.* καταναίοιτο, φθείροιτο, τρύχοιτο. *Reſpexerunt* Il. Χ. 411:

Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Ubi, ut jam annotatum eſt, alii legunt σμήχοιτο. Vill.

7 Σμυγερῶς. Od. Γ. 195:

Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν.

Vill. *Schol.* ad h. l. Σμυγερῶς. ἐπιπόνως, &c. itemque *Euſtath.* p. 1463. v. 44., quem compilavit *Phavorin.* h. v.,

Ἐπ

ΣΜΩ´ΔΙΞ. μώλωψ. καὶ φασὶν ἐτυμολογοῦντες ἔνιοι σμώδιξ εἶναι, διὰ τὸ τοὺς μώλωπας παρ᾽ ὅλον τὸ σῶμα διαδήλους εἶναι·

Πυκναὶ [1] δὲ σμώδιγγες. —

ὁ δὲ Ἀπίων οὕτως μεταφράζει· σμώδιξ, [2] τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς οἴδημα.

ΣΟΡΟ´Σ. συνήθως·

Ὡς δὲ [3] καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.

ΣΟ´ΛΥΜΟΙ. [4] ἔθνος βαρβαρικόν. ἔστι δὲ καὶ κατὰ Πισιδίαν ὄρη, Σόλυμα καλούμενα. [5]

ΣΟ´ΛΟΣ. Ἀπίων, δίσκος σιδηροῦς. ὁτὲ δὲ, δίσκος λίθινος. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνος·

— Σόλον [6] αὐτοχόωνον.

παρὰ δὲ τοῖς Φαίαξι·

Βέμ-

Ἔστι δὲ Σμυγερῶς, τὸ ἐπιπόνως, ὀδυνηρῶς &c. Quamvis igitur in *Scholiaſte* ediderit *Barneſ.*, Ἐπισμυγερῶς, & contendat praeterea ſimplex nullo modo hic locum habere poſſe; nullus equidem dubito, quin a quibusdam lectum etiam fuerit ἐπὶ σμυγερῶς, quo pertinent & noſtri haec Gloſſa & *Heſychii* ἀδέσποτος: Σμυγερῶς, ἐπιπόνως: Altera autem utriusque Grammatici obſervatio: Ἐπισμυγερῶς &c. vel lectionis in h. l. varietatem ſpectat, vel ducta eſt ex Od. Δ. 672.

1 Πυκναί. Il. Ψ. 716. Vill.

2 Σμώδιξ. *Philemon* ineditus: Σμώδιγξ. ὁ ὕφαιμος μώλωψ. ὑποτρέχοντος γὰρ αἵματος κατ᾽ ὀλίγον ἐξώδηκε, καὶ γίνεται ἀπὸ σμῶξαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅπερ κατὰ διάλεκτον τὸ πλῆξαι δηλοῖ. Vill.

3 Ὡς δέ. Il Ψ. 91. Vill.

4 Σόλυμοι. V. Il. Ε. 184, 204. &c.

5 Ἔστι δὲ . . . Σόλυμα καλούμενα. v. *Euſtath.* ad Ε. 289 p. 1536. vſ 25-38.

6 Σόλον. Il. Ψ. 826. Vill.

I Βέμ-

Βέμβησεν [1] δὲ λίθος. —

ΣΟ'ΟΝ. [2] ἐμφανῆ, ϗ σῶον ϗ ὁλόκληρον.

ΣΟΥ'ΝΙΟΝ. [3] ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.

ΣΟῙΟ. τοῦ σοῦ.

Μνῆσαι [4] πατρὸς σοῖο. —

ΣΟ'ΟΙ. [5] σωτῆροι.

ΣΟΦΙ'Α. [6] πᾶσα τέχνη.

ΣΠΕΡΧΟ'ΜΕΝΟΣ. [7] ἐπειγόμενος.

ΣΠΕ'ΟΣ. [8] σπήλαιον.

ΣΠΕῙΟ. πορεύου, ἐπακολούθησον. ϗ τὸ σπέσθαι, ὃ παρακολουθῆσαι. καί [9]

Σπεῖο

1 Βόμβησεν. Od. Θ. 190. Vill.

2 Σόον. Et recto & obliquis caſibus ſaepiſſime hanc formam habet Poëta.

3 Σούνιον. Od. Γ. 278:

> Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνῶν.

Vill.

4 Μνῆσαι πατρὸς σοῖο. Il Ω. 486. In *Hom.* legitur σεῖο Vide ſupra in Σέθεν. p 597. Vill.

5 Σόοι. Il. Λ. 344:

> Ὄππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

Et Ε. 531. ac Ο. 563:

> Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.

Vill.

6 Σοφίη. Revera σοφία ſumitur pro qualibet doctrina & diſciplina; cujus ſignificationis plurima apud *Platonem* occurrunt exempla; ſed hic *Apollon.* dum explicat πᾶσα τέχνη, peculiariter reſpicit hunc *Homeri* verſum ex Il Ο. 412:

> Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
> Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
> Εὖ εἰδῇ σοφίης. —

Alii Grammatici ceperunt pro arte fabrili. Vide *Heſych.* v. Σοφίης & *Albert.* Vill.

7 Σπερχόμενος. Il. Λ. 110. Ψ. 870.

8 Σπέος. Il. Δ. 279. &c.

9 Σπέσθαι. *Od.* Χ. 324. ubi vid. *Schol.*

 1 Σπεῖο.

Σπεῖό [1] μοι, —

ὁμοίως. ἐπὶ δέ. [2]

Τῦτυ γ' ἑσπομθύοιο, [3] —

δασύνουσιν, ἵν' ᾖ. ἑπομθύυ κατὰ παρέμπτωσιν τῦ Σ.

ΣΠΙΔΕΌΟΣ. μεγάλυ·

Καὶ τὰ [4] μὲν ἠλασάμεσθα διὰ σπιδέος. —

ΣΠΕΊ-

1 Σπεῖο. Il. K. 285:

Σπεῖό μοι ὡς ὅτε πατρὶ

ἅμ' ἕσπεο Τυδέϊ δίῳ.

Vill.

2 Ἐπὶ δέ. Poſt ἐπὶ δὲ exci- diſſe puto F, quod omiſſum fuit ob τύτυ ſequens. Vill. Videntur etiam conjungenda Σπεῖο μοι ὁμοίως. quod, memoriae errore ſcripſerit Grammaticus, pro Σπεῖό μοι ὡς &c.

3 Τύτυ γ' ἑσπομθύοιο. Il. K. 246:

Τύτυ δ' ἑσπομθύοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομθύοιο

Ἄμφω νοστήσαιμθυ. —

Vill. Codd. nonnulli, ſecus atque in Edd. eſt, Τύτυ δ', habent, quod hic exhibetur, Τύτυ γ': Quin ex hac Gloſſa in ſuſpicionem etiam adducor, fuiſſe olim, qui l. l. legerent, Τύτυγε σπομθύοιο &c. *Heſych*: ejusdem formae ἀδέσποτον habet Gloſſam: Σπόμθυοι. μετιλθόντες.

4 Καὶ τά. Optime *Alberti*, qui haec verba laudat, annotavit miſcuiſſe Gloſſatorem duo diverſa loca, ſcilicet καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα, quod legitur Il. A. 681. & διὰ σπιδέος, ſive δι' ἀσπιδέος πεδίοιο, quod occurrit Il. A. 753. Nam, eodem docente, in hoc ultimo Poëtae loco quidam olim legerunt διὰ σπιδέος, ubi plures rectius, δι' ἀσπιδέος, & appoſitè ad rem haec affert ex *Etymol. M.* p. 271. Δι ἀσπιδέος .... Οἱ δὲ φασὶ, σπιδέος, πολλῦ καὶ μακρῦ. καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις ὕτως, &c. Κράτης δὲ προκρίνει τὴν δίχα τῦ Α γραφὴν, καὶ Ζηνόδοτος. Praeterea lector monendus erat, in verſu quem habet *Apollon.* ex Il. A. 681 pro ἠλασάμεσθα ſcribendum eſſe ἠλασάμεσθα, ob metrum. Vill. Quod in Il. A. 753. legit Gloſſae hujus auctor, διὰ σπιδέος πεδίοιο, contemnunt fere Eruditi, prae vulgata δι' ἀσπιδέος &c.: in quo vereor ne minus cogitate ſeceſſionem faciant ab *Ariſtarcho*, *Cratete*, *Zenodoto*, *Apollonio* & *Euſtathio*, qui-

ΣΠΕῙΡΟΝ. καὶ τὸ καλὶν [1] ἱμάτιον, καὶ τὸ ῥακῶδες. τέταχε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ τῶν ἱματίων πεποιημένου ἀρμένου·

Τηλοῦ [2] δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον. —

ΣΠΙΛΑ'ΔΕΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, αἱ παραθαλάσσιοι πέτραι, καὶ πεπιλημέναι [3] ὑπὸ τῶν κυμάτων.

ΣΠΟΥΔΗ͂Ι. μίλις καὶ δυσέργως·

Σπουδῇ [4] δ' ἕζετο λαός. —

ὅθεν καὶ τὸ ἀσπουδῆ, [5] οἷον ἄνευ κακοπαθείας. τάσσε-

δὲ

quibus tritam veterum uſu formam, σπίλος, hic etiam loci, aut placuiſſe, aut non omnino certe diſplicuiſſe, cum ex hac Gloſſa conſtat, tum ex *Euſtath.* p. 882 *vſ.* 54. & 58. *p.* 996. *vſ.* 22. & *Etymol.* *p.* 1. *vſ.* 8. *ſeqq.*

1 Καλόν. Sic quoque habet *Heſ.* ubi κακὸν emendabat *Heinſius.* Sed καλὸν retinent doctiſſimi viri, & vocem eſſe medii ſenſus contendunt, permoti auctoritate *Pollucis*, qui notat quosdam per σπεῖρα non laceras tantum, ſed & meliores veſtes intelligere; quod ab *Apollonio* confirmatur. In hoc ultimo ſenſu mihi poſitum videtur Od. Β. 102:

Μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας.

Idem occurrit & Τ. 147. ac Ω. 136. At cum ſumitur pro laceris veſtibus, addit Poëta epithetum κακά; ut Od. Δ. 245:

Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών. —

Sumitur quoque pro velis Od. Ζ. 269:

Πείσματα καὶ σπεῖρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμά.

Vill.

2 Τηλοῦ Od. Ε. 318. Vill.

3 Πεπιλημέναι. Pro πεπιλημέναι Lexicon *Photii* MS. ab *Alberti* (*ad Heſ.*) laudatum, & *Suidas*, qui ejus gloſſam ſublegit, habent ἀπειλημμέναι. Confer *Thom. Magiſtr.* ibidemque doctiſſimum *Sallier.* voce σπιλάς. Vill. Σπιλάδες habet Poëta, & alibi & Od. Ε. 405. ubi v. *Schol.*

4 Σπουδῇ. Il. Β. 99. Vill.

5 Ἀσπουδῆ. Lege ἀσπουδεί, ut Il. Θ. 512. Ο. 476. & Χ. 304. Vill.

δέ ποτε καὶ ἐπὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἐννοίας, καθ' ἣν λέγομεν ἐσπουδασμένως τόδε ποιεῖν.

ΣΤΑΥΡΟΊ. καταπῆγες, καὶ σκόλοπες, καὶ πάντα τὰ διανιστάμενα ξύλα· ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς ὀνομάζονται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, σταυροὺς, ἀπὸ τοῦ ἱστάναι, οἱ λεγόμενοι σκοπίοι. [1]

ΣΤΈΡΝΟΝ. [2] στῆθος.

ΣΤΕΡΟΠΗΓΕΡΕΤΑΟ. [3] ἐπὶ στεροπῇ [4] καὶ ἀστραπῇ διαφόρως λέγεται, ἡ ἀστραπή. σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἀστραπὰς [5] ἐγείροντα.

ΣΤΕῦΤΟ. [6] κατὰ διάνοιαν ἵστατο, καὶ οἷον ὡρίζετο.

ΣΤΕῖΡΑ. τὸ ἐξέχον τῆς πρώρας ξύλον· διὰ τὸ στερεὸν εἶναι καὶ ἄρρητον. [7] οὕτως δὲ λέγει καὶ τὴν ἄτοκον·

—— Βοῦν [8] ἥτις ἀρίστη.

ΣΤΕ-

1 Σκοπίοι. Legerem σκόλοπες, vel σταυροὶ, ut habet *Heſ.* ἀπὸ τοῦ ἱστάναι σταυρούς. VILL.

2 Στέρνον. Il. Δ. 528. &c.

3 Στεροπηγερέταο. Lege, uti apud *Heſych* Στεροπηγερέτα ex Il. Π. 298.

4 Ἐπὶ στεροπῇ. In Codice MS conjunctim legitur ἐπιστεροπή. Fortaſſe, ἐπεὶ στεροπὴ καὶ ἀστραπὴ διαφόρως, &c. VILL. Pro διαφόρως legas etiam oportet ἀδιαφόρως.

5 Ἀστραπάς. Il. Π. 298:

Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς.

Jupiter quoque dicitur ἀστεροπητὴς Il. Α. 609. & Μ. 275. VILL.

6 Στεῦτο. Il. Β 597:

Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν. —

VILL. Conf. *Alb.* ad *Heſ.* h. v

7 Ἄρρητον. Lege ἄρρηκτον. Habes Od. Β. 428:

— Ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης.

VILL.

8 Βοῦν. Od. Κ. 522. & Λ. 30:

Στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη.

Et Υ. 186:

Βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων. —

VILL.

1 Οἱ

ΣΤΕΦΑ'ΝΗΝ. ἐπὶ μὲν τῆς κυκλοτεροῦς καταφορᾶς·

Ὅν τε [1] κατὰ στεφάνης ποταμός. —

ἐπὶ δὲ εἴδους περικεφαλαίας·

— Αὐτὰρ [2] ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας.

καὶ κόσμου γυναικείου γένους [3]·

— Ἐϋστέφανός [4] τε Μυκήνη.

ἐπὶ δὲ τοῦ·

Ὄντε [5] κατὰ στεφάνης ποταμοῦς, —

Ἀρίσταρχος μὲν, ἀπ' ἄκρου τοῦ ὄρους· ὁ δὲ Κομανὸς ἀποδέδωκεν, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτάτου μέρους.

ΣΤΕΙ͂ΒΟΝ. ἐπάτουν, ἀφ' οὗ καὶ στιβεύς· [6]

Στεῖβον [7] δ' ἐν βόθροισι. —

ΣΤΕ'ΦΑΝΟΣ. ἐπὶ τούτου τοῦ στίχου·

Παν-

1 Ὄν τε. Il. N. 138. VILL. Subtilior Grammatici noſtri interpretatio: Verior *Ariſtarchi* illa, vel *Comani*, quae in extrema gloſſa recenſetur. Qui vero nobiliſſimum hunc Homeri locum imitati ſunt Graeci Latinique Poëtae, cum aliis multis partibus inferiores ſunt, tum fluminis ſaxum devehentis imaginem paſſim omiſerunt. Conf. *Pope* ad l. l. & quos laudat *Heyne ad Virgil. XII* 684

2 Αὐτὰρ Il. K. 30. VILL.

3 Καὶ κόσμου γυν γένους L. καὶ ἐπὶ κοσμ. γυν. γεν. Vel καὶ κοσμ. γυν. γένος.

4 Ἐϋστέφανος. Hodie Od. B. 20. legitur ἐϋπλόκαμος τε Μυκήνη, non vero ἐϋστέφανος. At Od. Σ. 192. ἐϋστέφανος Κυθέρεια Et Il. Φ 511. de Diana: ἐϋστέφανος κελαδεινή VILL.

5 Ὄντε. Il. N. 138. VILL.

6 Στιβεύς. Adde ὁδίτης. *Heſ.* habet: στείβοντες δὲ, οἱ περιπατοῦντες ἀφ' οὗ καὶ ὁ πολίτης, στιβεύς. Ubi optime ὁδιτὴς emendavit *Clar Alberti*, qui appoſite adducit *Scholia Homeri*, ubi legitur: Στείβοντες. πατοῦντες, βαροῦντες. ὅθεν καὶ ἡ πεπιλημένη ὁδὸς στίβος λέγεται. VILL.

7 Στεῖβον Od. Z. 92. VILL.

Πάντῃ [1] γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε.

Κομανός [2] φησὶ τὴν περὶ αὐτὸν τοῦ πολέμου καὶ τῶν στίχων στάσιν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς στεφάνης, ἥ ἐστι ἐπιπόλαιον [3] γυναικεῖον κεφαλῆς. ἔστι δὲ καὶ περικεφαλαίας εἶδος.

ΣΤΙ'ΧΕΙΝ. [4] πορεύεσθαι

ΣΤΕΙΛΕΙ'Η. τοῦ πελέκεος [5] ἡ ὀπή, εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ξύλον.

ΣΤΕΙ'ΝΟΝΤΟ. [6] ἐστενοχωροῦντο. ἐπὶ δὲ τοῦ·

— Περιστένεται [7] δέ τε γαστὴρ,

ὁ Ἀρίσταρχος τὸ αὐτὸ ἀκούει, περιστενοχωρεῖται.

ΣΤΗ'ΛΑΣ. τοὺς λίθους τοῦ τείχους τοὺς προεστῶτας κάτωθεν. λέγεται δὲ καὶ ἣν ἡμεῖς ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις φαμὲν [8], ἀπὸ τοῦ ἑστάσθαι· [9]

Στήλῃ [10] κεκλιμένος.

ΣΤΙ-

1 Πάντῃ Il. N 736 VILL.

2 Κομανός Male hic in Codice MS. Κωμανός, VILL.

3 Ἐπιπόλαιον. Lege ἐπιβόλαιον VILL.

4 Στίχειν. Lege στείχειν, ut Il. Λ 331. VILL

5 Πελέκεος. Reſpicit Od. Φ 422:

— Πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
Πρώτης στειλειῆς. διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
Ἰὸς χαλκοβαρής. —

Vide præſtantiſſimos *Sallier.* & *Pierſon.* ad *Moerin* de hac voce diſputantes. VILL.

6 Στείνοντο. Vid. *Suidam* περιστένεται, & lege ἐστενοχωροῦντο pro ἐστονοχωροῦντο. VILL. Conf. *Il.* Ξ. 34. *Od.* I. 219. & utrobique *Schol.*

7 Περιστένεται. Il. Π. 163. VILL.

8 Φαμὲν. Reſtituendum videtur ἵσταμεν.

9 Ἑστάσθαι. Lego ἵστασθαι. *Schol.* in Il. M. 259. Στήλας. ὀρθοὺς λίθους· παρὰ τὸ ἵστασθαι. VILL.

10 Στήλῃ. Il. Λ. 371. VILL.

1 Τά-

ΣΤΙ'ΧΕΣ. τάξεις.[1] καὶ ἐστιχόωντο[2], ἐτάσσοντο καί·

Τῆς μὲν[3] ἴης στιχὸς, ——

ἀντὶ τῆς τάξεως.

ΣΤΟΡΕ'ΣΑΙ.[4]

Ἡ μὲν[5] δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι. ——

λέγεται δὲ καὶ μεταφορικῶς τὸ καταστάλῆναι τὸ πέλαγος ὑπὸ εὐδίας.[6]

ΣΤΟ'ΜΑ ΛΑΥ'ΡΗΣ. τὴν φέρουσαν θύραν εἰς τὴν ἔξοδον. μεταφορικῶς.[7] τὸ καταστάλῆναι τὸ πέλαγος·

—— Καὶ ἀργαλέον[8] στόμα λαύρης,

τὸ τῆς θύρας χάσμα.

ΣΤΟΜΑ'ΧΟΙΟ ΘΕ'ΜΕΘΛΑ.[9] τὴν φάρυγα,[10] στόμα τῆς κοιλίας.

ΣΤΡΟ-

1 Τάξεις. Sic in *Herc. Scut.* vſ. 170:

Τῶν καὶ ὁμιλαδὸν στίχες ᾖσαν. —

Vill. Conf. Il. Δ. 201. &c.

2 Ἐστιχόωντο. Il. Β. 92. &c.

3 Τῆς μέν. Il. Π. 173. Vill.

4 Στορέσαι. Hic excidit prior gloſſa, ſcilicet στρῶσαι. Vill. Niſi, ex uſu Gloſſographorum frequentiſſimo, omiſſa ſit interpretatio.

5 Ἡ μέν. Od. Υ. 139. Vill.

6 Ὑπὸ εὐδίας. Conf. Od. Τ. 158. *Etymol. p.* 728. *v.* 34. Pervulgata ſunt, quae de frequenti hac, Latinorum pariter ac Graecorum, metaphora paſſim obſervarunt Eruditi.

7 Μεταφορικῶς τὸ καταστάλῆναι τὸ πέλαγος. Haec verba hinc omnino delenda ſunt, quippe quae, ab oſcitante librario confuſa permixtaque, pertineant ad vocem ſuperiorem, στορέσαι, ut ſupra vidimus. Vill.

8 Καὶ ἀργαλέον. Od. Χ. 137.

9 Στομάχοιο θέμεθλα. Il. Ρ. 47:

Ἂψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα

Νύξ'. —

Vill.

10 Τὴν φάρυγα. Lege cum Heſ.

ΣΤΡΟΦΑ´ΛΙΓΓΙ. τῇ ὑποστροφῇ. [1]

ΣΤΡΟ´ΜΒΟΣ. [2] ῥόμβος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ περιστρέφεσθαι.

ΣΤΡΕΦΕΔΙ´ΝΗΘΕΝ ΔΕ´ ΟΙ´ Ο´ΣΣΕ. [3] δινηθέντα δὲ ἐστράφη αὐτοῦ τὰ ὄμματα.

ΣΤΡΑΤΟ´Σ. τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων. [4] στρατόπεδον ἢ, τόπος. βούλονται δὲ ἔνιοι τὸν Ποιητὴν καὶ ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου τὸν στρατὸν τιθέναι, ὅτε φησί·

— Πολλαὶ [5] γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι.

ΣΤΕΙ´ΝΟΣ. στένωμα. στενοχωρία·

— Στεῖνος [6] γὰρ ἔθι τρώσεσθαι οἴω.

ΣΤΡΕΠΤΟ῀ΙΟ ΧΙΤΩ῀ΝΟΣ. [7] τοῦ ὑποδέτου. εἴ-ρη·

Heſ. τὴν φάρυγγα, ἤτοι τὸ, &c. Vill.

1 Ὑποστροφῇ. Mallem συστροφῇ. Il. Φ 503:

— Στροφάλιγγι κονίης.

Vill. Συστροφῇ habet etiam Schol. ad l. l.

2 Στρόμβος. Il. Ξ. 413. Heſ. explicat, δῖνος, κόχλος, ῥόμβος, συστροφὴ ἀνέμου. περιφερὴς λίθος. Vill. Conf. Etymol. h. v.

3 Στρεφεδίνηθεν Il. Π. 792. Ubi alii στρεφεδίνηθεν, alii diviſim στρέφε δίνηθεν legunt. Quint. Calaber. L XIII. vſ. 7.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον. —

Heſ. interpretatur, διεστράφη, ἐσκοτοδινίασεν. Vill. Apollonio certe reddendum, στρεφεδίνηθεν.

4 Πλῆθος πολεμούντων Vid. Il. Α. 54:

Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

Et vſ. 10:

— Ὀλέκοντο δὲ λαοί.

Ac paſſim alibi apud Homerum. Vill.

5 Πολλαί. Il Κ. 66 Vill. Il. Π. 73:

— Νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.

Ubi Excerpta MS. Barneſ. interpretantur Στρατὸν στρατόπεδον. Conf. Euſtath. ad l l. p. 1046. vſ. 43. Suid. V. Στρατός.

6 Στεῖνος. Il. Μ. 66. Supra lego στένωμα pro στένωμα. Vill. Conf. Heſych h. v.

7 Στρεπτοῖο χιτῶνος. Il. Ε. 113. Vill.

ρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ὑφαντοὺς ὄντας οἵους τε εἶναι στρέφεσθαι. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, τοῦ λεπιδωτοῦ. διὰ [1] τὴν πλοκὴν τῶν κρίκων ἀνεστραμμένην εἶναι.

ΣΤΥΦΕΛΙ´ΞΑΙ. [2] διασεῖσαι.

ΣΤΥΓΟ´Σ. [3] ὁ τῶν Θεῶν ὅρκος.

ΣΤΥΓΕ´Ηι. ἐπὶ μὲν τοῦ φοβεῖσθαι·

— Στυγέῃ [4] δὲ καὶ ἄλλος.

ἐπὶ δὲ τοῦ μισεῖσθαι·

Νῦν δ' [5] ἐμὲ μὲν στυγέει. —

ἀφ' οὗ καὶ τὴν στυγερὴν, [6] μισητήν. καὶ ἐπὶ τοῦ στυγνάσαι·

— Ἀντίλοχος [7] δὲ κατέστυγε μῦθον. —

ΣΤΙΒΑΡΑΙ͂Σ. [8] ἰσχυραῖς.

ΣΤΕΙΛΕΙΟ´Ν. [9] στελεόν.

ΣΤΗ͂

1 Διὰ τὴν πλοκήν. Malim διὰ τὸ τὴν πλ. Caeterum conf. *Heſych*. h. v. *Schol. MS. ad l. l.* apud *Barneſ.* & *Il.* Φ. 31.

2 Στυφελίξαι. Il. Α. 581:

Ἐξ ἑδέων στυφελίξαι. —

VILL.

3 Στυγός. Poſt Στυγὸς omiſſum eſt ὕδωρ, quod in *Heſ.* legitur. Reſpicit Il. Ο. 37:

— Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος

Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι Θεοῖσι.

VILL.

4 Στυγέῃ Il. Α. 186. VILL.

5 Νῦν δ'. Il. Θ. 370. VILL.

6 Στυγερήν. Il. Γ. 404:

— Ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι.

Ad marginem noſtri Codicis legitur: ἀπὸ οὖν τῆς Στυγὸς τῆς πηγῆς ἀμφότερα εἴρηται, ὅ τε ὅρκος καὶ τὸ μισεῖσθαι. VILL.

7 Ἀντίλοχος. Il. Ρ. 694. VILL.

8 Στιβαραῖς. In *Homero* saepius eſt Στιβαρῇς, vel Στιβαρῇσιν. quod forte caput huic Gloſſae eſt praeponendum. Conf. Il. Μ. 397. & Ψ. 686. &c.

9 Στειλιόν. Lego στειλειόν. *Od.* Ε. 236:

 Στει-

ΣΤΗ͂ ΔʼἈΝΤΑΣΧΟΜΈΝΗ. [1] Ἡλιόδωρος, τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸ πρόσωπον ἀνατείνασα.

ΣΤΊΛΒΩΝ. Ἡλιόδωρος εἰς τὸ [2] περιλάμπων. ἔστι δὲ καὶ ἡμῖν συνήθης ἡ λέξις.

ΣΤΎΞΑΙΜΙ. Ἡλιόδωρος, [3] εἰς καταπληξιν ἄγοιμι.

ΣΤΡΕΎΕΣΘΑΙ. [4] καταπονεῖσθαι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ στρατεύεσθαι μετείληφε τὴν λέξιν·

Ἢ δηθὰ [5] στρεύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

ΣΤΡΟΦΑΛΊΖΕΤΑΙ. [6] στρέφεται.

ΣΤΡΌ-

Στειλειὸν περιμαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός.

Dicitur & στειλειὸν & στειλειά. Vill. Conf. Od. Φ. 422.

1 Ἀντασχομένη Legitur Od. Ζ 141. ubi Ulyſſes nudus puellis apparet; hae huc atque illuc territae diffugiunt: ſola Nauſicaa, cui audaciam addiderat Pallas, στῆ δʼ ἀντασχομένη. Quod alii interpretantur, *ſtetit autem oppoſita.* Quidam ſeparatim legunt, ἄντα σχομένη. Vill. Conf. *Schol.* ad l. l. & *Euſtath. p.* 1555. *vſ.* 27.

2 Εἰς τό. Fortaſſe omiſſum, μετείληφε τὴν λέξιν, ut infra in Στρεύεσθαι. Vel delendum εἰς quod pertinet ad ſequentem gloſſam, unde huc perperam irrepſit: Στύξαιμι, Ἡλιόδωρος, εἰς κατάπληξιν ἄγοιμι. Vill.

3 Ἡλιόδωρος. *Heſ.* ſimpliciter habet, εἰς κατάπληξιν ἀγάγοιμι; ubi vides ſublatum ab Epitomatore nomen *Heliodori*, quod *Apollon.* nobis reſtituit. Occurrit Od. Λ 501:

Τῷ κε τέῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.

Vill.

4 Στρεύεσθαι. Sic in *Codice Manuſcripto*. Optime, ſed contra hujus fidem, edidit *Alberti* στρεύγεσθαι in voce στρεύγομαι, quae legitur apud *Heſ.* Vill. Apographum *Montfauconii*, itidem ut *Cod. Pariſienſis*, habebat στρεύεσθαι, ſed certam emendationem, uti in margine notavit Cl. *Alberti*, ita &, ſuppreſſa corruptela, edendam cenſuit.

5 Ἢ δηθά. Il. Ο. 511. Vill.

6 Στροφαλίζεται. Sic quoque

ΣΤΡΟ'ΦΟΣ Η'ΕΝ 'ΑΟΡΤΗ'Ρ. [1] ὁ συνεστραμμένος ἀναφορεὺς, ἐξ οὗ ἤρτηται ἡ πήρα.

ΣΥΒΟ'ΣΙΑ. τὰ συφέρβια·

Τόσσα [2] συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

ΣΥΜΜΑ'ΡΨΑΣ. συλλαβών·

Συμμάρψας [3] δόνακας. —

ΣΥΜΒΛΗ'ΜΕΝΟΣ. [4] συναντήσας.

ΣΤΕ'ΦΕΙ. κοσμεῖ·

'Αλλὰ Θεὸς [5] μορφὴν ἔπεσι στέφει. —

ΣΤΕΙ-

que habet *Heſ.*, ubi Clar. *Alberti* recte conjicit fortaſſe legendum στροφαλίζετε, στρέφετε, ex *Homero*, Od. Σ. 314:

Ἠ̃ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε. —

Vill.

1 Στρόφος ἦεν ἀορτήρ. Od. Ν. 438:

Δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.

Vill.

2 Τόσσα. Il. Λ 678. Vill. Idem verſus recurrit *Od.* Ξ. 101. ut tamen συβόσεια illic ediderit *Barneſ.*, auctores ſuos laudans *veteres*. Sed, cum *veterum* neminem nominatim laudet, & tam *Lexicographi* antiqui, quam *Euſtath.* aliique veteres *Homeri Interpretes*, unam tantum formam agnoſcant συβόσια: haud facile equidem crediderim alteram placuiſſe *veteribus*, & multo minus ita placuiſſe, ut in eodem verſu nunc quidem συβόσια penultimam metri cauſſa producere poſſe, nunc vero alteram formam huic, metri cauſſa, ſubſtituendam eſſe cenſerent, συβόσεια. — *Barneſii* in his levitatem miror equidem neque a *Clarkio*, neque ab *Erneſto* caſtigatam eſſe.

3 Συμμάρψας. Il. Κ. 467. Vill.

4 Συμβλήμενος. Od. Ο. 440:

— Συμβλήμενος ἠὲ ἐν ἀγυιῇ,
Ἤπου ἐπὶ κρήνῃ. —

Vill.

5 'Αλλὰ Θεὸς. Od. Θ. 170. Vill.

ΣΤΕΙΝΩΠΟ´Ν. τὸν ὑπὸ [1] τῆς Σκύλλαν καὶ τὴν Χάρυβδιν περιεχόμενον τόπον στενὸν ὄντα. ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις·

Στεινωπὸς [2] γὰρ ὁδός. —

ΣΤΕΛΕ´Ω. [3] στελῶ.

ΣΥΝΘΕΣΙ´ΑΙ. [4] συνθῆκαι καὶ ὁμολογίαι.

ΣΥΜΠΛΑΤΑ´ΓΗΣΕΝ. [5] συνεκρότησεν.

ΣΥΜΦΕΡΤΗ´ ἐπὶ τοῦ στίχου τούτου·

Συμφερτὴ [6] δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν. —

ὁ Κωμανὸς γενομενῆς [7] φησὶ, ἤτοι ἡ εἰς ταυτὸ συνέλευσις. συμφέρεσθαι γὰρ, τὸ εἰς ταυτὸ συνέρχεσθαι. λέγεται καὶ συμφορὰ, ἡ εἰς ταυτὸ συνέλευσις τῶν κακῶν. συμφερτὴ δ' οὖν ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν ἀρετὴ πέλει. ἡμεῖς δὲ συμπεριφορητὴ, ἀπὸ τῆς

1 τὸν ὑπό. Reſpicit Od. Μ. 234:

> Ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες·
> Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις.

Vill.

2 Στεινωπός. Il. Ψ. 427. Vill.

3 Στελέω. Od. Β. 287:

> Ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω, καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός.

Vill.

4 Συνθεσίαι. V. Il. Β. 339.

5 Συμπλατάγησεν. Sic habent hodierna *Homeri* exemplaria Il. Ψ. 102:

> Χερσί τε συμπλατάγησεν. —

Heſ. legit, συμπατάγησεν. Vill. V. *Interpr.* ad *Hom.* l. l. atque *Heſ.*

6 Συμφερτή. Il. Ν. 237. Vill. V. *Schol.* ad *l. l.*

7 Γενομένης. Omiſſum puto vocabulum, & legendum ὁμοῦ γενομένη, vel potius συγγενομένη. Sic locus integer apud *Homerum* legitur Il. Ν. 235:

> — Ταῦτα δ' ἅμα χρὴ
> Σπεύδειν· αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε
> Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν.

Vill. Omnino praeferendum videtur συγγενομένη. — Uſus eſt hac *Apollonii* Gloſſa Cl. *Alberti* ad *Heſych.* h. v.

τῆς συμπεριφορᾶς καὶ ὁμοψυχίας. ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ·

Αὐτὴ πάντα συμφέρουσα,

οἷον, συμπεριφερομένη. καὶ ἐνταῦθα οὖν ἔσται, πρὸς ἀλλήλους συμπεριφορὰ καὶ ὁμοφροσύνη. καὶ λυγρῶν ἀρετή ἐστι ἐν ἴσῳ τῷ, καὶ φαῦλοι ὁμοφρονοῦντες ἰσχυρῶς ἀγωνίζονται. καὶ γὰρ ὁ Ἀρίσταρχος τὴν ὅλην διάνοιαν ἐξηγούμενος φησίν· σφόδρα καὶ κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταυτὸν συνελθόντων γίνεταί τις ἀρετή. ὁ δὲ Ἀπίων, σύμφορος, ἡ ἐκ πολλῶν συνισταμένη.

ΣΥ´ΝΘΕΟ. ἐπὶ τοῦ·[1] ἀντὶ τοῦ, συνθηκοποίησον. καί·

— Σύνθετο[2] θυμῷ,

συνῆκεν, ἑαυτῷ[3] διελογίσατο.

ΣΥΝΘΕΎΣΕΤΑΙ.[4] συνδραμεῖται.

ΣΥΝΈΡΙΘΟΣ[5] συνεργός.

ΣΥΝΈΡΡΗΚΤΑΙ.[6] συνέφθαρται, ἀπὸ τοῦ ἔρρειν·

1 Ἐπὶ τοῦ. Sic citare ſolet *Apollonius*, ſubaudiendo στίχου. Ergo omiſſus eſt verſus, quem attulerat, & haud ſcio an non is ſit, qui occurrit Il. Α. 76:

— Σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον.

Hunc quoque reſpexit *Heſ.* cum interpretatur, Σύνθεο, νόησον, συνθηκοποίησαι, pro quo legerem cum *Apollonio* συνθηκοποίησον. VILL.

2 Σύνθετο. Il. Η. 44. VILL.

3 Ἑαυτῷ. Legerem, ἐν ἑαυτῷ. VILL.

4 Συνθεύσεται. Od. Υ. 245:

Ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή.

VILL.

5 Συνέριθος. Od. Ζ. 32:

Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι. —

V. *Rubnk.* ad *Tim.* & *Pierſon.* ad *Moerin Atticiſtam.* VILL.

6 Συνέρρηκται. Od. Θ. 137:

— Ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν.

VILL.

ῥεῖν· οὕτως Ἀπίων. βέλτιον δὲ μεταφορικῶς τὸ ἐρρῆχθαι εἰρῆσθαι· ἐπεὶ πᾶν τὸ ῥηγνύμενον βλάπτεται πάντως.

ΣΥΓΧΕΥ͂ΑΙ. συγχέαι, [1] μεταφορικῶς.

ΣΥ'Ν ΚΕΝ Α'ΡΑΞΕΝ. συνήραξεν ἄν·

Σύν κεν [2] ἄραξ' ἡμέων κεφαλάς. —

ΣΥΝΕ'ΕΡΓΟΝ. συνεῖργον, συνεδεσμεύοντο. [3]

ΣΥΡΙ'Η. ἡ λεγομένη νῦν Σύρος.

Νῆσος τῆς [4] Συρίη κικλήσκεται. —

ΣΥ'ΡΙΓΓΟΣ. τοῦ κολεοῦ·

Ἐκ δ' [5] ἄρα σύριγγος [6] πατρῷον ἔγχος ἔρυσσε.

οἱ δὲ, τὸ ὄργανον·

Αὐ-

1 Συγχέαι. *Heſ.* addit, συγκόψαι. συντρίψαι. Reſpexerunt Od. Θ. 139:

Ἄνδρα τε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.

Vill.

2 Σύν κεν. Od. I. 498. Vill.

3 Συνεδεσμεύοντο. Lege, συνεδέσμευον. Reſpicit enim Od. I. 427:

Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι.

Ubi *Schol.* habet συνέδεον. Et Od. Μ. 424:

Τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν.

Vill.

4 Νῆσος τῆς. Od. O. 402. Lege νῆσός τις. Vill.

5 Ἐκ δ'. Il. T. 387. Vill.

6 Πατρῷον. Levi diſcrimine apud *Homerum* legitur, πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Occurrit apud *Heſ.* Σύριγγος. αὐλοῦ μουσικοῦ. ἢ τῆς δορατοθήκης τὸ εἶδος. Ob ultima verba male intellecta, συριγμὸς legendum conjiciebat *Bruno*. Sed Cl. *Alberti* lectorem remittit ad vocem Σύριγξ quam *Heſ.* quoque interpretatur δορατοθήκη; unde nihil mutandum affirmat, quod veriſſimum eſt. Sed rationem potuiſſet addere, ſcilicet *Heſych.* reſpexiſſe verſum Iliadis ſupra allatum, Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος, &c. Vill.

1 Αὐ-

Αὐλῶν συρίγγων.[1] ——

ΣΥΝΩ´ΜΕΘΑ·

Ἀλλ᾽ ἕπευ,[2] ὄφρ᾽ ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα. ——

Ἀρίσαρχος, τὸ, συνώμεθα, συμβόλαια ποιησώμεθα καὶ συναλάγματα.[3] ταῦτα γὰρ Ὅμηρος συνημοσύνας καλεῖ·

Ἕκτορ,[4] μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε.

συμβόλαια μὲν, ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν· συνημοσύνας δὲ, ἀπὸ τοῦ συνιέναι.

ΣΦΩ´. ὑμεῖς οἱ δύο·

Αἴαντε,[5] σφὼ μέν κε σαώσετε. ——

ΣΦΩΐΝ.

1 Αὐλῶν. Il. Κ. 13. Supra pro οἱ δὲ, mallem ὅτε δέ. VILL.

2 Ἀλλ᾽ ἕπευ. Il. Ν. 381. VILL.

3 Συναλάγματα. Sic habetur in *Manuſcripto Codice*, at edidit Clar. *Alberti* ad *Heſych.* ut & legendum eſt, συναλλάγματα. Hic συνάλλαγμα peculiari ſignificatione indicat matrimoniale pactum. Hoc unico exemplo illuſtratur *Heſ.*, qui habet Συνάλλαγμα. σύναξις, ἢ γαμικὸν συμβόλαιον. Optime γαμικὸν repoſuit *Henricus Stephanus*. Sed alii ναυτικὸν vel νομικὸν praeponebant; hodie firmata *Heſ.* lectio comprobatur autoritate *Apollonii*, qui hanc vocem hoc ſenſu rariſſime obvia uſurpavit. Idomeneus enim irridens Othryoneum, quem interfecerat, quique Caſſandrae conjugium ſibi promiſſum expectaverat, ſic eum alloquitur verſu 381:

Ἀλλ᾽ ἕπευ, ὄφρ᾽ ἐπὶ νηυσὶ
συνώμεθα ποντοπόροισιν
Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔ τοι
ἐεδνωταὶ κακοί εἰμέν.

Quin & *Scholia Platonica* ἀνέκδοτα *Bibliothecae Regiae*, notata numero 1087., quae feliciſſimo Graecarum Litterarum ſtatori, Clar. *Ruhnkenio*, cum aliis plurimis, mox debebit orbis eruditus, ad undecimum de Legibus librum, κηδεύματα, quod legitur Edit. Serrani p 926. Β., explicant per συναλλάγματα. VILL.

4 Ἕκτορ. Il. Χ. 261. VILL. In Editionibus rectius eſt Ἕκτορ &c.

5 Αἴαντε. Il. Ν. 47. VILL.

1 Καὶ

ΣΦΩ͂ΙΝ. αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς·

Καί σφῶϊν [1] δὶς ἄγειν. —

ΣΦΕΙ'ΩΝ. αὐτῶν·

Ὦσαν [2] ἀπὸ σφείων. —

ΣΦΙ'ΣΙ. κατὰ μὲν τὸν ὀρθὸν τόνον, ἀπὸ τοῦ [3] ἐπὶ τρίτον·

Τὸν δὲ [4] δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί.

κατὰ δὲ ἔγκλισιν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῖς·

— Ἐπί [5] σφιν ἔρυμα πόληος.

ΣΦΩ͂Ι. ἡμεῖς [6] οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο. τὸ μὲν ἐν πρότερον·

Σφῶϊ [7] μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν. —

τὸ

1 Καὶ σφῶϊν. Il. Α. 338. Vill.

2 Ὦσαν. Il. Δ. 535. Vill.

3 Ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τρίτον. Legendum puto ἀπὸ τοῦ σφεῖς, (ſeu σφιν,) ἐπὶ τρίτου προσώπου. Vill.

4 Τὸν δὲ. Il Ψ. 703. Vill.

5 Ἐπί. Lege ἐπεί. Il. Π. 549. In Hom. σφισι pro σφιν. Etym. p. 498. Ἰστέον ὅτι τὸ καὶ σφιν οὐκ ἔστι ἀπὸ τοῦ σφίσιν βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφὶν ἐγένετο καί σφιν. καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε πάθος, καὶ ἐγένετο καί σφισιν. Vill. In Homero non omnes legerunt σφισιν, ſed nonnulli praetulerunt, quod habet Apollon., σφιν.

6 Ἡμεῖς. Lege ὑμεῖς οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δ[illegible]ῖν, ὑμῶν τοῖν δυοῖν. Nam in priori exemplo Σφῶϊ cum ἰόντας conjunctum, eſt in accuſativo; at in poſteriori Σφῶϊν cum ἀπὸ conſtructum, eſt in genitivo. Vill. Immo vero Il Δ. 341. σφῶϊ ponitur pro Ὑμῖν τοῖν δυοῖν: Alterius uſus, pro Ὑμᾶς τοὺς δύο, exemplum excidiſſe ex Apollonio videtur, poſt verba τὸ δὲ δεύτερον, repetendum forte ex Il. Δ 286.

Σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικ', ὀτρυνέμεν οὔτι κελεύω.

Loco denique ex Od. Π. 171. — οὐ δ' ἐγὼ &c. nova praeponenda videtur Gloſſa. Σφῶϊν. ὑμῶν τοῖν δυοῖν.

7 Σφῶϊ. Il. Δ. 341. In Homero σφῶϊν.

1 οὐδ'

τὸ δὲ δεύτερον·

—— Οὐδ' [1] ἐγὼ αὐτὴ

Δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν [2] ἔσομαι. ——

ΣΦΕ'ΑΣ. [3] κατὰ ἔγκλισιν, ἀντὶ τοῦ αὐτούς.

ΣΦΩ͂Ε. [4] αὐτούς, δυϊκῶς.

ΣΦΑ'Σ. τὰς αὐτῶν·

Σφὰς γὰρ [5] παρθέμενοι. ——

ΣΦΟΥ'Σ. [6] τοὺς ἑαυτῶν.

ΣΦΕΤΕ'ΡΗΣΙ. [7] ταῖς ἑαυτῶν.

ΣΦΕ'ΛΑΣ. [8] ὑποπόδιον.

ΣΦΑΡΑΓΕΥ͂ΝΤΟ. [9] ὁ μὲν Ἀπίων, ἐψόφουν. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος βέλτιον, κατεπονοῦντο. [10] καὶ τό·

Οὐδ' ἄρ' [11] ἀποσφάραγον [12] μελίη τάμε χαλκοβάρεια,

ἐν

1 οὐδ' ἐγώ. Od. Π. 171.

2 Σφῶϊν. Supra alio ſenſu, Σφῶϊν, αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς. Vide *Etymol.* VILL.

3 Σφέας. Il. B. 96:

— Ἐννέα δέ σφεας
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον. —

VILL.

4 Σφῶε Il. A. 8:

Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι
ξυνέηκε μάχεσθαι;

VILL.

5 Σφὰς γάρ. Od. B. 237:
Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς. — VILL.

6 Σφοὺς. Il. A. 302.

7 Σφετέρῃσι. Il. Δ 409. &c.

8 Σφέλας. Od. Σ. 393.

9 Σφαραγεῦντο. Od. I 390:

Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ
καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ
Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.

VILL.

10 Κατεπονοῦντο. Poſt κατεπονοῦντο, inchoandum puto alium articulum, cujus caput confuſione librarii omiſſum erat, & legendum: Σφάραγος, βρόγχος, τράχηλος, λαιμός. ut habet *Heſ.* VILL.

11 Οὐδ' ἄρ. Il. Χ. 328. VILL.

12 Ἀποσφάραγον. Male ἀποσφάραγον legitur in *Codice MS.*

Nam

ἐν συναλοιφῇ εἴρηται ἀσφάραγον, καὶ σφάραγον. ἔστιν ἀσφάραγος, φάρυγξ, δι᾽ οὗ τὸ φωνητικόν[1] ἀνέρχεται. ἐπιφέρει οὖν·

Ὄφρα τί[2] μιν προτιείποι ἀμειβόμενος. —

ΣΦΕΔΑΝΟ´Ν. ὁ μὲν Ἀπίων, σκληρόν. ἔτι δὲ[3] μᾶλλον, ἐπιτεταγμένον.[4]

ΣΧΕ´ΤΛΙΟΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, τάλας, ἀγνώμων, χαλεπός· ἀπὸ τοῦ σχέδην τλῆναι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπισχετικῶς ἐν τῷ δηλοῦσθαι ὑπάρχειν. ῥητέον δέ, ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ·

Σχέτλιος[5] εἰς Ὀδυσεῦ, —

δυνατὸν ἀκούειν οὕτως, ὑπομονητικὸν καὶ σχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα.[6] ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς οὐ δυνατὸν οὕτως ἀκούειν, ἀλλὰ τὸν σχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα.

ΣΧΕΙ-

Nam *Apollon.* ἐν συναλοιφῇ ſcripſit ἀπ᾽ ἀσφάραγον pro ἀπὸ σφάραγον. VILL.

1 Φωνητικόν. Male edidit *Alberti* φωνητόν. *Suidas*: Σφάραγον ὁ Ἀππίων (ſic) φάρυγγα. ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν γινομένου ψόφου. Conſonat *Etymologus Magnus*. VILL.

2 Ὄφρα τι. Il. Χ. 329. VILL.

3 Ἔτι δέ. Mallem ἔστι δέ. VILL.

4 Ἐπιτεταγμένον. Optime Clar *Alberti* emendavit ἐπιτεταμένον. Legitur Il. Π 372:

Πάτροκλος δ᾽ ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

Vide ad Tim. in v. σφεδανὸν Clar. *Ruhnkenium*, qui recte docet *Homericam* eſſe gloſſam, non *Platonicam*. VILL.

5 Σχέτλιος. Od. Μ. 279. VILL

6 Πράττοντα. Pro πράττοντα, fortaſſe legendum πάσχοντα, ut opponatur τῷ πράττοντι ſequenti, quod de Jove dicitur. Scilicet Od. Γ. 161:

— Ζεὺς δ᾽ οὔπω μήδετο νόστον,
Σχέτλιος. —

Et Il. Β. 111:

Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ
Σχέτλιος —

VILL.

1 Σχε-

ΣΧΕΡΙ'Η. [1] ἡ τῶν Φαιάκων χώρα ἥτις λεγομένη.

ΣΧΗ'ΣΕΙΣ. [2] προσίξεις.

ΣΧΕΘΕ'ΤΩ. [3] ἐπισχεθήτω.

ΣΧΗ'ΣΕΣΘΕ. [4] ἐπισχήσεσθαι.

ΣΧΗ'ΣΟΥΣΙΝ. [5] ἐφέξουσιν.

ΣΧΟΙ'ΑΤΟ. [6] ἐπίσχοιεν, παύσαιντο.

ΣΧΟ'ΜΕΝΟΣ ΠΕΡΙ' ΔΟΥΡΙ'. καταχεθεὶς [7] ἐπὶ τῷ δόρατι, ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τοῦ δόρατος.

ΣΩ-

1 Σχερίη. Lege Σχερίη. Od Ζ. 8:

Εἷσεν δ' ἐν Σχερίῃ ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων. Vill.

2 Σχήσεις. Od. Λ. 70:

Νήσῳ ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα. Vill.

3 Σχεθέτω. Od. Ω. 543:

Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες Vill.

4 Σχήσεσθε. Il. Ν. 630:

Ἀλλά ποθι σχήσεσθε (καὶ ἐσσύμενοί περ) Ἄρηος. Vill.

5 Σχήσουσιν. Il. Λ. 819. ubi Scholia aliam habent lectionem σχήσουσι.

6 Σχοίατο. Il. Β. 98. ubi recte Schol. interpretatur ἀνάσχοιντο, παύσαιντο.

7 Καταχεθείς. Similiter Heſ. habet: Σχόμενος περὶ δουρί: καταχεθεὶς τῷ δόρατι ὑπὲρ τοῦ δόρατος; ubi haec annotat Jenſ. in Editione Clar. Alberti: Si Heſ. hoc ab eodem habuerit Hom. Il. Μ. 298. negligenter inſpexit, & ineptam propoſitis hiſce verbis explicationem applicuit. Vide, & confer, ſi tanti eſt. Revera legitur Il. Μ. 298:

Τὴν (ſcutum) ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων.

Hinc appareret Apollon. & Heſ. male legiſſe:

Τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος περὶ δουρὶ τινάσσων.

Vill. Immo vero ſpectat & Apollonii & Heſychii Gloſſa ad Il. Ν. 570. ubi cum Acamas ab Antilocho inter pudenda & umbilicum vulneratur, addit Poeta:

Ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν. ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ
Ἤσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς &c.

Quod enim habent hic Codd. atque Edd. univerſae, & comparatione etiam Il. Μ. ως. l. interpretatus eſt Euſtathius,

Rr 2

ΣΩ̃ΚΟΣ. ἐπίθετον Ἑρμοῦ.[1] καὶ ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, σῶκος, σωσίοικος. ἔνιοι δὲ, σέωκος, ὁ ὠκέως σούμενος. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. ὅθεν ἐριούνιος[2], ὁ μεγάλως ἐνίσκων, τοῦτ' ἔστιν ὀφελῶν.[3] οὐχ, ὡς οἱ νεώτεροι, χθόνιος, παρὰ τὴν ἔραν. λέγεται καὶ δι' ἄλλων κρατὺς[4] ἀργειφόντης, διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἐν τῷ ἀπαγγέλλειν. σῶκον οὖν συνωνύμως τὸ κρατὺς[5] καὶ Σοφοκλῆς εἰσάγει τὴν Ἠλέκτραν λέγουσαν·

Μούνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ.

Λύπης ἀντίῤῥοθον[6] ἄχθος,

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτι ἰσχύω.

ὁ δ' ἐσπόμενος περὶ δουρί: pro eo, niſi vehementer fallor. Veteres etiam legerunt, ὁ δὲ σχόμενος περὶ δουρί. *Scholiaſtes* certe reddit καταςχεθεὶς, περιπαρεὶς τῷ δόρατι, quod convenit omnino participio σχόμενος: Ἐσπόμενος enim *Il.* Μ. 398. recte redditur ἀκολουθήσας; Σχομένη vero Od. Λ. 278. explicatur per καταχεθεῖσα, qui locus fugit Interpretes *Heſych.* v. Σχομένη *Apoll. R.* in eandem ſententiam dixit Il. 833. - - - θεῷ περικάππεσε δουρί.

1 Σῶκος. ἐπίθετ. Ἑρμοῦ. Apud *Homerum* Σῶκος, Mercurii Epitheton eſt. *Il.* Υ. 72. ubi vide *Schol.* & *Euſtath.* *p.* 854. *vſ.* 62. *p.* 1197. *vſ.* 42. *Etym.* v. Σῶκος.

2 Ἐριούνιος. Multis locis ab Homero dicitur Mercurius. Conf. *Il.* Υ. *vſ.* *l.* Ω. 360. &c.

3 Ὀφιλῶν. Legerem ὀφέλλων. VILL. Ὀφιλῶν habent etiam *Heſych.* v. Ἐριούνης. *Etymol.* *p.* 374. *v.* 21. *Euſtath.* *p.* 1194. *v.* 39. *p.* 1599. *v.* 21. &c. Omnibus vel ὀφέλλων reddendum eſt, vel ὀφελῶν.

4 Κρατύς. Il. Π. 181. Ω. 345. Od. Ε. 49. & 148. VILL.

5 Τὸ κρατύς. Malim τῷ κρατύς.

6 Ἀντίῤῥοθον. In Vulgatis *Sophoclis* Editionibus *Electr.* *v.* 119. melius legitur ἀντίῤῥοπον. Annota variantem, ſed falſam, lectionem. Idem exemplum attulit *Suidas*, & *Ety-*

ΣΩ͂ΜΑ. ὁ Ἀρίσαρχος παρατετήρηκεν τὸ συνήθως [1] Ὁμήρῳ. καὶ σεσημείωται διπλῆ, ὅτι σῶμα Ὅμηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν·

Σῶμα [2] δὲ οἴκαδ᾽ ἐμὸν δόμεναι. —

καὶ πάλιν· [3] –

— Μεγάλῳ [4] ἐπὶ σώματι κύρτας.

— Δέμας δ᾽ [5] ἤϊκτο γυναικὶ

Καλῇ τε μεγάλῃ τε. —

Etymol. Magnus, poſt *Philemonem MS.*, qui male habet ἀντίῤῥωπον. Vill.

1 Τὸ συνήθως. Praeſtiterit omnino τὸ σύνηθες.

2 Σῶμα. Il. X. 342. Vill.

3 Καὶ πάλιν. Hinc fortaſſe delerem τὸ πάλιν, quod ad praecedentem verſum pertineret:

Σῶμα δὲ οἴκαδ᾽ ἐμὸν δόμεναι πάλιν. —

Vill.

4 Μεγάλῳ. Il. Γ. 23. Vill.

5 Δέμας. Od. N. 288. Quid hic δέμας habet commune cum σῶμα? credo aliquid omiſſum eſſe, ſcilicet: ἀλλὰ δέμας ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηται, ὡς. Docet nunquam τὸ σῶμα, ſed τὸ δέμας, dici de vivo corpore. Vill. Concinnius forte ſuppleveris, ὅτι δὲ δέμας ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ζῶντος. *Ariſtarchus* enim διπλῆ σεσημείωται, ὅτι σῶμα Ὅμηρος &c. . . . Ὅτι δὲ δέμας &c.

Τ.

Τά. ταῦτα, [1] ἀναφορικῶς.

ΤΑΛΑ΄ΦΡΟΝΑ. [2] τὸ μὲν σύνεγγυς, τλητικὸν κατὰ φρένας.

ΤΑΛΑΥ΄ΡΙΝΟΝ. [3] τολμηρόν. παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ τλῆναι. καὶ οὐκ ἔγκειται ὁ ῥινὸς, ὡς οὐδὲ ἐν τῷ κελαινεφὲς, [4] τὸ νέφος.

ΤΑ΄ΛΑΡΟΙ. κάλαθοι. καὶ ἐπὶ διαφόρων σκευῶν, ἐπὶ μὲν τοῦ τῶν ἐρίων·

— Τάλαρον [5] δ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν,

Ἀργύρεον. —

ἐπὶ

1 Ταῦτα. Poſt ταῦτα, omiſſum puto, ἅτινα αὐτὰ, quae verba habet *Heſychius*. VILL. Τὰ & pro demonſtrativo ταῦτα poni, & pro relativo ἃ, vel ex *Seberi* indice eſt pervulgatum.

2 Ταλάφρονα. Il. Ν. 300. ubi v *Schol.* & *Heſych*.

3 Ταλαύρινον. *Il.* Ε. 289.

4 Κελαινεφές. Sic in κελαινὸν, docuit τὸ κελαινεφὲς eſſe *derivativum* nomen, non vero *compoſitum*, ut vulgo putatur. Haec ſunt ejus [illegible] p. 391: Κελαινόν μέλαν .... τὸ δὲ κελαινεφὲς παραγόγως ἐστὶ τούτου. Et infra in ταινύηκες habet p. , ἐπὶ μὲν τοῦ. (Il. Ε, 411.)

— Κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, —

σύνθετον ἀποδεδώκαμεν τὸ ὄνομα. ἐπὶ δὲ τοῦ·

— Κελαινεφὲς αἷμα, παραγωγόν.

VILL.

5 Τάλαρον. Od. Δ. 131.
VILL.

1 Πλην-

ἐπὶ δὲ τῶν τυροποιϊκῶν·

Πλεκτοῖσι [1] ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε.

ἐπὶ δὲ τῶν τρυγητικῶν·

Πλεκτοῖς [2] ἐν ταλάροισι φέρον [3] μελιηδέα καρπόν.

ΤΑΛΑΠΕΙ'ΡΙΟΣ. ἤτοι τλητικῶς [4] κατὰ τὴν πεῖραν, ἢ τηλόθεν διαπεπειραμένος.

ΤΑΛΑ'ΣΣΑΙ. [5] ὑπομεῖναι.

ΤΑ'ΛΑΝΤΑ. ἐπὶ μὲν τῶν ζυγῶν·

Ἀλλ' ἔχον [6] ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις. —

ἐπὶ δὲ τῶν ἰσαρίθμων· [7]

Χρυσοῦ [8] δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα.

ΤΑΝΙ'ΦΥΛΛΟΣ. [9] τεταμένα φύλλα ἔχουσα, οἷον μακρόφυλλος.

ΤΑ

1 Πλεκτοῖσι. Od. I. 247. Apud *Homer.* legitur, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι. Quod & in hiſce *Apollonii* deſcribendis ſecutus eſt Clar. *Alberti* ad *Heſ. p. v.* VILL.

2 Πλεκτοῖς. Il Σ 568. VILL.

3 Φέρον *Heſ.* qui eumdem quoque verſum laudat, male legit, φέρων. Sic quoque ex *Apollonio* in ſuo Specimine immerito protulit *Montfaucon*, ſed ibidem in hoc noſtro Codice aperte legitur φέρον. VILL.

4 Τλητικῶς. Lege τλητικός Od. Η. 24:

Καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω

Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. — VILL.

5 Ταλάσσαι. ταλάσσῃ. Occurrit Il. Ο. 164 Ταλάσσῃς Il. Ν. 829 ubi V. *Schol.*

6 Ἀλλ' ἔχον. Il. Μ. 433. Male in Codice Manuſcripto ἔχεν. VILL. Haud ſcio an, qui locum ipſum *Homeri* diligenter inſpexerit, ferri poſſe cenſeat ἔχον, ſcilicet πρᾶγμα, vel μάχη: *ita ſe habebat* res vel *pugna*, uti &c.

7 Ἰσαρίθμων Vide *Etymol.* in Τάλαντον. VILL.

8 Χρυσοῦ Il. Τ. 247 VILL.

9 Τανίφυλλος. Sic quoque habet *Heſ.* At τανύφυλλος legitur Od. Ν. 102:

ΤΑΝΥ'ΠΕΠΛΟΣ.[1] τεταμένον ἄχρι πολλοῦ πέπλον ἔχουσα, ἐξ οὗ τὸ μέγεθος τῆς φορούσης σημαίνειν βούλεται.

ΤΑΝΥ'ΗΚΕΣ. ὅτε μὲν τὸ ξίφος·

— Τανύηκες[2] ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,

συνθέτως λέγει, τὸ τεταμένην ἔχον τὴν ἀκμὴν, τοῦτ' ἔστι, τὴν ἀκμήν. ὅτ' ἂν δέ·

— Τανυήκεας[3] ὄζους,

παρηγμένως, ἀντὶ τοῦ ναὸς[4]. ὥσπερ ἐπὶ μὲν τοῦ·

— Κύδιστε,[5] μέγιστε, κελαινεφὲς, —

σύνθετον ἀποδεδώκαμεν τὸ ὄνομα. ἐπὶ δὲ τοῦ, κελαινεφὲς[6] αἷμα, παραγωγόν.

ΤΑΝΥΓΛΩ'ΧΙΝΑΣ.[7] τεταμένας τὰς γλωχῖνας ἔχον,[8] τουτέστι, τὰς γωνίας.

ΤΑΝΥ'ΓΛΩΣΣΟΙ. ἐπὶ μὲν τῶν κορώνων φησί·

— Τανύγλωσσοί[9] τε κορῶναι.

καὶ

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη

Vill. V. *Schol. ad l. l.*

1 Τανύπεπλος. Il. Γ. 228. &c.

2 Τανύηκες Il. Π. 473. Vill.

3 Τανυήκεας. Il. Π. 768. Vill.

4 Ναός. Sic in *Codice Manuſcripto;* ubi primam excidiſſe credo ſyllabam, & legendum ταναός. Vill.

5 Κύδιστε. Il. Β 412. Vill.

6 Κελαινεφές. Il. Π. 667. & alibi paſſim. Vill. De ipſa Grammatici diſputatione conf. ſupra v. Ταλαύρινον p 630.

7 Τανυγλώχινας. Il. Θ. 297:

Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστούς. Vill.

8 Ἔχον. Lege ἔχοντας. Vill.

9 Τανύγλωσσοι. *Od.* Ε. 66. Vide *Euſtath.* Vill.

τὸ

κατὰ μέν τοι τὸ προφαινόμενον, τεταμένας εἰς μέγεθος ἐχούσας τὰς γλώσσας. ὁ δὲ Ἀπίων, τεταμένην ἐχούσαν τὴν φωνήν. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, τὸ πρότερον. [1]

ΤΑΝΙ´ΠΤΕΡΟΣ. [2] τεταμένα πτερὰ ἔχων.

ΤΑΝΥΣΣΑ´ΜΕΝΟΣ. [3] ἐκταθείς. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐντείνας.

ΤΑΡΠΗ´ΜΕΝΑΙ. [4] τερφθῆναι.

Τ . ΡΣΟΙ´. [5] τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός. [6]

ΤΑΡΦΕ´Α. [7] πυκνά.

1 Τὸ πρότερον. Subauditur, προκείμενον. VILL.

2 Τανύπτερος. Occurrit apud *Homerum*, τανυπτέρυγος. Od. Ε 65. & Χ 468 At τανύπτερος, legitur in *quinta Pythiac ultima Antiſtroph.* Θάρσος τε τανύπτερος ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο VILL.

3 Τανυσσάμενος. Significat, *extenſus*. Od I. 298:

Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων

At indicat, *cum extendiſſet* Il. Δ. 112:

Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος. —

VILL.

4 Ταρπήμεναι Il. Ω. 3:

Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. —

VILL.

5 Ταρσοί. Od. I. 219:

Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοί.

VILL.

6 Λέγεται δὲ κ. τὸ ἄκρ. τ. ποδός. Il. Λ 377.

Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός.

Schol. τὸ πλατὺ τοῦ ποδός. quo loco uſus etiam eſt, qui utramque hujus nominis ſignificationem notavit, *Etymol. p*, 747. *v*. 9. Apud quem quae legitur *Ori* Grammatici obſervatio, compilata eſt a *Suid.* h. v. – *Euſtath.* vero, quando p. 850. v 33. Ταρσὸν reddit τὸ κάτω πλατύ, rectius p. 1625 v. 11. interpretari videtur, τὸ ἄνω &c. *Heſych.* Ταρσοί. τὸ ἐπάνω τοῦ πέλματος· quocum conf. *Schol. Dionyſ. Perieg.* v. 869. *Foëſ. Oecon. Hippocr.* h. v. & *Stephan. Theſ. L. Gr.* T. III. p. 1311.

7 Ταρφέα. Il. Μ. 47. Χ. 142. &c.

ΤΑΡΧΥ'ΣΑΙ. [1] θάψαι, ἐνταφιάσαι.

ΤΑ'ΦΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ καταπλήξεως·

— Τάφος [2] δ᾽ ἔλε πάντας. —

ἐπὶ δὲ τοῦ περιδείπνου· [3]

Ἦτοι [4] ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν,

καί·

Ὡς οἵ γ᾽ [5] ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

στη

1 Ταρχύσαι. Il. Η. 85:
Ὄφρά ἑ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
Vill. Conf. Il. Π. 674.

2 Τάφος. Od. Φ. 122. Vill.

3 Περιδείπνου. *Heſ.* quoque explicat περίδειπνον ἐπὶ τῇ τοῦ κατοιχομένου τιμῇ. Ubi *Sopingius* allegat illud *Homeri* Il. Ψ. 29:
— Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.
Schol. *Homeri* habet: Τάφον. τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι παρασκευαζόμενον. οἱ Κύπριοι καὶ τὸν φόνον, τάφον καλοῦσι. *Demoſthenes*, in *Oratione de Corona*, de hac coena ſic loquitur: Ἀλλὰ δέον ποιεῖν αὐτοὺς τὸ περίδειπνον, ὡς παρ᾽ οἰκειοτάτῳ τῶν τετελευτηκότων, ὥσπερ τἄλλ᾽ εἴωθε γίγνεσθαι, τοῦτ᾽ ἐποίησαν παρ᾽ ἐμοί. *Philemon* ineditus: Τάφος. τὸ μνῆμα καὶ οὐ ὁ μετὰ τὸ ταφῆναι, ὥς τινες οἴονται, περίδειπνος, ἀλλ᾽ ἁπλῶς, ὁ ἐπὶ νεκρῷ. ἐπὶ γοῦν Πατρόκλου μήπω ταφέντος τάφος τοιοῦτος γίνεται, ἐξ αὐτῆς ἑσπέρας γενόμενος καὶ δόρπος ἐπὶ τοῦ Ποιητοῦ λέγεται. ὡς δηλοῖ τό·
— Δορπήσαντες ἔβαν πάντες (Il. Ψ. 11.)
καί·
— Δόρπου ἐπασσάμενοι ἕκαστος.
(Lege ἐφοπλίσαντες ἕκαστοι Il. Ψ. 55.) τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ δαῖτα καὶ ἀλλαχοῦ λέγει Ὅμηρος, οὐχ ἁπλῶς μόνως, ἀλλὰ στυγεράν. (Il. Ψ. 48. δαιτὶ στυγερῇ.) ὡς ἐπὶ νεκρῷ γινομένην, ὅς οὐκ ἔτι κατὰ μῦθον ἄπεισιν. οἱ δὲ Γλωσσογράφοι φασὶν ὅτι Κύπριοι καὶ τὸν φόνον τάφον καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ καὶ τὴν ταφὴν τάφον λέγεσθαι οἴονται. ὡς καὶ τὸ πολλὸν χέον, οἷον τάφου σῆμα, ταφῆς μνημόσυνον, &c. Vill.

4 Ἦτοι. Od. Γ. 309. Vill.

5 Ὡς οἵ γ᾽. Il. Ω. 804. Vill.

1 Ἐκ

σημαίνει καὶ νήσου ὄνομα·

— Ἐκ Τάφου ἐστὶν [1]

Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος, —

ΤΑΦΩ΄Ν. ἐκπλαγείς·

— Ταφὼν [2] δ᾽ ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,

τοῦτο δὲ ἐτυμολογῶν ὁ Ἀπίων φησὶ ταφὼν, θαμβήσας, κατὰ κοινωνίαν τὸ Θ [3] πρὸς τὸ Τ.

ΤΑ΄ΧΑ. ταχέως. οὐδέποτε δὲ ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐννοίας, ἀλλ᾽ ὡς τὸ σαφῶς, [4] καὶ τὸ ταχέως. καὶ σχεδὸν δι᾽ ὅλης τῆς ποιήσεως οὕτως.

1 Ἐκ Τάφου. Od. Α. 417. unde pro Μέν τις: lege Μέντης. Vill.

2 Ταφών. Il. I 193. Vill.

3 Τὸ Θ πρὸς τὸ Τ. Lege τοῦ &c. Vill.

4 Σαφῶς. Non hic indicat Apollonius τὸ τάχα deſignare σαφῶς, quod falſum eſſet; ſed ſumi adverbialiter pro ταχέως. Aliquid omiſſum eſt. Lege, ἀλλ᾽ ὡς τὸ σάφα σαφῶς, καὶ τὸ τάχα ταχέως. Nam τάχα apud ſolutae orationis Scriptores ſumebatur pro ἴσως; at apud Poetas pro ταχέως. Vide Heſ. Legitur Il. Β. 192:

Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ᾽ οἷος νόος Ἀτρεΐωνος.

Hic & paſſim alibi, σάφα ſignificat σαφῶς. Thomas Magiſter: Τάχα, ἀντὶ τοῦ ταχέως, ποιηταί. Vide apud eum reliqua. Vill. Emendationem Cl. Villoiſoni confirmat Heſych. Τάχα. ταχέως, ὡς σάφα, σαφῶς. Quod vero addit Apollon., Καὶ σχεδὸν δι᾽ ὅλης τῆς ποιήσεως οὕτως; eo pertinere videtur, quod ſemel tantum alteram formam, ταχέως, uſurpaverit Poeta Il. Ψ. 365. Vis enim & ſignificatio τοῦ τάχα, per omnem Homeri Poeſin, non fere, ſed perpetuo eſt eadem. Unde Schol. ad Od. Α. vſ. 251. Τάχα . . . οὐ τίθεται παρὰ τῷ Ποιητῇ δυνατικῶς, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀλλ᾽ ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ταχέως. Conf. Euſtath. p. 86. v. 32. p. 1415. v. 4.

ΤΑΜΕΣΙΧΡΟΑΣ, τεμνόντας τὸν χρῶτα. λέγει[1] δ' ἐν [illegible], τὰς σάρκας.

ΤΑΛΙΣ. νύμφη παρθένος καὶ ἔστι[2] τὸ θηλυκόν.

ΤΑΧΕΙΑ. ἀντὶ τοῦ ταχέως, ὡς ἔστι τό·

Βάσκ'[3] ἴθι Ἶρι ταχεῖα —

[illegible] καί·

— Λῦσεν[4] δ' ἀγορὴν αἰψηρήν,

ἀντὶ τοῦ, αἰψηρῶς. καί·

— Τότε[5] μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν,

ἀντὶ τοῦ εὐρέως, οἷον, εὐρύ μοι γένοιτο τὸ χάσμα.

ΤΑΝΥΠΟΔΑ. ὁ μὲν Ἀπίων, ταναόποδα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος [illegible], ταναύποδα, τεταμένα[6] τῇ πορείᾳ χρώμενα τοῖς ποσίν.

ΤΑ'

1 Λέγει. Lego λέγεται cum Heſ. VILL. Conf. Il. N. 340. ibique Schol.

2 Καὶ ἔστι. Pro καὶ, lege δέ. Nam in foeminino tantum genere uſurpatur apud Poëtas, & contrarium innuere videretur τὸ καὶ Apollonii. VILL. Conf. Il. Α. 46. &c.

3 Βάσκ'. Il. Θ. 399. VILL.

4 Λῦσεν. Il. Τ. 276. VILL.

5 Τότε. Il. Δ. 182. VILL.

6 Τεταμένα. Mallem legere, τεταμένως ἐν τῇ πορείᾳ χρώμενα τοῖς ποσί. Vide Heſ. qui Ταναύποδα explicat τεταμένοις τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ubi omiſſum χρώμενα. Habes Od. Ι. 464:

Καρπαλίμως δ' τὰ μῆλα ταναύποδα πίονα δημῷ.

Ubi, notante Clar. Alberti, Barneſius, legit τανύποδα, ut, in Hymno in Apollinem, v. 304. & in Mercur. 232 legitur μῆλα τανύποδα. Apud Sophoclem τανύποδας; eſt epithetum Furiarum. Scilicet in Ajace, v. 849. Σεμνὰς Ἐρινῦς, τανύποδας. Quod Heſ. interpretatur, ταχύποδας, ἐν τάχει τιμωρουμένας. Sic oves dictas putat Scholiaſtes, ut boum armentis opponantur, quos

ΤΑ'ΜΝΕΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ διατέμνειν·

Τάμνε [1] νέους ὅρπηκας. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐλαύνειν·

Τάμνοντ' [2] ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα μήλων. [3]

καὶ πάλιν·

Βοῦς [4] περιταμνόμενον, ἠδ' οἰῶν πώεα καλά.

ἐπὶ δὲ τοῦ θῦσαι·

Ἦ, καὶ [5] ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμνε. —

ἐπὶ δὲ τοῦ τοὺς ὅρκους δι' ἐντόμων· [6]

— Ὄφρ'

quos *Homerus* vocat ἴλικας & εἰλίποδας. Haec ſunt ejus verba: τεταμένοις τοῖς ποσὶ βαδίζοντα, ἢ ἰσχνόποδα, ἢ τανόποδα. τανὸν γὰρ, τὸ ἐπίμηκες. ἢ τοὐναντίον, νεύοντα τοὺς πόδας διὰ τὸν ἑλιγμὸν τῆς πορείας, οὐχ εἰλοῦντα ὡς οἱ βόες. VILL. *Sophoclis Scholiaſten* compilavit *Suid.* h. v. In *Apollonio* autem, uti vix opus eſſe videtur correctione Cl. *Villoiſoni*, ita pro Τανυόποδα, legendum cenſuerim Τανυαύποδα, ut in antiqua lectionis varietate τανύποδα *Heliodorus* praetulerit, *Apion* vero τανυαύποδα.

1 Τάμνε. Il. Φ. 38. VILL.

2 Τάμνοντ'. Il. Σ. 528. VILL.

3 Μήλων. Reſtituerat *Villoiſ.*, quod hodie legitur in *Homero*, πώεα καλά, monens tamen in Codice Manuſcripto ſcribi, πώεα μήλων. Ut πώεα μήλων hic opponeretur τῷ, βοῶν ἀγέλας. Nos retinendum cenſuimus quod praebuit ipſe *Cod.* MStus, non quod variam lectionem hic latere arbitremur, ſed quod *Lexicographum* adjectivo καλὰ ſubſtituiſſe credamus ſubſtantivum, quod vim referat dictionis *Homericae* l. l. . . . . Πώεα καλὰ Ἀργεννῶν οἰῶν. . . Qui eundem hunc locum habet *Etymol.* 746. *v.* 42., pro ἀγέλας legit ἀγέλην.

4 Βοῦς. Od. Λ. 401. VILL. Mira *Barneſii* confidentia, qui hic in textum recepit περιμαρνάμενον, & Od. Ω. 112. περιμαρναμένους, pro περιταμνόμενον, περιταμνομένους.

5 Ἦ, καί. Il. Γ. 292. Unde pro τάμνε. lege τάμε ob metrum. VILL.

6 Ἐντόμων Poſt ἐντόμων omiſſum eſt ποιεῖν. VILL.

1 Τά-

— Ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ[1].

Αὐτός. —

ΤΑ'Σ. χωρὶς τοῦ ἄρθρου καὶ ἀναφορικῶς τίθησιν ἀντὶ τοῦ ταύτας.[2] τὰς μὲν, ἄρθρα.

ΤΑ'ΡΠΗΣΑΝ. Ἡλιόδωρος, ἐν τῇ Γ[3] ῥαψωδίᾳ Ὀδυσσείας, τὴν τέρψιν ἀπηνέγκαντο.

ΤΑΛΑΕΡΓΟΙ'.[4] ὑπομένοντες τὰ ἔργα.

ΤΑΝΥ'ΟΝΤΟ.[5] ἐξετείνοντο διὰ τὴν προθυμίαν τοῦ τρέχειν.

ΤΑ'ΝΥΣΣΑ.[6] ἐνέτεινα.

ΤΕ'-

1 Τάμνῃ. Il. Γ. 105. In Cod. MS. levi diſcrimine τάμνοι. VILL.

2 Ταύτας. Il Δ. 53:

Τὰς διαπέρσαι, ὅταν τοί
ἀπέχθωνται περὶ κῆρι.

Relative ponitur Il Z. 290. H. 468. &c. VILL. Multis partibus corruptae Gloſſae, forſan ne operae quidem pretium ſecerit, qui medicinam fecerit.

3 Ἐν τῇ Γ. Od. Γ. 70:

— Ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.

Eamdem gloſſam, ſine autoris nomine, aut deſignatione loci, habet Heſ. VILL. Conf Euſtath p. 1457. v. 15.

4 Ταλαεργοί. Od. Δ. 636. &c.

5 Τανύοντο. Sic dicitur Il. Π. 375:

— Τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι.

Legitur in Heſychio: Τανύοντο. ἐπὶ τῶν οὐρῶν; ubi pro οὐρῶν immerito ἵππων legendum cenſebat Iſaac. Voſſius. Malo οὐρέων, mulorum. Nam alluſit Heſ. ad Od. Z. 82. ubi habetur de mulis:

— Καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν·
Αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο. —

In Heſ. omiſſa eſt gloſſa, quam ex Apollonio reſtitue, aut ex Scholiaſte, qui in Il. Π. 375. interpretatus eſt, ἐπεταχύνοντο ἔτρεχον. VILL.

6 Τάνυσσα. Idem quoque iisdem litteris in Heſ. legitur. Sed nusquam in Homer. τάνυσσα reperitur; ſaepe vero τάνυσσαν, quod hic & in Heſ. legendum putem. Vide Od. E. 346. Φ. 171. & 254. VILL. Pertinet Gloſſa ad διπλασιασμὸν antiquam. Od. Ψ. 201.

Ἐν

ΤΕ΄ΓΕΟΙ. ὑπερῷοι· [1]

Δώδεκ᾽ [2] ἔσαν τέγεοι θάλαμοι. —

ΤΕΗ΄Ν. τὴν σήν. καὶ ἐπὶ γενικῆς, καὶ [3] ἐπὶ δοτικῆς.

ΤΕΘΥΩΜΕ΄ΝΟΙ. [4] τεθυμιαμένοι, εὐώδεις.

ΤΕ΄ΘΗΠΑ. καταπέπληγμαι. καὶ μετοχικῶς·

— Ὑμεῖς [5] ἔστητε τεθηπότες. —

ΤΕΙ΄ΡΕΑ. [6] τὰ ἄστρα.

ΤΕ΄ΚΜΩΡ. [7] τέλος.

ΤΕ΄ΚΤΩΝ. [8] πᾶς τεχνίτης, παρὰ τὸ τεύχειν.

ΤΕ΄ΛΣΟΝ. [9] πέρας.

Ἐκ δ᾽ ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινόν,

ubi praetulerint alii, Ἐκ δὲ τάνυσσα &c.

1 Ὑπερῷοι. *Schol.* addit: μᾶλλον δὲ σκεπαστοί. In *Heſych.* ὑπερῷοι οἶκοι, pro quo legerem θάλαμοι, ut Il. Z. 248. *Philemon* ineditus: Τεγέους θαλάμους, τοὺς ἀνωγέους. καὶ σημείωσαι ὅτι Ὅμηρος τεγέους θαλάμους τοὺς γυναικείους ἐκάλεσεν. οὐ μὴν δὲ τοὺς ἀνδρείους, ὡς ἐπινένευκ (ſic) ἑτέρω οἴκω ἀναστάντας, ἤτοι ὑπερῴους ἢ πολυστέγους, πολυωρόφους, ἵνα μὴ διοδευομένων τινῶν καθορῶνται αἱ γυναῖκες. &c. VILL.

2 Δώδεκ᾽. Il Z. 248. VILL.

3 Κοινῆς. Omiſſum certe aliquid. Sic lego, καὶ ἐπὶ γενικῆς τῆς, καὶ ἐπὶ δοτικῆς τῇ. Occurrit τεῆς Od. H. 290. K. 342. & τεῇ Od. Λ. 223. VILL. Τεοῖο legitur *Il.* P 39. &c.

4 Τεθυωμένοι. Il. Ξ. 172:

— Ἀλείψατο δὲ λίπ᾽ ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.

VILL. Hinc repetenda *Heſychii* Gloſſa, τεθυώμενον, quod idem reſtituendum forte *Apollonio*: Τεθυωμένον. τεθυμιαμένον, εὐῶδες.

5 Ὑμεῖς. Il. Δ. 246. VILL. Τέθηπα eſt Od. Z. 168.

6 Τείρεα. Conf. *Il* Σ. 485.

7 Τέκμωρ Il. A 526:

Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ᾽ ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ. —

VILL

8 Τέκτων. *Od.* P. 340. &c.

9 Τέλσον. *Il.* N. 544. &c.

ΤΕΛΗΕ'ΣΣΑΣ. [1] ἤτοι τὰς τελείας καὶ ἐπιτελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας, ἢ τὰς ἐκ τελείων.

ΤΕΛΑΜΩ'Ν. [2] ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ ξίφους.

ΤΕ'ΛΟΣ. τὸ τάγμα·

—— φυλάκων [3] τέλος ἷξον ἰόντες.

καὶ πληθυντικῶς·

Καὶ [4] κατεκοιμήθημεν ἐν τελέεσσι ——

ΤΕ'ΜΕΝΟΣ. πᾶς [5] ἀποτετμημένος εἰς τιμὴν τόπος.

ΤΕ'ΝΟΝΤΕ. [6] διατεταγμένα νεῦραι

1 Τελήεσσας. *Heſ.* Τεληέσσας ἑκατόμβας. τὰς ἐπιτελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας, ἢ τῷ ἀριθμῷ πλήρεις. Reſpexerunt Il. Α 315:

'Ερδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας.

Vill.

2 Τελαμών. Vide *Polluc.* 1, 136. *Philemon:* Τελαμὼν ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. ἢν δὲ λῶρος πλατὺς δι' οὗ ἡ ἀσπὶς ἀνεφέρετο. διὸ καὶ ἀναφορεὺς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο. &c. Vill.

3 Φυλάκων. In noſtro *Homero* habetur Il. Κ 470:

— Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες. Vill.

Confudit hunc verſum *Apollon.* cum Il. Κ. 56.

'Ελθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος.

ubi conſulendus omnino eſt [illegible]

4 Καί. Hic memoria lapſus eſt *Apollonius.* Legitur enim in *Hom.* Il. Λ. 729:

Δόρπον ἔπειτ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι.

Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος.

Vide Clar. *Rubnk* ad *Tim.* voce Τέλος & *Thom. Magiſtr.* in Τέλη. Vill.

5 Τέμενος. Il. Ζ 194:

Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,

Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.

Vill.

6 Τένοντε. Occurrit Il. Δ. 521, Ε. 307, Κ. 456. & Ξ. 466. Infra lege cum *Heſ.* διατεταμένα pro διατεταγμένα. Vill.

1 Τέο.

ΤΕ'Ο. τίνος·

—— Τέο [1] μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.

ΤΕΡΨΙΒΡΟ'ΤΟΥ. [2] τέρποντος τοὺς βροτούς.

ΤΕΡΜΙΟ'ΕΝΤΑ. [3] τὸν ποδήρη καὶ τερματίζοντα ὅλον τὸν χιτῶνα.

ΤΕΡΠΙΚΕ'ΡΑΥΝΟΣ. ἤτοι ὁ τερπόμενος ἐπὶ τῷ κεραυνῷ, ἢ ὁ τερπόμενος. [4]

ΤΕ'ΡΕΝ. [5] ἁπαλόν.

ΤΕ'ΡΕΤΡΑ. [6] τρύπανα.

ΤΕΤΥ'ΚΟΝΤΟ. [7] ἡτοιμάζοντο.

ΤΕΤΡΑΘΕ'ΛΥΜΝΟΝ. τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν τεθειμένων. [8]

ΤΕ-

1 Τέο. Il. Ω. 128. Vill.

2 Τερψιβρότου. Alii φαεσιμβρότου, alii, ut Heſ., legunt τερψιμβρότου Od. M. 269. & 274:

Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου ἠελίοιο.

Vill.

3 Τερμιόεντα Od. T. 242:

— Δίπλακα δῶκα
Καλήν, πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα

Heſiod. Oper., v. 535:

Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.

Vill.

4 Τερπόμενος. Vitioſa repetitio. Hic pro τερπόμενος lege τρεπόμενος. Ut, citante, poſt alios, Alberti, Schol. Hom. in Il. A. 419. τερπικεραύνῳ explicat τερπομένῳ κεραυνοῖς, ἢ ... τρέποντι κεραυνοῖς. Et ad Il. Θ. 2: ὁ τερπόμενος τοῖς κεραυνοῖς, ἢ ὁ τρέπων τοὺς ἐναντίους κεραυνοῖς. Idem afferunt Etymol. Magn. & Moſchopulus. Vill. Scriptores a Cl. Villoiſ. laudatos ſequendo, Apollonio recte reſtituas ἢ ὁ τρέπων.

5 Τέρεν. Il. Γ. 142. &c.

6 Τέρετρα. Od. E. 246:

Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων.

Philemon ineditus: Τέρετρον. τὸ τρύπανον, ὃ διάλεκτον καὶ τέλεον Ἀσιανή τις γλῶσσά φησι διαφθείρουσα. ὀνοματοπεποίηται παρὰ τὸν ἦχον, τὸν ἐν τῷ τρυπᾶν ἀποτελούμενον . . καὶ ἡ τρύμη, ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ, καὶ τρυμαλιά, ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης, καὶ ζυγοῦ τρυτάνη. Vill.

7 Τετύκοντο. Il. A. 467:

Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα.

Vill

8 Τεθειμένων. Heſ. pro τεθει-

μένων

ΤΕΤΑΓΩ'Ν. [1] ἐκτείνας.

ΤΕ'ΤΥΚΤΑΙ. [2] κατεσκεύασται.

ΤΕ'ΤΤΑ. ἑταίρε [3] πρὸς ἑταῖρον γενικὴ προσφώνησις.

ΤΕΤΙΗΜΕ'ΝΟΣ. τετιμωρημένος. [4]

ΤΕΥ'ΧΕΑ. [5] ὅπλα, οὐ μόνον τὰ πολεμικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ νεώς.

ΤΕ'ΩΝ. τίνων. [6]

ΤΕΤΕΥ'ΞΕΤΑΙ. [7] κατασκευασθήσεται.

ΤΕ'ΝΕΔΟΣ. [8] νῆσος σύμμαχος Τρώων.

ΤΕΤΑ'ΝΥΣΤΟ. [9] ἐξετέτατο.

ΤΕΤΡΑΜΜΕ'ΝΑΙ. ἀπεστραμμέναι, ἐν τῇ [10] Ι Ὀδυσσείας.

ΤΕ-

μένον habet τεθνημένον, & addit: ὃ ἔστι, ἐπιθύματα ἔχοι τέσσαρα. ἐπάλλαλα, οὐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστός. Erat cum in *Apollon.* legendum cenſerem οὐκ τεσσάρων πτυχῶν ἄλλων ἐπ' ἄλλοις τεθνημένον συνεστός. VILL. Τετραθέλυμνον. Il. Ο. 479. &c.

1 Τεταγών. Il. Α. 591:

Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

VILL.

2 Τέτυκται. Il. Γ. 101. &c.

3 Ἑταίρε *Heſ.* contra explicat, νεωτέρω πρὸς πρεσβύτερον τιμητικὴ προσφώνησις. VILL. Conf. Il. Δ. 412. ibique *Schol.*

4 Τετιμωρημένος. Sic paſſim apud *Homerum*:

— φίλον τετιημένος ἦτορ.

Pariter *Heſ.* habet, Τετιημένοι, Τετιμωρημένοι; ubi *Alberti* mavult Τετιμημένοι. *Schol. Suidas* & *Gloſſae Rutgers.* pariter Τετιημένος explicant per τετιμωρημένος, *id eſt, afflictus, cruciatus corde.* VILL.

5 Τεύχεα, utraque, quam notat *Apoll.*, poteſtate ſexcentis locis habet Poëta.

6 Τέων. Il. Ω. 387:

— Τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων.

VILL.

7 Τετεύξεται. Il. Μ. 345:

VILL.

8 Τένεδος. Inſulam ſaepe memoravit Poëta. Conf. *Il.* Α. 38. &c.

9 Τετάνυστο. Conf. *Od.* Ε. 68. ibique *Schol.*

10 Ἐν τῇ Ι. Falſa allegatio. Pro

ΤΕΤΕΛΕΣΜΕ'ΝΟΝ. [1] τὸ ὄντι πρᾶγμα τελεσθῆναι.

ΤΕΤΡΑ'ΓΥΟΣ. [2] τεσσάρων γυῶν. γύης δὲ, μέτρον γῆς.

ΤΕΚΜΑΙ'ΡΟΜΑΙ. [3] ἀποτελέσαι.

ΤΕ'ΡΜΑΤΑ. σημεῖα, ἐν τῇ Θ [4] Ὀδυσσείας.

ΤΕΤΡΑ'ΚΥΚΛΟΙ. [5] τετράτροχοι.

ΤΕΤΙΗΜΕ'ΝΟΝ. [6] τετιμημένον.

ΤΕ'ΡΨΟΜΑΙ. [7] τερφθῶ.

ΤΕ-

Pro 1 ſcribe 2. Revera legitur Od. Ε. 71:

> Κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ.
> Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη

Heſ. explicat: ἀπεστραμμέναι, πρὸς αὐτὰς τὰς ὄψεις ἔχουσαι. Vill. Vid. *Schol.* ad l. l.

1 Τετελεσμένον Il. Α. 212: Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Vill. Spectat Gloſſa ad *Od.* Ε. 90.

> Εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν

Ubi *Schol.* Εἰ φύσιν ἔχει τοῦ δύνασθαι τελειωθῆναι, εἰ δυνατόν ἐστι γενέσθαι. Conf. *Euſtath.* p. 1525. vſ. 26. Fugit hic locus Interpp. *Heſych.* h. v.

2 Τετράγυον Od. Η. 112:

> Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
> Τετράγυος. —

Ubi *Schol.* Τετράγυος. Τεσσάρων γυῶν· γύη δὲ, (pro γύης) μέτρον γῆς γεωργικόν. Vill.

3 Τεκμαίρομαι. Reſpicit Od. Η. 317:

> Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι (ὄφρ' εὖ εἰδῇς.)

Vill.

4 Ἐν τῇ Θ. Od. Θ. 192:

> — Ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων
> Ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός. ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη.

Vill.

5 Τετράκυκλοι. Vide *Pollux.* Χ. 52. Legitur *Od.* Ι. 242. Vill. Temere *Barneſ. Hom.* l. l. edidit Τεσσαράκυκλοι.

6 Τετιημένον. Cum ſupra praeceſſent, Τετιημένος, Τετιμωρημένος, p. 642 hic lege τετιμένον, quod habetur Il. Υ. 426. & Od. Θ. 472. Vill.

7 Τέρψομαι. Conf. Od. Π. 26.

ΤΕΛΕΘΟΝΤΕΣ. [1] γινόμενοι. Ἐν τῇ Ρ Ὀδυσσείας.

ΤΕΩΣ. τὸ τηνικαῦτα· [2]

Ὄφρα [3] τέως αὐτὸς μένω. —

ΤΕΓΕΟΣ. τῆς στέγης. [4]

ΤΕΤΕΥΧΗΣΘΑΙ. [5] καθωπλίσθαι.

ΤΕΤΡΑΟΡΟΙ. [6] τέθριπποι.

ΤΕΡΠΙΑΔΗΣ. πατρωνυμικῶς, [7] Τερπίου υἱός.

ΤΗ. λάβε·

Τῆ νῦν [8] τοῦτον ἱμάντα. —

τινὲς δὲ καὶ σὺν τῷ Ι γράφουσι, οὐχ ὑγιῶς. ἡνίκα μή-

26. ibique *Schol.* & corrige hinc *Heſychii* gloſſam: Τέρψωμαι. τερφθῶ.

1 Τελέθοντες Od. Ρ. 586:

> Καί τε Θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
> Παντοῖοι τελέθοντες. —

Vill.

2 Τὸ τηνικαῦτα. Pro τὸ, legerem τότε, quod & ſignificat. Vide *Heſ.* Vill.

3 Ὄφρα. Il. Ω. 658. Ubi tamen in *Homero* legitur:

> Ὄφρα τέως αὐτός τε μένω —

Vill.

4 Στέγης. Lege τῆς στέγης, vel τοῦ τέγους. *Heſ.* Τέγος, τέγους. ἤγουν στέγης. Legitur Od. Κ. 559:

> Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν. —

Vill.

5 Τετευχῆσθαι. V. Od. Σ. 104. ubi *Schol.* κεκαθωπλίσθαι. Rectius uti *Apollon.* ita & *Heſych.* καθωπλίσθαι.

6 Τετράοροι. *Heſ* explicat, τέσσαρες ἐπὶ τοῦ τεθρίππου ὑποζευγμένοι Od. Ν. 81:

> Ἡ δ' ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι.

Vill.

7 Πατρωνυμικῶς. Melius per omega, cum *Phavorino*, πατρωνυμίκως. Od. Χ. 330:

> Τερπιάδης δ' ἔτ' ἀοιδὸς ἀλύσκαζε κῆρα μέλαιναν.

Vill.

8 Τῆ νῦν. Il. Ξ. 219. Vill.

1 Τῆ

μήτε ἄρθρον θηλυκὸν δηλοῖ τὸ τῇ, [1] μήτε ἀντωνυμίαν ἀναφορικὴν δηλοῦσαν τὸ, ταύτῃ, οἷον·

Τῇ καὶ δώδεκα παῖδες [2] ἐνὶ μεγάροισι λίποντο.

ῥῆμα δὲ προςακτικὸν τὸ λάβε, πιθανὸν εἶναι [3] χωρὶς τοῦ Ι γράφειν.

ΤΗ͂Σ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

Τῆς μὲν [4] ἴης στιχὸς ἦρχεν. —

ἐπὶ δὲ τῆς ἀντωνυμίας ταύτης.

Ὣς τῆς [5] τήκετο καλὰ παρήϊα. —

ΤΗ͂Ν. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

— Τήνδε [6] γυναῖκα

Εὗρον. —

ἀντὶ δὲ τοῦ ταύτην·

Ὣς τὴν ἀμπέλαγος [7] ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.

ΤΗΛΕ-

1 τῇ L. τῇ, uti mox ταύτῃ.

2 Παῖδες. Confundit *Apollon*. duos verſus. Legitur Od. Γ. 354:

— Ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται.

Et Od. Κ. 5:

Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν

Vill. Poſteriore loco certe legit *Apollon*. τῇ καὶ δώδεκα &c

3 Εἶναι. Mallem ἐστί. Vill. Niſi pendeat infinita forma ex frequenti apud *Grammaticos* ellipſi: Σημείωσαι.

4 Τῆς μέν. Il. Π. 173. Vill.

5 Ὣς τῆς. Od. Τ. 208. Vill.

6 Τήνδε. Od. Κ. 112. Vill.

7 Ἀμπέλαγος. Od. Ε. 336. In quibusdam *Hom*. Editionibus legitur, ἂν πέλαγος. Vill. Ἀμπέλαγος primus reddidit *Homero Barneſ*. & retinuerunt *Clarke* & *Erneſt*. quos fugiſſe videtur *Etymologi*, ex *Apollonio* forte ducta, obſervatio, p. 757. v. 36. Τὴν. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου.

ΤΗΛΕΔΑΠΟΣ. πόῤῥωθεν, καὶ ἄλλης [1] δαπέδου καὶ ἄλλου ἐδάφους.

ΤΗΛΕΚΛΗΤΟΙ, τηλόθεν ἐπικεκλημένοι [2] εἰς συμμαχίαν.

ΤΗΛΥΓΕΤΟΣ. [3] κυρίως μὲν, ὁ τηλοῦ τῆς ἡλικίας γεγονὼς τοῖς γονεῦσι, μεθ' ὃν οὐκ ἄν τις γένοιτο·

Ἄμφω [4] τηλυγέτω, —

ἐπεὶ οἱ τοιοῦτοι ἀγαπητοὶ γίνονται. καὶ ὁ ἐν νεότητι γενόμενος, μονογενὴς, τηλύγετος, καὶ τηλυγέτη. [5] ἐπὶ δὲ τοῦ·

Ἀλλ' οὐχ [6] Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς,

οὐχ

— Τὴν δὲ γυναῖκα
Εὗρον,
Ἐπὶ δὲ τῆς ἀντωνυμίας.
Τὴν δ' ἀμπέλαγος ἄνεμοι
φέρον.
Ἀντὶ τοῦ ταύτην.

Ubi quod editur in *Etymol.* γυναῖκ' οὐχ εὗρον, ex *Od.* Κ. 112. ita emendavi, uti exhibuit *Apollonius*.

1 Καὶ ἄλλης. Lege καὶ ... τοῦ ἄλλου, cum *Heſ.* VILL.

2 Ἐπικεκλημένοι. Lege ἐπικεκλημένοι. Quidam pro τηλεκλητοὶ legunt τηλεκλειτοί. Habes Il Ζ. 111:

Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοί τ' ἐπίκουροι.

VILL.

3 Τηλύγετος. *Philemon ineditus*: Τηλύγετος, ὁ μονογενὴς, καὶ τηλύγετος ἐν τῷ μάχῃ, ὕγυν μόνος, καὶ τηλύγετος παῖς, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὐ μόνον μεθ' ὃ οὐκ ἔτ' τεκνώσασθαι. ἢ ὁ μόνος υἱὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γεννηθεὶς, ἢ αὐξηθεὶς μετὰ γέννησιν. παράδειγμα τοῦ προτέρου ὁ Τηλέγονος, ὁ τῆλε ὄντι τῷ Ὀδυσσεῖ γεννηθεὶς ἐκ τῆς Κίρκης. τοῦ δευτέρου δὲ, Ὀρέστης ὁ Ἀγαμεμνονίδης καὶ ὁ Τηλέμαχος τοῦ Ὀδυσσέως, ᾧ οὕτω (forte τοῦτο) τὸ ὄνομα ἔθετο, ἐπειδὴ τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς ἀνετράφη. VILL.

4 Ἄμφω. Il. Β. 153. VILL.

5 Τηλυγέτη. Il Γ. 175:

Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν.

Sic Helena aetate florens ſuam filiam unicam vocat. VILL.

6 Ἀλλ' οὐκ. Il. Ν. 470. VILL.

1 Με-

οὐκ ἔφυγεν ὡς τηλύγετος παῖς. εἰ γὰρ τοῦτοι ἀσθενεῖς γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἔνιοι δὲ, ἀλλὰ τὸν Ἰδομενῆα οὐκ ἔλαβε φόβος, καίπερ τηλύγετον αὐτὸν ὄντα, τοῦτ' ἔστιν, ἤδη τηλοῦ ἡλικίας γεγονότα. συνεστράτευται γὰρ μεσαιπόλιος·

Ἔνθα καὶ μεσαιπόλιός [1] περ ἐών. —

οὐχ ὡς τηλύγετον οὖν αὐτὸν ἔλαβε φυγή. ἀμφότερα δὲ λόγον ἔχουσι.

ΤΗ͂ΜΟΣ. [2] τηνικαῦτα.

ΤΗΛΙ´ΚΟΥ. [3] τηλικούτου.

ΤΗΥ͂ΣΙ´ΗΝ. [4] ματαίαν.

ΤΗΥ´ΓΕΤΟΝ. [5] ὄρος Λακεδαίμονος.

ΤΗΛΕΦΑΝΗ´Σ. [6] τηλόθεν φαινόμενος.

ΤΗΛΕΦΙ´ΔΗΝ. τὸν Τηλέφου υἱόν·

Ἀλλ' οἷον [7] τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο. —

ΤΗΘΑΙ-

1 Μεσαιπόλιος. Il. N. 361:
Ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν
Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε.
Quo reſpexit *Apollon.*, qui haec duo loca inter ſe comparat, cum dicit: ἔνθα καὶ μεσαιπόλιός περ ἐών. Unde delendum eſt τὸ καὶ, ut verſus conſtet, quem hic allegat *Apollon.* Vill.

2 Τῆμος. Saepiſſime uſurpatum Poëtae.

3 Τηλίκου. Il. Ω. 487:
Μνῆσαι πατρὸς σοῖο, Θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.
Vill.

4 Τηϋσίην. *Heſ.* praeterea affert hoc *Homeri* exemplum, quod ex *Apollon.* excidit:
— Σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς (Od. Γ. 316.)
Et addit: τινὲς ἀεργίαν· ἄλλοι, βλαβερὰν, ἢ ἀνόνητον. Vill.

5 Τηΰγετον. Od. Z. 103. Vill. Conf. *Heſych.* ibique *Interpp.*

6 Τηλεφανής. Od. Ω. 83. ubi v. *Schol.* Coll. *Heſych.* ejusque *Interpp.*

7 Ἀλλ' οἷον. Od. Λ. 518. Vill.

ΤΙΘΑΙΒΩ'ΣΣΟΥΣΙΝ.[1] τὸ ἅπαξ εἰρημένον, ἐπὶ τῶν μελισσῶν. οἷον, ἀποτίθενται τὴν βόσιν, τουτέστι, τὴν τροφὴν ἀποθησαυρίζουσι.

ΤΙΜΗ'Ν. ἐπὶ μὲν τῆς δόσεως,[2] καὶ τῆς συνήθους ἡμῖν·

> Τιμῆς, ἧς τέ[3] μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιούς.[4]

ἐπὶ δὲ τῆς τιμωρίας·

> Τιμὴν ἀρνύμενοι.[5] —

ἐπὶ ἢ τοῦ ὠνίμου·

> Τιμὴν[6] δ' Ἀργείους ἀποτινέμεν. —

ἐπὶ δὲ τῆς ὠνῆς·

> Τιμὴν[7] ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον. —

μή-

1 Τιθαιβώσσουσιν. Lege τιθαιβώσσουσι Od. Ν 106:
— Ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
Ibi vide *Schol.* VILL.

2 Δόσεως Fortaſſe quis tentaret δόξης. Sed recte habet δόσεως & *Etymol.* qui haec deſcripſit. VILL. Loco ſcilicet laudato, Il. Ψ 649. Neſtor ad Achillem,
— οὐδέ σε λήθω
Τιμῆς, ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
Ubi *Schol.* Τιμῆς τῆς συνήθους ἐν τοῖς Ἕλλησι.

3 Ἧς τε *Etymol.* habet, ἥ τε. Il Ψ 649. VILL.

4 Ἀχαιούς. Lege Ἀχαιοῖς. *Etymol.* addit aliud exemplum ex Il. Β. 197:
Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι. —
VILL.

5 Ἀρνύμενοι. Il. Α. 159. *Etymol.* addit, καὶ γράφεται ποινήν. VILL.

6 Τιμὴν δ'. Il Γ 286. VILL.

7 Τιμήν. Od. Χ. 57. VILL.

1 Μή

μήποτε [1] δὲ καὶ τοῦτο ἐπὶ προστίμου λέγεσθαι [2] ὁ δὲ Ἡλιόδωρος καὶ τὴν βασιλείαν [3] οὕτως φησὶ εἰρῆσθαι· [4]

Ἦ ἔτ' [5] ἔχει τιμὴν πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.

ΤΙ'ΝΝΥΝΤΑΙ. τιμωροῦνται. [6]

ΤΙ'ΣΙΝ. [7] ἀντέκτισιν.

ΤΙΤΥ'ΣΚΕΤΟ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡτοιμάζετο·

—— Ὑπ' ὄχεσφι [8] τιτύσκετο. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ στοχασμοῦ [9] χρῆσθαι·

Μηριόνης δ' ἐν τοῖσι [10] τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ.

καί·

1 Μήποτε. Sic lege & in *Etymol.* pro, ποτὲ δὲ καὶ τοῦτο ἐπὶ προστίμου λέγεται. Nam, cum uterque ſupra dixiſſet, ἐπὶ δὲ τοῦ προστίμου, hic eſſet vitioſa repetitio. Sed ſenſus eſt & in hoc exemplo ultimo, ex Od. Χ. 57. deſumpto, τιμὴν fortaſſe (μήποτε δὲ) ſumi poſſe pro talione & retributione; quo ſenſu venerat Il. Γ. 286. Hunc verſum, qui ab *Etymologo* corruptus affertur, ſic lege cum *Homero*:

Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος.

Vill. In uſitata Graecis, & praeſertim Grammaticis forma, μήποτε δὲ, ſupplendum eſſe σκεπτέον, ex vulgari, ſed doctiſſimo *L. Bos de Ellipſibus* libello, eſt pervulgatum.

2 Λέγεσθαι. *Etymologus* habet λέγεται. Vill. Et *Apollonio* videtur reſtituendum λέγεται.

3 Ἡλιόδωρος. Pro eo *Etymol.* habet, Ἡρωδιανός. Vill.

4 Βασιλείαν. Ex *Heliodori* igitur diſciplina fluxit *Schol.* ad Od. Λ. 494: Τιμήν. τὴν βασιλείαν.

5 Ἦ ἔτ'. Od. Λ 494 Vill.

6 Τίννυνται. Il. Τ. 260:

Ἀνθρώπους τίννυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ.

Vill. Quod veteres *Edd.* l. l. dederunt τίννυνται, nunc vulgo edi ſolet τίνυνται.

7 Τίσιν. Il. Χ. 19.

8 Ὑπ' ὄχεσφι Il. Θ. 41. Vill.

9 Στοχασμοῦ. Lege στοχασμῷ. Vill

10 Τοῖσι. Il Ν 159. Pro ἐν τοῖσι, in *Homeri* Editionibus legitur αὐτοῖο. Vill. Antiqua haec videtur lectionis varietas, ab *Apollonio* ſervata, & inde in *Etymologicum* M.

 de-

[illegible]·

[illegible] — [illegible]

[illegible]·

— [illegible] ² [illegible],

Ἢ [illegible], [illegible].

ΤΙΤΑΙΝΟΜΕ΄ΝΩ: ³ [illegible].

ΤΙΜΗ΄ΕΣΣΟΣ: ⁴ ἔντιμος.

ΤΙ΄ΜΙΟΣ: ⁵ ἔντιμος.

ΤΛΗ͂ΝΑΙ: ⁶ ὑπομεῖναι, τολμῆσαι.

ΤΜΗ΄ΔΗΝ: ἀποτμηγομένως ⁷ ἔστι δὲ ἐγγύτερον, [illegible].

ΤΜΑ΄ΓΕΝ: ⁸ διεχωρίσθησαν.

ΤΜΩ΄ΛΟΣ: ⁹ ὄρος Λυδίας.

ΤΟ΄Ν.

derivata, p. 761. vs 9. seqq., uti correxit hanc Apollonii Glossam, non laudato auctore, suam fecit

1 Ἰπὼν. Il. Γ. 80. Vill.

2 Τιταίνετο. Il. Κ 558 Vill. Ex uno Codice & Editionibus antiquis a *Barnesio* revocatum ἀνατείνεται, probarunt *Clarke* & *Ernesti*.

3 Τιταινομένω Od. Β 149:

Πλησίοι ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσιν.

Vill.

4 Τιμήεντος. Od. Θ. 393.

5 Τίμιος. Od. Κ. 38.

6 τλῆναι. Non quidem das indefinitus, sed aliae passim hujus verbi formae a Poëta usurpantur.

7 Ἀποτμηγομένως. Lege ἀποτμηγομένως, ut habet *Hes.*, qui explicat quoque, ἴσον ἐπιτεμών, καὶ ἐστιν ὡς βάθος τρῶσις; & affert exemplum ex Il. Π. 262:

Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε —

Ubi *Schol.* habet pariter, τμητικῶς. ἴσον ἐπιτεμών, καὶ ἐστιν ὡς βάθος τρῶσις. Vill.

8 Τμάγεν. Il. Π 374.

9 Τμῶλος. L. Τμῶλος. Il. Β. 866. Υ. 385.

1 Τὸν

ΓΟ'Ν. ἐπὶ μὲν τȣ͂ ἄρθρȣ·

Τὸν δ' [1] ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ πλῆξεν.

ἐπὶ δὲ τȣ́τȣ, ἀναφορικῶς·

— 'Αλλ' [2] ἄρα καὶ τὸν

Ἥρη θῆλυς ἐȣ͂σα. —

καὶ ἀντὶ τȣ͂ ὑποτακτικȣ͂·

Τόν ποτέ [3] οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.

ΤΟΥ͂. ἄρθρον. καὶ ἐπὶ τȣ́τȣ, καὶ κατ' ἐπέκτασιν [4] λέγεται.

ΤΟΥ'Σ. ἐπὶ τȣ͂ ἄρθρȣ·

Τȣ̀ς μὲν [5] τέσσαρας αὐτὸς ἔχων. —

ἀντὶ δὲ τȣ͂ ȣ̔̀ς ὑποτακτικȣ͂.

Τȣ́ς [6] μοι Λαοθόη τέκετο κρείσσα γυναικῶν.

ΤΟ'. ἐπὶ μὲν τȣ͂ ἄρθρȣ·

— Τὸ

1 Τὸν δ'. Il. E. 146:
Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῗδα παρ' ὦμον.
Πλῆξ'. —
Vill.

2 'Αλλ'. Il. T. 97. Vill.

3 Τόν ποτέ. Il. Λ. 20. Vill.

4 'Επέκτασιν, Dicitur per ſuperproductionem pro ȣ̔. Il. A. 249:
Τȣ͂ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.
Sumitur pro τȣ́τȣ Il. A. 43. & pro articulo praepoſitivo Il. A. 340. Supra poſt ἄρθρον, omiſſum eſt προτακτικὸν, quod habet *Heſ.* Sic infra in Τȣ̀ς & Τὸ, poſt ἄρθρȣ, deeſt προτακτικȣ͂. Vill. Quod deëſſe obſervat Cl. *Villoiſ.* (προτακτικȣ͂), paſſim lectori ſupplendum permittit Grammaticus. Cf. ſupra v. Τȣ͂ς. Τὼν. p. 645.

5 Τȣ́ς. Il. E. 271. Vill.

6 Τȣ́ς μοι. Il. X. 48. unde dedimus τέκετο, cum male in *Codice* MS. eſſet τίκε. Vill.

1 Τὸ

— Τὸ μὲν [1] ἥμισυ, οἰνοπέδοιο.

ἐπὶ δὲ τούτου·

— Τὸ μὲν [2] ἔκταμεν ὄφρα φοροίη.

ἀντὶ δὲ τοῦ διό·

— Τὸ καὶ [3] ἔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον. —

ΤΟΚΗ͂ΑΣ. [4] γονεῖς.

ΤΟΛΥ΄ΠΕΥΣΕΝ. [5] κατειργάσατο. ὅθεν καὶ ἡ τῶν ἐρίων, [6] τολύπη λέγεται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, διείλησεν.

ΤΟΞΟ΄ΤΑ ΛΩΒΗΤΗ΄Ρ. ἐν διὰ τῶν δύο. [7] διὰ τῶν τόξων βλάπτων.

ΤΟΡΝΩ΄ΣΑΝΤΟ. ἐπέγραψαν·

Τόρνωσαν [8] δὲ σῆμα. —

ΤΟ΄Σ-

1 Τὸ μέν. Il. I. 575. unde hic emendavimus οἰνοπέδοιο. Male enim in *Codice* Manuſcripto, οἰνοπέδιον. Vill.

2 Τὸ μέν Od. I 320. Vill.

3 Τὸ καί. Il. M 9. Pro τὸ καὶ, hodie legitur τῷ καί. At lectionem *Apollonii*, *Codicibus Regiis Hom.* 2684. & 2766 confirmatam, unice veram puto. Sic & Il. Γ. 176:

Ἀλλὰ τά γ᾽ οὐκ ἐγένοντο·
τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.

Vill. Notavit lectionis varietatem *Barneſ.*

4 Τοκῆας. Saepiſſime dixit Poëta.

5 Τολύπευσεν. Od. Δ. 490. Vill.

6 Ἐρίων. Poſt ἐρίων omiſſum puto κατεργασία. Vill. Confirmat conjecturam *Schol.* ad *Od.* Δ. 490. & *Etymol.* p. 761. vſ. 50. Cf. tamen & *Schol.* ad *Od.* Α. 238. *Euſtath. p.* 1356. *v.* 18.

7 Δύο. Lege δυοῖν. Vill. Cf. Il. Λ 385. ibique *Schol.*

8 Τόρνωσαν Lege τορνώσαντο, ut Il. Ψ. 55. quod *Schol.* interpretatur, κύκλῳ περιέγραψαν. Vill. Immo vero ἐπέγραψαν vix convenire, poſſit Gloſſae Τορνώσαντο, quam Lexi-

ΤΟ'ΣΣΟΣ. τοσῦτος, τηλικῦτος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ θαυμασμῦ·

Τίοσ ¹ ἔην. ——

ΤΟ'ΦΡΑ. ἕως τύτυ τῦ χρόνυ. καὶ ἔςιν ἀνταποδοτικὸν τὸ ὄφρα. ²

ΤΡΑΦΕΡΗ'Ν. ξηράν. τὸ γὰρ θρέψαι, πῆξαι τὴν γῆν. ³ ὕτως κατὰ διαςολὴν τῆς θαλάσσης ὕσης·

Ζεῦ πάτερ, ἤ μ' ἐθέλοντες ⁴ ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.

ΤΡΑΠΕΙ'ΟΜΕΝ. ⁵ τρεφθῶμεν. εἴρηται δὲ κατὰ μετάθεσιν, ἀντὶ τῦ, ταρπείομεν.

ΤΡΑ'ΠΕΟΝ. ⁶ ἐπάτυν. παρὰ τροπὴν λαμβάνειν τὸν βό-

Lexicographi atque Interpretes tantum non omnes verius interpretantur περιέγραψαν. Atque hoc ipſum ſcripſiſſe videtur *Apollon.*, Τόρνωσαν. περιέγραψαν; quod poſtea abierit in Τορνώσαντο. ἐπέγραψαν. *Etymol.* certe p 762. v. 25. ita legit Il Ψ. I I.

Τόρνωσάν τε δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο.

Et eodem forte ſpectat *Heſych* Τορνώσας. περιγράψας, quod haud ſcio an corruptum ſit, ex Τόρνωσαν. περιέγραψαν.

1 Τίοσ. Il. I. 542. VILL.

2 Τὸ ὄφρα. Mallem τῦ ὄφρα. Hinc emendo locum *Heſ.* huc usque intactum, ubi habetur: Τόφρα. ἐν τοσύτῳ. ἕως τύτυ. καὶ ἀνταποδοτικὸν τῦ ΧΡΟ'ΝΟΥ. Transpoſitum puto τὸ ΧΡΟ'ΝΟΥ. Et lego, ἕως τύτυ χρόνυ, καὶ ἀνταποδοτικὸν τῦ ὄφρα Quod ultimum vocabulum omiſſum puto. VILL.

3 Τὴν γῆν. Aliter interpunge, & lege, duobus reſtitutis, quae exciderant, vocabulis: τὸ γὰρ θρέψαι, πῆξαι. τὴν γῆν ὕτως ΛΕ'ΓΕΙ, κατὰ διαςολὴν τῆς θαλάσσης ὙΓΡΑ͂Σ ὕσης VILL.

4 Ἐθέλοντες. Levi diſcrimine in *Cod.* *MS.* legitur, ἤ με θέλοντες. Occurrit hic verſus Od. Υ. 98. VILL.

5 Τραπείομεν. Il. Γ. 441:

Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.

VILL.

6 Τράπεον. Od. Η. 125. Vide *Heſ.* in Τραπέοντο, & Πρότροπος. VILL. Neque *Apol-*

βότρυν πατηθέντα. οἶνος γὰρ λευκὸς γίνεται. ἀπὸ τούτου, ἔτι καὶ νῦν, ὁ πρὸ τοῦ πατηθῆναι τῶν βοτρύων ἀπορρέων, πρότροπος καλεῖται, οἶνος, πρότροπος.

ΤΡΈΠΕΤΑΙ. ¹ πήγνυται.

ΤΡΗΤΟΙ͂ΣΙ. Ἀπίων, κυρίως. ² ἱμᾶσιν γὰρ ἐντείνονται αἱ κλῖναι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς ταυτὸ τείνει, τοῖς εὖ τετρημένοις.

ΤΡΗ´-

Apollonii Τράπεται, neque *Heſychii* Τραπέωσι, in *Homero* reperire licuit. *Odyſſeae* l. l. occurrit τραπέωσι, quod *Heſychio* itemque *Etymol.* p. 763. v. 51. eſt notatum.

1 Τρέπεται. Lege Τράφεται, ſeu potius Τρέφεται. *Heſ.* habet. Τράφεται, πήγνυται. Et Τρέφω. πηγνῦναι. καὶ τρέφεται. ὁμοίως. Vid. l. Od. Ξ. 476. nox deſcribitur:

> Πηγυλίς, αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν γένετ', ἠΰτε πάχνη,
> Ψυχρή, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.

Sed proxime ſpectare videtur Gloſſa *Il.* Ε. 903.

> Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν,
> Ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι.

Ubi cum *Schol.* obſervat, περιστρέφεται. συμπήγνυται ἴδεν καὶ ἡ τροφαλίς: apertum eſt legiſſe ejus obſervationis auctorem, περιτρέφεται. quod ipſum probarunt *Herodianus* etiam, *Euſtath.* & *Clarke.* Περιτρέφετο ex Od. l. l. in Lexicon ſuum retulit *Heſych.* Quod vero in altero loco, diviſis etiam vocibus, olim lectum eſſe videtur, περὶ τρέφεται, idem ſervavit *Heſych.* v. Τρέφειν. ἔχειν. πηγνῦναι, καὶ τρέφεται. ὁμοίως. itemque *Apollon.*, cui & hic reſtituendum eſſe equidem cenſuerim: Τρέφεται. πήγνυται. quamquam ſupra alteram lectionem habet Περιστρέφεται. p. 545. Conf. *Interpp.* ad *Heſych.* v. Περιτρέφετο.

2 Κυρίως. Poſt κυρίως, forte omiſſum, ἱμαντωτοῖς, ut in *Heſ.* emendabat *Iſaac Voſſius*, pro ἱμαντα τοῖς. Sed mallem ἱμαντίνοις, ſeu ἱμαντώδεσι. Reſpicit Il. Γ. 448:

> — Ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν

Vid. l. Quando *Apion*, τρητοῖσι, interpretatus eſſe dicitur κυρίως, vix aliter accepiſſe potuit, quam pro ἱμαντίνοις; ut plenae ſatis ſententiae neceſſe non ſit etiam nomen ſuperaddi.

ΤΡΗΡΩΝΟΣ. ἐπὶ τῶν περιστερῶν, ἀπὸ τοῦ τρεῖν, ὅ ἐστι φοβεῖσθαι. δειλὸν γὰρ τὸ γένος. ὅθεν καί·

— Πολυτρήρωνά [1] τε Θίσβην,

πολλὰς περιστερὰς ἔχουσαν.

ΤΡΙΤΟΓΕΝΕΙΑ. ἐπίθετον Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ τρεῖν ἐγγενᾶν [2] τοῖς πολεμίοις. οἱ δὲ, ὅτι ἐπὶ τῆς Τρήτωνος [3] λίμνης ἐγεννήθη. οἱ δὲ, ὅτι ἐπὶ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ. [4]

ΤΡΙΓΛΗΝΑ. [5] ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, τρίκορα [6] εἶπε.

1 Πολυτρήρωνα. Il. Β. 502. Vill.

2 Ἐγγενᾶν. Lege ἐγγεννᾶν. Alii derivant ex τριτὼ quod apud Athamanas caput ſignificat. Nam Minervam ex Jovis capite prognatam ferunt. In *Heſ.* legitur: Τριτώ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησὶ, τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας. *Euſtathius* Cretas, non Athamanas, habet. Corrupte apud Suidam legitur Ἀθηναῖοι pro Ἀθαμᾶνες. Pariter *Etymol.* p. 767. Τριτὼ, κατὰ τὸ Ἀθάμαντο σημαίνει τὴν κεφαλήν. Pro Ἀθάμαντα, lege Ἀθαμᾶνα, ſeu, κατὰ τοὺς Ἀθαμᾶνας. Quod cum non animadvertiſſet Clar. *Sylburgius*, graviter lapſus eſt in Indice monens hic citari Grammaticum *Athamanta*. Vill.

3 Τρήτωνος. Lege Τρίτωνος. Vill.

4 Ποταμοῦ. Ultima hujus articuli verba exciderunt. Adde, Λιβύης ἐμφανισθῆ. In *Heſ.* qui habet, τοῦ παρὰ (Scribo παρὰ τοῦ) Τρίτωνι, τοῦ ποταμοῦ Λιβύης, ἐμφανισθῆναι, olim legebatur περὶ, pro παρά. Sed mendum ortum erat ex affinitate conformationis τοῦ παρὰ & περὶ in MSS. *Codicibus*. Vill.

5 Τρίγληνα. *Philemon* ineditus: Τρίγληνα λέγονται τὰ ἀξιοθέατα, καὶ πολλῆς γλήνης ἄξια, ἢ θέας. ὅθεν καί. (Il. Ω 192.)

— Γλήνεα πολλὰ κεχάνδει,

ἤγουν ἐχώρει. ἢ ὡς τριῶν τινῶν ζώων σύνθετα. οἱ δὲ φασι τριόφθαλμα, ἃ οἱ Ἀττικοὶ τριόττια καὶ τριοττίδα καλοῦσιν οἱ δέ τινες τριῶν ἔχοντα Χαρίτων ἐπιτάμεθα. τοῦτο δὲ οὐ καλῶς. οὐ γὰρ οἶδε Χαρίτων ἀριθμὸν ὁ Ποιητὴς κατὰ τοὺς ὕστερον. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ ἀξιοθέατα εἰπόντες τὰ τρίγληνα, καὶ οἱ τριόφθαλμα, διὰ τὴν γλήνην οὕτως ἐνόησαν, δι' ἧς ὀφθαλμοῦ κόρη δηλοῦται. Vill. Pro τριοήτιδα in *Philemone* lege τριόττιδας, & conf. qui plane gemina, quin eadem verba habet, *Euſtath.* p 976. vſ. 36. ſeqq.

6 Τρίκορα. Pro τρίμορα, in *Heſ.*

πε. γλήνη γὰρ, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ. οὕτως δὲ εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐνωτίων τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ διδομένων τῇ Πηνελόπῃ.[1] ὁ δὲ Ἀπίων βελτίων,[2] πολύγληνα. γλήνη γὰρ, ἡ κόρη, ὥστε εἶναι πολυθέατα, πολλῆς θέας ἄξια. τούτοις ἄν τις προσθείη ὅτι καὶ γλήνια[3] λέγεται τὰ θέας ἄξια, ὅτι[4] φησί·

Κέδρινον,[5] ὑψόροφον,[6] ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει.

ΤΡΙ'ΠΟΔΑΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, λέβητας ἀναθεματικάς[7]. οὐχ ὑγιῶς δέ. δισσὸν γὰρ εἶδος τῶν τριπόδων· ἕτερον μὲν τῶν ἀναθεματικῶν,[8] οὓς Δελφικοὺς λέγομεν, διὰ τὸ πολλοὺς ἐν Δελφοῖς ἀνακεῖσθαι· ἕτερον δὲ, τῶν καλουμένων ἐμπυριβήτων[9], ἐν οἷς θερμαίνεται τὰ λουτρά.

ΤΡΙ'ΛΛΙΣΤΟΣ.[10] πολυλιτάνευτος. τὰ γὰρ τρία ἀρχὴν πλήθους σημαίνει. ὅθεν καί.

Τρι

Heſ habetur, τρίκοκκα. Et apud eumdem legitur, Ὄκκον, ὀφθαλμόν: unde Latinum *oculus*. *Suidas*: ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, τρίκορα. γλήνη γὰρ, ἡ δὲ ὀφθαλμοῦ κόρη. ὁ δὲ Ἀππίων, (ſic) πολύγληνα, τὰ θέας ἄξια. VILL.

1 Πηνελόπῃ Od. Σ. 297:

Ἕρματα δ᾽ Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν,
Τρίγληνα, μορόεντα. —

Immo & Il. Ξ. 183:

Ἐν δ᾽ ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι.
Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ᾽ ἀπελάμπετο πολλή.

Hinc τρίγληνα explicant, τρεῖς ἔχοντα Χαρίτων ἐκτυπώματα, ob χάριν πολλήν. VILL.

2 Βελτίων. Lege βέλτιον. VILL.

3 Γλήνια. Lege γλήνεα. VILL.

4 Ὅτι. Mallem ὅτε, quam ὅτι. VILL.

5 Κέδρινον. Il. Ω. 192 VILL.

6 Ὑψόροφον. In *Codice MS.* ὑψίροφον VILL.

7 Ἀναθεματικάς. Lege ἀναθεματικούς. VILL.

8 Ἀναθεματικῶν. Il. I. 122. ἀπύρους τρίποδας VILL.

9 Ἐμπυριβήτων. Male in *Cod. Manuſcripto*, ἐμπυρεβήτων. Il. Ψ 702:

Τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τρίποδ᾽ ἐμπυριβήτην.

VILL.

10 Τρίλλιστος. Il. Θ. 488:

Ἀσπ-

Τρισμάκαρες [1] Δαναοί —

καὶ τριδούλους ἐν τῇ συνηθείᾳ, τοὺς πολλοὺς [2] δουλευσάντας.

ΤΡΙ'ΠΟΛΟΣ. ἡ κυρίως τρὶς πεπολιμένη [3] γῆ, τουτέστι μεταβεβλημένη.

ΤΡΙΧΑ'ΪΚΕΣ. ἡ μὲν λέξις τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

Δωριέες [4] τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.

δηλοῖ δὲ τοὺς μετὰ τῶν ἱππείων τριχῶν ἀΐσσοντας, καθὸ καὶ κορυθαὶ [5] πολεμιστήν. ἔνιοι δὲ, τοὺς τριχόθεν ἀΐξαντας καὶ ὁρμήσαντας ἐκ τῆς λεγομένης τριπόλεως Δωρίδος. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον [6] καὶ Ὁμηρικώτερον.

ΤΡΙ-

Ἀσπασίη, τρίχθιςος ἐπήλυθε νὺξ ἱμερόεσσα.
Vill.

1 Τρισμάκαρες. Od. E. 306:

Τρὶς μάκαρες, (ſeu τρισμάκαρες) Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες.

Unde *Virgilius*:

— *O terque quaterque beati.*

Et Od. Z. 154:

Τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι. — Vill.

2 Πολλούς. Lege πολλοῖς. Occurrit τρίδουλος in *Polluc.* III, 37. ubi *Gualtherus* verſit, *ex tertia generatione ſervus.* Vill. Conf. *Euſtath. p.* 725. *vſ.* 35.

3 Πεπολιμένη. Lege πεπολημένη. *Heſ.* Τρίπολον. τὴν τρὶς ἢ πολλάκις μεταβεβλημένην διὰ τῆς ἀροτριάσεως γῆν. Vill. Τρίπολον ἄρουραν dixit Poëta Il. Σ. 542. ubi vide *Schol.* coll. *Od.* E. 127.

4 Δωριέες. Od. T. 177. Vill.

5 Κορυθαί. Πολεμιστήν. Lege Κορυθάϊκι πολεμιστῇ, uti ex Il. X. 132 recte edidit *Barneſ.* in *Schol.* ad Od. l. l. Caeterum feſtinanti *Alberto* ad *Heſych.* error obrepſit, quem hic notavit *Villoiſ.* „ vocem τριχάϊκες ab *Apollonio* notari „ ut *Doricam*.

6 Πρῶτον. Lege πρότερον. Vill. Poſterius fere praetulerit, & tribus adeo urbibus conſtitiſſe olim Dorida facile largiatur, qui cum *Etymol.*

ΤΡΙΧΘΑ΄. [1] τριχῶς·

Τριχθὰ [2] δὲ πάντα δέδασται. —

ΤΡΙ΄ΠΛΑΚΑ. [3] τρίπτυχον, ἐξ οὗ τὴν μεγάλην βούλεται δηλοῦν.

ΤΡΟΙ΄ΗΣ. ποτὲ μὲν, τῆς χώρας, ποτὲ δὲ, τῆς Ἰλίου. λέγει δὲ καὶ Τρωϊκήν τινα πόλιν·

— Αἴ [4] κέ ποθι Ζεὺς

Δῷ-

mon. p. 763. v. 25. Et *Euſtath*. *p*. 1861. *v*. 13. contulerit, quae diſputata ſunt a Cl. *Weſſeling*. ad *Diod*. *Sic*. *L*. *IV*. *c*. 67. *L*. *XI*. *c*. 79.

1 Τριχθά. Praeclariſſime *Od*. ι. 71:

— Ἱστία δέ σφιν
τριχθά τε καὶ τετραχθὰ
διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.

VILL.

2 Τριχθὰ δέ. Il. ο. 189. In *Codice Manuſcripto*, τριχθάδε. VILL.

3 Τρίπλακα. In Achillis ſcuto Il. Σ 480:

— Περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
τρίπλακα, μαρμαρέην. —

Heſ. explicat, ἀφειπιπτυχθῆναι δυναμένη, ubi omiſſum putem τὸ τρίς. VILL. Quid ſi in *Heſychio* corrigamus τρὶς ἐπιπτυχθῆναι δυναμένη.

4 Αἴ κε. Il. Α. 129. VILL. Τροίη pro omni Trojanorum regione uſurpatur a Poëta Il. Γ. 74. Ζ. 315. &c. pro ipſa autem Ilii urbe lo-cis. In verſu denique laudato (Il. Α. 129.) plurimi legere juſſerunt [illegible], ut *Schol*. *Bibl*. *R*., unde & editus *Schol*. interpretatur Τρωϊκὴν πόλιν, tum vero nonnulli de ipſa Troja non acceperunt, uti *Scholiaſtae* l. l. ſed ad quamcumque aliam traxerunt Trojanae ditionis urbem. *Euſtath*. *p*. 65. *v*. 6 *ſeqq*. Πόλιν δὲ Τροίην, οἱ μὲν φασὶ Τρωϊκὴν ἁπλῶς τινα, ὁποίας πολλὰς ἐπόρθησεν Ἀχιλλεύς· διὸ καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ· Ὁππότε Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσι πτολίεθρον. (Conf. Il. Α. vſ. 163. ſeqq.) ἔστι γὰρ ταυτὴν πόλιν Τροίην εἰπεῖν καὶ Τρώων πτολίεθρον. ἄλλοι δὲ πόλιν Τροίην νοοῦσι τὴν Τροίαν αὐτὴν &c. Poſteriorum rationes ſecuti fere ſunt interpretes recentiores, quos juvat certe magnifica, quae de iſtius urbis direptione injicitur, exſpectatio, & Jovis adeo ipſius, tanquam in re maxima commemoratio. Hanc enim Agamemnoni conditionem ponit Achilles:

Ἀλλὰ

Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

ΤΡΟΦΟ'ΕΝΤΑ. [1] εὐτραφῆ, καὶ μεγάλας αὐξήσεις εἰλημμένα.

ΤΡΟ'ΦΙ. τὸ εὐαξές· [2]

Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα [3] κυλίνδεται.

προσενεκτέον δὲ ὡς τρόφι ὡς ὄπι [4] θηλυκῶς· ἐπὶ αὐξήσει ἀκούουσι, ἀπὸ εὐθείας τῆς τρόψ. τὸ γὰρ Ψ μεταπίπτει κατὰ τὰς πλώσεις, ἤτοι εἰς Β, ἢ Π, [5] ἢ Φ.

ΤΡΥ'ΞΟΝΤΑ. [6] καταπονήσοντα· καὶ ἐν τῷ βίῳ τρύχειν ἑαυτὸν λέγεται, οἷον καταπονεῖν.

ΤΡΥ'ΦΟΣ. [7] κλάσμα.

— Τὸ

'Αλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

1 Τροφόεντα. Od. Γ. 290:

Κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσι.

Vill.

2 Εὐαξές. Lege εὐαυξές. *Heſ.* explicat, τεθραμμένον, μέγα. Et addit: γίγονε δὲ κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ τρόφιμον. Vill. Ex *Schol.* ad l. l. hic legere malim εὐπαγές.

3 Κῦμα. Il. Λ. 307. In *Cod. Manuſcripto* omiſſum erat κῦμα. Vill.

4 'Ως τρόφι ὡς ὄπι. Lego, τὸ τρόφι, ὡς ὄπι, & mox pro Ἐπὶ αὐξήσει lego una voce, ἐπιαυξήσει. Vill. Atqui tunc reſtituendum foret ἐπαυξήσει. Sed in difficili & obſcuro loco, haud ſcio an parum antea auditam explicationem, ita propoſuerit Lexicographus: προσενεκτέον δὲ ὡς τρόφι, ὡς ὄπι, θηλυκῶς ἐπὶ αὐξήσει ἀκούουσι, (ſcil. οἱ Παλαιοὶ vel τινες) ἀπὸ τῆς εὐθείας &c.

5 Π. In Codd. MSto. Η., ſed lego Π. Ut ὤψ ὀπὸς, φλὲψ φλεβὸς, ſic τρὸψ τροφὸς inflectit. Vill. Ita etiam tacitus emendavit, qui hoc loco ad *Heſych.* uſus eſt, Cl. *Albert.*

6 Τρύξοντα. Od. Ρ. 387:

Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑαυτόν.

Vill.

7 Τρύφος. Hæc in *Codice*

ΤΥ´ΝΗ. [1] Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σύ.

ΤΥΠΕΙ´Σ. [2] πληγεὶς ἐκ χειρός.

ΤΥ´ΨΑΣ. ἐκ χειρῶς [3] πατάξας.

ΤΩΙ. διό. καὶ ἀντὶ τοῦ οὗτοι οἱ δύο, ἢ τούτους τοὺς δύο. καὶ ἐπὶ μὲν τῆς δοτικῆς· [4]

> Ὣ [5] τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω. —
>
> ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς·
>
> — Οὐδ' [6] ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν. —
>
> καὶ ἐπὶ τοῦ τούτου· [7]
>
> Τῷ καὶ [8] τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια.

ΤΩΙ

1 Τύνη. Il. Ε. 485. &c.

2 Τυπεὶς Il. Λ. 191. &c.

3 Χειρῶς. Lege χειρός. Od. Χ. 98.

> Φασγάνῳ ἀΐξας, ἤε προπρηνέϊ τύψας.

Vill. Conf. Il. Υ. 462.

4 Δοτικῆς Docet τὸ τῷ ſumi in nominativo duali, in accuſativo, & in dativo ſingulari. Exemplum affert primi caſus, ſcilicet, ὣς τώ γ', &c. ante quod, pro ἐπὶ δοτικῆς, legendum puto ἐπ' εὐθείας; cum ultimo tantum loco exemplum alleget ubi τῷ uſurpetur in dativo, pro τούτῳ. *Etymol.* habet: εὐθείας μὲν, ὡς τό·

> — Τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἀνέστην,

(Lege ὣς τώ γ', &c.) ἀντὶ τοῦ οὗτοι. αἰτιατικῆς δὲ, ὡς τό·

> — Οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεὺς,

ἀντὶ τοῦ τούτους, ἀντωνυμίαν δὲ, ὡς τό·

> Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,

(pro νεφεληγερέτα Ζεὺς, lege, Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων, ſeu, ἑκάεργος Ἀπόλλων, quemadmodum legitur apud *Homerum* Il. Ρ. 326 & 585.) ἀντὶ τοῦ, τούτῳ ὁμοιωθείς. καὶ πάλιν·

> Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια.

Vill. Pro διὸ denique ponitur *Il.* Α. 410. & aliis multis locis.

5 Ὣς τώ Il. Α. 304. Vill.

6 Οὐδ'. Il. Α. 330. Vill.

7 Τούτου. Lege τούτῳ. Nam hic τῷ eſt in dativo. Vill.

8 Τῷ καί. Od. Κ. 494. Vill.

1 Τῷ

ΤΩΐ ΚΕ. ἐπὶ ȣ·

Τῷ κε [1] τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,

βȣ́λεται ἀκȣ́ειν, ȣ̈́τως. καὶ Ἀπίων παραγγέλλει. καὶ ἐπὶ τȣ̃· [2]

Τῷ κε λάχον [3] κτερέων, καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί,

ἀντὶ τȣ̃ ȣ̈́τως ἄν.

ΤΑΥ͂ΡΟΙ οἱ παρ' Ἐφέσιοι [4] οἰνοχοȣ̃ντες ἠΐθεοι ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ.

ΤΑΥ΄ΡΙΟΝ [5] ΑἾΜΑ. θανάσιμον, ἀπὸ Μίδα καὶ Ἰά-

1 Τῷ κε. Il. B. 373. Vill.

2 Βȣ́λεται ἀκ. ȣ̈τ. κ. Ἀπ. παρ. κ. ἐ. τ. Legendum videtur, quod in ſuo Apographo ſcripſit *Montfauc.* βȣ́λονται ἀκȣ́ειν ȣ̈́τως. &c.

3 Τῷ κε λάχον. Od. E. 311. Sic in *Cod. Manuſcripto.* Levi diſcrimine in *Homero* hodie legitur, τῷ κ' ἔλαχον. Vill. Eandem, quam *Apollonius*, lectionem habet *Heſych.*

4 Ἐφέσιοι. Lege Ἐφεσίοις. *Heſ.* ſimpliciter habet, οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι. Ex *Apollonio* reponendum puto, ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ. Sed deinde in *Heſ.* καὶ οἱ τέλειοι βόες. Quam gloſſam, cum ad Homerum proprie pertineat, *Apollonio*, ejus Lexicographo, viciſſim reſtituet *Heſ.* Vill. Od. Υ. vſ. 232.

— Ἀντίθεος Γανυμήδης
Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων
Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

Ad hunc locum *Euſtath. p.* 1205. *v.* 22., cum illuſtriores de diis atque hominibus pocillatores recenſet, tum vero ipſis *Apollonii*, verbis obſervat, ὅτι παρὰ Ἐφεσίοις οἱ ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ οἰνοχοȣ̃ντες ἠΐθεοι ταῦροι ἐκαλȣ̃ντο, ἐν τοῖς τȣ̃ Ἀθηναίȣ καὶ αὐτὸ κεῖται. *Athen.* vero X. 7. auctorem ſuum laudat *Ameriam.* Gloſſa igitur, quamvis non Homerica, ex commentariis tamen in Poëtam antiquioribus, in *Apollonii*, aliorumque *Lexica* Homerica, atque inde in *Ameriae* & *Heſychii* Gloſſaria, derivata eſt.

5 Ταύριον. Lege ταύρειον. Vill.

[illegible] [1]

[illegible] [2] [illegible] [3] [illegible] [4] [illegible] Κ[illegible],
[illegible]

1 [illegible] Malem [illegible] [illegible] est nunc [illegible] [illegible]

2 [illegible] Etym. [illegible]

3 [illegible] Conf. Suid. & [illegible]

4 [illegible] Lege [illegible]

5 [illegible] Conf. Script. [illegible] Hesych. h. v.

Υ.

ὙΒΒΑ'ΛΛΕΙΝ. ἐν τῇ Τ τῆς ῥαψῳδίας·

Ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, [1] οὐδὲ ἔοικεν

Ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπισταμένῳ περ ἐόντα.

εἰρηκότος γὰρ τοῦ Ποιητοῦ περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος·

Αὐτόθεν [2] ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστὰς,

ὁ μὲν Ἀρχίας ἀκούει κυρίως, καθήμενον, [3] καὶ μηδ' ἀνιστάμενον, μηδὲ προσεληλυθότα. οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον ἑστῶτα μὲν λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα παρὰ τῇ καθέδρᾳ, οὐδ' ἐν μέσοις ἑστῶτα. καὶ κατὰ μὲν Ἀρχίαν, ἡ διάνοια ταύτη· ἑστῶτος [4] μὲν καλόν ἐστι ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικε ὑββάλλειν [5] ἑτέρῳ. χαλεπὸν γὰρ τοῦτο, καὶ τῷ ἐπιστήμονι λόγων·

Αν-

1. Ἀκουέμεν Sic hodie in *Homero* Il. Τ. 79. At in *Codice MS.* ἀκούειν. Supra, pro τῆς ῥαψῳδίας, lego, τῆς Ἰλιάδος ῥαψῳδίᾳ. VILL. Varietatem lectionis ex *Codd. MStis* notavit etiam *Barneſ.*, ſed neglexerunt editores poſteriores.

2 Αὐτόθεν. Il. Τ. 77. VILL.

3 Καθήμενον. Hinc, ſi Agamemnon loquitur ſedens, non vero ſtans, quidam legunt, ἑσταότως, *id eſt*, compoſite, placide, pro ἑσταότος, *ſtantis.* VILL.

4 Ἑστῶτος. Non video quomodo haec interpretatio tribui poſſit *Archiae* qui Agamemnonem docuerit dixiſſe καθήμενον, καὶ μηδ' ἀνιστάμενον, μηδὲ προσεληλυθότα. Hanc qui animo inbiberat ſententiam, legerit ille oportet ἑσταότως.

5 Ὑββάλλειν, ſeu ὑποβάλλειν, ab *Euſtathio* exponitur,

[illegible]

Ἀνδρῶν [1] δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσειεν, [2]

ἢ ἑτέρου ὑββαλλομένου; ὥστε τὸ ὑββάλλειν, ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον, ἐκ τοῦ ὑββάλλειν τὸ ὑποκρούειν ἀκούουσιν. ἡ δὲ διάνοια οὕτως· ἑστῶτος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἐοικώς [3] ἐστι ὑποκρούειν τὸν λέγοντα. χαλεπὸν γάρ ἐστι καὶ τῷ ἐπιστήμονι λόγων ὑποκρουομένῳ διὰ τὸν θόρυβον λέγειν. ἀνδρῶν γὰρ ἐν ὁμάδῳ πολλῷ πῶς ἄν τις ἀκούσειεν, ἢ εἴποι, [4] ὑποκρουόμενος ὑπὸ τῶν θορυβούντων; καὶ φησὶν ὁ Σιδώνιος ὅτι τῷ [5] ὑββάλλειν ὅμοιόν ἐστι τοῦτο.

Τὸν δ' [6] ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο. —

ὙΓΡᾺ ΚΈΛΕΥΘΑ. [7] τὴν θάλασσαν.

ὙΓΡῸΝ ἜΛΑΙΟΝ. [8] ὁ Ἡλιόδωρος, ἤτοι διὰ τὸ εἰς ἄνεσιν ἄγειν καὶ ἀνιέναι τὸ σῶμα, ἢ διὰ τὸ πλεῖονα χρόνον ὑγρὸν διαμένειν ἐκχεόμενον.

ὙΔΑ-

ἀπρόσκοπον τῷ λόγῳ ποιεῖν, κωλύειν καὶ ὑποκρούειν διὰ κραυγῆς, καὶ ποιεῖν θόρυβον. VILL.

1 Ἀνδρῶν. Il. Τ. 81. VILL.

2 Ἀκούσειεν In *Hom.* ἀκοῦσαι, ob metrum. VILL.

3 Ἐοικώς. Lege ἐοικός. VILL.

4 Ἢ εἴποι. Il. Τ. 81.

Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ
πῶς κέν τις ἀκούσαι,
Ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.

VILL.

5 Τῷ. In Cod. & Editione aperto errore ſcribebatur τὸ, cui ſubſtitutum, quod juſſit *Villoiſ.*, τῷ. Quamvis legi forte eodem jure poſſit, τὸ ὑββάλλειν ὅμοιόν ἐστι τούτῳ.

6 Τὸν δ'. Il. Α. 292. VILL.

7 Ὑγρὰ κέλευθα Il. Α 312:
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα.

8 Ὑγρὸν ἔλαιον. Peſſime *Montfaucon.* edidit ὑγρὸν ἔλος. Legitur in *Apollon.* & *Heſ.* ὑγρὸν ἔλαιον. Et apud *Homerum* Il. Ψ 281:

— Ὃς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων κατέχευε. —

VILL.

1 Ὑδα-

Ὑδατοτρεφέων. [1] ὕδατι τρεφομένων.

Ὑδρηλοί. [2] μαλακοί, κάθυγροι.

Ὑδρηναμένη. [3] λουσαμένη.

Ὕδη, πόλις ἐν Λυδίᾳ·

Ὕδης ἐν [4] πίονι δήμῳ.

διὰ τοῦ Δ, ἐπὶ δὲ σκυτοτόμου·

Σκυτοτόμων [5] ὄχ' ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων,

ἐστι Βοιωτιακή, καὶ προσῆκον Ἕλληνα τὸν Τύχιον Ἕλληνι τῷ Αἴαντι κατεσκευακέναι τὴν ἀσπίδα.

Υἷες Ἀχαιῶν. [6] περιφραστικῶς, οἱ Ἀχαιοί. καὶ ἐν τῷ ἔθει, φιλοσόφων παῖδες, ἀντὶ τοῦ φιλόσοφοι. καὶ Ὅμηρος, παῖδες Τρώων, [7] ἀντὶ τοῦ, οἱ Τρῶες.

Ὑλακόμωροι. [8] οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμορημένοι, ἐν ἴσῳ τῷ, πεποιημένοι. [9]

Ὑλη-

1 Ὑδατοτρεφίων. Habetur ὑδατοτροφίων apud *Heſ.* & *Athenaeum*, qui affert verſum *Homericum*, ex Od. Ρ. 208:

Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτροφίων ἦν ἄλσος.

Heſ. explicat, ὑπὸ ὕδατος αὐξομένων ἢ τρεφομένων. VILL. Ὑδατοτροφίων, merito pro corruptela habuerunt interpretes.

2 Ὑδρηλοί. Od. I. 133. VILL.

3 Ὑδρηναμένη Od. Δ. 750:

Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα.

4 Ὕδης. Il. Υ. 385. Ubi alii legunt Ἴδης. VILL. Videntur tamen & inter veteres Criticos fuiſſe, qui l. l. legerent, Ὕλης. *Schol. Reg.* Εἰ μὲν μετὰ τοῦ Λ γράφοιτο, τὸ Ὕλης, νοητέον Ὕλην, τὴν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ πόλιν. εἰ δὲ μετὰ Δ, Ὕδης, τὴν πόλιν τῆς Λυδίας, τὴν νῦν καλουμένην Σάρδεις. Conf. *Barneſ.*

5 Σκυτοτόμων. Il. Η. 221. Σκυτοτόμων, quod aberat omiſſum ob σκυτοτόμου praecedens, reſtitui. VILL. Conf. *Barneſ.* ad *l. l.*

6 Υἷες Ἀχ. Sexcentis locis habet Poëta.

7 Παῖδες Τρώων. Od. Λ. 546.

8 Ὑλακόμωροι. Od. Ξ. 29. Π. 4.

9 Πεποιημένοι. Verius videtur

Ὑλήεσσα. [1] κατάδενδρος.

Ὑλακίδης. [2] Ὑλάκου υἱός.

Ὕλλος. [3] ποταμὸς ἐν Λυδίᾳ.

Ὕπαρ. τὸ μεθ' ἡμέραν· [4]

Οὐκ [5] ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν. —

Ὑπεδείδεσκεν. [6] ὑπεβλέπετο. τὴν δὲ Ὑπὸ πρόθεσιν διὰ τὸ μέτρον, Ὑπέ.

Ὑπαι-

tur, quod in hoc loco ad Heſych. emendavit Cl. Alberti, Πεπονημένοι. Habent id ipſum Schol. ad Od Ξ. 29. Euſtath. p 1749. v. 35. & Heſych. Suid. & Etymol. reddunt οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν πονούμενοι. Conf. ipſe Apoll. v. Ἐγχεσίμωροι. p. 238. v. Ἰόμωροι. p. 364. & Alb. ad Heſych. eadem v. Ἰόμωροι.

1 Ὑλήεσσα. Od. Ι. 24.

2 Ὑλακίδης. Od. Ξ. 204.

3 Ὕλλος. Il. Υ. 392. Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι. Heſych. ex Homericis etiam commentariis vel Lexicis Gloſſam mutuatus videtur, Ὕλλος. ποταμὸς Λυδίας.

4 Μεθ' ἡμέραν. Scholiaſtes Platon. ineditus ad L. XII. de Legib. ὕπαρ ἐστὶ τὸ μέσον ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου ὁρώμενον. Heſ. habet: τὸ μεθ' ἡμέραν, οἷον, ὄναρ ἐν ἡμέρᾳ φανερῶς, ἐναργῶς ἀληθές. Sic Pindarus Olymp. XIII. ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ. Unde recte Aeſchylus in Prometheo, vſ. 481:

— Κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων
Ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι. —

In Apollon. poſt μεθ' ἡμέραν, omiſſum puto ὄναρ. Vill. Ex frequenti Grammaticorum more, nomen lectori ſupplendum reliquit Apollon.

5 Οὐκ. Od. Τ. 547. Poſt ὕπαρ Hom. addit:

— Ὃ καὶ τετελεσμένον ἔσται.

Vill.

6 Ὑπεδείδισαν. Heſ. habet quoque ὑπαὶ δὲ ἴδεσκεν, ut in Homero Il. Γ. 217:

Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας.

Immo, cum in Heſ. poſt Ὑπίασιν, ordo litterarum, annotante Clar. Alberti, pro ὑπαιδείδισκεν, exigat ὑπεδείδισκεν, non dubito quin hic quoque Heſ. ex Apollon emendandus ſit, & ſit varians Lectio,

ὙΠΑΙΘΑ. [1] ἔμπροσθεν.

ὙΠΑΡΧΗ'. [2] προκαταρχή.

ὝΠΑΤΟΝ ΜΗ'ΣΤΩΡΑ. [3] τὸν ἐν τῷ μήσασθαι ὕπατον, οἷον πρῶτον.

ὙΠΑ'ΤΗι. Ὁ μὲν Ἀπίων,

Ἐν δὲ πυρὶ [4] ὑπάτῃ, —

ἀποδίδωσι, πλαγία. ἄμεινον δὲ, ἀνωτάτῃ, οἷον πρώτῃ. ὑποτίθεται γὰρ τοὺς ἄλλους τοὺς συγκαιομένους τῷ Πατρόκλῳ περὶ τὰ ἔσχατα μέρη τῆς πυρᾶς καιομένους.

ὙΠ' ἈΣΠΙ'ΔΑ [5] ΠΡΟΠΟΔΙ'ΖΩΝ. ὑπὸ τῆς ἀσπί-

Lectio, cum ſupra idem *Heſ.* habeat, Ὑπαὶ δὲ ἴδισκεν. VILL. Probabilis haec de antiqua lectionis varietate videri poſſit conjectura, niſi ὑπεδείδισκεν parum aptum eſſet menti ac ſententiae l. l.; *Heſychii* praeterea atque *Apollonii* interpretatio ὑπεβλέπετο vix iſti formae conveniret, ac multo denique minus eo pertinere poſſet, quod addit *Apollon.* τὴν δὲ ὑπὸ πρόθεσιν διὰ τὸ μέτρον Ὑπαί. Metro enim ut medearis; in ὑπὸ non brevis quaeratur ultima oportet, ut in ὑπόδεσ. ſed longa, ut in ὑπαί. Itaque *Apollonio* & *Heſychio* reddenda videtur Glosſa Ὑπαὶ δὲ ἴδεσκεν, & mox in *Apollonio* ſcribendum: ὑπὸ . . . . . ὑπαί.

1 Ὕπαιθα. Il. Σ. 421:

Αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον.

VILL.

2 Ὑπαρχη. προκαταρχή. *Heſ.* habet: Ὑπάρχη, προκατάρχη. Lege Ὑπάρξη. προκατάρξη. Reſpiciunt enim ambo Lexicographi Od. Ω. 285:

Τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε,
Καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἡ γὰρ θέμις ὅστις ὑπάρξῃ.

Ubi *Schol.* habet: Ὑπάρξῃ. προκατάρξηται. VILL.

3 Μήστωρα. Il. Θ. 22:

Ζῆν' ὕπατον μήστωρ'. —

VILL.

4 Πυρί. Lege πυρῇ. Occurrit Il. Ψ. 165. & Ω. 787. Sed priorem locum hic reſpicit *Apollonius*. VILL.

5 Ὑπ' ἀσπίδα. Lege ὑπασπίδια. Il. N. 158:

— Πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,

Κοῦ-

ἀσπίδα τελέως τοὺς πόδας καὶ ὅλας περιβαλέσθαι ποδή-ρεις ¹ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες.

ΥΠΕΡΦΙΑΛΟΙ. ² ὑπερέχοντι κατὰ τὸ μέγεθος, ταπεινῇ, ἢ ἰσχύϊ.

ΥΠΕΡΚΥΔΑΝΤΑΣ. ³ ὑπερμόδως γαυριῶντας, ἐν-δόξως.

ΥΠΕΦΗΝΕ. ἐν τῇ ρ τῆς Ὀδυσσείας·

> Ὡς ⁴ ἄρ' ἔφη, καὶ θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τρα-πέζης,

οἷον, ἔξω τοῦ θρόνου εἵλκυσε τὸ ὑποπόδιον, καὶ φα-νερὸν αὐτὸ ἐποίησεν.

ΥΠΕΡΙΚΤΑΙΝΟΝΤΟ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ ψ τῆς Ὀδυσσείας· ⁵

> — Πόδες ⁶ δ' ὑπερικταίνοντο.

ὁ γὰρ ⁷ Ἀρίσταρχος φησὶ, ἄγαν ἐπάλλοντο, περι-θυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν μὲν ταχέως, μὴ δυναμέ-νης

> Κῶφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ἀσσαίδα προποδίζειν.

Vill.

1 Ποδήρεις. Haec abſunt ab *Heſ.*, qui hanc gloſſam deſcri-pſit. Vill.

2 Ὑπερφίαλ. Il. Ε. 116. &c. Gloſſam *Heſychio* reſtituit Cl. *Jens.*

3 Ὑπερκύδαντας Il. Δ. 66. 71. Conf. *Heſych.*

4 Ὡς. Od. Ρ. 409. Vill.

5 Ὀδυσσεία. Sic integer le-gitur locus Od. Ψ. 1.:

> Γρηῦς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσετο καγχαλόωσα,
> Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πό-σιν ἔνδον ἐόντα·
> Γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πό-δες δ' ὑπερικταίνοντο.

Hic vide *Etymol.* & *Euſta-thium* Vill.

6 Πόδες δ'. Od. Ψ. 3. Vill.

7 Ὁ γάρ. Tolle γὰρ ſuper-fluum, niſi hic aliquid prae-cedens a Librario omiſſum fuerit. Vill. Conf. *Schol.* ad *l. l.* *Euſtath.* p. 1936. v. 10. *Etymol.* p. 779. *v.* 9. & *Interpp.* ad corruptam *He-ſychii* Gloſſam ὑπερίκοντο.

της δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ, διὰ τὸ γῆρας. φαίνεται τοίνυν τὸ πλῆρες,[1] κατὰ Ἀρίσταρχον, ἐρικταίνοντο. καὶ δῆλα τὰ τῆς ἀναγνώσεως. ἔνιοι δὲ ἑτοιμότερον, ὑπερεχίζοντο κατὰ τὴν πορείαν. οἱ γὰρ σπυδαστικῶς ἔχοντες, κατὰ διάβασιν ὁρῶνται ὡς περιεχισμόν τινα ποιούμενοι τῶν ποδῶν ἕνα παρ' ἕνα. ἐρίξαι δὲ κυρίως, τὸ διαχίσαι·

Ἤρικε[2] δ' ἱπποδάσεια κόρυς. —

καὶ ἡμεῖς ἔτι ἐρεγμὸν λέγομεν τὴν ἐσχισμένον κύαμον. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑποκατεκλῶντο οὐκ εὐτονοῦντες. ἄλλοι δὲ, ὑπερεκινοῦντο[3] διὰ τὴν προθυμίαν.

ὙΠΕ΄ΡΒΙΟΝ.[4] ὑπεράγοντα κατὰ τὴν βίαν. ἐνίοτε καὶ ἐπιῤῥηματικῶς. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβίως[5] τὸν οἶνον ἐξαντλοῦντες, οἷον, πάνυ βιαίως.

ὙΠΕΡ-

1 Τὸ πλῆρες. Hic innuit τὸ ὑπερικταίνοντο componi ex ὑπ' & ἐρικταίνοντο, non vero ex ὑπὲρ & ἰκταίνοντο. Sic ſupra, pag. 446 habet: τὸ δὲ πλῆρες μάσταξι, ubi legimus, μάσταξ; ut innuat μάστακ' in *Homero* per aphaereſin dici pro μάσταγα, quod πλῆρες eſt. VILL.

2 Ἤρικε. Il. P. 295. VILL.

3 Ὑπερικνοῦντο. *Euſtathius*: ὑπερεξετείνοντο, ἄγαν ἐκινοῦντο. VILL.

4 Ὑπέρβιον. Eandem Gloſſam habet *Heſychius*. *Homerus* autem ſaepius quidem hanc formam adhibuit, ſed ut vel ὕβριν ὑπέρβιον diceret, vel adverbii loco neutrum poneret ὑπέρβιον; Unus tantum Poëtae locus eſt, cui convenire poſſit interpretatio: ὑπεράγοντα κατὰ βίαν. Il. P. 19.

Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.

Ubi ὑπέρβιον, quod pro adverbio paſſim acceperunt Interpretes, (v. *Schol.* & *Euſtath. p.* 1092. *v.* 18.) Gloſſae hujus auctor habuit pro adjectivo, & reddidit adeo ὑπεράγ. κ. β.

5 Ὑπερβίως. Omiſſa eſt *Homerica* citatio, cujus ſolam gloſſam affert. Habes Od. Ξ. 95:

Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.

VILL.

1 Ὑπερ-

ὙΠΕΡΒΑΣΙΉΙΣΙ.[1] παραβάσεσι τῶν ὅρκων καὶ τοῦ δικαίου, ἐν ἁμαρτίᾳ.

ὙΠΕΡΤΕΡΊΗ.[2] τὸ πῆγμα τῆς ἁμάξης.

ὙΠΈΡΤΕΡΑ. τὰ ὑπεράνω τῶν ἐντὸς κρέα. οἱ δὲ, ὑπερτέρως ὠπτημένως.[3]

ὙΠΈΡΕΠΤΕ. ὑποκατήσθιεν, ἀπὸ τοῦ ἐρέπτειν, τῆς ἔρας τι ὑφαιρεῖν. φησὶ γὰρ ἐν τῇ παρὰ ποταμὸν μάχῃ·

— Κονίην[4] δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν,

ἵνα μᾶλλον βαπτίζηται ὁ Ἀχιλλεὺς, περὶ οὗ ὁ λόγος.

ὙΠΕΡΊΩΝ. ὁ Ἥλιος, ἀπὸ τοῦ ὑπερεῖναι[5] ἡμῶν.

ὙΠΕΡΦΊΑΛΟΙ. ὑπερήφανοι. λέγονται δὲ οὕτως, καὶ οἱ κατ' ἀρετὴν διαφέροντες, οἷον, ὅτ' ἄν τις τῶν μνηστήρων λέγῃ·

— Ὑπερ

1 Ὑπερβασίῃσι. L. Ὑπερβασίῃ. Il. Γ 107 ubi *Schol.* interpretatur παραβάσει, ἀδικίᾳ.

2 Ὑπερτερίη. Vide *Kuhn.* ad *Polluc.* I. 253 & Clar. *Ruhnken.* ad *Tim.* in ὑπερτερία. VILL. Pertinet Gloſſa ad Od. Z 70.

3 Ὠπτημένως. Lege ὠπτημένα. Od. Γ 65. & Υ 279:

Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο.

VILL.

4 Κονίην. Il. Φ. 271. Sic locus integer legitur:

— Ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν.

Supra, pro παρὰ ποταμὸν, mallem πρὸς VILL.

5 Ὑπερεῖναι. An ὑπεριέναι? Alii non Hyperionem Solem, ſed Solis patrem conſtituunt, ut Heſiodus in Theogonia, vſ. 371:

Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

VILL. Ὑπερίων eſt apud *Hom.* Il. Τ. 398. Caſus obliqui paſſim aliis habentur Poëtae locis.

1 Ὑπερ

— Ὑπερφιάλοισι [1] μεθ' ἡμῖν.

οὐ γὰρ ἂν ἑαυτοὺς κακῶς ἔλεγον. καὶ τοὺς Κύκλωπας, χωρὶς τοῦ Πολυφήμου, δικαίους συνέστησεν. καὶ ἐπὶ τῶν

Κυκλώπων [2] δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,

τοὺς μὴ τοῖς κοινοῖς νόμοις χρωμένους. [3]

ΥΠΕΡΗΝΩΡ. ὑπεράγαν [4] κατὰ τὴν ὡραιότητα [5]· ἥτις ἐστὶ ἀνδρεία σημαίνει καὶ τὴν ὑπερήφανον. ἔστι δὲ καὶ κύριον [6] ὄνομα.

ΥΠΕΜΝΗΜΥΚΕΝ. ἐν τῇ Χ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος, ἐν ἀθετουμένοις στίχοις· [7]

Πάντα [8] δ' ὑπεμνήμυκεν. —

1 Ὑπερφιάλοισι. Od. Φ. 289. Vill.

2 Κυκλώπων. Od. I. 106. Huic, credo, verſui poſtponendum, non praeponendum eſt, καὶ (γὰρ) τοὺς Κύκλωπας &c. Vill. Scribendum igitur videtur: Ὑπερφιάλ. μεθ' ἡμῖν Καὶ ἐπὶ τῶν. Κυκλώπων δ' ἐς γ. ὑπερφ, ἀθεμ. τ. μὴ τοῖς κοιν. νόμ. χρ. Οὐ γὰρ ἂν ἑαυτ. κακ. ἐλ. Καὶ τοὺς Κυκλ. χ. τ. Π. δικ. συν.

3 Χρωμένους. Poſt χρωμένους, forte omiſſum, λέγει ἀθεμίστους. Sic habet ſupra pag. 49. Ἀθεμίστων. . . Ὁ Ἡλιόδωρος Ἀρισταρχείως μεταφράζων φησὶ, καθὸ οὐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος λέγει δικαίους εἶναι τοὺς Κύκλωπας, ἐκτὸς τοῦ Πολυφήμου. Vill.

4 Ὑπεράγαν. Poſt ὑπεράγαν, omiſſum puto ἔχων. Vel potius legerem, ὑπεράγων; ut ſupra vidimus p. 671. Ὑπέρβιον. ὑπεράγοντα κατὰ τὴν βίαν. Vill. Ὑπήνορα memorat *Homer*. Il. Ξ. 516. P. 24. Adjectivo hujus formae nomine, haud ſcio ubi uſus ſit.

5 Ὡραιότητα. Mallem ἀνορέην, quod propius accedit. Vill.

6 Κύριον. Il. Ξ. 516. Vill. add. P. 24.

7 Ἀθετουμένοις στίχοις. Verſus ſcilicet Il. X. 490-498. a Criticis nonnullis repudiatos eſſe obſervavit ad l. l. *Euſtath*.

8 Πάντα. Il. X. 491. Vill. Conf. ſupra V. Ἐμνήμυκε p. 259. &, quem loco huic Poë-

ὁ Ἀρίσαρχος ἀποδίδωσι, ὑποκαταλείπονται, ἔθεν Ἀπίων φησὶν, ὑπομέμυκε καὶ κλαίει. ἐπιφέρει γάρ·

— Δεδάκρυντο [1] δὲ παρειαί.

ἐκ δευτέρου δὲ ἀποδιδοὺς, ἵνα ᾖ, ἀνάμνησιν [2] εἴληφεν. βέλτιον δὲ τὸ Α.

ΥΠΕΡΩΉΣΑΝ. [3] ὑπεχώρησαν.

ΥΠΕΊΧΕΤΕ. [4] ὑπέβαλεν.

ΥΠΕΡΔΕΆ. ὑπερδεόντως [5] ἐνδεῆ. οἷον, ἐλάσσω [6] κατὰ δύναμιν.

ΥΠΕΡΑΈΙ. [7] ὑπεραίγοντι κατὰ τὴν πνοήν.

ΥΠΕΡΟΠΛΊΣΑΙΤΟ. [8] ἡ λέξις ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας·

— Οὐκ

[...]tae vexatissimo destinamus Excursum.

1 Δεδάκρυντο. Lege δεδάκρυνται. Vill.

2 Ἀνάμνησιν. Sic Schol. habet: οἱ δὲ, ἀντὶ τοῦ. εἰς ἀνάμνησιν ἔρχεται τοῦ πατρός. Vill. Apollonium scripsisse crediderim in hanc sententiam: οἱ δὲ νεώτεροι ἀποδιδόασι εἰς ἀνάμνησιν ἤνεγκεν: Conf. Hesych. v. Ἐμνήσθη ibique Cl. Kuster.

3 Ὑπερώησαν. Conf. Il. Θ. 122. ibique Schol. &c.

4 Ὑπέχευεν Il. Λ 842:

— Θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.

Vill.

5 Ὑπερδεόντως. Lege cum Hes. ὑπερφαγόντως. Il. Ρ. 330:

Ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας

Eustath. interpretatur, τὸν ἀντέοντα, καὶ ὑπερχείμενον τοῦ δέους. Omnino videndus in hanc vocem Alberti ad Hes. Vill. Duplicem interpretationem proposuisse videtur Apollon. ὑπὲρ δέος ὄντα: & ἐνδεᾶ, οἷον ἐλάσσονα κ. δύν. In loco certe Homeri l. utramque sententiam placere potuisse Grammaticis, singulari Excursu demonstrare conabimur.

6 Ἐλάσσω. Lege, ἐλάσσονα. Vill.

7 Ὑπεραέϊ Il. Λ 297:

Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ

Vill.

8 Ὑπεροπλίσαιτο. In Homero, l. l. ὑπεροπλίσσαιτο. Vill. V. Od. Ρ. 286.

1 Δέ-

—— Οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσαιτο.

ὁ Ἀρίσαρχος ἀποδίδωσιν, νικήσειεν. καὶ γὰρ οἱ νεώτεροι λέγονται ὁπλότεροι· ἀπὸ τοῦ νικητικοὶ εἶναι ἐν τοῖς ὅπλοις. βέλτιον δὲ ἡμῖν φαίνεται, ἐπεὶ θαυμάζων ὑπόκειται ὁ Ὀδυσσεὺς τὰ ἑαυτοῦ οἰκήματα λέγων· 1

Ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπήσκηται 2 δέ οἱ αὐλὴ

Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερκέες 3 εἰσὶ

Δικλίδες· οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσαιτο· 4

(εἰς γὰρ τὸ ἑνικὸν 5 μετείληφε,) τὸ δῶμα οὕτως ἐξησκημένον ὑπερηφανήσειεν. ὑπέροπλοι γὰρ οἱ ὑπερήφανοι λέγονται, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ δύναμιν τὴν ἰδίαν ὅπλοις μείζοσι χρῆσθαι.

ΥΠΗ.

1 Λέγων. Lego λέγων, ſeu, καὶ λέγων. Vill. Nulla opus eſſe videtur correctione, niſi inciſi nota, ſive commate, quo participium, λέγων, a nomine, οἰκήματα, dividatur.

2 Ἐπήσκηται δέ. Od p. 266. In Codice Manuſcripto, ἐπίκειται. Vill.

3 Εὐερκέες Hodie in Homero, εὐεργέες. Vill. Lectionis diverſitatem aliunde etiam notarunt Interpretes.

4 Ὑπεροπλίσαιτο. In Codice Manuſcripto, ὑπεροπλίσαιτο. Vill.

5 Ἑνικόν. Senſus eſt: Singularem numerum adhibuit Homerus, cum deſignare vellet, nemo hanc domum deſpiciet. Sin autem indicare voluiſſet has aedes a nullis expugnatum iri, pluralem uſurpaſſet. Nemo enim ſolus domum tam munitam expugnat, ſed ſolus deſpicere poteſt. Vill. Brevis ſcilicet obſervatio, εἰς γὰρ τὸ ἑν. μετείλ., eo unice comparata eſt, ut confirmetur Apollonii interpretatio, qui particulam ΜΙΝ recte refert ad aedes non contemnendas, ad ſingularis numeri nomen τὸ δῶμα, quum vix referri poſſit ad pluralem formam τὰς θύρας, januas non expugnandas. Euſtath. ad h. l. p. 1819. v. 32. Ἔπαινος δὲ ταῦτα οἴκου.. Δύναται δὲ τὸ ΜΙΝ ἐνταῦθα, καὶ ἐπὶ τοῦ οἴκου συνήθως νοεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τῶν θυρῶν δὲ, εἰ καὶ μὴ πάνυ συνήθως. εἰσὶ γὰρ καὶ τοιαῦται πληθυντικαὶ χρήσεις, καὶ μάλιστα τῆς ΝΙΝ ἀντωνυμίας.

῾ΥΠΗΝΗ´ΤΗι. ἐν τῇ Ω τῆς Ἰλιάδος. ὁ Ἡλιόδωρος ἀποδίδωσι, ἀρτίως τὴν ἥβην ἔχοντι. ὑπήνη δέ ἐστιν, ὁ ὑπὸ τὴν ῥῖνα τόπος. καὶ οἱ μὲν τὸν μύστακα ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ, τὸ γένειον. ἀκούειν δὲ ἄμεινον, τῷ ἀρτίως γενειῶντι, διόπερ ἐπήνεγκε·

— Τοῦπερ [1] χαριεστάτη ἥβη.

῾ΥΠΟΣΤΑΧΥ´ΟΙΤΟ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσιν, ὑπαύξοιτο. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑπογεννῷτο·

— Ὑποσταχύοιτο [2] βοῶν γένος εὐρυμετώπων. ὑγιῶς μὲν οὖν ἑκάτερος. εἴρηται γὰρ ἀπὸ τῶν σταχύων μεταφορικῶς. ὥσπερ οὖν ἐξ ἑνὸς σπέρματος εἷς πυθμὴν γίνεται, ἀφ᾽ οὗ πολλοὶ στάχυες, οὕτως ἀπὸ μιᾶς βοὸς πολλαὶ γίνονται. διόπερ, ὁ μὲν εἰς τὸ ὑπαύξοιτο μετέφρασεν· ὁ δὲ, ὑπογεννῷτο.

῾ΥΠΟΘΗΜΟΣΥ´ΝΗΙΣΙ. [3] ὑποθήκαις, συμβουλίαις.

῾ΥΠΟ´ΤΡΟΠΟΝ. ὑποστρέφοντα καὶ ἀφιγμένον· [4]

— Ὑπότροπος [5] ἵξομαι αὖθις.

῾ΥΠΟΚΡΙ´ΝΑΙΤΟ. ἀποκρίναιτο·

Ὧδέ [6] χ᾽ ὑποκρίναιτο θεοπρόπος. —

καὶ πάλιν·

Σοὶ

1 Τοῦπερ Il. Ω. 348. VILL. ibique *Schol*, Od. Π. 233.

2 Ὑποσταχύοιτο. Od. Υ. 212. Alii legunt, ὑποσταχύοιτο. VILL. Conf *Hesych.* h. v., ubi *Apollonii* Glossam non neglexit Cl. *Alberti.*

3 Ὑποθημοσύνῃσι, *Il.* Ο. 412.

4 Ἀφιγμένον. Huic voci in *Apollon.* & *Hes.* praeponendum puto τὸ αὖτις. VILL.

5 Ὑπότροπος. Il. Ζ. 367. VILL.

6 Ὧδέ κ. Il. Μ. 228. VILL.

1 Σοὶ

Σοὶ δ' [1] ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται. —

πρωταγωνιστοῦντος [2] γὰρ τοῦ χοροῦ τὸ παλαιὸν, ἤτοι ὥσπερ ἀποκριταὶ ἦσαν, ἀποκρινόμενοι [3] πρὸς τὸν χορόν.

ΥΠΟ'ΚΥΚΛΟΝ. [4] ὑπότροχον.

ΥΠΟ'ΒΡΥΧΑ. [5] ὑποβρύχιον.

ΥΠΟΦΘΑ'Σ. ὑποφθάσας. καί·

— Ὑποφθαμένη [6] φάτο μῦθον.

ΥΠΟΔΕΞΙ'Η. ὑποδοχή.

ΥΠΟ'ΔΡΑ. ὑποβλεπτικῶς, ὅπερ οἱ νεώτεροι, ὑπόδραξ. [7]

ΥΠΟ'ΨΙΟΝ. [8] ὕποπτον καὶ ὑποβλεπόμενον.

ΥΠΟΝΗΙ'Ωι. ὁ μὲν Ἀπίων, ὡς ἐν τῷ [9] Ἰθάκῃ λιμένος οὕτως καλουμένου. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὡς δύο μέρη

1 Σοὶ δ'. Od. Β. 111. VILL.

2 Πρωταγωνιστοῦντος. Ante hanc vocem ex *Heſychio* reſtituendum puto, ἔνθεν καὶ ὑποκριταί. *Heſ.* enim habet: Ὑποκρίνοιτο. ἀποκρίνοιτο. ἔνθεν καὶ ὑποκριτὴς, ὁ ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν χορόν. VILL.

3 Ἀποκρινόμενοι. Vide *Etymol.* in Ὑποκρίνονται. VILL.

4 Ὑπόκυκλον. Od. Δ 131:

Χρυσῆν τ' ἠλακάτην, τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσε.

VILL.

5 Ὑπόβρυχα. Od. Ε. 319. ubi V. *Schol.*

6 Ὑποφθαμένη. Od. Ο. 171.

7 Ὑπόδραξ. Rectius ὑποδρὰξ, ſecundum quosdam, ut εὐρὰξ, ἐναλλὰξ, ἀπρὶξ, &c. VILL.

8 Ὑπόψιον. Il Γ. 42. ubi *duo Codices Regii*, & alii, habent ἐπόψιον VILL.

9 Τῷ. Lege τῇ. Od. Α. 186:

Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

Et Γ. 81:

Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου εἰλήλουθμεν.

VILL.

μέρη λόγου ὄντα μετείληφεν, ἵν' ᾖ, ὑπὸ τῷ νηΐῳ. φησὶ γάρ· νήϊος, τόπος ἔχων ξύλα, ἢ δένδρα, ἐξ ὧν δεσμοῦσι τὰς ναῦς καθορμίζοντες.

ΥΠΟ'ΡΡΗΝΟΝ. ὕπαρνον, οἷον ἄρνα ἔχουσα [1] ἐν τῇ γαστρί.

ΥΠΩΡΕΙ'ΑΣ. τοὺς [2] πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι τοῦ ὄρους·

Αἳ [3] ῥά θ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.

ΥΠΕ'ΡΜΟΡΟΝ. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὴν δευτέραν ὀξυτονῶν, ὑπερμόρως ἀκούει·

Ὡς [4] καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπέρμορον Ἀτρείδαο.

ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα προφέρεται, καί φησιν, ὑπὲρ τὸ καθῆκον.

ΥΠΑΤΕ ΚΡΕΙΟ'ΝΤΩΝ. ἡγούμενε [5] θεῶν.

ΥΠΙ'ΣΧΕΤΑΙ. [6] ἀναδέχεται καὶ ὑπισχνεῖται.

ΥΠΟΣΤΑ'Σ. [7] ἀναδεξάμενος. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

Καί [8] μοι ὑποστήτω ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,

ἴσον

1 Ἔχουσα. Lege ἔχουσαν. Il. Κ. 216:

— Οἶν δώσουσι μέλαιναν,
Θῆλυν, ὑπόῤῥηνον. —

VILL.

2 Τούς. Poſt τοὺς, omiſſum eſt τόπους. VILL. Vel corrigendum eſt τὰς, ut conveniat cum ὑπωρείας, & ſuppleatur ſubſtantivum χώρας.

3 Αἳ ῥά θ'. In Homero legitur Il. Υ. 218. Ἀλλ' ἔθ'. VILL.

4 Ὡς. Od. Α. 35. VILL.

5 Ἡγούμενε. *Heſ.* explicat, βασιλεὺς (ſcribe βασιλεῦ) βασιλευόντων. Legitur Il. Θ 31. Od. Α. 45. & 81. ac Ω. 472. VILL.

6 Ὑπίσχεται. Il. Ψ. 209. &c.

7 Ὑποστάς. Il. Φ. 457. &c.

8 Καί. Il. Ι. 160. VILL.

ἴσιν τὸ ὑπεξάται.

ὙΠΟΔΜΏΣ·

— Ποσειδᾶν [1] ὑποδμώς.

ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, δμὼς ὑποτεταγμένος. ἔνιοι δὲ, ὡς περισσὸν [2] ἔσης ἀκέχσι τῆς προθέσεως.

ὙΠΙΩΓΗ'. ὑπαγωγή·

— Εὗδον Βορέω ὑπιωγῇ. [3]

ὙΠΟΠΕΡΚΑ'ΖΟΥΣΙ. μεταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ὀμφακος. [4]

ὙΠΕΚΠΡΟΘΕ'ΩΝ. [5] ὑπεκτρέχων.

ὙΠΕ'Ρ ΤΟΚΗ'ΩΝ. [6] κατὰ τῶν γονέων·

Λίσσομ' [7] ὑπὲρ τοκέων. —

ὙΠΟ-

1 Ποσειδᾶν. Lege, Ποσειδάωνος ὑποδμώς. Od. Δ. 386. VILL

2 Περισσόν. Mallem περισσῆς. VILL.

3 Ὑπιωγῇ. Od. Ξ 533. Alii diviſim legunt, ὑπ' ἰωγῇ. *Etymologus* : Ἰωγή. ἡ σκέπη. καὶ ὑπιωγαὶ δὲ, αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι. Vide *Heſ.* VILL. Adde *Interpp. ad l. l.*

4 Ὄμφακος. Poſt haec verba aliquid omiſſum puto. Adde : εἰς τὸ μέλαν τῆς σταφυλῆς χρῶμα πεπαινομένου. Ut habet *Scholiaſtes* : τῇ περκότητι ἀκμάζουσι ἤτοι ἐκ τοῦ ὄμφακος μεταβάλλουσι εἰς τὸ μέλαν τῆς σταφυλῆς χρῶμα πεπαινομένου. VILL. *Heſych.* etiam habet Ὑποπερκάζουσι. καταβάλλουσιν, (vel ut ex *Schol.* & *Apollon.* recte emendavit Cl. *Alberti*, μεταβάλλουσιν) ἐκ τοῦ ὄμφακος, καὶ ὑπομελαίνονται. Gloſſographus lectori ſupplendum permiſit nomen, quod in verbo latet, μεταβάλλουσιν ἐκ τοῦ ὄμφακος, εἰς χρῶμα πέπειρον. Cogitetur hic Cl. *Erneſti* Canon. III.

5 Ὑπεκπροθέων. Od. Θ. 125 :

Τόσσον ὑπεκπροθέων.

VILL.

6 Τοκήων. Lege τοκέων. VILL.

7 Λίσσομ'. Lege, ut Il. O. 660 :

Λίσσεσθ' ὑπὲρ τοκέων. —

VILL. Eo facilius Gram-

ma-

ʽΥΠΟΣΣΕΊΟΥΣΙΝ. [1] ὑφέλκουσιν.

ʽΥΠΟΚΥΣΣΑΜΈΝΗ. [2] ἔγκυος γινομένη.

ʽΥΠΑΛΕΥΟ΄ΜΕΝΟΣ. [3] φυλασσόμενος.

ʽΥΠΟΔΕ΄ΓΜΕΝΟΣ. ἀναδεχόμενος·

— Βίας [4] ὑποδέγμενος ἀνδρῶν,

ʽΥΠΟ΄, κυρίως μὲν·

— Δύω [5] δ᾽ ὑπὸ πυθμένες ἦσαν,

ϗ πάλιν·

Ὡς [6] ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες,

ἀντὶ τῆ, μετά,

ʽΥΠΝΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ εἰδωλοποιουμένου θεοῦ·

Ὕπνε, [7] ἄναξ. —

ἐπὶ δὲ τοῦ πάθους· [8]

Ὕπνῳ [9] ϗ φιλότητι. —

ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου·

Ὡς

maticum fallere potuit memoria, quod alter forte ipſi obverſatus ſit locus Il. X. 338. Λίσσομ᾽ ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων.

1 ʽΥποσσείουσι. Habetur Od. I 385. VILL.

2 ʽΥποκυσαμένη. Il. Ζ. 26. & Od. Λ. 253.

3 ʽΥπαλευόμενος. Quod editur Od. O. 275. ʽΥπαλευάμενος ſervatum etiam in *Heſychii* Lexico, & recte redditum eſt, φυλαξάμενος. *Apollon.* vero legiſſe videtur ὑπαλευόμενος.

4 Βίας. Od. Ν. 310. VILL.

5 Δύω. Il. Λ. 634. Codex MS. δύο. VILL.

6 Ὡς. Il. Ε. 93. VILL.

7 Ὕπνε. Il. Ξ. 233. VILL.

8 Ἐπὶ δὲ τοῦ πάθους. Sic *Etymolog.* habet: σημαίνει ϗ τὸ τῶν ἀνθρώπων πάθος. VILL.

9 Ὕπνῳ. Il. Ξ. 353. VILL.

1 Ὡς

Ὣς [1] ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

Ὕπνου δῶρον. [2] περιφραστικῶς, ὁ ὕπνος.

Ὑπερέπτατο. [3] μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπερέπεσεν.

Ὑψαγόρη. [4] μεγαλήγορε.

Ὑψίζυγος. [5] ὁ τὴν ἀνωτάτω ἕδραν ἔχων,

1 Ὣς. Il. Λ. 241. Vill.

2 Ὕπνου δῶρον. Il. H vſ. ult. ibique *Schol.* qui eandem habet interpretationem.

3 Ὑπέρπτατο. Il. N. 408:

— Τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος. Vill.

Eadem forma in eadem re utitur Poëta Il. X. 275. & Od. X 280. Pleniorem recte interpretatur *Heſych.* Ὑπερέπτατο. ὑπερέπτατο.

4 Ὑψαγόρη. *Od.* B. 85. &c. Hanc formam *Heſychio* acute reſtituit *Albert.* V. Ὑψαγορῆ.

5 Ὑψίζυγος *Philemon* Manuſcriptus: Ὑψίζυγος Ζεὺς, ὁ ἀφ' ὕψους τὰ κάτω κυβερνῶν, καὶ ἀπὸ ζυγῶν κυβερνητικὸς, ἢ ὁ ἄνωθεν οἷον ταλαντεύων τὰ κατὰ ἀνθρώπους. διὸ λέγει Ὅμηρος, ὅτι ὑπερθεν, ἤγουν ἐκ Θεοῦ, νίκης πείρατα ἔχονται. (Il. H. 102.) καὶ γίνεται τούτου (mallem τοῦτο) ἀφορμὴ τοῦ γραφῆναι τὸν Δία μεταχειριζόμενον τάλαντα ὡς ἐν ζυγοστατήματι τοῦτο δὲ νοεῖν οὐ πάνυ φιλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, ζυγὸν εἰδότες ἅρματος καὶ ἁμάξης ὅθεν καὶ ζυγόδεσμον Ὅμηρός φησιν ἱμάντα, τὸν τῶν ζώων ζευγνῦντα ζυγόν. καὶ ζυγὰ, αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι ὅμως δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον οἴδασι ζυγὸν καὶ ἐπὶ σταθμοῦ . . . ἀφ' οὗ καὶ παροιμία τὸ, ζυγοῦ πρὸς δίκην εὐθύτερος. καὶ ὑψίζυγος, ὁ ἐπὶ μετεώρου θρόνου καθήμενος. Vill. Conf. Il. Δ. 166. & quos laudat Cl. *Alberti* ad *Heſych. h. v.* Edidimus autem ἕδραν, quamvis Cl. *Villoiſ.* ex certo ſuo conſilio, corruptam *Codicis* MSti lectionem, ἕδρα, ſciens monensque, in textum recepit.

Φ.

ΦΑΕΣΙΜΒΡΟΤΟΣ. [1] ἡ τὸ φῶς τοῖς βροτοῖς παρεχομένη.

ΦΑΙΔΙΜΟΣ. [2] λαμπρὸς, ἢ ὁ ἐπίσημος.

ΦΑΛΗΡΙΟΩΝΤΑ. [3] λευκανθίζοντα.

ΦΑΛΟΣ. τὸ λάμπρυσμα τῆς περικεφαλαίας. ὅθεν καὶ τρίφαλος, [4] ἡ τρεῖς φάλους ἔχουσα, τετραφάληρος δὲ, ἡ τέσσαρας. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ φάος. ὁ δὲ Ἀπίων· φάλος ὁ λαμπρὸς καὶ λευκὸς τῆς περικεφαλαίας ἧλος.

ΦΑΡΟΣ. [5] ἱμάτιον. ἀπὸ τοῦ φαρεῖσθαι. καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν.

ΦΑΡ-

1 Φαεσίμβροτος. Il. Ω 785. ubi vid. *Schol.* & *Heſych.* h. v.

2 Φαίδιμος. Frequenter Homero uſitata forma.

3 Φαληριόωντα. Il. N. 799. de fluctibus:

Κυρτὰ, φαληριόωντα. — Vill.

4 Τρίφαλος. In *Codice* MS. per compendium, τρίφα; quod *Alberti* ad *Heſ.* minus bene, ob accentum τῷ *iota*, non *alpha*, ſuperimpoſitum, expreſſit per τριφάληρος. Vill. *Homerus* certe neque τρίφαλον uſurpavit, neque τριφάληρον. *Apollonio* equidem ex *Heſych h. v.* reſtituere malim τρυφάλεια, quod ſaepe Poëtae uſurpatum; quemadmodum & κυνέῃ τετραφαλήρῳ dixit Il. E. 743. & Il. Λ. 41. Conf *Alb.* ad *Heſych.* v. Φάλος & v. Τετραφάληρον.

5 Φᾶρος. Pro virili indumen-

ΦΑΡΜΑ'ΣΣΩΝ. [1] στομῶν, οἷον φαρμακεύων.

ΦΑ'ΣΓΑΝΟΝ. [2] ξίφος, παρὰ τὸ φάσαι, ὅ ἐστιν ἀνελεῖν.

ΦΑΕΙΝΗ'. λαμπρά. ἐν δὲ Θ τῆς Ἰλιάδος·

— φαεινὴν [3] ἀμφὶ σελήνην,

ἐζήτησαν πῶς τότε ἡ σελήνη δύναται φάναι, ὅτε τὰ ἄστρα [4] λαμπρὰ φαίνεται. ὅθεν ὁ Ἀρίσταρχος τοῦτο λύων φησὶ, φαεινὴν, οὐ τὴν ποτὲ [5] λαμπρὰν, ἀλλὰ τὴν φύσει λαμπρὰν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς Ναυσικάας·

— φέρειν [6] δ' ἐσθῆτα φαεινὴν,

ἣν διὰ τὸ ἐῤῥυπῶσθαι εἰς τοὺς πλυνοὺς παρακομίζει, ἀλλὰ δῆλον, φησὶ, ὅτι ἐνταῦθα ἀκουστέον τῇ φύσει [7] λαμπράν.

ΦΑ'ΤΙΣ. δόξα·

— φάτις [8] ἀνθρώπους ἀναβαίνει.

ΦΛΕ-

mento ponitur Il. Β. 43. *Od.* Ω. 276. & aliis locis; pro muliebri Od. Ε. 230. Od. Κ. 543. &c.

1 Φαρμάσσων. Od. Ι. 393:

Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα, Φαρμάσσων. —

Unde *Heſ.* explicat, βάπτων, στομοποιῶν. VILL.

2 Φάσγανον. Sexcentis locis habet Homerus.

3 Φαεινήν. Il. Θ. 551.

4 Ἄστρα. Sic verſus integer legitur apud *Homerum*:

Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα Φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην Φαίνετ' ἀριπρεπέα. — VILL.

5 Ποτέ. Lege τότε. VILL.

6 Φέρειν. Od. Ζ. 74. VILL.

7 Τῇ φύσει. Lege, ut ſupra, τὴν φύσει. VILL. Eadem emendatione *Schol.* ad l. l. correxit *Barneſ.*

8 Φάτις Od. Ζ. 29. VILL.

1 Φαί-

ΦΑΕ'ΘΩΝ. [1] λάμπων. ἔςι δὲ καὶ ἵππου ὄνομα.

ΦΑΕ'ΙΝΩ. φανῶ. δύσομαι. [2]

ΦΑ'Ε. ἐπέτελε· [3]

— φάε [4] δὲ χρυσόθρονος Ἠώς.

ΦΕΙΑ'. πόλις·

Φειᾶς [5] πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

ΦΕ'ΡΙΣΤΕ. [6] βέλτιςε. ὑπερφέρων πάντας.

ΦΕ'ΡΒΕΙΝ. [7] τρέφειν. ὅθεν καὶ τὴν γῆν, πολυφόρβην· [8]

— Πολυφόρβου [9] πείρατα γαίης.

ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ ὁ συφορβός. ἔτι δὲ καὶ νῦν φορβειά τις λέγεται τῶν ὄνων καὶ τῶν ἵππων, ἐν ᾗ ἀποτίθεται ἡ τροφὴ αὐτῶν.

ΦΕΡΑΙ'. πόλις Θεσσαλίας·

Οἱ δὲ [10] Φερὰς ἐνέμοντο. —

ΦΕΡ·

1 Φαέθων Participium ſaepius uſurpatum eſt Poëtae. e. c. Il. Λ 734. &c. Nomen proprium equo Aurorae tribuitur Od. Ψ 246.

2 Δύσομαι. Initium verſus ex Od. Μ. 383:

Δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.

Sic loquitur Sol iratus quod ſui boves occiſi fuerint. VILL.

3 Ἐπέτελε. L. Ἐπέτελλε.

4 Φάε. Od. Ξ. 502. VILL.

5 Φειᾶς. Il. Η 135. VILL.

6 Φέριστε. Infra habes φέρτατος. VILL. Conf. Il. Ζ. 123 &c.

7 Φέρβειν. Homero non uſurpatum verbum.

8 Πολυφόρβην Il. Ι. 564:

Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.

VILL.

9 Πολυφόρβου. Il. Ξ. 200. VILL.

10 Οἱ δέ. Il. Β. 711. VILL.

ΦΕΡΤΕΡΟΣ. [1] κρείσσων, παρὰ τὸ ὑπερφέρειν.

ΦΕΡΟΝΤΟ. ἐν τῇ Κ Ὀδυσσείας, ἀντὶ τοῦ προσεφέροντο·

Ἰχθῦς ἀσπαίροντας [2] ἀτερπέα δαῖτα φέροντες.

ΦΕΙΔΩΝ. [3] ὄνομα κύριον.

ΦΕΡΤΡΩι. φορείῳ·

Κείμενον ἐν φέρτρῳ. [4] ——

ΦΗΓΟΣ. [5] ἡ δρῦς. καὶ φήγινος, ὁ δρύϊνος·

—— φήγινος [6] ἄξων.

ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν παρὰ τὸ φαγεῖν φαίνεται, ἐπεὶ πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν Δημητριακῶν καρπῶν ἐβα-

λα-

1 Φέρτερος. Saepiſſime in *Homero* obvium.

2 Ἀσπαίροντας. Od. κ. 124. Pro ἀσπαίροντας, in *Homero* legitur, ὡς πείροντες. Loquitur de Laeſtrygonibus, qui ſocios Ulyſſis ſicut piſces transfigebant. Et pro φέροντες, ibidem habetur φέροντο, & ἀτερπέα pro ἀταρπία. Vill. Ipſum caput Gloſſae, quam etiam habet *Heſychius*, *Apollonio* reſtituere jubet φέροντο. In ἀσπαίροντας autem latere crediderim, antiquam laudati loci διπλογραφίαν, de qua in excurſu exponemus ſingulari.

3 Φείδων. Conf. Od. ξ. 316. &c.

4 Φέρτρῳ. Il. σ. 236. ubi φερέτρῳ. Vill. Lectionem ab *Apollonio* ſervatam Euſtathii & Codd. auctoritas tuetur. V. *Barneſ.* Referenda etiam ad hanc διπλογραφίαν videtur *Heſychii* Gloſſa: Φέρτρον. φορεῖον, καὶ ἡ τῶν νεκρῶν κλίνη Uti & *Suid.* Φέρτρῳ. τῇ τῶν νεκροφόρων κλίνῃ. Ubi alteram *Kuſteri* correctionem *Apollon.* juvant & *Heſych.*, alteram *Schol ad l. l.* & *Euſtath. p.* 57. *vſ.* 16. *p.* 573. vſ. 14. &c.

5 Φηγός. φηγῷ, φηγόν, caſus hos obliquos multis locis habet Poëta.

6 Φήγινος. Il. ε. 838:

— Μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων.

Vill.

I Φί-

[illegible] ἔστω κ. [illegible]· πάλιν δ' ἐπὶ Φρυγὸς [illegible], ἀντὶ τοῦ, ὡς τὴν ἀπὸ τῆς Φρυγὸς τροφήν.

ΦΗ'ΝΗ. [1] εἶδος ὀρνέου. καί·

φῆναι αἰγυπτιακοὶ [2] γαμψώνυχες. —

Ἀπολλώνιος δὲ, ὁ τοῦ Χαρίδος [3], αὐτοῦ γένος φησὶ, καὶ Ἀριστοτέλης [4] ἐν τῷ περὶ ζώων.

ΦΗ'ΡΕΣ. οἱ Κένταυροι, Αἰολικῶς· ἀπὸ τοῦ θηριώδη τὴν φύσιν ἔχειν ἐν τοῖς ὄρεσιν. οἱ δὲ Αἰολεῖς, τὰ θηρία, φῆρα λέγουσιν. ἡ δὲ ἀνατροφὴ αὐτῶν ἐγένετο ἐν Θετταλίᾳ. Θετταλοὶ δέ οἱ Αἰολεῖς εἰσι·

φηρσὶν [5] ὀρεσκῴοισι. —

καί·

Ἤματι [6] τῷ, ὅτε φῆρας ἐτίσατο. —

Ἀπίων δὲ ἐτυμολογεῖ, ἀπὸ τοῦ ἐφθαρθῆναι ἐν τοῖς ὄρεσιν [7], ἢ ἀπὸ τοῦ φάσμα ἔχειν θηρίων. βέλτιον δὲ τὸ τῶν Αἰολέων. καὶ γὰρ Ὅμηρος μόνος [8] τοὺς φῆρας ὠνόμασεν. ἐκάλουν δὲ τὸν λέοντα, φῆρα.

1 Φήνη. Od. Γ. 372. ubi Schol. φήνη· εἶδος ὀρνέου, ὅμοιον ἀετῷ. Eodem forte referendus est Hesych. h. v.

2 Αἰγυπτιακοί. Versum corruptum sic restitue: φῆναι, ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ut legitur Od. Π. 217. VILL.

3 Ἀπολλώνιος ὁ τ. Χ. Eundem Grammaticum & noster laudat infra V. Ὦπος, & Schol. Aristoph. Vesp. vs. 1190.

4 Ἀριστοτέλης. In Histor. Animal. Lib. 8. cap. 3. de aquilarum generibus sic habet; ἔστι δὲ φήνη, ἡ γύψ. ἔστι δ' ἡ μὲν φήνη, τὸ μέγεθος, ἀετοῦ μείζων, τὸ δὲ χρῶμα, σποδοειδής, seu σποδοειδές. VILL.

5 Φηρσίν. Il. Α. 268. VILL.

6 Ἤματι Il. Β 743. VILL.

7 Ἀπὸ τοῦ ἐφθαρθῆναι ἐν τοῖς ὄρεσιν. Durius profecto φῆρες inde dictus esse censeas. An scripsit forte Glossae auctor ἀπὸ τοῦ θηρᾶσθαι &c. Supra idem Apion Centauros ὀρεσκῴους dictos esse docuit ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι, i.e. κοιμᾶσθαι ἐν τοῖς ὄρεσιν.

8 μόνος. Mallem μόνον, aut

ΦΗ͂ΣΘΑ. λέγεις·

Εὖ δὴ ταῦτα γε φῆσθα, γέρον φίλε —

ἀνὰ ῃ̃ ΓΙ γεγράπ]ιον· ἐπεὶ καὶ οἱ Αἰολεῖς φῆσθα λέγουσι ἀντὶ τοῦ, ἔλεγες φῆσθα. καὶ τὸ ἔφησθα κελαινεφές.

ΦΘΑ'ΝΕΙ. καταφθάνει.

ΦΘΑ'Ν ΔΕ' ΜΕΘ' Ι'ΠΠΟΥΣ. ἔφθασαν δὲ πολὺ τοὺς ἵππους.

ΦΘΕΙ-

μένους Κενταύρους. Contra *Apion* p. 349. θὴς explicat λέοντα. Vill.

1 Φῆσθα. Od. Γ. 357. Sic *Heſ*. habet 1 Φῆσθα, λέγεις, ἔφησθα. Paulo aliter legitur verſus in *Homero*: ταῦτά γ' ἔφησθα, pro γε φῆσθα. Sed *Heſ*. videtur legiſſe φῆσθα, ut *Apollon*. habet. Unde pro ἀνὰ ῃ̃ Γ Ι, erat cum ſcriberem ἀνὰ ῃ̃ Γ Ε; ſed nihil muto. Nam hic docet τὸ φῆσθα non habere *iota* ſubſcriptum, ut τὸ φῇς habet. Vill.

2 Φῆσθα. In Codice Manuſcripto φάσθα. Vill.

3 Φῆσθα. Initium exempli ex Il. Φ 186:

> Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι. —

Vill.

4 Κελαινεφές. Lege, καὶ τὸ ἔφησθα, ὡς (Il. A 397.)

> — Ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι.

Vel, καὶ τό· (Il. A. 397.)

> — Ὅτι φῆσθα &c. (Pro vulgato, ὅτ' ἔφησθα.)

Vill. Et huic loco & omni diſputationi unice convenit poſterior emendandi ratio.

5 Φθάνει. Il. I 502. Il. Φ 262.

6 Ἵππους. Lege, ἱππήων, ut Il. A. 51. Vill. Interpretatio, ἔφθασαν πολὺ τοὺς ἵππους (L. ἱππέας), non convenit Gloſſae, φθὰν δὲ μετ' ἱππήων; ſed alteri lectioni, quam l. l. in textum recepit *Barneſius*, *Codd.* & *Scholiaſtae* auctoritate confirmatam,

> Φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων, ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες.

Schol. Τοὺς ὑπερβατὸν τοῦτο νοῆσαι, μεγάλως κοσμηθέντες, τὸ ὂν μέγα, τῷ κοσμηθέντες, συντάττεται, quibus mox ſubjicitur verior alterius commentatoris annotatio: Φθὰν δὲ μέγα. μεγάλως ἔφθασαν. Eandem rationem is ſecutus eſt, a quo *Gloſſam* mutuatus eſt *Heſych*.

Φθάν,

ΦΘΕΙΡΩ͂Ν. [1] Φθεῖραι λέγονται ὑπό τινων αἱ πίτυες. Φθειρῶν γὰρ, ὄρος τῆς Καρίας περὶ Μίλητον, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ γὰρ τόποι τῶν πιτύων, φθεῖραι προσαγορεύονται. οἱ δὲ, ὅτι τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στρόβιλια οὕτως λέγονται, ἃ καὶ πιτυοκάμπας φασίν. ἢ, ἀπὸ Φθείρωνος τοῦ Ἐνδυμίωνος. ἢ, ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων ὄμβρια [2] εἰσὶ φθειρσίν. [3]

ΦΘΙΡΣΙ'ΜΒΡΟΤΟΣ. [4] τὴν ἐπιφθορὰ [5] βροτῶν.

ΦΘΙΝΥ'ΘΟΥΣΙΝ. [6] εἰς φθορὰν ἀνάγουσι.

ΦΙΛΕ'ΕΙΝ. [7] ἐπὶ μὲν τοῦ ξενίζειν·

Μῆνα [8] δὲ πάντα φίλει με —

ἐπὶ

Φθιῶν. ἔφθασαν δὲ πολλῷ τοὺς ἱππέας οἱ πεζοί. Neque a praeferenda iſta lectione dimovere me potuerunt, quae multis pro altera diſputavit *Clarke*.

1 Φθειρῶν. Il. B. 868. Hic tranſpoſitio. Pone primum articuli initio, Φθειρῶν, ὄρος τῆς &c. ante φθεῖροι (ΓΑ'Ρ) λέγονται &c. At ſcribe infra, οἱ ΔΕ' τόποι &c. pro οἱ ΓΑ'Ρ τόποι; ac φθεῖραι, cum *Heſ.* ac *Schol.* pro φθίραι, & πιτυοκάμπας, cum *Schol.* ac *Dioſcorid.* (*L.* 6. *c.* 2.) pro πιτυοκάμπους. Vide *Verweyum* ad *Heſ.* VILL.

2 Ὄμβρια. Lege ὅμοιά εἰσι. VILL.

3 Φθειρσίν. Lege φθειρσίν. *Schol.* ſic iisdem fere verbis habet: Φθειρῶν, ὄρος τῆς Καρίας, περὶ Μίλητον· διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ δὲ τόποι τῶν πιτύων, φθεῖραι προσαγορεύονται. καὶ τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στρόβιλια οὕτως λέγονται, ἃ καὶ πιτυοκάμπας φασίν. ἢ ἀπὸ Φθείρωνος, τοῦ Ἐνδυμίωνος. ἢ, ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων ὅμοιά εἰσι φθειρσίν. VILL.

4 Φθιρσίμβροτος. Lege φθισίμβροτον. Od. X. 297:

Δὴ τότ' Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν. VILL.

Cf. *Il.* N. 339.

5 Ἐπιφθορά. Lege ἐπίφθορον, aut ἐπὶ φθορᾷ. VILL.

6 Φθινύθουσιν. Il. Z. 327 &c.

7 Φιλέειν. Eodem ſenſu Od. O. 74:

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

VILL.

8 Μῆνα. Od. K 14. VILL.

Ἠ

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγαπᾷν·

Ἦ μοῦνοι [1] φιλέουσ' ἀλόχους;

ΦΙΛΟ'ΤΗΣ. ἐπὶ μὲν φιλίας·

— Ἠ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι. [2]

ἐπὶ δὲ τῆς συνουσίας·

Ἀλλ' [3] ἄγε δὴ, φιλότητι τραπείομεν. —

ΦΙΛΟΚΤΕΑΝΩ'ΤΑΤΕ. [4] φιλοχρηματώτατε, κτέανα δὲ, τὰ χρήματα. [5] τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΦΙΑ'ΛΗ. [6] κατασκεύασμά τι·

— Ἀμφίθετον [7] φιάλην. —

ἔστι καὶ ἀμφίθετος, [8] κατὰ πυθμένα κατὰ στόμα δυναμένη τίθεσθαι.

ΦΙΛΟΜΕΙΔΗ'Σ. ἐπίθετον Ἀφροδίτης· ἡ φιλοῦσα τὰ μειδιάματα, [9] ἐξ οὗ τὴν ἱλαρὰν σημαίνει· ὁ δὲ Ἀπίων, φιλόγελως.

ΦΙΝ.

1 Ἦ μοῦνοι. Il. I. 340. VILL.

2 Τίθησι. Il. Δ. 83. Sic lege, pro τιθεῖμεν, apud *Etymologum*, qui eumdem verſum laudat. VILL.

3 Ἀλλ'. Il. Γ. 441. VILL.

4 Φιλοκτεανώτατε. Il. Α. 122. VILL.

5 Χρήματα. In *Codice MS.* ſuperſcriptum melius legitur κτήματα. VILL. Χρήματα huic certe loco magis conveniunt, ubi reſpicitur ad formam praecedentem, φιλοχρηματώτατε.

6 Φιάλη. In hanc vocem adeundus *Moeris* : *Atticiſta* cum ſuis doctiſſimis Interpretibus. VILL.

7 Ἀμφίθετον. Il. Ψ. 270.

8 Ἔστι καὶ ἀμφίθετος. Lego: ἔστι δὲ ἀμφίθετος, κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ στόμα. &c. Omiſſum puto τὸ καί. Vide ſupra in Ἀμφίθετον p. 98. VILL.

9 Μειδιάματα. Aliter *Heſiod.* in *Theog.* vſ. 200:

Ἠδὲ φιλομμειδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.

Male hic in *Heſ.*, hinc explicando, φιλεῖν pro φιλοῦσα. VILL.

ΦΙ´Ν. [1] εἰώθασι ἀντὶ τοῦ σφὶν ἀντωνυμικῶς χρῆσθαι τῇ φὶν, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς, ἢ αὐταῖς. οὐχ εὑρίσκεται δὲ παρ᾽ Ὁμήρῳ, ὡς Ἀπίων τέταχεν.

ΦΙΤΡΩ͂Ν. [2] κορμῶν. καὶ ἔστιν παρὰ τὸ φύεσθαι.

ΦΙΛΗΡΕΤΜΟΙΣΙ. [3] ἀπὸ μέρους, φιλοναύταις.

ΦΙ´ΛΟΣ. ἀντὶ τῆς κλητικῆς εἴωθε λέγειν·

Δὶς [4] φίλος. —

ΦΙΛΟΜΗΛΕΙ´ΔΗΣ. τοῦ σχήματος πατρωνυμικοῦ, ἐν τῇ Δ Ὀδυσσείας·

— Φιλομηλείδῃ [5] ἐπάλαισεν ἀναστάς.

ἐδέξαντο τινὲς τὸν Πάτροκλον, ὡς Φιλομηλίας μητρός. τοῦ Ποιητοῦ πρώτου μὲν οὐδέποτε τῷ [6] σχήματι χρησαμένου. οὐ γὰρ Λητοΐδην [7] εἶπε τὸν Ἀπόλλωνα, οὐδὲ Θε-

1 Φὶν. Laconum proprium erat, ut ψὶν Syracuſiorum, teſte *Etymol.* *Callimachus*, in *Dian.* v. 125.

Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται. —

Sic φὶξ a Boeotis vocata fuit ἡ σφὶγξ, docente *Heſiodi Scholiaſt. ad Theog.* 326. Vide *Interpretes Heſ. in* Φῖκα. Vill. Conf. Cl. *Koen. ad Corinth.* p 116.

2 Φιτρῶν Il. M. 29. Φ. 314. *Schol. ad l. prior.* Φιτρῶν. κορμῶν. ἀπὸ τῶν φιτρῶν, καθ᾽ ἀποστοιχείωσιν.

3 Φιληρέτμοισι. Od. A. 181. &c.

4 Δὶς φίλος. Od. P. 415:

Δὸς φίλος· οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.

VILL.

5 Φιλομηλείδῃ. Od. Δ. 343. VILL.

6 Τῷ. Mallem τούτῳ. VILL.

7 Λητοΐδην. Nusquam quidem in *Iliade*, aut *Odyſſea*; at in *Hymno in Mercurium*, quem hic *Homero* auferre tacitus videtur *Apollonius*, occurrit vſ. 505:

Λητοΐδην ἐφίλησε διαμπερὲς, ὡς ἔτι καὶ νῦν.

Et vſ. 510:

Καὶ τότε Λητοΐδης Ἑρμῆν αὐτὸς μῦθον ἔειπε.

Et 521:

Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ᾽ ἀρθμῷ καὶ φιλότητι.

Vide & vſ. 158. 253. 261. & 403. VILL.

Ἐπεὶ

Φετίδου τὸν Ἀχιλλέα. ἐπεὶ [1] δὲ, εἴπερ ἐσημαίνετο Πάτροκλος καταπαλαισθεὶς [2] ὑπὸ Ὀδυσσέως, οὐκ ἂν εἶπεν·

Κεχάροντο [3] δὲ πάντες Ἀχαιοί.

τὸν γὰρ Πάτροκλον ὑπὸ πάντων φιλούμενον συνίστησι, δι' ὧν φησί·

— Πᾶσιν [4] γὰρ ἐπίςατο μείλιχος εἶναι.

ὅθεν τινὲς μὲν, ἕτερόν τινα Φιλομήλου υἱὸν ἔφασαν· οἱ δὲ, κύριον ὄνομα, ὅπερ καὶ μᾶλλον ἀκουστέον. πολλάκις γὰρ τῷ πατρωνυμικῷ τύπῳ κύρια τινὰ λέγεται· Εὐριπίδης, [5] Ἀσκληπιάδης, Ἡρακλείδης.

ΦΙΛΙ'ΩΝ. ἀντὶ τοῦ φίλτερος·

— Οὐ δέ [6] τις ἄλλος

Ξεῖν-

1 Ἐπεὶ δέ. Lege ἔπειτα δέ, ob praecedens πρῶτον μέν. Vill.

2 Καταπαλαισθείς. Male in Codice MS. καταπαλαισθεὶν. En integrum Homeri locum, qui de Ulyſſe legitur Od. Δ. 342. & Ρ. 134:

Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί.

Vill.

3 Κεχάροντο. Od. Ρ. 134. Vill.

4 Πᾶσιν. Il. Ρ. 671. Vill.

5 Εὐριπίδης Hinc firmatur certiſſima Clar. Weſſeling. conjectura, qui, in Probabilibus, laudante Alberti, apud Heſ. pro Εὐμηλίδης Ἡρακλείδαις, merito legit, Εὐριπίδης, Ἡρακλείδης. Nam, ut ait, noli putare Euripidis Heraclidas citari, ſed nomina Euripides, Heraclides, ejusdem eſſe formae, cujus Philomediades; pro quo tamen ego Φιλομηλείδης in Heſ. legendum eſſe cenſeo. Vill.

6 Οὐ δέ. Legitur Od. Τ. 350:

— Οὐ γάρ πώ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων &c.

Et Od. Ω. 267:

— οὕτω τις βροτὸς ἄλλος
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων &c.

Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων [1] ἐμῶν [2] ἵκετο δῶμα
ἐσχηματισμένῳ τῷ τρόπῳ τὸ κάλλιον. [3]

ΦΙΛΕΟ'ΝΤΩ. [4] φιλείτωσαν, ὡς ἔστων, ἔστωσαν.

ΦΛΕ'ΓΜΑ. τὴν φλογά. [5] ὁ δὲ Ἀπίων, τὸν φλοῖσμον [6] ταραχὴν λέγει. βέλτιον δὲ τὸ Α. κατὰ σύνηθες γὰρ πολυφλοίσβοιο, κατ' ἰδίαν δὲ, οὔ.

ΦΛΙ

1 Φιλίων. Merito igitur τὸ *Heſychii* φιλίον, in φιλίων mutabant *Soping. Heinſ.* & *Jenſ.* Φιλίων eſt in comparativo, & pertinet ad τὶς, unde hic ſenſus exurgit, quem non ceperunt Interpretes Latini: *Nullus alius hoſpitum e longinquo venientium mihi amicior ad meam ſe contulit domum.* Retulerunt Interpretes Latini τὸ φιλίων ad ξείνων, quod ridiculum eſt. Cum *Apollonio* conſentit *Heſ.*, qui per φίλτερος optime explicat τὸ φιλίων. VILL. Cf. & *Euſtath.* ad Il. Il. p. 1867. vſ. 37. & p. 1961. v. 28.

2 Ἐμῶν. Lege ἐμόν.

3 Κάλλιον. Lege, ὡς τὸ καλλίων, ut habet *Heſ.* VILL.

4 Φιλεόντω. L. Φιλεόντων ex Od. Ω. 484.

5 Φλογά. Il. Φ. 337:

— Κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
Φλέγμα κακὸν φορέουσα. —

6 Φλοῖσμον. Omnia hic confuſa permixtaque. Legendum cenſeo, Φλέγμα· τὴν φλογά. Et ad alterum articulum, unde priora verba exciderant: Φλοῖσβον ἀφρὸν, ἢ ταραχήν. Mavult φλοῖσβον per ἀφρὸν, quam per ταραχὴν, reddi. Vide *Heſ.* ac *Etymol.* in Φλέγμα & Φλοῖσβος. VILL. Verum tamen, ne admiſſa quidem iſta verborum transpoſitione, perſanatum erit hujus loci vitium. Juvare forte acutiores poſſit comparatio *Etymol.* v. Φλοῖσβος, cui ita convenit cum Ἐπιμερισμοῖς τῆς Α Ὁμήρου, quos *Pariſiis* ſervat *Bibliotheca S. German.*, ut in pleriſque eadem etiam habeant verba, ad vſ. 34. Πολυφλοίσβοιο· παρὰ τὸ φλοῖσβος. ἔστι δὲ ὀνοματοπεποιημένον, ὡς τὸ λίγξε βιός. (Il. Δ. 125.) οὕτως φλοῖσβος. Γέγονε δὲ παρὰ τὸ φλογίζω, φλογίσω, φλόγισμος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ φλοῖσμος, καὶ ἐν συναιρέσει φλοῖσμος. καὶ τροπῇ τοῦ μ. εἰς β, φλοῖσβος, ἐν ἀντιφράσει ἡ μὴ φλέγουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ φλῶ, τὸ ἀναπέμπω, φλέω, φλοῖβος, ὁ ἀναδιδόμενος ἦχος τῆς θαλάσσης.

1 Φλι-

ΦΑΙ'ΨΕΤΑΙ. [1] ἀποθλιβήσεται.

ΦΟ'ΒΟΣ. Ἀρίσαρχος σεσημείωται ὅτι συνήθως φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς· [2] φύζα δὲ, ἐπὶ τῆς μετὰ δειλίας φυγῆς.

ΦΟΙ'ΒΟΣ. ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. ὁ μὲν Αἰσχύλος ἀπὸ Φοίβης [3] τῆς μητρὸς Λητοῦς. Ὅμηρος ἢ οὐδέποτε ἀπὸ μητρῶν κοσμεῖ τινὰς, μήθ' ὅτι δὲ μάμμης. Φοῖβον οὖν ἐκδεκτέον, ἀπὸ τοῦ φοιβᾶσθαι, ὅ ἐστι μαντεύεσθαι. ἤ, καὶ βέλτιον [4], ὁ καθαρὸς καὶ ἀμίαντος. φοῖβον δὲ, κατὰ γλῶτταν, τὸ καθαρὸν, ὡς καὶ Ἡλιόδωρος. [5]

Φοι-

1 Φλίψεται. Od. P. 221:

Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους.

Vill. Fuit etiam l. l. in antiquis exemplis Θλίψεται. Sed alterum illud cum *Apollonio* praetulerunt *Heſych*. h. v. *Etymol.* p. 200. v. 43. & *Euſtatb.* tum ad *l. l.* *p.* 1817. *v.* 43. tum *p.* 102. *v.* 1.

2 Φυγῆς. Lege ἁπλῆς φυγῆς. Vill. Cf. Il, Λ. 402. quo loco, commentaria certe ſecutus *Homerica*, utitur *Phavor. h. v.* add. *Euſtatb.* ad l. l. p. 852. vſ. 47. itemque de ſignificatione nominis φύζα *p.* 731. *v.* 31.

3 Φοίβης. Reſpicit *Eumenid.* vſ. 8:

Τιτανὶς, ἄλλη παῖς Χθονὸς, καθέζετο
Φοίβη, δίδωσιν δ' ἣ γενέθλιον δόσιν
Φοίβῳ· τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον. Vill.

4 Καὶ βέλτιον. Praeſtiterit forte ὃ καὶ βέλτιον.

5 Ἡλιόδωρος. Cl. *Villoiſ.* legere jubet Ἡσίοδος, quod ſaepe haec nomina confundantur (Vide Cl. *Rubnk. Praefat. ad Heſycb. T. II.*) & quod ὠκεανοῖο κέρας dixerit *Heſiod.* v. 788. Verſum tamen ipſi in in *Heſiodi*, quos habemus, libris fruſtra quaeras. Conf. Cl. *Waſſenb. ad Paraphr. Il.* Α, 43. & in *Schol. Emend. p.* 51. *Schol.* contra ad l. l. Φοῖβος, inquit, καθαρὸς, ἀμίαντος, ἢ μαντικός. Φοῖβον γὰρ καὶ καθαρόν, Ἡσίοδος δὲ μετωνυμικῶς φοῖβον ὕδωρ καλεῖ, ἀπὸ φοίβης. quocum conveniunt *fere* Ἐπιμερισμοὶ *Bibl. S. Germ.* ſupra laudati. Φοῖβος . . . . ἀπὸ φοίβης μαμμυλικῶς, ὥς φησι Ἡσίοδος. itemque *Etymol.* h. v. p. 796. *vſ. ult.* φοῖβος . . . ἀπὸ τῆς φοίβης μάμμης τεμικῶς ὡς Ἡσίοδος. Univerſis, dum *Heſiodi* nomine abuti videntur, certam tamen in adverbio emendando, medicinam facias ex brevi *Euſtathii* obſervatione, p. 38. v. 2. Φοῖβος . . . παρωνύμως

ἀπὸ

[illegible]

[illegible]

[illegible] *Evand.* [illegible]
[illegible] V. [illegible]

[illegible] *Eband.* [illegible] qui [illegible] 11. [illegible] *Evand.* [illegible] V. [illegible] Eandem [illegible] *Anth.* [illegible] ad l. [illegible] 219. [illegible] ad v. l. [illegible] magnum *Eubæa.* [illegible] quæ [illegible] editum [illegible] Stephanus, [illegible] designetur. de [illegible] *Vid.* [illegible] *Pal.* [illegible] c. 15.

6 [illegible] *Od.* [illegible] 270 [illegible] alias [illegible] occurrunt [illegible]

[illegible]

ΦΟΡΥ'ΞΑΣ. συμφύρας·

— φορύξας [1] αἵματι πολλῷ.

ΦΟ'ΩΣ ΕΡΈΟΥΣΑ. τὴν ἐπιτολὴν [2] τοῦ ἡλίου προσημαίνουσα.

ΦΟΊΝΙΞ. τῶν πολλὰ δηλουσῶν ἡ λέξις. τὸ μὲν γὰρ δένδρον·

φοίνικος νέον [3] ἔρνος. —

δηλοῖ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τροφέα·

φοῖνιξ [4] ἄττα, γεραιέ. —

σημαίνει καὶ τὸν πυῤῥὸν [5] τῷ χρώματι·

— Τὸ μὲν ἄλλο δέμας [6] φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ

Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο. —

καὶ τὸ φοινικὸν [7] τοῦ ἄνθος.

Ὡς δ' [8] ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ.

καὶ

1 Φορύξας. Od. Σ. 335. VILL.

2 Ἐπιτολήν. Lege ἀνατολήν. Il. Β. 49:

Ζηνὶ φόως ἐρέουσα. —

De Aurora dicitur. VILL.

3 Ἐρυ. Lege, ut Od. Ζ 163: Φοίνικος νέον ἔρνος —

Hinc illuſtra locum *Heſ.*, qui habet: Φοῖνιξ. τὸ δένδρον φοίνικος, νέον ἔρνος. Tu vero lege: Φοῖνιξ. τὸ δένδρον. (Od Ζ. 163.) Φοίνικος νέον ἔρνος. VILL.

4 Φοῖνιξ. Il. I. 603. VILL.

5 Πυῤῥόν. Male in *Codice MS.* πυρὸν legitur. VILL.

6 Δέμας. Il. Ψ. 455. In noſtris Editionibus pro δέμας legitur τόσον. Nota varietatem Lectionis. VILL.

7 Φοινικόν. An φοινικοῦν? VILL. Nulla hic opus eſt emendatione. *Euſtath*, ut hoc utar, ad Il. Η. 305. p. 682. v. 43. ζωστῆρα φοίνικι φαεινὸν, interpretatur, ἐρυθροβαφῆ, φοινικῷ ἄνθει φαιδρόν. & ad Il. Ο. 538. p. 1030. v. 39. νέον φοίνικι φαεινὸς, ipſi redditur, ὅ ἐστι λάμποντα φοινικῷ νεκρῷ χρώματι.

8 Ὡς δ'. Il. Δ. 141. VILL.

[illegible]

— φραδέος [1] νόου ἔργα τέτυκται.

ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ τὸ φράσαι, [2] ὅπερ ἀγνοήσας Ζηνόδοτος, μεταγράφει·

— Σὺ δὲ [3] φράσαι εἴ με σαώσεις.

οὐδέποτε τοῦ Ποιητοῦ ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσοντος τὴν λέξιν. διόπερ Ἀρίσταρχος ἐν τῇ Ρ [4] τῆς Ἰλιάδος ἠθέτησεν.

1 Φραδέος. Sic integer verſus legitur Il. Ω. 354:

Φράζεο Δαρδανίδη, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.

Vill.

2 Φράσαι. Hic omiſſum, διανοήθητι. Sequentia, ἀγνοήσας . . μεταγράφει, iisdem verbis leguntur de alia ejusdem emendatione p. 26. in Ἀγγελίην. Vill. Supra dicitur Zenodotus pro Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, Il. Γ. 206. μεταγράφειν, Ἧς ἕν ἀγγελ. — Hic autem quid tandem intelligetur μεταγράφειν? Crediderim equidem in quibusdam Homeri editionibus olim l.l. (Il. Α. 83.) pro φράσαι *perpende*, lectum fuiſſe φράσον, *dic.*, quod ab iſto loco adeo non alienum eſt, ut ipſum illud φράσαι, & alii paſſim, praeter *Berglerum*, interpretes Latini, & vero eruditiſſimus *Clarcke*, temere in eam ſententiam & acceperint & reddiderint: *Tu vero dic, an me ſis ſervaturus.* Eundem igitur errorem erraſſe videtur *Zenodotus*, ut & φράσαι legendum cenſeret pro φράσον, & tamen iſti formae tribueret, vel tribuere certe videretur *dicendi* notionem. Verior eſt *Scholiaſtae* interpretatio Φράσαι. λόγισαι, σκέψαι, & qui hunc locum proxime ſpectaſſe videtur, *Heſychii*, Φράσαι. διανοήθητι, σκέψαι. — Φράζεο pleroſque eodem modo decepit in verſu intercalari apud *Theocr.* II. 69. &c. Conf. *Thom. Mag.* & *Ammon.*

3 Σὺ δέ. Il. Α. 83. Vill.

4 Ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιάδος ἠθέτησεν. Hic ne agitur de verſu ſupra allato, Σὺ δὲ φράσαι &c. quem diceretur *Ariſtarchus* in ſuis ad decimum ſeptimum Iliadis Librum Commentariis expunxiſſe? Forte reſpexit verſum, qui ſic male infra ponitur: Πέφραδέ τε Τρώεσσι, &c. Vill. Activi verbi formas ἔφρασε, πέφραδε, ſaepius *dicendi* notione poſuit Poëta. Od. Α. 22. Il. Ξ. 500. Ψ.

ΦΡΑ΄ΔΜΩΝ. [1] ὁ ἔμπειρος καὶ ἐπεγνωκὼς ἀνάδρος.

ΠΕΦΡΑΔΕ΄ [2] ΤΕ ΤΡΩ΄ΕΣΣΙ, ΚΑΙ` ΕΥΧΟ΄ΜΕΝΟΣ. —

ΦΡΗ΄.

138. &c. neque eo ſpectare poteſt *Ariſtarchi* cenſura. Φράσαι Il. Δ. 83. ipſi veteres acceperunt pro σκέψαι, λογίσαι, & eundem illum locum ſi voluiſſet *Apollonius*, haud ſane novo opus fuiſſet quaſi alterius locis indicio, ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιάδος. — Non habet tamen, ut ingenue fatear, Ilias iſta, quo referri poſſit *Ariſtarchi*, qui hic memoratur, obelus. Itaque injecta nobis eſt ſuſpicio corrigendum eſſe ἐν τῇ Σ τῆς Ἰλιάδος & diſplicuiſſe *Ariſtarcho Il.* Σ vſ. 313.

Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι,
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.

Ubi, quamvis vera verbi notio ſit, *bonum* EXCOGITAVERAT *conſilium*, pleroſque tamen etiam *veteres dicendi* & *indicandi* ſignificatione accepiſſe, eo magis probabile eſt, quod Recentiores, quos novi, omnes minus recte vertant, *bonum* PROTULERAT vel DIXERAT *conſilium*.

1 Φράδμων. *Il.* Π. 638. ubi V. *Schol.*

2 Πέφραδέ τε. Hoc alieno loco poſitum pertinet ad gloſſam φραδὴς, & legitur Il. Ξ. 500:

Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.

Unde ſupra, pro ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιάδος, fortaſſe legendum eſt, ἐν τῇ Ξ. Nam in hoc loco πέφραδε ſumi poteſt pro εἶπε, quod in *Homero* adeo diſplicebat *Ariſtarcho*, ut ab eo ob hanc unam cauſam veluti ſpurius rejici & obelo configi potuerit totus ille verſus. Apud *Etymol.* legitur: Φράζω . . . σημαίνει δὲ δύο. τὸ διανοεῖσθαι καὶ βλέπειν, ὡς τό· (Il. Κ. 339.)

— Τὸν δ' ἐφράσατο προσιόντα,

σημαίνει καὶ τὸ διανοεῖσθαι, ὡς τό· (Il. Ε. 440.)

Φράζεο Τυδεΐδη, καὶ χάζεο —

παρὰ δὲ κοινῇ συνηθείᾳ, σημαίνει τὸ λέγω. *Thomas Magiſter*: Φράσαι, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν. φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοήθητι. Ὅμηρος ἐν Α Ἰλιάδος:

— Σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Vide *Ammonium* qui eadem habet. *Schol.* explicat λογίσαι, σκέψαι. Vide *Appollon.* in Πεφράδοι p. 549 VILL. Non magis ad gloſſam Φραδμ. hic verſus pertinet, quam ad hanc ipſam

ΦΡΗ΄ΤΡΗ. κυρίως μὲν, ἡ πατρία, καὶ συγγένεια. Ὅμηρος δὲ καταχρηστικῶς, [1] τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις. σημαίνει δὲ διὰ τῶν φυλῶν, τοὺς κατὰ ἔθνη.

ΦΡΙ΄ΚΑ. τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κύματος·

—— Μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξας, [2]

ΦΥ΄ΚΟΣ. φύκιον, συρφετός·

—— Πολλὸν [3] δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν.

ΦΡΟ΄ΝΤΙΝ. [4] τὴν καταφρόνησιν.

ΦΥΛΑ΄Ξ-

ipſam φράδμων; ſed vel a compilatore aut librario in alienum locum conjectus eſt, vel glosſa ſua truncatus, quam ſervavit *Heſych.* Πέφραδεν. εἶπεν, ἐσήμηνεν. *Ariſtarchi* autem cenſuram nihil huc pertinere poſſe modo obſervavimus.

1 Καταχρηστικῶς. Aliquid omiſſum. Lege, τοὺς τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις συγγενεῖς. Il. Β. 362:

> Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
> Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις

VILL. Legere in *Apollonio* praeſtiterit τοὺς κατὰ φυλὰς μαχομένους. Neſtor ſuadet Agamemnoni, ut milites legat κατὰ φυλὰς (ita noſter accepiſſe videtur, κατὰ φρήτρας): καὶ κατὰ ἔθνη, (κατὰ φῦλα) quo ſcilicet *Tribules Tribulibus*, *populares popularibus*, opitulentur. Conf. *Schol.* & *Euſtath.* ad l. l., qui tamen φρήτρας in anguſtiorem notionem compellunt redduntque φρατρίας, συγγενείας.

2 Ὑπαλύξας. Il. Φ. 126. Alii legunt, ὑπαΐξει. VILL. *Apollonio* reddendum eſt, quod *Homero* l. l. dudum reddiderunt Viri Docti, ὑπαλύξει.

3 Πολλόν. Il. Ι. 7. VILL.

4 Φρόντιν. Lege φρόνιν. In hanc vocem monuit *Heinſius* ad *Heſ.* intelligi locum *Homeri* ex Od. Δ. 258:

> — Κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν

Ubi *Euſtath.* interpretatur, ἤγαγε τὴν καταφρόνησιν Τρώων πολλήν, additque recentiores interpretatos eſſe λείαν. VILL. Conf. etiam Od. Γ. 244 ibique *Schol.*

I Δῶ-

ΦΥΛΑ'ΣΣΕΙΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ καθ' ἡμᾶς συνήθως·

Δῶμα[1] φυλασσέμεναι. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιτηρεῖν·

— Ὀνείδεά[2] τε προφέρων, νόστον τε φυλάσσοις.

— Καὶ τὸ φυλάσσειν[3]

Πάννυχον ἐγρήσσοντα. —

ΦΥ'ΛΟΠΙΣ.[4] ἡ μάχη. ἀντὶ τοῦ[5] κατὰ φυλὰς εἰς πρόσωπον ἀλλήλων ἰέναι.

ΦΥΛΙ'ΗΣ.[6] ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, γένος ἐλαίας, ὁ δὲ Ἀπίων ψιλῶς, γένος δένδρου. λέγεται γὰρ ὅτι ἡ ἀνήμερος ἐλαία ἀγριελαία, φυλία λέγεται.

ΦΥ'ΞΙΝ.[7] φυγήν.

ΦΥΣΙ-

1 Δῶμα. Od. η. 93 VILL.

2 Ὀνείδεα. Il. β. 251. VILL.

3 Καὶ τὸ φυλάσσειν. Eſt initium verſus, qui legitur Od. υ. 53. Immediate antea legendum eſt, ut duo exempla particula copulativa conjungantur: καὶ τό. Et deinde, Καὶ τὸ φυλάσσειν. &c. VILL.

4 Φύλοπις. Vide Strunzium ad Gloſſar. Oppianic. Rutgerſii, voce φυλόπιδος. VILL.

5 Ἀντὶ τοῦ. Mallem καὶ τοῦ, ut paſſim alibi hoc ſenſu, VILL.

6 Φυλίης. Od. ε. 477:

— Δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους
Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.

Apud Heſ. φυλία ἐστὶν εἶδος ἀγριελαίας. ἄλλοι, στιβάς. οἱ δὲ, εἶδος δένδρου ὅμοιον πρίνῳ. Dicitur & φιλλία, quod tamen diverſum eſſe docet Ammonius. VILL.

7 Φύξιν. Il. κ. 311. &c.

I 'E

ΦΥΣΙΟΏΝΤΑΣ. ἀσθμαίνοντας, ἐν τῇ Δ [1] Ἰλιάδος. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις.

ΦΥΛΙΖΩΟΣ. [2] ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα.

ΦΥΤΑΛΙΉ. [3] κῆπος.

ΦΥ͂ΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ γένος.

— Ὡς ὄφελ' [4] Ἑλένης ἀπὸ φῦλον [5] ὀλέσθαι.

ΦΩΡΙΑΜΟΙ͂Σ. [6] κιβωτοῖς. ὁ μὲν Ἀπίων ἐτυμολογῶν, [7] ἀπὸ τοῦ εἶναι ἐν αὐτοῖς τὰ φορήματα. ἔνιοι δὲ, τὰς πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν φωρῶν, τουτέστι, κλεπτῶν, φυλακὴν κατεσκευασμένας.

ΦΩ͂ΤΕΣ. οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τοῦ φωτίζειν τὰ νοούμενα πάντα διὰ τοῦ λόγου. τὸ δὲ ἑνικὸν λέγεται ὀξυτόνως.

— Φέως

1 Ἐν τῇ Δ. Il. Δ. 227. de equis:

Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας.

Vill.

2 Φυλίζωος. Lege φυσίζωος. Il. Γ. 243:

— Τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα.

Ubi vides hic, ut & bis alibi, φυσίζοος ſcribi ſine *omega*, quod a naſuto mutatum, ac deinceps ab aliis receptum putat *Jenſius* ad *Heſ.* quaſi, inquit, Ω, ſequente vocali, non ſaepius corripiatur. *Etymol.* φυσίζωος, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα γῆ. Vill.

3 Φυταλίη. Reperitur apud *Homerum* φυταλιῆς Il. Ζ. 195. Μ. 314. Υ. 185. Vill.

4 Ὡς ὄφελ'. Od. Ξ. 68. Lege ὤφελ', ob metrum. Vill.

5 Φῦλον. Male in Codice Manuſcripto φύλον. Vill.

6 Φωριαμοῖς Il Ω. 228:

Ἠ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν.

Vill. Proxime ſpectat Gloſſa *Od.* Ο. 104.

— Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν.

7 Ἐτυμολογῶν. Malem ἐτυμολογεῖ. Vill.

Ι Ἀλ-

—— Ἀλλότριος [1] φώς.

τὸ δὲ φῶς περισπωμένως, οὐ μόνον τὸ πῦρ, ἀλλὰ μεταφορικῶς τὴν χαρὰν σημαίνει·

—— φόως [2] δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν.

κατ' ἐπέκτασιν.

1 Ἀλλότριος. Od. Π. 102. 2 Φόως δ'. Il. Z. 6. VILL. VILL.

X.

Χα'σασθαι. [1] χωρῆσαι. ἀφ' οὗ καὶ κάδος ἐλέγετο, τὸ κεράμιον·

Οἴνου [2] δ' ἐξέπιον κάδον,

ὡς φησι Ἀνακρέων. ἔτι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ἡμικάδιον, τὸ ἥμισυ τοῦ κεραμίου. καὶ ὁ καθιέμενος δὲ εἰς τὰ φρέατα κάδος, κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ χάδος, ἐπεὶ ἀγγεῖον ὕδατος ἔσκε. [3] τὸ δὲ ἀναχωρῆσαι κατὰ μετοχήν·

Ἀλλ' [4] ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο. ——

καὶ μεταφορικῶς·

Ἥρη [5] δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. ——

καὶ πάλιν·

—— Ὅσον [6] κεφαλὴ χάδε φωτός,

ἴσον

1 Χάσασθαι. Χάσσασθαι occurrit Il. Μ. 172. alias ejusdem verbi formas paſſim habet Poëta.

2 Οἴνου δ'. *Anacreontis* fragmentum plenius exhibet *Athen.* XI. p. 472. & XIV. 646.

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ ἀπέκλας,
Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον.

Conf. *Caſaub.* *ad loc. prior.* & *Poll.* X. 70.

3 Ἔσκε. Suſpecta vox poëtica. An ἔχαδε? Vill.

4 Ἀλλ'. Il. Η. 264. Vill.

5 Ἥρη δ'. Il. Δ. 24. Alii legunt Ἥρῃ. Vill.

6 Ὅσον. Il. Δ. 462. Vill.

1 Χαλ-

— ... μέγεθος φωτὸς

τὸ δὲ φῶς τοῦ ... μαι.

μεταφορικῶς ... πόλεως·

— ... τε. —

κατ᾽ ἐπεὶ

... καλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ ...

ΧΑΛΚΟΒΑΤΕΣ. μεταφορικῶς τὸ ἰσχυρὸν, καὶ βε-

ΧΑΛΚΕΑ. συνήθως τὰ ὅπλα, καὶ τὰ ἐκ σιδήρου, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως. κατὰ γὰρ τὸν Ἡσίοδον·

Χαλ-

1 Ἀλλότ... VILL.

... Philemon Χαί-
1 Χαίτη ... ἀνθρώπου κυανο-... , κυανοχαίτης ... (Il. N. 563. & Ξ. 390.) ... λέοντος λέγεται. ... καὶ χαιτήεσσα. ... ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ καὶ ... ὡς δηλοῖ τὸ, ... (Il. K. 491.) ... παρὰ τὸ χῶ, ... χεῖται γὰρ ἀίσ-... καὶ μάλιστα ... (Scribe δρο-... quae vox apud Eustathium legitur.) κατὰ τό·

— Ἀμφὶ δὲ χαῖται

Ὤμοις ἀΐσσονται. — (Il. Z. 510.) &c. VILL.

2 Πόλεως. Hes. addit, τῆς ... VILL. Aut τῆς Βοιωτίας ... eo addidit Hesych. quo urbs memorata esse intel-ligatur in Homeri Βοιωτίᾳ, sive Iliade B., aut vehementer fallitur; neque enim Boeotiae, sed Euboeae civitas fuit Εἰρέ-τρια. Vid. Hom. l. l. vſ. 536. ibique Schol. Strab. X. p. m. 686. Stephan. Byz. h. v. Etymol. p. 805. v. 50. Suid. h. v. Itaque emendandus Eustath. p. 1462. v. 60. Μετὰ δὲ Γεραιστὸν . . . Βοιωτίας. L. Εὐβοίας coll. Strab. l. l. p. 685.

3 Ἐρετρίαν. Il. B. 537. Lege Εἰρετρίαν. VILL. Idem mendum eximendum Stephano Byz. v. Ἐρετρία & v. Χαλκίς.

4 Χαλκίδα. Il. Ξ. 291. VILL.

5 Ἰσχυρόν. Apud Hesychium legitur, τὸ ἰσχυρῶς βεβηκός. Il. A. 426:

— Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.

VILL. Hesychio convenit cum Scholiaste ad l. l.

1 Εἰρ-

δ' εἰργάζοντο, [1] μέλας δ' οὐκ ἔσκε σί-
δηρος.

χάλκεον ἔγχος, καίπερ σιδηρῆν ἔχον [2] τὴν
ιν. καὶ χαλκεὺς, καὶ ἔτι νῦν, ὁ σίδηρον κατεργ-
αζόμενος. Ὅμηρος δὲ καὶ τὸν χρυσοχόον λέγων [3]
ως· [3]

— Ἦλθε [4] δὲ χαλκεὺς,

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων. —

ΧΑΛΚΗΡΕΑΣ. [5] χαλκῷ ἡρμοσμένους.

ΧΑΛΙΦΡΩΝ. [6] κεχαλασμένος κατὰ τὰς φρένας, ἀσύνετος, ἐναντίος τῷ·

— Πυκνὰ [7] φρεσὶ μήδε' ἔχοντι.

ἔνιοι δὲ, ἀκρατόφρονα. χάλις [8] γὰρ, οἶον [9] ἀναχαλῶν τὰς φρένας.

ΧΑ-

1 Εἰργάζοντο. Pro εἰργάζοντο. hodie legitur ἐργάζοντο in *Heſiodi O. & D.* vſ. 150 ſed εἰργάζοντο habet pariter *Etymol.* qui hunc verſum laudat. VILL.

2 Ἔχον Male in Codice MS. ἔχων. VILL.

3 Λέγων. Mallem λέγει. VILL.

4 Ἦλθε. Od. Γ. 432. VILL.

5 Χαλκήρεας. Il. Ν. 714:

Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας.

VILL.

6 χαλίφρων. Od. Δ. 371. &c.

7 Πυκνά Il. Ω 282. & 674:

— Πυκνὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντι.

8 χάλις. *Philemon* ineditus: Χάλιξ, ὁ οἶνος λέγεται, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς. καὶ ἀκροχάλιξ οἶνος, ὁ μεθύων. Ἐπίχαρμος δέ φησι τὸ χαλικάζειν, ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι περὶ συνουσίας, καὶ ἀποσίλλειν. καὶ χάλιξ, ὁ ἄκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ χαλίφρων, ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν. VILL.

9 Οἶον. & *Philemonis*, quae modo praeceſſit obſervatio, & *Schol.* ad l. l. itemque *Schol. Apollon. Rh* I. 379. *Etymol.* p. 805. v. 6 ſeqq. *Heſych.* v. χάλις, ac denique *Euſtath.*

 p. 1471.

ὅσον ἡ κεφαλὴ ἴσχυσε χωρῆσαι μέγεθος φωνῆς.

ΧΑΙ̃ΤΑΙ. [1] αἱ κεχυμέναι κόμαι.

ΧΑΛΚΙ'Σ. ὅτε μὲν ὄνομα πόλεως· [2]

Χαλκίδα δ', Ἐρέτριαν [3] τε. ——

ὅτε δὲ ὀρνέου.

Χαλκίδα [4] κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

ΧΑΛΚΟΒΑΤΕ'Σ. μεταφορικῶς τὸ ἰσχυρὸν [5] καὶ βεβηκός.

ΧΑ'ΛΚΕΑ. συνήθως τὰ ὅπλα, καὶ τὰ ἐκ σιδήρου, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως. κατὰ γὰρ τὸν Ἡσίοδον·

Χαλ-

1 Χαῖται. *Philemon* χαῖται, οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου κυριολεκτεῖται, ὡς ἐν τῷ, κυανοχαίτης Ποσειδῶν, (Il. Ν. 563. & Ξ. 390.) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λέοντος λέγεται. ὅθεν καὶ χαιτήεις καὶ χαιτήεσσα. καὶ ἐπὶ ἵππου. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ θρὶξ λέγεται. ὡς δηλοῖ τὸ, ἵπποι καλλίτριχες (Il. Κ. 491.) γίνεται δὲ χαίτη παρὰ τὸ χῶ, καὶ τὸ ἀΐσσω. χεῖται γὰρ ἀΐσσουσα ὧδε κἀκεῖ. καὶ μάλιστα τοῖς δρομοχίταις (Scribe δρομοχαίταις, quae vox apud *Euſtathium* legitur.) κατὰ τό·

— Ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται. — (Il. Ζ. 510.) &c. Vill.

2 Πόλεως. *Heſ.* addit, τῆς Βοιωτίας. Vill. Aut τῆς Βοιωτίας eo addidit *Heſych.*, quo urbs memorata eſſe intelligatur in *[illegible]* -ίῃ, ſive *Iliade* Β., aut vehementer fallitur; neque enim *Boeotiae*, ſed Euboeae civitas fuit Εἰρέτρια. Vid. *Hom.* l. l. vſ. 536. ibique *Schol.* *Strab.* X. p. m. 686. *Stephan.* *Byz.* h. v. *Etymol.* p. 805. v. 50. *Suid.* h. v. Itaque emendandus *Euſtath.* p. 1462. v. 60. Μετὰ δὲ Γεραιστὸν . . . Βοιωτίας. L. Εὐβοίας coll. *Strab.* l. l. *p.* 685.

3 Ἐρετρίαν. Il. Β. 537. Lege Εἰρετρίαν. Vill. Idem mendum eximendum *Stephano Byz.* v. Ἐρετρία & v. Χαλκίς.

4 Χαλκίδα. Il. Ξ. 291. Vill.

5 Ἰσχυρόν. Apud *Heſychium* legitur, τὸ ἰσχυρῶς βεβηκός. Il. Α. 426:

— Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.

Vill. *Heſychio* convenit cum Scholiaſte ad l. l.

1 Εἰς-

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, [1] μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

διόπερ χάλκεον ἔγχος, καίπερ σιδηροῦν ἔχον [2] τὴν αἰχμήν. καὶ χαλκεὺς, καὶ ἔτι νῦν, ὁ σίδηρον κατεργαζόμενος. Ὅμηρος γοῦν καὶ τὸν χρυσοχόον λέγων [3] οὕτως·

— Ἦλθε [4] δὲ χαλκεὺς,
Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων. —

ΧΑΛΚΗΡΕΑΣ. [5] χαλκῷ ἡρμοσμένους.

ΧΑΛΙΦΡΩΝ. [6] κεχαλασμένος κατὰ τὰς φρένας, ἀσύνετος, ἐναντίος τῷ·

— Πυκνὰ [7] φρεσὶ μήδε' ἔχοντι.

ἔνιοι δὲ, ἀκρατόφρονα. χάλις [8] γὰρ, οἶνον [9] ἀναχαλῶν τὰς φρένας.

ΧΑ-

1 Εἰργάζοντο. Pro εἰργάζοντο. hodie legitur ἐργάζοντο in *Heſiodi* O. & D. *vſ.* 150 ſed εἰργάζοντο habet pariter *Etymol.* qui hunc verſum laudat. Vill.

2 Ἔχον Male in Codice MS. ἔχων. Vill.

3 Λέγων. Mallem λέγει. Vill.

4 Ἦλθε. Od. Γ. 432. Vill.

5 Χαλκήρεας. Il. Ν. 714:
Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας.
Vill.

6 χαλίφρων. Od. Δ. 371. &c.

7 Πυκνά Il. Ω 282. & 674:
— Πυκνὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντι.

8 χάλις. *Philemon* ineditus: Χάλιξ, ὁ οἶνος λέγεται, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς. καὶ ἀκροχάλιξ οἴνῳ, ὁ μεθύων. Ἐπίχαρμος δέ φησι τὸ χαλικάζειν, ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι περὶ συνουσίας. καὶ ὑποσίλλειν. καὶ χάλιξ, ὁ ἄκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ χαλίφρων, ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν. Vill.

9 Οἶον. & *Philemonis*, quae modo praeceſſit obſervatio, & *Schol.* ad l. l. itemque *Schol. Apollon. Rh* I. 379. *Etymol.* p. 805. v. 6 ſeqq. *Heſych.* v. χάλις, ac denique *Euſtath.* p. 1471.

ΧΑΤΕΟΥΣΑ.[1] ἐνδεομένη. ὅθεν καὶ χήρα, γυνὴ δεομένη βοηθείας, διὰ τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐστερῆσθαι. καὶ χήτει, τῇ ἐνδείᾳ·

Χήτει[2] τοιοῦδ' ἀνδρός. —

ΧΑΛΚΟΚΟΡΥΣΤΑΙ.[3] χαλκῷ καθωπλισμένοι, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

ΧΑΛΕΠΟΝ. δύσεργον, ἀδύνατον·

Μῶλυ[4] δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν.

ΧΑΜΑΖΕ. χαμαί. ἔστι δὲ τῶν εἰς τόπον.[5]

ΧΑΡΑΔΡΑΙ. αἱ ἐγχαράξεις τοῦ ἐδάφους, ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀρεινῶν[6] ὑδάτων.

ΧΑΥΛΙΟΔΟΝΤΑ.[7] τὸν ἐπικεχαλασμένους ἔχοντα

p. 1471. v 2. p. 1936 v. 54. probabilem commendant conjecturam, pro οἷον legendum hic eſſe οἷος.

1 Χατέουσα. Od. B. 249.

2 Χήτει. Il. Z 463. VILL.

3 Χαλκοκορυσταί. Non reperitur in Homero. Natum ex affinitate pronuntiationis mendum. Lege, ut Il. E. 699, Z. 398. N. 720. O 458, & Π. 358. χαλκοκορυστῇ. VILL.

4 Μῶλυ. Od. K. 305. VILL.

5 Τόπον. Fortaſſe deeſt, ἐπιρρημάτων. VILL. Conf. Il. Γ. 29. &c. Quod deeſſe cenſebat Cl. Villoiſ., ἐπιρρημάτων, facile lectori ſupplendum permittat Grammaticus.

6 Ὀρεινῶν. Fortaſſe ὀμβρίων, ut habet Heſ. VILL. Ipſe tamen, quo reſpicitur Homeri locus, Il. Π. 390. κλιτῦς memorat, ſive ὀρῶν ἀποκλίσεις, quas abſcindant χαράδραι. Unde nec aliena ab hoc loco videtur mentio τῶν ὀρεινῶν ὑδάτων. Quamquam juvat etiam Cl. Villoiſoni conjecturam Schol. ad Il. Δ. 454. Χαράδρας. τῆς ἐγχαράξεως τοῦ ἐδάφους, γιγνομένης ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων.

7 Χαυλιόδοντα. Occurrit in Herculis Scuto, vſ. 387. κάπρος χαυλιόδων. VILL. Homero, ut nunc habemus, non uſitata forma, ſed in Commentariis tamen Homericis, ut videtur, memorata: Euſtath.

τα τὰς ὀδόντας. ὁ δὲ Ἀπίων γελοίως, καυλιόδοντα, ἐκκεκαυληκότας ἔχων [1] τὰς ὀδόντας· ὅθεν καὶ αὐλός. [2]

ΧΑΜΑΙΕΥΝΑ΄ΔΕΣ. [3] ἐπιθετικῶς αἱ σύες, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, αἱ χαμαὶ εὐναζόμεναι. πολλὰ γὰρ τῶν ἄλλων τετραπόδων τὸ πλεῖον ἵσταται. [4] ὁ δὲ Ἀπίων, ὅτι βόθρους ὀρύσσουσιν. τοῦτο δὲ ποιοῦσι μὲν, οὐ μὴν ἐν τῆς λέξεως ἐμφαίνεται.

ΧΑ΄ΡΜΗ. [5] ἡ μάχη.

ΧΑΛΕΠΗΊΝΗι. ἐς χαλεπότητα ἀγάγῃ. [6]

ΧΑΛΚΕΩ΄ΝΑ. [7] τὸ χαλκεῖον.

ΧΑΝ-

ſtath. certe ad Od. Τ. 450. p. 1872. v. 31 Ῥαδία δὲ πάντως ἡ δι' ὀδόντος πληγὴ τῷ συΐ. Χαυλιόδων γάρ ἐστι, τουτέστι κεχαλασμένον τὸν ὀδόντα ἔξω ἔχων καὶ ὡς οἷά τι βέλος ἀεὶ προβεβλημένος αὐτόν. δῆλον δ' ὅτι τὸ χαυλιόδων, καὶ προόδων ἂν λέγοιτο κατὰ τοὺς παλαιούς. οἵ φασιν ὅτι προόδων, ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος —

1 Ἔχων Lege ἔχοντα VILL.

2 Καὶ αὐλός Lege καυλός. VILL.

3 Χαμαιευνάδες. *Philemon* ineditus: Χαμεῦναι, καὶ χαμευνάδες, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ψίαθοι καὶ στιβάδες· εἰσὶ δὲ οἵ φασι καὶ ὅτι χαμεῦναι, ἡ ταπεινὴ κλίνη, καὶ στιβάς. καὶ χαμευνάδες, αἱ χαμαὶ κοιμώμεναι. VILL. Conf. Od. Κ. 243. Ξ. 15. &, qui *Apionis* rationes ſecutus eſt, *Schol.* ad *loc. prior.*

4 Ἵσταται *Heſ.* habet, ὀρθὰ κοιμᾶται, καὶ ἑστᾶσι; & *Apionem* quoque his verbis laudat: Ἀπίων δὲ, ὅτι βόθρους ὀρύσσει. Ubi lege, ὀρύσσουσι. VILL.

5 Χάρμη. Obliqui caſus χάρμῃ & χάρμης ſaepiſſime occurrunt apud Poëtam.

6 Ἀγάγῃ Lege ἀγάγῃ, ut habet *Heſ.* ubi, pro χαλεπήνῃ, Clariſſimus *Jac. Tollius* legendum cenſebat χαλέπτῃ. At ambo Lexicographi *Homerum* reſpexerunt, ubi legitur χαλεπήνῃ, Il. Π. 386, Τ. 183, & Ω. 369 Od. Ε. 147, Π 72, Τ. 83, & Φ. 133. VILL.

7 Χαλκεῶνα. Od. Θ. 273, de Vulcano:

Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα. —

VILL.

ΧΑΝΔΟ'Ν. [1] πολύ· παρὰ τὸ κεχηνότα πίνειν ἀθρόως.

ΧΕΙΗ̃Ι. [2] τῇ καταδύσει·

'Ως δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος.

τὸ γὰρ ζῶον ὁμοίως ὕδατι χεῖται. ὅθεν πᾶσαν χώρησιν χειὴν ἔλεγον.

ΧΕ'ΡΗΪ. [4] χείρονι καὶ ἥττονι.

ΧΕ'ΡΝΙΒΑ. [5] αὐτὸ τὸ ἐπικείμενον [6] ταῖς χερσὶν ὕδωρ.

1 Χανδὸν Od. Φ 294:

— Ὅς κέν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.

Cf. *Moeris Atticiſta* : (ibique Cl. *Pierſon.*) & *Thom. Magiſt.*

2 Χειῇ. *Philemon* : Χειὰ, ἡ κατάδυσις τῶν ὄφεων. κυρία δὲ ἡ λέξις ἐν ποιήσει ἀπὸ τοῦ χῶ, χείω, τὸ χωρῶ. ὡς τό· (Od. Σ. 17.)

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, —

οἷον χωρήσει. λέγονται δὲ αἱ τοιαῦται χειαὶ, καὶ εἰλυοὶ, καὶ τρόχμαιοι, (an τρόχμαλοι, ſeu τρόχμαλα, ut apud *Etymol.*) καὶ αἱμασιαί· ἀπὸ δὲ τοῦ χεῖσθαι, τοῦ σημαίνοντος τὸ χωρεῖν, γίνεται καὶ τὸ χεύτιον, τὸ χωροῦν ἀστραγάλους, ὃ καὶ κεύθιον Ἰωνικῶς λέγεται. καὶ ἄλλως χειὰ λέγεται ἐπὶ δράκοντος, φωλεὰ ἐπὶ θηρίων, ὀπὴ ἐπὶ πολλῶν, καὶ ἐπὶ μυρμήκων καὶ μυῶν. νεοττιὰ ἐπὶ μικρῶν ὀρνίθων. ἰλεὸς ἐπὶ ὄφεων, καὶ ἱππῶνες ἐπὶ ἵππων. VILL.

3 Ὡς. Il. Χ. 93. VILL.

Lectionem uti ab aliis Criticis, ita & ab *Apollonio* receptam, ὀρέστερος, parum probans Cl. *Valck.* emendandum cenſuit ὀρέστερον, in *Adnot. ad Theocr. Adoniaz. p.* 254.

4 Χέρηϊ. *Il.* Α. 80. ubi V. *Schol*

5 Χέρνιβα. *Philemon* ineditus: Χέρνιβα, τὰ εἰς χεῖρας νίμματα χεόμενα. ὃ μὲν ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβον φαμὲν, Ἀττικοὶ χερνίβιον φασίν. ὡς τό· δότω τίς δεῦρο ὕδωρ καὶ σμῆμα, ἀπὸ τοῦ σμῶ σμήσω, ὃ παράγωγον σμήχω, γίνεται σμῆμα, οἷς πολλάκις καὶ προσεδίδοτο καθαρτικὸν χειρῶν. τὸ δὲ μετὰ τὴν κάθαρσιν καταπεσὸν ὑγρὸν, ἀπόνιπτρον ἐκαλεῖτο, ἤγουν ἀπόνιμμα. Ὅμηρος μὲν χέρνιβον ἀσυνήθως ἅπαξ εἶπεν. ἡμῖν δὲ συνήθως τὸ χερνίπτρον, ὡς προσχρησάμενοι ὦνται καὶ οἱ παλαιοὶ, τουτέστι τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃν λέβητα καλεῖν αὐτὸς εἴωθεν. ἄλλως μέντοι χέρνιβα λέγειν ἔθος αὐτῷ τὸ

ὕδωρ. ἅπαξ δέ ποτε εἶπεν ὁμοίως τὸν ὑποδεκτικὸν τῶν χερνίπτων [1] χέρνιβα.

ΧΕΙ'ΣΕΤΑΙ. χωρήσει. [2]

ΧΕ'ΡΣΟΝ. [3] πᾶσαν γῆν· οὐχ ὁμοίως ἡμῖν, τὴν ἀκατέργαστον.

ΧΕΡΑ'ΔΟΣ. [4] σωρὸς λίθων μετ' ἰλύος.

ΧΕ'ΡΝΗ'ΤΙΣ. [5] ἡ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶσα.

τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ. πρόχοος δὲ, ὁ τὸ τοιοῦτον ὕδωρ χέων λέβης . . . . τῆς χέρνιβος μέμνηνται οἱ κωμικοὶ, καὶ παραλαμβανομένης εἰς τὰς θυσίας. ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισί φησι· παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα, χερνίψουσι δὲ, παρὰ Λυκόφρονι, ἀντὶ τοῦ σφαγιάσουσι, θύσουσιν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χερνίβων, εἷς καθαίρομεν τὰς χεῖρας, τὴν θυσίαν χέρνιβα εἶπεν, ὡς ἐκκαθαίρουσαν. *Phrynichi Arabii* Προπαρασκευὴ Σοφιστικὴ inedita: Χέρνιβα. τὰ πρὸς τὰς θυσίας σκεύη. VILL.

1 Ἐπικείμενον. Lege ἐπιχεόμενον. Caetera corrupta ſic legenda ſunt: ἅπαξ δέ ποτε εἶπεν ὁμοίως τὸ ὑποδεκτικὸν τῶν χειρονίπτρων, χέρνιβον. Scilicet, Il. Ω 304:

— Ἡ δὲ παρέστη
Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.

In χέρνιβα & χέρνιβον vide eumdem eruditiſſimum *Pierſon.* ad *Moer.* & *Harpocr.* in χερνίβων.

2 Χερνίπτων. Mallem χειρονίπτρων, ſeu χερονίπτρων; utrumque enim dicitur VILL.

3 Χωρήσει. Od. Σ 17:

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται —

4 Χέρσον. Il. Ξ 394. &c.

5 Χεράδος. Il Φ 319:

— Τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, κὰδ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χεράδος περιχεύας.

Philemon ineditus: Χεράδες. τὰ παραθαλάσσια σκύβαλα, παρὰ τὸ χεῖσθαι ῥᾳδίως. χεράδες λέγονται καὶ οἱ σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν, τῶν καθ' ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων. χέραδος δὲ οὐδετέρως κατά τινας ἀκαθαρσία πᾶσα συρρέουσα ἐξ ὕδατος, ὀνομασθεῖσα μιμητικῶς ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ κατασύρεσθαι. ἔστι δὲ οὐδετέρου γένους, ὡς τὸ κίναδος. ἅπαξ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου. &c. VILL.

5 Χερνῆτις. Il. M. 433. ubi V. *Schol.*

ΧΕΥ´ΑΙ. τὸ τὴν γῆν ἐπιχέαι τοῖς τεθνεῶσι?

Σῆμα [1] τέ μοι χεῦσαι. —

ἀπὸ τούτου χυτὴ [2], οὐ κοινῶς ἡ γῆ, ἀλλ' ἡ ἐπιχεομένη τοῖς νεκροῖς.

ΧΗΛΟ´Σ. [3] ἡ κιβωτὸς, ἀπὸ τῆς διαστάσεως τῆς κατὰ τὴν ἄνοιξιν γινομένης.

ΧΗΡΑΜΟ´Σ. [4] ἡ καταδυσις. καὶ ἔστι οἷον χωραμὸς, εἰς ἣν χωρητικῶς πέλει. [5] χηραμὸν δὲ κυρίως, τὴν τῶν ὄφεων καταδυσιν, ὅτι μόνον χωρεῖ τὸν ὄφιν.

ΧΗΡΩΣΤΑΙ´. [6] οἱ μακρόθεν προσήκοντες κατὰ γένος,

---

1 Χεῦσαι. Lege χεῦαι. Od. Α. 75. VILL.

2 Χυτή. *Schol.* ad *Il.* Ζ. 464. Χυτή. ἡ ἐπιχεομένη τοῖς νεκροῖς γῆ & ad Ξ. 114. χυτή. ἡ τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιχεομένη γῆ.

3 Χηλός. Obliquos caſus habet *Homerus*. Il. Π. 221. 228. Od. Β. 339. &c.

4 Χηραμός. Il. Φ 495:

— Κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,

Χηραμόν —

Philemon: Χηραμός. καταδυσις, ἡ κοίλη πέτρα. καθὰ ὁ Ποιητὴς ἐξηγεῖται, κοίλην πέτρην εἰπὼν τὸν χηραμόν VILL. *Etymol.* & χείραμος ſcribit p. 810. v. 25. & χήραμος p. 804. v. 18.

5 Εἰς ἣν χωρητικῶς πέλει χήραμον δὲ κυρίως. &c. Impeditum omnino, & neſcio quo referendum, εἰς ἣν χωρητικῶς πέλει; Χηραμὸς praeterea adeo non privus eſt ſ[illegible] [illegible]on-tra ab ipſo *Homero* l. l. tribuatur columbae.

— ὥστε πέλεια,

Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,

Χήραμον.

Itaque ſcripſiſſe olim videtur Lexicographus: Εἰς ἣν χωρεῖται ἡ πέλεια. Χειὸν δὲ κυρίως λέγει &c. Proprium certe ſerpentibus eſſe χειὸν *Porphyrius* auctor eſt in *Cod. Leid.* ad *Il.* Χ. 93. quocum conf. *Apollon.* & *Suid.* V. χειῆ. & vero Cl. *Valck. ad Theocr. Adoniaz. p.* 255.

6 Χηρωσταί. Il. Ε. 158:

— Χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.

Ut *Heſiod.* in *Theog.* vſ. 607.

— Ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται

VILL. Conf. *Heſych. b. v. Etymol.* p. 811. v. 33. ſeqq.

νος, καὶ χῆρα ὄντα τῶν σύνεγγυς τὰ χρήματα κληρονομοῦντες.

ΧΗ'ΤΕΙ.[1] ἐνδείᾳ·

Χήτει[2] τοιοῦδ' ἀνδρός. ——

ΧΗΡΕΥ'ΕΙ. ἐνδεὴς ἀνδρῶν ἐστι·

Ἀνδρῶν[3] χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.

ΧΘΑΜΑΛΗ'. παρέμπτωσις τοῦ Θ. ἔστι γὰρ χαμαλή,[4] παρὰ τὸ πρὸς τὰ χαμαὶ εἶναι κυρίως.

ΧΛΟ'Η,[5] ἡ πάντων τῶν χλωρῶν φύσις.

ΧΘΑΜΑΛΩ'ΤΕΡΟΣ.[6] ταπεινότερος.

ΧΘΩ'Ν. ἡ γῆ, ἀπὸ τῆς χύσεως.[7]

ΧΙΤΩ'Ν. ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθους ἡμῖν·

—— Μαλακὸν[8] δ' ἔνδυνε χιτῶνα,

ἐπὶ

1 Χήτει. Vide ſupra in χατίουσα, p. 706. Sic *Heſiod.* in *Theog.*, vſ. 605; χήτει γηροκόμοιο. Immo & *Plutarchus de Adulatione*, laudante *Lambert. Bos* in *Obſervat.*, hanc vocem ſic uſurpavit: ἀλλοτρίοις χρώμασι, χήτει οἰκείων, κοσμούμενος. VILL.

2 Χήτει τοιοῦδ'. Il. Ζ. 463. VILL.

3 Ἀνδρῶν. Od. Ι. 124. VILL.

4 Χθαμαλή. Od. Ι. 25:

Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται.

De cujus loci ſenſu videſis *Strab.* IX. (p. 697. in Ed. Alm.) VILL.

5 Χλόη. Non uſurpavit quidem hanc formam *Homerus*, ſed illuſtrarunt tamen ipſius *interpretes*, cum χλούνην explicarent χλεύνην, τὸν ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον. V. *Schol.* ad *Il.* Ι. 535. & *Euſtath.* p. 772. v. 62 ſeqq.

6 Χθαμαλώτερος. σκόπελον χθαμαλώτερον dixit Poëta *Od.* Μ. 101.

7 Χύσεως. Sic in *Heſ.* ubi quidam legendum conjiciebat χώσεως. VILL. Conf. Il. Β. 465. &c.

8 Μαλακόν. Il. Β. 42. VILL.

1 Ἐκ-

ἐπὶ δὲ τοῦ θώρακος·

Ἑκτόρεον [1] δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

ΧΛΑΙ͂ΝΑ. [2] ἱμάτιον. κυρίως δὲ, τὸ χειμερινόν· παρὰ τὸ χλιαίνειν.

ΧΛΩΡῸΝ ΔΈΟΣ. [3] χλωροποιόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ φόβος. [4] ὅταν δὲ λέγῃ·

Χλωρὸν, [5] ἐλάϊνον, —

θέλει λέγειν, καὶ πολυχρόνως ἐκτετμημένον. ὅταν δὲ λέγῃ·

Πὰρ [6] δὲ μέλι χλωρὸν, —

ἤτοι νέον, ἢ ἀπὸ τοῦ χρώματος, καθὸ μελάχρουν [7] τινα.

1 Ἑκτόρεον Il. Β. 416. Vill.

2 Χλαῖνα. In obliquis caſibus ſaepe a Poëta frequentatum nomen, de quo vid. *Heſych.* h. v. & quos ibi laudant *interpp.*

3 Χλωρὸν δέος. Il. Η. 479. Θ. 77. Ξ 506 &c. Vill.

4 Φόβος. *Heſ.* addit, χλωριάσεως ποιητικός. Vill.

5 Χλωρόν. Lege χλωρὸν, ἐλαΐνεον. Od. Ι. 320:

— Ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
Χλωρὸν, ἐλαΐνεον, τὸ μὲν ἔκταμεν ὄφρα φοροίη.

Vill.

6 Πὰρ δέ. Il. Λ. 630. Paulo aliter apud *Homerum* legitur:

Ἠδὲ μέλι χλωρὸν, πὰρ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν,

non vero, πὰρ δὲ μέλι. In *Theocrito* una voce legitur, μελίχλωρον. *Eid* X. vſ. 27:

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον, ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Quemadmodum fere *Lucretius*, vanum amantium errorem deridens, ſic loquitur L. IV. 1153.

Nigra, μελίχροος *eſt*: *immunda & foetida*, ἄκοσμος.

Vill.

7 Μελάχρουν. Lege μελίχρουν; & forte προσηνῆ, vel ἡδέα, pro ἡσυχῆ. Vill. Μελίχρουν recte quidem reſtitutum videtur a Cl. *Villoiſ.*; Vix tamen τὸν μελίχρουν *Apollon.* interpretaturus fuiſſe videtur προσηνῆ vel ἡδέα.

τινὰ λέγομεν, τὸν ἡσυχῆ. ἢ τὸ ἀπὸ τῶν χλωρῶν συναγόμενον ὑπὸ τῶν μελισσῶν.

ΧΛΟΥ'ΝΗΝ. χλοεύνην. τοὺς [1] ἐν τῇ χλόῃ εὐναζομένους.

ΧΛΩΡΗΙ'Σ 'ΑΗΔΩ'Ν. [2] ἀπὸ τοῦ χρώματος, ἢ διὰ τὸ ἐν χλωροῖς δένδροις διάγειν.

ΧΟΑ'ΝΟΙΣΙ. [3] ταῖς χωναῖς, οἷον τοῖς χωνεύμασιν, εἰς ἃ ἔγκειται τὰ χωνευόμενα.

ΧΟ'ΛΟΣ. ἤτοι πολυχρόνιον πάθος, καὶ τὸ αὐτὸ τῷ μήνιδι, ἢ τὸ ὀλιγοχρόνιον·

Νῦν δ' [4] ἤδη μὲν ἐγὼ παύω χόλον. —

ΧΟΛΩΘΕΙ'Σ. [5] εἰς χόλον ἀχθείς.

ΧΟΙ'ΝΙΚΟΣ.

— Ὅς [6] κεν ἐμῆς γε

Χοίνικος ἅπτηται. —

δὲ

ᾠδία. *Man. Moſcopul.* περὶ Σχεδ. p. 64. v. 21. reddidit σιτόχρυν, quod haud ſcio an *Apollonio* reddi poſſit pro ἡσυχῇ. Caeterum pervulgata ſunt, quae de hac forma, μελίχρυς, multis diſputata ſunt ab *Henr. Stephano*, & ab *Interpp. Theocriti* ad *Eid.* X. vſ. 27.

1 Τοὺς. Lege τὴν, & εὐναζόμενον. Vill. Conf. quae diximus ſupra ad V. χλόη. p. 711.

2 'Αηδών. Od. Τ. 518:

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη
χλωρηῒς ἀηδών.

Hinc emenda *Etymol.*, qui male habet p. 813. χλωρὶς ἀηδὼν, pro χλωρηΐς. Vill.

3 Χοάνοισι. Il. Σ. 470:

Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων.

Vill.

4 Νῦν δ'. Il. Τ. 67. Pro ἤδη, in noſtris *Homeri* Editionibus legitur ἔτοι Vill.

5 Χολωθείς. Plurimis locis uſitata forma.

6 Ὅς κεν. Od. Τ. 28. Vill.

1 Μί-

ὁ δὲ Ἡλιόδωρος θέλει δηλοῦν, ἀπὸ μέρους, [1] τροφῆς, οὐκ ἀπιθάνως.

ΧΡΑΙΣΜΕΙ͂Ν. βοηθεῖν, ἀπὸ τοῦ χρείαν τινὰ ἔχοντα [2] τινὸς βοηθείας.

ΧΡΑΥ'ΣΕΙ. [3] καταξύσει τὸν χρῶτα.

ΧΡΕΙ͂ΟΣ. [4] ὀφείλημα.

ΧΡΙΜΦΘΗ͂ΝΑΙ. [5] ἐμπελάσαι.

ΧΡΟ'ΜΑΔΟΣ. ποιὸς ψόφος·

Δεινὸς [6] δὲ χρόμαδος γενύων γένετο. —

ΧΡΥΣΗΛΑΚΑ'ΤΟΥ. [7] καλλιτόξου·

Φεί-

1 Μέρους. *Heſ.* quoque habet, αἱ ἀπὸ μέρους τροφαὶ; ubi male, ut ex *Apollonio* apparet, αἱ ἡμερήσιαι τροφαὶ, vel ἐφ' ἡμέραν *Menagius*, ἡμέρας τροφαὶ *Florens Chriſtianus*, αἱ ἡμερότροφαι, ſive αἱ ἀμφημερότροφαι, *Corſinius* legebant. Vill. Conf. ſupra v. χαλκοκορυσταὶ. p. 706.

2 Ἔχοντα. Lege ἔχειν, vel omiſſum puta verbum. Vill. Frequentatum *Homero* verbum χραισμεῖν, aliis Grammaticis deducitur a χρήσιμος. v. *Etymol. p.* 814. *vſ.* 12. Subtiliores *Apollonii* rationes vix equidem aſſequor.

3 Χραύσει Lege χραύσῃ, & καταξύσῃ cum *Heſ.* Il. Ε. 138:

Ὄν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀίεσσι
Χραύσῃ —

Vill. Conf. & *Schol* ad *l. l.*

4 Χρεῖος Il. Λ. 685. &c.

5 Χριμφθῆναι. Pertinere videtur ad Od. Κ. 516. Χριμφθείς.

6 Δεινός. Il. Ψ 688. Vill.

7 Χρυσηλακάτου. Epithetum Dianae Il. Π. 183:

Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς

In Χρυσηλάκατος vide *Heſ.* cum noſtro *Apollonio* ad verbum conſentientem, quemque *Homeri Scholiaſtae* deteriorem interpretationem ſecutum eſſe contendit *Palmerius*, cum, ex hujusce Critici mente, χρυσηλάκατος eam potius ſi-

Φοῖϐυ [1] Ἀπόλλων© χρυσαόρυ. —

ΧΡΥΣΗ͂Σ. ἈΦΡΟΔΙ´ΤΗΣ. καλῆς, ἀπὸ τ̃ παῤ ἡμῖν θαυμαζομενης ὕλης. [2]

ΧΡΥΣΟ´ΡῬΑΠΙΣ. [3] ὁ Ἑρμῆς, ἀπὸ τ̃ ῥάϐδυ, οἷον καλομήχαν©. [4] λέγεται γὰρ ῥάπ]ειν μεταφορικῶς, τὸ ἐπὶ συντιθέναι [5] τῶν βυλευομάτων.

ΧΡΥ.

ignificet, quae *aurato fuſo*, juam quae *auratis* utatur *ſa*-*gittis*. Quod quidem mihi :ertiſſimum videtur, cum Pin-larus in quinta Nemeor. ha-beat χρυσαλακάτων Νηρεΐδων, juibus mehercle aurea colus nagis convenit quam aurea ſagitta. Vill. *Scholiaſtae* obſervationem in Lexicon uum contulit *Etymol*. p. 424. ι 47. & paſſim ipſius ratio-nes in *Homero* interpretando equuntur *Grammatici*. Conf. *Suid Euſtath*. p. 1053. vſ. 62. &c. *Pindarus* tamen *Amphitritae*, *Latonae* & *Nereïdibus* tribuens epitheton, ad *Colum* potius, quam ad *Sagittas* retuliſſe videtur. *Ol*. VI. 179. *Nem*. VI. 62. & *Nem*. V. 65. In fragmento etiam apud *Lucian*. *Demoſth*. *Encom*. c. XIX. p. 505. quam memorat *Pindarus*, χρυσηλάκατον Μελίαν, etiamſi Lexicographi recentiores, e. c. *Scapula*, pro *haſta* accepiſſe videantur, quae *aureum* habeat *haſtile*; haud ſcio tamen an rectius pro nomine proprio haberi poſſit Nymphae, cui *colus* conveniat *aurea*. Quam vero diverſae ſignificationis cauſſam tradunt Grammatici, Ἠλακάτην *colum* eſſe, Ἠλάκατον vero *arcum*, (Cf. *Euſtath*. p. 1488. vſ. 32.) confutat fere iſtam differentiam ipſe *Homerus*, cui ἠλάκατα ὑδετέρως ſunt τὰ ἔρια. Conf. *Schol*. ad Od. Ζ. 53. & *Apollon*. ſupra p. 329.

1 Φοῖϐυ. Il. Ε. 509. Vill.

2 Χρυσῆς Ἀφροδ. Il. Γ. 64. & Od. Δ. 14. rectius *Barneſ*. Jonicam dedit formam χρυσέης. Vid. *Clarke* & *Erneſt*. ad Il. Β. 268, 811. Ν. 24. & 523. Quin ipſe hujusmodi formas contractis paſſim praefert *Apollon*. Conf. quae obſervavimus ſupra ad V. Ποδωκεία, p. 557.

3 Χρυσόῤῥαπις Od Κ. 277. (ubi V *Schol*.) & 331.

4 Καλομήχαν©. Sic *Heſ*., cujus hinc firmatur Lectio male ſollicitata Vill.

5 Ἐπὶ συντιθέναι. Inverſum ordinem ſic reſtituendum cenſeo

ΧΡΥΣΗΝΙΟΣ. χρυσᾶς ἡνίας ἔχων. [1]

ΧΡΥΣΑΜΠΥΚΑΣ. [2] ὁ μὲν Ἀπίων, χρυσοχαλίνους. βέλτιον δὲ, χρυσοῦς δεσμοὺς ἔχοντας, παρὰ τὴν ἄμπυκα, ἥτις ἐστὶ τῶν τριχῶν εἰς τὸ ἄνω σύλληψις. [3]

ΧΡΗΜΑΤΑ. οὐχ ὡς νῦν, τὸ ἀργύριον, καὶ τὰ διάφορα [4] νῦν λεγόμενα, ἀλλ' οἷς ἄν τις χρήσαιτο. [5]

ſeo: μεταφορικῶς τὸ, συντιθέναι, ἐπὶ τῶν &c. Vill.

1 Ἔχων *Heſ.* addit, οἱ δὲ, καλάς. ἢ καλλίδιφρος. Vill. Conf. Il. Z 205. &c.

2 Χρυσάμπυκας. Male apud *Heſ.* Χρυσάμπυκος. Apud *Homerum* de equis dicitur Il. E. 358:

> Χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους.

Hoc epithetum *Heſiod. Theog.* vſ. 916. Muſis ſic tribuit:

> Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο

Sic *Pindarus*, *Iſthm.* II. *initio:*

> — Οἱ χρυσαμπύκων
> Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον.

Vill.

3 Σύλληψις. *Heſ.* ἀνάληψις. Sic *Juvenalis Sat.* II. vſ. 96. a Clariſſimo *Jac. Tollio* ad *Heſ.* laudatus:

> *Reticulumque comis auratum ingentibus implet.*

Vill.

4 Διάφορα. Apud Graecos διάφορον ſignificat, *argentum*, *pecuniam*. *Suidas* τὸ διάφορον πρᾶγμα interpretatur τὸ τίμιον, & exemplum adducit, quod e fragmento *Polybii Lib.* IV. *p.* 400. depromptum eſſe docuit illud Britanniae lumen, & acutiſſimus Criticus, *Jo. Toup* in *Emendat. in Suidam T.* I. *p.* 97. Ad hunc *Suidae* locum ſic habet *Kuſterus*: „ Suidas vocem διάφορον hic interpretatur τίμιον. Sed rectius, & magis ex mente ſcriptoris anonymi, dixiſſet ἀργύριον, *id eſt*, pecuniam. Illo enim ſenſu vocabulum hoc apud *Polybium*, *Dionyſium Halicarnaſſeum*, aliosque ſcriptores Graecos interdum accipi paulo doctiores non ignorant. Vill.

5 Χρήσαιτο. Elegantiſſime *Teles* apud *Stobaeum*, pag. 522: ἔφασαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων οὓς μὲν χρήματα ἔχειν, οὓς δὲ κτήματα· οὓς μὲν γὰρ χρῆσθαι τοῖς ὑπάρχουσι, οὓς δὲ μόνον κεκτῆσθαι. Vill. *Grammatici* etiam paſſim χρήματα eſſe docent

:ΡΕΙΟ͂Ι. [6] χρεῖαι καὶ ἔνδειαι.

ΡΕΙ΄ΩΝ. [1] χρησμολογῶν.

:ΡΗΣΟ΄ΜΕΝΟΣ. χρησμῷ δηθησόμενος. [2]

:ΡΗΙ΄ΖΟΝΤΑ. χρεῖαν ἔχοντα, ἐνδεόμενον. [3]

ΡΟ΄ΝΙΟΝ. [4] μετὰ πολὺν χρόνον.

ΥΤΛΩ΄ΣΑΙΤΟ. [5] ἀλείψαιτο μετὰ λούσασθαι.

:ΩΟ΄ΜΕΝΟΣ. χολούμενος, ἀνιώμενος καὶ συγχεόμενος κατὰ ψυχήν. ἐπὶ μὲν τοῦ Α.

Βῇ

ent οἷς τις δύναται χρῆσθαι, τήματα vero, τὰ βοσκήματα. Conf. *Heſych.* & *Euſtath* p. 94 v. 4. p. 685. v. 31.

5 Χρειοῖ. Il. Θ. 57:

Χρειοῖ ἀναγκαίῃ. —

Haud ſcio an non caput articuli exciderit ex hac *Heſ.* gloſſa quae ſic legitur: Χρεῖαι. ἔνδειαι. Suſpicor ſcriptum fuiſſe: Χρειοῖ. χρεῖαι καὶ ἔνδειαι; quemadmodum legitur & in noſtro *Apollonio*, pro χρείᾳ καὶ ἐνδείᾳ; cum olim *iota* non ſubſcriberetur, ſed ad latus apponeretur. Vill.

1 Χρείων Od. Θ. 79:

Ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Vill.

2 Δηθησόμενος. Lege, χρησμῷ δινησόμενος, vel χρησμῷ κρησόμενος. Od Θ. 81:

Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν

Χρησόμενος. —

Vill. Alii Codd. habent, quod *Apollonii* etiam auctoritate poſſet confutari, χρειόμενος.

3 Ἐνδεόμενον. Male *Heſ.* ἐνδεόμενα Vide Il. Λ 834. Vill.

4 Χρόνιον. Conf. Od. Ρ. 112.

5 Χυτλώσαιτο. Male apud *Heſ.* legitur, χυτλῶσαι, τὸ &c. pro χυτλώσαιτο una voce, & ἀλεῖψαι pro ἀλείψαιτο: nam χυτλώσαιτο habet *Homerus*, Od. Ζ. 80:

Εἵως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.

Male quoque legebatur in *Apollon.* Χυτλώσαιτο. ἀλείψαι τὸ μεταλούσασθαι, pro ἀλείψαιτο μετὰ λούσασθαι; ut habet *Etymol.* Χυτλῶσαι, οὐχ ἁπλῶς τὸ ἀλεῖψαι. ἀλλὰ τὸ ἐπὶ λουτρῷ ἀλεῖ·

Βῆ δὲ [6] κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνιώμενος καὶ συγχεόμενος.

— Χώσατο [7] δ' Ἕκτωρ.

λείψασθαι, κυτλώσασθαι, ἔλεγον. καὶ χύτλον, τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον. VILL.

6 Βῆ δὲ Il. Α 44 VILL.

7 Χώσατο δ'. Il. Ξ. 406. VILL.

Ψ.

ΨΑ'ΜΑΘΟΣ. [1] ἡ παραθαλάσσιος ἄμμος.

ΨΕΔΝΗ'. [2] ἀραιὰ, μαδαρὰ, οἷον ἀπεψιλωμένη.

ΨΙΑ'ΔΑΣ. ψεκάδας. [3]

ΨΟΛΟ'ΕΝΤΑ ΚΕΡΑΥΝΟ'Ν. [4] ἤτοι τὸν τεφρώδη. ψόλος γὰρ, ἡ αἰθάλη. ἢ, ὡς ἔνιοι συνθέτως, πεσολόεντα, τὸν διὰ τοῦ πεσεῖν ὀλοὸν γινόμενον, τουτέστιν ὀλοθρευτικὸν τούτοις, οἷς ἂν ἐμπέσῃ. ἢ τὸν κατὰ ψαῦσιν ὀλλύντα, ἢ τὸν μελαίνοντα.

ΨΥΧΡΟ'Ν Ε'ΛΕ ΧΑΛΚΟ'Ν Ο'ΔΟ'ΥΣΙ. [5] τὸν ἀποψύχοντα τὰ σώματα διὰ τῆς ἀναιρέσεως.

ΨΥ'ΧΕΙΝ. [6] τὸ ἐν ἀνέμῳ τι πείσειν.

ΨΥ'ΞΑ·

1 Ψάμαθος. Lex. MS. Sangermanense: Ψάμαθος παραθαλάσσιος ἄμμος ἄμαθος γῆ, ἡ μεσόγειος. Vide *Ammonium*. Vill. Conf. Il. I. 385. &c.

2 Ψεδνή. Il. B 219:

— ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

Vide *Pierſon.* ad *Moerin*, in ψεδνός

3 Ψιάδας. In *Heſ.* ψακάδας. Vill. Conf. Il. Π. 459. ubi *Schol* ψιάδας etiam interpretatur ψεκάδας, δρόσους.

4 Ψολόεντα κέραυνον. Vid. Od. Ψ 330. & quem locum proxime ſpectat gloſſa, *Od.* Ω. 538. ubi *Schol.* cum ψολόεντα κέραυνον reddit καυστικὸν &c. mox ſubjicit τῶν δὲ κεραυνῶν, οἱ μὲν καταιβάται, οἱ δὲ ψολόεντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὅμηρος ὠνόμασεν. Quae ipſa verba *Schol.* habet *Ariſtoph. Equit.* vſ. 693.

5 Ὀδοῦσι. Il. E. 75. Vill.

6 Ψύχειν τὸ ἐν ἀνέμῳ τι πείζειν. Legendum videtur ψύχειν

ΨΥΞΑΣΑ. ἐπὶ τοῦ βεβλημένου δόρατος ὑφ᾽ Ἕκτορος.

¹Ἦκα μάλα ψύξασα,

οἷον τῷ ἀνέμῳ παρενέγκασα.

χειν. τὸ ἐν ἀνέμῳ ῥιπίζειν. Quando Hectoris haſtam Minerva Il. Υ. 440.

Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
Ἦκα μάλα ψύξασα.

Euſtath. p. 1216. v. 28. accipit ἀντὶ τοῦ κινήσασα ἠρέμα τὴν χεῖρα, καὶ τῷ ἐντεῦθεν ῥιπισθέντι ἀέρι τρέψασα ὀπίσω τὸ ἔγχος. *Heſychii* gloſſa Ἀναψύχειν. ῥιπίζειν pertinet ad Od. Δ. 568. Ubi emittuntur ab Oceano Zephyri aurae. - - - ἀναψύχειν ἀνθρώπους. Eadem mente, fatigati multa pugna bellatores Il. Λ. 620. & Il. Χ. 2. - - - Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, idque, uti priore loco ipſe addit Poëta,

Στάντε π. τὶ πνοιὴν παρὰ θῖν᾽ ἁλός.

Ut recte adeo reddiderit *Schol.* πρὸς ἄνεμον ἐπιστραφέντες τὸν ἱδρῶτα ἐξηραίνοντο. *Heſych.* alio loco, Ἀπεψύχοντο. ἐξήραινον ἀνέμῳ; in quam ſententiam leviter emendandus videtur, v. Ψύχειν ἀνέμῳ. ξηραίνειν. Corrigendum enim, Ψύχειν ἀνέμῳ ξηραίνειν.

1 Ἦκα. Il. Υ. 440. Vill.

Ω.

Ὦ. ψιλούμενον καὶ περισπώμενον [1], ἤτοι ἄρθρον κλητικόν· [2]

Ὦ φίλοι [3] ἥρωες, Δαναοί. —

ἢ ἐπίῤῥημα σχετλιασμοῦ δηλωτικόν·

Ὢ πόποι. [4] —

δασυνόμενον δὲ καὶ ὀξυνόμενον, ἤτοι ἄρθρον δυϊκὸν ὑποτακτικὸν [5], ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς δηλωτικόν. [6] ὀρθῆς μὲν·

Ὤ

1 Ψιλούμενον καὶ περισπώμενον. Male, in ſuo Specimine, *Montfauconius* edidit ψιλούμενος καὶ περισπώμενος. VILL.

2 Ἄρθρον κλητικόν. Sic edidit *Montfauconius in ſuo Specimine.* Fortaſſe legendum, ἄρθρον κλητικῆς. In *Codice MS.* per compendium legitur κλητ. Vide Specimen Lectionis aere excuſum, ubi totum *Apollonii Omega* exhibuimus; ut hinc redargui poſſint, quae crebra ſunt in hac Littera, *Montfauconii* παροράματα. VILL. Frequentiſſimum Grammaticis Ὦ κλητικόν. Specimen, quod ſuae editioni addidit Cl. *Villoiſon.*, quominus noſtrae adjiceretur, prohibuit conſilii noſtri ratio, ut conſuleretur etiam editionis vilitati.

3 Ὦ φίλοι. Il. Ζ 67. VILL.

4 Ὢ πόποι. Il. Α. 254. VILL.

5 Δυϊκὸν ὑποτακτικόν. *Montfauconius* edidit, δυικοῦ ὑποτακτικοῦ. In Codice *MS.* hae terminationes effinguntur per compendium. Ego vero legerem, ἄρθρον δυϊκοῦ ὑποτακτικόν, ut in Ο ſupra habes p. 485: Ὁ προτακτικὸν ἄρθρον ἑνικοῦ ἀρσενικοῦ, καὶ ὑποτακτικὸν οὐδετέρου. VILL.

6 Δηλωτικόν. Male apud

Mont-

Ὤ τ'[1] ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐριζητον περὶ νίκης.[2]

αἰτιατικῆς δέ·

— Ὄν ποτ'[3] Ἀχιλλεὺς

Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι.

σημαίνει καὶ ἀντωνυμίαν[4] σύναρθρον Γ προσώπου, ἐν θεῖς καὶ δυϊκῆς καὶ δηλωτικὴν[5] αἰτιατικῆς·[6]

Ὤμωξέν τ'[7] ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ[8] πεπλήγετο[9] μηρώ.

ταῦτα[10] μὲν χωρὶς τοῦ Ι γραφόμενον. καὶ παραιτούμενοι,

Montfauconium, operarum fortaſſe vitio, δηλωτικόν. Nusquam, ut infra patebit, plures & graviores in *Bibliothecam Coiſlinianam* irrepſerunt errores, quam in hanc unam dimidiam paginam. Vill.

1 Ὤ τ'. Il. M. 423. Sic legendum. Male habet *Codex MS.*, cujus contra fidem *Montfauconius* edidit ὦ, non praemonitis Lectoribus. Vill.

2 Νίκης. Male edidit *Montfauconius* νίκη. In noſtro hodie *Homero* legitur ἴσης. Vide Specimen noſtrae Editioni praefixum, ubi haec aeri inciſa exhibentur. Vill.

3 Ὄν ποτ'. Il. A. 105. Lege ὅ ποτ', ut habet *Homerus*. Vill.

4 Ἀντωνυμίαν. Male edidit *Montfauconius* αὐτῷ, idque nullo ſenſu; cum tamen ſaepiſſime idem compendium in eodem occurrat Codice; quod cum alias recte aſſecutus fuiſſet vir de palaeographia optime meritus, hic tamen dormitavit, & infeliciter lapſus eſt. Vide Specimen. Vill.

5 Καὶ δυϊκῆς καὶ δηλωτικήν. Legerem, una voce tranſpoſita, ἑνικῆς καὶ δυϊκῆς καὶ αἰτιατικῆς δηλωτικήν. Vill.

6 Αἰτιατικῆς. Male hic quoque *Montfauconius* edidit αἰτιατικήν, pro αἰτιατικῆς. Vill.

7 Ὤμωξέν τ'. Od. N. 198. Vill.

8 Ὦ, & μηρώ. Sic recte apud *Hom.* Male in Codice MS. ῷ . . . μηρῷ. Vill.

9 Πεπλήγετο Male apud *Montfauconium* παραπλήγετο Vill.

10 Ταῦτα. Lege τοῦτο, pro ταῦτα; vel γραφόμενα, aut γράφομεν, pro γραφόμενον. Certè in accuſativo, ὦ μηρώ, nullum

μθμὸν, ἄρθρον ὑποτακτικὸν ἐπὶ δοτικῆς πτώσεως·

Ὠ, κεν[1] ἐπικλώθησι θανόντι γινομθμῷ τε.

ἢ ἀντωνυμίαν σύναρθρον[2] τὸ[3] ἐπὶ τοῦ[4] προσώπου, ἀντὶ τοῦ τῷ αὐτοῦ, ἢ τῷ ἑαυτοῦ. καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ Α·[5]

Αἱ μὲν[6] ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ

ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου·

Ὧι αὐτοῦ τε[7] νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς[8] αὐτὸς ἐπέλθῃ.[9]

Ὧ Σι

lum *iota* ſubſcriptum eſt. Male punctum ante γραφόμθμον fixit *Montfauconius*; unde ſenſus omnis turbatur. Vill. Nihil mutandum, ſed lacuna potius explenda videtur, poſt verbum χωρὶς τοῦ Ι. Ταῦτα μὲν (Sc. δηλοῖ τὸ Ω) χωρὶς τοῦ Ι. νῦν δὲ τῷ Ι γραφόμενον καὶ περιςπώμενον &c.

1 Ὧι κεν. Sic verſus legitur Od. Δ. 208:

— Ὧι τε Κρονίων
Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε, γεινομθμῷ τε.

Vill.

2 Ἀντωνυμίαν σύναρθρον. Hic quoque graviter erravit *Montfauconius*, cum, ſine ullo ſenſu, edidit αὐτῷ, pro ἀντωνυμίαν. Vill.

3 Τό. Hic delerem τό. Vill.

4 Τοῦ. Poſt Γ, omiſſum puncto Γ, *id eſt*, τρίτου. Vill.

5 Α. *Montfauconius* habet πρώτου. Mallem προτέρου, cum de duobus tantummodo agatur. Vill. Conf. quae diximus ſupra p. 4.

6 Αἱ μὲν. Il. Ζ. 500. Vill.

7 Ὧι αὐτοῦ τε. Od. Π. 197: ubi αὐτοῦ γε. Vill.

8 Μὴ θεός. Sic in *Codice Manuſcripto*, ſic in *Homero*. Vix credo oculis, cum video *Montfauconium* conjunctim μαθὼς edidiſſe, & addere ſic legi. Tantum ne virum compendio litterarum uſitatiſſimo deceptum fuiſſe, ubi pro θεὸς ſcribitur θς, ut in omnibus Codd. MSS. & apud Latinos *Ds*. pro *Deus*, & *Dnus* pro *Dominus*? Vide Specimen. Vill.

9 Ἐπέλθῃ. Hodie apud *Homer*. ἐπελθών. Vill.

1 Ἀντ

Ὦ τ' [1] ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐριζητον περὶ νίκης. [2]

αἰτιατικῆς δὲ·

— Ὄν ποτ' [3] Ἀχιλλεὺς

Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι.

σημαίνει καὶ ἀντωνυμίαν [4] σύναρθρον Γ προσώπου, ὀρ-θῆς καὶ δυϊκῆς καὶ δηλωτικὴν [5] αἰτιατικῆς· [6]

Ὤμωξέν τ' [7] ἄρ ἔπειτα, καὶ ὣ [8] πεπλήγετο [9] μηρώ.

ταῦτα [10] μὲν χωρὶς τοῦ Ι γραφόμενον. καὶ προσιατό-μενον,

Montfauconium, operarum fortaſſe vitio, δηλοτικόν. Nusquam, ut infra patebit, plures & graviores in *Bibliothecam Coiſlinianam* irrepſerunt errores, quam in hanc unam dimidiam paginam. Vill.

1 Ὦ τ'. Il. M. 423. Sic legendum. Male ὃ habet *Codex MS.*, cujus contra fidem *Montfaucomius* edidit ὃ, non praemonitis Lectoribus. Vill.

2 Νίκης. Male edidit *Montfauconius* νίκη. In noſtro hodie *Homero* legitur ἴσης. Vide Specimen noſtrae Editioni praefixum, ubi haec aeri inciſa exhibentur. Vill.

3 Ὅν ποτ'. Il. A. 105. Lege ὅ ποτ', ut habet *Homerus*. Vill.

4 Ἀντωνυμίαν. Male edidit *Monitfauconius* αὐτῷ, idque nullo ſenſu; cum tamen ſaepiſſime idem compendium in eodem occurrat Codice; quod cum alias recte aſſecutus fuisſet vir de palaeographia optime meritus, hic tamen dormitavit, & infeliciter lapſus eſt. Vide Specimen. Vill.

5 Καὶ δυϊκῆς καὶ δηλωτικήν. Legerem, una voce tranſpoſita, ὀρθῆς καὶ δυϊκῆς καὶ αἰτιατικῆς δηλωτικήν. Vill.

6 Αἰτιατικῆς. Male hic quoque *Montfauconius* edidit αἰτιατικὴν, pro αἰτιατικῆς. Vill.

7 Ὤμωξέν τ'. Od. N. 198. Vill.

8 Ὣ, & μηρώ. Sic recte apud *Hom.* Male in Codice MS. ᾧ . . . μηρῷ. Vill.

9 Πεπλήγετο Male apud *Montfauconium* παραπλήγετο Vill.

10 Ταῦτα. Lege τοῦτο, pro ταῦτα; vel γραφόμενα, aut γράφομεν, pro γραφόμενον. Certè in accuſativo, ὣ μηρὼ, nullum

μένον, ἄρθρον ὑποτακτικὸν ἐπὶ δοτικῆς πτώσεως·

Ὦ, κεν [1] ἐπικλώθησι θανόντι γινομένῳ τε.

ἢ ἀντωνυμίαν σύναρθρον [2] τὸ [3] ἐπὶ τοῦ [4] προσώπου, ἀντὶ τοῦ τῷ αὐτοῦ, ἢ τῷ ἑαυτοῦ. καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ Α· [5]

Αἳ μὲν [6] ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου·

Ὧι αὐτοῦ τε [7] νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς [8] αὐτὸς ἐπέλθῃ. [9]

Ὡς

lum *iota* ſubſcriptum eſt. Male punctum ante γραφόμενον fixit *Montfauconius*; unde ſenſus omnis turbatur. Vill. Nihil mutandum, ſed lacuna potius explenda videtur, poſt verbum χωρὶς τοῦ I. Ταῦτα μὲν (Sc. δηλοῖ τὸ Ω) χωρὶς τοῦ I. ὄν δὲ τῷ I γραφόμενον καὶ περισπώμενον &c.

1 Ὧι κεν. Sic verſus legitur Od. Δ. 208:

— Ὧι τε Κρονίων
Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε, γεινομένῳ τε.

Vill.

2 Ἀντωνυμίαν σύναρθρον. Hic quoque graviter erravit *Montfauconius*, cum, ſine ullo ſenſu, edidit αὐτῷ, pro ἀντωνυμίαν. Vill.

3 Τό. Hic delerem τό. Vill.

4 Τοῦ. Poſt τοῦ, omiſſum puto Γ, *id eſt*, τρίτου. Vill.

5 Α. *Montfauconius* habet πρώτου. Mallem προτέρου, cum de duobus tantummodo agatur. Vill. Conf. quae diximus ſupra p. 4.

6 Αἳ μέν. Il. Z. 500. Vill.

7 Ὧ αὐτοῦ τε. Od. Π. 197: ubi αὐτοῦ γε. Vill.

8 Μὴ θεός. Sic in *Codice Manuſcripto*, ſic in *Homero*. Vix credo oculis, cum video *Montfauconium* conjunctim μηθὸς edidiſſe, & addere ſic legi. Tantum ne virum compendio litterarum uſitatiſſimo deceptum fuiſſe, ubi pro θεὸς ſcribitur θς, ut in omnibus Codd. MSS. & apud Latinos *Ds.* pro *Deus*, & *Dnus* pro *Dominus*? Vide Specimen. Vill.

9 Ἐπέλθῃ. Hodie apud *Homer.* ἐπελθών. Vill.

Ὠς. ἀντὶ τοῦ νυ, [1] ἀντὶ τοῦ οὕτως·

Ὡς εἰπὼν πυλέων [2] ἐξέσσυτο. —

ἐπὶ δὲ τῆς παραβολῆς· [3]

Ὡς [4] δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών. —

ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἢ ὅπως·

Ὡς ἂν [5] μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάψῃ.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτε·

Ἕκτωρ [6] δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ πύργον [7] ἵκανε.

ἀντὶ

1 Ἀντὶ τοῦ νυ. Nullo ſenſu. Lego ἀντὶ τοῦ νῦν συνήθως, καὶ &c. *id eſt*, in ſenſu apud nos uſitato: ut habet *Heſ.* Ὡς, συνήθως; & exemplum affert ex Il. I. verſu 643., quod ex *Apollon.* excidiſſe puto, qui communem & uſitatiorem ſignificationem primo loco apponere ſolet, ut paſſim videre eſt. Contrario prorſus modo infra leges: Ὡδε. κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται. At aliquis, non immerito quidem, objicere poſſet, non recte in Graeca lingua dici ἀντὶ τοῦ νῦν συνήθως, ſed potius, ἐπὶ τοῦ νῦν συνήθως, quod quin ſic legatur per me non obſtat. VILL. Supra v. Χιτών. ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν. Alias, quas tentavit Cl. *Villoiſ.*, emendandi vias uti minus ſimplices, ita minus cenſuimus eſſe probabiles.

2 Πυλέων. Il. H. 1. Male, contra fidem *Codicis MS.* & *Homeri*, πόλεως edidit *Clar. Montfauconius*. VILL.

3 Ἐπὶ δὲ τῆς παραβολῆς. Exemplum addit ubi ὡς in comparatione adhibetur. Peſſime, quod miror, edidit *Montfauconius*, ἐπὶ τῆς παραβάσεως. *Etymol.* Ὡς . . . σημαίνει . . . παραβολήν·

Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών. — Vide Specimen, ubi παραβολῆς per compendium exhibetur. VILL.

4 Ὡς δέ. Il. E. 161. VILL.

5 Ὡς ἄν. Od. B. 376. ubi ἰάπτῃ, pro ἰάψῃ. VILL.

6 Ἕκτωρ δ'. Il. Z. 237. VILL.

7 Πύργον. Sic in *Codice MS.* at in *Homero* φηγόν. VILL. Ex *Codd.* etiam notata eſt haec Lectionis Varietas.

1 Ὅτι

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτι·[1]

Ἦ οὐχ ἅλις, [2] ὡς [3] καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἀγάλλεται
αὔτως; [4]

ἀντὶ δὲ τοῦ πρός·

Ὡς αἰεὶ [5] τὸν ὁμοῖον ἄγει Θεὸς ἐς [6] τὸν ὁμοῖον.

δασυνόμενον δὲ καὶ περισπώμενον τὸ ὧς, τὸ ὁμοίως [7]
δηλοῖ·

Ἀλλὰ καὶ ὧς [8] ἐθέλω δόμεναι πάλιν. —

καί·

Ἀλλ' οὐδ' ὧς ἑτάρους ἐρρύσατο [9] ἱέμενός περ.

ὨΓΥΓΙ'ΗΝ. ὄνομα τῆς Καλυψοῦς νήσου·

Νῆσον [10] ἐς Ὠγυγίην ὀτρυνέομεν. —

ὯΔΕ.

1 Ὅτι. Ad Marginem legitur altera manu additum: καὶ ἀντὶ τοῦ ἅτε, ἤτοι, ὧν (ſic) πῶς, ὄντως, ὅτι, κἂν, ἀλλὰ, ἂν, γὰρ, ἐὰν, δὴ, πλὴν, ὅμως, κομιδῇ, ἴσως. ἄρα. Vill.

2 Ἦ οὐχ ἅλις. Il. Ρ. 450. Vill.

3 Ὡς. Hanc vocem, hic maxime neceſſariam, omiſit *Montfauconius*. Vill.

4 Ἀγάλλεται. In Vulgatis *Homeri* Editionibus legitur ἐπεύχεται. Nota varietatem Lectionis. Vill.

5 Αἰεὶ. Od. Ρ. 218. Vill.

6 Ἐς. Hiç legendum eſt ὡς, ut apud *Homerum*. Vill.

7 Ὁμοίως. Corruptum eſt τὸ ὁμοίως. Lege ὅμως, cum *Heſychio* qui idem affert exemplum. Vill. Conf. & *Schol. ad l. l.*

8 Ὡς. Il. Α. 116. Contra in Vulgatis *Homeri* Editionibus, pro ὧς, in hoc verſu, & in ſequenti, ſcribitur ὥς. Nota diſcrimen. Vill.

9 Ἐρρύσατο. Od. Α. 6. Sic legendum; at in Cod. MS. ἐρύσατο. *Montfauconius* male edidit ἐρρύσατο. Vill.

10 Νῆσον. Od. Α. 85. Unde pro ὀτρυνέομεν lege ὀτρύνομεν. Vill.

ὯΔΕ. κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως τάσσεται·

> Ὧδε [1] δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.

ἐπὶ δὲ τοῦ·

> Ἥφαιστε [2] πρόμολ' ὧδε, —

οὕτως ἀκούει, πρόσελθε οὕτως ὡς ἔχεις, [3] ἐκ προχείρου, μηδὲν ἀναβαλλόμενος.

ὯΔΕΕ. ὦζε, ἔνιοι, ᾠδήκει·

> Ὤδεε [4] δὲ χρόα πάντα. —

ὨΙΣΘΗ. [5] ὑπέλαβεν.

ὮΚΑ. [6] ταχέως. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ [7] ὠκύς, καὶ Ἀχιλλεύς, ὁ ταχύς. καὶ ὠκύαλος νηῦς [8], ἡ ταχεῖα. καὶ ὠκέα Ἶρις. [9] καί·

> Ὠκυπέτα, [10] χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.

ὨΛΕ-

1 Ὧδε. Od. Θ. 328. VILL.

2 Ἥφαιστε. Il. Σ. 392. VILL.

3 Ὡς ἔχεις. At quidam hic per ὧδε intelligunt *huc*. Unde *Heſ.* habet: Ὧδε. οὕτως. ἐνταῦθα. εἰς τοῦτον τὸν τρόπον. (Lege τόπον.) Vide *Etymol.* Ad marginem legitur: ἀντὶ τοῦ τῇδε, τοιαύτως, νῦν. VILL. *Schol.* ad l. l. uti *Apollon.* Ὧδε. οὕτως, ὡς ἔχεις.

4 Ὤδεε. Od. Κ. 455. VILL.

5 Ὠΐσθη. Od. Δ. 453. ubi *Schol.* interpretatur ὑπενόησεν.

6 Ὦκα Sexcentis locis adhibuit *Homerus*.

7 Καί. Poſt καὶ, omiſſum puto τὸ πόδας ὠκύς, quod apud *Homerum* frequens eſt Achillis epithetum, & ſic lego: καὶ πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, pro καὶ ὠκύς, καὶ Ἀχιλλεύς. VILL.

8 Ὠκύαλος νηῦς. Il. Ο. 705. &c.

9 Ὠκέα Ἶρις. Il. Β. 786. &c.

10 Ὠκυπέτα. Il. Θ. 42. VILL.

1 Ὠλέ-

Ὠλέναι. [1] πήχεις· ἀφ' οὗ καὶ λευκώλενος Ἥρη, ἡ λευκόπηχυς.

Ὦλκα. αὔλακα·

> Ἱεμένω [2] κατὰ ὦλκα, τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης.

καὶ πάλιν·

> Τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὦλκα διηνεκέως [3] προταμοίμην.

Ὠμησταί. [4] ὁ μὲν Ἀπίων περιέκρινε τὸ συνθέτως ἀκούειν. μεταπέπλακε γὰρ οὕτως, ὠμεσταί, ὠμοφάγοι. δύναται δὲ καὶ παράγωγον εἶναι, καὶ ἐξυτονεῖσθαι παρὰ τὴν ὠμότητα. καὶ γὰρ ὁ χηρωστής, παρὰ τὴν χηρείαν.

Ὠμήρησε. [5] ἔστι μὲν τῶν ἅπαξ εἰρημένων. δηλοῖ δὲ

1 Ὠλέναι. Non uſitata *Homero* forma eo tantum huc advocari videtur, quo doceatur, cur perpetuo fere epitheto Juno dicatur λευκώλενος.

2 Ἱεμένω. Il. N. 707. Vill. τέμνει, quod ſervavit *Apollon.* temere, *Barneſ.* corrupiſſe videtur in τάμνει, de quo in excurſu ſingulari diſputabimus.

3 Διηνεκέως. Od. Σ. 374. Hodie in *Homero*, διηνεκέα. Vill.

4 Ὠμησταί. *Philemon*: Ὠμησταὶ κυρίως, οἱ ὠμὰ ἐσθίοντες. λέγεται δὲ ἐπιθετικῶς καὶ ἐπὶ λεόντων, καὶ θηρίων ἄλλων, καὶ ἐπὶ ἰχθύων, ὅπερ βαρύνει ὁ Τυραννίων, ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει κανόνι τοιούτῳ· τὰ εἰς ΣΗΣ τοῦ Η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ Τ τὸ Σ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὀξύνονται· οἷον ἑρπυστὴς, ὀρχηστής. ὅτι δὲ ὠμηστὴς οὐκ ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν γίνεται, τραπέντος Ἰωνικῶς τοῦ δασέος Θ εἰς ψιλὸν Τ, ὁ Ὅμηρος δηλοῖ εἰπὼν, θῶες ὠμοφάγοι, (Il. Λ. 479. θῶες ὠμοφάγοι.) ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ὠμησταί. Vill. In *Philemone* pro, τὰ εἰς ΣΗΣ τοῦ Η παραληγόμενα, reſtituendum videtur, Τὰ εἰς ΤΗΣ τοῦ Η παραληγόμενα. Ὠμησταὶ οἰωνοὶ dicuntur Poëtae Il. Λ. 454. & Κύνες Il. Χ. 67.

5 Ὠμήρησε. Od. Π. 468.

δὲ τὸ συνήντησε. καὶ εἴρηται παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀλλήλους [1] γίνεσθαι τοὺς συναντῶντας.

ὨΜΟΓΕ΄ΡΩΝ. ὁμεστὸς [2] τὴν ἡλικίαν.

ὨΜΟΘΕ΄ΤΕΙΝ. τὸ ἀφ᾽ ἑκάστου μέλους [3] τοῦ ἐσφαγμένου ἱεροῦ [4] ἀφελεῖν ἔτι ὠμοῦ ὄντος, καὶ ἐπιτιθέναι ἐπὶ τὴν θυσίαν. [5]

ὨΝΟΝ. [6] τὴν καταβαλλομένην τιμὴν ἀντὶ τινός. ἔνθεν καὶ ὠνητὴ, [7] καὶ ἀγοραστή.

Ὠμάρτησε δέ μοι παρ᾽ ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς.

VILL.

1 Ὁμοῦ ἀλλήλους. Legitur ἀλλήλοις in *Heſ.* qui male habet ὁμοίους & συναρτῶντας, pro ὁμοῦ & συναντῶντας. VILL.

2 Ὁμεστός. Sic in *Codice MS.* Legendum cenſeo, ὁ μέσος τὴν ἡλικίαν. Ex *Heſychio*, per ὠμογέρων intelligunt, οἱ μὲν, τὸν ἀρξάμενον γηράσκειν, ἔτι δὲ ἰσχύοντα, οἱ δὲ, τὸν μὴ λευκανόμενον τὴν κεφαλὴν, ὄντα δὲ πρεσβύτην. De Ajace dicitur Il. Ψ. 791:

> Ὠμογέροντα δέ μιν φάσ᾽ ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
> Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

Ubi vides notari illius crudam ſenectutem & virens robur. VILL. Non mediae aetatis, ſed ſenex erat Ajax: Itaque nec Cl. *Villoiſoni* placet conjectura μέσος τὴν ἡλικίαν. Ductus literarum in *Cod.* admodum difficiles, vix conjecturae locum faciunt. Voluit certe *Apollon.* Ὠμογέρων, ὁ ἀκμάζων. vel ὁ συνεστὼς παρὰ τὴν ἡλικίαν, *qui praeter aetatem, cruda uteretur & viridi ſenectute*, in quam ſententiam paſſim interpretantur Grammatici & Lexicographi.

3 Μέλους. Habet *Heſychius* μέρους. Prius haud diſplicet, cum reſpiciat *Homericum*, ἀρχὸς μηρῶν ... ... VILL. Immo vero ſcribe μέρους. Conf. *Schol.* ad *Il.* Α. 461.

4 Ἱεροῦ. *Heſ.* legit ἱερείου. VILL.

5 Θυσίαν. *Heſ.* addit, ἐξηγεῖται δὲ αὐτὸ ὁ Ὅμηρος. Reſpicit Od. Ξ. 427. & ſaepius alibi in *Iliade*:

> Αἶψα δέ μιν διέχευαν, ὁ δ᾽ ὠμοθετεῖτο συβώτης,
> Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν.

VILL.

6 Ὦνον. Praeter alia loca plurima, conf. Il. Φ. 41. ibique *Schol.*

7 Ὠνητή. Od. Ξ. 202.

ὬΝΗΣΕΝ. [1] ὠφέλησεν.

ὨΠΑ'ΖΕΤΟ. [2] κατόπιν ἐδίωκεν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ περιεποίησεν, ὅτε συντελικῶς καὶ πληθυντικῶς λέγει·

Τῷ [3] δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν

Ὤπασαν. —

ὨΠΥ'ΖΕΤΟ. [4] ἐπιστροφὴν ἐποιεῖτο.

ὨΠΟΣ. Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Χάριδος γενόμενος ἐπὶ τοῦ·

Εὐρύκλει', [5] Ὦπος θυγάτηρ, —

φησί· ὡς ἐπὶ τοῦ Γλαῦκος καὶ Πύῤῥος βαρυτονουμένου διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, οὕτως καὶ ἐπὶ καὶ τοῦ Ὦπος. [6] τυ-

— Ἐμὲ δ' ὤνητο τέκε μήτηρ. VILL.

1 Ὤνησεν. Od. Ξ. 67:

Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα.

VILL.

2 Ὠπάζετο. L. Ὤπαζε. Il. Θ. 341.

— Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.

Schol. Ὤπαζεν κατόπιν ἐδίωκε, κατέπειγε. Unde in *Heſych.* v. Ὤπαζεν. pro κατόπιν ἐπάγων ἐδίωκεν rectius leges ἐπείγων ἰδ.

3 Τῷ. Il. Ζ. 157. VILL.

4 Ὠπίζετο. V. Il. Σ. v. 216. Od. Ξ. 283. *Schol. ad l. prior.* &, qui *Apollonii* hanc Gloſſam iterum ſuam fecit, *Heſych.*

5 Εὐρύκλει'. Od. Α. 429. VILL.

6 Ὦπος. Huc reſpiciebat *Heſ.* cum ſcriberet : Ὠπός. (Pro quo legendum eſt Ὦπος.) ὄνομα γενικῆς πτώσεως, διὸ καί τινες ἠξίωσαν ἀναγινώσκειν ὠπός, ὡς Θρᾳϊκός. Sed *Euſtathio* cum *Apollonio* ſic convenit: ὅτι ὤψ, ὠπὸς ὀξυτόνως ὁ ὀφθαλμός· Ὢψ δὲ κύριον, Ὦπος, βαρυτόνως διὰ τὸ πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν ἀνεπίμικτον, ἤγουν πρὸς ἀντιδια-

τυχεῖν δὲ καὶ συναλιφῇ. [1] ἐςι ὦπ☉, ἄγαν δεικτικοῦ. [2]

ὨΠΑΙ'ΣΣΑΤΌ. [3] παρεσκευάσατο.

ὨΡΕΙ͂Ν. [4] φυλάσσειν, ὅθεν καὶ θυρωρὸς καὶ πυλωρός.

Ὥρεσσι. [5] γυναιξί. παρὰ τὸ συνεζεῦχθαι τοῖς ἀνδράσιν. ὅθεν καὶ συνωρίς. [6]

διατολὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ, οἷον, Εὐρύκλει, κ. τ. λ *Philemon* vero ſic loquitur: Ὢψ, ἡ ὄψις, παρὰ τὸ ὄπῖω τὸ βλέπω, οὗ ὁ μέλλων ὄψω, ἀποβολῇ τοῦ Ω, καὶ αὐξήσει ὤψ. σημαίνει δὲ τρία διὰ τοῦ Ω. μεγάλυ, τὸ πρόσωπον καὶ τὸν ὀφθαλμόν. σημαίνει δὲ καὶ κύριον ὄνομα, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ, Ὦπος θυγάτηρ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν φωνὴν διὰ τοῦ Ο μικροῦ. Vill.

1 Συναλιφῇ. Lege συναλοιφῇ. Vill.

2 Ἄγαν δεικτικοῦ. Grammaticus miro & inepto acumine putat ὦπ☉ eſſe contractum ex ἄοπ☉, ab ἄοψ. ut ἄοψ, vel contracte ὤψ, ſit *acri viſu praeditus.* Vill.

3 Ὠπλίσατο. Od. I. 291:

Τὰς δὲ διαμπερὲς ταμίην ὠπλίσατο δόρπον.

Vill.

4 Ὠρεῖν. Aliena a Lexico *Homerico* Gloſſa, ut ſupra Ὠλίνη, eo tantum comparata eſt, ut origo doceatur nominum θυρωρός & πυλωρός, quorum poſterius *Homerus* uſurpavit Il. Φ. 530 X. 69. Ω 681. (*Heſych.* Ὠρεῖν. φυλάττειν. Ὅθεν καὶ ὁ θυρωρός λέγεται.)

5 Ὤρεσσι. . . . Il. Ψ. 486:

— Ἀμφιέπουσαι ὤρεσσι.

Vill.

6 Συνωρίς. Poſt hanc vocem excidiſſe puto, τὸ συνεζευγμένον τῶν ἵππων ὄχημα, quod habet *Schol.* ubi praecedentia hujusce gloſſae verba iisdem litteris leguntur. Vill. Quamquam obſervatio partim compilata eſt, neceſſe tamen non eſt ut transſcripta ſit univerſa. Qui nomen Ὤρεσσι iisdem verbis, atque *Apollonius*, explicat *Heſychius*, omnem illam omiſit συνωρίδ☉ comparationem.

ΩΤΕΙΛΗ´Ν. τὴν ἐκ χειρὸς τρῶσιν. καὶ τὴν ἐκ ταύτης περιπλώσεως[1] οὐλήν·

Ὠτειλὴν[2] Ὀδυσσῆος ἀμύμονος. —

ὅθεν Ἀρίσαρχος τὸν στίχον ἐκεῖνον ἀθετεῖ ἐπὶ τοῦ βληθέντος Μενελάου·

Αὐτίκα[3] δ᾽ ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς,

οὐ γὰρ ἐκ χειρὸς ὁ Μενέλαος τέτρωται, ἀλλὰ βέβληται ὑπὸ Πανδάρου, παρὰ γὰρ τὸ οὐτάσαι, ὠτειλή.

ΩΧΡΟΣ,[4] ὠχρίασις·

— Ὠχρός[5] τέ μιν εἷλε παρειάς,

καὶ

1 Περιπτώσεως. Ab Empiricis ſic dicta fuit occaſio quaedam fortuita, ex qua in quosdam morbos & remedia de improviſo incidiſſent. *Philemon* autem in Ὠτειλὴ ſic habet: Ὠτειλή. κυρίως μὲν, τραῦμα, τὸ ἐκ τοῦ οὐτάσαι, ὅ ἐστιν ἐγγύθεν τρῶσαι. Ὅμηρος δὲ ἐν τῷ Γ (lego τῇ Δ) τῆς Ἰλιάδος, τὸ ἐκ τοῦ βολῆς οὕτως ἐκάλεσε. καὶ μὴν καὶ ἄλλην διαφορὰν οἶδε τοῦ οὐτάσαι, καὶ τοῦ βαλεῖν, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. διαφέρει δὲ οὐλῆς ὠτειλὴ, ὅτι ὠτειλὴ μὲν, αὐτὸ τὸ τραῦμα· οὐλὴ δὲ, τύλος, τύπος θεραπευθέντος τοῦ τραύματος. τὸ δὲ λέγειν ὠτειλὴν οὐταμένην, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστί. παρὰ τὸ οὐτάζειν γὰρ ὠτειλή, τὸ μὲν Ω ἔχουσα Δωρικῶς, τὸν δὲ δίφθογγον κατὰ Βοιωτούς &c. Vɪʟʟ. Uti *Philemonis* & aliorum Grammaticorum aperta ſatis eſt doctrina, ita nullus tamen aſſequor, quid ſibi velint *Apollonii* verba, καὶ τὴν ἐκ ταύτης περιπλώσεως οὐλήν.

2 Ὠτειλήν. Od. Τ. 456. Vɪʟʟ. Ubi pro Ὀδυσσῆος Editiones habent Ὀδυσῆος.

3 Αὐτίκα. Il. Δ. 140 Vɪʟʟ.

4 Ὠχρος. *Heſ.* Ὠχρος. Ὠχρίασις, χλωρότης. χλωρός. Vide & *Etymolog. Magn.* *Philemon:* Ὠχρος. ἡ ὠχρίασις. &c. Vɪʟʟ.

5 Ὠχρος. Il. Γ. 35. Vɪʟʟ.

1 Ὠχρή

καὶ ὠχρήσαντα, [1] ὠχριάσαντα·

Οὔτ' [2] ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον. —

1 Ὠχρήσαντα. Sic habet Vill. etiam *Heſ.* in Ὠχρήσαντα. 2 Οὔτ'. Od. Λ. 528. Vill.

F I N I S.

EXCURSUS I.

AD P. 4. OBS. 1.

De uſu Homerico formae Ionicae ac Doricae, in articulo poſtpoſitivo, τῶ, τῆς &c. pro ὧ, ἧς &c.

Apollon. v. Ἀγλαΐας, *Homeri* verſum laudat ex *Od.* Σ 179. qui, cum in editis exemplaribus ſcribitur:

> Ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεΟΙ᾽ ΤΟΙ᾽ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
> Ὤλεσαν.

ab *Apollon.* contra ita exhibetur, ut pro τοὶ ſcribat οἱ, in quo jam explicandum eſt, cur editorum exemplarium lectionem alteri illi praeferendam eſſe cenſuerim: qua opera ſimul rationem omnem aperire conabimur, quae in his & *Homero* obſervata in ſcribendo, & Criticis obſervanda eſſe videatur in judicando.

Formam quidem ipſam articuli τῶ pro ὧ &c. Ionibus olim & Doribus communem fuiſſe, ſatis probat *Herodoti* auctoritas *L. I.* c. 19. & *Theocr. Eid. I. v.* 118: ut taceam, quae plura notata ſunt ab *Euſtath. fol.* 1385. *v.* 42. *a Maitt. de Dial. p.* 172. C. & a Cl. *Koen. ad Gregor. de Dial. p.* 111 & 177. — *Homerus* autem, qui paſſim communi uti ſolet hujus articuli forma, interdum quoque non temere adeo, ſed certo judicio, adhibuiſſe videtur alteram. Multis certe locis conferendis in eam nos inducti ſumus opinionem, ut vix alibi a communi forma receſſiſſe Poëtam credamus, niſi ubi per alteram aut pronunciationis ſuavitas, aut praecedentis ſyllabae quantitas adjuvanda eſſe videretur. Pauca tantum utriusque rei exempla videamus, ex quibus aeſtimentur uſus ejusdem formae reliqui. Itaque metro quidem & quantitati conſulere voluiſſe manifeſtum eſt *Il.* Θ. 225.

> —— Ἐπ᾽ Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
> Ἠδ᾽ ἐπ᾽ Ἀχιλλῆος ΤΟΙ᾽ ῥ᾽ ἔσχατα νῆας ἐΐσας
> Εἴρυσαν.

Ex quo, vel ſimili loco, ducta eſt *Heſychii* Gloſſa, Τοί ῥα· οἵτινες δή.

Od.

[illegible]

[illegible] p. [illegible] 267. [illegible]

[illegible]

[illegible] 345. [illegible]

[illegible] p. 62. [illegible]

Od. [illegible] 22.

[illegible] p. 43. [illegible]

Od. [illegible] 469. [illegible] praeferas, quod editur vulgo:

[illegible]

an quod praebet [illegible] p. 302.

[illegible]

EX-

EXCURSUS II.

AD PAG. 26. OBS. 7.

De nominibus Ἀγγελίας, Ἀγγελίης & Ἀγγελία.

Veterem hic minuere lubet Grammaticorum & Lexicographorum errorem, quo partim nova nobis nomina confinxerunt, ἀγγελίας & ἀγγελίης pro *legato*, partim notae formae ἀγγελία, novam hanc vim & poteſtatem addiderunt, ut ipſa quoque non tantum rei cujusque narrationem, ſed *legatum* ſignificet. Itaque comparandus primum cum *Apollonio* eſt *Schol.* ad *Il.* Λ. 140. Δύο δὲ σημαίνει ἀγγελία, παράγγελμα, ὡς ἐν τῷ (*Od.* ο. 313.)

Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ.

Καὶ τὸν ἄγγελον ἤτοι τὸν πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα·

—— —— —— Μενέλαον ἀνῶγεν,
Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ.

Qua *Scholiaſtae* obſervatione uſus etiam eſt *Etymol.* M. v. Ἀγγελίην ἐλθόντα p. 7. v. 33. — Ipſa autem *Homeri* loca, quibus hanc doctrinam incautius probare conantur Grammatici, ſi ad diligentius examen revocentur, veremur ſane, ut apud peritos arbitros efficiant, quod volunt, qui iis utuntur. Ordine recenſeamus ſingula.

Primum *Apollon.* argumentum ducit ex *Il.* Δ. 384. ubi Agamemnon Diomedem ad virtutem bellicam patris exemplo inflammaturus, celeberrimam Tydei ad Thebanos legationem his verbis memorat:

Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.

Interpretes omnes hic ſecuti ſunt *Scholiaſten*, qui accepit, ἀντὶ τοῦ τότε δὴ τὸν Τυδέα ἄγγελον, ὅ ἐστι πρεσβευτὴν, ἔπεμψαν οἱ Ἕλληνες. *Schrevelius* etiam audacter adjecit, Κλίσις, ὁ Ἀγγελίας, τοῦ ἀγγελίου. Sed hoc additamentum, cum nulla alia haberet Scholiorum editio, merito rejecit *Barneſ.*: Neque ſane opus eſt ut ἀγγελίην hic loci poſitum cenſeamus pro *Legato*; Meliorem viam praeïvit *Euſtath.* p. 486. v. 13.

— Ἀγ-

— [illegible] Ἀγγελ[illegible] [illegible], ἐπὶ ἀγγελίην [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] *Theog.* [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] doctiſſimis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Apud *Orph.* [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Theodamas:

[illegible] [illegible], [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]

[illegible] [illegible]:

[illegible] [illegible]
[illegible],
[illegible] armis [illegible] cum [illegible] Achille
[illegible]

Apud [illegible], [illegible], [illegible] ARMIS [illegible] cum [illegible]: [illegible] [illegible] ARMIS [illegible], ACHILLIS, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] ad [illegible], [illegible] cum [illegible], [illegible] *Il.* M. 411.

[illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible] cum [illegible] convenit *Od.* [illegible]

[illegible] [illegible]
[illegible],
[illegible],
[illegible]

Verum, [illegible], unde profectus ſum, alterum Grammatici [illegible] [illegible] ſunt opinionis ſine [illegible], *Il.* Γ. 205. [illegible], poſtquam Helena [illegible] Ulyſſis

—— [illegible] τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.

[illegible], [illegible]. Antenor,

Ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.

Similiter omnes fere [illegible] [illegible] in errorem, reddentes Ἀγγελίης ἀγγελία, [illegible]. [illegible]. Formam [illegible] [illegible] eſſe credidit Ἀγγελίης — ὁ, pro quo [illegible] [illegible] Ἀγγελίας: Contra, qui eam formam ignorabat, ZENODOTUS [illegible] [illegible] Ἡς, pro Σεῦ: Sed vi-

[illegible]

Hoc eſt *Euſtathii* ratio, *p.* 405. *v.* 12. ἝΝΕΚΑ, ΠΕΡῚ τῆς ἀγγελίης τῆς κατὰ τὴν Ἑλένην. — ΣΕῦ ἀγγελίης, eſt *Legatio* ὙΠΈΡ ΣΟΥ, TUI CAUSSA *ſuſcepta*. Saepius apud Graecos hujusmodi Genitivos reperias, in quibus durior ſit praepoſitionis ellipſis. HOMER. *Il.* Χ. 11. Τρώων πόνος. ubi *Schol.* τὸ κατὰ Τρώων ἔργον. *Thucyd.* *I.* 140. τὸ Μεγαρέων ψήφισμα „ *Athenienſium* DE MEGARENSIBUS *decre-* „ *tum*" quod in *Praef. ad Ariſtoph. Nub.* minus bene olim intellectum, poſtea ad *Homer.* Il. Γ. 206. recte explicuit *Cl.* ERNEST. — ORPH *Argon.* 26. Φερσεφόνης μέγα πένθος. *Luctus OB RAPTAM PROSERPINAM ſuſceptus.* Ita APOLLON. *Rhod.* III. 339. — Φρίξοιο ποινὰς — dixit *poenas* PRO PHRIXO *debitas*, & *AElian. V. H. V.* 21. τόλμημα τῶν παίδων *Scelus* IN LIBERIS *commiſſum.* — Graecorum rationem imitantur Latini: SENEC. *Nat. Quaeſt. VI. Scelus Calliſthenis*, quod *in Calliſthene occidendo* perpetravit Alexander. Conf. TAYLOR AD LYS. *p.* 122. PERIZ. *ad Sanct. Min. III.* 1. 15. BURM. *ad Phaedr. III.* 8. 2. Unus addatur locus & noſtro ſimillimus, & a doctiore quidem *Scholiaſte* recte explicatus, ſed in verſionibus tamen male habitus: *Il. N.* 252. Ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες. *Schol.* ἢ διά τινος ἀγγελίης πρὸς ἐμὲ παραγέγονας.

Tertium denique *Homeri* locum admovent *Schol.* & *Etymol. Il. Λ.* quo ſive nomen probent Ἀγγελίας — ου: ſive notionem nominis Ἀγγελία parum probabilem. Ubi ſcilicet *Il.* Λ. 140. Antimachi liberos Agamemnon graviter increpat:

> Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστὸν,
> Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
> Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
> Αὖθι κατακτεῖναι.

Scholiaſtae verba ſupra excitavimus; neque novimus, qui ſibi in vertendo, ab ipſius errore caverit; Unus iterum *Euſtath.* meliora docuit *p.* 836 *v.* 29. quando ἀγγελίην reddit τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν & a lectore ſupplendam eſſe indicat praepoſitionem ΕἸΣ. *v.* 35. Εἴτε λέγει ὡς ὁ Μενέλαος ΕἸΣ ἀγγελίην ἦλθε σὺν Ὀδυσσεῖ.

Atque haec ideo pluribus diſputavimus, quo nomini Ἀγγελία, aliena abjudicetur *Legati* notio, & quo eximenda Lexicis eſſe intelligatur forma nominis, parum Graeca, Ἀγγελίας — ου. quae haud ſcio an nullis aliis ſe tueatur exemplis, niſi noſtris his, quae falſo exiſtimata ſunt, Homericis. *Heſiodi* enim locum *Theogon.* 780.

———— ———— ———— ———— Ἴδης
Ἀγχιάλης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

aut emendandum aut ex frequenti praepoſitionis ellipſi explicandum eſſe, dudum *Stephanus* aliique perſpexerunt.

EXCURSUS III.

AD P. 83. v. Ἀκριτόφωνοι.

Diſputatur de Il. B. 867. & *Thucyd. I.* 3.

Ἀκριτόφωνοι. βαρβαρόφωνοι. συγκεχυμένη γὰρ ἡ τῶν βαρβάρων φωνή. —
Apollonii hanc Gloſſam in Lexicon ſuum tranſtulit *Heſych.*, neque tamen habent adhuc viri Eruditi, quorſum referant. *Homero* quidem, quem nunc certe legimus, Cares dicuntur βαρβαρόφωνοι. *Il.* B. 867.

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον.

unde Critico forte paullo audaciori placere poſſet conjectura, temere olim tranſpoſita nomina, in priſtinum locum revocanda, & utrumque Lexicographum ita emendandum eſſe, ut, quae nunc gloſſae interpretatio eſt, ipſius capitis locum occupet: βαρβαρόφωνοι, ἀκριτόφωνοι &c. Verum, cum alia ſunt, quibus haec conjectura ſatis poſſet confutari, tum, quae additur ſignificationis ratio, συγκεχυμένη γὰρ &c. ſoli formae convenire poteſt, quae nunc in gloſſae capite ponitur, ἀκριτόφωνοι. — Itaque defungi poſſe viderer ſolemni formula, *aliena a Lexico Homerico gloſſa temere huc irrepſit:* niſi aperienda eſſet, in quam inductus ſum, ſuſpicio hujuſmodi, cui non quidem plurimum ipſe tribuo, ſed quae iis tamen rationibus commendatur, ut dignam omnino cenſuerim, quae publice proponatur, ſive confutanda novis argumentis a Doctioribus, ſive confirmanda.

Thu-

Thucydides igitur quando *l.* 1. *c.* 3., ſero demum univerſos Graecos communi *Hellenum* nomine appellatos eſſe docet, *Homerum* etiam obſervat nunquam *Hellenas* tam lato ſenſu dixiſſe, ſed eos tantum hoc nomine complexum eſſe, qui cum Achille ex Phtiotide Trojam venerant, atque ideo nec *Barbaros* appellaſſe, quos Ἕλλησι opponeret: οὐ μὴν . . . . οὐδὲ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ εἴρηκε, διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω (ὡς ἐμοὶ δοκεῖ) ἀντίπαλον εἰς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι.

Hinc quaeſtionem dudum poſuerunt antiquiores *Homeri* Interpretes, quomodo, cum *Barbaros* non dixerit Poëta, dicere tamen potuerit βαρβαροφώνους? Placet quidem prae caeteris *Strabonis* ſolutio, *L.* XIV. *p.* 976. *ſq.*, quam a *Barneſ.* temere rejectam, probavit *Ern.* ad *Hom. l. l.*; „*Barbarum* olim ab ipſo ſono dictum eſſe, qui difficulter & aſpere „loqueretur; Cares autem, cum per omnem Graeciam „militando habitandoque eſſent diſſipati, dure inprimis „& craſſo ore locutos, atque inde appellatos eſſe „βαρβαροφώνους; ſed poſtea demum morem increbuiſſe, ut „a communi hoc linguae vitio omnes generatim peregrini „a Graecis dicerentur *Barbari.*" — Verum enimvero, quamvis probabilis ſit iſta diſputatio, non dubito tamen fore, qui nominis quidem iſtam notationem non ex veneratione & ſtudio *Thucydidis* potius, quam ex re & veritate a *Strabone* poſitam eſſe largiantur: ſed *Barbarorum* tamen nomen, ſi vere *Homero* non uſurpatum eſſe ſcripſerit *Thucydides*, vix etiam Cares ab ipſo dici potuiſſe βαρβαροφώνους contendant. Quid igitur, ſi *Apollonii* illud Ἀκριτόφωνοι Poëtae vindicando, omnem his difficultatem penitus eximamus, & legamus adeo;

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο ἀκριτοφώνων
Οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον.

Et Gloſſam quidem recentiorum Grammaticorum, βαρβαροφώνων, verae atque antiquae lectionis locum facillime occupare potuiſſe, ita quisque dabit ultro & largietur, uti Critices eſt peritior; (Vid. c. c. *D'Orville ad Charit p.* 785.); Forma porro nominis bene Graeca eſt, cum eadem compoſitionis ratio in aliis etiam vocibus Homero ſit uſurpata, ἀκριτόμυθος *Il. B.* 246. & ἀκριτόφυλλος *v.* 868.; metro deinde & ſententiae utralibet lectio videtur aptiſſima; nullus praeterea *Homeri* locus eſt, cui aeque conveniat poſitum ab *Apollonio* in *Homericis* vocibus nomen, ἀκριτόφωνος, & nusquam denique *Apollonius*, quod in hac profecto diſputatione praecipuam aliquam vim habere debet, nusquam igitur *Apollonius* Gloſſam memorat βαρβαρόφωνοι, facturus omnino, niſi egre-

ge [illegible], ſi [illegible] hunc [illegible] judicio ſuo compro-[illegible] — Sex [illegible], quae opponi mihi poſſint a Doctis: [illegible], quod ſcilicet, [illegible] [illegible] bene in eqs-[illegible] [illegible]; [illegible] Homerica, in quibus [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] 29. Fab. & Crit. p. 126. [illegible] ſequentur Poeta [illegible]. Accedit [illegible] poſſit, argumentum [illegible], quod ex Strabone patet l. c., & [illegible] Βαρβαρόφωνοι, & illuſtravit: ſum vero Apollodorus Atheniensis, notus Bibliothecae ſcriptor, cujus etiam XII libros [illegible] veteribus lectos eſſe [illegible] (V. Fabric. B. G. III. 27. 6.) Hic igitur Apollodorus [illegible] Apollonio, qui nec ipſe Strabonem [illegible], atque adeo fieri non poteſt, ut [illegible] Apollonius, de qua ab iis diſputatum [illegible], inter quos aetas ipſius interjecta fuit fere media. Reſtat tamen ut non ignoramus adeo dicamus, ſed repetitam [illegible] & [illegible] praeter iſtam, quod alteri alteram [illegible]. [illegible]: Sed etiam hic urgeri poteſt, interrogando: Eam utrum [illegible] formam utrum ex Cod. habuit, an vero ex conjectura? Si ex Codice: Quo modo igitur in difficili, quae videtur, quaeſtione ſolvenda, neque Apollodorus, neque Strabo, neque quisquam, quantum novimus, interpretum, iſtam vel adhibuit vel memoravit certe lectionis varietatem? Sin ex conjectura: Quidni accuratus & diligens auctor Strabo, ubi tanta opera iſtum locum tractavit, celebris Grammatici Apollonii conjecturam vel laudavit breviter, aut confutavit, vel certe indicavit? Atque his argumentis ſentio equidem, quam in vulgatam lectionem commovi, ſuſpicionem levari maxime & tantum non removeri: ſed, quod in iſtis jam diu proponendam tamen & paulo diligentius excutiendam eſſe cenſui, quo certior a Criticis noſtris ſive confutatio eliciatur ſive confirmatio: In utramcumque tamen partem inclinaverint Eruditorum ſententiae, Thucydidi ſua conſtabit fides, ὅτι ὁ μὴ . . . οὐδὲ βαρβάρους εἴρηκε (Ὅμηρος): quo juſtior videri debet Woodi, Viri cl. reprehenſio, cum Virgilium ipſum arguit & generatim tempora haec in re minus diligenter obſervaſſe, [in rebus Trojanis Barbarum mo-

do

do pro *crudeli* uſurpavit, modo pro *Phrygio*, V. *ÆEn. I.* 539. *XI.* 777.], & vero ÆEneae, Phrygi ipſi, parum conſiderate hoc tribuiſſe, ut *Phrygium* aurum dicat *Barbaricum* *ÆEn. II.* 504.

Quinquaginta illi thalami, ſpes tanta nepotum,
BARBARICO poſtes auro ſpoliisque ſuperbi
Procubuere. ——

Vid. *Wood. On the Origin. Gen. & Writ. of Homer. p.* 237.

EXCURSUS IV.

AD P. 97. V. Ἀμαρτῇ.

Diſputatur de Il. Φ. 162.

Ἀμαρτῇ. ἅμα ὁμοῦ.
Ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς.

Apollonii haec obſervatio ſpectat ad *Il.* Φ. 162. ubi nunc quidem editur:

—— —— Ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἈΜΑΡΤΗ͂ δούρασιν ἀμΦΊΣ
Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦε
Καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διὰ πρὸ
Ῥῆξε σάκος. &c.

Verum enim vero pro ὁμαρτῇ, quod, inde a *Turnebiana* editione, in reliquis omnibus perpetuo eſt pervulgatum, antiquiores univerſae, *Euſtath.* quoque & *Scholia*, cum edita tum MSta apud *Barneſium*, lectionem exhibent, quam *Apollonii* etiam commendat auctoritas, ἁμαρτῇ. Accedat & *Scholiaſtes Reg.* MSt. Ἀμαρτῇ. περισπᾶται τὸ ἁμαρτῇ ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ καὶ τὸ Ι ἔχει. καὶ ἔστι παρὰ τοῦ ἅμα καὶ τοῦ ἀρτῶ· ἀφ' οὗ ἁμαρτῇ, ἐπίῤῥημα. —— Eadem forma olim etiam lecta eſt *Il.* Ε. 656. ubi nunc Editiones conſentiunt in ὁμαρτῇ: *Voſſianus* certe *Schol.* apud *Valcken.* ad calcem *Ammonii p.* 241. apertum habet hujus lectionis indicium, quando ad iſtum locum

obſervat: Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ ἁμαρτῆ χωρὶς τοῦ ι γράφει, καὶ ἀξιοῦσι οἱ δὲ περὶ Ἡρωδιανὸν περισπᾶσι καὶ προσγράφουσι (*adde* ι vel τὸ ι) παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἀρτῶ περισπώμενον. οὕτω δὲ αὐτὸ καὶ ὁ συντάξας δέχεται, καὶ τοῦτο ἐπικρίνεται. Eandem quoque illic lectionem habet *Cod. MSt Reg.* cujus *Schol.*, hic cum *Voſſiano* eſt comparandus, ut ex fonte non nihil diverſo uterque fluxiſſe intelligautur. Ἁμαρτῆ· τὸ ἁμαρτὴ Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι γράφεται (L. γράφει) καὶ ἀξιοῖ, ἀπὸ γὰρ ἐνδέχεται τοῦ ἁμαρτήδην (forte ἀπὸ ἐπιῤῥήματος τοῦ ἐνδέχεται τοῦ ἁμαρτήδην, quemadmodum & ἀπιστητὶ, recte dicit *Schol.* ad *Il.* φ 162. ſed συγκοπὴν temere dixit *Etymol. p.* 78. *v.* 21.) ὁ δὲ ἐκ Καλωνίτης (lege Ἀσκαλωνίτης de *Davidis Ruhnkenii* correctione, ut *Ptolemaeus Aſcalonita*, modo ſub *Ptolemaei*, modo ſub *Aſcalonitae* nomine laudari ſolitus, intelligatur.) καὶ οἱ πλείους περισπῶσι παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἀρτῶ, ἐνδέχονται (forſan ἐνδεχόμενοι); Ὁ καὶ ἐπικρίνεται —— Et de formis quidem cognatis ὁμαρτεῖν, ὁμαρτεῖν, ὁμαρτῆ, ἁμαρτῆ V. *Euſtath. p.* 891. *v.* 21. *Etym. p* 623. *v.* 20. —— Verum tamen his omnibus teſtimoniis cum nitatur forma adverbii ἁμαρτὴ vel ἁμαρτῆ, & cum priore praeſertim loco, (*Il.* φ. 162.) Codicum, antiquarum Editt., & Grammaticorum auctoritate confirmetur, *Barneſium* certe difficilior paulo & impedita verborum conſtructio eo impellere non debuerat, ut contextum continuo ex conjectura non corrigeret adeo, ſed corrumperet, & *Euſtath.* praeterea accuſaret, ut qui in hoc loco interpretando non *ſatis fuerit attentus.* In vulgata ſcilicet lectione Ὁ δ' ὉΜΑΡΤΗΙ δούρεσσιν ἀμφΙΣ: verbum deſiderabat *Barneſ.*, quo referret illud ὁδ', quod cum non videret unde mutuaretur, confidenter edi juſſit ὁ δ' ὉΜΑΡΤΕΙ δούρασιν ἀμφοῖν. pro ὁμάρτει: *Ille vero binis haſtis* SIMUL AGEBAT. Sed dudum attentior *Barneſio Euſtathius* recte verbum huc ex ſequentibus revocandum, & ſupplendum eſſe perſpexerat ΒΑΛΕΙ:

—— Ὁ δ' ἁμαρτῆ δούρασιν ἀμφὶς,
Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦε,
Καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος ΒΑΛΕΝ, οὐδὲ διὰ πρὸ
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην ΒΑΛΕ χειρὸς
Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές. &c.

Perſpexit facile eandem orationis ſtructuram *Frid. Aug. Wolf*, Vir Cl. & quo celerius animadvertatur in legendo, uncis inclusit verba (ἐπεὶ περιδ. ἦε) V. Viri Eruditiſſimi *Praefat. in Iliad p.* 16.

EXCURSUS V.

AD PAG. 113. OBS. 1.

Diſputatur de Il. Σ. 489.

In nobili inprimis ſcuti Achillei deſcriptione Vulcanum inducit Poëta, *Il.* Σ. *vs.* 482, qui in eodem

Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν·
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν·
Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος,
ἌΡΚΤΟΝ Θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
ΟἼΗ Δ' ἌΜΜΟΡΌΣ ἘΣΤΙ ΛΟΕΤΡΩ͂Ν ὨΚΕΑΝΟΙ͂Ο.

Urſam dicit Homerus *ſolam expertem eſſe lavacrorum Oceani*, ſolam Oceano non tingui, infra Ὁρίζοντα ſive *finitorem* non occidere. Atqui non proprium hoc urſa, ſed commune habent univerſa circuli arctici ſidera. Difficilem nodum multis modis veteres ſolvere conati ſunt, & *Ariſtotelis* quidem atque *Heracliti*, a Strabone laudati, ipſiusque adeo *Strabonis* ſolutiones memorarunt ad hunc l. interpretes. Sed ita tamen de hoc loco diſputat *Apollonius* V. Ἄμμορος, ut & *Heliodori* ſententiam recenſeat nec dum a Commentatoribus, quantum novimus, nominatim memoratam, & aliam Crateti emendationem tribuiſſe videatur, quam quae ex *Strabone* laudata eſt a Viris Doctis. (ἌΜΜΟΡΟΣ) πολλ.. (ita *Apollonius*) ἄμοιρος, ἀμέτοχος.

Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Λέγει δὲ καὶ [Lege μὴ] ἐπὶ τῆς Ἄρκτου· τοῦτο δὲ εἴρηκεν μὴ γνώσκων, ὅτι καὶ ἄλλα οὐ δύνει· ἢ πρὸς τὰ ἀφωρισμένα τὴν σύγκρισιν ποιεῖται· ὁ δὲ Ἡλιόδωρός φησι βέλτιον λέγειν ὅτι ἠγνόει. Ὁ δὲ ΚΡΆτης οὕτως ἀναγινώσκει·

Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
μέχρι τούτου καθολικῶς.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ἧ δ' ἄμμορός ἐϛι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

ἵνα τὸ συμβιβαϛικῶς αὐτῇ, καὶ ἑτέροις τῶν ἄϛρων ἀκύθλοις ſcil., συμ-βιβαϛικῶς: ſed illa lectio aperte peccat in legem metricam. Videamus igitur utrum verius aliquod de *Cratete* adferat *Strabo*. Poſtquam ſcilicet *minoris urſae*, uti aliorum multorum ſiderum appellationem *Homero* recentiorem eſſe disputavit, nox ſubjicit, Οὐδὲ Κράτης ὀρθῶς γράφει·

Οἶος δ' ἄμμορός ἐϛι λοετρῶν Ὠκεανοῖο,

φεύγων τὰ μὴ φευκτά. — In quo videndum quorſum ex *Cratetis* ſententia referri poſſit illud οἶος: durius enim neque praecedenti orationi aptum eſt, quod ſupplere jubet *Caſaub.*, κύκλος ἀρκτικός. Sed in praeciſa *Strabonis* brevitate nullam habemus veri inveniendi anſam, quam praebere tamen videntur Apollonii illa, μίχει τούτου καταλέγων, & deinde, ἵνα τὸ συμβιβαϛικῶς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἄϛρων ἀκύθλοις. Sunt haec certe, quamvis impedita, tamen hujusmodi, ut quae aliquot verſibus memorantur coeli ſidera, inde a ſole vs. 484. usque ad Orionem vs. 488., primum tanquam ordine & in catalogo quaſi recenſita, accepiſſe videatur *Crates*, & deinde eam verſu 489. lectionem ſubjeciſſe, unde intelligeretur, non ſoli urſae, ſed aliis etiam ſideribus accidere, ut Oceano nunquam tinguantur. Fuit igitur cum *Cratetem* putarem revera correxiſſe, quod in *Strabone* editur ΟἿΟΣ, & retuliſſe, ad ΟΥ̓ΡΑΝΟ'Ν vſ. 485, ut, ſolus in medio ſcuto ὁ οὐρανὸς immunis fuiſſe intelligeretur ab Oceano, qui in ora extrema reliquas omnes ambiret & allueret quaſi expreſſarum rerum imagines. conf. vſ. 606. ſed quamvis haec ratio alteri, quod habet *Apollonius*, indicio congrueret: μίχει τούτου καταλέγων; non videbam tamen quomodo concilari poſſet cum altero: ἵνα τὸ συμβιβαϛικῶς ΑΥ̓ΤΗ͂Ι καὶ ἙΤΕ΄ΡΟΙΣ ΤΩ͂Ν Α'ΣΤΡΩ͂Ν ἀκύθλοις: — Hinc propius ad emendatricem *Cratetis* manum accedere crediderim corruptum quoque *Apollonium*, qui eum legiſſe ſcribit,

Ἧι δ' ἄμμορός ἐϛι λοετρῶν Ὠκεανοῖο,

Quod ſi enim, mutata copula, unam quoque inſerueris particulam κεν: Ἧι τί κεν ἄμμορος &c. *ubi quidem &c.*; eam habebis lectionem quae, poſt plura coeli ſidera usque ad vſ. 488, in catalogo quaſi recenſita, denique vſ. 489. ipſum locum deſignet, ſupra quem *Homero* Graecisque nulla amplius occiderint, ubi caetera omnia haud ſecus ſupra finitorem perpetuo manſerint, atque *urſa major*. Ut adeo in eam fere ſententiam *Crates* verba emendaverit, in quam corrupta accipienda eſſe cenſebat *Heraclitus*.

Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Atque haec quidem ut cetera Crateris emendatione per conjecturam dispendio sufficerit. — *Homerum*, praeter alios, proxime imitatus est OVID. *Fast.* II. 191.

Saevit adhuc canamque rogat Saturnia Tethyn,
Maenaliam tactis ne lavet Arcton aquis.

Alia imagine usus est *Aratus Phaen.* v. 47 *seq.*

—— αἱ δ' ἄρα οἱ σπείρης ἑκάτερθε φέρονται
Ἄρκτοι, κυανέου ΠΕΦΥΛΑΓΜΕΝΑΙ Ὠκεανοῖο.

Hunc expressit *Virgil. Georg.* I. 246.

Arctos Oceani metuentes aequore tingui.

Quod diligentiam non effugit *Heynii*, Viri Cl. *ad l. l.* Rem eandem *Manil.* L. I, postquam explicuit vs. 284, uno verbo absolvit vs. 608.

Alter ab excelso decurrens limes Olympo
Serpentem contra, & SICCAS dividit arctos.

Hyginus porro, L. III. c. 1. de *URSA MINORE*, *in prioribus*, ait, *caudae stellis una est infima, quae POLUS appellatur, ut Eratosthenes dicit, per quem locum ipse mundus existimatur versari.* In quo Latine tantum vertit ducem secutus *Eratosthenem* c. II. ὑπὸ δὲ τὸ ἄστρον τῶν ἡγουμένων (τῆς Ἄρκτου ἀστέρων) λαμπρότατος ἐστιν ἄλλος ἀστήρ, ὃς καλεῖται ΠΌΛΟΣ, περὶ ὃν δοκεῖ ὁ ΠΌΛΟΣ στρέφεσθαι. Ubi, quamquam πόλος saepe apud Veteres pro caelo accipiatur, haud scio tamen an hic loci posterius illud πόλος corrigere, eique, *Hesychii* praesertim indicio, substituere liceat κόσμος. Conf. *Schol. ad German. Arat.* vs. 22. Verum idem *Hygin. L.* IV. c. 8. „*Illud etiam videmus*, inquit, *in extrema cauda DRACONIS stellam esse, QUAE IN SE VERTATUR & EODEM LOCO CONSTET*; in quo sive ipsius *Hygini* sive librarii error esse videtur, qui *Draconem* in locum *Cynosurae* sive *Ursae minoris* subjecerit. Scio equidem, hoc ipso loco usum esse *Pherecyden*, ut, quod observando ratiocinandoque efficiunt Astronomi, auctoritate etiam scriptoris antiqui confirmaret, stellam scilicet polarem, Chironis aetate eam fuisse, quae nunc in *Dracone* notari solet litera α. — Classicum locum frustra sibi quaesitum esse dolet Cl. *Bailly*, *Histor. de l'Astron. Ancien. Eclairciss. L. VI.* §. 10. *p.* 426. Sed praeterquam, quod α *in cauda* quidem, non vero in extrema cauda *Draconis* est, veterum etiam libros ex ipsis Veterum placitis, quam ex sub-

ſubtiliore Recentiorum doctrina, & emendare & explicare malim. — Unde, quaeſo, iſta *Hygino* ſubtilitas? Unde iſtam hauſit doctrinam, quam Veterum, quantum novimus, nemo memoravit, & cujus vel ſuſpicionem refellere fere debuit conſtans apud nautas & Cynoſurae & Helices obſervatio, tanquam ſiderum polo proximorum.

In *Cynoſura* certe, vel *Cynoſyrae* proximum polum ſtatuiſſe cenſeas *Aratum Phaenom.* vſ. 42.

—— Τὴν μὲν Κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Τὴν δ' ἑτέρην, Ἑλίκην. Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν.
Τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι, περόωσι θάλασσαν.
Ἀλλ' ἡ μὲν καθαρή, καὶ ἐπιφράσσασθαι ἑτοίμη,
Πολλὴ φαινομένη Ἑλίκη πρώτης ἀπὸ νυκτός.
Ἡ δ' ἑτέρη, ὀλίγη μὲν ἀτὰρ ναύτῃσιν ἀρείων·
ΜΕΙΟΤΕΡΗι ΓΑΡ ΠΑΣΑ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ
ΣΤΡΟΦΑΛΙΓΓΙ·
Τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται.

Quem penultimum verſum minus vere a *Cicerone* & lectum & redditum eſſe cenſuerim, (*de Nat. Deor.* II. 41.)

Nam curſu interiori BREVI convertitur orbe.

quam a *Germanico*, qui, caetera accuratius exprimens, nomen quoque μειοτέρῃ, non tertio, ſed primo caſu accepiſſe videtur:

Quippe BREVIS TOTUM fido SE cardine vertit.

Eundem deinde Urſis in coelo locum, eundem apud nautas uſum uno ſuffragio tribuerunt, qui eam rem, vel data operá tractarunt, vel caſu quaſi attigerunt, ſcriptores ante iſtum *Tabularum* & *Aſtronomici Poëtici* compilatorem univerſi, *Aratus* & *Eratoſthen.* ll. ll, *Cicero de Nat. D. II.* 41. *Virgil. Georg. I. l. Ovid. Faſt. III.* 107. *Manil. I.* 282 — 310. —— Hos igitur cum duces habuit & in caeteris fere omnibus compilavit, quiſquis ille fuerit *Hyginus*; efficitur inde, novam iſtam, quam ſupra dixi, recentiorum ſubtilitatem, a tali certe ingenio iſtis temporibus occupari omnino non potuiſſe. Quamquam haec ipſa Aſtronomorum noſtrorum ſubtilitas, ut dicam, quod ſentio, non perſpicio quomodo cum Hiſtoricis rationibus, cum teſtimoniis ſcriptorum veterum, poſſit conciliari; quae enim *Eratoſtheni*, l. l. in cauda Cynoſurae ſtella dicitur polaris, eadem & noſtra aetate, viginti & quod excurrit poſt ſaeculis, eundem tenet locum; &, ne forte *Eratoſthenis* ille locus in corruptelae ſuſpicionem adducatur, reliquis fere circuli Arctici ſideribus

eun-

eundem fere in coelo ſitum locumque adſignant Veteres, quo etiamnum ab ipſis Aſtronomis & obſervari & in tabulis ſphaeriſque exhiberi ſolent. —

Sed haec quidem ſubtiliora & ab hoc loco fere ſunt aliena.

EXCURSUS VI.

AD PAG. 148. OBS. 2.

Diſputatur de Il. N. 745.

Brevis hic, ſed haud contemnendi momenti tractanda eſt Gloſſa *Apollonii* : 'ΑΠΟΣΤΗ'ΣΩΝΤΑΙ· ἀποχρημίσωνται τελμῷ.

Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
Χρεῖος. —

Spectat obſervatio *Il. N.* 745. ubi Polydamas, cum victores Trojanos, diviſos diſperſosque, in maximo cladis periculo pugnare videt, Hectorem ita hortatur:

Ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους.
Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν.
——— ——— ——— ——— ——— ———
——— ——— ——— ——— ——— ———
——— ——— ——— ἦ γὰρ ἔγωγε
Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν 'ΑΠΟΣΤΗ'ΣΩΝΤΑΙ Ἀχαιοὶ
Χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἆτος πολέμοιο
Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.

In vulgatis olim *Homeri* editionibus legi ſolebat 'ΑΠΟΤΙ'ΣΩΝΤΑΙ, donec *Romanae Editionis*, *Euſtathii*, & *Grammaticorum Veterum* auctoritate veram lectionem, 'ΑΠΟΣΤΗ'ΣΩΝΤΑΙ, Poëtae redderet *Barneſ.* Eandem unice probarunt *Clarke* &

p. 239.

Bergler. ad l. l., *Valcken. Animadv. in Ammon. L. III. c.* 20. *p.* 239, & *Alb. ad Heſych. h. v.* & *Valckenarius* quidem ita eam vulgatae praetulit, ut hoc ipſo argumento, quod jam in *Apollonium* quoque convenit, *Codicis Leidenſis* bonitatem aeſtimandam cenſuerit, quod in hoc verſu etiam habeat ἀποστήσωνται. — Unus tamen *Erneſto*, viro Clar., reſtabat ſcrupulus, „ quod ex Analogia Graecae linguae, quam tam diligenter „ ſequitur *Homerus*, dicendum erat ἀποστήσωσι, cum ἀποστήσασθαι ſit *recipere debitum*, non *rependere*." — Verum enimvero nulla hic opus eſt *rependendi* notione, quae in verſionem Latinam venit ex lectione *Stephani*, ἀποζυγίσωνται. Contra ἀποστήσασθαι accipi omnino ita poteſt, uti jubet analogia, ut ſignificet *ſibi aliquid appendendum curare*, aut *appenſum accipere* (V. Cl. *Kuſter de Verb. Med. p. m.* 143. *ſeq.*). Cum enim Trojanis Achivi victoriam modo tribuerant & quaſi appenderant, veretur Polydamas, ne eandem repetitum eant, ſibique reddi atque *rependi curent*, i. e. ἀποστήσωνται. — Vere & accurate reddit *Apollon.* ἀποζυγίσωνται σταθμῷ. *ad lancem quaſi & ſtateram reportent*, i. e. *ſibi reddi curent*. In eandem ſententiam accepit auctor Gloſſae apud *Etymol.* V. Στατήρ: addens etiam in extrema obſervatione, τὸ γὰρ ἀποστήσωνται, ἀντὶ τοῦ ἀπολάβωσιν. — Mutui certe quaſi repetitionem ſpectaſſe Poëtam cenſuit quoque *Ammon. p.* 94., quando reddit: ἀντιστήσωνται ὥσπερ ὀφειλόμενον δάνειον. itemque ipſe *Schol.* ad *Hom. l. l.* Μὴ πῶς τὴν χθεσινὴν ἧτταν ἀποδώσωσιν ἡμῖν οἱ Ἕλληνες, ὩΣΠΕΡ ΣΤΑΘΜΩ͂Ι ΔΕΔΑΝΕΙΚΟΤΕΣ. *Ne forte heſternam cladem reddant nobis Graeci, UT QUI, AD PONDUS ET LIBRAM, MUTUAM DEDERINT VICTORIAM.* Cujus interpretationis pars prior, utcunque verborum ſenſum, altera ipſam vim & fontem aperit. Utrumque explicationis genus conjungit etiam *Euſtath. p.* 958. *v.* 20. Ἀποστήσωνται, ἀντὶ τοῦ ἀποσταθμήσωσιν, ἤγουν σταθμῷ ἀποδώσουσιν, ἢ λήψονται, καὶ ὍΠΕΡ ἩΜΕΙ͂Σ ΧΘΕ῀Σ ΝΙΚΩ͂ΝΤΕΣ ἘΛΑ΄ΒΟΜΕΝ, ΑΥ̓ΤΟΙ` ΣΗ΄ΜΕΡΟΝ ΕἸΣΠΡΑ΄ΞΟΝΤΑΙ. quae poſtrema apertiſſime opinionem noſtram confirmant. — *Heſych.* V. Ἀποστήσωνται. ἀποζυγίσωνται. σταθμῷ γὰρ ἀπεδίδοσαν. ex quo tantum abeſt ut *Apollonium* ſupplendum eſſe cenſeam, ut contra lucem potius ex *Schol.* ipſi affuderim *Heſychio*. Hujus enim, σταθμῷ γὰρ ἀπεδίδοσαν, idem valet, quod *Scholiaſtae*, ὥσπερ σταθμῷ δεδανεικότες. — Brevis, ſed percommoda *Suidae* gloſſa diligentiam fugiſſe vi-

videtur Interpretum. Ἀ[illegible]. ΟἿΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ ΑΛ-ΚΟΞΙΝ ἼΣΟΝ.

EXCURSUS VII.

AD PAG. 259. OBS. 6. ET PAG. 673. OBS. 8.

Diſputatur de Il. X. 491.

In leĉtuoſo Hectoris fato, futuras orbi Aſtyanactis injurias, praeſagiente animo, ita deplorat Andromache. Il. x. 490. —

> Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι.
> Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
> &c. &c.

Singularem verbi formam ὑπεμνήμυκε duobus locis tractavit *Apollon. p.* 259.

> ὙΠΕΜΝΗΜΥΚΕ. συνθέτως λέγεται μετὰ τῆς ὑπὸ,
> Πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν.
> μεταφέρεσθαι δὲ εἰς τὸ κατανένευκεν.

& *p.* 673.

> ὙΠΕΜΝΗΜΥΚΕΝ ἐν τῇ Χ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος. ἐν ἀθετουμένοις στίχοις. πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν. ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσιν, ὑποκαταβέβληνται, ὁ δὲ Ἀπίων φησὶν, ὑπομέμυκε καὶ κλαίει. ἐπιφέρει γάρ·
> — Δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
> ἐν ἑτέροις δὲ ἀποδίδως, ἵνα ᾖ, ἀνάμνησιν εἴληφεν. βέλτιον δὲ τὸ α.

In eadem forma haeſerunt etiam Interpretes recentiores, in quibus parum probabili conjectura locum tentandum cenſuerunt *Barneſ.* ad l. l. & *Lennep.* ad *Coluth. p.* 148. ; ille quidem edendo ὑπεμνήμυκεν: hic autem ſubſtituendo, ὑπ' ὄμμ' ἤμυκε. Sed, in maximo praeſertim & codicum MStorum & Interpretum antiquorum

in conſenſu, nihil innovare quam ita corrigere praeſtite-t. Videndum potius in quam ſententiam antiqua lectio optime accipiatur. Varias interpretandi vias Veteres tentarunt Grammatici. Una de iſtis tuto praetermittetur: ὡς ἀνάμνησιν εἶχεν: tam parum enim apparet, quo modo ex hac forma exsculpi potuerit, ut *Barneſium* induxerit ad emendandum ἀπεσπημυκεν. — Huic reliquas ita praemiſit *Schol.* ad l. l. ἐσπεμυκυῖα. κεκαμμένος, κατεστυγνακε. κάτω βλέπει. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τῇ ΚΑΤΑΝΕΝΕΥΚΕ ἐκδέχεται. Ubi *Apollonis* auctoritate reſtituendum videtur ΚΑΤΑΝΕΝΥΚΤΑΙ. — Verum e his univerſis prima quidem interpretatio, κατημαλυμμενα, ſive, quod *Apioni* tribuit *Apollon.*, ἀνεμίμνησκε, ideo parum commoda cenſenda eſt, quod ducatur a verbo μύειν, unde non video quomodo formari potuerit ὀπωπυῖα. In caeteris autem omnibus Grammatici duas praeſertim notiones ſecuti eſſe videntur verbi Ἠμύειν, ὑπημύειν, unde per *diplaſiasmum* & *pleonasmum*, pro ὑπήμυκε, formatum fuerit ὑπεμνήμυκε, ὑπεμνήμυκε. (V. *Etymol.* p. 777. v. 46. *Euſtath.* p. 1282. v. 24. *Valck. Var. Lect. Schol. Mſt. ad Il.* X. p. 74b.) — Simplex ſcilicet verbum Ἠμύειν, uſu *Homerico* ſignificat *inclinando ruere*, v. *Apollon.* v. Ἠμύειν. Hinc primo ἠμύειν κάρη, ἠμύειν καρήατι dixit Poëta pro *inclinare caput*, Il. Θ. 308. Γ. 405. idque ipſum poſterior locus ſatis probat quam proprium ſit lugentibus. Cum enim equis ſuis Achilles amiſſi in pugna Patrocli memoriam renovaſſet, de equis unus, Xanthus, prae dolore

—— ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν.

ex quo intelligitur, unde prior illa fluxerit interpretatio, κάτω βλέπει. Verum ex *inclinandi* hac & *ruendi* notione altera deinde in eodem verbo nata eſt, *concidendi* & *flacceſcendi*, modo ad *corpus*, modo ad *animum* relata, unde ipſam noſtram formam ὑπημύειν genis tribuit, quae *concidant* prae dolore & *marceſcant*, *Coluth.* v. 332.

Οὐχ ὁράας; γοεροὶ μὲν ὑπημύουσι παρειαί.

Atque hujusmodi praeſertim notionem ſpectaſſe videntur, qui cum *Ariſtarcho* reddiderunt κατανένευκται, κατεστύγνακε. Πάντα κατήμυκε, *omnino concidit animo. compunctus eſt.* Quemadmodum Heroës apud *Apollon. Rhod.* II. 864.

—— ΚΑΤΗΜΥΣΑΝ Δ' ΑΧΕΕΣΣΙ
Θυμὸν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλετο νόστος.

ibi vere & commode *Schol.* κατήμυσαν· ἐτύγχανον ταῖς λύπαις, ὅτι ἀπηλπίκεισαν τὴν ταχεῖαν κατάπαυσιν. — Atque haec eadem in-

intérpretandi ratio valere poterit, etiamsi facillimam Toupii, Viri cl., & modeſtiſſimam criticam admittas, *Epiſt. ad Celeb. Glocestr. Epiſcop. p. 72. ſq.*

ἌΝΤΑ Δ' ὙΠΕΜΜΗ'ΜΥΚΕ &c.

vel, quod in contextum recepit Cl. *Wolf.*

ΠΆΝΤΑ Δ' ὙΠΕΜΜΗ'ΜΥΚΕ &c.

EXCURSUS VIII.

AD PAG. 288. OBS. 1.

De vi verbi ἀΐειν ad Od. Σ. v. 11.

Od. Σ vſ. 10. Ulyſſem ita objurgat Irus:

Εἶκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ.
Οὐκ ἈΙ'ΕΙΣ, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
Ἑλκέμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.

Pro ἈΙ'ΕΙΣ, quod textus & Commentarii Homerici, itemque *Porphyr. Q. H. c. 11. extr.* & *Etymol. p. 361. v. 42.* exhibent, *Apollon. p. 288.* legit ὁρᾷς. Quod ne quis forte praeferendum eſſe cenſeat, animadvertenda hic loci eſt amplior multo notio verbi ἀΐειν, quam quae ſola *audiendi* facultate contineatur, utpote quod communi ſentiendi ſignificatione ab ipſo Poëta ponitur. *Il. Λ. 532.*

—— Ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ, ΠΛΗΓΗ͂Σ ἈΙ'ΟΝΤΕΣ,
Ῥίμφ' ἔφερον.

Ubi *Schol.* Ἀΐοντες, primum interpretatur αἰσθόμενοι, quod *Heſych.* ſecutus eſt & noſter v. κλύων, deinde vero haud paullo deterius ἀκούσαντες.

Il. Κ. 159.

Ἔγρεο, Τυδέος υἱὲ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς;
Οὐκ ἈΪ'ΕΙΣ, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο
ΕἽΑΤΑΙ ἄγχι νεῶν

Schol. iterum οὐκ αἰσθάνῃ; οὐκ ἀκούεις. Ex eodem fonte explices oportet, *Od. Α. 298. Il. Ο. 248.* & maxime 252.

Καὶ

Καὶ δή κ' ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο,
Ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ΑΪΟΝ ἦτορ.

Ubi, quod poſteriori loco habet *Schol.*, ἐπεὶ ᾐσθόμην, ἀλγήσαντος τῆς ψυχῆς. Ἄϊον γὰρ νῦν τὸ ᾐσθόμην. *Apollon.* v. Ἄϊον, merito praetulit alteri, quam priori loco *Schol.* poſuit, interpretationi: Ἀνέπνευσα τὴν ψυχήν. — Quin ipſe *Euſtath.*, quamvis p. 1831. v. 47.; *Barneſio* ad ſubtiliorem explicationem praeiviſſe videatur, tamen meliora docet ad *Il.* κ. 159. *p.* 796. *v.* 34. ἐν τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ κεῖται καὶ ἀΐειν, τὸ εἰδέναι, ἢ γνωστῶς αἰσθάνεσθαι: —— Caetera etiam hujusmodi verba, norunt Eruditi, quam frequenter a Graecis Latiniſque a corporis ſenſibus ad mentis intelligentiam transferantur.

EXCURSUS IX.

AD PAG. 295. OBS. 7.

De forma difficiliori ἐπώχατο *&* *de lectionis varietate* Il. M. 340.

Meneſtheus a Lyciis in turri ſua oppugnatus, *Il.* M. 340., eo graviore verſatur in periculo, quod clamantis ad ſocios, & auxilium implorantis vocem nemo poteſt audire,

Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκε
Βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν,
Καὶ πυλέων. ΠΑΣΑΣ γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
Ἱστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.

Tractat hunc locum *Apollon* *p.* 295. v. ἐπώχατο, atque ita interpretatur: Ἐπώχατο· τοῖς ὀχεῦσι λεγομένοις, ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπεὶ ΚΕΚΛΙΜΕΝΟΙ ἦσαν ἐπωχλισμέναι, ὅ ἐστιν ἠσφαλισμέναι ΠΑΣΑΙ; τὸ γὰρ ΠΑΣΑΙ ἀντὶ τοῦ ὅλαι:

—— —— ΠΑΣΑΙ γὰρ ἐπώχατο.

Eandem lectionis varietatem ſervavit etiam *Euſtath.* *p.* 909.

 v. 13.

v. 13. [illegible] [illegible] ... [illegible] [ſorte [illegible]] [illegible]. *Etymol.* p. [illegible]. v. [illegible] [illegible] ... [illegible] (L. [illegible]) [illegible]. *Il.* 657. v. 24. [illegible] [illegible] *Heſych.* denique [illegible] [illegible] — In notis ſcilicet difficilioris formae interpretationis nomini [illegible] per ſyncopen dictum eſſe cenſebant, pro [illegible], quod Ionice valere putabant [illegible], tertiam pluralem praeteriti plus quam perfecti verbi [illegible], [illegible]. Corrupto igitur *Apollonio* pro [illegible], veram interpretationem reddere licet ex *Heſych.* l. l. [illegible]. — Quod autem poſtea addit: [illegible] : mutuatus eſſe videtur ab *Ariſtarcho*, quem hujus ſententiae auctorem laudat, citatus a *Villoiſ.* ad *Apollon.* v. [illegible], *Etymol.* p. 677. [illegible] ... [illegible] — [illegible] (*Il.* B 809.) [illegible] [illegible] ... [illegible] — [illegible]. Diutius in his morati ſumus quod & ſimpliciſſima videtur, & propterea unice praeferenda haec ipſa, quam expoſuimus, loci *Homerici* interpretatio. „ Summus „ erat & ſcutorum & galearum & ipſarum denique portarum „ ſtrepitus ac fragor: OCCLUSAE enim PORTAE erant, „ & VI PERRUMPERE nitebantur Lycii." —

EXCURSUS X.

AD PAG. 303. OBS. 6.

Teſtatur PLATO Phaedon. p. 400. C. (*Ed. Ficin.*)

Apollon. p 305. [illegible], [illegible] oppoṇuntur [illegible]. Vid. *Ruhnken.* Vir Cl. ad *Tim. Lexic. Platon.* p. 88 Coll. [illegible]. *Rhod.* II. 165. *Etymol.* v. [illegible] [illegible], [illegible]. — Uſum adjectivi Homericum ſolus notavit *Apollon.* — ipſe autem Poëta, ut nunc quidem editur, nullum habet locum, ubi vel invenias certe hanc formam vel com-

commode reſtituas. —— Quam certe *Il.* Δ. 167. Jovi tribui Ἐρεμνὴν αἰγίδα, vix appellare potuit ἐρυμνήν? Cum vero Od. Ω. 106. Amphimedonta deſcendentem ad inferos,

—— προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο,
Ἀμφίμεδον, τί παθόντες ἘΡΕΜΝῊΝ γαῖαν ἔδυτε;

An Acheruſiae paludis ſitum cogitare & ſcribere potuit, ἐρυμνὴν γαῖαν? *Apoll. Rhod. II.* 731.

Ἠῶθεν δ' ἀνέμοιο διὰ κνέφας εὐνηθέντος,
Ἀσπασίως ἄκρης Ἀχερουσίδος ὅρμον ἵκοντο.
Ἡ μέν τε κρημνοῖσιν ἀνίσχεται ἠλιβάτοισιν,
Εἰς ἅλα δερκομένη Βιθυνίδα·

Ubi *Schol.* Ἡ περὶ Ἡράκλειαν Ἀχερουσιὰς καλουμένη (forte addendum λιμνὴ) πανταχόθεν ἐκ θαλάσσης ἐστὶν ὑψηλή τε καὶ ἀπόκρημνος, καὶ ἀποτέτευχεν εἰς δυσμὰς εἰς τὸ πρὸ τῆς Βιθυνίας πέλαγος· καὶ ὅτι περιάπτετον αὐτῇ τὸ κῦμα σφοδρῶς ἀποτελεῖ ἦχους. . . . . καὶ ὅτι δοκεῖ αὐτόθι κατάβασις εἰς ᾅδου ὑπάρχειν. & paulo poſt ad *vſ.* 736. κατὰ τὸ πρὸς Ἤπειρον δὲ καὶ μεσημβρίαν μέρος τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας, τὸ Ἀχερόντειον σπήλαιόν ἐστι καὶ τὸ χάσμα τὸ κατὰ γῆς Haec, quae maximam partem olim annotavit NYMPHIS *in libris de Heraclea*, ſi parum ad poſteriorem *Homeri* locum conſtituendum pertinere videantur; fortaſſe tamen viam nobis aperient, qua apud *Platonem* ſedem inveſtigemus Gloſſae *Timaei* ſupra laudatae, in celebri de fluviis inferorum loco, *Phaedon. p.* 400. C. Τούτου δὲ (ſcil. Ὠκεανοῦ) καταντικρὺ καὶ ἐναντίως ῥέων, Ἀχέρων· ὃς δι' ἘΡΗ'ΜΩΝ τόπων ῥεῖ ἄλλων, καὶ δὴ ὑπὸ γῆν ῥέων, εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερουσιάδα. —— Ad ipſam certe rei naturam & Acheruſiae paludis altitudinem ſatis accommodate legere liceret, ὃς δι' ἘΡΥ'ΜΝΩΝ τόπων ῥεῖ &c. —— *Orpheus* editum quoque Acheronti & inferorum portis tribuit locum *Argon. vs.* 1126. *ſeqq.*

Ἵξαμεν ἀγκῶνα ζοφιλόν τε καὶ νήνεμον ἀκτὴν,
Ἔνθά περ ἀμβλύζων ποταμὸς δίνῃσι βαθείαις,
Θείῃ χρυσορόας Ἀχέρων κρυερὸν διὰ χῶρον,
Ἀργυροειδὲς ὕδωρ προΐειν, λίμνη τε κελαινὴ
Ἀνδέχεται —— —— —— ——
—— —— —— —— ——
—— —— —— —— ——
Ἀμφὶ δέ οἱ χθαμαλή τε καὶ εὔβοτος Ἑρμιονεῖα
Τείχεσιν ἠρήρειστοι ἐυκτιμέναις ἐπ' ἀγυιαῖς.
—— —— —— —— ——
—— —— —— —— ——
—— —— —— —— ——

—— —— χεδόθεν δ' οἱ εἰσι πόληες,
Ἄῤῥηκτοι τ' αἴδαο πύλαι, καὶ δῆμος ὀνείρων.

Quo & *Orphei* loco & *Scholiaſtae Apollonii Rhod.*, augeri poteſt pereruditus *Heynii* Viri Cl. Diſputatio ad *Virgil. AEn.* VI. *Excurſ.* II. & IX. ——

EXCURSUS XI.

AD PAG. 675. OBS. 5.

De vi formae Ὑπερδέα *ad Il.* P. 330.

Periphantis ſub perſona Apollo AEneam l. l. ad pugnam cohortatur, his verbis:

Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε,
Πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὙΠΕΡΔΕΑ δῆμον ἔχοντας.
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε. ——

Referenda ad hunc locum eſt Gloſſa *Apollonii*, quam *p.* 674 *obſ.* 5. ita conſtituendam eſſe cenſuimus, ut duplex indicaretur interpretatio adjectivi ὑπερδέα. —— Ὑπερδέα. ὑπὲρ δέος ὄντα· ἀδεῆ, οἷον, ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν. ——. Priorem ſolam propoſuit *Euſtath.* ——: Poſteriorem *plane abhorrere a mente Poëtae* contendit, rejecta etiam *Apollonii* auctoritate, *Alb.* Vir Cl. ad *Heſych. h. v.* Verum enim vero, uti alteram illam, ita & hanc poteſtatem formae iſti tribuerunt *Heſych.* & *Etymol. M.*, *Apollonii*, credo, vel aliorum interpretum Homericorum rationes ſecuti. *Scholiaſtes* quoque ad l. l. ὑπερδέα, interpretatus eſt ὑπερδέοντα; quod haud ſci an temere ab Editoribus *Cantabrigienſibus p.* 769. tentatum, & a *Barneſ.* in ipſo textu mutatum ſit in ὑπὲρ δέος ὄντα: Veterem certe lectionem tueri videntur, quae in iisdem *Scholiis* proxime praecedunt, τῷ πλήθει τῷ λαῷ καὶ τ

'ΣΔΑ

ἘΛΑΤΤΟΥΜΈΝΟΥΣ, ἀλλὰ προϊόντας τῶν πολεμίων διὰ τὴν ἀνδρείαν. Tantum denique abeſt, ut *plane* huc *abhorrere a mente Poëtae* videatur, ut contra, quo ſaepius ac diligentius cogites, eo magis dubites utra interpretatio ſit praeferenda. — „ Quomodo Vos ", ita AEneam hortatur *Apollo*, „ quomodo Vos, urbem etiam invito Deo ſervaretis, qui „ vel propitio Jove fugitis? Vidi ego olim viros, qui etiam „ adverſo Numine urbem tuerentur, qui & fortitudine, & „ robore, & virtute, & denique multitudine ſua niterentur „ ad victoriam, *etiamſi copiarum numero eſſent inferiores.*" Haec, ut puto, commode dici potuerunt ad cohortandum Ducem Trojanorum, qui contra ea copiis abundabant, utpote quorum Socios & auxilia ita alloquitur Hector vs 220.

Κέκλυτε, ΜΥΡΊΑ ΦΥ͂ΛΑ περικτιόνων ἐπικούρων, &c.

EXCURSUS XII.

AD PAG. 685. OBS. 2.

Diſputatur de Od. K. 124.

Apollon. v. Φέροντο, uti quidem vere correxit Cl. *Villoiſon.* — Φέροντε. ἐν τῇ Κ Ὀδυσσείας, ἀντὶ τοῦ περιφέροντο.

Ἰχθῦς ἀσπαίροντας ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.

laevi ſcilicet & immanes, l. Od. l., narrantur Laeſtrygones, qui in ſocios Ulyſſis eorumque naves impetum faciebant:

> Μύριοι, οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν,
> Οἵ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι
> Βάλλον. ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει,
> Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων.
> Ἰχθῦς δ' ὣς, πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.

Maxima fuit Veterum Criticorum de conſtituendo & interpretando hoc loco diſſenſio: Primum enim quatuor diverſae ferebantur lectiones: πείροντες, εἴροντες, σπαίροντες, ἀσπαίροντα.

Deinde vero, qui primam tuebantur lectionem, πείροντες, non eodem ſenſu accipiebant ſinguli: partim enim ἰχθύες πείροντες, ut primi caſus nomina, interpretabantur, νηχόμενοι καὶ οὕτω περῶντες τὸν λιμένα. „ Laeſtrygones, *tanquam piſces, portum nando trajicientes*, triſtes epulas comedebant.” partim ἰχθῦς quarti caſus formam, participium autem πείροντες *transfigendi* notione poſitum eſſe contendebant, & reddebant adeo „ Laeſtrygones *Graecos tanquam piſces transfigentes*, „ triſtes epulas &c.” —

Inſignem hanc & lectionis & interpretationis varietatem ſervavit *Schol.* & hic quidem loci neglectus fere a recentioribus *Euſtath. p.* 1651. *v.* 10. *ſeqq.* — Nobis quidem prae caeteris placet, quod ſecutus eſt *Apollon.*, ἀσπαίροντας: Quod enim eodem redit, ὡς σπαίροντας, prae duriore ſibilantium literarum concurſu, a facili Poëtae ſuavitate alienum videtur. — Ejectos fractis navibus Graecos invadunt Laeſtrygone.

Ἰχθῦς δ' ἈΣΠΑΙΡΟΝΤΑΣ, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο

i. e., interprete *Euſtathio*, ὡς ἰχθῦς ἀσπαίροντας αὐτοὺς ἐδαίνυντο. Frequentiſſime apud Poëtam correpti ad necem, iidemque reluctantes, dicuntur ἀσπαίρειν. Unum de multis ſufficerit exemplum: Il. M. 203. correptum unguibus ſerpentem fert aquila.

Ζωὸν, ἔτ' ἈΣΠΑΙΡΟΝΤΑ.

Vix ullus tamen in *Homero* locus, *Apollonii* hanc lectionem magis commendat, quam *Od.* M. 254. ubi, cum ſex Ulyſſis ſocios Scylla e navi ſuſtuliſſet, mox elegans haec additur comparatio:

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ
Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις, δόλον κατ' εἴδατα βάλλων,
Ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,
ἈΣΠΑΙΡΟΝΤΑ δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε
Ὡς οἵγ' ἈΣΠΑΙΡΟΝΤΕΣ ἀείροντο προτὶ πέτρας.

Eundem uſum Obſervavit *Etymol. p.* 722. *v.* 53. Ἀσπαίρειν, ὡς τὸ ἔτι τῆς βοὸς ἀσπαίρει. Καὶ σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν, ἄρμωσαί τινα κίνησιν δηλοῖ, ὃ γίνεται ἐν ἸΧΘΥΣΙ, καὶ ἐν τῇ δεδεμένῃ κατὰ Ποιητὴν βοΐ. (*Homer. Il.* N. 571.)

— ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ
ἭΣΠΑΙΡ', ὡς ὅτε βοῦς, τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν·

EX-

EXCURSUS XIII.

AD PAG. 727. OBS. 2.

De Il. N. 707.

Ambo Ajaces, proxime alter alteri, Trojanorum ordines disjicientes, illuſtriſſima imagine, l. l., ita contendere dicuntur,

—— Ὥς τ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον, ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς,
Τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει
Ἱεμένω κατ' ὦλκα, ΤΕΜΝΕΙ δέ τε τέλσον ἀρούρης. ——

Quod in ultimo verſu habent Editiones τέμει, *Cod. Harlej.*, *Schol.* & *Euſtath. p.* 955. *v.* 25. ſcribunt τεμεῖ. —— Diſceſſit tamen ab utriſque *Barneſ.*, & edidit τάμει, quod quamvis rejecerit poſtea *Clarkius*, non tamen *de nihilo eſſe* cenſuit, *quod Barneſius Codices mendoſos eſſe ſuſpicetur; Erneſtus* autem, inter *corrigenda & addenda in Var. Lect.* „ *Jortinus* (inquit) V. C. legi volebat τεμῶν τε ζ. V. *Jour-* „ *nal Britann. T. V. p.* 439., quod non procul a *Barneſii* „ conjectura, nec deterius.” —— Verum, quod primo ſtatim loco offendebat *Barneſium*, ζυγὸν τέμησι τέλσον ἀρούρης, cum *Clarkius* merito tolerandum cenſuit, tum unus ſatis tuetur proſaïci & modeſti inprimis ſcriptoris, *Varronis* locus, *R. R. I.* 29. 3. „ Qua *Aratrum* vomere *lacunam ſtriam* „ *facit*, ſulcus vocatur” quod *aratro* tribuit *Varro*, quidni *Jugo* tribuere potuit *Homerus*? —— Sed „ Vox τέμνει (ita „ urget *Clarke*) & quae ejusmodi ſunt, in poëmate epico, „ ubi Oratio grandis & ſublimis eſſe debet, . . . *rariſſime* „ *corripiuntur.*” Corripiuntur igitur *interdum*, & quidni in ſummo omnium *Codicum* & *Grammaticorum* conſenſu, hic locus de rariſſimis iſtis unus ſit? —— Denique inſtat uterque, „ *Euſtath. ad Il.* Θ. *v.* 87. Homerum tradit non „ τέμνει, ſed *ſemper* ſcripſiſſe τάμνει, & hoc etiam loco, „ quamvis totam ſimilitudinem minutatim expendat, ne γρ̀ „ qui-

„ quidem de hoc verbo monet" monituros ſcilicet, ſi in ſuis exemplaribus legiſſet τέμνω: Sed vereor equidem ne parum diligens *Barneſii* feſtinatio ipſum hic *Clarkium* propulerit in errorem: Locus certe *Euſtathii* a *Barneſio* indicatus, non poteſt eo valere, quo ab ipſis adhibetur. Ad verba ſcilicet Il. ξ. ze,

— [illegible] ἀπέταμνε.

hanc tantum obſervationem ſubjecit doctiſſimus interpres: τὸ δὲ ἈΠΕΤΑΜΝΕΝ [illegible] &c. ὅτι δὲ [illegible] ἈΠΕΤΕΜΝΕ [illegible], ἀλλ' [illegible] γλώσσῃ [illegible], τὸ ΤΕΜΝΕΙΝ, ΤΑΜΝΕΙΝ λέγουσι. Haec igitur an ſignificant ΤΕΜΝΕΙΝ nuſquam apud *Homerum exſtare*, uti contendit *Barneſ.*, an vero ſimpliciter *Homerum* docent iſto, qui explicatur, loco dialecto uti voluiſſe Ionica? ignorare profecto *Euſtath.* non potuit, communem illud τέμνειν a Poeta uſurpatum eſſe *Od.* Γ. 17.

— ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν
ΤΕΜΝΕΙΝ.

Ubi nihil varietatis annotarunt interpretes, nihil ipſe *Euſtath.*, cujus praeterea de Dialecto Ionica obſervatio, in hoc, de quo diſputamus, loco non audaciorem *Barneſii* criticam mereri, ſed eam tantum vim habere poſſet, ut pro τέμνω legeretur τάμνω.

T A N T U M.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 3. Obſ. 4. Addas, „ Eodem loco utitur *Ammon. p.* 3. "

P. 6. Obſ. 4. Addas „ Ἄατον „ habet Cod. Mſt. Il Ξ. „ 271. "

P. 11. Obſ. 3. Addas „ Conf. „ Valck. V. Cl. *Digreſſ.* „ *Theocrit. p.* 216.

P. 13. V. Ἀγαπήνορος. Add. „ Eadem fere Gloſſa repetitur p. 30. V. Ἀγαπήνορα. „ "
ἀγαπωντος l. ἀγαπῶντος
ἠνορεην l. ἠνορέην.

P. 15. Obſ. 3.
Il. Δ. 728. l. Il. Λ 728.

P. 21. Obſ. 1. Addas. „ Conf. *Schol. ad Od.* Ζ. 42.

P. 23. Obſ. 10.
quo metro, l. *quod metro*

P. 26. Obſ. 7.
pro L *nuncio* l. *pro nuncio*

P. 29. V. Ἀγέρωχοι
τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ψόγου ταύτῃ τάσσει. emendandum videtur, τὴν λέξιν ταύτην ἐπὶ τοῦ ψόγου τάσσει.

P. 30. v. Ἀγαπήνορα. Add. „ Conf. ſupra v. Ἀγαπήνορος, p. 13. —

P. 32. Obſ. l. 2. felilius l. felicius

P. 34. Obſ. 4. „ *ſupra* No. „ 6. l. *pag. praeced. Obſ.* „ 8. "

P. 39. Obſ. 5. ἴᾶσαι, l. ἰᾶσαι. τοῦ ι, ἆσαι l. τοῦ ἰᾶσαι.

P. 42. Obſ. 3. „ No. 8. l. p. 38. Obſ. 5. "

P. 51. Obſ. 1. Addas. *Od. T.* 478.

P. 53. v. Αἴδων Addas „ Conf. „ infra ad v. Ἐπεσκενίδεσι. „ p. 277., ut intelligatur „ ſupplendum eſſe ὅτως λέγει, ὅτως εἶπε. "

P. 54. ΑΙ'ΜΟΝ. l. ΑΙ'ΜΟΝΑ

P. 56. l. 62. ἐπιος τ ιοιο ω l. ἐπισαί τα ροῖου

P. 60 ΑΙ'ΟΛΑΗ'. l. 'ΑΙΟΛΑΗ'.

P. 62. Obſ. 2. Add. „ Conf. „ *Ern. ad l. l.* "

P. 64. Obſ. 2. Addas. „ Forſan tamen in accuſativo, „ τὸ, ſupplendum erit, „ ὅτως λέγει &c. Conf. quae „ dicta ſunt, ad v. Αἴδων. „ p 53. & ad v. Ἐπεσ- „ κενίδεσι p. 177.

P. 73. Obſ. 3. Addas, „ Conf. „ infra v. κνῆστις. p. 406.

P. 77. Obſ. 5. Addas. „ & „ jure merito recepit in „ contextum Cl. Wolf.

P. 82. Obſ. 2. poſt verbum [illegible], addas „ vel [illegible] „ [illegible] (Conf. *Villoiſ.* ad v. [illegible] p. 526.)"

P. 87. Obſ. 5. Addas. „ Nomen ſcilicet ἰδάων ad „ ipſam Gloſſae explicatio- „ nem referendum eſt, non „ vero ad verſum Home- „ ricum."

P. 110. Obſ. 2. Addas. „ Conf. *Il.* X. 28, 317. „ &c."

P. 116. Obſ. 3. Addas „ ju- „ vat conjecturam *Villoi-* „ *ſoni*, Viri Cl., quod „ & praecedens & ſequens „ Gloſſae ad eandem per- „ tineant Od. φ"

P. 124. Obſ. 3. Od. B. 168. l. Od. B. 186.

P. 126. Obſ. 2. Addas. „ Conf. „ *Alb.* Vir Cl. *ad Heſych.* „ & laudatis ab ipſo Eru- „ ditis adde *T. H. ad Lu-* „ *cian. T. I. p.* 108"

P. 128. Obſ. 3. Addas. „ Ac- „ cuſativum tamen [illegible] „ [illegible], tueri forte poſſ- „ unt, quae diſputata ſunt „ ad v. Αἴθρῃ p 64. &c. —

P. 129. V. [illegible] — Addas; „ [illegible], an legen- „ dum [illegible]?"

P. 141. Obſ. 2., Il. π. 856. l. Il. π 857.

„ *V. Cl. Valcken.*" Addas. „ Conf. tamen *Cl.* „ *Schrad.* ad *Muſ.* p. „ 206 & 307. „ *Il.* prae- „ terea Ω. 6. [illegible] tuen- „ tur, ſed ſimul reproba- „ tos a nonnullis iſtos ver- „ ſiculos fuiſſe docent *Scho-* „ *lia Porphyrii* edita cum „ *Syntipae fabulis* a C. „ *Matth.*"

P. 142. Obſ. 7. Il. A. l. Il. Δ.

Obſ. 8. Od. k. Addas. v. 227.

Obſ. 9. 227. l. 228.

P. 150. Obſ. 2. Addas „ & „ *Cl. Valcken. ad Theocr.* „ *Adoniaz. p.* 202. *ſqq.*"

P. 157. v. Ἀγγέα.... τῷ ταχίως Corrigendum videtur τῷ [illegible]. Vid. Cl. *Waſſenb. ad Paraphr. Il. Δ.* 90.

P. 160. Obſ. 9. Addas „ Conf. *Schol.* Cod. Hamb. „ *in Bibl. Phil* & *Crit.* „ VI. *Faſc.* 2."

P. 163. Obſ. 6. Addas. „ Praetulit etiam *Valck.* ad „ *Ammon.* p. 126."

P. 164. Obſ. 3. Addas. „ Τὰ „ [illegible] „ [illegible], de meretricibus ac- „ cipiendum videtur, quae „ formam vendant. V. „ *Ruhnk. ad Heſych. T. II.* „ *p.* 1594. Gloſſae ſedes „ eſt, Il. Z. 446. &c."

P. 165. v. 2. ὁ μὲν [illegible] „ Conf. *Valck. de Schol.* „ *Leid. p.* 111."

P. 166. Obſ. 1. Addas. „ Con- „ firmat *Apollonii* obſerva- „ tio emendationem *Schol.* „ ad Il. Ω 124, quam „ propoſuit *Taup.* Vir Cl. „ *Epiſt. ad Warton. p.* „ 342."

P. 178. Obſ. 4. Il. χ. 826 l. Il. ψ. 826.

P. 179.

P. 179. Obſ. 2. ,, εἰς ὁμιλίαν αὐδᾶς l. εἰς ὁμιλίαν αὐδῆς.

P. 183. Obſ. 1. Addas. ,, Confirmat *Villoiſoni* conjecturam *Schol.* ad Gloſſae ſedem: Il. O. 717."

P. 188. Obſ. 1. οἷον ἄεθλ᾽ ἐφέβαλλε. Addas. ,, Conf. infra V. ῥίας αὐτῷ p. 492."

P. 188. Obſ. 2. Addas. ,, Conf. ipſe Apoll. v. ῥίτεα p. 39."

P. 192. Obſ. 2. ,, Il. N. 397, l Il. N. vſ. 393."

P. 192. Obſ. 2 Addas. ,, Conf. Cl. *Valck.* ad Ammon. p. 32 infra ἐβεβρόχει p. 237. ἀναβέβροχεν p. 125. *Pierſon.* ad Moer. p. 99 ſq."

P. 196. Obſ. 7. Addas. ,, Conf. infra v. κέρ᾽ ἀγλαέ, p. 394."

P. 197. Obſ. 2. ,, Idem quoque; l. Idem quoque

P. 202. v. 2 Γαυλοί. Addas. ,, Conf. *Rubnk.* Vir. Cl. *in Auctar Emend ad Heſycb. T. I. p* 804.

P. 207. Obſ. 4. Addas. ,, Conf. *Cl. Rubnk. ad Tim p.* 120."

P. 209. v. Γραπτῦς. Addas. ,, Vid. Od. Ω. 228."

P. 215. v. Δαρδάπτουσι. Addas. ,, Vid. Il. Λ. 479. &c."

—— Obſ. 3. Addas. ,, *Apollonii* doctrinam nominatim recenſet *Schol. Mſt. ad. Il. K.* 408."

P. 216. Obſ. 6. extr. ,, potulit l. protulit".

P. 218. v. ΔΕΙΚΝΑ´ΑΣΘΑΙ. ΔΕΙΚΑ´ΝΑ´ΑΣΘΑΙ.

P. 224. Obſ. 1. ,, διδυμάονες l. ,, διδυμάονες"

—— —— Addas. ,, Obſervationem noſtram confirmat *Schol. Mſt.* ad Il. E. 548."

P. 225. Obſ. 10. Addas. ,, Conf. *Cl. Valcken. ad Theocr. Adoniaz.* p. 376."

P. 227. Obſ. 7. Addas. ,, Conf. *T. H. ad Lucian.* T. 1. p 56."

P. 231. v. Δοιοί. Addas ,, Vid. *Il.* Θ. 340."

P. 232. Obſ. 5. ,, διαπρύσιον l. δυσαπρύσιον."

P. 233. v. Δύσπαρι. — ,, κακῶς παρμονομασμένη. Legendum omnino videtur, κακῶς Πάρις ὀνομασμένος. Eandem rationem ſecutus eſt in *Scholiaſte* ad l. l. emendando. *T. H. ad Lucian. T.* 1. *p.* 411. *Conf. Etymol.* & maxime *Heſycb.* v. Δύσπαρις, itemque *Apollon.* ſupra v. Ἄϊρος. p. 72."

P. 234. v. Δυσηχέος. — θανάτοιο. ,, haud ſcio an minus recte tentaverit Cl. *Waſſenb. ad Paraphr. Il. B. v.* 684. *p.* 88."

P. 239. Obſ. 9. Addas ,, Conf. Cl *Valck. ad Theocr. Adoniaz. p* 376.

P. 242. col. 2. poſt verba *ad Heſycb. h. v* Addas, ,, quamquam & pro αὐ vel ἰδίῳ poſitum leni accen-

,, tu

„ tu notandum eſſe cen-
„ ſent, Viri Cl. *Brunck.*
„ *ad Apoll. R. I.* 225.
„ *& Wolf. praef. ad Iliad.*
„ *p.* 30., in quo tamen vi-
„ dendum erit, utrum ab
„ eodem fonte, ὡς, utraque
„ forma, an vero altera
„ quidem hinc, altera au-
„ tem aliunde repetenda
„ ſit. cognata ſcilicet no-
„ tiſſimis illis ὦ, οἶ, ἶ.

P. 251. Obſ. 3. Addas
„ ἰωλὶ praebent *Scholia*
„ *Porphyrii* edita a *Cl.*
„ *Matth.*

P. 261. Obſ. 2. Addas,
„ Conf. *Schol. Nicandri*
„ Ed. Ald. p. 39.

P. 266. Obſ. 2. „ ἐπὶ σκίμφ-
„ θη: ἐπὶ σκήφθη l. ἐπεσκίμφ-
„ θη: ἐπεσκήφθη

P. 278. Obſ 3. — „ Od. k.
„ p. 31. l. Od. k. 131.

P. 279. Obſ. 7. „ Si & alte-
„ ram copulam deleveris ἠ
„ & ἐπαρίας " l. „ Si dele-
„ veris primo, & alteram
„ copulam ἠ, & "

P. 281. Obſ. 4. Il. Α 162.
l. Il. Α 162.

P. 285. Obſ. 1. Add. „ Vid.
„ Wolf. *Praefat. in*
„ *Iliad.* p. 21. ſq. "

P. 286. Obſ. 2. Add. „ Vid.
„ Wolf. *Praefat. in*
„ *Iliad. p.* 22.

P. 291. Obſ. 2. „ ex Scholiaſte
„ patet obſervatione. " l.
„ ex Scholiaſtae patet ob-
„ ſervatione. "

P. 292. Obſ. 2. Il. Α. 667.
l. Il. Α. 667.

P. 293. v. Ἐπίλοφος. Addas
„ v. *Od. M.* 423. "

P. 294. Obſ. 4. Addas „ Conf.
„ infra v. πλάστουλο p.
„ 555. "

P. 317. Obſ. 7. „ Conf. Cl.
„ *Wolf. Praef. in Iliad.*
„ p. 25. "

P. 321. v. Ζῶσμα. „ Ζωίδωρος,
„ Recte Cl. *Villoiſ.* reſti-
„ tuiſſe in Indice videtur
„ Ζωίδολος. "

P. 325. Obſ. 2. Addas „ Conf.
„ Cl. *Bondam Specim. Ani-*
„ *madv. p.* 30. "

P. 337. Obſ. 2.
Ἤτοι στρατεύοντες ἢ μένοντες ἐπὶ
χώρας. Addas. „ Μένων de
„ Achille militiam detrec-
„ tante, adhibuit etiam *He-*
„ *mer. Il. I.* 697. "

P. 348. v. ΘΕΣΙΠΙΔΑΕΣ.
l. ΘΕΣΠΙΔΑΕΣ.

P. 348. Obſ. 6. „ Θηλύτερας.
„ Θηλύτερα l. Θηλυτέρας,
„ Θηλυτέρα.

Ibid. τ Σελασίων l. τ Θηλείων.

P. 352. Obſ. 8. „ od. Ω.
„ 221. od. χ. 318. 321. "
Temere haec aliunde in-
vecta tuto deleveris.

P. 364. Obſ. 5. Addas „ Conf.
„ Il. Δ. 242. &c.

P. 368. Obſ. 4. Addas.
„ Ipſe Apoll. ἄμερος proba-
„ vit ſupra. p. 246. "

P. 372. Obſ. 6. *Heſych.* ad-
das „ cui eandem formam,
„ haud ſcio an parum
„ recte, reddendam eſſe
„ cenſuit pro φία, Cl.
„ *Toup. in Suid. t. II. p.*
„ 150. "

P. 373.

P. 373. v. Ἰωγὴ „ ἡ ὑποκάτω
„ γῆ. corrigendum vide-
„ tur. ἡ ὑπωγωγή. Conf.
„ *Heſych.* v. Ἰωγή."

P. 379. Obſ. 1. Addas. „Se-
„ cutus eſt Cl. Wolf,
„ quod indicavit *Schol.*
„ ἄλλοθ' ἐπ' ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ.
„ Antiquiſſimam tamen
„ eſſe hujus loci διττογρα-
„ φίαν cum idem *Schol.*
„ probat, tum *Apollon.*"

P. 387. Obſ. 2. „ p. 556.
„ l. P. 556."

P. 391. v. Κιλλαινόν. „ ἴσον τούτου.
„ an legendum ἴσον τούτῳ.
„ Conf. infra v. Ταλαιόριον.
„ p. 630."

P. 398. Obſ. a. Addas. „ Con-
„ ferenda tamen eſt altera
„ elegantiſſimae Epiſtolae
„ editio p. 56."

P. 409. Obſ. 7. „ Il. Δ. l.
„ Il. Λ."

P. 416. Obſ. 6. „ κρῦναι. l.
„ κρῖναι."

P. 438. v. Ἀΐϊον. Addas. „ v.
„ Il. B 147. &c.

P. 449. Obſ. 1. Addas. „Trac-
„ tavit etiam hunc locum
„ Clar. *Wolf. praef.* in
„ *Iliad. p.* 20. Conf. &
„ *Iliad. I.* 289. *Apoll.*
„ *Rhod.* III. 146."

P. 455. Obſ. 5. Addas. „ Edi-
„ tiones habent fere κατέ-
„ πιεθε."

P. 456. Obſ. 5. Addas „ Conf.
„ *Ruhnk.* Vir. Cl. Ep.
„ Crit. II. p. 207."

P. 463. Obſ. 2. Addas.
„ Conf. *Scholia Porphyrii*
„ a *Matth.* edita ad Il.
„ Ω. 316."

P. 468. v. Ναῖον ναίουσι. Addas.
„ Conf. *Il. B.* 130. &c."

P. 497. Obſ. 4. μόχισθαι. l.
„ μάχισθαι."

P. 500. Obſ. 1. initio. ὅμως
δὲ &c. addas. „ Il. M.
„ 393."

P. 511. v. 1. Ἀρχιγένης. Ad-
das. „ in Indice Cl. *Villoiſ.*
„ ſcripſit Ἀντιγένης, ſed
„ corrigendum omnino vi-
„ detur Ἀρχίας. Conf. v.
„ ὀββάλλειν. p. 665.

P. 512. v. ult. „ τῆ ἀυλῆς
„ ἐνδείας l. τῆ ἀυλῆς ἐννοίας."

P. 516. Obſ. 5. „ ἐνυσαθ'
„ l. ἐνόσαθ'."

P. 518. Obſ. a. „ ἐρβατοῦσαι
„ l. ἐριβατοῦσας."

P. 524. Obſ. 4. Od. Λ l.
od. Δ.

P. 525. L. 3. ΠΑ΄ΛΟΒ l.
ΠΑ΄ΛΟΣ

P. 539. v. 5. „ ΠΕ΄ΡΑΤΑ
l. ΠΕ΄ΙΡΑΤΑ."

P. 539. v. 7, 8. 10. „ πίερας
l. πῖερας"

P. 540. Obſ. 1. Addas, &
Porphyrii Scholia edita a
Cl. Matth.

P. 541. Obſ. 1. Conf. *Scho-
lia Cod. Hamburg.* ap.
Cl. *Muller in Biblioth.
Philol. Crit.* Vol. 1. *Faſ-
cic. II p.* 350.

P. 545. Obſ. 2 Addas. „ Conf.
„ idem Heſych. v. Μελάν-
„ ταλον"

P. 549. Obſ. 5. „ Περιμήκεσον.
„ l. περιμήκετον.

P. 557. Obſ. b. non πρωτο- ταγῆ &c Addas „ Conf. „ v. χρυσῆς Ἀφροδίτης p. „ 715."

P. 565. Obſ. 2. Il. Δ. l. Il. Α.

P. 568. Obſ. 2. Addas. „ Πρω- „ τοπαγέα exhibent etiam „ *Scholia Porphyrii* edita a „ *Cl. Matth.*"

P. 574. b. Epiſt. Crit. I. p. 70. — Addas. „ Apud „ *Apollonium* tamen parum „ abeſt, quin legendum „ eſſe crediderim ἀσύμβολοι. „ Neque enim tam ἀσυμβο- „ λῆ, quam προσβολῆ, καὶ- „ λύουσι ἀλλήλας οἱ συντιθέν- „ τες. ἀσὺ autem in com- „ poſitis ſaepe quidem va- „ let τὸ ἀσύ, ſed interdum „ etiam τὸ ἀσύς. V. *Bar-* „ *nesi* ad Il. B. 137."

P. 584. Obſ 4. Addas - „ in „ quo veram lectionem „ tueri etiam poterit *Phi-* „ *lemonis* haec auctoritas. „ Conf. *Fr. Aug. Wolf.* „ *praef. in Iliad.* p. 29."

P. 601. Obſ. 7. Addas „ Ten- „ tavit etiam hunc locum „ *Cl. Waſſenb.* ad *Pa-* „ *raphr.* Il. Α. v. 594.

P. 601. v. 10. „ Ἐδιναῖς. το- „ ἐε emendaſſe videtur ἐδινι- „ καῖς Cl. *Waſſenb.* l. l. „"

P. 602. v. 3. „ σπαῖαι. cor- „ rigit Σίντιες. Cl. *Was-* „ *ſenb.* l. l."

P. 607. v. 8. „ αἱ σμίνθοι „ excidiſſe nonnulla ſuſpi- „ catur Cl. *Waſſenb.* in „ Schol. Emendatis ad Il. „ Α v. 39. —"

P. 640. Obſ. 4. „ Δ l. Il. Α."

P. 654. Obſ. 1 Add. „ Conf. „ *Wolf.* Vir *Cl. Praef.* „ *ad Iliad.* p. 27.

P. 667. ΤΙΕΣ ἈΧΑΙΩΝ. l. ΥΙΈΣ ἈΧ.

P. 673. Obſ. 2. Ὑπερφιάλ ... δὴν. ναν —. „ Turbatum in „ his univerſis verborum „ ordinem ita reſtituas: „ Ὑπερφιάλ μεθ' ἡμ. ὡ ὁ „ ἐν ἑαυτ. κακ. ἔλεγ καὶ ἐπὶ „ ὁ Κυκλ δ' ἐς γαῖαν ὑπερφ. „ ἀθεμίσ. τοῖς μὴ τοῖς κοπ. „ νομ. χρώμενος λέγε καὶ ὁ „ τοὺς Κύκλ. χωρ. ὁ πολυφ. „ δυναμεις συνίστησιν"

P. 677. v. Ὑποφθάς Addas. „ *Conf. Il H.* 144."

P. 689. v. Φιλομμειδὴς Addas. „ Editur vulgo φιλομμειδὴς „ ſed ex Codd. & Editt. no- „ tata jam eſt haec lectio- „ nis varietas, Il Γ. 424."

P. 694. v. 11. ΟΡΜΙΓΣ. l. ΦΟΡΜΙΓΞ.

——— Obſ. 2. *Cl. Waſſen-* *bergi*, l. „ *Cl. Waſſen-* „ *bergium*"

——— ——— „ καμμονομιμαῖς „ l. καμμονιμαῖς.

P. 698. Obſ. a „ Alterius lo- „ cis. l. alterius loci.

P. 721. Ὦ ψ ὑμῖν l. Ὦ ψιλόμενοι"

P. 734 v. 39. Addas „ τύ- „ πος exhibent etiam *Scho-* „ *lia Porphyrii* a Cl. „ *Matth.* edita."

P. 735 v. 14. „ incautius „ probare „ l. „ incautis „ probare"

I N

I.

INDEX AUCTORUM

AB APOLLONIO

LAUDATORUM.

ÆSCHYLUS. v. Φοῖβος, p. 693.
ÆSOPUS. v. Ἄειδε. p. 39.
ALCMAN. v. Κνώδαλον, p. 408.
ANACREON. v. Θέσθαι, p. 347. Μῦθος, 464. & Χάσσασθαι, p. 703.
ANTIGENES. (editur ex MSto Ἀρχιγένης conf. v. *Archias*) v. Ὄρθια, p. 511.
APION. v. Ἀβάκησαν, p. 7. Ἄβρομοι 10. Ἀβίαν 11. Ἀβαρβαρέη. 12. Ἀγείνεον 22. Ἀγκῶν, 25. Ἀεύρεο, 51. Ἀΐκῶς, 59. Αἰσύλα, 62. Αἰσυητῆρι, 62. Ἄϊκλον, 67. Αἱμασιάς, 70. Ἀμάρη, 100. Ἄντυξ, 119. Ἀνδραχθέσι, 128. Ἀρητόν, 164. Ἄσι, 168. Ἄστυ, 169. Αὐδήεσσα, 179. Ἀχαρίστερον, 186. Βαμβαίνων, 189. Βαθύπεπλον, 190. Βέρεθρον, 191. Βλήτρεσσι, 193. Βοάγρια, 197. Δύη, 233. Ζαφελῶς, 318. Ζῶστρα, 321. Ἡμερίς, 332. Θαλπωρή, 340. Θέλγειν, 344. Θεσπέσιον, 348. Θώς, 349. Θρυλίχθη, 351. Ἰσοθάλος, 365. Κῆξ, 396. Κλίσιον, 404. Κλυτόπωλος, 405. Κλῖτυς, 405. Κλωματόεσσαν, (Lege Κλωμακόεσσαν) 406. Κνώδαλον, 407. Κολωνός, 409. Κόνις, 411. Κορώνη, 412. Κορωνίδες, 412. Κορώνη, 412. Κοτύλη, 414. Κρῖ, 421. Κύντερον, 424. Κυνέη, 424. Λαβρεύεσθαι, 429. Λαῖτμα, 430. Λαοσσόος, 432. Λειριόεντα, 434. Λήϊον, 438. Λικριφίς, 439. Μεσόδμη, 454. Μεταμώνια, 456. Μῆνις, 458. Μόθος, 461. Νειαίρη, 470. Bis ibidem. Νέποδες, 472. Νεηγάτεον, 474. Νηπύτιοι, 477. Νιφάδεσσι, 477. Ὀθόνας, 490. Οἰσυΐνοισι, 493. Ὀνειρείῃσι πύλῃσι, 502. Ὀξυόεντι, 503. Ὑπνώειν, 506. Ὀρσοθύρη, 506. Ὀρεσκῴοισι, 507. Ὀρῶν, 510. Οὔθατα, 514. Οὐλοχύτας, 515. Ὄψον, 522. Παλλάς, 526. Παλάξαι, 527. Παλαιφάτου, 527. Πεξαμένη, 541. Πιφράδει, 549. Πηδῷ, 551. Πιείρη, 552. Πολιόν τε σίδηρον, 558. Πόρδαλις, 562 Πότνια, 563. Πραμνείῳ, 564. Προβοῶντι, 566. Πρόκας, 570. Προτραπέσθαι, 573. Πυκινὸν λέχος, 579. Πυλάρταο, 580. Πύργον,

νον, 582. Ῥέτρη, 586. Σιάλοιο, 600. Σίντιες, 602. Σκῶλος, 606. Σμινθεὺ, 607. Σμώδιξ, 608. Σόλος, 608. Σπιλάδες, 611. Συμφερτὴ, 621. Συνέρριπτον, 622. Σφαραγεῦντο, 625. Σφεδανὸν, 626. Σχέτλιος, 626. Σῶκος. 628. Τανύγλωσσοι, 633. Ταφὼν, 635. Τανύποδα, 636. Τετραίνει, 654. Τρίγληνα, 656. Τρίποδας, 656. Τῷ κε, 663 Ὑπάτη, 669. Ὑπερμιμύκει, 674. Ὑποσταχύοιτο, 676. Ὑποτρύζω, 677. Φαλὸς, 682. Φηγὸς, 685. Φῆρες, 686. Φιλομειδὴς, 689. Φιν, 690. Φλέγμα, 692. Φυλίης, 700. Φυριάμοις, 701. Χαυλιόδοντα, 707. Χαμαιευνάδες, 707. Χρυσάμπυκας, 716. & Ὠμηστὴ, 727.

APOLLODORUS. v. Ἀείρας p. 40. Ἀταλλὶ, 174. Οἰοπόλω, 493. Πιξαμένη, 541. & Σακεσπάλος, 594.

APOLLONIUS CHARIDIS FILIUS. v. Φήνη, p. 686. & Ὦπις, p. 729

ARCHIAS. v. Ὑβάλλειν, p. 665. ubi bis citatur, (v. Ὄρθια p. 511, corruptum videtur nomen in Ἀρχιγένης.)

ARCHIGENES v. Ὄρθια. p. 511. (Conf. v. *Archias.*)

ARCHILOCHUS. v. Ἐμπλὴν, p. 261.

ARISTARCHUS. v. Ἀβίων, p. 11. Αἶθλος, 43. Ἀθεμίστων, 49. Αἶψα. 68. Ἀντὶ, 120 & 121. Ἀνακλοπῆσαι, 132. Ἀνίχητι, 139. Δυπῆται, 231 Δυσηλεγέος, 233. Ἑκατόγχειρον, 251. Ἐμπλήγδην, 260. Ἐπαιγίζοντα, 272. Ἐπητῇ, 279. Ἐπίηλε, 285. Ἐπίηρα, 286. Ἐπιστάμενος, 290. Ἕρματα, 301. Ἑρμῖνα, 302. Ζωστὴρ, 321. Ἰόμωροι, 364. Ἰονθάδος, 365. Ἰωγὴ, 373. Καλάμην, 382. Κατὰ στεφάνης, 390. Κερ' ἀγλαὲ, 394. Κερδαλεόφρων, 394. Κῆλα, 396. Κλίσιον, 404. Κλυτόπωλος, 405. Κραταιβατάων, 416. Κραταιγύαλον, 417. Κρῖ, 421. Λάαν, 433. Μῆνις, 458. Νέον. 472. Νεῶν δ' ἀλάπαξε φάλαγγας, 474. Νηλεὲς, 476. Ὄρθια, 511. Περιρρηδὴς, 544 Πεφραδέει, 549. Πλωτῇ, 555. Πολύαινε, 559. Σίντιες, 602. Σκῶλος, 607. Σμινθεῦ, 607. Στεφάνη, 613. Στεῦνται, 614. Στρεπτοῖο χιτῶνος; 617. Συμφερτὴ, 621. Συνώμεθα, 623. Σῶμα, 629. Ὑπερικταίνοντο, 670. bis Ὑπερμιμύκει, 674. Ὑπεροπλίσσαιτο, 675. Ὑπέρμορον, 678 Φαεινὴ, 683 Φιβος. 693. Φραδέος, 697. Ὧδε, 726. & Ὠμηλὴν, p. 731.

ARISTOTELES. (Ἐν τῷ περὶ ζώων) v. Φήνη, p. 686.

CALLIMACHUS. v. Αἰγίοχος, p. 70. Λειριόεντα, 434 & Ὑψιόεντι, 521.

CLEANTHES PHILOSOPHUS. v. Μῶλυ, p. 466.

COMANUS. v. Ἀτάλλει, p. 174 Ὀλοοίτροχος, 496. Στεφάνην, 613. Στέφανος, 614. & Συμφερτὴ, 620.

CRATES COMICUS. v. Ἀπριάτην, p 149.

CRATES GRAMMATICUS. v. Ἄμμορον, p. 173. Πλωτῇ, p 555.

DEMETRIUS IXION. (Ὁ Ἰξίων.) v. Πῇ, p. 550.

DEMETRIUS PUGIL. (Ὁ Πύκτης) v. Ὀπαζόμενος, p. 504.

DIONYSIUS THRAX. v. Ἰόμωροι, p 365.

EUPHORION. v. Πόποι, p. 560.

EURIPIDES. v. Αὐλῆς ἐν χόρτῳ, p. 178. & Συμφερτὴ, p. 621.

HELIODORUS. v. Ἀγαπαζόμεθα, p 7. Ἀγακλυτὰ, 29. Ἀθεμίστων, 49. Αἴθοπα οἶνον, 53. Ἀλφηστῆσι. 93. Ἄμμορον, 112. Ἀνίσταιμι, 125. Ἀνδραχθέσι, 128 Ἀνίξομαι, 130 Ἀνάπυστα, 135. Ἅρπυιαι, 164 Ἐπισμυγύε, 285 Κλίσιον, 404. (forte) Μολίονε, 462. Πρετυψαν (lege Πρύτυψαν) 574. Σεύας, 599 Σκίδναται, 605. Σπιλάδες, 611. Σταυροὶ, 612. Στῆ δ᾽ ἀνταχομένη, 618. Στίλβων, 618 Στύξαιμι, 618. Στρεύγεσθαι, 618. Σφαραγεῦντο, 625. Τανύγλωσσοι, 633. Τανύποδα, 636. Τάρπησαι. 638. Τιμὴν, 649 Τολύπευσιν. 652. Τρητοῖσι, 654 Τρίγληνα, 655 Ὑγρὸν ἔλαιον, 666. Ὑπερικταίνοντο. 671. Ὑπηνήτῃ, 676. Ὑποσταχύοιτο, 676. Ὑπονηίῳ, 677. Ὑπέρμορον, 678. Ὑποδμὼς, 679. Φυλίης, 700. & Χοίνικος, 714.

HERODORUS. (Seu etiam Heliodorus; nam incertum: cum male habeatur ἩΡΟΔΩΤΟΣ.) v. Ἐπιβώτορι μήλων, 283.

HESIODUS. v. Αἰπύτιον, p. 52. Αἰγύπτῳ, 53. Γύαλον, 211. Εἶναι, 249. Μηρία, 459. Μολίονε, 462. Φοῖβος, 693. (Ubi male habetur ἩΛΙΟΔΩΡΟΣ.) & v. Χάλκεια, 704.

HOMERUS. Paſſim laudatur.

INCERTUS TRAGICUS. (Seu COMICUS) in Ἦτοι, p. 336.

LEXICOGRAPHI. v. Ἀφήτορος, p. 184. Κὲρ ἀγλαὲ, 394. Μῶλυ, 466. Ὁμοιίου πολέμοιο, 497. & Ὀνείατα, 502.

PINDARUS. v. Ξεινοδόκος, p 482.

SIDONIUS. v. Ἕρματα, p. 661. & Ὑββάλλειν, 665. ſeq., ubi ter citatur.

SIMONIDES. v. Ξεινοδόκος, p. 483.
SIMONIDES AMORGINUS. v. Φοξὸς, p. 694.
SOPHOCLES. (Ἐν Χρύσῃ) v. Ἰνδάδος, p. 365. Σάκος, 592. & Σῦκος, 628.
TIMOGENES. (Seu TIMAGENES.) v. Ἄρτεμις, p. 165. ubi citatur ἐν ταῖς Παραφράσεσι.
ZENODOTUS. v. Ἀγγελίων, p. 26. v. Ζῶρα, 321. (Ubi male legitur ZHNOΔΩΡΟΣ.) & v. Φραδέος, p. 697.

II.

INDEX GLOSSARUM

AB APOLLONIO EXPLICATARUM.

Minuſculis literis expreſſae ſunt gloſſae, quas probabili conjectura *Apollonio* redditas eſſe cenſemus: Quae gloſſae in Homero reperiri non potuerunt, obelo notantur, — Quae denique formae ſub aliis capitibus explicantur, hoc ſignum † habent.

A.

Α.	1	Ἄαπτον.	6	Ἀβυδόθεν.	12
Ἄαατος.	2	Ἀβάκησαν.	7	Ἀγάασθαι.	16
ἀαγές.	5	— Ἀβάλε.	7	Ἀγαιομένου.	31
ἀάπιον.	7	ἀβαντες.	12	† Ἀγακλειτῆς.	401
ἀάπτους.	3	Ἀβαρβαρέη.	12	Ἀγακλυτά.	29
ἀάσαι.	5	Ἀβίων.	11	Ἄγαλμα.	24
ἀασάμην.	8	— Ἀβλαβέες.	11	Ἀγάννιφος.	20
ἄασαν.	3	Ἀβλεμὲς.	11	Ἀγανοῖς.	28
ἀάσατο.	6	† Ἀβλέννεις.	194	Ἀγανοφροσύνη.	29
— Ἀᾶδης.	ibid.	Ἀβλῆτα.	8	Ἀγανόφρων.	18
ἀασιφρονίᾳ.	ibid.	Ἀβληχρήν.	ibid.	Ἀγαπαζόμεθα.	17
ἀασίφρων.	5	† Ἀβόλησεν.	2 V. A.	Ἀγαπαζόμενοι.	17
ἀάσχετον.	4	Ἄβρομοι.	9	Ἀγαπήνορα.	30
Ἄαται.	5	Ἀβροτάξομεν.	9	Ἀγαπήνορος.	13
		Ἀβρότη.	8	Ἀγάῤῥοος.	17

Ἀγάασθαι. 6
Ἀγαυόν. 25
Ἀγγελίην. 26
Ἀγείνεον. 22
Ἀγειρόμεθα. 25
Ἀγελαίην. 15
Ἀγελαστά. 15
Ἀγγελίην. 24
Ἀγέρθη. 32
Ἀγέρωχοι. 29
Ἄγη. 17
Ἀγήνωρ. 27
Ἀγίνεον. 22
Ἀγκάζοντο. 17
Ἀγκλίνας. 23
Ἀγκοῖναι. 19
Ἀγκυλομήτεω. 13
Ἀγκύλον. 15
Ἀγκυλοχεῖλαι. 31
Ἀγλαά. 14
Ἀγλαΐας. 13
Ἀγλαόκαρποι. 30
— Ἄγμαια 166
Ἀγνοιήσασα. 30
— Ἀγνοίησεν. 31
Ἀγνοίησι. 31
Ἀγνυμενάων. 30
† Ἀγνώσασκε. 31
Ἀγορά. 14
Ἀγορεύειν. 14
Ἀγός. 18
Ἀγοστόν. 16
Ἄγραυλοι. 22
Ἄγρει. 23
Ἄγρην. 30
Ἄγριον αἶγα. 19
Ἄγριον αἰχμητήν. 23
Ἀγροιῶται. 12
Ἀγρονόμοι. 28
Ἀγρόται. 28
Ἀγροτέρας. 30
Ἀγρώσσων. 23
Ἄγρωστις. 22
Ἀγυιαί. 26
Ἄγυρις. 15
Ἀγχηστῖναι. 19
Ἀγχιβαθής. 20
Ἀγχίμολον. 20
Ἄγχι σχὼν κεφαλήν. 18
Ἀγχοῦ. 14
Ἀγών. 21
Ἀδαήμονες. 32
Ἄδδην. 36
Ἀδεής. 36
Ἄδεια. 36
Ἀδεῖν. 6
† Ἀδεῖν. 35
Ἀδεῖνον. 35
† Ἀδελφός. 2
Ἀδευκεῖ. 35
Ἀδέψητον. 36
Ἀδηκότες. 34
Ἀδινά. 32
Ἀδινὸν κῆρ. 35
Ἀδμήτην. 36
Ἄδος. 34
Ἄεθλος. 43
† Ἄεθλον. 43
Ἄειδε. 38
Ἀείκασος. 42
Ἀεικέλιον. 41
† Ἀεικελίησι. 41
† Ἀεικές. 41
Ἀείκεσσι. 41
† Ἀεικίας. 42
† Ἀεικίη. 41
† Ἀεικίην. 38
† Ἀεικιῶ. 38
Ἀεικίζειν. 38
Ἀεικίσσωσιν. 41
Ἄειν. 37
Ἀείρας. 40
Ἀεκαζομένας. 37
† Ἀεκήλια. 37
Ἀέκητι. 37
Ἄελλα. 36
† Ἀελλής. 36
† Ἀελλόπος. 37
† Ἀελπτέα. 40
Ἀέλποντες. 40
Ἄελπτον. 40
† Ἀέντες. 37
Ἀέξετο. 42
Ἄεσα. 39
† Ἀέσαμεν. 39
Ἀεσιφροσύνῃσιν. 44
Ἄζετο. 44
Ἀζηχές. 45
Ἄη. 46
† Ἀήμεναι. 46
† Ἄημα. 46
Ἀήρ. 47
— Ἀήσυρον. 47
† Ἀήτη. 46
Ἀθεμιστία. 50
Ἀθεμίστων. 49

Ἀδέ-

† – Ἀθέρες. 48
† Ἀθερίζειν. 48
Ἀθέσφατον. 51
Ἀθηρηλοιγόν. 48
Ἀθρῆσαι. 51
Ἄθυμοι. 51
Ἀθύρει. 50
† Ἀθύρματα. 50
Αἰ. 52
Αἰαίη. 52
Αἰγανέας. 69
Αἰγείην κυνέην. 72
Αἰγίλιπος πέτρης. 57
Αἰγίοχος. 70
Αἰγλήεντος. 54
Αἰγυπτιοί. 68
Αἰγύπτῳ. 52
Αἰδεῖσθε. 58
Αἴδηλον. 64
Ἄϊδι. 54
Αἰδοῖος. 58
Ἀϊδρείῃ. 66
Ἀϊδρείῃσι. 71
Ἄϊδρις. 71
Αἰζηοί. 66
Αἴης. 71
Ἄιητον. 67
Αἰθαλόεν. 53
Αἴθεται. 63
Αἴθοπα. 53
Αἰθούσης. 57
Αἰθρηγενέτης. 64
Αἴθρῳ. 64
Αἴθων. 53
Αἴθοπα οἶνον. 53
Ἀϊκάς. 59
Αἶκεν. 71
Αἰκῶς. 69
Αἱμασιάς. 69
Αἵματος. 66
Αἵμονα. 54
Αἱμοφόρυκτα. 69
Αἰναρέτη. 55
Αἰνήσωσιν. 56
Αἰνίζομαι. 57
Αἰνόθεν αἰνῶς. 64
Αἰνομόροις. 57
Αἶνος. 55
Αἰνοπαθῆ. 56
Αἴνυται. 59
Αἰνῶς. 56
Ἀΐξαντες. 130
Ἀΐξασα. 59
Αἰολίην. 71
Αἰόλλει. 60
Αἰόλλη. 60
Ἄϊον. 61
Αἰπύν. 51
Αἰπύτιον. 51
Ἄϊρος. 72
Αἶσα. 59
Αἴσημα. 62
Ἀΐσθων. 63
Αἴσιμα. 63
Ἄϊστος. 63
Αἴσυλα. 62
Αἰσυμνῆται. 70
Αἰσυητῆρι. 62
Αἴσχεα. 67
Αἰτίζων. 71
Αἰθρηγενέτης. 80
Αἴθρῳ. ibid.
† Αἰχμή. 58
Αἰχμηταί. 58
Αἶψα. 68
† Αἰψηραί. 68
† Αἰψηρήν. 68
Αἰών. 67
Ἀκάκητα. 78
Ἀκαχίζεο. 72
Ἀκαλαρρείτης. 81
Ἀκάμαντα. 79
Ἀκαχήμενον. 73
Ἀκειόμενον. 74
Ἀκέονται. 81
Ἀκέοντο. 81
Ἀκέοντες. 81
Ἀκερσεκόμης. 76
Ἀκεώμεθα. 81
Ἀκέων. 82
Ἀκηδέες. 78
Ἀκήδεσεν. 79
† Ἀκήδεστοι. 75
Ἀκηδέστως. 75
Ἀκήδησεν. 79
Ἀκήλητος. 75
† Ἀκήν. 82
Ἀκήματα. 72
Ἀκήρατα. 73
Ἀκήρατον. 72
Ἀκήριοι. 75
† Ἀκηχέδατο. 73
Ἀκιδνοτέρη. 79
Ἀκίχητα. 79
Ἄκικυς. 81
Ἀκλήρου. 73
Ἄκμηνος. 73
Ἀκμῆτες. 77

Ἀκμο-

Ἀκμοθέτῳ. 76
Ἀκνηστις. 73
Ἄκοιτις. 2
Ἀκολουθοῦν. 2
Ἀκόλους. 75
Ἀκήριον. 81
Ἀκοστήσας. 80
Ἄκυρον. 80
Ἀκράαντα. 83
Ἀκρῇ. 82
Ἄκρης πόλιος. 72
Ἀκρίας. 76
Ἀκριτόμυθε. 83
Ἄκριτον. 77
Ἀκριτόφυλλον. 83
Ἀκριτόφωνοι. 83
Ἀκροκελαινιόων. 78
Ἀκρόκομοι. 74
Ἀκροπόλοις. 78
Ἀκροπόροις. 82
Ἀκροτάτῳ. 82
— Ἀκτέανοι. 83
Ἀκυλος. 75
— Ἀκύμων. 83
Ἀκωκή. 74
Ἄλα. 87
— Ἀλάνη. 86
Ἀλάλκε. 86
Ἀλαλκομένηις. 86
Ἀλαλύκτημαι. 89
Ἀλαός. 85
Ἀλαοσκοπιήν. 86
Ἀλαπαδνότεροι. 90
Ἀλαστήσας. 89
Ἄλαστον. 88
Ἄλγεα. 88
— Ἀλδαίνει. 92
Ἀλεγεινοί. 88
Ἀλεγύνειν. 89
Ἀλεγύνετε. 93
Ἀλέγω. 89
Ἀλεείνων. 90
Ἀλέη. 84
† Ἄλεαι. 88
Ἀλεισον. 90
Ἀλείφατι. 95
Ἀλέντες. 88
† Ἀλεξάμβοιο. 87
Ἀλεξάνεμον. 87
† Ἀλέτρευουσι. 467
Ἀλεωρή. 88
Ἀληθής. 94
Ἀλήιος. 95
Ἀλητεύεσκον. 84
Ἀλῆτις. 94
Ἄλθετο. 86
Ἁλιαέες. 88
Ἀλίαστος. 93
Ἀλιάων. 85
Ἀλίγκιος. 83
Ἁλιμυρήεντα. 90
Ἅλιος. 85
Ἁλίπλοα. 89
Ἁλιπόρφυρα. 92
Ἅλις. 95
Ἀλιτήμων. 88
Ἀλίτην. 88
— Ἀλίφαλα. 95
Ἁλιοῦσαι. 91
Ἄλκαρ. 87
Ἀλκί. 93
Ἀλλογνώτῳ. 87
Ἀλλοδαπῷ. 95
Ἀλλοειδέα. 91
Ἀλλοθρόους. 88
Ἀλλοπρόσαλλον 87
Ἀλλότριος. 95
Ἀλλοφρονέων. 94
Ἀλοία. 84
Ἀλοιφῇ. 90
Ἀλόπη. 96
Ἀλοσύδνης. 84
† Ἄλοχος. 2
Ἀλόχου. 96
Ἀλύβαντος. 95
Ἀλύβη. 96
Ἀλυσκάζων. 89
Ἀλύσκανε. 92
Ἀλύοντες. 91
Ἀλύων. 92
Ἀλφεσίβοιαι. 93
Ἀλφηστῇσιν. 93
Ἀλφίτου ἀκτήν. 89
Ἄλφοι. 84
Ἀλωή. 91
Ἄμαθος. 105
Ἀμαθύνει. 106
Ἀμαλδύνειν. 103
Ἀμαλλήν. 109
Ἀμαλλοδετῆρες. 111
Ἀμαιμακέτην. 99
— Ἀμαιμακέτην. 99
Ἀμαξιτός. 105
Ἀμάρη. 100
Ἀμαρτῇ. 97

Ἀμαρ-

Ἀμαρτήσαντες. 116
Ἀμαρτήσεσθαι. 114
Ἀμαρτοεπής. 101
Ἀμάς. 106
Ἀματροχίας. 108
Ἀματροχόωντα. 107
Ἀμαυρόν. 101
Ἄμβαλος. 105
Ἀμβλήδην. 104
Ἀμβροσίη. 97
Ἄμβροτοι. 97
Ἀμέγαρτε. 100
Ἀμείβεσθαι. 96
Ἀμείλικτον. 98
Ἀμέλγει. 103
† Ἀμενηνός. 105
Ἀμενηνῶν. 144
Ἀμενήνωσεν. 181
Ἀμερδεν. 110
Ἀμέρδη. 116
Ἀμερσεν. 97
Ἀμησάμενος. 114
Ἀμήσαντες. 116
Ἀμήχανε. 110
Ἀμηχανίη. 114
Ἀμήχανοι. 115
Ἀμιτροχίτωνας. 102
Ἀμιχθαλόεσσαν. 106
Ἄμμε. 96
† Ἄμμι. 97
Ἀμμορίην. 115
Ἄμμορον. 112
Ἄμνιον. 100
Ἀμνισῷ. 115
Ἀμόθεν. 108
Ἀμοιβαδίς. 106
Ἀμοιβάς. 109
Ἀμοιβὴν. 114
Ἀμοιβοί. 107
Ἀμολγῷ. 110
Ἄμοτον. 100
Ἀμπνύνθη. 116
Ἄμπυξ. 98
Ἄμυδις. 97
Ἀμύκλαι. 108
Ἀμύμων. 98
Ἀμύντορας. 112
Ἀμύξει. 108
Ἀμύξεις. 108
Ἀμφαγαπαζόμενος. 114
Ἀμφαδίην. 111
Ἀμφαδόν. 105
Ἀμφασίη. 112
Ἀμφαφόωντα. 102
Ἀμφέθετο. 116
Ἀμφεκάλυψεν. 112
Ἀμφελάχαινε. 101
Ἀμφέξεσα. 116
Ἀμφεπον. 101
Ἀμφίεπον. 101
Ἀμφήκες. 108
Ἀμφήλυθε. 113
Ἀμφηρεφέα. 104
Ἀμφιέσαι. 111
Ἀμφιάλῳ. 110
Ἀμφίβασις. 106
Ἀμφιβέβηκας. 108
Ἀμφιγύοισιν. 106
Ἀμφιγυήεις. 102
Ἀμφιγυήεσσαν. 109
Ἀμφιδεδίνηται. 109
Ἀμφιδρυφής. 103
Ἀμφίδυμοι. 107
Ἀμφιελίσσας. 101
Ἀμφιέποντες. 101
Ἀμφιθαλής. 103
Ἀμφίθετον. 98
Ἀμφικάρη. 103
— Ἀμφικτίονες. 97
Ἀμφικύπελλον. 100
Ἀμφιλύκη. 108
Ἀμφιμάσασθε. 115
Ἀμφιμέμυκεν. 114
Ἀμφὶ πελέκκῳ. 103
Ἀμφιτέλλεται. 102
Ἀμφιπολεύειν. 111
Ἀμφίπολος. 104
— Ἀμφιρεφέα. 104
— Ἀμφίρυσαν. 111
Ἀμφιρύτη. 111
Ἀμφίς. 111
Ἀμφὶς ἔχουσιν. 113

Ἀμφιςρεφέες. 102
Ἀμφιτρίτη. 114
– Ἀμφιτροχίτωνας. 102
Ἀμφιφορεῦσι. 113
Ἀμφιχυθείς. 105
Ἀμφίχυτον. 104
Ἀμφοτέρωθεν. 114
Ἀμφοῦδας. 114
Ἄμφω. 112
Ἄμφωτον. 108
Ἀνά. 117
Ἄνα. 117
Ἀναβέβρυχε. 125
Ἀναβρύμεναι. 126
Ἀναβησάμενοι. 132
Ἀναβροχθέν. 135
– Ἀναβροχθέντος. 135
Ἀναγκαίη. 137
Ἀναγκαῖοι πολεμισαί. 129
– Ἀναγνώην. 134
Ἀναγνοίη. 134
Ἀναγνώσῃ. 137
Ἀναδέσμην. 125
Ἀνάεδνον. 137
Ἀναιδής. 136
Ἀναίνομαι. 122
Ἀνακλορίησι. 132
Ἀναλτον. 136
Ἀναμαιμάει. 141
Ἀναμάξεις. 119
Ἀναμετρήσαιμι. 136
Ἄναξ. 117
Ἀνάποινον. 140
– Ἀναπρῆσαι. 141
Ἀναπρήσας. 141
Ἀνάπυςα. 135
Ἀναῤῥῶγας μεγάροιο. 118
Ἀνάρσιοι. 123
Ἀναςήσας. 138
Ἀναχόμενον. 136
Ἀναύδω. 137
Ἀναφῆναι. 138
Ἀνάψαι. 138
Ἀνδράγρια. 128
Ἀνδρακάς. 126
Ἀνδράχθεσι 128
Ἀνδροκμήτω. 134
Ἀνδρομέοιο. 139
Ἀνδροτῆτα. 141
Ἀνεβάλλετο. 126
Ἀνέβραχε. 131
– Ἀνεγνάμφθην. 129
Ἀνεγνάμφθη. 129
Ἀνέγναμψαν. 130
Ἀνέγνω. 139
Ἀνεκήκιεν. 133
Ἀνέκραγον. 135
Ἀνεκυμβαλίαζον. 129
Ἀνελοίμην. 129
Ἀνεμορμύρεσκεν. 136
Ἀνεμοτρεφές. 121
Ἀνεμώλια. 135
Ἀνενήκατο. 132
Ἀνέξομαι 130
Ἀνεῤῥοίβδησεν, 170
Ἀνέῤῥιψαν. 128
Ἀνεῤῥοίβδητον. 136
– Ἀνεῤῥοίβδησεν. 136
Ἀνέσαιμι. 123
Ἄνεται. 133
Ἄνευθε. 127
Ἀνέφλυε. 135
Ἀνεχάζετο. 121
Ἀνέχεσθε. 139
Ἀνέχησι. 139
Ἄνεω. 123
Ἀνήκεσον. 134
Ἀνήνοθε. 137
Ἀνηρήψαντο. 130
Ἀνθεμόεντα. 133
Ἀνθερεών. 118
Ἄνθεσι μήλων. 131
Ἀνίαζε. 140
† Ἀνιεῖσα. 124
Ἀνιεμένη. 133
Ἀνιηρέστερον. 138
Ἀνιόντος. 139
Ἀνιπτόποδες. 127
Ἀννεῖται. 137
Ἀννέφελον. 137
Ἀνόπαια. 140
Ἀνόρουσε. 118

Ἄνοχε

Ἀνέχω. 170
Ἀντέσθαι. 122
Ἀντί. 120
Ἀντιάνειραι. 121, 127
Ἀντιάσειας 131
Ἀντιβολῆσαι. 122
Ἀντιβολήσαι. 139
— Ἀντιβολήσειν. 139
Ἀντίθεον. 120, 127
Ἀντίθυρον. 132
Ἀντικρύ. 122
Ἀντιόων. 140
Ἀντιτορήσας. 121
Ἀντιφερίζειν. 136
Ἄντλῳ. 126
Ἄντυξ. 119
Ἀνώγει. 121
Ἄωτον. 138
Ἀναΐξας. 122
— Ἀνερύσαν. 118
Ἄξαντε. 141
— Ἄξεσθε. 142
Ἄξειν. 142
Ἄξετε. 141
Ἄξον. 142
Ἄξυλον. 141
Ἀοιδιάει. 142
Ἀολλέες. 142
Ἀολλίζουσαι. 142
Ἄορας. 142
Ἀορτῆρ. 142
Ἀορτήρεσσιν. 142
Ἀοσσητῆρα. ibid.
Ἀπάνευθε. 143
Ἀπαρτίζοντες. 143
Ἀπάλαμνος. 142
Ἀπαλεξήσαιμι. 143
Ἀπαλθήσεσθον. 143
Ἄπαστος. 143
Ἀπάτερθεν. 142
Ἀπαλοιῶν. 143
Ἀπαφίσκων. 153
Ἀπούρα. 143
— Ἀπαύρων. 143
Ἀπειλεῖς. 144
Ἀπειρέσιοι. 144
Ἀπείρονας. 154
Ἀπεκαίνυτο. 145
Ἀπεκόσμεον. 145
Ἀπέλεθρον. 145
Ἀπεμυθεόμην. 144
Ἀπεστάλε. 144
— Ἀπερείσι'. 144
Ἀπερείσια. 145
Ἀπεφλύγασι. 144
Ἀπερύκει. 145
Ἀπερωεύς. 144
Ἀπεσκέδασεν. 145
Ἀπ' ἰχωρόφιν. 143
Ἀπέφθιθεν. 145
Ἀπηλεγέως. 145
Ἀπηλοίησεν. 151
Ἀπήμων. 145
Ἀπήνη. 153
Ἀπηύρα. 145
Ἀπήωροι. 145
Ἀπίης γαίης. 146
Ἀπ' ἰκριόφιν. 146
Ἀπινύσσων. 146
Ἀπλοΐδας. 146
Ἀπό. 146
Ἀποβλύζων. 148
Ἀποβρίξαντες. 151
Ἀπογυιώσῃς. 150
— Ἀπογυιώσεις. 150
Ἀποδίωμαι. 148
Ἀπὸ δόξης. 152
Ἀποδοχμώσας. 148
Ἀποδρύψῃ. 151
Ἀποδρύψειεν. 148
Ἀπόερσε. 149
Ἀποθύμια. 151
Ἄποινα. 147
Ἀποκηδήσαντες. 150
— Ἀποκάζεο. 150
Ἀπολείβεται. 153
Ἀπολιχμήσονται. 186
Ἀπολυμαίνοντο. 144
Ἀπολυμαντῆρα. 153
Ἀπομηνίσας. 153

Ἀπομόρξατο. 149
Ἀποπροέηκεν. 150
Ἀπόπροθεν, 150 & 153
Ἀποπλανάσειν. 151
Ἀποῤῥαίσει. 152
Ἀποῤῥῶγες. 149
Ἀποῤῥώξ. 153
Ἀπὸ σκοποῦ. 151
Ἀποσκύδμαινε. 150
Ἀποσταδά. 150
Ἀποστήσωνται. 148
Ἀποστίλβοντες. 152
Ἀπόστιχε. 149
Ἀποτμήξαντες. 148
Ἀποτμότατος. 152
Ἀπότροπος. 151
Ἀπούρας. 147
Ἀπόφημι. 151
Ἀποφθίμην. 147
Ἀποφώλια. 147
Ἀποχάζετο. 152
Ἀππέμψει. 153
Ἀπρώϊλον. 154
Ἀπριάτην. 149
- Ἀπρόσωπον. 2
Ἀπροτίμαστος. 153
Ἄπτερος. 154
Ἀπτοεπές. 152
Ἀπύρους τρίποδας. 154
Ἄρ. 155
Ἄρα. 163
Ἀράβησεν. 159
Ἄραβος. 163
Ἀραιαί. 157
Ἀραιθυρέη. 167
Ἀράξει. 166
Ἀρείονσιν. 166
Ἀραρυίας. 158
Ἀραρών. 167
Ἀργαλέην. 157
- Ἀργεννῶν. 158
Ἀργείη. 167
Ἀργειφόντης. 159
Ἀργεννῶν. 158
Ἀργέσταο νότοιο. 161
- Ἀργέτι δημῷ. 161
Ἀργέτι δημοῦ. 161
† Ἀργῆτα. 161
Ἀργινόεντα. 162
Ἀργιόδοντος. 161
Ἄργματα. 166
Ἀργόν. 157
Ἄργος. 156
Ἀργυρόπεζα. 159
Ἀρδμός. 162
Ἀρεθούσῃ. 167
Ἀρειῇ. 160
Ἄρειον. 159
† Ἀρείω. 159
Ἄρεκτον. 165
Ἀρέσασθαι. 165
Ἀρετᾷ. 162
Ἀρετήν. 166
Ἀρή. 157
Ἀρήγειν. 159
† Ἀρήγων. 159
Ἀρήϊα. 166
Ἀρηΐφατος. 162
Ἀρηΐφιλος. 162
Ἀρημένος. 163
Ἄρηρεν. 166
Ἀρηρομένη. 165
Ἀρηρός. 159
Ἄρης. 155
Ἀρητήρ. 158
Ἀρητόν. 164
Ἀριθμήσαντε. 160
† Ἄρθμιοι. 160
† Ἀρθμός. 160
Ἀρίγνωτος. 161
† Ἀριδείκετος. 217
Ἀριδείκετος. 164. 217
Ἀριζήλη. 165
- Ἀριῆ. 160
Ἀριπρεπές. 166
Ἀρίσβη. 167
Ἄριστον. 166
Ἀρισφαλέα. 162
Ἀριφραδέα. 165
Ἄρκιον. 160
Ἅρμα. 168
Ἁρματροχιή. 163
Ἁρμονιάων. 153

Ἀρνειός. 159
Ἀρνοί 159
Ἀρνευτῆρες. 163
Ἀρνύμενος. 164
Ἄρειτο. 157
Ἀρύσαι. 164
Ἀρπαλέως. 162
Ἄρπη. 161
Ἅρπυια. 164
† Ἀρδάντες, 160
Ἄρσω. 160
Ἀρτακίη. 167
Ἀρτεμία. 189
Ἄρτια. 160
Ἀρτιεπής. 162
Ἄρτιπος. 160
Ἀρτύνετο. 162
Ἀρτύνθη. 162
Ἀσάμινθος. 169
Ἀσβέστη. 171
Ἄσβεστος. 170
Ἄσαι 168
Ἀσημάντοισιν. 170, 600
- Ἀσθενές. 1
Ἄσω. 170
Ἀσίνη. 171
Ἀσκανίη. 171
Ἀσκελέως. 170
Ἀσκηθής. 169
Ἄσκοπος. 170
Ἀσπαστόν. 171
Ἀσπερχές. 170
Ἀσπιστᾶ. 169
Ἀσπισάων. 170
Ἀσπουδεί. 170
611
Ἄσσα. 169
Ἄσσον. 169
Ἀσταχύεσσιν. 170
Ἀστεμφές. 169
Ἀστής. 171
Ἀστεροπητής. 171
Ἀστὴρ ὀπωρινῷ. 170
Ἀστράγαλος. 168
Ἄστυ. 169
Ἀσυβώτην. 171
Ἀσύφηλος. 169
Ἀσφάραγον. 170
Ἀσφόδελον. 171
Ἀσωπός. 171
Ἀτάλαντον. 173
Ἀταλάφρονα. 174
Ἀτάλλε. 174
Ἀταλοί. 172
Ἀτάρ. 174
Ἀτάρβητος. 174
Ἀταρτηροῖς. 173
Ἀτάσθαλος. 173
Ἀτειρής. 173
Ἀτεμβόμενος. 174
Ἀτέοντα. 172
Ἄτη. 172
Ἀτίζων. 172
- Ἀτιτάλλε. 173
Ἀτιτάλλειν. 173
Ἄτιτος. 172
Ἄτλαντον. 174
Ἄτος. 172
Ἀτερπός. 172
† Ἀτερόχηλον. 2
Ἀτρεμέως. 174
Ἀτρέμας. 174
Ἀτρυγέτοιο. 173
Ἀτρυτώνη. 174
Ἄττα. 174
Ἀτυζόμενοι. 173
Αὖ. 175
Αὐγάζομαι. 176
Αὐδήεσσα. 179
Αὖε. 177
Αὐερύσαν. 178
Αὖθι. 175
Αὐίαχοι. 176
Αὐλῆς. 177
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. 178
Αὐλιζομενάων. 178
Αὐλίς. 179
Αὐλός. 176
† Αὐλῶνες. 265
Αὐλῶπις. 177
Αὖον. 177
Αὐσταλέος. 177
Αὐτάγρετα. 177
Αὐτὰ κέλευθα. 177
Αὐτάρ. 175
Αὐτή. 176
Αὐτῆμαρ. 178
Αὐτίκα. 175
Αὖτις. 175

Ἀϋτμή. 176
Αὐτόθιον. 177
Αὐτόετες. 178
Αὐτοκασίγνητον. 177
Αὐτονυχί. 178
Αὐτοσχεδίη. 175
Αὐτοχόωνον. 178
Αὔτως. 175
Ἄφαλος. 183
Ἀφανδάνει. 181
Ἀφάρ. 179
Ἀφαυρότατος. 179
Ἄφενος. 181
Ἀφήμενος. 182
Ἀφήτορος. 184
Ἄφθιτον. 183
Ἄφλαστον. 183
Ἀφλοισμός. 182
– Ἀφόωντα. 183
Ἀφοῶντα 183
Ἀφραδέες. 184
Ἀφραδέως. 180
Ἄφρεον. 183
Ἀφροδίτης. 180
Ἀφυσγετός. 181
Ἀφύσσων. 180
Ἀφωπλίζοντο. 183
Ἀχαιΐδα γαῖαν. 184
Ἀχαιοί. 186
Ἀχανές. 2
Ἀχέρωσα. 184
Ἀχαιέστερον. 186
Ἀχερωΐς. 185
Ἀχέρων. 185
Ἀχθομένης. 186
Ἄχθος. 185
Ἀχλύς. 184
Ἄχνυς. 185
Ἄχος. 187
Ἀχρεῖον ἰδών. 184
Ἀχρημοσύνη. 185
Ἄχρις. 185
Ἀχυρμιαί. 185
Ἄψ 186
[illegible] 186
Ἄψεα. 187
Ἀψῖδι λίνου. 186
Ἄψορον. 186
Ἄψορρον. 186
Ἀψορρόος. 186
Ἄωροι. 187
Ἄωρτο. 187
† Ἀωτεῖς. 188
– Ἀωτεῖται. 188
Ἀωτεῖτε. 188
Ἀώτῳ θεσπεσίῳ. 187

B

BA'ZEIN. 189
– Βαθυμάλλην. 190
Βαθυπέσκιον. 190
Βάλανον. 190
Βάλλεν. 189
Βαμβαίνεσκε. 189
[illegible] 189
Βάσκε. 189
Βέβαιλα. 190
[illegible] 190
Βεβλέατο. 191
Βεβολημένος. 191
[illegible] 191
Βεβροτωμένα. 190
Βεβρωκώς. 192
Βεβρυχώς. 191
[illegible] 192
Βέλεμνα. 190
Βέλος. 191
Βένθος. 191
Βέρεθρον. 191
Βῆ. 192
Βηλός. 192
Βῆσσα. 192
Βῆσσαι. 192
Βητάρμονες. 192
Βίος. 192
Βιόωσαι. 192
Βίοτος. 193
– Βιοτροπίαι. 193
Βιῶνται. 193
Βλάβεται. 193
Βλεμεαίνων. 194
† Βλέννος. 194
Βλήτροισι. 193
[illegible] 193
[illegible] 193
Βλωθρήν. 194

Βλωμός.

Βλαβερός. 194
Βλάσκει. 194
Βοάγρεια. 197
Βόας ἀνὴρ. 197
Βοηθόον. 196
Βοῆν. 196
Βόμβησε. 197
Βοὸς κέρας. 196
Βόσκε. 197
Βοτοῖσι. 195
Βοτρυδόν. 197
– Βοτρυδόν. 197
Βουγάϊε. 195
– Βουθύσεις. 195
Βουλεύσαντι. 197
Βουληφόροι. 197
Βουλυτόνδε 195
Βουπλῆγι. 195
Βοῶν. 194
Βοῶπις. 195
– Βρέμεται. 198
Βρέμεσι. 198
Βρόχε. 199
Βραχμός. 199
Βρίζοντα. 198
Βριήπυος 198
Βρίθον. 198
Βριθύ. 198
Βρίσαντες. 199
Βροτόεντα. 198
Βροτολοιγός. 198
Βροτός. 198
Βρύει. 199
Βυστάδην. 199
Βωσαμένου. 199
Βώλακες. 200
Βωμοῖσι. 200
Βῶν. 200
Βωστρεῖν. 200
– Βωτιανείρη. 201
Βωτανίζει. 201
Βώτορας. 200

Γ

ΓΑΙΗΙΟΝ. 202
Γαιήοχος. 203
Γαίης. 202
Γάμους. 202
Γαμέσσεται. 202
Γαμφηλῇσι. 202
Γάνυ(ται). 202
Γάργαρον. 202
Γαυλοί. 202
Γέγωνε. 203
Γέλως. 205
– Γείνεαι. 205
Γενεή. 203
Γενναῖον. 205
Γέντο. 206
Γένυς. 206
Γεραιάς. 205
Γερήνιος. 205
Γεραίρειν. 205
Γέρων. 204
Γεφύρωσε. 203
Γηθοσύνη. 206
Γῆρυς, 207
Γλάγος. 207
Γλαυκῶπις. 208
Γλαφυραί. 208
Γλήνεα. 207
Γλυκύθυμος. 208
Γλυφίδας. 207
Γλωχῖνα. 208
Γναμπταῖς ἕλικας, 209
Γναμπτῇσι. 209
Γνύξ. 209
Γνωτόν. 208
Γόνος. 209
Γοργώ. 210
Γουνῷ. 209
Γραπτῦς. 209
– Γύα. 211
Γύαλον. 211
Γυῖα. 211
Γυιώσω 210
Γυναικῶν εἵνεκα δώρων. 211
– Γυμνώσω. 210
Γυρτός. 212

Δ

ΔΑΗΡ. 214
Δαΐ. 215
– Δαιδαλόεν. 213
Δαιδάλλει. 213
Δαῆναι. 213
Δαΐζων. 216
Δαίμονες. 214
Δαίφρων. 214

Δάμαρ. 213
Δάμνα. 214
Δαρδάπτουσι. 215
Δάσκιον. 214
Δάσονται. 214. bis.
Δασπλῆτις. 214
Δαφοινός. 213
Δάψαι. 213
Δαῆμεν. 214
Δεδαϊγμένοι. 219
Δεδεγμένα. 218
Δεδέξομαι. 217
Δεδήει. 218
Δεδμήατο. 216. 218
Δεδοκημένος. 218
Δείδεκτο. 217
Δειδήμονες. 217. 219
Δειελιήσας. 217
Δειελιήσας. 217
Δεικανάασθαι. 218
Δεικνύμενος. 218
Δειλόν. 216
Δεινός. 219
Δεπαστήν. 206
Δεπαστοῖσιν ἀρχό-νατι. 226
Δειρή. 216
Δέκτη. 218
Δέμας πυρὸς αἰθο-μένοιο. 219
Δέμνια. 219
Δενδίλλων. 218
Δεξιάδην. 220
Δέοιμι. 220
Δέπας. 217
Δερκομένοιο. 217
Δέρτρον. 218
Δεσμοί. 220
Δεύεσθαι. 220
Δεῦρο. 220
Δεῦτε. 280
Δεψήσας. 1.36. 221
Δήεις. 221
Δηΐοις. 221
Δηϊότητος. 221
Δηλήμονες. 222
Δηλήσασθαι. 222
Δημοβόρος. 222
Δῆμον. 222
Δημός. 222
Δήνεα. 222
Δησάνιον. 222
Διαγνάψαι. 222
Διαίνειν. 223
Διακέρσαι. 222
Δι' ἀκρίας. 223
Διαπρὸ δόν. 223
Διάκτορι. 223
Διαπλήσσοντες. 223
Διαπρύσιον. 223
Διατρύγιος. 223
Διδυμάονε. 224
Δίενται. 225
Διεπέφραδον. 225
Διέπουσι. 224
Διερῷ. 225
Διέχε. 225
Δίεται. 225
Διέχευαν. 225
Διήφυσεν. 225
Διιπετέος. 225
- Διίφυσεν. 225
Δικλίδες. 225
Δίκην. 225
Δινωτήν. 226
Διπαστοῖσι ἀρχέσαντι. 226
Δίον. 226
Δῖος. 226
Διοτρεφέων. 226
Διπλῆν ἐκταδίην. 226
Δίπτυχα ποιήσαν-τες. 226
Δίσκουρα. 227
Διφῶν. 227
Δίφρον. 227
Δίχα. 227
Δίψιον. 227
Δμῶες. 228
Δνοπαλίζεις. 228
Δνοφερόν. 228
Δοκεύς. 231
Δολιχαύλους. 229
Δολιχήρετμοι. 229

Δολι·

Δολιχόν. 229
Δολιχόσκιον. 229
Δόνακας. 229
Δόξης. 231
Δορεοῖσι. 229
Δόρπον. 230
Δόρυ. 230
Δουπῆσαι. 230
Δουρηνεκές. 229
Δουρικλυτός. 229
Δουρικλητήν. 229
Δουρηνεκές. 229
† Δούρειος ἵππος. 130
Δόχμιος. 230
Δραίνεις. 231
Δρηστῆρες. 231
Δρηστοσύνην. 231
Δρυμά. 231
Δρυόχους. 232
Δυαὶ γάρ τε πύλαι. 228
Δύη. 233
Δυσαίος. 232
Δυσαριστοτόκεια. 232
Δυσηλεγέος. 233
Δυσηχέος. 234
Δυσθαλπέος. 234
Δυσμενέων. 234
Δύσπαρι. 233
Δυσπέμφελος. 232
Δυσωρήσωσι. 232
Δυωδεκάβοιον. 232
Δῶ. 134
Δωδωναῖε. 134
Δώματα. 135
Δῶρον. 134
Δῶσι. 135

E

E. 236
Ἐά. 236
Ἐὰ δώματα. 237
Ἐάλη. 237
Ἑανός. 237
Ἐάφθη. 237
Ἐβεβρύχει. 237
Ἐβιώσαο. 237
Ἔβλυε. 238
Ἔβρισαν. 238
Ἐγγεγάασι. 238
- Ἐγκέκλιται. 239
Ἐγκέκλιται. 239
Ἐγκοσμεῖτε. 238
Ἐγχεσίμωροι. 238
Ἔγχος. 238
Ἐγχριμφθήτω. 239
Ἑδανῷ. 240
Ἐδεύησεν. 239
Ἐδηλήσαντο. 239
Ἔδησεν. 239
Ἐδητύος. 239
Ἐδίνευον. 239
Ἔδνα. 239
Ἕδος. 239
Ἔδρηθεν. 239
Ἔδυνον. 239
Ἐδωδή. 240
Ἑέ. 240
Ἐείσατο. 240
Ἐέλδωρ. 241
Ἐελμένοι. 241
Ἐέργαθεν. 241
Ἐέρσας. 241
Ἐερσήεις. 241
Ἐῆος. 241
Ἐθάμιζεν. 242
Ἔθεεν. 242
Ἔθειραι. 242
Ἐθελοντῆρας. 242
Ἔθεν. 242
Ἔθηκεν. 243
Ἔθοντες. 243
† Ἔθρεψεν. 286
Εἰαμενῇ. 243
Εἴβει. 243
Εἰδαλίμας. 244
Εἴδατα. 244
Εἴδεται. 244
Εἴδετε. 244
- Εἴδητε. 244
Εἴδομεν. 244
† - Εἴδωμεν. 244
Εἰκοσινήριτ' ἄποινα. 244
Εἴκτην. 245
Εἴκτο. 245
Εἰκυῖα. 245
Εἰλαπίνη. 245
Εἶλαρ. 245

Εἴλῃ.

Εἰλέ. 245
Εἰλεῦντα. 246
Εἰλίποδας. 245
Εἴλυμα. 246
Εἰλυφόων. 246
Εἶμι. 246
Εἶναι. 249
Εἰνάνυχες. 246
Εἰνοσίφυλλον. 246
Εἴομεν. 246
Εἰρέων. 368
Εἴρερον. 246
Εἴρετο. 247
Εἰρύαται. 247
Εἴρυσο. 247
Εἴρω. 248
Εἰς. 248
Εἴσας. 248
Εἶσεν. 248
Εἴσης. 249
Εἶσθα. 249
Εἰσίθμη. 249
Εἰσιόντες. 249
Εἰσοιχνεῦσιν. 250
Εἴσω. 250
Εἰσωποί. 251
Ἑκάεργος. 251
Ἐκαίνυτο. 251
Ἕκαμον. 251
Ἐκαίμαντο. 251
Ἑκάτερθεν. 251
Ἑκατηβόλος. 251
Ἑκατόγχειρον. 251
– † Ἑκατόμπηχυν. 251

Ἐκέκαστο. 252
Ἐκεχάνδει. 252
Ἔκλεο. 252
† Ἔκλυον. 61
Ἔκμολεν. 252
Ἐκολόα. 252
Ἔκπαγλον. 252
Ἐκπεπαταγμένος. 252
Ἐκταδίην. 252
Ἐκυρός. 252
Ἔκυρσεν. 253
Ἔκυσεν. 253
Ἐλάτησιν. 253
Ἐλαύνωσι. 253
Ἐλαφηβόλος. 253
Ἐλεαίρει. 253
Ἐλέγχεις. 254
Ἐλεγχέες. 254
Ἐλέλιξε. 254
Ἐλελιχθόνιος. 254
Ἐλεξα. 254
Ἐλεοῖο. 314
Ἐλέτην. ibid.
Ἐλεφαίρονται. 254
Ἐλέφαντι. 255
– Ἐλεφέρονται. 254
Ἔλεψεν. 255
Ἐλιάσθην. 255
Ἕλικας. 256
Ἑλικώνιος. 256
Ἑλίκωπες. 256
Ἑλίσσετο. 256
Ἑλκυστάζων. 256

Ἐλλεδανοί. 256
Ἔλον. 257
Ἐλοίμην. 257
Ἔλω. 257
Ἔλπεται. 257
Ἐλπωρή. 257
Ἔλσαι. 257
Ἐλύσθη. 257
Ἔλωρα. 258
Ἐμάστιξεν. 258
Ἐμβαδόν. 258
Ἐμβήη. 258
Ἐμέμβλετο. 259
Ἐμεῦ, Ἐμέο, Ἐμεῖο. 258
Ἐμέσυλλον. 259
Ἐμμαπέως. 259
Ἔμμορε. 259
Ἐμνήμυκε. 259
Ἐμπάζεται. 258
Ἔμπαιος. 259
Ἔμπεδον. 260
Ἔμπειρος. 259
Ἔμπης. 260
– Ἐμπ[illegible]. 258
Ἐμπλήγδην. 260
Ἔμπλην. 261
Ἔμπνυτο. 261
Ἔμφυλος. 262
Ἔμυξε. 262
Ἔναρα. 262
Ἐναρίζει. 262
Ἐναύλους. 264
– Ἐνδείνων. 265
– Ἔνδιος. 265

Ἐνδία-

Ἐνδίασαν τάχιστα κύνας ὀτρύναντες. 264
Ἐνναίειν. 265
Ἔνδιος. 265
Ἐνεῖκαι. 155
Ἔνεροι. 266
Ἐνέσακται. 266
Ἐνετῆσι. 266
Ἐνευνάσαν. 266
Ἐνηής. 267
Ἔνθα. 267
Ἐνῆσι. 267
Ἐνικλᾶν. 267
Ἐνισκίμψαι. 266
Ἔνισπεν. 267
Ἐννεσίῃσι. 268
Ἐννέωροι. 262
Ἐνοπή. 264
† Ἔνοσις. 246. 264
† Ἐνοσίχθων. 246
Ἔντεα. 268
Ἐντεσιεργούς. 262
Ἐντρέπεται. 268
Ἐντροπαλιζομένη. 268
Ἐντύνεαι. 268
Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. 268
Ἐνῶμα. 268
Ἐνωπῇ. 269
† Ἔνωσις. 246
Ἔξ. 269
Ἐξαίτους. 269
Ἐξαλός. 269
Ἐξαυνύαι. 270
Ἐξαπαφοίτο. 270
Ἐξέμεν. 270
Ἐξερεείνων. 270
Ἐξερίπῃ. 270
Ἐξεσίην. 270
Ἐξέσσυτο. 271
- Ἐξέτους. 269
Ἐξέφθιτο. 270
Ἐξήλατο. 271
Ἐξήλατος. 271
Ἐξηρώησαν. 271
Ἐξονομακλήδην. 271
Ἔξυσ' ἀσκήσασα. 271
Ἐξώφελλεν. 271
Ἔοι. 271
Ἑοῖ. 272
Ἑοῖο. 272
Ἑοῖς. 272
Ἔοργεν. 271
Ἐπαιγίζοντα. 272
Ἐπακτῆρες. 272
Ἐπαλαστήσασα. 272
Ἐπαλλάξαντες. 273. 296
Ἐπάλυνεν. 273
Ἐπάργυρος. 273
Ἐπαρτέας. 273
Ἔπασσεν. 273
Ἐπασσύτεροι. 274
Ἐπαύλους. 274
Ἐπαυρεῖν. 274
Ἐπείγετον. 274
Ἐπελήκεον. 276
Ἐπελώβευον. 274
Ἐπεμαίετο. 275
Ἐπέμυξαν. 275
Ἐπενήνεον. 275
Ἐπενήνοθεν. 275
Ἐπεπωλεῖτο. 275
Ἐπέρσας. 275
Ἐπεῤῥώοντο. 276
Ἐπεῤῥώσαντο. 276
Ἐπεσβόλος. 276
Ἐπεστεύοντο. 276
Ἐπεστέψαντο. 276
Ἐπετράπετο. 276
Ἐπέχραον. 277
Ἐπηγκενίδεσσι. 277
Ἐπηετανός. 277
Ἐπημοιβοί. 277
Ἐπήρατος. 278
Ἐπηρεφέος. 278
Ἐπήρκεσεν. 278
Ἐπῆρσεν. 279
Ἐπήσκηται. 279
Ἐπήτῃ. 279
Ἐπήτριμα. 280
Ἐπί. 280. & 281
Ἐπιάλμενος. 273
Ἐπίβαθρον. 282
Ἐπιβαλλόμενος. 281. 294
Ἐπιβλής. 282
Ἐπιβωσόμεθα. 282

Ἐπιβώτορι μήλων. 282
Ἐπιγνάμψασα. 283
Ἐπιγουνίδα. 283
Ἐπιγράβδην. 283
Ἐπιγράμβην. 283
Ἐπιδημεύεις. 284
Ἐπιδίφρια. 284
Ἐπιδραμέτην. 284
Ἐπιδώμεθα. 284
Ἐπιδωσόμεθα. 284
Ἐπιεικέα. 285
Ἐπιεικές. 285
Ἐπιειμένος. 285
Ἐπιείσομαι. 285
Ἐπιζάφελος. 285
Ἐπίηλεν. 285
Ἐπίηρα. 285
Ἐπιθήσομεν. 286
Ἐπιθρέξαντος. 286
Ἐπιθύουσιν. 286
Ἐπίκας. 286
Ἐπικάρσια. 286
Ἐπικάρσια. 287
Ἐπικέλσαντας. 287
Ἐπικεύσω. 287
Ἐπίκλοπος. 287
Ἐπιλίγδην. 287
Ἐπιλλίζουσι. 287
Ἐπιμαστάμενος. 288
Ἐπίμαστον. 288
Ἐπιμίξ. 288
Ἐπινώσειν. 288
Ἐπίουρος. 288
Ἐπιῤῥήσσεσκον. 289
Ἐπισσεύας. 290
Ἐπισκύνιον. 289
Ἐπισμυγερῶς. 289
Ἐπίσπαστον. 289
Ἐπισπέσθαι. 290
Ἐπισσώτρων. 290
Ἐπισταδόν. 290
Ἐπιστάμενος. 290
Ἐπιστάτη. 291
Ἐπιστεφέας. 291
Ἐπίσταται. 291
Ἐπιστροφάδην. 291
Ἐπίστροφος. 291
Ἐπισφυρίοις. 292
Ἐπιχειρῶ. 292
Ἐπιχερσίην. 292
Ἐπιτάῤῥοθοι. 292
Ἐπιτεῖλαι. 292
Ἐπιτειλάμενος. 292
Ἐπιτετράφαται. 292
Ἐπιτετράφατε. 293
Ἐπιτηδές. 293
Ἐπί τ᾽ ἠρύει. 277
Ἐπίτονος. 293
Ἐπιτρέψαι. 293
Ἐπίφρονα. 293
Ἐπιφαύσκη. 293
Ἐπιῶγαι. 294
Ἔπλετο. 294
Ἐπλίσσοντο. 294
Ἐπορεξάμενος. 294
Ἔπαρον. 294
Ἔπασαν. 294
Ἐπταβόειον. 295
Ἐπταπέδην. 295
Ἔπταχα. 295
Ἐπτύσσοντο. 295
Ἐπώχατο. 295
Ἔρδε. 296
Ἐρεβεννῆς. 296
Ἐρετίζειν. 296
Ἔργον. 296
Ἔρδειν. 296
Ἐρέθοντες. 296
Ἐρεμνή. 296
Ἔρεξεν. 302
Ἐρειδόμενος. 299
Ἐρειπτόμενοι. 297
Ἔρεισον. 297
Ἐρετμόν. 297
Ἐρεῦσαι. 297
Ἔρεψα. 297
Ἐρέων. 297
Ἐρηρέδαται. 298
Ἐρητύειν. 298
Ἐρήτυθεν. 298
Ἐριαύχενας. 293

ἐργδύπυ.

Ἐριγδούπου. 298
Ἔριζεν. 298
Ἐριθηλέας. 298
τ Ἐρικόμος. 299
Ἐρικυδέα. 299
Ἐριούνιος. 299
Ἔρις. 299
Ἐριαύχενος. 299
Ἐριτίμοιο. 300
Ἑρκίον. 300
τ Ἑρκία. 300
Ἔρκος. 300
Ἕρμαια. 301
Ἑρμῖν. 302
Ἐρνεϊ. 302
Ἑρπύζων. 302
Ἔρρε. 303
Ἐρρίγησι. 303
Ἔρρων. 303
Ἔρσαι. 303
– Ἐρυμνήν. 303
Ἐρύκσι. 303
Ἐρυσομένω. 304
Ἐρχθέντα. 304
Ἐρωδιός. 304
Ἐσεμάσσατο. 304
Ἐσήκασθεν. 305
Ἔσθος. 305
Ἔσκε. 305
Ἕσπερος. 305
Ἔστο. 305
Ἐστί. 305
† Ἐστιχόωντο. 615
Ἐστέρεσεν. 306
Ἔστορε. 306
Ἐστυφέλιξεν. 306
Ἐσφήκοντο. 306
Ἐσχάρα. 306
Ἔσχεν. 306
Ἔσχοντο. 307
Ἔται. 307
Ἑταιρίσσαι. 307
Ἔταροι. 307
τ Ἐτάλασσεν. 307
Ἐτεκμήραντα. 307
Ἐτεοκρῆτες. 307
Ἐτεραλκέα. 307
Ἑτερήμεροι. 308
Ἐτέταλτο. 308
Ἔτετμεν. 308
Ἔτορε. 309
τ Ἐτύγχανεν. 308
† Ἐΰ. 309
Ἐΰ. 308
Εὔαδεν. 309
Εὐδείελον. 309
– Εὐδίελον. 309
Εὐηγενέων. 309
Εὐηγεσίης. 309
Εὐήνορα. 310
Εὐλάς. 310
Εὔληρα. 310
Εὐνάς. 310
† Εὐναίας. 311
Εὐνήσαιμι. 311
Εὖνις. 311
Εὐπηγέες. 311
Εὐπρησθόν. 312
– Εὐρεῖξ. 312
Εὖρος. 312
Εὐρυνάν. 312
Εὐρύοπα. 312
Εὐρυπόροιο. 312
Εὐρώεντα. 312
Εὖς. 312
Εὔσκαρθμοι. 312
Εὔσκοπον. 313
Εὐσταθέος. 313
Εὖτε. 313
Εὔφρων. 313
Εὐχωλήν. 313
Ἐφέπεσχον. 313
Ἐφέποντες. 314
Ἐφετμή. 314
Ἐφεψιόωνται. 314
Ἐφημοσύνης. 314
Ἐφήσω. 314
Ἐφιέμενος. 314
Ἔφλυε. 314
Ἐφόλκαιον. 315
τ Ἐφόλκεον. 315
τ Ἐφράσθην. 315
Ἐφράσθης. 315
Ἔφυδρος. 315
Ἐφύρεις. 315
Ἐχάνδανεν. 316
Ἔχεαι. 316
Ἐχεπευκές. 316
Ἔχη. 316
Ἔχματα. 317
Ἐχόμην. 317

Ἐχώμεθα. 317
Ἔψεαι. 317
Ἐψιαάσθων. 317
Ἕω. 317
Ἑῶμεν. 317

Z

ΖΑΗΣ. 318
Ζάκυνθος. 318
Ζατρεφέων. 318
Ζαφελῶς. 318
Ζαφλεγέες. 318
Ζαχρειῶν. 319
Ζείδωρος. 319
† Ζοφερή. 319
Ζόφον ἠερόεντα. 319
Ζυγόδεσμον. 319
Ζώαγρια. 319
Ζώγρει. 320
Ζωή. 320
Ζώνη. 320
Ζώννυσθε. 320
Ζωρότερον. 320
Ζωστήρ. 321
Ζῶμα. 321
Ζῶστρα. 321

H

Ἡ. 322
Ἥβης. 324
Ἠγάθεον. 324
Ἠγηλάζει. 324
Ἠγίνεον. 324
Ἠγνοίησεν. 325
Ἠδέ. 325
Ἤδη. 325
Ἦδος. 326
Ἠέ. 326
Ἠερέθονται. 327
† Ἠέριαι. 327
Ἠερίη. 327
Ἠεροειδέα. 327
Ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. 327
Ἠεροφώνων. 327
Ἤθεα. 327
Ἠθεῖε. 328
Ἠϊα. 328
Ἤϊος. 359
Ἦκα. 328
Ἤκαχεν. 328
Ἤκιστος. 328
† Ἠλάκατα. 328
Ἠλακάτη. 328
Ἤλασαν. 329
Ἠλάσκουσαι. 329
Ἠλάστεον. 330
Ἠλεέ. 330
Ἤλειφε. 330
Ἠλέκτωρ. 330
Ἠλίβατος. 331
Ἤλιθα. 331
Ἠλιτόμηνον. 331
Ἤλυξεν. 331
Ἠμαθόεντος. 331
Ἦμαρ. 331
† Ἤμβροτες. 9
Ἠμάτιαι. 332
Ἠμερίς. 332
Ἡμιπέλεκκα. 332
Ἡμιτελής. 332
Ἥμονες. 333
Ἤμυσε. 333
Ἦν. 333
Ἤνοπα. 333
Ἤπειρος. 334
Ἠπεροπευτά. 334
Ἠπιόδωρος. 334
Ἤπυε. 334
Ἠερίων. 334
Ἦρι. 334
Ἠρηρίμενα. 334
Ἤριπε. 335
Ἠρίον. 335
Ἠρτύνετο. 335
Ἠρώησαν. 335
Ἠρώων. 335
Ἧς. 335
Ἥσατο. 336
Ἦστην. 336
Ἤτοι. 336
Ἠΰκομος. 337
Ἠΰς. 337
Ἠΰτε. 337

Ἡφαι-

Ἥφαιστος. 337
Ἤφυσε. 337
Ἠχή. 337
Ἠχοῖ. 337
Ἤχλυσεν. 338
— Ἠχλύσεις. 338
Ἥψατο. 338
Ἠώς. 338

Θ

ΘΑ'ΑΣΣΕΝ. 339
Θαιρός. 339
Θαλάμη. 339
Θαλαμηπόλος. 339
— Θαλείη. 340
Θαλερόν. 339
Θαλέων. 339
Θαλίη. 340
Θάλος. 340
Θάλλος. 340
Θαλπωρή. 340
Θαλύσια. 340
† Θάμα. 341
Θαμέες. 341
Θαμειαί. 341
— † Θαμνόν. 341
Θαυμαίνοντες. 341
Θεῖον. 342
Θεμῶσαι. 342
Θεμιτός. 342
Θειλόπεδον. 342
Θεῖνα. 342
Θέλγειν. 344
Θέλειν. 344
Θέμις. 344
Θεοπρόπιον μάντευμα. 345
Θεουδής. 345
Θεόφιν. 345
Θεράποντες. 346
Θέρεσθαι. 346
Θέρος. 347
† Θεσμός. 347
Θεσπέσιον. 348
Θεσπιδαές. 348
Θέσπιν. 347
Θέσφατα. 348
— Θέσφατον. 348
Θεύσεσθαι. 348
Θηεῖτο. 348
Θηλυτεράων. 348
— Θημῶν. 349
Θημῶνα. 349
Θήν. 349
Θήρ. 349
Θήσατο. 349
Θῆτες. 349
Θῖνα. 342
Θοῆσι. 349
Θούριδος ἀλκῆς. 350
† Θοῶσα. 349
Θρασυμέμνονα. 350
Θρέξαι. 350
Θρέψας. 350
Θρῆνυς. 350
Θρηικός. 351
Θρόνα. 351
— Θρυλίχθη. 351
Θρυλίχθη 351
Θρωσμός. 351
Θυέεσσι. 352
Θύελλα. 352
Θυέων. 352
Θυήεις. 354
Θυμαρέα. 352
Θυμηγερέων. 352
† Θυμήρες. 352
— Θυμοβόροι. 352
Θυμοβόροιο. 352
Θυμοραϊστής. 352
Θυοσκόος. 352
Θυρεόν. 353
Θυρηθέν. 353
Θύσανοι. 353
Θύσθλα. 353
Θυώδεα. 354
Θῶες. 354
Θωήν. 354
Θῶκος. 354
Θώρηκος γύαλον. 355
Θωρῆξαι. 355

I.

Ἴα. 356
Ἰαίνετο. 356
Ἴαλλον. 357

† Ἰάθη. 356
Ἰάονες. 357
Ἰαύειν. 357
Ἰάψη. 357
Ἴδε. 357
Ἴδιον. 357
Ἰδρύθη. 358
Ἰδρῶ. 358
Ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. 358
Ἱεῖ. 358
Ἱεῖ. 358
Ἱερ. 359
— Ἱεράων. 368
Ἱερεύς. 358
Ἱερὸν ἰχθύν. 359
— Ἴηος. 359
Ἰθαρ. 360
Ἴθματα. 360
Ἰθυντίωνα. 360
Ἰθύν. 360
Ἰθύνταια. 360
Ἰθυπτίωνα. 360
† Ἰθύ. 361
Ἰθὺς νηῶν. 360
Ἴκανε. 361
Ἰκάνειν. 361
Ἴκελα. 146
† Ἴκελον. 146
Ἰκμαμαι. 361
Ἰλαδόν. 361
Ἰλάοσι. 362
Ἰλλάσι. 362
Ἰλύσω. 362
Ἱμάς. 362
Ἱμάσθλην. 362

Ἶνα. 363
Ἰνδάλλετο. 363
Ἶνες. 363
Ἴνιον. 363
Ἰξάλου. 363
Ἰοδνεφές. 364
Ἰοειδέος. 364
Ἰόεντα. 364
Ἰοί. 364
Ἰόμωροι. 364
Ἰονθάδος. 365
Ἰότητι. 365
Ἰοχέαιρα. 365
Ἵππεις. 365
Ἱππηλάτα. 366
Ἱππημολγῶν. 367
Ἱππιοχάρμην. 366
Ἱππόβοτον. 367
Ἱπποδάσεια. 366
Ἱπποκόμων τρυφαλειῶν. 367
Ἱπποκορυσταί. 367
— Ἱππομολγῶν. 367
Ἱπποσυνάων. 367
Ἵπποται. 365
Ἱράων. 368
Ἱρεῖον. 368
Ἱερόστιν ἰοιμάτης. 369
Ἶς. 369
Ἴσαν. 371
Ἴσασι. 369
Ἴσθμιον. 369
Ἴσκεν. 369

Ἰσοφαρίζειν. 370
Ἰσοφόροι. 370
Ἰσοδόκη. 371
Ἰσοπέδη. 370
Ἱστός. 370
Ἴσαρ. 370
Ἰσχανάασθε. 371
Ἰσχανόωντο. 371
Ἴσχεο. 370
Ἴτην. 372
Ἶτυς. 371
Ἰϋγμῷ. 372
Ἰΰζουσι. 372
Ἰφθίμη. 373
Ἰφθίμους. 372
Ἴφια μῆλα. 372
Ἶψαι. 373
Ἰώ. 374
Ἰωγή. 373
Ἰωή. 374
Ἰωκή. 374
Ἰών. 374

K

Καγχαλόωσα. 377
Καδδέθορε. 377
Καδδραθέτην, 377
† Κάδος. 703
Κάειρα. 378
Καὶ ἄλλα. 379
Καὶ ἄλλος. 379

Καίνυτο.

Καίνυτο. 378
Καιροσίων. 378
Κακά. 380
Κακκῆαι. 379
– Κακόῤῥοον. 384
Κακός. 379
Κακ' ὀλεσόμενος. 380
Καλά. 380
Καλάμην. 382
Καλαύροπα. 381
Καλήτορα. 381
Κάλλει. 381
Καλλίσφυρος. 380
Κάλυκας. 381
Κάμινοι. 382
– Καμμονίη. 382
Καμμονίην. 381
Κάμμορε. 382
Κάπετος. 382
Κάρη. 383
Κάρκαιρε. 382
Καρὸς αἴσῃ. 389
Καῤῥέζουσα. 384
Καῤῥόον. 384
Καρτερός. 383
Κάρτος. 383
Καρχαλέοι. 383
Καρχαρόδοντες. 383
Κάρψω. 383
Κασίγνητος. 384
Κασορνῦσα. 385
Κάσχεθε. 385
Κατα. 386
Καταβρόξειε. 385
– Κατάγει. 388
Κατάγειν. 388
Κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν. 387
Καταειμένον. 388
† Καταείμενον ὄξει χαλκῷ. 388
Καταείνυον. 389
Καταζήνασκε. 387
Καταθύμιος. 388
Καταῖτυξ. 119, 387
Κατακαίριον. 388
Κατακλῶθες. 385
Κατ' ἀμαξιτόν. 389
Καταίνεται. 385
Κατάντησιν. 388
– Καταντίστην. 388
Καταπέψῃ. 385
Κατὰ στεφάνης. 389
Κατάστησον. 389
Κατείβετο. 386
Κατεμήσατο. 389
Κατέσυγε. 385
Κατηρεφέας. 387
Κατηφείη. 387
Κατήφονες. 387
Κατοίσεται. 388
Κατωμαδόν. 387
Καυλός. 389
Καυστειρῆς. 389
Κεάσαι. 390
Κεδνή. 390
Κειμήλια. 390
Κεκαδών. 391
Κεκορυθμένος. 391
Κεκρημένον. 391
Κελαδεινή. 392
– Κελαδινή. 392
Κελαινόν. 391
Κελαρύζει. 392
Κελεύσησι. 391
Κεμάς. 392
Κεντρηνεκέας. 392
– Κέρ' ἀγλαέ. 394
Κέρα ἄγλαε. 394
Κερτίζε. 392
Κερτόμω. 393
Κερδαλέον. 392
Κερδαλεόφρων. 394
Κερτομίοις. 393
Κέσκετο. 394
Κεστός. 394
Κευθμῶνες. 394
Κήδεα. 395
Κηδείους. 395
Κήδεος. 395
Κήδετε. 395
Κῆλα. 396
– † Κηλεῖν. 396
Κηλείω. 396
Κηληθμῷ. 396
Κήξ. 396

Κῆρ.

Κῆρ. 397
Κηρεσιφορῆτες. 397
Κήρυκες. 397
- Κήτειο. 399
Κήτειοι. 399
Κητώεσσαν. 398
Κηώδη. 399
Κίκυς. 81. 400
Κινυρή. 400
Κίρκος. 400
Κισσύβιον. 400
Κίστη. 399
† Κιχείς. 400
Κιχείω. 400
Κίχλαι. 400
Κλειτάς. 401
Κλέος. 401
Κλέψαι. 400
Κλήδην. 401
Κλῆθρη. 403
Κληΐδας. 402
Κλήρους. 400
Κλητούς. 402
Κλισίην. 403
Κλίσιον. 403
Κλισμός. 403
Κλιτύς. 405
† Κλονέοντο. 404
Κλόνος. 404
Κλοτοπεύειν. 405
Κλύειν. 404
Κλυτόπωλος. 405
† Κλυτός. 47
Κλωμακόεσσαν. 406
- Κλωματόεσσαν. 406
Κνῆμαι. 406
Κνημούς. 407
Κνῆστις. 406
Κνίσης. 408
Κνυζηθμῷ. 407
Κνώδαλον. 407
Κνώσσειν. 406
Κοιμηθέντι. 409
Κοῖτος. 409
Κολλητὰς σανίδας. 415
- Κόλλοπι. 410
Κολπὸν ἀνεμίψη. 410
- Κολωνός. 409
Κολῳός. 409
Κομεῖν. 410
- Κομιεῖν. 410
Κόνις. 410
Κόπρος. 411
Κόρακος πέτρη. 413
Κορήσατε. 413
Κορθύεται. 413
Κόρσην. 413
Κορυθαίολος. 412
Κορύνη. 412
Κορύσσεο. 413
Κορώνη. 411
Κορωνίδες. 412
Κοσμῆσαι. 413
Κόσμος. 415
Κότος. 414
Κοτύλη. 414
Κοτυληδονόφιν. 416
Κοτυλήρυτον αἷμα. 415
Κουρῆτες. 415
Κουρίζων. 413
Κουρίξ. 414
Κοῦρος. 414
Κραναή. 417
Κρῆναι. 416
Κραταιγύαλοι. 417
Κραταίπεδον. 4·6
Κρατευτάων. 416
Κρατύς. 416
Κρεῖον. 417
Κρηδέμνῳ. 417
Κρητῇ ἐπίκρον. 418
Κρῖ. 421
Κρίνοντες. 418
Κροαίνων. 419
Κροκόπεπλος. 420
Κρόσσας. 419
Κρυόεσσα. 421
Κτέρεα. 421
Κτιδέη. 421
Κτίλος. 422
- † Κτίς. 421
Κύδεϊ γαίων. 422
Κύδηνε. 423
Κύδοιμος. 422
Κύδωνες. 422
Κυκεῶ. 423
Κύκλα. 422

Κυκλη-

Κυκλήσομεν. 422
Κυλλήνιος. 423
Κύμβαχος. 423
Κύμινδις. 423
— Κυνάμυια. 424
Κυνέη. 424
Κυνοραιστέων. 424
Κύντερον. 424
Κύπελλον. 425
Κύπειρος. 426
Κύρμα. 425
Κύσε. 425
Κυφός. 425
Κύων. 425
Κῶας. 426
Κώδειαν. 426
Κωκυτός. 426
Κώληπα. 427
Κῶμα. 427
Κωρύκῳ. 427
Κωφόν. 427

Λ

ΛΑΒΡΕΥΈΑΙ. 429
- Λαβρεύεται. 429
Λαθεῖν. 429
Λαθικηδέα. 433
Λαίγγες. 431
Λαισήια. 430
Λαῖτμα. 430
Λαῖφος. 431
Λαιψηρά. 430
Λάκε. 431
Λαμπτῆρες. 431
Λὰξ ποδὶ κινήσας. 431
Λαοί. 431
Λαοσσόος. 432
Λάρναξ. 432
Λαρόν. 432
Λαυκανίη. 432
Λαφύσσει. 432
Λαχαίνειν. 432
† Λάχεια. 432
Λάχνῃ στυόμενος. 433
Λάψοντες. 433
Λάων. 433
Λέβης. 435
Λεγόμεθα. 434
Λείβειν. 436
Λειριόεντα. 434
Λέκτον. 436
Λέκτρον. 436
Λελακυῖα. 436
Λέλεγες. 437
Λελημμένοι. 433
Λέπαδνα. 526
Λεπτὴ δέ τι μῆτις. 437
Λέσχη. 437
- Λέσχην. 437
Λευγαλέως. 434
Λευκάσπιδα. 435
Λευρῷ. 437
Λεχεποίην. 438
Ληϊβοτείρης. 438

Ληϊάδας. 438
Ληΐδα. 438
- Ληΐδας. 438
Λήϊον. 438
† Λιαρόν. 433
Λίγδην. 439
Λίθακι ποτὶ πέτρῃ. 440
- Λικριφής. 439
Λικριφίς. 439
Λιλαίεσθαι. 439
Λίμνη. 439
Λῖς. 439
Λισσοῖσι. 440
Λιτί. 440
Λοβοῖσι. 440
Λοῖσθος. 440
Λοφάδια. 441
Λόφος. 441
Λόχμη. 441
Λόχος. 441
Λυκάβας. 441
Λύματα. 442
Λυσιμελής. 442
Λύχνος. 442
Λώπη. 442
Λωτεῦντα. 443
Λωτόν. 442
Λωφήσειε. 443

M

ΜΑ'. 444
Μάϊστος. 444

- Μαί

- Μαιμόωσιν. 444
Μαιμάωσιν. 444
Μακεδνῆς. 445
Μάκελλαν. 445
Μαλὸν. 445
Μαργαίνειν. 445
Μαρμαρυγάς. 445
† Μάσταξ. 446
Μάσταξ. 446
Μάστιν. 447
Μάσαξ. 445
Μάστιν. 446
Μάτιη. 447
Μαχλοσύνη. 447
Μέγα. 448
Μεγαλίζομαι. 448
Μέδιμνον. 448
Μέθυ. 448
Μεθύοντα ἀλοιφῇ. 448
Μείλια. 448
Μειλίχιον. 448
Μελαθρόφιν. 450
Μελανύδρος. 449
Μέλδειν. 450
Μελεδήματα. 450
Μελέγυρος. 450
- Μελίγυρις. 450
Μελιηδέος. 448
Μελίφρων. 449
Μέλλετε. 449
Μελόντων. 449
Μέλπεσθαι. 450
Μέλπηθρα. 449
† Μεμακυῖαι. 436
Μεμορυγμένα. 451
Μεναίνειν. 451
Μενοινᾶν. 451
Μενοινᾷ. 452
Μένος. 452
Μερμήριζε. 453
Μέρμιθι. 453
Μερόπων. 454
Μέσαυλος. 454
Μεσόδμη. 454
Μεσοπαλές. 454
Μετά. 454
Μεταδήμιον. 456
Μεταλλᾷ. 457
Μεταμώνια. 456
Μετανάστης. 456
Μεταστρόμενος. 457
Μέτασσαι. 456
Μεταχρόνιον. 456
Μετεκίαθον. 457
Μετετροπαλίζετο. 457
Μετώπιον. 457
Μήδεα. 457
Μηκάδες αἶγες. 458
Μήκυσα. 457
Μῆλα. 458
Μῆλα καρπῶν. 458
- Μῆλοπα καρπῶν. 458
Μήνη. 458
Μῆνις. 458
Μηρία. 459
Μήστωρες φόβοιο. 459
Μιλτοπάρῃοι. 459
Μίν. 459
Μίνυνθα. 459
Μινύριζε. 360
Μισγάγκεια. 460
- Μισγάγκεια. 460
Μίσυλλον. 460
Μίτρη. 460
Μνημοσύνη. 460
Μογοστόκος. 461
Μόθος. 461
Μοῖρι. 461
Μοιχάγρια. 461
Μολίονε. 462
Μολοβρόν. 463
Μολυβδαίνη. 462
Μορμύρων. 463. † 561
Μορόεντα. 463
Μορφνόν. 463
Μόχθοισι. 464
Μύραξ. 464
Μυδαλέα. 464
Μυελός. 464
Μῦθος. 464
Μυκον. 465
Μυλάκεσσι. 465

Μύλη.

Μύλη. 465
Μυληφάτω. 465
Μύνῃσι. 465
Μύραξ. 466
Μυρία. 465
Μυχῷ. 466
Μυῶν. 464
Μῶλος. 466
Μῶλυ. 466
Μωμήσονται. 467
† Μῶμος. 467
Μώνυχας. 466

N

† ΝΑΙΕΤΑ'-ΟΥΣΙ. 468
Ναῖον. 468
† Ναίουσι. 468
Νάκην. 468
Νάπαι. 469
Νάσθη. 469
Ναύλοχον. 469
Ναῦφι. 469
— Νεαίρη. 470
Νεβροί. 469
Νέεσθε. 469
Νεαίρη. 470
Νεῖκος. 470
Νειός. 471
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. 471
Νέκταρ. 471
Νέκυες. 471
Νέμος. 471
Νεοαρδέα. 474
Νεοθηλῆς. 472
Νεοίη. 472
Νέον. 472
Νεόστροφον. 474
Νεοτευχέες. 474
Νέποδες. 472
Νευστάζων. 473
Νέφεα. 473
Νέων. 469
Νεῶν. 470
Νεῶν δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. 474
Νηγάτεον. 474
Νήγρετος. 474
Νήδυμος. 475
Νηδύοισι. 475
Νηήσας. 476
Νήιον. 476
Νῆις. 476
Νηκερδής. 476
— Νηλεής. 476
Νηλίτ. 476
Νηλιτεῖς. 476
Νηπενθές. 477
Νηπιαχεύων. 477
Νήποινοι. 477
Νηπύτιοι. 477
— Νήσας. 475
Νιφάδεσσι. 477
Νόσιμον. 478
Νόσος. 478
Νῦν. 478
Νύξ. 479
Νύξεν. 478
Νυός. 478
Νύσσα. 479
Νῶ. 480
Νωθής. 479
Νῶι. 480
Νῶιν. 480
Νωλεμέως. 480
Νωμῆσαι. 268, 480
† Νώμησαν. 268
— Νωνύμνος. 481
Νώνυμος. 481
Νώροπα. 481

Ξ

ΞΕΙΝΟΔΌ-ΚΟΣ. 482
Ξεστῷ. 482
Ξύμβλητο. 484
Ξυνέηκεν. 584
Ξύνεσις. 484
Ξύνετο. 484

Ο

Ὀ. 485
Ὀαρίζειν. 487
† Ὀαριστής. 264
Ὀαριστύς. 487

† Ὄαρα. 487
Ὀβριμοεργός 488
Ὀβριμοπάτρη. 488
Ὄγμον. 488
ὄγμος. 488
Ὄγμους. 488
Ὄγχνα. 488
Ὀδαῖον. 489
Ὀδάξ. 489
Ὀδυνήφατα 490
— Ὀδώδει. 490
Ὄζος. 490
Ὄθομαι. 490
Οἰδάνει. 493
Οἶες 491
Οἰέτεας. 491
Ὀϊζυρός. 491
Οἰκία 490
— Οἰκίατα. 490
Οἴκαδε. 492
Οἰκῆας 492
— Οἰκίας. 492
Οἶκοι. 492
† Οἰμήματα. 494
Οἴμας. 492
Οἴμησεν. 494
Οἶμος. 492
Οἰμωγή. 492
Οἴνοπα. 492
† Οἴοθεν οἶος. 491
Οἰόμενος. 492
Οἰοπόλον. 493
Οἶος. 491
οἷς αὐτοῦ. 188, 492
Οἰστοί. 495
Οἰσύϊνοισι. 493
Οἴχνεσκ. 493
Οἴω. 493
Οἰωνοί. 494
Ὀκριόωντο. 494
Ὄλβος. 495
Ὀλιγηπελέων. 495
Ὀλιγοδρανέων. 495
Ὀλίζωνες. 495
Ὀλοοίτροχος. 496
Ὀλοόφρονος. 496
Ὀλοφυδνόν. 496
Ὀλοφώϊα. 495
Ὄλυμπος. 496
Ὁμάδος. 497
Ὁμαρτεῖν. 497
Ὁμηγυρίσασθαι. 498
Ὁμοῦ. 497
Ὅμιλος. 497
Ὀμίχλη. 498
† Ὁμόθεν. 498
Ὁμοιΐου πολέμοιο. 499
Ὁμοιωθήμεναι. 499
Ὁμοκλή. 498
† Ὁμοκλητῆρος. 499
Ὀμόρξατο. 479
Ὁμόσε 498
Ὁμοστιχάει. 492
Ὄμως δ' οὐ λήθετο χάρμης. 500
Ὄν. 486
Ὄναρ. 501
Ὄνειαρ. 502
Ὀνείατα. 502
Ὀνειρείῃσι πύλῃσι. 502
Ὀνειροπόλος. 501
Ὄνθος. 502
Ὀνομάκλυτος ἄλλης. 503
Ὀνόσαιτο. 502
† Ὀνοσσάμενος. 503
Ὀξυόεντι. 503
Ὀπαζόμενος. 503
Ὄπατρος. 503
Ὀπάων. 504
Ὀπηδεῖ. 505
Ὄπιδα 505
Ὀπιπτεύεις. 504
Ὅπλα. 505
Ὁπλότερος. 505
Ὀπός. 506
Ὀπυίειν. 506
Ὀπωπή. 506
Ὀρεστῆσι μαλίσει. 508
Ὀρέξατο. 508
Ὀρεσκῴοισι. 507
Ὀρέχθεον. 508
Ὀρθιά. 510
Ὀρθοκραιράων. 509

Ὀρθω-

Ὀρθωθείς. 509
Ὄρνις. 508
Ὀρίνετον, 509
Ὀρόν. 510
Ὀρσίαν. 509
Ὄρτυγας. 510
Ὀρσοθύρη. 506
Ὀρφναίῳ. 510
— Ὀρφνῆ. 510
Ὄρχαμος. 511
Ὄρχος. 511
Ὀρωρέχαται. 511
Ὄς. 485
Ὄσσα. 511
Ὄσσε. 511
Ὀσσόμενος. 512
Ὀτρηροί. 512
Ὄτριχας. 513
† Ὀτρυντύς. 513
Οὐ. 486
Οὖδας. 514
Οὐδενόσωρος. 513
Οὐδός. 513
Οὔθατα. 514
Οὐλαμός. 516
Οὐλαί. 515
Οὔλιος ἀστήρ. 517
Οὐλομένην. 514
Οὖλον. 513
Οὐλοχύτας. 514
Οὕνεκα. 517
Οὔρεσθε. 516
Οὐρανιώνων. 517
Οὐρανός. 517
Οὐρῆας. 517
— Οὐρίαχοι. 518
† Οὐρίαχον. 518
Οὖρος. 518
Ὀφέλλεις. 519
Ὀφέλλειν. 519
Ὄφρα. 519
Ὄχα. 519
Ὀχῆεσιν. 519
Ὀχεύς. 520
Ὄχθαι. 520
Ὀχθήσας. 520
Ὄχοι. 521
Ὀψέ. 521
Ὀψείοντες. 525
Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. 521
Ὄψιν. 522

Π

ΠΑ'ΓΟΙ. 523
Πάγχυ. 523
Παιδνός. 523
Παιήονα. 523
Παίονες. 524
Παιπαλόεντος. 524
Παιφάσσειν. 524
Παλαιφάγει. 527
Παλαιφάτη. 527
Παλάμαι. 528
Παλάξαι. 527
Παλιμπετές. 527
Πάλιν. 525
Παλινάγρετον. 528
Παλιντροπιάασκε. 529
Παλιρρόθιον. 529
Παλίωξις. 528
Παλλάς. 526
— Παλιρρόθιον. 529
Πάλος. 525
Παλύνειν. 528
Παναφήλικα. 530
Παναώριον. 527
Πανδήμιος. 531
Πανημέριοι. 529
Πανομφαίῳ. 531
Πανόψιον. 530
Πάντοσε. 529
Πάντας θαρσαλέη. 532
Παπταίνουσι. 531
Παπταίνων. 531
Πάρα. 535
Παραβλήδην. 533
Παραβλῶπες. 535
Παραχλιδόν. 532
Παραπλῆγας πέτρας. 535
Παραρρητοῖσι. 536
Παράφημι. 536
† Πάρδαλις. 562
Παραλεύσσεται. 536

[illegible] 532
[illegible] 535
[illegible] 535
[illegible] 534
[illegible] 534
[illegible] 535
[illegible] 535
[illegible] 535
[illegible] 535
[illegible] 535
[illegible] 532
[illegible] 533
[illegible] 533
[illegible] 535
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] 538
[illegible] 536
[illegible] 533
[illegible] 538
[illegible] 539
[illegible] 539
[illegible] 540
[illegible] 540
[illegible] 540
[illegible] 540
[illegible] 541
[illegible] 541
[illegible] 542
[illegible] 541
[illegible] 541
[illegible] 541
[illegible] 540
[illegible] 541
[illegible] 542
[illegible] 542
[illegible] 543
[illegible] 545
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] 546
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] 548
[illegible] 547
[illegible] 548
[illegible] 549
[illegible] 548
[illegible] 548
[illegible] 548
[illegible] 547
[illegible] 548
[illegible] 546
[illegible] 546
[illegible] 547
[illegible] 546
[illegible] [illegible]
[illegible] 548
[illegible] 548
[illegible] [illegible]
[illegible] 549
[illegible] 550
[illegible] 550
[illegible] 550
[illegible] 551
[illegible] 551
[illegible] 551
[illegible] 551
[illegible] 551
[illegible] 551
[illegible] 552
[illegible] 553
[illegible] 553
[illegible] 553
[illegible] 553
[illegible] 552
[illegible] 552
[illegible] 553
[illegible] 553
[illegible] 553
[illegible] 553
[illegible] 554
[illegible] 554
[illegible] 556
[illegible] 555

Πλήρωμ.

Πλύμνη. 555
Πλημυρίς. 555
Πλῆντο. 556
Πλῆξαι. 555
- Πλήσσοντο. 555
Πλίσσοντο. 555
Πλῶεν. 556
Πλωτῇ. 555
Ποδάρκης. 556
Ποδήνεμος. 556
Ποδηνεκέα. 556
Ποιήεντα. 557
Ποιμήν. 559
Ποινή. 557
Πολιόν τε σίδηρον. 558
Πολλά. 560
Πολύαινε. 559
Πολύαρνι. 559
Πολύϊκες. 559
Πολυκλήϊσι. 558
Πολύκλητοι. 557
Πολύκμητον. 559
- Πολυμήτης. 559
Πολύμητις. 559
- Πολυπάμονος. 558
- Πολυπάμμονος. 558
† Πολυπιδάκου. 551
† Πολυφόρβος. 684
Πόνος. 549
Ποντοπόροισι. 560
Πόποι. 560
Πόρδαλις. 562
Πόρεν. 560
- Πόρθος. 577
Πόρκης. 561
Πόρτις. 561
Πορφύρεος θάνατος. 562
- Πορφύρῃ. 561
Πόσιος. 563
Πότμος. 563
Πότνια. 563
Πραμνείῳ. 564
Πρασιαὶ δές. 563
Πρεσβυτάτην. 565
Πρηνής. 565
Πρῆσαι. 566
Προαλεῖ. 573
Προβαλοίμην. 576
Πρόβατα. 573
Προβλῆτας. 567
Προβλώσκειν. 572
Προβόλῳ. 571
Προβοῶντε. 566
Πρόγονοι. 568
Προδοκῇσι. 566
Προδόμῳ. 571
Προθελύμνους. 565
Προΐαψεν. 571
Προΐηλε. 569
Προικός. 573
Προΐκτης. 571
Πρόκας. 570
Πρόκλυτα. 572
Προκρόσσας. 571
† - Πρόμαλος. 109
Προμνηστῖναι. 570
Προμολε. 576
Πρόμος. 570
- Προτέρω. 571
Προτιβάλλεαι. 573
- Πρότμησις. 572
Προτραπέσθαι. 573
Πρότυψαν. 574
† Προύτυψαν. 574
Προφόως. 573
πρόχνυ. 570
προχόῳ. 572
πρυλέες. 576
Πρυμνόν. 575
Πρυμνωρείῃ. 575
Πρωθήβην. 576
πρών. 577
Πρώτῃσι θύρῃσι. 576
Πρωτοπαγής. 576
Πρώτῳ ῥυμῷ. 576
Πτερόεντα. 577
- Πτόρθος. 577
Πτυόφιν. 577
Πτύχες. 577
Πτώξ. 578
Πτώσσειν. 578
πτωχός. 578
Πυγμαῖοι. 578

Πυγύσιος.

[illegible]

Σ

[illegible]

Σάλπιγξ. 593
Σαμιοὶ τὸ παιπα-
λόεσσης. 593
Σάμ☉. 593
Σαρδώνιον. 593
Σαρπήδοντ☉.
594
Σαρωνικ☉. 594
Σαφα. 635
[illegible] 597
[illegible] 594
[illegible] 597
[illegible] 597
[illegible] 598
[illegible] 598
[illegible] 598
[illegible] 598
[illegible] 599
[illegible] 599
[illegible]
170
[illegible] 600
[illegible] 600
[illegible] 601
[illegible] 601
[illegible] 601
[illegible] 602
[illegible] 602
[illegible] 602
[illegible] 603
[illegible] 603
[illegible]
[illegible] 603
[illegible] 604
[illegible] 605

[illegible]

Σκεπόωσι. 605
Σκέπτετο. 604
Σκεψάμενος. 605
Σκῆπτρον. 604
Σκίδναται. 605
Σκιμψαί. 604
Σκιόεντα. 605
Σκόπελος. 606
Σκοπός. 606
Σκοτομήνιος. 605
Σκότος ὄσσε κάλυψεν. 606
Σκύζεσθαι. 606
Σκῦτος. 605
Σκῶλος. 606
Σμάραγδος. 607
Σμερδνόν. 607
Σμινθεῦ. 607
Σμυγερῶς. 607
Σμύχοιτο. 607
Σμῶδιξ. 608
Σοῖο. 609
Σόλος. 608
Σόλυμοι. 608
Σόοι. 609
Σόον. 609
Σορός. 608
Σούνιον. 609
Σοφίη. 609
Σπεῖο. 609
Σπεῖρον. 611
Σπέος. 609
Σπερχόμενος. 609
Σπιδέος. 610
Σπιλάδες. 611
Σπουδῇ. 611
Σταυροί. 612
Στεῖβον. 613
Στειλειή. 6.4
Στειλειόν. 617
Στειλιόν. 617
Στείνοντο. 614
Στεῖνος. 616
Στεινωπόν. 620
Στεῖρα. 612
Στεῖχεν. 614
Στελέω. 620
Στέρνον. 612
Στεροπηγερέταο. 612
Στεῦτο. 612
Στεφάνην. 613
Στέφανος. 613
Στέφος. 619
Στῆ δ' ἀντασχομένη. 618
Στῆλας. 614
Στιβαραῖς. 617
Στίλβων. 618
Στίχεν. 614
Στίχες. 615
Στόμα λαύρης. 615
Στομάχοιο θέμεθλα. 615
Στορέσαι. 615
Στρεπτός. 616
Στρεπτοῖο χιτῶνος. 616
Στρεύγεσθαι. 618
Στρεφεδίνηθεν δε οἱ ὄσσε. 616
Στρόμβος. 6.6
Στροφαλιγγι. 616
Στροφαλίζεται. 618
Στρόφος ἦεν ἀορτήρ. 619
Στυγέῃ. 617
Στυγός 617
Στύξαιμι. 618
Στυφελίξαι. 617
Συβόσια. 619
Συγχεῦαι. 622
Συμβλήμενος. 619
Συμμάρψας. 619
Συμπλαταγήσεν. 620
Συμφερτή. 620
Συνέεργον. 622
Συνέριθος. 621
Συνέῤῥηκται. 621
Σύνθεο. 621
Συνθέσιαι. 620
Συνθεύσεται. 621
Σὺν κεν ἀέρξεν. 622
Συνώμεθα. 623
Σύριγγος. 622
Συρίη. 622
Σφαραγεῦντο. 625
Σφάς. 625
Σφέας. 625

[illegible]

Τετράγωνος. 643
Τετραθέλυμνον. 565 641
Τετράκυκλοι. 649
Τετραμμένα. 642
Τετράοροι. 644
Τέτλα. 642
Τετύκοντο. 641
Τέτυκται. 642
Τεύχεα. 642
Τέων. 642
Τέως. 644
Τῆ. 644
– Τηθαιβώσσουσιν. 648
Τηλεδαπός. 646
Τηλεκλητοί. 646
Τηλεφανής. 647
Τηλεφίδην. 647
Τηλίκου. 647
Τηλύγετος. 646
Τῆμος. 647
Τήν. 645
Τῆς. 645
Τηΰγετον. 647
Τηΰσιην. 647
Τιθαιβώσσουσι. 648
Τιμήεντος. 650
Τιμήν. 648
Τίμιος. 650
Τίνυνται. 649
Τίσιν. 649
Τιταινομένω. 650
Τιτύσκετο. 649
Τλῆναι. 650
Τμάγην. 650
Τμήδην. 650
– Τμόλος. 650
Τμῶλος. 650
Τό. 651
Τοκῆας. 652
Τολύπευσεν. 652
Τόν. 651
Τοξότα λωβητήρ. 652
– Τόρνωσαν. 652
Τορνώσαιτο. 652
Τόσος. 653
Τοῦ. 651
Τούς. 651
Τόφρα. 653
Τραπείομεν. 653
– Τράπεον. 653
Τραφερήν. 653
– Τρέπεται. 654
Τρέφεται. 654
Τρήρωνος. 655
Τρητοῖσι. 654
Τρίγληνα. 655
† – Τριγλώχινας. 208
Τρίλλιστος. 656
Τρίπλακα. 658
Τρίποδας. 656
Τρίπολος. 657
Τριτογένεια. 655
Τριχάϊκες. 657
Τριχθά. 658
Τροίης. 658
Τρόφι. 659
Τροφόεντα. 659
Τροχός. 668
Τρύζετε. 660
– Τρύζηται. 660
Τρύξοντα. 659
Τρύφος. 659
Τρωάς. 661
Τρωϊοι. 660
Τρώκτης. 661
Τρωπῶντο. 660
Τρωπῶσα. 661
Τυκτόν. 661
Τύνη. 662
Τυπείς. 662
Τύψας. 662
Τῷ. 662
Τῷ κε. 663

Υ

ΥΒΒΑ'ΛΛΕΙΝ. 665
Ὑγρὰ κέλευθα. 666
Ὑγρὸν ἔλαιον. 666
Ὑδατοτρεφέων. 667
Ὕδη. 667
Ὑδρηναμένη. 667
Ὑδρηλαί. 667
Υἷες Ἀχαιῶν. 667
Ὑλακίδης. 668

[illegible]

Φέρτερος. 685
Φέρτρῳ. 685
Φηγός. 685
Φήνη. 686
Φῆρες. 686
Φῆσθα. 687
Φθὰν δὲ μεθ' ἱπ-
πῆας. 687
Φθάνει. 687
Φθειρῶν. 688
Φθινύθουσιν. 688
— Φθιρσίμβροτος. 688
Φθισίμβροτος. 688
Φιάλη. 689
Φιλέειν. 688
Φιλεόντων. 692
Φιληρέτμοισι. 690
Φιλίων. 691
Φιλοκτεανώτατε. 689
Φιλομμειδής. 689
Φιλομηλεΐδης. 690
Φίλος. 690
Φιλότης. 689
Φίν. 690
Φιτρῶν. 690
Φλέγμα. 692
Φλίψεται. 693
Φόβος. 693
Φοῖβος. 693
Φοινικόεσσαν. 696
Φοῖνιξ. 695
Φοινόν. 694
Φολκός. 694
Φοξός. 694
Φορέησι. 696
Φορήμεναι. 696
Φόρκυνος. 696
Φόρμιγξ. 694
Φορτίδος. 696
Φόρτου. 696
Φορύξας. 695
Φόως ἐρέουσα. 695
Φραδέος. 696
Φράδμων. 698
Φρήτρη. 699
Φρίκα. 699
Φροντίς. 699
Φῦκος. 699
Φυλάσσειν. 700
— Φυλίζωος. 701
Φυλίης. 700
Φῦλον. 701
Φύλοπις. 700
Φύξιν. 700
Φυσίζοος. 701
Φυσιόωντας. 701
Φυταλίη. 701
Φωριαμοῖς. 701
Φῶτες. 701

X

ΧΑΙ͂ΤΑΙ. 704
Χαλεπήνῃ. 707
Χαλεπόν. 706
Χαλίφρων. 705
Χάλκεα. 704
Χαλκεῶνα. 707
Χαλκήρεας. 705
Χαλκίς. 704
Χαλκοβατές. 704
Χαλκοκορυσταί. 706
Χαμᾶζε 706
Χαμαιευνάδες. 707
Χανδόν. 708
Χαράδραι. 706
Χάρμη. 707
Χάσσατο. 703
Χατέουσα. 706
— Χαυλιόδοντα. 706
Χειῇ. 708
Χείσεται. 709
Χεράδος. 709
Χέρηϊ. 708
Χερνῆτις. 709
Χέρνιβα. 708
Χέρσον. 709
Χεῦαι. 710
Χηλός. 710
Χηραμός. 710
Χηρεύει. 711
Χηρωσαί. 710
Χήτει. 711
Χθαμαλή. 711
Χθαμαλώτερος. 711
Χθών. 711
Χιτών. 711
Χλαῖνα. 712
— Χλόη. 711

Χλούνην. 713
Χλωρηῒς ἀηδών. 713
Χλωρὸν δέος. 712
Χοάνοισι. 713
Χοίνικος. 713
Χόλος. 713
Χολωθείς. 713
Χραισμεῖν. 714
Χραύσῃ. 714
Χρειοῖ. 717
Χρεῖος. 714
Χρειῶν. 717
Χρηΐζοντα. 717
Χρήματα. 716
Χρησόμενος. 717
Χριμφθῆναι. 714
Χρόμαδος. 714
Χρόνιον. 717
Χρυσάμπυκας. 716
Χρυσαόρου. 714
Χρυσηλακάτου. 714
Χρυσήνιος. 716
Χρυσῆς Ἀφροδίτης. 715
Χρυσόῤῥαπις. 715
Χυτλώσαιτο. 717
Χωόμενος. 717

Ψ

Ψάμαθος. 719
Ψεδνή. 719
Ψιάδας. 7 9
Ψολόεντα κεραυνόν. 719
Ψύξασα. 720
Ψύχειν. 719
Ψυχρὸν ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσι. 719

Ω

Ὦ. 721
Ὠγυγίη. 725
Ὧδε. 726
Ὧδεε. 726
Ὠΐθη. 726
Ὦκα. 727
— Ὠλέναι. 727
Ὦλκα. 727
Ὠμήρησε. 727
Ὠμησταί. 727
Ὠμογέρων. 728
Ὠμοθετεῖν. 728
Ὤνησεν. 729
Ὦνον. 728
Ὠπάζετο. 729
Ὠπίζετο. 729
Ὡπλίσσατο. 730
Ὦπος. 729
— Ὠρεῖν. 730
Ὤρεσι. 730
Ὥς. 724
Ὠτειλήν. 730
Ὦχρος. 731

III.

INDEX
LOCORUM HOMERICORUM
IN
APOLLONIUM ET COMMENTARIOS.

Nota + Varietatem Lectionis vel Interpretationem aliquam, ※ paullo inſigniorem indicat.

Il. A.

vſ. 1. p. 38.
2. p. 243, 323, 515.
+ 3. p. 54, 357, 572.
※ 4. p. 335, 258.
7. p. 117.
8. p. 484, 625.
9. p. 485.
10. p. 117.
15. p. 256.
20. p. 651.
21. p. 45.
+ 22. p. 58, 267.
vſ. 23. p. 222.
31. p. 131.
32. p. 594.
34. p. 82, 343.
37. p. 107.
+ 39. p. 297.
42. p. 61.
44. p. 718.
45. p. 104.
58. p. 96.
62. p. 358.
63. p. 501.
65. p. 312.
67. p. 131.
68. p. 336.
69. p. 494.
76. p. 621.
vſ. 80. p. 708.
81. p. 358.
※ 83. p. 697.
85. p. 345.
+ 88. p. 217.
+ 99. p. 140, 149.
103. p. 452.
104. p. 245.
105. p. 380.
107. p. 380.
114. p. 86.
※ 116. p. 725.
118. p. 231.
120. p. 485.
122. p. 394, 689.
129. p. 235, 658.
vſ. 132.

vſ. 132. p. 400.
+ 136. p. 160.
139. p. 561.
142. p. 25, 293.
149. p. 285.
155. p. 201.
157. p. 605.
+ 159. p. 648.
161. p. 144.
+ 162. p. 323, 281.
163. p. 658.
165. p. 59.
166. p. 213, 244.
+ 169. p. 322.
171. p. 181.
186. p. 617.
+ 191. p. 138.
+ 203. p. 363.
212. p. 643.
228. p. 244, 397.
234. p. 108, 444.
236. p. 236, 255.
239. p. 247.
241. p. 681.
250. p. 203.
254. p. 721.
258. p. 589.
+ 261. p. 48.
+ 268. p. 507, 686.
+ vſ. 286. p. 60.
292. p. 666.
304. p. 662.
312. p. 666.
+ 314. p. 144.
315. p. 296, 640.
317. p. 408.
319. p. 299.
323. p. 173.
330. p. 662.
338. p. 624.
356. p. 147.
360. p. 532.
361. p. 384.
370. p. 385.
383. p. 274.
385. p. 652.
397. p. 687.
402. p. 251.
+ 423. p. 455.
+ 424. p. 386.
426. p. 704.
434. p. 371.
436. p. 311.
+ 440. p. 200, 281.
449. p. 515.
460. p. 572.
461. p. 226.
467. p. 641.
472. p. 451.
473. p. 523.
477. p. 338.
486. p. 301.
vſ. 497. p. 327.
+ 513. p. 247.
515. p. 281.
518. p. 322.
522. p. 149.
+ 526. p. 528, 143, 639.
528. p. 322.
529. p. 276.
532. p. 54.
565. p. 82.
567. p. 4.
569. p. 283.
572. p. 286.
+ 573. p. 325.
575. p. 409.
+ 576. p. 326.
577. p. 531.
580. p. 171.
581. p. 617.
591. p. 192, 642.
594. p. 601.
5 6. p. 425.
598. p. 186.
599. p. 170.
600. p. 374.
+ 639. p. 406.

Il. B.

vſ. 2. p. 475.
11. p. 355.
24. p. 198.
25. p. 292.
34. p. 449.

vſ. 36.

vſ. 36. p. 2.
39. p. 204.
42. p. 711.
43. p. 474.
49. p. 695.
+ 55. p. 162.
57. p. 97.
74. p. 558.
75. p. 298.
84. p. 469.
87. p. 33.
+ 88. p. 472.
89. p. 197.
92. p. 184.
93. p. 218, 361.
96. p. 497, 625.
98. p. 627.
99. p. 611.
106. p. 558.
+ 108. p. 156.
111. p. 172, 448.
130. p. 468. in add.
138. p. 83.
+ 142. p. 508.
147. p. 438. in add.
+ 148. p. 277. 170.
150. p. 276.
+ 153. p. 176. 518.
159. p. 585.

vſ. 167. p. 59.
200. p. 174.
205. p. 16.
206. p. 604.
210. p. 607.
212. p. 252.
+ 215. p. 240.
217. p. 694.
219. p. 694, 719.
223. p. 123.
224. p. 194. 696.
226. p. 554.
246. p. 83.
251. p. 700.
253. p. 309, 322.
264. p. 41.
+ 269. p. 500.
275. p. 276, 306.
+ 276. p. 27.
286. p. 461.
292. p. 242.
295. p. 546.
299. p. 214.
301, p. 306.
308. p. 213.
318. p. 64.
323. p. 274.
325. p. 521.
+ 336. p. 366.
342. p. 175.
+ 345. p. 734.

※ vſ. 362. p. 699, 418.
373. p. 663.
389. p. 108.
392. p. 412.
393. p. 160.
396. p. 567.
404. p. 204.
408. p. 196.
412. p. 632.
+ 415. p. 53.
416. p. 712.
417. p. 591.
418. p. 489.
+ 420. p. 100.
426. p. 337.
446. p. 418.
+ 455. p. 65. 337.
469. p. 32.
470. p. 330.
+ 474. p. 83.
479. p. 320.
486. p. 401.
497. p. 606.
499. p. 168.
502. p. 655.
503. p. 557.
526. p. 261.
530. p. 252.
532. p. 192.
537. p. 704.
543. p. 509.
554. p. 413.
+ 559. p. 156.
571. p. 167.
+ vſ. 584.

+vſ. 584. p. 108.
597. p. 612.
604. p. 51.
608. p. 13.
※628. p. 366.
629. p. 144.
637. p. 459.
643. p. 308.
647. p. 161.
654. p. 29.
※672. p. 14.
674. p. 455.
+681. p. 156, 541.
700. p. 101.
701. p. 333.
704. p. 490, 556.
707. p. 93, 204, 505.
711. p. 684.
+723. p. 497.
729. p. 406.
743. p. 686.
755. p. 153.
765. p. 491. 513.
774. p. 69.
786. p. 726.
+791. p. 240.
793. p. 83.
807. p. 325.
+809. p. 537.
811. p. 409.
814. p. 313. 599.
vſ. 819. p. 312.
857. p. 96.
861. p. 393.
※867. p. 83, 738. ſeqq.
868. p. 83, 688.

II. Γ.

vſ. 1. p. 175.
2. p. 10.
4. p. 51.
6. p. 578.
7. p. 327.
8. p. 371.
13. p. 37.
17. p. 562.
23. p. 629.
24. p. 20.
26. p. 599.
28. p. 88.
32. p. 90.
35. p. 731.
36. p. 29.
39. p. 233.
※42. p. 677.
49. p. 478.
56. p. 217.
63. p. 174.
80. p. 650.
95. p. 82.
97. p. 506.
+105. p. 638, 141.
107. p. 672.
vſ. 108. p. 327.
122. p. 202, 213.
+126. p. 537.
128. p. 243, 528.
155. p. 328.
170. p. 205.
+172. p. 219, 58.
175. p. 646.
180. p. 214.
※183. p. 216.
190. p. 457.
197. p. 159, 551.
※206. p. 736, 26.
※215. p. 322.
※217. p. 668.
219. p. 169.
220. p. 318.
221. p. 358.
222. p. 477.
237. p. 177.
242. p. 67.
243. p. 701.
+272. p. 187.
286. p. 648.
+292. p. 637. 476.
294. p. 226.
+348. p. 129.
353. p. 303.
371. p. 559.
391. p. 226.

vſ. 404.

vſ. 404. p. 617.
412. p. 467.
+ 424. p. 689. in add.
441. p. 653, 689.
448. p. 654.
449. p. 497.
461. p. 56.

II. Δ.

+ vſ. 2. p. 455, 324.
6. p. 533.
8. p. 167.
11. p. 533.
24. p. 703.
+ 51. p. 167.
60. p. 204.
79. p. 377.
+ 83. p. 689.
102. p. 159.
105. p. 363.
107. p. 566.
109. p. 234.
111. p. 412.
※ 113. p. 23.
※ 117. p. 8, 301.
122. p. 207.
132. p. 529.
135. p. 321.
139. p. 210.
140. p. 731.
+ 141. p. 255.
142. p. 378.
144. p. 25.
vſ. 151. p. 488.
+ 171. p. 227.
174. p. 579.
182. p. 69. 636.
195. p. 519.
215. p. 321.
223. p. 198.
227. p. 701.
231. p. 275.
242. p. 364. in add.
246. p. 639.
251. p. 516.
258. p. 325.
+ 259. p. 205.
276. p. 374.
286. p. 624.
294. p. 487.
+ 296. p. 55.
299. p. 300. 379.
302. p. 625.
315. p. 499.
341. p. 624.
347. p. 581.
350. p. 300.
※ 363. p. 456.
+ 371. p. 504.
※ 384. p. 735. 26.
385. p. 505.
398. p. 553.
412. p. 642.
※ 433. p. 558.
+ vſ. 435. p. 46, 436.
437. p. 207.
453. p. 460.
※ 461. p. 606.
+ 472. p. 228.
486. p. 372.
487. p. 44.
522. p. 151.
533. p. 74.
534. p. 236.
535. p. 624.

II. E.

vſ. 1. p. 155, 267.
2. p. 452.
3. p. 157, 357.
5. p. 170.
21. p. 546.
49. p. 54.
50. p. 503.
67. p. 123.
75. p. 719.
78. p. 158.
83. p. 562.
93. p. 680.
96. p. 243.
104. p. 91.
113. p. 616.
126. p. 592.
140. p. 386.
141. p. 19. 651.

vſ. 153. p. 646.
158. p. 710.
161. p. 724.
+ 190. p. 54.
193. p. 474.
※ 194. p. 568.
203. p. 36.
214. p. 95.
216. p. 135, 505.
219. p. 480.
222. p. 661.
234. p. 371.
237. p. 14.
238. p. 217.
+ 253. p. 205.
271. p. 651.
283. p. 608.
289. p. 67, 178, 630.
+ 293. p. 58.
299. p. 93.
306. p. 414.
335. p. 294.
358. p. 98, 716.
374. p. 269.
387. p. 393.
388. p. 172.
401. p. 524.
402. p. 488.
408. p. 531.
415. p. 372, 373.
+ 417. p. 86.
422. p. 426.
vſ. 424. p. 384.
440. p. 698.
461. p. 514.
486. p. 730.
※ 499. p. 91.
502. p. 185.
518. p. 155.
525. p. 319.
526. p. 38.
+ 531. p. 58.
539. p. 470.
556. p. 372.
560. p. 253.
576. p. 254.
586. p. 199, 423.
※ 587. p. 105.
597. p. 143.
599. p. 117.
+ 623. p. 106.
※ 633. p. 595.
639. p. 350.
654. p. 405.
678. p. 85.
698. p. 320.
723. p. 407.
728. p. 119.
730. p. 437.
734. p. 237.
740. p. 374, 421.
746. p. 198.
+ 757. p. 65.
+ 763. p. 148.
+ 765. p. 23.
778. p. 360.
vſ. 803. p. 524.
+ 824. p. 117.
838. p. 685.
857. p. 471.
873. p. 586.
+ 824. p. 117.
838. p. 685.
857. p. 471.
873. p. 586,
879. p. 574.
+ 880. ſq. p. 65, 125.
882. p. 445.
887. p. 105.
889. p. 87, 460.
892. p. 5.
894. p. 268.
898. p. 517.
902. p. 506.
※ 903. p. 654. (etiam in add.) 545.

Il. Z.

vſ. 3. p. 361.
6. p. 702.
+ 8. p. 248.
22. p. 12.
※ 39. p. 15.
42. p. 660.
46. p. 320.
60. p. 75.
62. p. 63.
67. p. 721.
vſ. 68.

vſ. 68. p. 281.
77. p. 8.
87. p. 206.
97. p. 23.
111. p. 646.
118. p. 119.
128. p. 386.
+ 129. p. 281.
133. p. 324.
134. p. 353.
135. p. 195.
149. p. 203.
153. p. 393.
157. p. 729.
167. p. 597.
※ 168. p. 560.
+ 169. p. 210.
194. p. 640.
202. p. 538.
211. p. 67, 204.
235. p. 96.
※ 237. p. 724.
239. p. 247.
248. p. 639.
251. p. 334.
257. p. 72.
264. p. 40.
※ 265. p. 150.
268. p. 64, 525.
270. p. 142.
306. p. 142.
320. p. 561.
322. p. 183.
323. p. 192.

vſ. 336. p. 573.
340. p. 166.
348. p. 149.
349. p. 307.
367. p. 676.
373. p. 580.
377. p. 550.
※ 400. p. 174.
+ 408. p. 112.
417. p. 262, 459.
+ 422. p. 374.
434. p. 105.
446. p. 164. in add. 165.
463. p. 706, 711.
483. p. 399.
488. p. 461. 549.
496. p. 268.
500. p. 723.
+ 507. p. 419, 80.
510. p. 704.
511. p. 327.

II. H.

+ vſ. 1. p. 724.
5. p. 482.
12. p. 390.
15. p. 220.
26. p. 307.
44. p. 621.
75. p. 570.

+ vſ. 82. p. 71.
85. p. 634.
97. p. 64.
100. p. 75.
102. p. 681.
115. p. 455.
117. p. 36.
135. p. 648.
144. p. 677. in add.
156. p. 535.
196. p. 111.
+ 197. p. 225.
198. p. 66.
213. p. 566.
221. p. 667.
+ 238. p. 201, 45, 268.
240. p. 451.
247. p. 216.
264. p. 703.
270. p. 250.
289. p. 553.
302. p. 160.
310. p. 40.
312. p. 248.
332. p. 422.
+ 337. p. 77. etiam in add.
362. p. 151.
366. p. 345.
381. p. 338.
384. p. 334.
408. p. 379.
422. p. 269.
428. p. 375.

vſ. 433. p. 108.
449. p. 470.
454. p. 520.
ult. p. 681.

Il. Θ.

vſ. 1. p. 420.
8. p. 222.
22. p. 669.
41. p. 649.
42. p. 726.
43. p. 206.
48. p. 354.
57. p. 717.
64. p. 313.
66. p. 519.
72. p. 63.
80. p. 518.
87. p. 534.
102. p. 204.
103. p. 504.
108. p. 459.
122. p. 674.
+ 131. p. 305, 600.
133. p. 161.
178. p. 8, 513.
181. p. 460.
195. p. 213.
+ 197. p. 178.
203. p. 216.
※ 225. p. 733.
232. p. 291.
※ 233. p. 120.
vſ. 250. p. 531.
276. p. 504.
289. p. 576.
297. p. 632.
307. p. 198.
336. p. 348.
340. p. 231. in add.
341. p. 729.
361. p. 144.
370. p. 617.
399. p. 68, 636.
402. p. 210.
405. p. 143.
409. p. 37.
424. p. 40.
※ 441. p. 200.
444. p. 111.
488. p. 656.
※ 526. ſeqq. p. 398.
527. p. 425.
532. p. 241.
551. p. 683.
554. p. 469.

Il. I.

vſ. 4. p. 509.
5. p. 46.
※ 6. p. 391, 98.
7. p. 413, 699.
11. p. 402.
vſ. 15. p. 57, 128.
33. p. 344.
+ 72. p. 332.
+ 88. p. 379.
90. p. 451.
91. p. 357.
101. p. 416.
109. p. 144.
122. p. 154.
123. p. 53, 435.
125. p. 95.
+ 126. p. 300.
137. p. 475.
141. p. 514.
+ 143. p. 340.
146. p. 137.
147. p. 449. etiam in add.
156. p. 344.
160. p. 678.
165. p. 402.
180. p. 218.
193. p. 635.
194. p. 339.
196. p. 218.
+ 203. p. 320.
206. p. 417, 580.
208. p. 90.
214. p. 87, 273, 416, 537.
+ 215. p. 254.
+ 224. p. 217.
+ vſ. 234.

+ vſ. 234. p. 379.
311. p. 660.
319. p. 356.
※ 324. p. 445.
339. p. 322.
340. p. 689.
343. p. 229.
358. p. 475.
364. p. 303.
※ 378. p. 389.
385. p. 410.
+ 394. p. 202.
433. p. 566.
446. p. 472.
※ 459. p. 530.
+ 465. p. 393.
466. p. 246.
467. p. 96.
+ 468. p. 57.
46 . p. 571.
+ 487. p. 148.
499. p. 535.
518. p. 254.
+ 521. p. 285.
525. p. 415.
530. p. 209, 340.
533. p. 429.
536. p. 243.
537. p. 565.
538. p. 131, 458.
542. p. 653.
+ 550. p. 493.
+ 563. p. 84.
564. p. 684.

vſ. 565. p. 570.
575. p. 549, 652.
579. p. 415.
589. p. 106.
603. p. 695.
606. p. 27.
611. p. 395.
617. p. 579.
644. p. 456.
※ 694. p. 27.
695. p. 379.
697. p. 337. in add.

II. K.

vſ. 7. p. 273, 528.
10. p. 470.
+ 12. p. 341.
+ 13. p. 176, 623.
15. p. 565.
30. p. 613.
60. p. 9.
66. p. 616.
83. p. 510.
93. p. 89.
96. p. 231.
98. p. 34.
124. p. 259.
127. p. 363.
133. p. 696.
134. p. 226, 252.
139. p. 374.
153. p. 594.

vſ. 158. p. 431.
+ 159. p. 752, 188.
183. p. 232.
216. p. 678.
226. p. 198, 437.
※ 246. p. 610.
258. p. 387.
267. p. 121.
268. p. 603.
274. p. 304.
285. p. 610.
288. p. 448.
293. p. 36.
+ 802. p. 162.
+ 324. p. 231, 606.
※ 335. p. 421, 424.
339. p. 698.
358. p. 68.
360. p. 383.
361. p. 274, 392.
375. p. 163, 189.
377. p. 338.
378. p. 320.
383. p. 388.
402. p. 69.
※ 408. p. 215, 216.
432. p. 323.
+ 450. p. 249.
458. p. 421.
+ vſ. 463.

+ vſ. 463. p. 284.
467. p. 229, 298, 619.
483. p. 291.
485. p. 170, 600.
491. p. 704.
+ 502. p. 588.
516. p. 295.
+ 537. p. 180.
573. p. 441.
579. p. 556.

II. Λ.

vſ. 3, 1, 299, 570.
4. p. 157.
11. p. 510.
15. p. 320.
+ 20. p. 734.
24. p. 492.
26. p. 511.
27. p. 369.
31. p. 142.
36. p. 193, 210.
※ 40. p. 102.
44. p. 384.
45. p. 468.
※ 51. p. 687.
53. p. 241.
54. p. 464.
62. p. 517.
88. p. 34.
96. p. 390.
+ vſ. 105. p. 464. 722.
※ 140. p. 735, 737.
141. p. 270.
155. p. 141.
156. p. 246, 341.
183. p. 551.
216. p. 162.
234. p. 320.
236. p. 309.
237. p. 59, 466.
248. p. 164, 217.
252. p. 386, 478.
257. p. 503.
260. p. 325.
282. p. 183.
297. p. 674.
+ 306. p. 161.
※ 307. p. 659.
+ 319. p. 89.
331. p. 614.
334. p. 391.
+ 350. p. 345.
+ 365. p. 122, 270.
371. p. 134. 614.
377. p. 633.
※ 383. p. 396.
+ 385. p. 394, 535.
+ vſ. 388. p. 210.
390. p. 428.
393. p. 242.
402. p. 693.
+ 416. p. 161. 209.
424. p. 572.
425. p. 16.
430. p. 559.
436. p. 310.
439. p. 388.
454. p. 304.
462. p. 703.
468. p. 148.
476. p. 331.
479. p. 215. in add. 727.
480. p. 439. 471.
493. p. 504.
+ 495. p. 181.
503. p. 474.
525. p. 288.
531. p. 197.
532. p. 405. 752.
536. p. 583.
547. p. 53.
567. p. 660.
587. p. 254.
592. p. 593.
603. p. 252.
※ 627. p. 569.
629. p. 522.
630. p. 712.
+ 634. p. 680. vſ. 667.

vſ. 667. p. 292.
675. p. 388.
※ 678. p. 619.
+ 681. p. 610.
700. p. 348.
704. p. 385.
708. p. 537.
710. p. 409.
728. p. 15.
+ 729. p. 640.
※ 753. p. 610.
773. p. 178.
786. p. 565.
792. p. 532.
※ 798. p. 250.
+ 804. p. 78,
176.
816. p. 259.
817. p. 161.
+ 819. p. 627.
822. p. 87,
834. p. 717.
842. p. 674.
844. p. 548.

II. M.

vſ. 3. p. 497.
6. p. 329.
+ 8. p. 37.
※ 9. p. 652.
12. p. 260.
18. p. 103.
22. p. 197.
26. p. 90.
※ 32. p. 359.

vſ. 33. p. 384.
+ 38. p. 241,
371.
43. p. 581.
46. p. 28.
54. p. 278.
66. p. 616.
+ 70. p. 481.
71. p. 528.
109. p. 223.
118. p. 241.
+ 130. p. 209.
137. p. 194,
197.
157. p. 318.
161. p. 465.
163. p. 89.
167. p. 61.
172. p. 703.
177. p. 348.
180. p. 292.
183. p. 425.
203. p. 222.
※ 216. p. 246,
225. p. 177,
469.
228. p. 676.
240. p. 319.
254. p. 360.
258. p. 420.
※ 259. p. 567,
614.
277. p. 566.
280. p. 596,
553.

vſ. 283. p. 448,
553.
285. p. 554.
+ 295. p. 271.
298. p. 627.
302. p. 200.
332. p. 581.
+ 334. p. 158.
+ 337. p. 203.
339. p. 367.
※ 349. p. 295,
734, 753.
345. p. 642.
※ 353. p. 560.
371. p. 503.
※ 379. p. 595.
+ 385. p. 163.
392. p. 595.
+ 393. p. 500.
+ 421. p. 518.
428. p. 722.
※ 433. p. 631,
94, 709.
446. p. 575.
456. p. 402.
+ 458. p. 508.
459. p. 339.

II. N.

vſ. 3. p. 525.
5. p. 25,
367.
※ 6. p. 11,
367.
10. p. 86.

vſ. 11. p. 342.
17. p. 524.
+ 20. p. 508.
27. p. 174.
28. p. 394.
+ 29. p. 206.
31. p. 312.
+ 41. p. 176, 9.
47. p. 623.
69. p. 452.
72. p. 161.
76. p. 444.
+ 96. p. 106.
103. p. 328, 562.
104. p. 329. ſeqq.
+ 109. p. 296.
114. p. 72.
115. p. 28.
128. p. 432.
134. p. 295.
+ 136. p. 574.
137. p. 496.
※ 138. p. 612, 390.
158. p. 669.
※ 159. p. 649.
198. p. 383.
+ 199. p. 590.
200. p. 203.
223. p. 449.
+ 227. p. 481.
237. p. 620.
252. p. 737.
260. p. 221.
vſ. 276. p. 434.
+ 278. p. 216.
286. p. 214.
300. p. 630.
301. p. 315.
※ 310. p. 220.
340. p. 636.
+ 359. p. 539, 273, 296.
362. p. 647.
374. p. 57.
381. p. 623.
393. p. 192.
409. p. 286.
412. p. 563.
414. p. 172.
441. p. 299.
449. p. 209.
450. p. 418.
470. p. 646.
477. p. 196.
479. p. 379.
※ 507. p. 417, 211.
508. p. 337.
521. p. 198, 334.
543. p. 237.
558. p. 650.
562. p. 104.
564. p. 606.
567. p. 457.
+ 569. p. 155.
※ 570. p. 627.
※ 571. p. 734.
572. p. 362.
vſ. 588. p. 577.
612. p. 549.
+ 615. p. 441.
616. p. 431, 587.
630. p. 627.
685. p. 357.
※ 707. p. 727, 759.
714. p. 705.
723. p. 434.
726. p. 536.
736. p. 614.
※ 745. p. 148, 748. ſeqq.
793. p. 107.
798. p. 538.
799. p. 391, 628.
804. p. 681.
814. p. 179.
824. p. 195.
830. p. 434.
831. p. 213.

Il. Ξ.

vſ. 16. p. 487, 561.
19. p. 391.
35. p. 571.
※ 37. p. 521.
67. p. 324.
+ 70. p. 481.
101. p. 151.
※ 111. p. 57.

vſ. 117. p. 23.
119. p. 469.
124. p. 560.
※ 128. p. 317.
✝ 163. p. 324.
167. p. 279.
172. p. 240, 639.
✝ 173. p. 270.
176. p. 541.
179. p. 271.
180. p. 266.
181. p. 320.
182. p. 301, 440.
※ 183. p. 463.
200. p. 684.
✝ 209. p. 123.
214. p. 394.
216. p. 487.
217. p. 536.
219. p. 154, 644.
233. p. 680.
248. p. 311.
249. p. 379. etiam in add., 288.
※ 252. p. 254.
253. p. 105.
259. p. 479.
261. p. 44, 151.
✝ 271. p. 3, 6. in add.
284. p. 436.

vſ. 287. p. 248.
288. p. 47.
291. p. 423, 704.
296. p. 248.
307. p. 575.
333. p. 271.
385. p. 549.
340. p. 110.
346. p. 18.
✝ 348. p. 241.
352. p. 117.
353. p. 680.
360. p. 535.
✝ 379. p. 415.
399. p. 334.
406. p. 718.
413. p. 616.
414. p. 271.
419. p. 237.
427. p. 79.
466. p. 168.
499. p. 426.
500. p. 698.
✝ 509. p. 128.
521. p. 290.

II. O.

vſ. 10. p. 146.
14. p. 110.
21. p. 330.
37. p. 617.
96. p. 455.
106. p. 182.
108. p. 224.

vſ. 115. p. 478.
✝ 128. p. 330.
174. p. 26.
189. p. 658.
217. p. 135.
✝ 248. p. 752.
223. p. 87.
✝ 252. p. 61, 752.
310. p. 696.
325. p. 170, 600.
350. p. 209.
351. p. 304.
357. p. 203.
363. p. 51.
※ 364. p. 50.
367. p. 486.
✝ 392. p. 30.
✝ 394. p. 72.
412. p. 609, 676.
469. p. 474.
479. p. 565.
484. p. 190.
498. p. 401.
505. p. 258.
510. p. 175.
512. p. 618.
536. p. 423.
543. p. 255.
545. p. 384.
※ 607. p. 182.
608. p. 198.
635. p. 499.
※ 626. p. 47.
※ vſ. 645.

※ vſ. 645. p. 557.
653. p. 251.
660. p. 679.
678. p. 193.
687. p. 607.
698. p. 122.
705. p. 726.
+ 709. p. 59.
712. p. 109.
717. p. 183.
※ 729. p. 305, 295.
730. p. 218.

Il. Π.

+ vſ. 9. p. 338.
+ 29. p. 74.
+ 31. p. 55.
44. p. 78.
78. p. 547.
89. p. 439.
94. p. 258.
※ 95. p. 529.
+ 100. p. 418.
107. p. 260.
117. p. 230.
※ 123. p. 172.
143. p. 551.
150. p. 165.
159. p. 694.
※ 161. p. 433.
163. p. 614.
173. p. 356, 615, 645.
※ vſ. 180. p. 533, seqq.
183. p. 714.
187. p. 461.
207. p. 341.
212. p. 167.
224. p. 513.
233. p. 117, 234.
234. p. 598.
235. p. 127.
243. p. 291.
260. p. 243.
274. p. 333.
298. p. 612.
314. p. 464.
324. p. 185.
341. p. 535.
342. p. 400.
352. p. 277.
353. p. 602.
361. p. 604.
371. p. 576.
372. p. 626.
374. p. 650.
375. p. 638.
※ 379. p. 130.
※ 390. p. 405, 706.
+ 392. p. 286. seqq.
407. p. 359.
419. p. 102.
428. p. 21.
+ 453. p. 67.
vſ. 459. p. 477, 719.
+ 468. p. 63.
473. p. 632.
474. p. 258, 534.
475. p. 589.
491. p. 452.
+ 512. p. 158.
545. p. 41.
549. p. 5, 624.
+ 612. p. 266.
636. p. 194.
638. p. 698.
+ 642. p. 207. 540.
710. p. 122.
+ 735. p. 494.
747. p. 227.
+ 748. p. 232.
768. p. 632.
776. p. 368.
792. p. 616.
822. p. 828.
856. p. 584.
+ 857. p. 141.

Il. P.

vſ. 4. p. 561.
5. p. 400.
※ 19. p. 671.
29. p. 349.
32. p. 548.
vſ. 47.

vſ. 47. p. 615.
49. p. 122.
※ 52. p. 306.
54. p. 125.
56. p. 199.
66. p. 372.
+ 75. p. 79.
109. p. 439.
112. p. 536.
136. p. 289.
142. p. 221.
163. p. 250.
+ 185. p. 305.
193. p. 2.
210. p. 156.
213. p. 363.
228. p. 487.
233. p. 199.
295. p. 335, 671.
+ 314. p. 354.
※ 330. p. 674, 756.
※ 361. p. 19, 734.
390. p. 448.
+ 431. p. 160.
450. p. 725.
+ 481. p. 196.
+ 524. p. 475.
549. p. 234.
556. p. 387. in add.
+ 564. p. 304.
599. p. 287.
+ 612. p. 266.
vſ. 637. p. 73.
671. p. 691.
694. p. 385, 617.
716. p. 60.
722. p. 18.
※ 747. p. 577.

II. Σ.

vſ. 19. p. 26.
23. p. 411.
32. p. 436.
54. p. 232.
77. p. 37.
※ 100. p. 158, 239.
137. p. 380.
175. p. 286.
+ 178. p. 117.
219. p. 165, 593.
※ 236. p. 685.
239. p. 79.
259. p. 357.
※ 313. p. 698.
319. p. 33, 253.
327. p. 59.
329. p. 297.
+ 376. p. 21.
386. p. 341.
+ 392. p. 726, 576.
401. p. 209, 255, 481.
※ vſ. 405. p. 371.
407. p. 319.
410. p. 67.
411. p. 157, 406, 591.
420. p. 52.
421. p. 669.
431. p. 85.
437. p. 302.
459. p. 158, 291.
470. p. 537, 713.
471. p. 312.
※ 476. p. 76.
※ 477. p. 583.
480. p. 658.
482. p. 358.
485. p. 639.
※ 488. p. 113.
※ 489. p. 743, 112.
+ 493. p. 325.
+ 501. p. 370.
505. p. 327.
506. p. 106.
508. p. 360.
519. p. 495.
521. p. 162, 195.
528. p. 637.
529. p. 158.
※ 531. p. 368.
535. p. 422.
542. p. 657.
546. p. 488.

vſ. 548. p. 165.
552. p. 280.
553. p. 111.
+ 554. p. 257.
561. p. 199.
568. p. 631.
571. p. 586.
572. p. 372.
575. p. 411.
+ 584. p. 264.
589. p. 387.
+ 593. p. 93.
597. p. 390.
599. p. 350.
600. p. 660.
602. p. 350.
612. p. 237.

Il. T.

vſ. 13. p. 131.
26. p. 238, 310.
42. p. 21.
43. p. 490.
+ 67. p. 713.
68. p. 170, 451.
77. p. 665.
78. p. 346.
79. p. 665.
81. p. 666.
91. p. 5, 172.
94. p. 387.
87. p. 651.

+ vſ. 118. p. 573, 331.
※ 129. p. 5.
149. p. 406.
150. p. 165.
163. p. 74.
+ 166. p. 193.
171. p. 604.
179. p. 165.
207. p. 74.
218. p. 576.
222. p. 835.
234. p. 513.
247. p. 631.
+ 248. p. 415.
※ 260. p. 649.
263. p. 153.
268. p. 197.
276. p. 636.
294. p. 395.
309. p. 145.
314. p. 132.
316. p. 432.
317. p. 512.
323. p. 244.
325. p. 587.
346. p. 143.
350. p. 161.
352. p. 237.
367. p. 174.
374. p. 598.
387. p. 622.
398. p. 330.
+ 400. p. 165.
+ 402. p. 317. etiam in add.

Il. Υ.

+ vſ. 2. p. 82.
4. p. 344.
39. p. 77.
65. p. 312.
+ 70. p. 592.
72. p. 628.
99. p. 361.
145. p. 104.
154. p. 234.
157. p. 382.
162. p. 473.
165. p. 602.
※ 166. p. 182. 172.
172. p. 208.
193. p. 438.
+ 199. p. 96.
+ 214. p. 572.
+ 218. p. 678.
+ 299. p. 734.
302. p. 593.
※ 308. p. 734.
332. p. 172.
340. p. 225.
385. p. 667.
391. p. 668.
+ 415. p. 304.
440. p. 720.
+ 464. p. 308.
467. p. 18, 208.
490. p. 141.

Il. Φ.

II. Φ.

vſ. 23. p. 466.
38. p. 510,
637.
✠ 39. p. 122,
138.
⁂ 55. p. 652.
75. p. 120.
⁂ 78. p. 543,
275.
80. p. 257.
98. p. 98.
111. p. 338.
123. p. 150.
⁂ 126. p. 699,
156. p. 338.
⁂ 162. p. 97,
741. ſeqq.
163. p. 546.
166. p. 283.
✠ 169. p. 360.
172. p. 454.
186. p. 687.
✠ 204. p. 297.
209. p. 152.
2.0. p. 66.
✠ 249. p. 78.
✠ 250. p. 86.
258. p. 100.
259. p. 317.
261. p. 332.
262. p. 573.
✠ 266. p. 734.
271. p. 672.
282. p. 298.

✠ vſ. 302. p. 556.
303. p. 306.
⁂ 319. p. 362,
709.
321. p. 169.
325. p. 561.
✠ 334. p. 161.
337. p. 692.
346. p. 474.
347. p. 242.
✠ 357. p. 136.
✠ 361. p. 238,
135, 314.
362. p. 435.
363. p. 450.
366. p. 344.
369. p. 269.
388. p. 61.
392. p. 587.
✠ 394. p. 424.
395. p. 47.
⁂ 397. p. 530.
⁂ 405. p. 518.
465. p. 318.
495. p. 710.
503. p. 616.
530. p. 401.
✠ 539. p. 86.
549. p. 361.
✠ 541. p. 383.
543. p. 452.
✠ 548. p. 86.
569. p. 356.

II. X.

vſ. 11. p. 737.
19. p. 649.
28. p. 110.
in add.
29. p. 426.
48. p. 651.
⁂ 51. p. 503.
✠ 53. p. 734.
58. p. 67.
61. p. 59.
63. p. 393.
66. p. 304,
576.
✠ 70. p. 103,
91.
80. p. 133,
410.
83. p. 438.
✠ 88. p. 168.
✠ 89. p. 127.
⁂ 93. p. 708.
✠ 107. p. 345.
123. p. 361.
146. p. 105,
389.
✠ 151. p. 323.
251. p. 226.
254. p. 284.
255. p. 155.
261. p. 623.
270. p. 172.
281. p. 162.
294. p. 436.

vſ. 310.

vſ. 310. p. 109.
317. p. 110. in add.
318. p. 305.
+ 325. p. 432.
※ 328. p. 625, 172.
329. p. 626.
333. p. 142.
※ 336. p. 69.
342. p. 629.
349. p. 244.
355. p. 386.
+ 363. p. 141.
376. p. 262.
411. p. 607.
414. p. 411.
415. p. 271.
425. p. 388.
+ 441. p. 351, 274.
447. p. 427.
+ 469. p. 125, 98.
475. p. 32.
※ 476. p. 104.
489. p. 147.
※ 490-498. p. 473, 103, 750. ſeqq.
491. p. 259, 673.
502. p. 477.
504. p. 339.

Il. Ψ.

vſ. 9. p. 485.
11. p. 634.
26. p. 183.
29. p. 634.
30. p. 508.
34. p. 415.
37. p. 536.
48. p. 634.
55. p. 634.
81. p. 309.
+ 102. p. 620.
107. p. 245.
113. p. 13.
116. p. 230.
126. p. 335.
131. p. 240.
135. p. 389.
160. p. 369.
186. p. 588.
+ 187. p. 151.
※ 200. p. 233.
203. p. 236.
205. p. 240.
+ 214. p. 46.
226. p. 297.
240. p. 165.
246. p. 285.
252. p. 267.
270. p. 154, 689.
273. p. 218.
281. p. 666.
306. p. 472.
311. p. 179.
vſ. 326. p. 599.
329. p. 298.
※ 332. p. 479.
336. p. 174.
340. p. 274.
※ 342. p. 41.
365. p. 411.
367. p. 455, 591.
370. p. 538.
388. p. 254.
+ 393. p. 111, 257.
+ 396. p. 351.
+ 413. p. 150.
420. p. 108, 590.
427. p. 620.
433. p. 315.
※ 455. p. 695.
458. p. 176.
459. p. 593.
468. p. 271.
475. p. 225.
484. p. 310.
+ 485. p. 546.
503. p. 18.
※ 505. p. 163.
523. p. 227.
531. p. 328.
536. p. 440.
※ 551. p. 43.
583. p. 583.
587. p. 170.
603. p. 534.
604. p. 472.

vſ. 616.

vſ. 616. p. 98.
⋇ 641. p. 224.
649. p. 648.
+ 653. p. 43.
666. p. 338.
673. p. 122.
679. p. 231.
683. p. 321.
684. p. 363.
688. p. 714.
701. p. 43.
703. p. 232, 624.
711. p. 18.
716. p. 608.
724. p. 40.
726. p. 427.
+ 777. p. 502.
⋇ 781. p. 728, 502.
793. p. 424.
+ 795. p. 55.
800. p. 595.
+ 806. p. 265.
⋇ 821. p. 253.
826. p. 178, 608.
845. p. 381.
+ 850. p. 364.
⋇ 861. p. 401.
872. p. 144.
883. p. 332.
886. p. 333.
891. p. 333.

II. Ω.

vſ. 1. p. 22.
3. p. 633.
+ 6. p. 141. etiam in add.
9. p. 244.
+ 18. p. 38.
+ 21. p. 151.
+ 22. p. 38.
⋇ 30. p. 447.
33. p. 222.
58. p. 349.
65. p. 150.
80. p. 200, 462.
81. p. 196.
94. p. 305.
+ 96. p. 255.
113. p. 606.
128. p. 641.
134. p. 240.
157. p. 88.
163. p. 268.
⋇ 164. p. 389.
+ 190. p. 540.
+ 192. p. 252, 207, 655.
+ 202. p. 252.
235. p. 270.
241. p. 516.
253. p. 387.
254. p. 549.
260. p. 156.
⋇ 267. p. 568.
270. p. 319.

vſ. 272. p. 3[illegible], 538.
274. p. [illegible]
277. p. [illegible]
+ 293. p. 30[illegible].
296. p. 4[illegible].
304. p. 7[illegible].
+ 316. p. 463, 545.
335. p. 3[illegible].
⋇ 348. p. 73[illegible], 62.
348. p. 6[illegible].
352. p. 20[illegible].
354. p. 6[illegible].
370. p. 3[illegible].
387. p. 6[illegible].
417. p. 75.
419. p. [illegible]
439. p. 5[illegible].
540. p. 5[illegible].
453. p. [illegible]
454. p. 2[illegible].
469. p. [illegible]
⋇ 486. p. 5[illegible]7, 609.
487. p. [illegible]
+ 491. p. [illegible]
+ 542. p. [illegible]
577. p. 3[illegible]
635. p. 43[illegible].
+ 642. p. [illegible]
658. p. [illegible]
696. p. [illegible]
700. p. [illegible]
701. p. [illegible]

+ vſ. [illegible]

+ vſ. 725. p. 67.
+ 733. p. 317.
753. p. 106.
784. p. 22.
785. p. 682.
804. p. 634.

Od. A.

vſ. 4. p. 560.
+ 6. p. 725.
9. p. 478.
+ 10. p. 109.
+ 18. p. 549.
21. p. 120.
+ 23. p. 734.
24. p. 139.
25. p. 140.
※ 29. p. 98. ſeqq.
35. p. 678.
53. p. 191.
70. p. 120, 127.
+ 85. p. 725.
92. p. 33.
93. p. 331.
+ 104. p. 513.
109. p. 512.
115. p. 512.
+ 134. p. 35.
136. p. 368, 435.
139. p. 58.
vſ. 141. p. 40.
147. p. 532.
157. p. 18.
177. p. 291.
183. p. 88.
※ 186. p. 584. in add.
198. p. 111.
210. p. 126.
216. p. 139.
+ 218. p. 308.
219. p. 152.
※ 225. p. 215. 213.
232. p. 570.
+ 242. p. 63.
252. p. 272.
286. p. 485.
+ 296. p. 105.
297. p. 519.
298. p. 752.
302. p. 305.
※ 320. p. 140.
333. p. 579.
349. p. 93.
352. p. 102.
374. p. 93.
381. p. 489.
404. p. 152.
+ 417. p. 635.
423. p. 305.
426. p. 548.
429. p. 729.
431. p. 1576.
438. p. 579.

Od. B.

+ vſ. 11. p. 157.
16. p. 425.
+ 39. p. 204.
52. p. 144.
58. p. 133. 385.
+ 59. p. 158.
78. p. 143.
86. p. 138, 467.
95. p. 548.
111. p. 677.
119. p. 261.
+ 120. p. 613.
125. p. 448.
149. p. 650.
※ 185. p. 124.
+ 186. p. 124.
190. p. 138.
192. p. 286.
237. p. 625.
241. p. 538.
249. p. 706.
+ 257. p. 68.
+ 271. p. 266.
237. p. 620.
295. p. 267.
300. p. 133.
301. p. 361.
307. p. 269.
326. p. 112.
338. p. 475.
339. p. 620.
+ 354. p. 229. vſ. 355.

vſ. 355. p. 465.
+ 366. p. 87.
※ 376. p. 357,
724.
410. p. 328.
421. p. 82.
427. p. 566.
430. p. 505.

Od. Γ.

+ vſ. 1. p. 118,
439.
+ 38. p. 426.
79. p. 638.
109. p. 267.
118. p. 101.
123. p. 597.
151. p. 39.
175. p. 46.
※ 195. p. 607,
227. p. 17.
236. p. 499.
266. p. 22.
274. p. 25.
278. p. 609.
286. p. 374.
290. p. 659.
292. p. 422.
+ 306. p. 122.
309. p. 634.
316. p. 647.
322. p. 178.
※ 357. p. 687.
372. p. 149,
686.

vſ. 387. p. 236.
408. p. 152.
422. p. 418.
432. p. 705.
※ 438. p. 25.
444. p. 100.
457. p. 409.
+ 460. p. 436,
463. p. 82,
486. p. 522.

Od. Δ.

※ vſ. 1. p. 398.
19. p. 239.
29. p. 361.
※ 76. p. 484.
92. p. 38.
131. p. 630,
677.
135. p. 329.
177. p. 538.
+ 206. p. 485.
208. p. 723.
221. p. 477.
244. p. 41.
248. p. 218.
+ 249. p. 7.
254. p. 138.
258. p. 699.
※ 679. p. 250.
319. p. 556.
329. p. 33.
336. p. 469.
343. p. 152.
348. p. 532.

+ vſ. 361. p. 88.
384. p. 582.
386. p. 679.
※ 404. p. 472.
84.
412. p. 541.
+ 413. p. 434.
438. p. 222.
+ 450. p. 265.
453. p. 726.
※ 457. p. 562.
460. p. 140.
473. p. 584.
489. p. 35.
490. p. 652.
504. p. 430.
508. p. 660.
539. p. 502.
563. p. 539.
568. p. 720.
+ 597. p. 56.
606. p. 278.
622. p. 310.
627. p. 661.
644. p. 349.
671. p. 524.
672. p. 289,
608.
676. p. 199.
721. p. 33.
579. p. 667.
+ 772. p. 371.
797. p. 373.
802. p. 362,
402.
805. p. 585.
vſ. 809.

+ vſ. 725. p. 67.
+ 733. p. 317.
753. p. 106.
784. p. 22.
785. p. 682.
804. p. 634.

Od. A.

vſ. 4. p. 560.
+ 6. p. 725.
9. p. 478.
+ 10. p. 109.
+ 18. p. 549.
21. p. 120.
+ 23. p. 734.
24. p. 139.
25. p. 140.
※ 29. p. 98. ſeqq.
35. p. 678.
53. p. 191
70. p. 12[illegible] 127. [illegible]6.
+ 85. p. 7[illegible]16.
92. p. [illegible]48.
93. p. [illegible]17.
+ 104. p [illegible]169.
109. p [illegible]79.
115. [illegible]145.
+ 134. [illegible]155.
136 [illegible] 696.
1[illegible] [illegible]167.

vſ. 141. p. 40.
147. p. 532.
157. p. 18.
177. p. 291.
183. p. 88.
※ 186. p. 58[illegible] in add.
198. p. [illegible]
210. p. [illegible]
216. p[illegible]
+ 218. [illegible]
219. [illegible]6.
※ 225 [illegible]80.
[illegible] 645.
2[illegible] 469.
+ 9[illegible] p. 328, 49.
[illegible] p. 230.
[illegible]79. p. 516.
402. p. 588.
404. p. 521, 294.
405. p. 523.
+ 408. p. 40.
413. p. 20.
415. p. 145, 440.
418. p. 535.
432. p. 339.
433. p. 346, 416.
455. p. 726.
463. p. 319.
470. p. 214.
473. p. 425.

[illegible] 30.
[illegible] 331.
[illegible] Z.

2. p. 163.
6. p. 602.
8. p. 627.
29. p. 683.
31. p. 173.
32. p. 621.
33. p. 268.
38. p. 321, 585.
40. p. 147.
42. p. 21, 240.
44. p. 138.
52. p. 281.
53. p. 329.
57. p. 531.
70. p. 672.
74. p. 683.
76. p. 399.
78. p. 154.
80. p. 717.
82. p. 638.
+ 89. p. 599.
92. p. 613.
95. p. 413.
+ 101. p. 450.
103. p. 647.
※ 106. p. 28.
※ 116. p. 439.
121. p. 345.
※ vſ. 122.

LONIUM ET COMMENTARIOS. 817

vſ. 387. p. 226.
408. p. 152.
422. p. 418.
2. p. 705.
p. 25.
100.
409.
6.

+ vſ. 361. p. 88.
384. p. 582.
386. p. 679.
※ 404. p. 472.
84.
412. p. 541.
+ 413. p. 434.
438. p. 222.
+ 450. p. 265.
453. p. 726.
457. p. 562.
p. 140.
p. 584.
35.
52.

94,

H.

3. p. 486.
8. p. 144.
24. p. 631.
63. p. 586.
+ 64. p. 80. +
67. p. 459. +
77. p. 217.
90. p. 412.
+ 91. p. 425.
93. p. 700.
104. p. 458.
465.

445.
42,
653.
545.
p. 511.
p. 409.
9. p. 143.
70. p. 138.
249.
174. p. 482.
+ 187. p. 734.
+ 197. p. 385.
232. p. 268.
250. p. 257.
+ 260. p. 734.
283. p. 325.
317. p. 643.
324. p. 202.

Od. Θ. +
※ vſ. 22. p. 734.
43.
※ 57. p. 57.
64. p. 57.
74. p. 492.
79. p. 717.
80. p. 513.
81. p. 717.
105. p. 346.

vſ. 108. p. 341.
125. p. 679.
192. p. 643.
137. p. 621.
139. p. 622.
149. p. 605.
163. p. 489.
696.
170. p. 619.
+ 174. p. 83.
176. p. 166.
190. p. 197.
609.
+ 195. p. 85.
599.
203. p. 447.
+ 212. p. 12.
48.
219. p. 251.
378.
232. p. 277.
236. p. 185.
2?7. p. 166.
249. p. 110.
252. p. 192.
258. p. 70.
260. p. 312.
265. p. 415.
267. p. 180.
+ 270. p. 180.
273. p. 707.
274. p. 220.
279. p. 450.
294. p. 602.
305. p. 245.
※ 307. p. 15.
※ vſ. 309.

vſ. 809. p. 406,
502.
846. p. 107,
172.

Od. E.

vſ. 1. p. 26, 338.
3. p. 354.
27. p. 527.
51. p. 397.
53. p. 23.
56. p. 364.
62. p. 370.
64. p. 403.
66. p. 632.
68. p. 642.
69. p. 332.
+ 71. p. 642.
90. p. 643.
118. p. 222.
127. p. 473.
+ 129. p. 17.
132. p. 257.
133. p. 145.
152. p. 386.
※ 170. p. 416.
182. p. 148.
199. p. 97.
205. p. 260.
217. p. 79.
245. p. 145.
+ 248. p. 155,
166.
250. p. 696.
252. p. 167.
vſ. 253. p. 277.
※ 256. p. 493,
587.
269. p. 206.
※ 289. p. 552,
539.
296. p. 64.
299. p. 216.
※ 311. p. 663.
318. p. 611.
319. p. 677.
328. p. 696.
333. p. 380.
※ 336. p. 645.
344. p. 469.
+ 368. p. 328,
349.
371. p. 230.
379. p. 516.
+ 402. p. 588.
+ 404. p. 521,
294.
405. p. 523.
+ 408. p. 40.
413. p. 20.
415. p. 145,
440.
418. p. 535.
432. p. 339.
433. p. 346,
416.
455. p. 726.
463. p. 319.
470. p. 214.
473. p. 425.
※ vſ. 477. p.
498, 700.
483. p. 331.

Od. Z.

vſ. 2. p. 163.
6. p. 602.
8. p. 627.
29. p. 683.
31. p. 173.
32. p. 621.
33. p. 268.
38. p. 321,
585.
40. p. 147.
42. p. 21,
240.
44. p. 138.
52. p. 281.
53. p. 329.
57. p. 531.
70. p. 672.
74. p. 683.
76. p. 399.
78. p. 154.
80. p. 717.
82. p. 638.
+ 89. p. 599.
92. p. 613.
95. p. 413.
+ 101. p. 450.
103. p. 647.
※ 106. p. 28.
※ 116. p. 439.
121. p. 345.
※ vſ. 122.

※ vſ. 122. p. 113.
128. p. 577.
※ 132. p. 63.
133. p. 30.
+ 141. p. 618.
+ 163. p. 695.
168. p. 16,
639.
179. p. 246.
185. p. 61.
※ 186. p. 404.
230. p. 536.
231. p. 514.
232. p. 145.
+ 237. p. 381.
242. p. 41.
262. p. 580.
264. p. 249.
306. p. 92.
+ 318. p. 294,
555.

Od. H.

vſ. 3. p. 486.
8. p. 144.
24. p. 631.
63. p. 586.
+ 64. p. 80.
67. p. 459.
72. p. 217.
90. p. 412.
+ 91. p. 425.
93. p. 700.
104. p. 458,
465.

vſ. 106. p. 445.
+ 107. p. 378,
153.
112. p. 643.
115. p. 30.
123. p. 342,
437.
125. p. 653.
126. p. 545.
127. p. 511.
138. p. 409.
169. p. 143.
+ 170. p. 138,
249.
174. p. 482.
+ 187. p. 734.
+ 197. p. 385.
232. p. 268.
250. p. 257.
+ 260. p. 734.
283. p. 325.
317. p. 643.
324. p. 202,
[illegible]

Od. Θ.

※ vſ. 22. p. 734,
434.
※ 57. p. 57.
64. p. [illegible]
74. p. 492.
79. p. 717.
80. p. 513.
81. p. 717.
105. p. 346.

vſ. 108. p. 341.
125. p. 679.
192. p. 643.
137. p. 621.
139. p. 622,
149. p. 605.
163. p. 489,
696.
170. p. 619.
+ 174. p. 83.
176. p. 166.
190. p. 197,
609.
+ 195. p. 85,
599.
203. p. 447,
+ 212. p. 12,
48.
219. p. 251,
378.
232, p. 277.
236. p. 135.
237. p. 166.
249. p. 110.
252. p. 192.
258. p. 70.
260. p. 312.
265. p. 415.
267. p. 280.
+ 270. p. 180.
273. p. 707.
274. p. 220.
279. p. 450.
294. p. 602.
305. p. 245.
※ 307. p. 15.
※ vſ. 309.

※vſ. 309. p. 65.
310. p. 160.
+ 320. p. 231.
325. p. 236.
328. p. 726.
329. p. 163.
332. p. 461.
335. p. 223.
※340. p. 113, 154.
352. p. 220.
365. p. 275.
376. p. 514.
383. p. 144.
393. p. 650.
404. p. 109.
408. p. 190.
+ 441. p. 242.
449. p. 177.
+ 468. p. 192, 238.
470. p. 461.
476. p. 161.
+ 492. p. 39.
+ 507. p. 326.
511. p. 59.
※529. p. 246, 368.
542. p. 617.
+ 548. p. 293.

Od. I.

vſ. 12. p. 277.
16. p. 244.
24. p. 668.
vſ. 25. p. 711.
32. p. 52.
34. p. 336.
43. p. 225.
+ 53. p. 57.
64. p. 571.
97. p. 297.
106. p. 49, 673.
+ 112. p. 198.
114. p. 49.
※116. p. 432.
120. p. 250.
121. p. 314.
124. p. 711.
+ 130. p. 251.
133. p. 667.
138. p. 287.
142. p. 267.
+ 144. p. 48.
149. p. 391.
151. p. 151.
156. p. 69, 229.
+ 190. p. 587.
199. p. 547.
212. p. 328.
213. p. 427.
214. p. 285.
219. p. 198, 633.
221. p. 303, 456, 568.
+ 222. p. 468, 510.
223. p. 202.
+ vſ. 225. p. 186.
227. p. 532.
+ 231. p. 379.
※242. p. 643.
246. p. 350.
+ 247. p. 631, 114.
275. p. 5, 120.
291. p. 730.
295. p. 114.
320. p. 652, 712.
321. p. 97.
※327. p. 349.
331. p. 525.
346. p. 400.
353. p. 336.
372. p. 148.
379. p. 187.
※382. p. 567, 362.
385. p. 680.
390. p. 625.
393. p. 683.
494. p. 601.
400. p. 76, 223.
+ 410. p. 50.
+ 425. p. 190.
427. p. 622.
433. p. 239.
434. p. 187.
440. p. 514.
457. p. 330.
460. p. 443.

※vſ. 464.

※ vſ. 464. p. 636.
478. p. 45.
486. p. 555.
495. p. 191.
498. p. 622.
503. p. 42.
512. p. 114.
+ 515. p. 81.
523. p. 311.
545. p. 433.

Od. K.

vſ. 1. p. 71.
3. p. 555.
※ 5. p. 645.
14. p. 608.
20. p. 199.
+ 23. p. 453.
30. p. 582.
38. p. 650.
51. p. 147.
59. p. 504.
68. p. 3.
79. p. 447.
90. p. 157.
+ 93. p. 43.
109. p. 167.
112. p. 645.
+ 121. p. 128.
123. p. 30.
※ 124. p. 685, 757.
※ 130. p. 128. ſeqq.
vſ. 131. p. 278.
135. p. 52.
+ 161. p. 73.
166. p. 590.
※ 169. p. 441.
227. p. 114, 142.
+ 242. p. 75.
248. p. 346.
※ 249. p. 17.
290. p. 423.
+ 301. p. 137.
305. p. 464.
329. p. 75.
357. p. 229.
359. p. 357.
362. p. 352.
374. p. 94.
+ 378. p. 137.
※ 410. p. 561, 22.
413. p. 580.
463. p. 51.
476. p. 533.
494. p. 662.
513. p. 185.
514. p. 427.
515. p. 484.
517. p. 578.
521. p. 384.
534. p. 54.
548. p. 188.
+ 559. p. 123, 644.
+ 560. p. 168.

Od. Λ.

vſ. 6. p. 455. in add.
19. p. 479.
41. p. 190.
61. p. 168.
70. p. 627.
※ 74. p. 379.
75. p. 710.
94. p. 152.
※ 133. p. 8, 269.
136. p. 248.
※ 143. p. 134.
191. p. 346.
192. p. 91.
+ 193. p. 192.
202. p. 29.
216. p. 153.
+ 260. p. 19.
263. p. 581.
271. p. 71.
+ 273. p. 135.
302. p. 308.
310. p. 262.
311. p. 312.
+ 319. p. 206.
326. p. 212.
329. p. 479.
+ 343. p. 151.
+ 391. p. 553.
392. p. 81, 400.
※ 401. p. 637.
443. p. 492.
+ vſ. 468.

+ vſ. 468. p. 273.
475. p. 184.
+ 485. p. 72.
489. p. 73.
494. p. 649.
501. p. 618.
502. p. 193.
518. p. 647.
※ 520. p. 211, 399.
528. p. 731.
539. p. 206.
+ 541. p. 734, 247.
546. p. 667.
555. p. 581.
572. p. 246.
574. p. 5.
578. p. 218.
※ 585. p. 135.
586. p. 44, 387.
587. p. 548.

Od. M.

+ vſ. 45 p. 343.
48. p. 36, 221.
+ 50. p. 222.
+ 51. p. 539.
59. p. 278.
65. p. 267.
67. p. 553.
79. p. 440.
85. p. 437.
vſ. 86. p. 472.
89. p. 187.
96. p. 426.
97. p. 114.
101. p. 711.
105. p. 136.
121. p. 200.
175. p. 356.
185. p. 389.
187. p. 450.
208. p. 32.
※ 209. p. 245.
+ 214. p. 402, 585.
+ 223. p. 154.
234. p. 620.
+ 238. p. 136.
247. p. 605.
251. p. 571.
259. p. 270.
265. p. 194.
279. p. 626.
※ 289. p. 233.
330. p. 30, 313.
382. p. 114.
383. p. 684.
+ 388. p. 390.
+ 392. p. 290.
406. p. 338.
411. p. 126.
+ 417. p. 342.
418. p. 411.
423. p. 293. in add.
+ 428. p. 136.
vſ. 433. p. 317.
+ 435. p. 146.

Od. N.

vſ. 7. p. 314.
※ 14. p. 126.
19. p. 310.
46. p. 456.
77. p. 415.
80. p. 475.
81. p. 644.
96. p. 696.
98. p. 149.
99. p. 605.
+ 105. p. 631.
106. p. 648.
194. p. 92.
198. p. 722.
267. p. 347, 550.
222. p. 283.
224. p. 442.
230. p. 597.
235. p. 334.
239. p. 481.
266. p. 222.
+ 269. p. 319.
+ 277. p. 57.
288. p. 529.
310. p. 680.
332. p. 280.
+ 346. p. 280. seqq.
※ 349. p. 278.
398. p. 383.
+ vſ. 402.

+ vſ. 402. p. 41.
※ 405. p. 288, 500,
408. p. 167, 413.
435. p. 451.
438. p. 619.
467. p. 135.
495. p. 272.

Od. Ξ.

vſ. 1. p. 172.
10. p. 185, 589.
14. p. 110,
25. p. 166.
29. p. 667.
34. p. 605.
43. p. 553.
50. p. 365.
51. p. 266.
67. p. 729.
68. p. 701.
+ 69. p. 570.
※ 75. p. 259.
+ 82. p. 505.
92. p. 213.
95. p. 6[illegible]1.
96. p. 320.
※ 101. p. 619.
142. p. 603.
144. p. 59.
146. p. 539.
177. p. 272.
195. p. 81.
vſ. 202. p. 728.
204. p. 668.
214. p. 382.
215. p. 233.
222. p. 586.
231. p. 308.
246. p. 52.
258. p. 53.
288. p. 696.
289. p. 661.
311. p. 99.
※ 317. p. 149.
318. p. 64.
324. p. 559.
350. p. 315.
※ 352. p. 353.
356. p. 444.
359. p. 290.
372. p. 158.
383. p. 74.
384. p. 130.
393. p. 586.
+ 399. p. 290.
410. p. 20.
420. p. 306.
425. p. 136.
434. p. 295.
435. p. 356.
446. p. 166.
456. p. 602.
457. p. 605.
458. p. 46, 315.
461. p. 395.
※ 476. p. 550.
502. p. 684.
vſ. 508. p. 55.
509. p. 476.
512. p. 228.
※ 521. p. 109.
529. p. 87.
530. p. 469.
533. p. 378, 679.

Od. Θ.

+ vſ. 10. p. 380.
18. p. 271.
※ 39. p. 288. ſeqq.
40. p. 39.
52. p. 284.
※ 83. p. 153.
104. p. 701.
126. p. 461.
161. p. 157.
171. p. 677.
182. p. 446.
218. p. 238.
234. p. 214.
247. p. 214.
261. p. 352.
273. p. 262.
275. p. 680.
+ 293. p. 272.
※ 313. p. 735.
+ 321. p. 390.
333. p. 191.
※ 362. p. 373.
+ 396. p. 132.
402. p. 622.

vſ. 405. p. 107.
420. p. 334.
425. p. 588.
427. p. 543.
440. p. 619.
448. p. 282.
✝ 452. p. 84.
469. p. 41.
✝ 474. p. 132.
478. p. 126.
397.
※ 493. p. 378.
497. p. 311.
525. p. 400.

Od. Π.

※ vſ. 17. p. 146.
26. p. 634.
ſeqq.
35. p. 266.
✝ 48. p. 284.
102. p. 702.
✝ 143. p. 175.
148. p. 177.
✝ 159. p. 132.
163. p. 407.
171. p. 624.
✝ 197. p. 723.
203. p. 546.
✝ 217. p. 686,
28, 68.
※ 295. p. 480.
304. p. 360.
376. p. 498.
378. p. 153.
✝ vſ. 380. p. 56.
387. p. 181.
417. p. 160.
453. p. 290.
468. p. 727.

Od. P.

✝ vſ. 7. p. 529.
13. p. 139.
21. p. 292.
23. p. 84,
346.
32. p. 385.
35. p. 17.
37. p. 164.
38. p. 251.
47. p. 51.
✝ 57. p. 254.
80. p. 214.
112. p. 717.
120. p. 247.
134. p. 691.
✝ 196. p. 162,
513.
✝ 206. p. 661.
208. p. 667.
217. p. 324.
✝ 218. p. 725.
219. p. 100,
463, 550.
220. p. 151.
※ 221. p. 693.
✝ 222. p. 142,
71, 75.
225. p. 510.
vſ. 227. p. 578.
✝ 228. p. 142.
✝ 231. p. 103.
✝ 237. p. 115.
※ 266. p. 675.
279.
270. p. 694.
✝ 286. p. 674.
291. p. 157.
※ 299. p. 411.
300. p. 424.
304. p. 500.
※ 317. p. 407.
※ 336. p. 20.
※ 343. p. 513.
362. p. 582.
364. p. 143.
✝ 366. p. 529.
385. p. 347.
387. p. 659.
409. p. 670.
415. p. 690.
455. p. 291.
480. p. 148.
502. p. 186.
520. p. 100.
530. p. 317.
532. p. 75.
537. p. 281.
✝ 538. p. 158.
563. p. 497.
568. p. 279.
578. p. 58.
581. p. 89.
586. p. 644.
599. p. 217.

Od. Σ.

Od. Σ.

vſ. 1. p. 531.
✝ 5. p. 46.
7. p. 369.
⁜ 11. p. 288.
752.
17. p. 708,
709.
27. p. 382.
29. p. 438.
33. p. 494.
45. p. 408.
⁜ 63. p. 483.
⁜ 72. p. 72,
289.
73. p. 283.
78. p. 195.
86. p. 457.
110. p. 219.
121. p. 316.
127. p. 279.
129. p. 79.
✝ 161. p. 184.
✝ 178. p. 90.
⁜ 179. p. 145,
733.
191. p. 381.
193. p. 158.
198. p. 500.
200. p. 57,
427.
253. p. 111.
272. p. 515.
✝ 296. p. 301.
299. p. 369.
✝ vſ. 314. p. 329,
619.
315. p. 542.
326. p. 252.
327. p. 437.
✝ 332. p. 92.
335. p. 695.
356. p. 129.
✝ 358. p. 435,
70.
372. p. 370.
✝ 374. p. 727.
393. p. 625.
427. p. 237.

Od. Τ.

✝ vſ. 27. p. 130.
28. p. 713.
34. p. 442.
37. p. 260.
55. p. 403.
56. p. 226.
64. p. 346.
✝ 67. p. 504.
⁜ 82. p. 13.
91. p. 532.
92. p. 120.
111. p. 139.
⁜ 114. p. 309,
163.
119. p. 145.
158. p. 615.
⁜ 165. p. 147,
527.
vſ. 166. p. 209.
176. p. 307.
177. p. 657.
⁜ 178. p. 263,
ſeqq.
✝ 203. p. 369,
250.
208. p. 645.
218. p. 109.
✝ 222. p. 325.
225. p. 514.
✝ 227. p. 176.
⁜ 228. p. 257.
✝ 229. p. 433.
242. p. 641.
⁜ 250. p. 137.
⁜ 253. p. 99.
327. p. 177.
✝ 343. p. 286.
✝ 350. p. 691.
386. p. 435.
439. p. 441.
446. p. 441.
450. p. 225.
451. p. 439.
456. p. 731.
✝ 478. p. 51.
in add.
507. p. 347.
517. p. 450.
518. p. 713.
521. p. 661.
547. p. 668.
✝ 560. ſeqq. p.
115.
✝ 562. p. 228.

vſ. 563. p. 52.
565. p. 254.
574. p. 232.
† 576. p. 314.

Od. Υ.

vſ. 2. p. 36.
4. p. 409.
† 14. p. 425.
107. 192.
15. p. 80.
16. p. 31.
† 25. p. 60.
※ 27. p. 60.
28. p. 256.
53. p. 700.
76. p. 115.
† 77. p. 164.
98. p. 652.
107. p. 276.
※ 108. p. 95.
132. p. 260.
139. p. 615.
143. p. 239.
149. p. 23.
413.
150. p. 583.
※ 152. p. 447.
115.
156. p. 334.
202. p. 205.
† 204. p. 357.
206. p. 431.
211. p. 51.
† 212. p. 676.

† vſ. 234. p. 130.
245. p. 621.
※ 259. p. 41.
292. p. 186.
※ 308. p. 42.
348. p. 694.
377. p. 288.
※ 387. p. 388.

Od. Φ.

vſ. 21. p. 522.
41. p. 394.
45. p. 160.
54. p. 212.
61. p. 188.
71. p. 292.
80. p. 132.
※ 85. p. 12.
91. p. 8.
110. p. 55.
111. p. 465.
119. p. 130.
122. p. 262.
634.
173. p. 589.
176. p. 23.
† 188. p. 116.
195. p. 102.
† 196. p. 265.
244. p. 372.
289. p. 673.
† 290. p. 116.
293. p. 661.
294. p. 708.
301. p. 116.

vſ. 302. p. 6.
† 306. p. 279.
139.
† 315. p. 345.
334. p. 311.
† 390. p. 57.
395. p. 365.
400. p. 259.
† 401. p. 131.
† 407. p. 410.
422. p. 614.
431. p. 116.

Od. Χ.

vſ. 5. p. 8. 43.
10. p. 108.
18. p. 176.
31. p. 249.
† 49. p. 285.
57. p. 648.
※ 84. p. 544.
98. p. 662.
104. p. 644.
124. p. 58.
† 132. p. 507.
137. p. 615.
※ 143. p. 118.
589.
※ 156. p. 24.
† 165. p. 66.
184. p. 44.
185. p. 413.
188. p. 414.
※ 208. p. 158.
280. p. 284.
vſ. 289.

vſ. 289. p. 293.
302. p. 31.
304. p. 474.
324. p. 609.
325. p. 233.
+ 330. p. 92,
644.
335. p. 300.
396. p. 606.
444. p. 180.
455. p. 449.
468. p. 400.
※ 469. p. 734,
300.
471. p. 52.
482. p. 342.

Od. Ψ.

vſ. 3. p. 670.
46. p. 416.
+ 47. p. 340.
51. p. 379.
78. p. 546.
79. p. 143.

+ vſ. 81. p. 247,
ſeqq.
95. p. 31.
147. p. 414.
159. p. 377.
167. p. 34.
174. p. 448.
+ 190. p. 74.
+ 196. p. 116.
+ 198. p. 302.
※ 201. p. 638.
258. p. 155.
※ 312. p. 302.
+ 326. p. 34.
358. p. 274.

Od. Ω.

vſ. 10. p. 312.
+ 72. p. 435.
83. p. 647.
106. p. 755.
※ 112. p. 637.
+ 113. p. 326.
164. p. 40.
167. p. 558.

※ vſ. 207. p. 403.
+ 217. p. 32.
+ 223. p. 70,
300.
225. p. 42.
228. p. 209,
in add. 210.
+ 230. p. 72.
233. p. 194.
+ 241. p. 121,
432.
※ 243. p. 32.
267. p. 691.
278. p. 244.
285. p. 669.
※ 303. p. 95.
306. p. 601.
318. p. 574.
319. p. 273.
341. p. 223.
+ 348. p. 116.
401. p. 515.
409. p. 219.
484. p. 692.
498. p. 129.
535. p. 666.

IV.

INDEX SCRIPTORUM,

Qui in Commentariis ad Apollonium, explicantur vel emendantur.

Aelianus. p. 737.
Aeschylus. p. 332.
Anacreon. p. 347, 464.
Anthologia Reiskii. p. 69.
Apollonius Rhod. p. 20, 69, 707.
Aratus. p. 746. 747.
Aristoteles. p. 744.
Artemidorus. p. 77.
Callimachus. p. 347, 378, 521.
Cicero. p. 94, 747.
Demetrius. p. 29.
Dionysius Perieg. p. 495.
Eratosthenes. p. 747.
Etymol. M. p. 3, 4, 9, 16, 41, 42, 50, 65, 66, 76, 151, 156, 194, 218, 225, 247, 253, 265, 267, 319, 321, 334, 378, 401, 407, 411, 414, 420, 432, 464, 482, 483, 495, 496, 505, 571, 581, 628, 645. 649, ſeqq. (bis) 653, 658, 662, 724.
Euripides. p. 583. ſeqq.
Festus. p. 352, 473.
Germanicus. p. 747.
Herodotus. p. 571.
Hesiodus. p. 158, 194, 437, 705, 737.
Hesychius. p, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 16, 26, 29, 30, 31, 36, 39, 41, 42, 50, 56, 64, 65, 76, 95, 107, 133, 136, 148, 150, 153, 179, 215, 216, 223, 225, 226, 244, 452, 253, 254, 257, 259, 262, 266, 271,

275, 277, 278. ſeqq. 279, 280, 281, 284, 287, 293, 294, 305, 314, 319, 342, 352, 368, 379, 387, 390, 405, 409, 420, 432, 434, 442, 451, 457, 467, 493, 494, 495, 529, 538, 540, 541, 545, 552, 557, 559, 562, 569. (bis) 573, 575, 576, 608, 611, 619, 620, 622, 623, 628, 631. (bis) 638, 643, 653. (bis) 654, 655, 668, 685, 704, 715, 716, 717. (bis) 720, 729, (bis) 733, 734.
Hyginus. p. 746.
Lactantius. p. 263.
Lucianus. p. 714.
Lycophron. p. 495.
Manilius. p. 746.
Orpheus. p. 736.
Ovidius. p. 224, 746.
Pindarus. p. 715.
Plato. p. 263. ſeqq. 754. ſeqq.
Plutarchus. p. 264.
Scholia in Apoll. Rhod. p. 39, 544.
——— in Aristophan. p. 564.
——— in Homerum. p. 62, 75, 105, 154, 223, 224, 288, 314, 326. 369. ſeqq. 429. ſeqq. 517, 543, 568, 569, 570, 644, 649, 762. b.
——— Porphyrii in Homerum. p. 404.
Seneca. p. 737.
Solinus. p. 554.
Strabo. p. 744.
Suidas. p. 37, 42, 210, 225, 266, 278, 319, 348, 358, 372, 432, 454. ſeqq. 495, 534, 546, 564, 571, 584, 587, 598, 633, 637, 685.
Thucydides. p. 737, 739, ſeqq.
Timaeus. p. 754.
Virgilius. p. 741. 746.

V.

INDEX
RERUM MEMORABILIUM IN APOLLONIO ET EJUS COMMENTARIIS.

A.

Ἀ ἐπίτασιν δηλοῖ. p. 91.
Acheruſia Palus. 755.
Actoridae pares. 224.
Ἀγγελία, nusquam ponitur pro Legato. p. 735. ſeqq.
Ἀγγελίας, eximendum Lexicis nomen. 735.
Ἄδειν & λέγειν ſaepe promiſcue poſita. 38. ſeqq.
Adjectiva in ὸς Atticis etiam foeminina κλυτὸς Ἱπποδάμεια. 47.
Ἀίειν. 752. ſeqq.
Ἀκρεστόφωνοι. 738. ſeqq.
Ἀληθής. Juſtus. 94.
Ἁμαρτῇ. 741. ſeqq.
Ἀντίστοιχα σύμφωνα. 44.
Aoriſti 2i. forma obliterata. 20.
Apocope modo neglecta, modo addita, ἔργα γέλαστα, & ἔργ' ἀγέλαστα. 15.
Ἀποστήσασθαι. 748.
Ἄρες. 28.
Articulus praepoſitivus pro poſtpoſitivo poſitus. 733.
Ἀσπαίρειν. 758.
Ἂν, an monoſyllabice efferri poſſit. p. 8. cf. Il. I. 146, & p. 137.

B.

Βαρβαρόφωνοι. p. 738. ſeqq.
Barbarus. 738. ſeqq.

C.

Coronare vina, pocula. 276.
Cynoſura. 744. ſeqq.

D.

Δέπα. p. 28.
Διάφορον, pecunia, argentum. 717.
Δύσπαρις. 763. b.

E.

Εἷος ἷος. p. 242. etiam in add.
Ει & Η in κειάμενοι, κηάμενοι. &c. 279.
Εἰλύω. ἰλύω. 362.
τὴν Ἔσσα. 134.

Ἐπὶ

Ἐπὶ in compoſ. ἐπιβουκόλος. ἐπιάσας &c. p. 418.
Ἐπώχατο. 753.
Ἑρμινέος. 755.

G.

Γὰρ fulcrum deſiderat, ut producatur. p. 105.

H.

H. & EI. in κηάμενοι, κειάμενοι. &c. 379.
H. & I. confuſa. 94.
H. & Y. confuſa. 69.
Heliodorus & Heſiodus. 264.
Hellenes. 740. ſeqq.
Helleſpontus πλατύς. 554.
Herodorus & Heliodorus. 264.
Ἡμέων. 750.
Homeri Scholiaſt. Reg. & Voſſian. 742.
Homoioteleuta. 740.
Hymnus in Mercurium ab Apollonio auferri Homero videtur. 690.

I.

I. & H. confuſa. p. 94.
Ἰλέω εἰλέω. 362.
Indicativi pro Subjunctivis. 925.
Ionica forma obliterata. 21.
Ionicas formas, Χρυσέης pro Χρυσῆς, & ſimiles, praefert fere *Apollon.* 557, 715, 760.
Ἴρκαι. 249, 369.

K.

Κῆτος in Compoſ. p. 398. ſeqq.
Κλίμακες. Scalae aedium. 420.
Κρειῶν. 80.

L.

Λέγειν & ᾄδειν ſaepe promiſcue poſita. p. 384.
Λέξις, vox rarior. 7.
Λητοΐδης Homero non dicitur Apollo. 690.

M.

a Matre Homerus nemini nomen addit. p. 690, 693.
Μεγακήτεϊ νηΐ. 398.
Μελίχρους. 712. ſeqq.
Μιν & Νιν. 675.

N.

Νιν & Μιν. p. 675.

P.

Πελλήνην. p. 273.
Pares Actoridae, i. e. δίδυμοι. 224.
Πᾶσαι, i. e. ὅλαι. 752. ſeqq.
Πεφευγμένος, πεφυγμένος. 549.
Φι, φιν, vel Genitivi vel Dativi nota. 345. ſeqq.
Φιν & ψιν. 690.
Phocae νέποδες. 472. ſeqq.
Φρίζειν & φάζειν. 7.
Πλατὺς Helleſpontus. 554.
Polaris ſtella. 746.

Πολεῖν pro ἀναστρέφεσθαι. 76.
Praepoſitiones caſibus ſuis ſaepe poſtponuntur. 736.
Pramnium vinum. 564.
Προβολή. 574.
Προσβολή. 574.
Πρῶτον, pro πρότερον 3. ſeqq. 433.
ψυ & φυ. 690.

S.

Σ ſaepe excidit ante τ. ἀκοπίατος pro ἀκοπίαστος &c. p. 77.
Σαρπήδων-δοντος & Σαρπηδών-πηδόνος. 595.
Σημαίνει a Grammaticis etiam caſibus obliquis additur. 6.
Στέφειν κρατῆρας. 276.
Συſκατατίθεσθαι. laudare, commendare. 56.
Σύναρθροι ἀντωνυμίαι. 258, 597.
Synecphoneſis ſive Synizeſis, [illegible], [illegible] &c. 23. ἀναχίζειν 72. ſeqq. conf. 557. 568.
Συντέλεια ὁ λέγε &c. 29.

T.

T. in τοι pro οἱ &c. 14.
Τ & θ confuſa. 94.
Τέμεσιν Τάμασον. 759.
Φ & Τ. confuſa. 94.

U.

Υ & Η. confuſa. p. 69.
Ὑπερδία. 756.
Ὑπερμένη. 759.
Urſa minor. 744. ſeqq.

V.

Verbum in ſingulari, nomin. plurali, etiam non neutri additum. 57.
Verus, juſtus, aequus. 94.
Vinum Pramnium. 564.
Vocativus in ε, qui pro Nominativo poni dicitur, proprie ipſe eſt nominativus Aeolicus 78, 366.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

form 410